

Mảnh Vá Trái Tim

Contents

Mảnh Vá Trái Tim	2
1. Chương 1: Lời Bật	3
2. Chương 2: Hạnh Phúc Song Hành Cùng Tiếc Nuối	4
3. Chương 4	7
4. Chương 5	11
5. Chương 6	15
6. Chương 7	18
7. Chương 8	21
8. Chương 9	24
9. Chương 10	26
10. Chương 11: Kẻ Thứ Ba Đáng Chết	28
11. Chương 12	30
12. Chương 13	34
13. Chương 14	37
14. Chương 15	41
15. Chương 16	45
16. Chương 17	49
17. Chương 18	52
18. Chương 19	56
19. Chương 20	62
20. Chương 21	66
21. Chương 22	71
22. Chương 23	76
23. Chương 24	80
24. Chương 25: Đoạn Tuyệt Với Hạnh Phúc	88
25. Chương 26	98
26. Chương 27	103
27. Chương 28	112
28. Chương 29	120
29. Chương 30	124
30. Chương 31	127
31. Chương 32	131
32. Chương 33	138
33. Chương 34	142
34. Chương 35	146
35. Chương 36: Tiến Trình Ly Hôn	150
36. Chương 37	153
37. Chương 38	157
38. Chương 39: Chương 39	160
39. Chương 40	166
40. Chương 41	170
41. Chương 42	173

42. Chương 43	178
43. Chương 44	181
44. Chương 45	185
45. Chương 46	189
46. Chương 47	196
47. Chương 48	200
48. Chương 49	207
49. Chương 50	213
50. Chương 51	225
51. Chương 52	234
52. Chương 53	242
53. Chương 54	251
54. Chương 55	259
55. Chương 56	267
56. Chương 57	275
57. Chương 58	280
58. Chương 59: Sự Thức Tỉnh Muộn Màng	285
59. Chương 60	293
60. Chương 61	301
61. Chương 62	310
62. Chương 63	319
63. Chương 64	327
64. Chương 65	334
65. Chương 66	343
66. Chương 67: Kỷ Niệm Hôn Nhân	347
67. Chương 68	351
68. Chương 69	356
69. Chương 70	360
70. Chương 71	364
71. Chương 72	368
72. Chương 73	372
73. Chương 74	378
74. Chương 75: Lời Kết	383
75. Chương 76: Ngoại Truyện: Câu Chuyện Của Họ Tiểu Quất Tử	390
76. Chương 77: Bạn Tình	400
77. Chương 78: Khắp Nơi Là Bí Mật	417
78. Chương 79: Mộng Giàu Sang Nhan Hiểu Tình Ngoại Truyện	422
79. Chương 80: Yêu Cũng Phải Học (hạ Hà Ngoại Truyện)	425
80. Chương 81: Rung Động Đầu Đời	430

Mảnh Vá Trái Tim

Giới thiệu

Mặt khác, bạn có thể nhìn nhận về một câu chuyện tình yêu điên cuồng, nơi Chức Tâm vùng vẫy mu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-va-trai-tim>

1. Chương 1: Lời Bạt

Chức Tâm: Hạnh phúc là gì? Tiếc nuối là gì?

Cô Trúc: Hạnh phúc là một loại cảm giác, miệng mỉm cười, trái tim sẽ cảm thấy ngọt ngào. Tiếc nuối là cái hố trong lòng ngực trống rỗng, luôn muốn lấp đầy nhưng mãi chỉ là cầu mà không được.

Chức Tâm

Tháng 5 năm 2009

Hứa Ngạn Thâm đứng trước cửa phòng phẫu thuật, vẻ mặt nghiêm trọng, một người luôn bình tĩnh trong mọi tình huống như anh vậy mà lúc này hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hôm qua, Chức Tâm vẫn còn nũng nịu, cười rạng rỡ lời người đàn ông cao lớn là anh đến căn nhà màu hồng mua đồ dùng cho trẻ sơ sinh, thế mà bây giờ cô lại đang nằm trong kia.

Sáng sớm, dưới tấm chăn trắng muốt ướt đầm máu tươi.

Trong phòng phẫu thuật, một phụ nữ trung niên có dáng vẻ như bác sĩ bước ra, bà chưa kịp lên tiếng thì một người đàn ông cao to đã nắm chặt lấy áo phẫu thuật loang lổ máu của bà.

“Vợ tôi thế nào rồi ạ?” Giọng nói bình tĩnh nhưng thực chất đã sôi ruột đến sắp nổ tung.

Bác sĩ nuôi tiếc nói với anh, “Ông Hứa, nhóm máu của con ông bà thuộc nhóm RH-, bây giờ lại xuất hiện tình trạng tán huyết với cơ thể mẹ, thai nhi đã chết lưu, chúng tôi phải làm phẫu thuật hút thai cho bà Hứa, cần ông ký tên.”

Một nỗi đau xót tột cùng đánh anh gục ngã.

Con. . . chết rồi? Đứa con mà Chức Tâm ngày đêm trông ngóng, cuối cùng vẫn không thể sống được.

Rõ ràng không phải là một phụ nữ mê tín, vậy mà dạo gần đây cứ hễ mồng một, ngày rằm là Chức Tâm lại thành tâm lên chùa thắp hương. Bây giờ, cô cầu Phật gì đây, vái Bồ Tát gì đây?

Anh kích động muốn đập phá tất cả các chùa chiền, đền miếu!

Anh còn chưa kịp nói gì với bác sĩ.

“Sao lại thế này cơ chứ?” Mẹ anh gào lên.

Bà Hứa lao đến trước mặt bác sĩ, như muốn nắm lấy tia hi vọng cuối cùng, cố sức nói, “Bác sĩ, bác sĩ có chắc không? Nghĩ cách nào đó được không? Có lẽ vẫn giữ được chứ?!”

“Cơ bản là không giữ được, không nghe thấy tim thai nữa.”

“Xoạt xoạt xoạt” anh ký tên mình một cách dứt khoát, rồi đặt mạnh bút xuống bàn, “Bác sĩ, vẫn nhớ, bắt kể tình huống gì, vợ tôi là quan trọng nhất! Nhóm máu của cô ấy là AB RH-, dù là nhỏ nhất cũng tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện gì với cô ấy!”

Cô thuộc nhóm máu hiếm, tỉ lệ có cùng nhóm máu không tới 0,3 phần ngàn.

Bác sĩ gạt đầu, cửa phòng phẫu thuật lại một lần nữa đóng chặt.

“Sao lại thế này? Lần này đã mang thai được hơn bốn tháng rồi, sao lại sảy giống mấy lần trước được?” Mẹ anh không hiểu nổi, gương mặt trắng bệch, vẫn cố sức rên rỉ, “Sau này phải làm sao đây? Cả nhà chúng ta dựa cả vào con, nếu con không có con nối dõi, ông ấy chắc chắn sẽ không thừa nhận nỗ lực của con bao nhiêu năm qua, cho dù con có làm trâu làm ngựa cho công ty, gia sản cũng không có phần của chúng ta. . . Mẹ lớn, mẹ ba, mẹ tư của con nhất định mừng lắm đây. . . ” Mẹ anh càng nói càng tuyệt vọng, hết như không còn bất cứ tia hi vọng nào vậy.

“Im đi!” Anh hạ giọng gắt.

Vợ anh đang chịu đau đớn trong phòng phẫu thuật, bây giờ anh không muốn nói gì hết!

Trán anh cau lại đáng sợ, khiến ngay cả người mẹ sinh ra anh cũng lạnh sống lưng.

Nhưng, lấy hết can đảm, bà Hứa lăm bầm với con trai, “Thâm à, con đừng trách mẹ, theo mẹ thì con nên ly hôn với Chúc Tâm sớm đi, đừng để nó làm lỡ tiền đồ của con. . . ”

Ánh mắt anh lạnh băng.

“Mẹ biết. . . Thâm của mẹ là rỗng, con không giống những đứa anh cùng cha khác mẹ chẳng lớn nổi đó của con, từ nhỏ, con đã rất tham vọng. . . ” Tình yêu là cái gì chứ? Chỉ cần có thể leo lên được vị trí đó, con trai của bà muốn gì mà không được!

“Im. . . miệng!” Cho dù là mẹ đẻ, sự kiên nhẫn của anh cũng có giới hạn.

Bà Hứa bị hai chữ lạnh lùng như được rít ra từ kẽ răng làm cho hoảng sợ, ngậm miệng không nói nữa.

Cửa phòng phẫu thuật “tách” một tiếng, gấp rút mở ra.

“Không xong rồi! Bệnh nhân bị mất máu quá nhiều trong lúc hút thai, ngân hàng máu không còn nhóm máu AB RH- nữa, hiện giờ chúng tôi chưa liên lạc được với người ấu khẩn cấp. . . ”

2. Chương 2: Hạnh Phúc Song Hành Cùng Tiếc Nuối

Tháng 10 năm 2001

“Mời sinh viên năm nhất của khoa Báo chí Thẩm Chúc Tâm nhanh chóng đến phòng họp của Hội sinh viên!”

Nghe tiếng loa phóng thanh, cô ôm đầu rên rỉ.

Không tha cho cô được sao?

“Chúc Tâm, cậu còn không đi đi?” Cô nàng chết tiệt vô tâm Tôn Phi Phi mím môi cố nén cười, “Nói gì thì cũng số phận của cậu, cậu nhận đi cho rồi!”

Cái gì mà là số phận của cô chứ? Cô có ghi danh vào học khoa Truyền hình phát thanh đâu!

“Ai không biết giọng nói của cậu ngọt ngào nổi tiếng, trước khi cậu vào khoa Báo chí, các giảng viên ít nhiều kỳ vọng vào cậu nhao nhao lên cả đấy, bây giờ, cậu là theo tâm nguyện của các vị bô lão ấy đi, để cho các đàn anh đàn chị kênh kiệu trong khoa Truyền hình phát thanh của trường chúng ta cũng được nghe giọng nói trời phú nổi tiếng từ lâu của cậu chứ. . . ” Tôn Phi Phi hoàn toàn chẳng có vẻ gì là đau lưng vì đứng nói quá nhiều cả.

Nói dễ nghe một chút là, vì thanh quần này mà từ nhỏ dù hoạt bát hòa đồng chứ không hề kiêu căng mà cô vẫn bị rất nhiều học sinh xuất sắc ghen ghét.

Khiêm tốn, lạnh lẽ là nguyên tắc sống của cô.

Chỉ bởi cha mẹ cô là người dẫn chương trình nổi tiếng một thời của đài truyền hình Trung Ương nên cô thật sự rất khó sống lặng lẽ, đi đến đâu cũng bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, “Nhìn kia, con gái độc nhất của Thẩm XX và Cao XX đấy! . . .” Tiếp đến là những lời chằng ra sao, cô không muốn nói đến nữa.

Bởi vì danh tiếng của cha mẹ, từ lúc đi nhà trẻ đến lúc thi đại học, cô hầu như luôn được quan tâm, chiều cổ đặc biệt.

Tất cả thầy cô giáo đều quan tâm, suy nghĩ cách khai thác cho hết các sở trường của cô con gái nhà nòi, để nó phát tiết hết tinh hoa ra.

Dĩ nhiên, khai thác thì cứ khai thác, phát hiện mãi chỉ có một sở trường.

Giọng nói của cô khá hay.

Tất cả những ký ức tuổi thơ của cô đều ở trong những bản thảo gia truyền, cô không ngừng nhai đi nhai lại chúng như một con vẹt.

Kỳ lạ là, trong khi cô cảm thấy phiền phức chết đi được, thì mọi người lại nhất trí cho rằng giọng nói của cô rất có sức đi vào lòng người.

Cha mẹ rất thích danh tiếng, dĩ nhiên hy vọng cô có thể phát triển theo hướng mà họ định cho cô, thế là ép buộc, dỗ dành đủ kiểu, mưa dầm thấm lâu, đến khi thi đại học cô chỉ còn nước thi vào trường có chuyên ngành truyền thông theo tâm nguyện của họ.

Nhưng, e hèm, cô còn kịp len lén giấu cha mẹ thay đổi nguyện vọng.

“Cậu mà không đi, Hội sinh viên thế nào cũng trả thù cậu à xem!” Tôn Phi Phi híp mắt chun mũi dọa dẫm.

“Không đời nào, Hội sinh viên mà. . .”

Hứ, dọa ai chứ!

“Cậu muốn bản thảo tin tức của mình mãi mãi bị chôn vùi trong mớ giấy lộn chứ?” Tôn Phi Phi liếc cô, “Đừng quên, các giảng viên khoa mình đều làm việc trong ngành truyền thông đấy, họ chẳng có thời gian rảnh rỗi đâu mà hàng ngày xem chi tiết bài tập của mình.” Nói cách khác, giảng viên vì muốn bớt việc, tất cả bài tập của sinh viên đều dám ‘nhân tài’ trong Hội học sinh xem trước, nếu người ta nhìn cô thấy ngứa mắt, vớt bài cô sang một bên là chuyện rất đơn giản.

Tieu cực, tiêu cực mà!

Cô khổ sở khoanh tay trước ngực, quyết định làm hảo hán không phục cường quyền.

Cô là một cô gái như thế đấy, trời sinh gan thỏ nhưng lại không muốn người khác sắp đặt ỉn.

Nói gì thì nói cô chỉ cần mềm mỏng một chút, đối phương dù gì cũng không thể ép cô tiếp nhận cô việc mà cô không thích đúng không?!

Hạ quyết tâm xong, bản tính linh hoạt, có khả năng ứng phó với mọi tình huống của cô lập tức hành động.

Tôn Phi Phi ngồi yên một chỗ chờ xem náo nhiệt.

Hê hê, cô muốn nói là, nhỏ Chúc Tâm này rất dễ mềm lòng, người ta chỉ cần năn nỉ vài tiếng là sẽ nhận lời ngay cho xem.

Đến văn phòng của Hội sinh viên, Chúc Tâm rất lịch sự gõ cửa.

Không có chút động tĩnh, càng không có ai lên tiếng.

Thế này là thế nào? Trên loa rõ ràng là nói ở đây cơ mà!

Cửa không khóa, cô nhè nhẹ đẩy từng tí một.

Bên trong tối om, chỉ có ánh đèn flash không ngừng lóe lên.

Là tác phẩm của khoa Nhiếp ảnh.

Khinmắt đã quen với bóng tối, cô nhìn kỹ hơn, khuôn mặt nhỏ lập tức đồ rần rần.

Tác phẩm nhiếp ảnh của tổ này lấy cơ thể nữ làm đề tài, khoa trương hơn nữa là, tấm ảnh đang hiển thị trên máy là một cô người mẫu có thân hình thon thả, cơ thể khỏa thân lấp ló trong bóng tối nhập nhoạng, yêu kiều ngược đầu lên, nửa thân người nổi trên mặt nước.

Còn chàng trai cao ráo quay lưng lại phía cô đang chăm chăm nhìn tấm ảnh không rời mắt, anh ta tỉ mỉ, chăm chú đánh giá thứ gì đó.

“Này.” Cô cố ý cắt ngang dòng suy tư của anh.

Gặp phải đàn ông đang xem loại ảnh này thật ngượng, may mà ánh mắt anh chàng này rất trong sáng, không có chút gì là ám muội.

Nhưng mà, cũng ngượng quá đi, cô có thể nào đánh nhanh rút gọn được không?

”Chào anh, tôi muốn tìm chủ tịch Hội sinh viên Hứa Ngạn Thâm. Cô lễ phép.

Anh chàng định thần lại, nhìn về phía cô.

“Thẩm Chúc Tâm?” Ánh sáng từ đèn flash quá yếu, cô không thể nhìn rõ mặt chàng trai, chỉ cảm thấy giọng nói của anh ta trầm ấm, toát ra vẻ điềm đạm, chững chạc.

Khí chất điềm đạm này không thuộc về sinh viên ở lứa tuổi cô.

“Vâng, thưa thầy!” Cô ngoan ngoãn đứng nghiêm.

“Tôi là Hứa Ngạn Thâm.” Anh bình thản tự giới thiệu.

Cô kinh ngạc, không kịp phản ứng.

Không phải thầy giáo? Trời ạ!

Tuy Hứa Ngạn Thâm đã là sinh viên năm tư, nhưng cũng không cần phải “già đời” như thế chứ?!

Cô rõ ràng cảm thấy đứng trước mặt mình đáng lẽ phải là một người trưởng thành khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi gì đó.

Nơi tối mù thế này rất mờ ám, sẽ khiến người ta xì xầm, Hứa Ngạn Thâm đứng dậy, bật tất cả đèn trong văn phòng lên.

Cả căn phòng bỗng sáng choang, sáng đến nỗi khiến cô lóa mắt, theo phản xạ cô cúi đầu nhắm tịt mắt lại, nhất thời không mở ra được.

Một đôi giày da bóng loáng, sạch sẽ xuất hiện trong đôi mắt đang sụp xuống của cô.

Cô ngược mắt lên mới nhìn thấy rõ mặt của chủ tịch Hội sinh viên Hứa Ngạn Thâm, tim bỗng đập thình thịch.

Thân hình anh cao ráo hơi gầy, hình như cao hơn cô cả hai mươi phân, gương mặt anh thâm trầm, nghiêm nghị, ánh mắt quyết đoán, kiên định.

Anh không giống sinh viên, thật sự chẳng giống chút nào hết!

Nhưng mà, gương mặt ấy rất trẻ rất đẹp trai, không giống người đàn ông già cỗi mà cô tưởng tượng.

“Đây là tập thơ của Tịch Mộ Dung, cô tùy chọn một bài đọc cho tôi nghe.” Anh thông thả thấy tập thơ đã chuẩn bị sẵn xuống bàn.

Ấy?

Đầu óc cô trống rỗng, trước sự lạnh lùng của anh, cô ngoan ngoãn cầm lấy tập thơ:

Khi còn trẻ, nếu bạn yêu một người, xin bạn, xin bạn nhất định phải đối xử dịu dàng với anh ấy.

Cho dù các bạn yêu nhau dài lâu hay ngắn ngủi, nếu các bạn có thể luôn đối xử dịu dàng với nhau thì tất cả mọi khoảng khắc đều sẽ trở thành một kỷ niệm đẹp không gì vết.

Nếu chẳng dừng dừng mà chia xa, thì cũng phải đoàng hoàng nói lời tạm biệt, cũng phải cảm tạ tận đáy lòng, cảm ơn anh ấy đã cho bạn một phần kỷ ức.

Sau này trưởng thành, bạn mới biết, trong giây phút ngoảnh đầu nhìn lại quá khứ, tuổi thanh xuân không oán hận mới là không hối tiếc, như ánh trăng tròn đầy yên ả trên đỉnh núi.

“Dừng lại.” Anh chỉ cần nghe một đoạn, Cô đạt yêu cầu rồi, ngày mai bắt đầu đến đài phát thanh làm việc.”

Giọng của cô thật trong trẻo, hay đến nỗi khiến người nghe cảm thấy như đang đắm mình trong dòng suối thanh mát, anh cuối cùng cũng biết vì sao giảng viên ở khoa Truyền hình phát thanh nhiệt tình giới thiệu một sinh viên mới không phải ở khoa mình với anh.

Ấy?

Cô đâu phải đến xin việc, cô đến để từ chối “lao động nghĩa vụ” mà!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, cô định nói gì đó thì nét mặt lạnh lùng đã cắt ngang cô, “Vị trí tổ trưởng tổ tuyên truyền của Hội sinh viên đang còn trống, ngày mai cô mang theo sơ yếu lý lịch và các giấy tờ liên quan đến đây, tôi sẽ thương thảo với các tổ trưởng khác xem cô có đủ năng lực để đảm đương vị trí này hay không.”

Á? Tổ trưởng tổ tuyên truyền của Hội sinh viên? Không cần đâu, bốn năm đại học cô định vừa học vừa chơi, không muốn lăn lộn vào đời sớm như thế đâu!

“Dừng làm ảnh hưởng đến công việc của tôi, đóng cửa lại đi, cô có thể đi rồi.” Anh ngồi vào vị trí cũ, tiếp tục nghiên cứu bài tập nhiếp ảnh.

Cô thần thờ đóng cửa lại, thần thờ đi trên đường, thần thờ về kí túc xá, thấy Tôn Phi Phi, cô mới dám òa khóc oan ức “Phi Phi, tớ không sống nổi nữa rồi. . .”

Cô bạn nói khổ giết nãy mình.

“Sao thế? Bị người ta bắt nạt hả? Ai bảo cậu yếu lòng quá là chi, hối hận rồi chứ gì?!” Nhất định là nha đầu này lại hồ đồ rồi, bị người ta dễ ngon dễ ngọt vài câu đã mất hết nhuệ khí.

Nhưng mà, cô nàng càng khóc nhiều hơn, “Tớ không sống nổi nữa rồi. . . Anh ta hung dữ lắm, còn tớ lại. . . như bị điện giật ngay người chẳng nói được gì. . .”

3. Chương 4

Cuộc sống của cô bắt đầu bị cái tên “Hứa Ngạn Thâm” đó bao vây tứ phía.

Có rất nhiều người sùng bái anh, chẳng bao lâu sau, vị học trưởng lớn hơn ba tuổi này trở thành đề tài không bao giờ chán trong lớp cô.

Gương mặt đẹp trai, dáng người cao ráo, nhất cử nhất động đều đầy sức mê hoặc hấp dẫn, anh rất nghiêm túc trong công việc cũng như đối với mọi người, năng lực xuất chúng, làm việc rất thận trọng, tỉ mỉ, lạnh lùng với tất cả mọi người, mà càng như thế, bọn bạn cùng lớp lại càng si mê anh.

Năm đó rất thịnh hành một từ: cực phẩm.

Anh luôn giữ một khoảng cách vừa đủ xa đối với tất cả mọi người, tính cách đặc biệt này toát từ trong ra ngoài, bọn nam sinh non nớt cùng tuổi chẳng thể nào bắt chước được.

Cô thừa nhận, sau khi bị “điện giật” hôm đó, cô “rung rinh” vì anh mỗi ngày một sâu đậm hơn, rồi sự ngưỡng mộ âm thầm cũng bắt giắc nảy sinh trong trái tim thiếu nữ.

Nói theo cách của Phi Phi, cái đầu chưa mở mang của cô cuối cùng cũng đã đến tuổi dậy thì!

“Ăn kẹo cao su không?” Một phong kẹo màu xanh lá chìa ra trước mặt anh.

Anh ngược nhìn lên, vẫn vẻ mặt bình thản, lạnh lùng thường thấy.

Thật ra cô may mắn hơn những người bạn cùng lớp rất nhiều, cô có nhiều cơ hội tiếp cận anh.

Bởi vì, cô trở thành hội viên Hội sinh viên một cách lạ lùng, khó hiểu.

Một cô nàng vốn dĩ định vừa học vừa chơi hết bốn năm đại học như cô bỗng quay ngoắt một trăm tám mươi độ, rất tích cực thể hiện mình trong mọi công việc, những mong thu hút được ánh mắt của anh.

Tiếc là, có chút thất bại nho nhỏ! Thái độ của anh đối với cô và những bạn học khác cũng chẳng có gì khác biệt.

“Anh tập trung quá đấy, nhai kẹo cao su cho thư thái một chút không?” Cô nở nụ cười ngọt ngào, thật ra lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Anh đón lấy phong kẹo của cô, để sang một bên, không đụng đến, tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Anh rất bận, trưa nào cũng bận đến tối mất tối mũi, nhưng cứ đến chiều học xong là anh rời khỏi trường quay, việc quan trọng đến mấy cũng không thể giữ nổi chân anh.

Cho nên, cô phải nắm lấy cơ hội!

Cô tự quy ước, nếu anh chịu nhận thanh kẹo này, có nghĩa là ông trời chịu giúp cô tỏ tình thành công!

Giờ là thế kỉ hai mươi mốt rồi, thích thì cứ chủ động tấn công không cần phải thần thờ ngồi đợi kỳ tích.

Cô cho tay vào học bàn mò mẫm.

Trong đó có một hộp cơm và một lá thư.

Cô để ý bữa trưa hằng ngày của anh đều là bánh mì hoặc mì gói ăn cho qua bữa, căn tin trong trường trưa nào cũng chật ních người, anh rất ít đến những chỗ đông người.

Vì hộp cơm này cô đã phải rất chăm chỉ học tập chị giúp việc ở nhà! Tuy không thể nói là đủ sắc, hương, vị nhưng chắc phải ngon hơn cơm ở căn tin trường một chút!

Còn về lá thư? Cô rất nhút nhát, muốn theo đuổi là một chuyện, còn có dũng khí tỏ tình trước mặt không lại là một chuyện khác.

Viết thư tay tuy quê mùa nhưng có thể tránh được rất nhiều ngại ngùng.

Giờ cơm trưa, trong Hội sinh viên chỉ còn lại anh và cô, thời cơ chín muồi đến rồi!

Anh đã bắt đầu nấu mì gói rồi, nhanh lên! Chúc Tâm mau ra tay đi!

Ngượng ngùng, cô định đứng lên.

“Học trưởng, xin nhập hộp cơm và tấm lòng của em! Em thích anh, nếu có thể, em muốn được làm bạn gái anh!” Có người nhanh hơn cô một bước.

Đó là cô bạn học mặt mũi xinh xắn, tay gơ cao hộp cơm trình bày bắt mắt, tinh tế như của khách sạn năm sao, giọng nói dứt khoát trôi chảy, rõ ràng là có dũng khí hơn cô rất nhiều.

Anh ngẩng đầu lên, nét mặt không chút biểu cảm nhìn cô gái không mời mà đến đang đứng trước mặt mình, không biết là đàn em ở lớp nào.

“Thùng rác ở đằng kia, vui lòng vứt vào đó đi, cảm ơn.” Mặt anh không chút cảm xúc.

Mặt cô gái đầy vẻ kinh ngạc, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Dù là cự tuyệt đi chăng nữa thì cũng phải nói cho dễ nghe một chút chứ.

“Học trưởng anh thật quá đáng, đúng là chẳng có chút ga lăng nào!” Mặt cô gái ửng ửng nước, đầy vẻ chỉ trích.

Anh tuyệt nhiên không thêm để ý, cô gái khóc rầm rứt bỏ chạy ra ngoài.

Một sự im lặng bao trùm.

Cô âm thầm lấy phong thư trong hộp bàn cho vào giỏ mình, để nó ở một vị trí an toàn.

Lá gan cô vốn nhỏ, tim lại không đủ lớn, nếu cô cũng bị cự tuyệt như thế, chắc sẽ khóc còn thảm hại hơn cô gái kia.

“Học trưởng, em đi ăn trưa đây ạ!” Cô giả vờ trấn tĩnh, cười híp mắt đứng dậy.

Phi Phi thối tha, cậu có lộc ăn thật đấy, hôm nay không phải chen lấn ở căn tin rồi!

Cô đeo giỏ xách, tay xách hai cặp lồng giống hệt nhau.

Anh không để tâm, gật gù đầu, tỏ ý đã nghe thấy lời cô nói rồi.

Anh vừa xem bài tập vừa mở nắp tô mì gói đã chín định ăn.

“Học trưởng. . . có thể hỏi một chút không, anh thích mẫu bạn gái như thế nào?”

Cô đơn giản chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Vì chuyên ngành học nên trường họ nổi tiếng có nhiều mỹ nữ, giờ tan học hằng ngày, ngoài cổng trường, BMW, Mercedes nối đuôi nhau đợi mỹ nhân.

Cô gái vừa đến tỏ tình lúc này thuộc hàng ngũ mỹ nhân tuyệt sắc ở trường.

Anh nhìn về phía khuôn mặt mộc không trang điểm nhưng vẫn rạng ngời, yêu kiều của cô.

“Cuộc đời tôi đã được lập trình sẵn, đại học còn một năm nữa, ra ngoài xã hội ba năm, trong bốn năm tới này, tôi không có ý định tìm bạn gái.” Anh luôn là một người rất nguyên tắc, cái gì cũng lên kế hoạch chắc chắn.

Chỉ là, anh không ngờ rằng, tình cảm là một thứ không thể lên kế hoạch, đến ngay cả một người mạnh mẽ, nghị lực như anh cũng không có cách nào khống chế.

Mười chín tuổi, nghe những lời anh nói, mối tình vừa chớm nở trong trái tim thiếu nữ đã vỡ vụn.

“Học trưởng, tạm biệt!” Không đủ dũng khí tỏ tình với anh, cười chào xong, cô xách cặp lồng đi như trốn chạy.

Không được khóc! Không được khóc!

Cô không hề biết, kỳ thực, anh có để ý đến cặp lồng của cô.

Tháng 5 năm 2002.

Càng tiếp xúc với anh cô càng bị anh thu hút, càng ngày một hiểu rõ hơn ý định kiên quyết không yêu đương của anh.

Cho nên cô không tỏ tình, dần dần học cách giấu mối tình thầm lặng chua chua, chát chát vào tận nơi sâu nhất trong trái tim. Không muốn làm phiền Hứa Ngạn Thâm, càng không cho phép mình trở nên thê thảm, trong mắt của mọi người, cô vẫn là một Thẩm Chúc Tâm thích nói thích cười.

Vì tính cách cô vừa cởi mở vừa lại nhu mì, dịu dàng nên cũng thu hút rất nhiều nam sinh.

Trong đó có một chàng trai ở lớp bên cạnh, họ Từ, tính tình thật thà, rất kiên trì trồng cây si.

Giờ học đại cương, cậu đều đến sớm giúp cô giữ chỗ ngồi tốt nhất.

Cô vừa sụt sịt là nấu trà giải cảm cho cô uống ngay, dạ dày cô không tốt là mang cháo rau nhà trồng đến cho cô ăn.

Tuy nơi ở của anh chàng ngược đường với nhà cô nhưng mỗi ngày đều cùng cô đi xe buýt, gió mưa cũng không quản ngại.

Anh chàng không dẻo miệng như những nam sinh khác ở khoa Báo chí, nhưng mỗi khi cô quay người lại thì cậu ta đều xuất hiện trong tầm mắt.

Sự quan tâm, chăm sóc này đặc biệt, lộ liễu đến nỗi ai cũng biết.

Ai gặp cô cũng trêu chọc mấy câu: “Thẩm Chúc Tâm, ‘Ngu’ công nhà cậu đâu rồi?”

Không chỉ đào núi mà Ngu công còn muốn dời núi.

Mọi người ai cũng nói cô sẽ bị cự đố, đến ngay cả những cán bộ mà cô có quan hệ rất tốt trong Hội sinh viên cũng bắt đầu có hứng thú bàn tán chuyện của cô.

Cô thừa nhận, cô không phải là người lòng dạ sắt đá, ở độ tuổi phơi phới, lãng mạn này, cô thật sự rất cảm động, chỉ là còn thiếu một chút cảm xúc nên không hạ nổi quyết tâm cuối cùng.

Hôm đó là mồng bốn tháng Năm, Tết Thanh niên.

Lứa sinh viên năm tư mà tiêu biểu là Hứa Ngạn Thâm sắp sửa tốt nghiệp. Thế là các thành viên trong Hội sinh viên tự tổ chức tiệc, tuổi hai mươi tươi đẹp, chưa trưởng thành nhưng cũng không phải là trẻ con, trên một phương diện nào đó, rất đáng để khoe khoang, thế là ngày hôm đó ai có người yêu thì dẫn theo, ai không có người yêu thì cũng phải tìm cho ra một kẻ khác giới mặt mũi không đến nỗi làm xấu mỹ quan thành phố đi cùng.

Còn cô chưa kịp tỏ thái độ thì cách thành viên trong Hội sinh viên đã tự động phát thiệp mời cho Từ Nhân Thư.

Bởi quá ngượng ngùng, cô không biết phải từ chối thế nào, đành mặc cho Từ Nhân Thư với vẻ mặt sung sướng không chút giấu giếm tham gia buổi tiệc.

Tối hôm đó, chỉ có duy nhất một người không có đôi, chính là Hứa Ngạn Thâm.

Thanh niên trét tuổi tụ tập với nhau, mọi người hát karaoke, nhảy múa cuồng nhiệt, không khí náo nhiệt không thể tả.

Chỉ có Hứa Ngạn Thâm là đặc biệt trầm ngâm.

Cá tính của anh vốn dĩ khá nghiêm túc, không thích hợp với đám đông nên mọi người không quá bận tâm, bao gồm cả cô vẫn thỉnh thoảng len lén quan sát anh trong đó.

Gần giữa khuya, cô bảo mình phải về nhà rồi, tuy cô không bị cấm cửa nhưng trong mắt cô, nếu không phải là tình huống đặc biệt thì con gái tốt nhất nên về nhà trước mười hai giờ khuya.

Không biết có phải là cô hoa mắt lại thêm ảo giác hay không mà cô nhìn thấy Hứa Ngạn Thâm cũng đứng dậy, đi về phía cô.

Chỉ là Từ Nhân Thư nhanh hơn một bước.

“Ngu công” càng thể hiện quyết tâm dời núi thì càng bị mọi người giữ lại không cho đi.

Thêm là tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc bắt đầu gào rú, ngăn cản không cho họ về.

Cô vốn không phải là người thích đôi co, thế là chủ động tự đưa ra hình phạt đối với người đòi về sớm là ba ly rượu.

Nhưng ba ly rượu phạt này bị Từ Nhân thư giành lấy, nên tình hình càng lúc càng xấu đi, bị bắt buộc phải uống hết ly này đến ly khác.

Uống đến lúc không biết là mười mấy ly, sức người không thắng nổi men rượu, Từ Nhân Thư ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Không còn anh hùng cứu mỹ nhân, cô càng bị bắt nạt hơn, chuốc hết bia đến rượu vang, không chỉ mình cô mà mọi người cũng uống như điên, không khí náo nhiệt vô cùng.

Cô quên là mình đã uống bao nhiêu nhưng loáng thoáng quan sát thấy Hứa Ngạn Thâm cũng uống hơn hai chai rượu vang.

Người nào kính rượu anh, anh cũng uống, một kiểu uống trầm lặng, như thể trong lòng đang chất đầy tâm sự.

Lãnh đạo đã hân hạnh như thế, người dưới nào dám không cố sức? Thế là tối hôm đó tất cả đều say bí tỉ.

Còn cô và Hứa Ngạn Thâm say đến nỗi gây ra một chuyện hiếu lắm.

4. Chương 5

Uống say thì chuyện gì dễ xảy ra nhất? Hành vi bất nhã có ba loại, một là nôn ọe, hai là tiểu tiện, ba là làm chuyện sai trái. Thế là, nhà vệ sinh biến thành “thăng cảnh du lịch”, mọi người giành nhau vào chiếm chỗ không chịu ra, có người nhịn không nổi nữa, “phọt” ra ngay tại chỗ, khiến cả căn phòng bốc mùi hôi thối không chịu được, còn kẻ gây ra tội lỗi thì ngoạ đầu ngủ ngon lành.

Người say chẳng còn biết trời đất nằm la liệt tứ tung khắp nơi trong phòng, chẳng còn phân biệt nam nữ.

Cô cũng ngủ được một giấc thì bị mùi tanh bên cạnh làm cho tỉnh ngủ.

Vừa mở mắt ra thì thấy mặt Từ Nhân Thư đang dụi vào cổ cô, anh chàng không phải cố ý, chỉ đơn thuần vì uống quá nhiều, nôn thốc nôn tháo vào người cô.

Cô đẩy Từ Nhân Thư đang bất tỉnh nhân sự ra định đứng lên, ngã chúi nhủi vài lần cuối cùng cũng đứng lên được.

Cô loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh, đôi mắt lơ lơ nhìn thấy nhiều nam sinh nằm dè lên nhau trong nhà vệ sinh, hơn nữa xú uế lênh láng đầy sàn nhà bốc mùi nồng nặc.

Làm sao bây giờ? Cô lấy tay đập đập mạnh vào cái đầu say mềm không chịu nghe lời của mình, lảo đảo bước ra khỏi phòng tiệc, tuy tiện đi vài bước ngoài hành lang, cô đẩy cửa bước vào một căn phòng tối đen nhưng lại rất sạch sẽ.

Cô lần mò tìm đường đến nhà vệ sinh, mở đèn.

“Oẹ” cổ sức nôn ra.

“Oẹ” lại cổ sức nôn một lần nữa.

“Oẹ” lại cổ thêm một lần nữa.

Cô không để ý đến thì ra trong căn phòng này có người, người đó đang ngồi trên ghế sofa, vì uống say nên hai má ửng đỏ, hai hàng chân mày nhíu chặt, mắt nhắm lại như đang ngủ.

Người đó mở mắt ra.

“Oẹ”

“Oẹ”

“Oẹ”

Sau ba tiếng ọe liên tiếp, chắc là không còn gì để nôn nữa, bên trong vọng ra tiếng mở nước rửa mặt.

Người đó không quen ở cùng người khác trong một không gian kín đáo như thế này, anh chống tay xuống sofa, miễn cưỡng đứng lên.

Cũng vừa đúng lúc cô từ trong nhà vệ sinh bước ra, hai cơ thể loạng choạng đứng không vững, đâm sầm vào nhau.

Cũng không biết là ai đẩy ai, mà sau đó hai người chẳng biết tay chân dần dần thế nào mà xoắn lấy nhau ngã xuống sofa hết như chiếc bánh quai chèo.

Chất cồn quá nhiều trong người khiến trí óc của hai người đều vô cùng hỗn loạn, anh muốn đứng lên lại quạo phải cô, cô muốn đẩy anh ra thì lại ngồi cả người lên người anh.

Chỉ có ánh đèn yếu ớt trong nhà vệ sinh hắt ra, cô đang ngồi trên cánh tay anh nên thoáng thấy được mặt anh.

Vừa mớ hợm nôn ra gần hết chất cồn trong người nên quả thật cô đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Là Hứa Ngạn Thâm.

Là học trưởng mà cô thăm yêu bao lâu nay.

Cô ngẩn người ra, trước nay chưa bao giờ tiếp cận Hứa Ngạn Thâm gần như thế, tiếp cận được rồi, hơi thở nồng nặc mùi rượu của anh nhẹ phả lên mặt cô.

Cô không thích mùi rượu, lúc này Từ Nhân Thư nằm rất gần cô, tuy có ấn tượng rất tốt với cậu ta nhưng cô cảm thấy rất tởm lợm.

Nhưng, Hứa Ngạn Thâm lại khác, trong tim đã có bóng anh thì dù anh có say rượu đi chăng nữa vẫn đầy sức mê hoặc.

Tim cô đập thành thịch, cảm giác giống như ông trời muốn bù đắp cho cô một cơ hội ngay trước lễ tốt nghiệp của anh.

Vị trí của học trưởng ngược với ánh đèn, chắc hẳn không thể nhìn rõ cô là ai.

Chỉ hơn một tháng nữa thôi anh đã ra trường rồi, đời này chắc chẳng có cơ hội gặp lại nhau. . .

Mượn men rượu, lấy hết can đảm, trong sự bất ngờ, cô vụng về hôn lên môi anh.

Hôn được rồi. . .

Cô từng tưởng tượng không biết đôi môi nghiêm nghị và kiên định này khi nếm sẽ có mùi vị gì nhỉ, quả nhiên. . . rất mê hoặc!

Cô thích môi chạm môi như thế này mãi, men rượu còn lại khiến cô say hết như một chú cún nhỏ, không chỉ chạm vào bờ môi bất động của anh mà còn tham lam liếm láp, không hề để ý thấy người phía dưới đang cứng đờ ra.

Kỹ thuật của cô quá kém nhưng cô muốn hôn anh. Tâm lý muốn được thỏa mãn bị kích động, cô muốn trước lúc chia tay, có thể là lần gặp cuối cùng trong cuộc đời, cảm nhận một chút về người con trai đầu tiên mình thầm yêu, cảm nhận sự ấm áp từ bờ môi anh.

Cô hôn đắm đuối đến mức cả người cô nằm rạp lên người anh, rất giống với tư thế bắt nạt người ta.

Dù sao học trưởng cũng vừa đủ say, cũng không thể nhìn thấy ai là người đang làm cái trò quái gở này, cô hôn trộm khuôn mặt hồng nhuận nhuộm men say của anh, hôn xong rồi ngày mai lại tiếp tục làm Thẩm Chức Tâm hi hi ha ha như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cảm giác có được thứ mà mình mong ước quả thật quá tuyệt vời!

Wa wa wa! Thẩm Chức Tâm không còn là con thỏ nhát gan chỉ dám thầm thương trộm nhớ nữa rồi!

Dán chặt môi mình vào môi anh một lần nữa, cuối cùng cũng phải rời ra, không biết có phải do men rượu hay không mà mặt cô nóng ran, miệng nở nụ cười tươi như hoa.

Nụ cười đắc thắng.

Sau khi đã thỏa mãn, cô định bò xuống khỏi người anh thì bị một cánh tay rắn chắc kéo lại, sau đó, cô còn chưa kịp phản ứng thì gáy đã bị đè xuống, một nụ hôn sâu dán chặt vào môi cô.

Cô đỡ người ra, sau khi môi dưới bị cắn nhẹ một cái, miệng hé mở theo bản năng, anh đã xộc lười vào miệng cô, nhắm nháp từng góc ngách trong đó.

Đầu óc trống rỗng, cô cuối cùng cũng biết, thế nào gọi là hôn.

So với nụ hôn lúc này, nụ hôn lúc này rõ thật là trẻ con!

Cô vươn hai tay ra, vòng quay cổ anh, non nớt nhưng toàn tâm toàn ý đáp lại nụ hôn của anh.

Môi lười quăn lầy nhau, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người.

Học trưởng uống say, mất khả năng kiểm soát rồi! Cô dù không có kinh nghiệm cũng biết cái thứ cứng như sắt đang áp vào đùi cô là thứ gì.

Hướng hồ gì hôm nay cô lại vận một chiếc đầm liền thân rất nhã nhặn, loại y phục này rất tiện cho đàn ông “phạm tội”, sau nụ hôn đầy kịch tính, váy của cô đã bị vén lên trên đầu gối, còn tay của anh, cũng vừa khéo đặt trên chiếc đùi thon thả của cô.

Cứ tiếp tục thế này, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Thực ra, cô là người khá bảo thủ nên chưa bao giờ có ý nghĩ ăn cơm trước keng.

Nhưng mà, tối nay. . . được thôi, cứ coi như cô đã uống say vậy.

Cô tiếp tục vít lấy cổ anh không buông, run rẩy nhắm mắt lại, để mặc tay Hứa Ngạn Thâm từ từ đi sâu vào cơ thể cô.

Đau quá!

Một chàng trai nghiêm túc, trầm tĩnh như anh lúc dục vọng bộc phát thì rất mãnh liệt, sự xâm nhập mạnh bạo đó, càng lúc càng vào sâu bên trong, càng lúc càng kịch tính.

Cả cơ thể cô đau như bị xé toạc nhưng lại tràn ngập sung sướng.

Cảm giác được lấp đầy thì ra là hạnh phúc đến thế.

Chẳng trách rất nhiều người từng trải nói, lần đầu tiên của người con gái nhất định phải trao cho người con trai mà mình thích.

Ký ức vụng dại ơi!

Kịch tính qua đi, học trưởng vẫn còn say mềm lăn ra ngủ, còn cô thì mắt mở trừng trừng chẳng thể nào ngủ nổi.

Sáng mai tỉnh dậy thì phải làm thế nào đây? Cô có khi nào bị học trưởng đánh chết vì tội dụ dỗ hay không? Hay là học trưởng sẽ chẳng nhớ nổi đã cùng cô làm chuyện gì?

Vì đã tỉnh rượu nên cô rất sợ rơi vào tình huống khó xử!

Nhẹ nhàng gỡ bàn tay đặt trên eo ra, cô cố sức kéo thẳng chiếc đầm nhăn nhúm khó coi của mình, mặt đỏ như gấc chín, cẩn thận giúp Hứa Ngạn Thâm kéo phéc mớ tuya quần lên, rồi rón rén đi ra đóng cửa phòng lại.

Cô làm thế này, có giống với kẻ gây họa rồi bỏ trốn không?

Có lẽ hôm đó vừa tỉnh rượu, sáng sớm gió mạnh, hoặc giả chỉ là vì có tật giật mình, cô bị cảm chuyển sang sốt, phải xin nghỉ ốm mấy ngày liền.

Lúc trở lại trường mới biết trong trường đang sôi sục trong tin đồn.

“Chức Tâm, hôm đó cậu về lúc nào thế?” Đến cả Phi Phi cũng tỏ ra rất hứng thú.

“Tối. . . buổi sáng. . .” Cô lấp ba lấp bắp, thế giới tuổi mười chín vẫn còn tất ngô nghê, cho dù có thân thiết với cô bạn nổi khổ này đến mức độ nào cũng không thể hé răng chuyện đã xảy ra với học trưởng hôm qua.

“Cậu có biết chuyện Hứa Ngạn Thâm và Vương Đan đâm vào nhau trong nhà vệ sinh không?” Phi Phi rất phấn khích.

Hả. . .

Cô vừa đến trường đã nghe tin đồn Hứa Ngạn Thâm và Vương Đan đã thành một cặp.

Cô không nói gì, cúi đầu im lặng xúc thìa cơm sườn non dở tẹt cho vào miệng.

Thứ duy nhất có thể ăn được trong căn tin trường là cà ri gà và cà tím xào trứng, nhưng hôm nay cô đến muộn, hai món này đã hết từ lâu rồi.

Tâm trạng hơi tệ một chút.

“Thật không thể ngờ, Vương Đan có cuộc sống riêng phóng đảng là thế, vậy mà vẫn còn là gái trinh đây!” Phi Phi hừ một tiếng bằng mũi, tỏ vẻ hoài nghi.

Ai không biết hoa khôi Vương Đan của trường thay người yêu còn nhanh hơn thay áo, không những thế còn cặp kè với rất nhiều đại gia, bây giờ tuyên bố mình là “băng thanh ngọc khiết” thật khiến người khác cười rơi cả răng.

Cô bị cơm sườn non làm ắc nghẹn.

“Cậu không biết gì hết à?” Phi Phi rất ngạc nhiên, “Nghe nói hôm tối mồng bốn, mọi người say túy lúy, còn Hứa Ngạn Thâm lại làm trò người lớn với Vương Đan ở phòng kế bên!”

Miệng cô hơi há ra, sao có thể thế được? Rõ ràng là. . .

“Nhìn kìa nhìn kìa, nghe tin này xong, tớ cũng có thái độ hết như cậu vậy, không thể tin được Hứa Ngạn Thâm lại hủy hoại cuộc đời mình trong nhà vệ sinh công cộng!” Phi Phi mặt đầy tiếc rẻ.

Sự thật là vậy mà, bao nhiêu nữ sinh của trường vừa kính phục vừa ngưỡng mộ Hứa Ngạn Thâm, bao nhiêu mỹ nhân bị anh từ chối thẳng thừng, thế mà bây giờ lại rơi vào tay cô hoa khôi có tiếng lẳng lơ của trường?!

“Cậu là nói? . . .”

Hôm đó, lúc cô quyết định bỏ trốn sau khi gây họa, Hứa Ngạn Thâm ngủ rất say, theo lý mà nói, lúc tỉnh dậy sẽ rất tỉnh táo, sao còn có thể. . .

“Nghe đồn là lúc Hứa Ngạn Thâm tỉnh dậy, Vương Đan trần nhồng nhộng nằm bên cạnh anh ta, sau đó, cô nàng còn giả vờ ”giật nảy mình“, kêu lên thất thanh, thu hút các sinh viên khác đến xem!” Đúng là diễn kịch quá đạt.

“Các sinh viên đều nhìn thấy, trên quần của Hứa Ngạn Thâm, trên chiếc xô pha màu mỡ gà trong phòng còn đọng lại vệt máu rất nhạt!”

Chức Tâm đỏ mặt, hoàn toàn không thốt nên lời.

“Vương Đan bắt Hứa Ngạn Thâm phải chịu trách nhiệm với nó, còn ông chủ phòng tiệc nhất định bắt Hứa Ngạn Thâm phải bồi thường tiền làm sạch xô pha, khiến những người chứng kiến hôm đó cũng mất mặt thay.”

Tiền làm sạch xô pha. . .

Đầu cô càng cúi sát xuống thiếu điều muốn úp mặt vào mâm cơm.

“Dạo này Vương Đan bám rịt lấy Hứa Ngạn Thâm, còn theo tớ ấy à, chịu trách nhiệm cái con khỉ, bỏ ra mười mấy tệ là có thể mua một cái màng trinh giả cho bọn con trai vào tròng rồi!” Phi Phi khinh thường ra mặt, “Cứ cho là lần đầu tiên đi thì đã là sao? Tớ không tin nó uống say đến mức ngày hôm sau phải kêu toáng lên như thế!”

“Thật ra, Phi Phi, tớ. . .” Cô đấu tranh tư tưởng một lúc, thật sự rất muốn nói ra chân tướng sự việc.

“Cậu có biết Hứa Ngạn Thâm là con trai của Hứa Cẩn Lễ không?!” Phi Phi lại chuyển sang đề tài khác.

Chức Tâm sững sờ.

Hứa Cẩn Lễ? Không phải là ông trùm truyền thông, người sáng lập truyền hình cáp, dưới quyền có cả mấy đài truyền hình, tòa soạn báo, đài phát thanh, công ty quảng cáo, công ty băng đĩa nhạc, mấy năm gần đây liên tục tổ chức các cuộc thi hoa hậu, người mẫu, ca sĩ đó sao?!

“Hứa Ngạn Thâm giấu thân phận mình lợi hại không? Nguyên cả thư viện trường mình đều là do cha anh ta quỳn góp, anh ta chưa bao giờ hé răng nửa lời về gia thế của mình với bất kỳ ai!” Phi Phi quả thật rất khâm phục, nếu không phải hiệu trưởng lỡ miệng nói ra với một giảng viên, thì bây giờ mọi người vẫn chẳng biết gì hết, “Nghe nói anh ta là con vợ hai Hứa Cẩn Lễ, trên còn có hai anh trai và một chị gái, dưới còn có năm đứa em trai và ba cô em gái.” Ai mà biết còn có bao nhiêu anh chị em chưa được công khai nữa.

Cô từng nghe nói, xã hội bây giờ, người dám công khai mình năm thê bảy thiếp cũng chỉ có mình Hứa Cẩn Lễ. Nghe đồn Hứa Cẩn Lễ rất biết cách trị các bà vợ của mình, bốn bà cùng chung sống rất hòa bình trong một ngôi biệt thự rất to.

Cô thật không dám tưởng tượng.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi!” Đột nhiên, Phi Phi huých cô, “Xem kìa, Hứa Ngạn Thâm và Vương Đan!”

Theo hướng tay Phi Phi chỉ, cô không nén được quay sang, vừa đúng lúc nhìn thấy Vương Đan đẹp rạng ngời, lộng lẫy đang nũng nịu, nhõng nhẽo với Hứa Ngạn Thâm.

Còn Hứa Ngạn Thâm mặt không chút cảm xúc, hồ hững nhìn một lượt căn tin.

Sau đó, mắt anh và mắt cô chạm nhau.

5. Chương 6

Cô có chút kinh ngạc, Hứa Ngạn Thâm trước giờ đều không đến căn tin trường, cô tưởng anh thà ăn bữa mì gói chứ không phí thời gian xếp hàng mua cơm.

Nhưng mà, anh đã làm rồi đấy thôi.

“Ngạn Thâm, em đã dặn cậu nhóc làm trong căn tin để lại hai phần cà ri gà và cà tím xào trứng rồi.” Ghê tởm, đến thằng nhóc làm trong căn tin mà cũng không tha, Vương Đan lại đang khoe khoang sức hấp dẫn của mình.

Mí mắt Phi Phi giật giật vì cảm giác ghê tởm, còn Chúc Tâm không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn phần cơm sườn non dở tệ của mình.

Anh mím môi, mặt không chút cảm xúc đón lấy phần thức ăn của mình, sau đó. . .

. . . Sải bước đi lại phía cô.

“Ngạn Thâm, mình ra chỗ kia ngồi đi!” Vương Đan rất nhiệt tình gọi anh đến chỗ được giữ sẵn ở một góc.

Nhưng anh dường như không nghe thấy, đi đến bên cạnh chiếc bàn dài rồi ngồi xuống, không buồn nhìn nàng hoa khôi vừa bị dội gáo nước lạnh lấy một cái.

Anh ngồi yên vị trước mặt cô, đang lúc cô còn suy nghĩ xem có nên chào hỏi không thì một việc khiến tất cả mọi người há hốc mồm đã xảy ra.

Anh nhường phần cà ri gà cho cô, đổi lấy nửa đĩa cơm sườn non cô đang ăn dở.

Anh cúi ăn phần cơm sườn non, không nói một lời.

Còn Phi Phi thì há hốc miệng như bị sét đánh, nàng hoa khôi đang đứng phía sau thì trợn trừng đôi mắt đẹp, hoàn toàn mất khả năng phản ứng.

Tình trạng của cô cũng chẳng khác hơn là bao.

“Cơm nguội rồi, còn không mau ăn đi?” Anh nhìn cô, nhúu mày thúc giục.

“Em. . . no rồi. . .” Cô sao nuốt nổi cơm nữa!

“Ăn thêm chút nữa đi, còn lại để tôi ăn là được rồi.” Anh nói giọng bình thản, nhưng nghe kỹ thì giống như mệnh lệnh giữa hai người yêu nhau.

Có đần độn đến mấy cũng nhận ra có gì đó không bình thường đang xảy ra ở đây!

“Chúc. . . Chúc Tâm. . . hai cậu đang yêu nhau à?” Đến ngay cả Phi Phi bình thường liến thoắng là thể mà cũng hết cả hồn, cứ lắp ba lắp bắp.

Bây giờ chẳng cần ai phải nói nhiều, hành động của học trưởng khiến Chúc Tâm rơi vào tình huống khó xử, còn nữa, hành động ăn chung cơm, không sợ dính nước bọt của anh rõ ràng chứng minh hai người đã từng hôn nhau!

[i]“Không. . .” Cô vội vàng hươ tay.

Nhưng ở một góc khác, cũng có người nói, “Không có đâu, chỉ là đang theo đuổi thôi mà.”

Giọng nói không lớn lắm nhưng chắc chắn khiến tất cả những người có mặt trong căn tin đều nghe thấy.

Chức Tâm ngậy người ra, tin chắc không quá giờ nghỉ trưa, cái tin Hứa Ngạn Thâm theo đuổi Thẩm Chức Tâm sẽ đồn ra khắp trường.

Các sinh viên nữ trong căn tin đều vui sướng nhìn phía sau lưng anh.

Xem ra, lần này dù Vương Đan đã hiến thân thì cũng vẫn bị Hứa Ngạn Thâm đá, tương kế tựu kế nghĩ nát cả óc cũng chẳng qua chỉ là cái màng trinh giả đáng giá mười mấy đồng bạc mà thôi.

“Hứa Ngạn Thâm, anh là cái đồ có mắt không trông, sau này đừng hòng tôi thêm để ý đến anh!” Không chịu nổi mấy trăm ánh mắt đủ mọi sắc thái của bọn bạn học đang nhìn mình, Vương Đan bẽ bàng gần một câu để vớt vát chút thể diện, giận đến nỗi không nuốt nổi cơm trưa, đi như chạy ra khỏi căn tin.

Cô thở dài, rất rõ ràng, cô đang bị lợi dụng.

Nhưng cũng chẳng có gì là đặc biệt không vui, cô ầm ục ăn hết nửa phần cà ri gà, rồi lúi Phi Phi đứng dậy, “Học trưởng, em xin phép đi trước”, cố giữ phép lịch sự nên có.

Anh cụp mắt, ngay lúc cô nghĩ rằng tất cả đã kết thúc thì anh thản nhiên lên tiếng “Mỗi chiều tan học tôi sẽ đến đài truyền hình làm thêm. Từ khi học đại học, thời gian của tôi luôn không đủ, vì tôi phải vừa học vừa làm.”

Cô ngẩn người, không hiểu lắm ý của anh.

Nhưng Phi Phi thì tỏ ra rất hứng thú, hoàn toàn không muốn rời khỏi căn tin.

“Sau chín giờ tối tôi mới hết giờ làm. Em có phiền nếu hẹn lúc muộn như vậy không?” Thái độ của anh rất điềm đạm.

Hẹn hò?

Vậy là vừa rồi anh không phải tiện tay mượn cô làm bức bình phong?

“Anh. . . không phải không muốn. . . yêu đương đó sao?” Nói không ra hơi, tim cô đập thành thịch.

Xung quanh, tất cả sinh viên mặt đầy vẻ háo hức như đang xem một vở kịch đầy kịch tính.

Hứa Ngạn Thâm vẫn định theo đuổi Thẩm Chức Tâm, không ngờ uống say lên giường với Vương Đan?

Chết rồi, mọi người đều hứng thú theo dõi, khi tiếng “cắt” còn chưa vang lên thì chẳng ai muốn rời khỏi hiện trường.

Còn anh lại rất đứng đắn.

“Hứa Ngạn Thâm, anh đã muốn theo đuổi Chức Tâm của chúng tôi như thế, vậy tôi hỏi anh, anh có thật là đã lên giường với Vương Đan, sau khi say không?” Tất cả sinh viên có mặt đều ra sức gật đầu, câu hỏi của Phi Phi là đánh trúng tâm lý hiếu kỳ của mọi người, mà học trưởng thì chưa từng giải thích lần nào.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, người mà cô yêu thầm lại chủ động nói muốn theo đuổi cô, đến bây giờ, cô vẫn còn đang ở trạng thái lảng lảng. Chỉ khi nghe câu hỏi của Phi Phi, rầm một tiếng, cô rơi xuống đất, gương mặt trắng bệch từ từ chuyển sang đỏ, lan dần đến tận mang tai.

Anh vẫn ngồi bất động như núi, chỉ đẩy mâm cơm trước mặt sang một bên, khẽ nhú mào, “Đàn ông say quắc cần câu rồi còn ‘hành sự’ được sao?”

Vậy là Vương Đan đã nói dối.

Tất cả sinh viên đều rất thỏa mãn với lời giải thích này của anh, chỉ có cô là người duy nhất hiểu hàm ý trong câu nói.

Mặt cô đỏ từng cơn, trắng từng cơn.

Anh mãi không chịu giải thích chính là vì không muốn mọi người nghi ngờ vết máu đó là của cô sao?!

Tình yêu, giống như một lời nguyện kỳ diệu.

Người bạn không thích, cho dù có tận tâm thế nào, bạn vẫn luôn cảm thấy thiếu lửa. Nhưng nếu đúng người, muốn thổi bùng lên ngọn lửa tình yêu, lại là việc rất dễ dàng.

Kỳ thi cuối kỳ đang đến gần, cô và Hứa Ngạn Thâm xem xong suất phim cuối cùng thì đã gần nửa đêm.

“Muộn thế này về ký túc xá có bị nhốt ở ngoài cổng không?” Hứa Ngạn Thâm hỏi cô.

Lần trước, cũng muộn thế này, anh tiễn cô vào xong vẫn đứng ở cổng trường đợi rất lâu, đến khi cô nhắn tin “chúc ngủ ngon” anh mới yên tâm về nhà.

Anh không ở trong trường mà thuê một căn hộ chung cư ở ngoài.

“Không đâu, Phi Phi rất lạnh lẽ, nó sẽ giúp em mở cửa.” Cô cười đáp.

Gương mặt luôn nghiêm túc bỗng trở nên dịu dàng, anh đưa tay về phía cô, Chúc Tâm do dự một lát vẫn dần không được khát khao trong lòng, đưa tay nắm lấy, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay anh.

Bác bảo vệ trường rất thân với anh, anh thuận lợi tiễn cô đến dưới ký túc xá nữ sinh.

Cô cúi xuống định gọi điện cho Phi Phi.

“Chúc Tâm.” Ai đó lúng túng gọi cô.

Cô quay đầu lại, kinh ngạc buông tay Hứa Ngạn Thâm, không phát hiện ra hành động này của cô khiến anh nhú mày.

“Mình thấy cậu vừa ốm dậy, vẫn còn ho, nên nấu trà giải cảm cho cậu. . .” Từ Nhân Thư bưng trên tay một bình nước bằng thủy tinh đã nguội, nước trà màu vàng nhạt, mùi hương quýt phảng phất trong không khí.

Sau lần đầu tiên uống trà giải cảm của Từ Nhân Thư, cô đã rất thích, không chỉ cô, mấy đứa bạn cùng phòng sau khi biết cô và Hứa Ngạn Thâm yêu nhau đã rên lên tiếu nuối từ nay về sau không còn được uống trà giải cảm vừa ngon vừa có tác dụng dưỡng da nữa rồi.

Cậu ta biết rõ. . . sao còn. . .

Cô thừa nhận, cô thật sự đã rất cảm động trước sự tận tụy của Từ Nhân Thư.

Lòng chưa xót, cô đón lấy bình trà đã nguội, hổ thẹn nói lời xin lỗi, “Từ Nhân Thư, xin lỗi. . .” Cậu ta theo đuổi cô rất lâu mà cô vẫn dửng dưng, nhưng Hứa Ngạn Thâm vừa tỏ thái độ, cô đã bị cửa đổ ngay.

Đến bản thân cô cũng cảm thấy thật không công bằng.

“Không. . . không sao. . .” Từ Nhân Thư chăm chăm nhìn Hứa Ngạn Thâm đang đứng nhìn họ bằng ánh mắt lạnh lùng, lấy hết can đảm nói với cô, “Chúc Tâm, nếu cậu hối hận. . . mình sẽ đợi cậu mãi mãi!”

Nói xong, cậu ta ngượng ngùng vội vã ngay, để lại cô với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cái gì gọi là nếu cậu hối hận, mình sẽ đợi cậu mãi mãi?!

“Đợi đã!” Hứa Ngạn Thâm đột ngột đuổi theo.

Anh và Từ Nhân Thư trao đổi gì đó, chỉ thấy Từ Nhân Thư lùi thối ra về.

“Anh nói gì với cậu ấy thế?” Cô không nén được tò mò.

“Không có gì, anh chỉ hỏi cậu ấy cách nấu trà giải cảm.”

Hả?

Vậy là sau này anh sẽ nấu cho cô uống?

Một cảm giác ngọt ngào không thể kìm nén chảy vào tim, cô nở nụ cười rạng rỡ.

“Còn nữa, anh nói với cậu ta, bạn gái anh ngoài anh ra, không cần người con trai khác tốn công chuẩn bị trà giải cảm cho cô ấy.”

Câu nói thật nhẩn tâm, cô hơi há miệng ra, cuối cùng cũng hiểu vì sao Từ Nhân Thí ra về với dáng vẻ thất thểu như thế.

Cô biết học trưởng là người xử lý mọi việc nhanh, chuẩn và nhẩn tâm nhưng không ngờ xử lý chuyện tình cảm cũng nhanh gọn đến vậy.

6. Chương 7

Cả kỳ nghỉ hè, khi vừa chính thức bước ra ngoài xã hội, người đã sớm đặt ra mục tiêu cho mình như anh làm việc rất cật lực, cũng ngày càng bận rộn hơn.

Có lúc, rất muộn rồi, anh mới đứng đợi cô ở phía dưới lầu, sau đó, cô cười ngọt ngào chạy xuống, cùng anh đi ăn đêm.

Đi làm chưa bao lâu, anh đã mua xe, có thể chở cô đến bất cứ nơi nào cô muốn đến, nhưng cô rất thông cảm cho sự mệt nhọc hẳn rõ trên trán anh, thế là địa điểm hẹn hò đổi thành căn hộ chung cư của anh.

Cứ đi đi lại lại như thế, đúng không gian, đúng cảm xúc, đúng người, từ hôn nhau đến ở lại qua đêm, tất cả đều xảy ra rất tự nhiên.

Sau đó, khi học kỳ một năm hai bắt đầu, cô rất ít khi cần Phi Phi mở cửa mỗi khi về vào lúc nửa đêm.

Sống chung với nhau, cô bắt đầu biết anh là người rất sạch sẽ, mỗi ngày tắm hai lần sáng tối, tất cả anh cũng không vứt lung tung, drap giường mỗi tuần thay một lần, thói quen cạo râu của anh là từ trái sang phải, dầu gội đầu, sữa tắm, kem đánh răng của anh chỉ dùng một nhãn hiệu duy nhất.

Tuy hai người chưa phải dọn về sống chung nhưng mỗi tuần đều đặn ba, bốn đêm cô đều ở lại chung cư của anh.

Hứa Ngạn Thâm không phải là người đàn ông dịu dàng, nhưng chắc chắn là một người bạn trai chu đáo.

Anh rất bận rộn, nhưng cô giận hay vui, khóc hay cười đều làm rung động trái tim anh, còn anh chưa bao giờ để cô lẻ bóng trong những ngày kỷ niệm hay lễ tết, anh luôn thể hiện thành ý, sự tận tụy trong mối quan hệ giữa hai người yêu nhau.

Quan hệ giữa họ càng lúc càng ổn định. Mỗi buổi tối cô ở bên anh đều đẹp như mơ, cảm xúc mãnh liệt thiêu đốt từng thớ thịt, họ phối hợp nhịp nhàng với nhau, cô theo anh, anh đợi cô.

Chỉ là, tuổi trẻ đầy ham muốn, cuối cùng cũng xảy ra chuyện.

Học kỳ hai năm hai, xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

- Thâm, hình như em có thai rồi - Hai vạch đỏ trên que thử thai, không phải là hoa mắt, còn chốc chốc lại thất ruột nôn ọe, càng không phải là ngộ độc thức ăn.

Là lần đó sao? Là lần trong ngày an toàn, anh vượt qua rào cản lý trí, không kìm được mình sao? Hay là lần rơi vào ngày nguy hiểm nhưng vì quá say sưa, đến lúc cuối cùng anh mới chịu mang bao vào?

Đây là đứa con đầu tiên của họ, đến quá bất ngờ, còn họ, lại còn quá trẻ.

Tuy xuất thân giàu có nhưng cá tính mạnh mẽ như anh, mục tiêu còn chưa đạt được, không muốn bị người nhà khinh thường. Còn cô, không muốn bỏ học giữa chừng. Thế là, thực tại bày ra trước mặt họ, sau bao lần suy nghĩ, đắn đo, họ quyết định bỏ đứa bé.

Chỉ là, anh và cô đều không ngờ tới, một lần quyết định sai lầm lại là nỗi ân hận mãi mãi.

Thật ra năm đó, người gây họa là đàn ông còn người không thể không bỏ cốt nhục của mình lại là phụ nữ, anh luôn thấy hổ thẹn với lòng.

Ba năm sau, anh thành công dựa vào thực lực của chính mình bước vào hàng ngũ quản lý của công ty.

Thế là, anh nhắm mắt làm ngơ trước mong muốn anh lấy một thiên kim tiểu thư của mẹ mình, cầu hôn cô khi cô vừa tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu.

Kết hôn năm đầu tiên, cô lại có thai.

Nhưng thai được tám tuần thì tim thai ngừng đập.

Năm thứ hai, cô lại mang thai, và kết quả cũng tương tự lần trước.

Đi khám mới biết, cô mang nhóm máu RH-, nếu đã bỏ cái thai đầu tiên, muốn được làm mẹ lần nữa là một điều rất mờ mịt.

Tháng 5 năm 2010.

- Chúc Tâm, hoan nghênh cậu trở lại đội! - Chị Lam biên tập chuyên mục bước tới ôm cô, tiếp theo là Tiểu Ngô, Tiểu Quách kích động và Trái táo nhỏ thích kể chuyện cười.

- Tôi đã trở lại rồi! - Cô dang hai tay, ôm cả đại gia đình này.

Ngã quy một năm bốn tháng, cuối cùng cô cũng trở lại.

- Em bé mấy tháng rồi? Biết bò chưa? - Tiểu Quách vừa nhảy tưng tưng vừa hỏi rôm rả.

Nụ cười trên môi cô bỗng khựng lại.

- Nó còn chưa biết bò, nhưng uống sữa rất giỏi. - Nụ cười, lại trở lại như cũ.

- Lúc nào chúng ta cùng đến thăm em bé nhà Chúc Tâm đi! - Tiểu Ngô vui vẻ reo lên.

Mọi người cũng reo lên phụ họa theo.

Nụ cười của cô không đổi:

- Được rồi, nhưng đợi một thời gian nữa, em bé lớn một chút, cứng cáp hơn một chút đã nhé!

Nhìn mọi người mặt đầy vẻ hoài nghi, cô cố làm ra vẻ nghịch ngợm kéo chòm râu dê của Tiểu Ngô, làm Tiểu Ngô kêu lên oai oái.

- Tôi sợ chòm râu của cậu dọa nó chết khiếp!

Thấy vậy, Trái táo nhỏ giả vờ nghiêm mặt nói: - Tiểu Ngô, cậu tiêu rồi!

Tiểu Ngô nổi hết da gà:

- Ấy, chị đừng ám tôi thế chứ!

- Nếu để Hứa Ngạn Thâm nhìn thấy Chúc Tâm sờ râu cậu. . . - Trái táo nhỏ lên giọng - Bảo đảm ngày mai sẽ ra thông báo, bắt tất cả nhân viên phải chú ý đến hình tượng cá nhân! Bộ râu bảo bối của cậu giữ không được rồi. . .

Mọi người cười ồ.

Cô cũng gượng gạo cười theo:

- Làm gì mà khoa trương thế!

- Có đấy! - Mọi người đồng thanh nói.

Ham muốn chiếm hữu Chúc Tâm của Hứa Ngạn Thâm nổi tiếng công tư bất phân.

Vì lâu ngày không gặp nên mọi người trò chuyện vô cùng rôm rả. Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Cô quay người lại.

Là Phi Phi.

Phi Phi bây giờ đã là nhân viên kế hoạch của đài truyền hình, ban ngày cô luôn mặc đồng phục công sở chán ngắt, tóc búi già chát sau gáy, chỉ có đôi mắt sáng lanh lợi, rất giống một nữ cường nhân (*) đúng tiêu chuẩn.

(*) Nữ cường nhân: Từ người Trung Quốc hay dùng để chỉ những phụ nữ độc lập giỏi giang.

Từ khi gã bạn trai đầu tiên quay sang ve vãn nữ cấp trên của cô, Phi Phi quyết tâm phải trở nên mạnh mẽ, để cho tất cả đàn ông trên đời này phải trở mặt thất phục.

Đến cả Hứa Ngạn Thâm cũng nhiều lần nhú mào hỏi:

- Tôn Phi Phi rốt cuộc có muốn lấy chồng không vậy?! - Cách ăn mặc của Phi Phi không hấp dẫn đàn ông.

Nhưng Phi Phi vẫn bướng bỉnh cho rằng, nếu là tình yêu thật sự thì nhất định sẽ nhìn thấy nội tâm dịu dàng của cô qua lớp vỏ bọc kiên cường bên ngoài.

Nghe Chúc Tâm gọi tên mình, Phi Phi chạy ào tới.

- Chúc Tâm! - Phi Phi ôm siết lấy cô, cái ôm như một sự an ủi sâu lắng không lời.

Cô cười vòng tay ôm lại bạn.

- Tôi không biết phải an ủi cậu thế nào, nhưng tất cả ác mộng cũng đã qua rồi! - Phi Phi lặp lại câu mà Chúc Tâm an ủi cô khi cô bị thất tình.

- Tôi biết! Tuy lần hồi phục này khá lâu nhưng tôi có thể gượng dậy được! - Trên đời không có vấp vấp nào không thể vượt qua, sau khi suy sụp hết lần này đến lần khác, cô vẫn phải gạt nước mắt bước tiếp.

- Phải nhớ rằng cậu là định mệnh của Hứa Ngạn Thâm, cũng là định mệnh của đứa bạn này đây! - Phi Phi xót xa.

Cũng lúc này năm ngoái, nửa đêm nửa hôm, Hứa Ngạn Thâm gọi điện thoại cho cô mấy lần.

Chúc Tâm lại nhốt mình trong phòng khóc.

Chúc Tâm lại đi qua đi lại ở ban công.

Chúc Tâm lại ngồi thẩn thờ trong phòng em bé.

Thế là cô thường xuyên nửa đêm tỉnh dậy gọi điện cho Chúc Tâm, cố hết sức tìm những chuyện vui trong công việc kể cho Chúc Tâm nghe, thường cười đến khi chính mình cũng chảy nước mắt.

.....

- Dệt một tấm lưới, bao bọc trái tim của bạn lại, Chúc Tâm đang ở đây lắng nghe câu chuyện của bạn.

Một lá thư của người bạn đến từ Trùng Khánh viết: Anh ấy là một người bạn của tôi, mỗi lần trời mưa, xe của anh ấy luôn đậu ở dưới chung cư nhà tôi, tấm lòng của anh, tôi hiểu, nhưng mà, tôi lại vờ như không hiểu. Thế là lần cuối cùng gặp mặt, tôi nói với anh, khi hồng nhan tri kỷ của cậu là tớ đây lấy chồng, cậu nhất định phải đến sớm đây nhé. Lần đó, tôi thấy vẻ mặt anh ấy buồn rười rượi, nhưng vì người yêu của tôi, tôi chỉ có thể coi như không thấy, tôi cũng không bận tâm. Chỉ đến ngày hôm sau, bạn bè mới nói cho tôi biết, trên đường đến dự đám cưới của tôi, anh ấy đã gặp tai nạn giao thông, mãi mãi rời xa chúng tôi. . .

—Lam đau thương.

Lam, lúc bạn khóc xin hãy nhìn người chồng đang dùng bờ vai khoan dung của mình để bạn tựa vào như một sự an ủi không lời. Mưa càng lúc càng dữ dội hơn, chính là anh ấy đã cầm ô che cho bạn chống chọi với gió mưa. Bạn rơi nước mắt, anh ấy cũng rất đau lòng. Hãy trân trọng người ở bên cạnh bạn.

—Chúc Tâm.

.....

- Một tiếng dành cho chương trình Cùng lắng nghe tâm sự sắp hết rồi, cuối chương trình, Chúc Tâm xin tặng mọi người một ca khúc với tựa đề Tình yêu chưa từng rời xa.

- Ngày mai cũng giờ này, Chúc Tâm sẽ vẫn ở đây cùng bạn.

Cô bỏ tai nghe xuống, đóng nguồn âm thanh, hiểu kỳ hỏi Tiểu Ngô:

- Sao không có thư của Cô Trúc? - Cô đã lật chồng thư cao ngất tìm tới tìm lui mấy lần, quả thật không có thư của anh ấy.

Làm chương trình đến bây giờ, cô đã hình thành dần thói quen nhận được thư gửi không định kỳ của Cô Trúc.

Văn phong của anh trầm lắng, những câu chuyện nhỏ trong cuộc sống cũng là những điều cô vô cùng yêu thích. Anh là một người bạn tâm giao.

- Chúng tôi cũng rất rầu rĩ đây, một năm trước, Cô Trúc không gửi thư nữa.

Có lẽ có liên quan đến lần thu âm cuối cùng của Chúc Tâm, sau đó đài phát thanh đành mời một người dẫn chương trình khác tạm thời thay chỗ cô.

Cô cười cười:

- Vậy trong chương trình ngày mai, tôi sẽ nhắc đến anh ấy, hy vọng anh ấy có thể nghe thấy giọng nói của người bạn này!

Thư từ qua lại bao năm, dù có lúc không phải là vì tiết mục, họ cũng trò chuyện rất vui vẻ.

Thu dọn xong công việc hậu kỳ, bước ra khỏi phòng thu âm đã hơn mười một giờ khuya.

Gió lạnh thổi qua, trên người chỉ mặc một chiếc áo mỏng, cô run lập cập.

Phía tít trong còng có tiếng kèn xe, ánh đèn pha chiếu thẳng vào người cô, cô quay lại thì nhìn thấy chiếc Bentley vô cùng quen thuộc đã đậu ở vị trí này từ sáng sớm.

Cô mừng rỡ, chạy tới:

- Không phải ngày mai mới về sao?

Anh mở cửa xe, choàng áo khoác lên cơ thể đang run lấy bầy vì lạnh của cô trước, rồi mới trả lời:

- Việc ở Hồng Kông đã giải quyết xong nên về sớm hơn một ngày.

Hứa Ngạn Thâm vuốt ve mái tóc vì để giữ cái thai mà phải nén lòng cắt đi, giờ chỉ mới dài chấm vai.

- Chúc Tâm, chúc mừng em trở lại với công việc.

7. Chương 8

Vừa lên xe, anh đưa cho cô một chiếc bình giữ ấm - Uống canh đi, giữ ấm cơ thể - Vừa xuống máy bay, anh đã đến chỗ dì Vương trước, xách theo bình canh nấu sẵn đi đón cô.

- Lại uống nữa hả? - Cô nhăn mặt.

Cả năm trời bị anh ép ở nhà nghỉ dưỡng, cân nặng của cô đã gần cán mức năm mươi cân, lúc mang thai bốn tháng, cô cũng chỉ nặng bằng bây giờ mà thôi.

Anh mỉm cười, thoạt nhìn rất hòa nhã, nhưng cô hiểu những lúc anh tỏ thái độ như thế, cô chỉ có thể nghe theo.

Ừc ừc, mặt nhăn nhó, cô nín thở uống một hơi hết bình canh sườn non đông trùng hạ thảo.

Thật khó uống!

Anh rút khăn giấy lau miệng cô, sau đó hài lòng đón lấy chiếc bình không từ tay cô.

Một năm trước, lúc cô xảy ra chuyện, vì không thể liên lạc được với người áu, bác sĩ đã mấy lần thông báo tình trạng khẩn cấp, anh không biết mình đã trải qua hai mươi mấy tiếng đồng hồ đó như thế nào.

May mà cô ngoan cường qua khỏi, không rời xa anh.

Nhưng, hậu quả của lần đó là cô ít nhiều vẫn còn gốc bệnh, trong một thời gian dài, cô thiếu máu trầm trọng, lại thêm tinh thần suy nhược, khiến cô chỉ còn bốn mươi cân.

Để tắm bổ cho cơ thể cô, anh quả thật đã tốn không biết bao nhiêu tâm sức.

- Thâm, cứ uống thế này, chắc em sẽ trở thành một bà béo ị mất! - Cô nhẹ nhàng thương lượng với anh.

Tuy hiện tại cô chưa đến nỗi bị gọi là “béo ị” nhưng cứ bị anh ép thế này, viễn cảnh chắc chắn sẽ rất thê lương!

- Anh không chê thì em có gì phải oán trách nào - Anh không đồng tình.

Thân hình đẹp hay không đều là để chồng ngắm, anh đã không bận tâm thì cô có gì phải băn khoăn.

Biết anh là người rất khó thương lượng, cô chẳng thèm tốn nước bọt năn nỉ nữa.

Anh khởi động xe, còn cô mở tập bản thảo mang về ra, vừa xem vừa thương lượng với anh:

- Hôm nay Tổng thư ký tìm em, đến giờ vàng, tám giờ tối thứ Tư sẽ đổi sang tiết mục âm nhạc thịnh hành, hỏi em có hứng thú tham gia không.

Anh nhìn cô một cái.

- Ý em thế nào? - Ý anh là, anh không thích.

Từ lúc bắt đầu yêu nhau, thời gian ở bên cô càng lâu, ham muốn chiếm hữu của anh càng mạnh, nếu không nghĩ đến trạng thái tinh thần của cô, anh thật sự rất muốn nhốt cô trong nhà mãi mãi, dù cô có tiêu xài hoang phí cỡ nào, anh cũng nuôi nổi.

- Em muốn thử sức - Cô phản kích.

Tiếc là, cô chẳng có hứng thú gì với việc ở nhà tiêu pha tiền bạc như một quý bà, cô thích làm việc, thích được ở trong một tập thể.

Từ khi tốt nghiệp đến giờ, mỗi lựa chọn của cô hầu như đều có sự sắp đặt của anh, đến ngay cả tiết mục “Chức Tâm” cũng là do anh dùng quan hệ riêng sắp xếp cho cô. Cô biết, đôi cánh bảo vệ của anh có thể cho cô chốn nương thân an toàn nhất, nhưng cô cũng muốn có một sự khẳng định nhất định trong công việc.

Trầm ngâm hồi lâu.

- Em thích là tốt rồi - Nếu công việc có thể cải thiện tinh thần của cô, anh thỏa hiệp, nhưng anh không quên hỏi một câu, - MC còn lại là ai? - Tiết mục âm nhạc của đài phát thanh thông thường đều do một cặp nam nữ MC dẫn dắt, tung hứng, nếu nói không bận tâm là giả tạo.

Mắt cô sáng lên, rất phấn khích: - Anh biết không, tổng biên tập lần này rất sáng tạo, được cả đài ủng hộ! Bạn dẫn mỗi kỳ của em có thể đều là ngôi sao nổi tiếng! - Còn nữa, thử thách lớn nhất là bạn dẫn của cô do cô tự chọn, có nghĩa là, đối tượng có thể hợp tác hay không là tùy vào bản lĩnh của cô.

Ngôi sao?

Anh không tỏ thái độ gì, chỉ hờ hững nói - Lúc làm không nổi nữa thì tìm anh - Với vị trí hiện giờ của anh, ít nhiều không ai dám không nể mặt anh.

Cô thì lại chẳng cần dựa dẫm vào anh! Cô cười rạng rỡ rút kịch bản của mình ra - Em chuẩn bị kỳ đầu tiên sẽ hợp tác với Tổ hợp truyền kỳ! Họ có tổng cộng sáu người, mỗi kỳ mời một người là đã hết sáu tuần rồi - Lợi dụng sáu tuần này, từ từ điều chỉnh những điểm chưa phù hợp của tiết mục, rồi lại đi tìm người dẫn tiếp theo, kế hoạch này quá hoàn hảo!

- Tổ hợp truyền kỳ? - Anh nhú mày.

Anh đã từng nghe qua cái tên Tổ hợp truyền kỳ, vốn chỉ là một nhóm nhạc rock không mấy nổi tiếng do công ty anh quản lý, nhưng một năm trước, trong một buổi công diễn, thành viên có nickname là “Ảnh” đã phát bệnh đột tử.

Công ty truyền thông của họ lợi dụng cơ hội này để PR, mở cuộc tuyển chọn rầm rộ nhằm tìm ra thành viên mới thay thế “Ảnh”.

Sau đó nữa, Truyền kỳ trở nên “hot” một cách kỳ lạ.

- Bây giờ họ nổi lắm! Đặc biệt là ‘Ảnh’, cậu ta đã sớm làm lu mờ ánh sáng của ‘Quang’ - Cô chỉ vào chàng trai mất một mí trên báo, nói với anh - Cậu ta quá đẹp trai.

“Ảnh” rất bí hiểm, rất lạnh lẽ, không ai biết tên thật của cậu ta, càng không biết tuổi, nhóm máu, gia cảnh, các fan cuồng chỉ biết cậu khá là đẹp trai, đặc biệt là đôi mắt, mất một mí, là mẫu con trai Á Đông cuốn hút nhất.

Nói ra thật khó tin, nhưng “Ảnh” chỉ mới vào nghề được một năm.

Nếu có thể mời cậu, tiện thể khai thác một chút thông tin về cậu thì tiết mục của cô nhất định sẽ nổi tiếng.

Anh vừa lái xe vừa hồ hững liếc mắt qua tờ báo, hừ một tiếng - Một đám trẻ ranh! Ăn mặc thật khủng khiếp! - Đối với một người thuộc tầng lớp quản lý nắm quyền sinh sát trong tay như anh, các ngôi sao nam anh đã từ gặp rất nhiều, nông cạn đến mức làm anh rất thất vọng!

Hơn nữa, anh không thích đàn ông mặt trái xoan, cứ làm cho người ta có cảm giác biết thái thế nào ấy.

- Khủng khiếp chỗ nào đâu? - Cho xin đi, tuy là các thành viên khác ăn mặc đúng thật. . . rất “sến” nhưng “Ảnh” thì khác, phong cách ăn mặc của cậu rất đặc biệt, rất tự nhiên.

Anh chẳng buồn đôi co với cô.

- Còn nữa, trẻ con chỗ nào? - Cô không phục.

Truyền kỳ vào nghề rất sớm, mỗi thành viên tối thiểu cũng đã hai lăm, hai sáu tuổi rồi, anh như thế có phải là kỳ thị quá không?!

Đột nhiên, cô bỗng nhớ ra gì đó, cười chọc quê: - Hứa Ngạn Thâm, thôi em hiểu rồi! Anh già rồi nên bắt đầu ghen tị với thế hệ 8x chứ gì! - Anh sinh năm 79, bị thế hệ 8x của cô xếp vào nhóm trên, thật thê thảm.

Hứa Ngạn Thâm làm bất cứ việc gì, nói bất cứ điều gì đều rất nghiêm túc, đến nỗi rất nhiều người nói anh nghiêm khắc đến đáng sợ, cho dù là em gái anh, chỉ cần anh nhíu mày, cũng đã sợ đến mức tay chân lưu quú.

Nhưng cô thì không sợ anh.

Cô rất thích trêu anh, rất thích nhõng nhẽo với anh, dù kết hôn đã năm năm nhưng họ chẳng bao giờ hết chuyện để nói với nhau.

- Già hay không, tối nay em sẽ biết! - Anh hừ một tiếng.

Anh mới ba mươi mốt tuổi, là độ tuổi phong độ và sức hút nhất của đàn ông, có cần phải đi ganh tị với đám con nít rìa mép còn chưa mọc đủ ấy không?! Anh có đủ sự tự tin của một người đàn ông trưởng thành!

Câu nói của anh quá lộ liễu, khiến hai má cô từ từ đỏ lên.

Nhìn vẻ thẹn thùng của cô, một người luôn điềm đạm như anh bỗng rạo rức.

Anh luôn cho rằng mình không phải là người đàn ông tham dục, nhưng từ sau cái đêm trước tốt nghiệp đó, anh quay ngoắt với nhận định của mình, anh muốn cô, không chỉ một đêm!

Tính cô khá bảo thủ, cũng sợ bị người khác chê cười, nhưng yêu nhau chưa được bao lâu, anh đã giữ cô lại qua đêm, báo hại cô bị mấy cô bạn cùng phòng kỳ túc xá cười chê.

Cô luôn nhượng bộ anh, đến ngay cả. . . cũng không tự bảo vệ mình.

Sắc mặt anh bỗng đanh lại, rạo rức trong lòng tan biến.

Anh chuyên tâm lái xe, không muốn nói tiếp nữa, sợ nói nữa sẽ chạm phải vết thương lòng của hai vợ chồng anh.

Từng ở trước mắt anh, giờ lại tan biến mất,

Đây là lần thứ sáu của ngày hôm nay

Bản nhạc trong phim, như là đôi mắt em

Anh yêu em, hãy mau quay về bên anh. . .

Trên đài, một giọng nói thuần khiết, lay động lòng người vọng ra, cô nhắm mắt lại, giọng nói trong veo đó một lần nữa chạm vào trái tim cô.

Lúc khó khăn trong đời, chính giọng nói này đã ở bên cô, khiến cô có thể lấy lý do cảm động òa khóc nức nở hết lần này đến lần khác.

Tiếp theo đó.

Tiếng nhạc rock cất lên, cùng với tiếng hát của các thành viên trong Tổ hợp truyền kỳ.

Được hay không, được hay không, được hay không,

Câu trả lời chẳng có gì là được hay không.

Không biết, không biết, không biết

Không biết là điềm tốt lành gì chẳng. . .

Ca từ làm mất hết cảm hứng.

Cô thở dài, giống như tất cả các fan khác, cô hiểu Truyền kỳ không thích hợp với cậu, “Ảnh” nên bay một mình!

Ái chà, dạo này “Ảnh” nổi như cồn, được các fan trên mạng bình chọn là “Người tình một đêm được khao khát nhất”, không biết cậu có cảm tưởng gì?! Hi hi, nếu có thể, cô cũng muốn phỏng vấn đề tài này trong tiết mục.

8. Chương 9

Anh tắm xong, mặc áo choàng tắm bước ra đúng lúc nghe thấy cô đang nói chuyện điện thoại.

- Mẹ, con biết nuôi con không dễ như nuôi chó nuôi mèo, nhưng Ngạn Thâm đã nhận nuôi dưỡng Lăng Lăng rồi, biết làm thế nào? Chẳng lẽ lại gửi nó vào cô nhi viện sao? - Việc như thế cô làm không được.

- Nhưng mà Chúc Tâm, con đã thật sự suy nghĩ kỹ chưa? Nuôi con không phải là trong một chỗ một lát, mà là cả đời! Nuôi con chó, con mèo, không thân không ngoan, cũng chỉ là chuyện vài ba năm, cùng lắm không nuôi nữa! Nhưng đứa bé này không phải là cốt nhục của các con, nó sẽ theo con ít nhất hai ba chục năm đó! - Làm mẹ luôn sợ con gái chịu ảm ức.

Về chuyện nhận con nuôi, Cao Hướng Quyên mẹ cô trăm lần ngàn lần phản đối - Với lại con với Hứa Ngạn Thâm không phải là không còn cơ hội, bác sĩ đã tuyên án tử với các con chưa? Chỉ cần thai nhi cùng nhóm máu RH- với con thì có thể sinh nó ra mà! - Cao Hướng Quyên thừa nhận khi sinh Chúc Tâm mọi thứ đều thuận lợi, đến lượt con gái bà sao lại phải chịu khổ nhiều như thế?

- Mẹ, Ngạn Thâm nói không muốn sinh con nữa - Cô buồn bã nói.

Từ nhỏ, đến xổ số giải khuyến khích cô còn chưa bao giờ trúng, mang thai bốn lần, thai nhi đều bị tán huyết, cô cũng thật sự rất sợ phải thử thêm lần nữa.

- Chúc Tâm, con đừng ngốc như thế, Hứa Ngạn Thâm nó sinh ra trong một gia đình thế nào?! Đàn ông luôn muốn có cốt nhục của mình, không có con trai ruột thịt, sự nghiệp của nó có lớn cách mấy cũng không có người thừa kế? Con gái ngốc à, con không sinh được, bên ngoài còn biết bao nhiêu đứa con gái khác giành nhau sinh con cho nó! - Cao Hướng Quyên lên giọng, bực bội - Mấy hôm trước trong buổi tiệc từ thiện, mẹ

gặp Tổng Tiêu Phong! Bà ta thật đáng ghét, không chỉ giả vờ không quen biết mẹ, mà còn trước mặt mẹ bô bô nói con trai mình và con dâu đã học hặc với nhau! Bà ta tưởng bà ta là ai chứ, chẳng qua chỉ là nhân tình của kẻ lăm tiền. . . .

Cô sưng sốt.

Hứa Ngạn Thâm tiện lại gần, đoạt lấy điện thoại trên tay cô, trầm giọng - Mẹ.

Tiếng gọi mẹ nghe chừng rất hòa nhã nhưng khiến cho những gì Cao Hường Quyên định nói đều nghẹn lại ở cổ họng.

- Nếu mẹ con nói gì không phải, con rất xin lỗi, có lẽ ở nhà bà ấy bình thường đã phải chịu nhiều áp lực nên ra ngoài mới nói lung tung như vậy. Ngày mai con sẽ nói chuyện với bà ấy, bảo bà ấy sang Thẩm gia xin lỗi
- Anh vuốt tóc cô, quyết không để cho cô phải chịu bất kỳ áp lực nào.

Cao Hường Quyên lập tức tỏ thái độ - Sang nhà xin lỗi thì không cần, chỉ mong con chuyển lời với mẹ con, Chúc Tâm là con gái cưng của nhà chúng tôi, gã sang đó không phải là để làm cho Hứa gia nhà con sạt nghiệp!

- Yên tâm, con sẽ không để mẹ con làm thế nữa - Anh gạt đầu, nhưng trong lòng ngổn ngang, nếu mẹ mình quả thật nói những lời như thế, dù thế nào nhất định cũng phải bảo bà đình thân sang nhà bên đó xin lỗi.

Anh có cách đối phó với mẹ, chỉ cần không giúp bà trả hóa đơn, bà sẽ hoảng hồn ngay.

- Nhưng mà, mẹ à, có một chuyện con cũng cần nhắc ẹ nhớ, bác sĩ đã nói, bệnh tán huyết sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn theo số lần sảy thai, con không muốn Chúc Tâm nằm trong phòng ICU (*) thêm một lần nào nữa!

(*) ICU là viết tắt của Intensive Care Unit: phòng điều trị tăng cường, chuyên nhận các bệnh nhân thập tử nhất sinh.

Nói xong, không đợi mẹ vợ phản ứng, anh đã gác máy.

Anh rất chán ghét việc ngày ngày mẹ vợ thúc giục Chúc Tâm mang thai lần nữa!

Cô cúi gằm mặt, nắm chặt lấy bàn tay múp míp của Lăng Lăng, rồi lại buông ra, rồi lại nắm chặt, lòng ngổn ngang tâm sự.

Lời anh nói, cô đều nghe rất rõ ràng.

Khi cô tỉnh lại trong phòng ICU, câu đầu tiên anh nói với cô là - Thẩm Chúc Tâm, em nghe cho rõ đây, kiếp này em không được mang thai nữa!

- Oa! - một tiếng, Lăng Lăng lấy lấy chân, khóc thét.

Cô vội vàng sờ thẳng bụng, âm âm, chết rồi! Vàng đầy mông rồi.

Cô làm mẹ lần đầu tiên nên tay chân lóng ngóng.

- Hứa Ngạn Thâm, mau thay tã cho con trai anh đi! - Cô nhăn nhó nhìn anh, cất những điều không vui sang một bên.

Nhưng, anh còn né ra xa hơn.

Anh mở cửa sổ, rồi ngăn cô lại - Chúc Tâm, đừng động vào nó, cẩn thận kéo dơ tay!

Nghe lời, cô khựng lại.

Anh lập tức chạy đi tìm chị Nguyệt.

Cô sưng người.

Anh không thích Lăng Lăng.

Một sự thật rất rõ ràng.

“Đàn ông đều muốn có cốt nhục của mình, không có con trai ruột thịt, sự nghiệp của nó có lớn cách mấy cũng không có ai thừa kế. Con gái ngọc, con không sinh được cho nó, bên ngoài có biết bao cô gái khác tranh nhau sinh con cho nó.”

Lời của mẹ cứ lớn vồn trong đầu cô, không làm sao xua đi được.

Chẳng mấy chốc, chị Nguyệt theo anh vào, chạy bổ tới, dưới sự chỉ đạo của anh, cẩn thận bế Lãng Lãng đang khóc vang nhà ra khỏi phòng.

Xa xa, cô vẫn nghe thấy tiếng khóc ngằn ngặt của Lãng Lãng, còn mặt anh hằn lên vẻ mệt mỏi, chán chường. Nhưng rõ ràng anh không phải là người đàn ông như thế.

Cô còn nhớ mỗi lần cô mang thai, anh đều rất căng thẳng, không cho cô ăn khoai tây chiên, bò bít tết, nếu cô lên mạng, anh sẽ gào lên, nếu cô dùng điện thoại, anh sẽ tức giận.

Lần này, thai nhi đã qua thời kỳ nguy hiểm, mọi người đều tưởng đã có thể bình an, anh tuy không tỏ thái độ gì nhưng cô có thể nhìn thấy anh vui như thế nào, mỗi tối, anh đều nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, khuôn mặt khó đăm đăm bất chợt giãn ra, chúc con ngủ ngon - Bảo bối của Thẩm Chức Tâm và Hứa Ngạn Thâm ơi, ba là ba của con đây, con ngủ sớm đi nhé!

Cô còn nhớ, nửa tháng trước, hôm mẹ đến thăm cô, khuyên bảo:

- Chức Tâm, một gia đình không có con cái thì không trọn vẹn, tình cảm giữa con và Hứa Ngạn Thâm sớm muộn gì cũng sẽ có vấn đề!

Hôm đó, Hứa Ngạn Thâm đứng ngoài cửa phòng cũng nghe thấy, nét mặt anh rất phức tạp, sau đó, chưa được vài ngày, anh đã ẵm một đứa trẻ bị bỏ rơi ở bệnh viện về.

Từ sau khi cô bị sảy thai, Hứa Ngạn Thâm rất ghét người thân cứ nườm nượp đến quấy rầy cô nên giữ rất kín chuyện này. Bây giờ, anh tuyên bố với tất cả mọi người, Lãng Lãng là con trai của anh và Thẩm Chức Tâm! Anh còn nói với gia tộc rằng do Lãng Lãng sinh non sức khỏe không tốt, chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, nên chưa thể ra mắt mọi người.

Nhưng Lãng Lãng còn chưa đến một tháng tuổi, còn cô nếu đứa con cô trong bụng vẫn còn thì giờ cũng đã sáu, bảy tháng rồi.

Anh giấu cả gia tộc cho qua chuyện nhưng không biết có thể giấu được bao lâu.

Nhìn cô thần người, Hứa Ngạn Thâm bước đến, ôm lấy cô - Chức Tâm, muộn rồi, em đi nghỉ đi!

Cô ngược mắt lên.

Ngày nào cô cũng nghỉ ngơi, nhưng còn anh, bận rộn bù đầu, một tháng có hơn nửa thời gian là đi công tác.

Anh là Phó tổng giám đốc hành chính, nhưng Tổng giám đốc là anh cả thì không có năng lực lại không biết quản lý, còn một Phó tổng giám đốc khác là anh hai thì chỉ biết ngồi vắt chân, mọi việc đều đùn đẩy hết cho anh, rồi hưởng thành quả. Nói cho cùng, Hứa Cẩm Lễ tuy bề ngoài đối xử công bằng với cả bốn bà, nhưng ba bà sau dù là về mặt luật pháp hay địa vị trong gia đình cũng chỉ là vợ lẽ không danh chính ngôn thuận, con trai của chính thất, địa vị dĩ nhiên là không giống rồi.

Mấy năm nay, anh bận rộn với công việc, hai vợ chồng xa cách nhiều hơn ở gần nhau.

9. Chương 10

Cô hôn môi anh, vòng tay qua eo anh, vùi đầu vào vòm ngực luôn khiến cô cảm thấy bình yên.

Cô xót xa cho anh.

- Đúng rồi! Anh phải chứng minh cho em thấy anh còn đang trong độ tuổi trai tráng! - Anh cười, vì cô, đẩy mắt ngài sáng.

Chỉ có với cô, anh mới nở nụ cười thật lòng.

- Ông già háo sắc! - Cô cười mắng yêu, cốc nhẹ vào đầu anh.

Ai nói chồng cô nghiêm khắc ai cũng phải sợ? Ít ra, anh thường nói đùa với cô.

Lời chưa nói dứt, cô đã bị vỗ lấy, anh bế thốc cô lên, đặt xuống giữa giường - Anh sẽ làm em rút lại từ “già” đó! - Một khi anh bị sỉ nhục thì nhất định phải rửa bằng được nỗi nhục này!

- Đừng đùa nữa, sắp một giờ rồi kia! - Tám giờ sáng mai anh còn phải dậy đi làm!

Anh khoá môi cô lại.

Lửa tình trong phút chốc đốt cháy cả gian phòng.

Cô thôi không vùng vẫy nữa, vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn anh say đắm.

Hai người ngã xuống giường, tạm quên đi những buồn bã âu lo, họ quấn lấy nhau.

Lần này anh đi công tác bảy ngày, mỗi lần anh về, họ đều quấn nhau rất cuồng nhiệt. Người khác nói, tiểu biệt thắng tân hôn. Mỗi lần họ tạm xa nhau, quả thật còn mặn nồng hơn cả tân hôn, chỉ muốn lập tức vỗ lấy nhau.

Mới được một lát, cô đã bị anh lột trần trụi, còn anh, áo ngủ trên người và quần lót cũng đã sớm nằm lẫn lóc dưới đất.

Anh hôn cô, mạnh mẽ và cuồng nhiệt, từng bộ phận trên cơ thể cô đều in dấu môi anh.

Anh cắn vào bầu ngực trắng ngần của cô, bộ phận quan trọng đang áp vào đùi cô, bởi vì cô mà căng đến sắp nổ tung.

Cô ngây ngất bởi những nụ hôn của anh, ngay lúc cô tưởng rằng anh đi thẳng vào trong cô thì anh lại vẫn giống mọi lần, từ từ hôn xuống dưới.

Anh luôn rất coi trọng cảm xúc của cô.

Cô run lên bần bật.

Hai người ở bên nhau quá lâu, anh biết tất cả những chỗ nhạy cảm trên cơ thể cô, anh có rất nhiều cách đem lại khoái cảm cho cô.

Anh dùng lưỡi, tiến công hết lần này đến lần khác, khiến cô chảy cả nước mắt, như muốn lịm đi.

Khoái cảm điên cuồng giày vò cô.

Cô không ngừng vận người, còn lưỡi anh thì không ngừng tăng tốc, nhám nháp vẻ đẹp chân thật nhất của cô, mang đến cho cô niềm sung sướng vô bờ.

Bị ngọn lửa tình thiêu đốt, cô van vỉ, cô hỗn hển, cô mềm nhũn, suýt chút nữa bật khóc thành tiếng.

Đến lúc anh thể hiện cho cô thấy rồi! Anh ham muốn cô, sắp không chịu được nữa!

Nhưng tay anh lúc mò được chiếc hộp thì nó đã trống không.

- Go, hell! - Hiếm khi anh chửi thề.

Chết tiệt!

Bao cao su trước lúc anh đi công tác đã dùng hết sạch rồi, anh quên mua thêm.

Làm sao bây giờ? Cơ thể đã căng như dây đàn rồi!

- Thâm. . . - Cô không nhìn, ánh mắt đờ đẫn, ôm lấy anh, đợi anh đi vào.

Cấn cắn răng, anh nhả tâm đẩy cô ra một chút - Anh đi mua bao!

Cô còn chưa thoát ra được cơn lửa tình, anh đã vội vàng mặc quần áo, cầm chìa khóa xe đi ra.

Họ ở lưng chừng núi, cứ cho là anh chạy nhanh thì tính cả đi và về siêu thị tiện lợi gần nhất cũng phải mất tầm bốn mươi phút.

Thật ra, chu kỳ của cô hôm qua đã hết sạch sẽ, hôm nay là giai đoạn an toàn, nhưng anh không dám mạo hiểm.

Lúc đẩy cửa phòng bước vào, đèn đầu giường vẫn sáng, chắc là cô không đợi được anh, mệt lả, cuộn mình bên mép giường ngủ thiếp đi.

Ánh mắt anh trở nên dịu dàng, dục vọng cuộn cuộn bỗng chốc được lấp đầy bởi tình yêu thương.

Anh bế cô lên, sửa lại tư thế ngủ cho cô thoải mái, vuốt ve gương mặt đang say ngủ của cô - Chúc Tâm, gặp anh em có hối hận không? - Năm nay, cô luôn phải chịu khổ, cơ thể vốn dĩ khỏe mạnh bị giày vò thành ra thế này.

Đôi mắt sáng, mở ra một con, nhìn anh chớp chớp.

- Ông già, anh về rồi đấy à! - Rồi nhảy bổ vào lòng anh.

Vừa nãy, cô giả vờ ngủ, muốn xem bộ dạng giày vò đến không chịu đựng được của anh.

Không ngờ, lại nghe thấy. . . Hứa Ngạn Thâm, nếu được bắt đầu lại, em cũng sẽ chọn anh, cho dù có đau đớn thế nào đi nữa.

Câu nói này, cô giấu trong tim.

Cuộc sống luôn như thế, chẳng thể hoàn hảo, hạnh phúc luôn song hành với tiếc nuối.

Đạo lý này, cô hiểu.

10. Chương 11: Kẻ Thứ Ba Đáng Chết

- Hả, ‘Ảnh’ từ chối tham gia chương trình ư? - Cô kinh ngạc.

Hôm nay vừa đến đài phát thanh đã nghe tin xấu này.

- Tôi cũng biết cậu ta không thích lộ diện trước đám đông - Tổng biên tập gờ tay, chẳng biết làm thế nào.

Ngoài các buổi ký tên và hoạt động công ích không thể không tham gia, đến cả phỏng vấn của đài truyền hình “Ảnh” cũng từ chối.

Cô đúng là đã từng nghe điều này nhưng không ngờ “Ảnh” lại trầm lặng như thế.

- Nhưng năm thành viên còn lại trong Tổ hợp truyền kỳ lại nói là không thành vấn đề - Ít ra, đây cũng là một tin tốt lành.

Cô chỉ hơi tiếc, không có “Ảnh”, cảm thấy như một tác phẩm nghệ thuật thiếu đi một phần linh hồn.

Cho nên, cô không muốn bỏ cuộc.

Buổi chiều, cô vẫn tìm đến người quản lý của Truyền kỳ Ngô Đại Sơn.

Báo lý do đến cho cô thư ký xong, lúc đi về phía phòng khách, cô đi ngang qua một phòng luyện tập. . .

Tiếng đàn điện tử êm tai vọng ra, cô hiểu kỳ nhìn vào trong cánh cửa kính trong suốt.

Chỉ thấy một chàng trai tóc đen tự nhiên, đứng thẳng người đầu hơi cúi xuống, vì đứng nghiêng về phía cô nên cô không nhìn rõ mặt, cậu ta đang chăm chú vào bản nhạc của mình, cây đàn trong tay cậu bỗng trở nên rất có hồn, rất có sức lôi cuốn.

- ‘Ảnh’ đang viết ca khúc, cậu ấy luôn làm việc rất chăm chỉ - Cô thư ký cười giải thích.

Cậu ta là “Ảnh” ư? Cô không nén được liếc nhìn thêm vài lần nữa.

- Thể loại Rock của Truyền kỳ luôn làm cho người ta có cảm giác trời đất quay cuồng, sau khi ‘Ảnh’ gia nhập, tiếng nhạc điên cuồng đan xen với sự dịu dàng mà cô đơn, chúng tôi lúc đầu còn sợ không được khán giả chào đón, không ngờ hiệu ứng lại mạnh mẽ đến vậy, giống như một loại nhạc được biên lại, khiến tai mình cuối cùng cũng tìm được điểm tổng hợp.

Đúng vậy, cô cũng có sự đồng cảm.

Cô thư ký gõ nhẹ cửa kính, ra hiệu cho cậu ta biết có khách đến.

“Ảnh” ngược mắt lên, đôi mắt một mí trong veo, khóe miệng cậu chỉ cần hơi mím lại là lộ rõ hai chiếc lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Tiếp xúc ở khoảng cách gần với thần tượng, tim cô không tránh khỏi loạn nhịp.

Thật ra, có rất nhiều fan bình luận ngoại hình của “Ảnh” rất giống với tài tử Kim Bum trong phim “Vườn sao băng” phiên bản Hàn, nhưng, cô cảm thấy tuy cảm và khóe miệng có chút giống đến kỳ lạ nhưng khí chất không giống, “Ảnh” không tạo cảm giác của quý công tử phong lưu.

Cậu ta giống một thiếu niên hàng xóm chất phác bên cạnh chúng ta hơn, nhưng ánh hào quang chói lòa tỏa ra từ người cậu lại khiến người ta trầm trồ không ngớt.

Thật ra, tướng mạo của cậu không phải là tuyệt mỹ, thậm chí “Quang” trong Truyền kỳ xét ra còn hơn cậu vài phần, nhưng trên mạng lại đánh giá cậu là Trung Quốc đẹp nhất mỹ nam.

Bình thường người chơi Rock cảm giác về sự tồn tại vô cùng mãnh liệt, nhưng cậu thì trong như nước, chẳng có chút gì sôi động, dù đứng trên sân khấu nào, cơn bão mà cậu mang lại cũng thuần khiết trong trẻo, hết như đôi mắt trong veo tĩnh lặng của cậu.

Cô lại liếc nhìn vài lần nữa, nếu không phải vì công việc, cô đã chạy bỏ tới xin chữ ký rồi.

“Ảnh” lịch sự chào cô, khách sáo nở nụ cười nhàn nhạt, rồi tiếp tục cúi đầu với nhạc của cậu.

.....

Cô ngồi ở phòng khách nói rõ mục đích đến của mình với người quản lý, đồng thời cũng thể hiện quyết tâm không bỏ cuộc.

- Thật ra chúng tôi cũng hiểu tuyên truyền nhiều dù là đối với ‘Ảnh’ hay đối với Truyền kỳ đều rất có lợi, nhưng cá tính của cậu ta. . . - Người quản lý lắc đầu - Cậu ta rất cố chấp, việc gì không muốn làm, khó có người nào có thể ép được cậu ta.

- Ví dụ như xô lỗ tai, tôi đã nói với cậu ấy rất nhiều lần, nhưng cậu ấy cũng chẳng buồn thuận theo - Người quản lý cười đau khổ - Trước đây, nếu không phải tôi hứa với cậu ta, nhất định sẽ toàn lực giúp cậu ta tìm ra người cậu ta muốn tìm, tôi nghĩ cậu ta đã sớm biến mất khỏi giới này rồi.

“Ảnh” cần tìm người ư? Mắt cô sáng lên - Chương trình của tôi có thể giúp cậu ấy! - Cô tự tin nhận lời.

Người quản lý ngó ra, nhưng lập tức cũng nghĩ như cô nên tươi tỉnh hẳn lên - Được, để tôi thử xem sao!

Trong phòng tập, tiếng đàn điện tử không hề dừng lại.

- Xin lỗi, tôi không thích - Cậu cự tuyệt.

Người quản lý khổ sở khuyên nhủ - Cảnh Trúc, cô Thẩm Chúc Tâm thật sự có thành ý. . . - Lúc không có người ngoài, Ngô Đại Sơn mới gọi tên thật của cậu.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại.

- Chúc Tâm? - Nét mặt cậu sững sờ.

- Đúng vậy, cô Thẩm Chúc Tâm này xuất thân không nhỏ đâu, nghe nói cô ấy là con dâu của Hứa gia. . . - Người quản lý nói nhỏ vào tai cậu.

- Đưa danh thiếp cô ấy cho tôi - Không giật mình vì thân phận đối phương, ngược lại cậu còn đưa ra yêu cầu.

Người quản lý vội vàng móc trong túi ra tấm danh thiếp vừa nhận được.

Ngón tay thon dài của cậu ta rời khỏi đàn, cầm lấy tấm danh thiếp, cúi đầu, chăm chú rất lâu.

- Thắm, Chúc, Tâm. . . - Nhìn tấm danh thiếp, ba chữ này chậm rãi thốt ra từ chiếc miệng đẹp của cậu.

11. Chương 12

Đã từng yêu thầm một giọng nói, một người.

Thế là, không thể kìm nén khát khao được tiếp cận, đứng ở nơi cô ấy sẽ xuất hiện, yên lặng chờ đợi, từng phút từng giây trôi qua, nhìn từng cặp trai gái ăn vận tươi tắn lướt qua trước mặt mình, cúi đầu nhìn lại mình, chỉ có bộ đồng phục học sinh trắng toát.

Tự hỏi mình đang chờ đợi điều gì? Chẳng lẽ đợi cô ấy đi lại và hỏi mình, em trai, có muốn ăn Mc Donald không ư?

Sao bao năm, giờ đây, tôi lại có thể gặp được cô ấy trong một hoàn cảnh bất ngờ thế này.

Tim đập nhanh hơn.

— Cô Trúc.

Rất vui vì sau một năm lại có thể nhận được thư của bạn, nhưng xem thư xong, tôi lại rất muốn cốc vào cái đầu cá gỗ của bạn! Anh bạn, bây giờ là thời đại nào rồi?! Chiều cao không phải là khoảng cách, cân nặng không phải là áp lực, tuổi tác càng không phải là vấn đề! Trái táo nhỏ trong cùng phòng thu, kích động náu cổ tôi nói, Chúc Tâm, chị nhất định phải nói cho cô Trúc biết, xã hội bây giờ, nếu còn có người con gái nào cự tuyệt tình yêu chị em, thì chỉ có thể chứng minh, cô ta đã lỗi thời rồi mà thôi!

Tim đã đập nhanh như thế, vậy thì còn chờ đợi gì nữa?!

— Chúc Tâm.

Đôi mắt rất tĩnh lặng của cậu quan sát cô.

Ánh mắt đó, có gì đó rất đối quen thuộc.

- ‘Ảnh’, chào cậu, tôi là người dẫn chương trình Âm nhạc thịnh hành tôi làm chủ của đài XX vào tuần tới, Thắm Chúc Tâm - Cô lên tiếng giới thiệu mình trước.

Họ ngồi trong một bar cà phê nhỏ trong công ty, người quản lý rất vui vẻ để họ có không gian riêng.

- Chào chị, tôi là Cảnh Trúc - Cậu hòa nhã giới thiệu về mình - Bạn bè thân quen đều gọi tôi là ‘Cảnh’.

Cô vô cùng bất ngờ.

Cậu không giới thiệu mình là “Ảnh”, ngược lại còn nói cho cô biết tên thật của mình.

Đúng rồi, cô suyết nửa thì quên, “Ảnh” chỉ là một cái tên thay thế.

Nhưng mà, từ lúc mới vào nghề cho đến bây giờ, cậu ta vẫn dùng biệt danh “Ảnh” đó, chẳng lẽ dạo này muốn công khai tên thật của mình sao?

Âm thầm, nửa công nửa tư, cô hơi phấn khích.

- Tôi có thể công khai tên của cậu trong chương trình không? - Mắt cô long lanh.

Cậu ngẩn ra, hình như không ngờ cô lại có yêu cầu như thế.

- Sao cũng được - Nụ cười nhàn nhạt.

- Thế tôi có thể biết về cậu nhiều một chút được không? Ví dụ như chòm sao của cậu, nhóm máu của cậu, trải nghiệm của cậu? - Bệnh nghề nghiệp, cô hỏi một lèo.

Vận may của cô quả không tệ, gặp đúng lúc “Ảnh” không có ý định tiếp tục bí mật nữa!

Tiết mục của cô sẽ “hot” cho xem! Nhất định như thế!

- Được - Cậu ta gật đầu, hỏi gì đáp nấy - Tôi thuộc sao Xử Nữ, nhóm máu AB, trải nghiệm lớn lên chẳng có gì đặc biệt, trước sáu tuổi gia đình hạnh phúc, sau sáu tuổi cha mẹ mất trong một tai nạn giao thông, được người ta đưa vào cô nhi viện - Những điều này cậu luôn giữ kín, không để cho giới truyền thông dùng trăm phương nghìn kế nghe ngóng được, thế mà bây giờ lại vắn tắt kể cho cô nghe.

Cô hơi sững sờ.

Thì ra “Ảnh” là cô nhi. . . tin sốt dẻo quá.

Nhưng cảm giác vui mừng vốn có lại bay biến đi hết.

- Còn chị? - Giống như một người bạn, cậu hỏi cô.

- Tôi? Tôi thuộc cung Thiên Yết, cũng nhóm máu AB. . . - Từ nhỏ đến lớn, gia đình hạnh phúc.

Cô trả lời theo bản năng.

Cậu ta để lộ lúm đồng tiền, không có cái vẻ hận đời mà một đứa trẻ mồ côi thường có.

Cô phát hiện, “Ảnh” trước mặt chẳng giống chút nào với những ngôi sao mà cô từng gặp, luôn cao ngạo một cách khó hiểu.

Cậu mang lại cho người ta cảm giác thoải mái, tự nhiên.

- Đúng rồi, người cậu tìm là nam hay nữ? - Thiện cảm tăng lên, nhất định trong tiết mục của mình cô sẽ giúp cậu.

- Là một cô gái - Cậu trả lời, sau đó, rút một tấm hình từ trong ví của mình đưa cho cô - Cô ấy tên là Thiên Tinh, cùng lớn lên với tôi trong cô nhi viện, chúng tôi từ nhỏ đã rất quý mến nhau, nhưng một năm trước, cô ấy bỗng nhiên mất tích.

Mất cô dừng lại nơi tấm hình.

Trong hình trời xanh mây trắng, một cô bé chừng năm, sáu tuổi ngây thơ tựa người vào cậu bé có đôi mắt trong veo, nụ cười rạng rỡ đến nỗi mặt trời cũng trở nên mờ nhạt.

Chỉ có đứa trẻ vô tư, vô lo mới có nụ cười như thế.

Vừa nhìn tấm hình, cô lập tức nhận ra họ rất thân thiết.

Một đôi thanh mai trúc mã.

- Chỉ dựa vào hình lúc nhỏ thì rất khó tìm nhỉ! - Cô nghi hoặc.

Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao Ngô Đại Sơn nói mình đành kéo dài thời gian, dựa vào một tấm hình lúc nhỏ, sao có thể tìm ra người trên trái đất rộng lớn này?

Cậu ta lắc đầu lực bất tòng tâm - Khi lớn lên một chút vì hoàn cảnh đưa đẩy, chúng tôi được nhận nuôi ở những gia đình khác nhau, tuy thường gặp nhưng chẳng có cách nào chụp hình chung.

Thì ra họ đều được nhận làm con nuôi, nên bắt buộc phải xa cách.

Đây là chuyện riêng tư của người khác, nên cô không hỏi tiếp.

- Còn lời mời chương trình?. . . - Có trách nhiệm với công việc, cô không quên đi vào chuyện chính.

Cảnh Trúc cười lấy lệ - Nếu là Thẩm Chúc Tâm mời, tôi nghĩ không thành vấn đề.

Cậu ta nói dễ nghe quá, cô có chút ngạc nhiên, trước đó có phải người quản lý cổ tình làm khó cô không nhỉ?

Tuy không hiểu lắm hàm ý trong lời nói đó, nhưng cô thật sự có cảm giác rất thân quen, vô cùng thân quen với cậu, hình như họ đã từng có lúc tán gẫu thoải mái với nhau như thế này.

- Cám ơn, lần sau tôi sẽ mời cậu cà phê đằng hoàng - Cô cũng cười.

- Được, tôi sẽ tìm chị - Cậu ta gật gật đầu.

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua cánh cửa kính chiếu vào người cô, cô cảm thấy có chút ấm áp.

Đã từng yêu thầm một giọng nói, một người.

Thế là, không thể kìm nén khát khao được tiếp cận, đứng ở nơi cô ấy sẽ xuất hiện, yên lặng chờ đợi, từng phút từng giây trôi qua, nhìn từng cặp trai gái ăn vận tươi tắn lướt qua trước mặt mình, cúi đầu nhìn lại mình, chỉ có bộ đồng phục học sinh trắng toát.

Tự hỏi mình đang chờ đợi điều gì? Chẳng lẽ đợi cô ấy đi lại và hỏi mình, em trai, có muốn ăn Mc Donald không ư?

Sao bao năm, giờ đây, tôi lại có thể gặp được cô ấy trong một hoàn cảnh bất ngờ thế này.

Tim đập nhanh hơn.

— Cô Trúc.

Rất vui vì sau một năm lại có thể nhận được thư của bạn, nhưng xem thư xong, tôi lại rất muốn cốc vào cái đầu cá gỗ của bạn! Anh bạn, bây giờ là thời đại nào rồi?! Chiều cao không phải là khoảng cách, cân nặng không phải là áp lực, tuổi tác càng không phải là vấn đề! Trái táo nhỏ trong cùng phòng thu, kích động núm cổ tôi nói, Chúc Tâm, chị nhất định phải nói cho cô Trúc biết, xã hội bây giờ, nếu còn có người con gái nào cự tuyệt tình yêu chị em, thì chỉ có thể chứng minh, cô ta đã lỗi thời rồi mà thôi!

Tim đã đập nhanh như thế, vậy thì còn chờ đợi gì nữa?!

— Chúc Tâm.

Đôi mắt rất tĩnh lặng của cậu quan sát cô.

Ánh mắt đó, có gì đó rất đối quen thuộc.

- ‘Ảnh’, chào cậu, tôi là người dẫn chương trình Âm nhạc thịnh hành tôi làm chủ của đài XX vào tuần tới, Thẩm Chúc Tâm - Cô lên tiếng giới thiệu mình trước.

Họ ngồi trong một bar cà phê nhỏ trong công ty, người quản lý rất vui vẻ để họ có không gian riêng.

- Chào chị, tôi là Cảnh Trúc - Cậu hòa nhã giới thiệu về mình - Bạn bè thân quen đều gọi tôi là ‘Cảnh’.

Cô vô cùng bất ngờ.

Cậu không giới thiệu mình là “Ảnh”, ngược lại còn nói cho cô biết tên thật của mình.

Đúng rồi, cô suýt nữa thì quên, “Ảnh” chỉ là một cái tên thay thế.

Nhưng mà, từ lúc mới vào nghề cho đến bây giờ, cậu ta vẫn dùng biệt danh “Ảnh” đó, chẳng lẽ dạo này muốn công khai tên thật của mình sao?

Âm thầm, nửa công nửa tư, cô hơi phấn khích.

- Tôi có thể công khai tên của cậu trong chương trình không? - Mắt cô long lanh.

Cậu ngẩn ra, hình như không ngờ cô lại có yêu cầu như thế.

- Sao cũng được - Nụ cười nhàn nhạt.

- Thế tôi có thể biết về cậu nhiều một chút được không? Ví dụ như chòm sao của cậu, nhóm máu của cậu, trải nghiệm của cậu? - Bệnh nghề nghiệp, cô hỏi một lèo.

Vận may của cô quả không tệ, gặp đúng lúc “Ảnh” không có ý định tiếp tục bí mật nữa!

Tiết mục của cô sẽ “hot” cho xem! Nhất định như thế!

- Được - Cậu ta gật đầu, hỏi gì đáp nấy - Tôi thuộc sao Xử Nữ, nhóm máu AB, trải nghiệm lớn lên chẳng có gì đặc biệt, trước sáu tuổi gia đình hạnh phúc, sau sáu tuổi cha mẹ mất trong một tai nạn giao thông, được người ta đưa vào cô nhi viện - Những điều này cậu luôn giữ kín, không để cho giới truyền thông dùng trăm phương nghìn kế nghe ngóng được, thế mà bây giờ lại vắn tắt kể cho cô nghe.

Cô hơi sững sờ.

Thì ra “Ảnh” là cô nhi. . . tin sốt dẻo quá.

Nhưng cảm giác vui mừng vốn có lại bay biến đi hết.

- Còn chị? - Giống như một người bạn, cậu hỏi cô.

- Tôi? Tôi thuộc cung Thiên Yết, cũng nhóm máu AB. . . - Từ nhỏ đến lớn, gia đình hạnh phúc.

Cô trả lời theo bản năng.

Cậu ta để lộ lúm đồng tiền, không có cái vẻ hận đời mà một đứa trẻ mồ côi thường có.

Cô phát hiện, “Ảnh” trước mặt chẳng giống chút nào với những ngôi sao mà cô từng gặp, luôn cao ngạo một cách khó hiểu.

Cậu mang lại cho người ta cảm giác thoải mái, tự nhiên.

- Đúng rồi, người cậu tìm là nam hay nữ? - Thiện cảm tăng lên, nhất định trong tiết mục của mình cô sẽ giúp cậu.

- Là một cô gái - Cậu trả lời, sau đó, rút một tấm hình từ trong ví của mình đưa cho cô - Cô ấy tên là Thiên Tinh, cùng lớn lên với tôi trong cô nhi viện, chúng tôi từ nhỏ đã rất quý mến nhau, nhưng một năm trước, cô ấy bỗng nhiên mất tích.

Mất cô dừng lại nơi tấm hình.

Trong hình trời xanh mây trắng, một cô bé chừng năm, sáu tuổi ngây thơ tựa người vào cậu bé có đôi mắt trong veo, nụ cười rạng rỡ đến nỗi mặt trời cũng trở nên mờ nhạt.

Chỉ có đứa trẻ vô tư, vô lo mới có nụ cười như thế.

Vừa nhìn tấm hình, cô lập tức nhận ra họ rất thân thiết.

Một đôi thanh mai trúc mã.

- Chỉ dựa vào hình lúc nhỏ thì rất khó tìm nhỉ! - Cô nghi hoặc.

Cô cuối cùng cũng hiểu vì sao Ngô Đại Sơn nói mình đành kéo dài thời gian, dựa vào một tấm hình lúc nhỏ, sao có thể tìm ra người trên trái đất rộng lớn này?

Cậu ta lắc đầu lực bất tòng tâm - Khi lớn lên một chút vì hoàn cảnh đưa đẩy, chúng tôi được nhận nuôi ở những gia đình khác nhau, tuy thường gặp mặt nhưng chẳng có cách nào chụp hình chung.

Thì ra họ đều được nhận làm con nuôi, nên bắt buộc phải xa cách.

Đây là chuyện riêng tư của người khác, nên cô không hỏi tiếp.

- Còn lời mời chương trình?. . . - Có trách nhiệm với công việc, cô không quên đi vào chuyện chính.

Cảnh Trúc cười lấy lệ - Nếu là Thẩm Chúc Tâm mời, tôi nghĩ không thành vấn đề.

Cậu ta nói dễ nghe quá, cô có chút ngạc nhiên, trước đó có phải người quản lý cố tình làm khó cô không nhỉ?

Tuy không hiểu lắm hàm ý trong lời nói đó, nhưng cô thật sự có cảm giác rất thân quen, vô cùng thân quen với cậu, hình như họ đã từng có lúc tán gẫu thoải mái với nhau như thế này.

- Cám ơn, lần sau tôi sẽ mời cậu cà phê đằng hoàng - Cô cũng cười.

- Được, tôi sẽ tìm chị - Cậu ta gật gật đầu.

Ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua cánh cửa kính chiếu vào người cô, cô cảm thấy có chút ấm áp.

12. Chương 13

Lăng Lăng vừa tròn một tháng thì chị Nguyệt xin nghỉ việc, cô bắt đầu đau đầu với việc nuôi đứa bé này.

Chương trình “Chức Tâm” mỗi tuần chỉ có hai kỳ, lại thêm cô vừa nhận tiết mục mới, dù có sắp xếp thời gian thế nào, cô cũng không thể quá bận rộn, bởi vậy cô đang chuẩn bị tìm một bảo mẫu theo giờ để giúp đỡ chăm sóc Lăng Lăng, thời gian còn lại thì cô tự chăm.

Chỉ là, Lăng Lăng mới đeo hai vợ chồng hai buổi tối, Hứa Ngạn Thâm đã chịu không nổi.

Trước khi đi công tác, anh cẩn thận dặn dò - Chức Tâm, nhớ tìm bảo mẫu cho con nhé! Anh không muốn nửa đêm đang ôm em thì bị đẩy ra, lý do là em phải dậy để pha sữa cho con - Anh không thích như thế chút nào.

Tuy anh không nói bằng giọng ra lệnh nhưng suy nghĩ trước sau, cô cũng đồng ý.

Lăng Lăng nửa đêm thường quấy khóc, công việc của Hứa Ngạn Thâm lại bận rộn, cô không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của anh.

Thế là, cô đăng tuyển dụng trên trang tin tức tổng hợp của một tờ báo.

Mấy hôm nay, cô ở nhà tiếp mấy cô bảo mẫu liên, kết quả cuối cùng không được vừa ý cho lắm. Một số người ứng tuyển vệ sinh cá nhân không được sạch sẽ, một số thì giọng địa phương nặng quá không thể trò chuyện, một số nữa vừa nói chuyện đã cho người ta cảm giác giả tạo, chỉ nói mà không làm.

Nhưng người đến ứng tuyển hôm nay thì lại có chút đặc biệt.

- Em. . . bao nhiêu tuổi? - Cô gái trước mặt, cằm nhọn nhọn, trẻ tuổi, đôi mắt long lanh, vô cùng xinh đẹp trên gương mặt mộc dễ khiến người ta nín thở, thân hình cô bé mảnh mai như không xương, trông rất tội nghiệp.

Cô bé có đến nhằm chỗ không vậy? Cô tuyển bảo mẫu chăm em bé chứ không tuyển diễn viên truyền hình.

- Chị, em. . . hai mươi hai tuổi. . . - Đối phương đến nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, ấp a ấp úng.

Cô gái này dễ khiến người ta nảy sinh cảm giác muốn bảo vệ.

- Em có kinh nghiệm chăm em bé không? - Hạ thấp giọng, đến nói chuyện cô cũng không dám lớn tiếng. Tuy rất xin lỗi nhưng vì Lăng Lăng, cô không thể không hỏi vấn đề này.

Nghe câu hỏi của cô, cô gái ngược mắt lên, nhìn cô, đôi mắt to tròn sắp rụng rưng.

- Chị, em. . . không có. . . kinh nghiệm chăm em bé, nhưng em sẽ học hỏi, sẽ cố gắng! - Lên tiếng hứa hẹn, tâm trạng cô gái bỗng hơi kích động.

Nhưng, vấn đề là ở đây không phải là lớp học.

- Tuổi của em bây giờ không phải là nên đi học sao? - Cô nghi hoặc hỏi.

Tuy cô biết vì hoàn cảnh, rất nhiều cô gái ở nông thôn không thể tiếp tục đi học, nhưng cô có thể nhận ra, cô gái trước mặt tuy ăn mặc giản dị, nhưng chưa chắc là con cái của gia đình nông dân nghèo ở nông thôn.

- Em. . . năm ngoài học năm ba đại học, bởi vì. . . - Cô gái cắn môi, tuy khó khăn nhưng vẫn nói tiếp - Vì một số nguyên nhân, em. . . không thể không bỏ học. . .

- Chị nghĩ em nên trở lại trường, tiếp tục sự nghiệp học hành, như thế cuộc đời em sau này mới bình an như ý được - Cô hòa nhã, khuyên nhủ thật lòng, tuy cô chẳng phải là “chị” của cô gái này, nhưng là một người đi trước, cô hiểu rõ học lực quan trọng như thế nào.

Trước giờ, cho dù là người lạ, nhưng nếu có thể giúp được, cô sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tuy cô không phải là mẹ ruột của Lãng Lãng, nhưng đứa bé này đã vào sổ hộ khẩu gia đình cô, cô phải có trách nhiệm chăm sóc nó một cách tốt nhất, tìm cho nó một cô bảo mẫu thích hợp nhất.

- Chị! Em xin chị cho em một cơ hội! Hoàn cảnh của em hiện nay, thật sự rất cần công việc này! - Nước mắt của cô gái đã lăn dài trên má, toàn thân như sắp ngã quỵ.

Cô không nói gì, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao người ta hay nói phụ nữ là do nước kết thành.

Cô gái nhỏ này hình như đang gặp khó khăn gì đó trong cuộc sống, chỉ là, cô thật sự cảm thấy cô bé không thích hợp với công việc này.

Làm sao bây giờ?

Đúng lúc cô đang khó xử thì ổ khóa cửa chuyển dịch.

Là Hứa Ngạn Thâm đi công tác về.

Có lẽ do cô quá nhạy cảm, nhưng cô thấy vừa cảm nhận tiếng bước chân vững chãi của Hứa Ngạn Thâm đi vào, tâm trạng của cô gái, trong phút chốc càng căng thẳng hơn.

- Thảm Chúc Tâm! - Hứa Ngạn Thâm vừa về đã hạ giọng gọi tên cô.

Mỗi lần anh đi công tác về, nếu không phải công ty có việc cấp bách, thì dù trời có sập xuống việc đầu tiên của anh cũng phải gặp Chúc Tâm, chỉ có nhìn thấy đánh hình thon thả đó, tất cả những phiền muộn trong lòng anh mới tan biến đi hết, hết như một kỳ tích.

- Em đây - Giọng cô từ bên trong vọng ra, dịu dàng.

Nghe thấy giọng cô, anh dù ở bên ngoài có bận rộn, mệt mỏi thế nào cũng đáng.

Thật ra, anh không thích cô làm ở đài phát thanh. Năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, trong một lần họp lớp, có người vô tình nói đùa một câu, giọng nói của bạn gái Hứa Ngạn Thâm ngọt ngào, dễ chịu đến mức khiến bất kỳ gã đàn ông nào nghe được cũng thấy ngứa ngáy trong lòng.

Hôm đó, anh trở mặt ngay tại chỗ.

Ở bậc cửa, cúi đầu cởi giày xong, thân hình dong dỏng cao bước vào phòng khách, nhìn thấy một cô gái ngồi trên sofa quay lưng lại.

Nhìn đường cong trên lưng, có lẽ là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

- Nhà có khách? - Anh nhíu mày hỏi.

- Em đang tuyển bảo mẫu - Cô mỉm cười với chồng.

Lần này anh đi tỉnh ngoài bàn bạc, ký kết hợp đồng với các công ty quảng cáo, xa cách tuy mới ba ngày nhưng cô rất nhớ anh.

Thật kỳ lạ, không phải người ta đều nói, hai người chung sống với nhau quá lâu sẽ cảm thấy nhàm chán ư? Vậy mà, yêu nhau ba năm, kết hôn năm năm, cô chẳng thấy chán Hứa Ngạn Thâm chút nào, tuy anh không quá đẹp trai, nhưng lại có sức cuốn hút đặc biệt, thu hút cô. Mắt anh rất sâu, miêng nhìn rất nghiêm nghị, kiên định, chỉ có cô biết, nhấm nháp mùi vị của nó mê ly đến mức nào.

- Vậy thì nhanh lên! Anh đi tắm trước đây - Anh không nhìn cô gái xinh đẹp lấy một lần, đi thẳng lên lầu vào phòng mình.

Với độ hiểu nhau sau bao năm làm vợ chồng, nghe anh nói vậy mặt cô bỗng từ từ đỏ lên.

Anh tắm xong là sẽ “muốn”.

- Chị, đây là sơ yếu lý lịch của em, sức khỏe của em rất tốt, em muốn giúp chị trông em bé! - Anh vừa đi, cô gái định thần trở lại, tiếp tục van vãn.

Mặt đỏ ửng, cô hít một hơi, tiếp tục ứng phó với cô bé lì lợm - Xin lỗi, chị thật sự cảm thấy . . . em không thích hợp với công việc này. . . Chị muốn tìm người có tuổi một chút, có kinh nghiệm chăm em bé, sức khỏe tốt. . . - Cô đã viết rất rõ ràng như thế trên báo.

.

Hứa Ngạn Thâm tắm xong, ngồi trên giường xem tivi một lát vẫn chưa thấy bóng dáng vợ mình đâu.

Vận áo choàng ngủ vào, anh đi xuống lầu, nhìn thấy hai người đang đùn qua đẩy lại.

Nói chính xác hơn, cô gái trẻ như sắp quỵ xuống trước mặt vợ anh, Chúc Tâm hình như bị hết hồn một phen.

- Có chuyện gì vậy? Sao còn chưa lên phòng? - Anh vừa cất tiếng khiến hai người phụ nữ giật nảy mình.

Cô gái trẻ tư thế nửa quỵ ngượng ngùng đờ người ra.

Anh coi như không nhìn thấy gì, kéo vợ mình ngồi lên sofa, nét mặt không được vui cho lắm.

Cô gái mắt đỏ hoe, cúi đầu ngượng ngập như vừa làm sai chuyện gì, ngồi xuống đối diện.

- Cô ấy đến ứng tuyển, em thấy không phù hợp cho lắm, nhưng cô bé lại. . . - không chịu đi.

Chúc Tâm không muốn làm đối phương ngại thêm, nên nói với chồng bằng một giọng rất nhẹ nhàng.

Cô cảm thấy đau đầu, lần đầu tiên gặp phải một cô gái lì lợm như thế.

Biết tính của vợ, anh cầm lấy tập hồ sơ trên tay vợ chuẩn bị đánh nhanh thắng nhanh - Để anh.

Những việc thế này không cần đến vợ anh phải ra tay.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị của anh, cô gái đã sợ đến không dám lên tiếng.

- Nhan Hiểu Tinh, đúng không?!

Toàn thân cô gái run lấy bầy, cúi gằm mặt, không dám ngước lên.

Đủ hiểu ánh mắt nghiêm nghị của Hứa Ngạn Thâm có thể làm người khác sợ chết khiếp.

Chúc Tâm vội vàng ngăn chồng lại - Đừng dọa cô bé, lịch lãm một chút.

Hứa Ngạn Thâm nghe lời, khẽ nhượng mảy với vợ như muốn nói:

Lịch lãm? Anh thường nói, lịch lãm chỉ là một con chó sói kiên nhẫn mà thôi! Còn anh là một con sói đã “đói” mấy ngày rồi, bây giờ không muốn nói đến hai chữ “kiên nhẫn” nữa.

Hiểu ý, mặt cô lại đỏ như gấc chín.

Anh tiếp tục làm bộ dạng mặt kiên nhẫn lật mấy trang kiểm tra sức khỏe, điểm đúng chỗ yếu - Nhan Hiểu Tinh, số lượng hồng cầu của cô không ở trong mức bình thường, bị thiếu máu nghiêm trọng, sao có thể chăm trẻ nhỏ đây?

- Tiên sinh. . . tôi. . . tôi bồi sức khỏe là được mà! Tôi sẽ chăm sóc con của hai anh chị. . . khỏe mạnh. . . - Nhan Hiểu Tinh ngẩng phắt đầu lên, hai mắt đỏ hoe, nhưng như nhớ ra điều gì, lại vội vàng cúi gằm mặt xuống.

Nhưng anh đâu dễ thỏa hiệp - Một người đến cả bản thân cũng không chăm sóc nổi để phải thiếu máu, tôi dựa vào cái gì có thể tin cô chăm sóc nổi con tôi?! - Giọng điệu vô tình, sắc bén khiến người khác chẳng thể nói lại được.

Chúc Tâm kéo kéo tay áo anh.

Nhưng anh rõ ràng là chẳng còn chút kiên nhẫn nào, tiếp tục lật từng trang trong hồ sơ xin việc, đột nhiên, mắt anh bỗng khựng lại, nét mặt nghiêm nghị bỗng trở nên phân vân.

“Xoạt” anh gấp hồ sơ lại, nhìn gương mặt xinh đẹp của cô gái.

- Ngẩng đầu lên! - Giọng điệu sang sảng hệt như đang ở nơi làm việc.

Cô gái run rẩy ngẩng đầu lên.

Nhìn kỹ cô gái, mắt anh hơi híp lại, càng nghiêm khắc, sắc sảo hơn, hồi lâu sau, anh mới lầm rầm nói với chính mình như đang suy tư điều gì đó - Quả nhiên, bồi bổ một chút, sẽ rất khỏe mạnh. . .

- Được, cô trúng tuyển. Lương tháng tạm thời là năm nghìn, sau này xem biểu hiện của cô thế nào đã, ngày mai cô có thể đi làm! - Anh thay đổi chủ kiến.

- Thâm? - Chúc Tâm kinh ngạc.

Chuyện trong nhà trước nay cô luôn làm chủ, Hứa Ngạn Thâm chẳng bao giờ để tâm, càng không bao giờ nhúng tay vào, lần này là vì sao?

- Tiên sinh, cảm ơn anh! Cảm ơn anh! - Cô gái vui sướng, liên tục cúi người cảm ơn.

Chúc Tâm kinh ngạc đến nỗi không thốt ra được lời nào.

Sự việc sao lại thành như thế này? Hơn nữa thị trường bảo mẫu bây giờ, lương mỗi tháng hai nghìn tệ đã là rất tốt rồi, điều kiện anh đưa ra chẳng giống như đuổi người mà là giữ người!

- Cứ quyết định thế đi! Một sinh viên đến chăm sóc con chúng ta, xứng đáng được hưởng lương như thế! - Anh qua quyết giải thích với cô.

Trong nhà, quyết định của anh, không nói lại hai lần.

Cô luôn nghe lời anh, chỉ có lần này, thật khó hiểu, trong lòng có gì đó không thoải mái cho lắm.

Hay là vì Hứa Ngạn Thâm chẳng còn kiên nhẫn để làm một “quý ông”, nên không muốn lãng phí thời gian chẳng?

13. Chương 14

Thiên Tinh, còn nhớ lúc hai người các bạn bị một đám trẻ cùng tuổi vây quanh, chỉ vào mũi mắng “Đồ ăn mày, đồ ăn mày!” không?

Bởi vì, lúc đó các bạn đều trở thành trẻ mồ côi không cha không mẹ.

Bạn tức giận đẩy đám trẻ bắt nạt hai đứa ra, hét lớn - Chúng tao không phải là ăn mày! Rồi sẽ có một ngày, tao và Cảnh sẽ trở thành người giàu có nhất, dùng tiền để chết rũ ăn mày tụi bây!

Sau đó, bạn được một gia đình nhận nuôi, bạn cố gắng để trở thành một “Tinh” khác, nhưng, mỗi lần gặp mặt, cảm giác bất lực trong cậu ấy lại trầm trọng thêm, bởi vì nội tâm của Tinh đã bị hiện thực tàn khốc hủy hoại, dần dần thay đổi.

Tinh, Cảnh không hề trách bạn, bởi vì cậu ấy luôn tự trách mình không đủ sức để bảo vệ bạn.

Còn nhớ, năm ngoái cuộc tranh cãi cuối cùng của hai người không?

Âm nhạc là mơ ước của cậu ấy, nhưng không phải là tất cả của cậu ấy. Cậu ấy thích âm nhạc, nhưng không muốn sống chết vì nó.

Nhưng, Tinh, sao bạn lại không hiểu?

Cảnh không muốn mất bạn.

Thế mà, vì sao, bạn lại biến mất trong biển người mê mông mà không nói lời nào?

Tức giận ư?

Sự hiểu nhau bao năm qua, nhắm mắt lại, có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nhưng, đến nay, cậu ấy vẫn không tìm ra bạn.

Bây giờ, cậu ấy đã ở vị trí mà bạn mong muốn, hoàn thành tâm nguyện của bạn, nếu bạn hết giận rồi, ngày một tháng Sáu, ở vòng đu quay mà lúc nhỏ hai người thường tới, Cảnh sẽ đợi bạn ở đó, không gặp không về.

.

- Các bạn nghe đài, tôi là Chức Tâm, hy vọng cô gái Thiên Tinh có nụ cười rạng rỡ ấy có thể nghe được chương trình này, ngày một tháng Sáu, dưới vòng đu quay, không gặp không về! - Nụ cười tự nhiên, tươi tắn bắn chiếc micro khiến cho bạn cùng dẫn với cô là Quang Cốc cũng không nén được ánh mắt trộm nhìn cô.

- Rất vinh hạnh ra mắt các bạn kỳ đầu tiên của tiết mục Âm nhạc thịnh hành tôi làm chủ, hôm nay người cùng dẫn với tôi là một thành viên trong nhóm Truyền kỳ, thành viên lớn tuổi nhất - Quang Cốc! - Giọng cô đầy sức cuốn hút, âm điệu nhẹ nhàng khiến người ta có cảm giác dễ chịu - Ngày đó tháng đó năm 2004, có một thiếu niên vác ba lô đến thành phố X của chúng ta, sự thân thiết và vũ điệu hút hồn của anh đã khiến trái tim bao cô gái phải thổn thức. . .

Một tiếng trôi qua, trong tiếng nhạc và những câu chuyện nhẹ nhàng, chương trình kết thúc thuận lợi.

- Rất cảm ơn chị, vừa rồi chị đã cứu tôi mấy lần! - “Quang” của Truyền kỳ chớp đôi mắt đào hoa, đưa tay bắt tay cô - hy vọng sẽ có cơ hội hợp tác lần sau.

- Cô Thẩm có phiền khi dùng bữa với tôi không? - Quang Cốc nở nụ cười mê hoặc.

Nhưng cô chẳng có chút động lòng nào.

- Được thôi, có cơ hội tôi sẽ mời - Cô đồng ý cho qua chuyện.

- Sao có thể thế được? Bữa ăn này nhất định phải là tôi mời! Nếu phó tổng Hứa có thể đại giá quang lâm nữa thì tốt biết bao. . . - Lộ mục đích rồi.

Tất cả các ngôi sao đều như vậy sao? Chẳng bỏ lỡ cơ hội nào sao?

Hứa Ngạn Thâm quen biết rất nhiều nhà sản xuất, nhạc sĩ hàng đầu, lần này, đối phương có hứng thú ở phần nào thế nhỉ?

Tiếc là, cô không thích công việc của mình bị gấn với chồng trong bất kỳ trường hợp nào.

Cô không trả lời, chỉ mỉm cười đẩy cửa phòng thu âm.

Đến trước cổng đài, tiếng hò reo như sấm dậy, rất đông người loi nhoi chồm về phía trước hàng rào bảo vệ khiến cô giật nảy mình.

Xem ra, Truyền kỳ quả thật nổi như cồn.

Nổi tiếng, Quang Cốc khó trách có chút dương dương tự đắc, một nhóm vệ sĩ vây quanh lấy cậu ta, Ngô Đại Sơn thận trọng đi phía trước mở đường.

Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã 9:15, vẫn chưa muộn lắm, cô lập tức quyết định đợi cho đám đông fan cuồng giải tán rồi mới về.

Nhưng mới đi được vài bước, không chỉ cô mà Quang Cốc, Ngô Đại Sơn đều thấy có gì đó không bình thường.

- Ảnh. . .

- A. . . Ảnh. . . chúng em yêu anh!

Không phải là nên hét tên “Quang” sao? Cô tặc lưỡi.

- Chúng em yêu anh, hoàng tử mất một mí trong truyện tranh!

Ngoài một số ít thỉnh thoảng kêu gào vài câu ” Quang“, còn hầu như tất cả mọi người đều cuồng nhiệt, kích động không ngừng gào ”Ảnh“, hơn nữa, đám đông fan không ngừng đông thêm, rất rõ ràng, rất nhiều fan đã lục tục kéo đến.

Nhân vật gây nên sự náo nhiệt này, ngồi trên chiếc sofa trong đại sảnh, dáng người dong dỏng, nhìn thấy họ bèn bình thần đứng lên, ánh mắt cậu nhìn xuyên qua phía sau Ngô Đại Sơn và Quang Cốc, cười lịch sự:

- Thẩm Chức Tâm, tôi có thể uống cà phê chị mời chứ?

Cô cũng người.

Lúc này mới nhớ ra, đó là lời mời suông mà cô thuận miệng nói ra.

Không ngờ, cậu cho là thật.

Cảnh Trúc cũng đến ư? Vả lại còn ngồi đợi chừng đó thời gian?

Mặt Quang Cốc sa sầm lại, nhưng Cảnh như không hề nhìn thấy, dường như ánh mắt cậu chỉ thấy một người:

- Chức Tâm, cảm ơn chỉ đã giúp tôi tìm Thiên Tinh qua chương trình.

Mỗi người một tách cà phê, họ ngồi đối diện nhau.

Cậu ta cụp mắt, không nói gì nhiều. Còn cô thì hiếu kỳ chết được, một ngôi sao lớn thế này lại đợi cô cả buổi tối chỉ để uống một tách cà phê sao? Đánh chết cô cũng chẳng tin!

- Có việc gì cần tôi giúp không? - Cô ôn tồn lên tiếng xóa tan sự im lặng.

Hay là cũng muốn tìm Hứa Ngạn Thâm để giới thiệu với nhà sản xuất, nhạc sĩ danh tiếng?

Hàng mi đang cụp xuống bỗng khựng lại.

Cuối cùng cậu có thể khẳng định, cô nói muốn mời cậu uống cà phê, chỉ là lời nói xuông mà thôi. Thế mà cậu còn tưởng là thật, một ngày nhìn màn hình điện thoại không biết bao nhiêu lần, thậm chí còn lần lần đến nỗi tự bấm gọi vào số mình mấy lần xem tín hiệu có bị trục trặc gì không.

Đàn không vô, viết nhạc cũng không ra, cứ như thế, đợi mấy ngày liền.

Vốn nghĩ chỉ là ”tiện đường“ đi tìm người quản lý mà thôi, ai ngờ lại gặp cô - Thẩm Chức Tâm, tôi có thể uống cà phê chị mời chứ? - Cậu nói này, cứ thế mà thốt ra khỏi miệng.

Cậu trù trù không đáp, thế là cô đoán ngay - Là vì Thiên Tinh ư? - Cô tiếp tục dẫn dắt cậu.

Đừng khách sáo chứ! Cô thật sự có cảm tình với chàng trai mất một mí đang ngồi trước mặt này, có thứ để cậu có thể ”lợi dụng“, cô rất vui vẻ chấp nhận! Cứ cho yêu cầu đó rất phản cảm đi nữa, giới thiệu cậu làm quen với Hứa Ngạn Thâm, cô cũng thấy không thành vấn đề!

- Cứ cho là vậy đi - Cậu gật đầu.

Thìa cà phê chậm rãi khuấy thành từng vòng từng vòng trong ly cà phê, cậu không biết phải nói gì.

Không phải là muốn làm quen với Hứa Ngạn Thâm ư? Tâm trạng cô lại thấy vui vẻ hơn.

- Hai người là tình nhân của nhau à? - Cậu rất yêu cô ấy đúng không? Cậu này hình như không cần phải hỏi, cô có thể cảm nhận được tình cảm đặc biệt mà Cảnh Trúc dành cho Thiên Tinh.

Cô thật sự không cố ý nhưng hiếu kỳ là thiên tính của con người mà.

- Không phải - Cậu nhắc thìa cà phê lên, uống một ngụm.

Không phải? Sao có thể như thế?! Cô suýt nữa thốt lên những lời này.

Nhưng, vừa nghĩ đến thân phận của cậu, quả thật chẳng có một ngôi sao đang nổi tiếng nào lại đi thừa nhận chuyện tình của mình trước đây.

Cô không hỏi thêm gì nữa.

- Muốn ăn bánh không? Tôi mời chị - Cô nở nụ cười.

Trong không gian một màu lam thuần khiết của quán cà phê, nụ cười của cậu không có cái vẻ cố ý phong tình như Quang Cốc, mà là một nét duyên rũ rất tươi tắn, tự nhiên.

Thấy cô nhìn cậu cười, cậu ngập ngừng một lát, cách chuyển đề tài của cậu hình như bị thất bại rồi.

- Thiên Tinh. . . lúc sáu tuổi, tôi từng hứa với cô ấy không thổ lộ với bất kỳ ai về quan hệ giữa hai chúng tôi - Cậu nghĩ rằng cô ấy vẫn còn để tâm đến lời hứa này.

Không phải là cậu không muốn nói mà là không thể nói.

Nói như thế có nghĩa là họ cùng vào cô nhi viện ư? Chi phúc vi hôn? Con dâu đồng dưỡng? Trong đầu cô có quá nhiều những suy đoán lằng mằng, bay bổng.

Cậu rất thành khẩn với cô, còn cô, không muốn làm bạn mình khó xử.

Thế là, cười cười, không muốn quanh quẩn trong chuyện quá khứ nữa, cô chuyển sang đề tài khác - Lần trước cậu nói Thiên Tinh được một gia đình nhận nuôi, sau đó thì sao?

Cô từng nén không nổi tò mò đi điều tra, Cảnh Trúc từng được nhận nuôi ba lần, và cũng bị trả lại ba lần.

Lần thứ nhất, trong nửa năm, cậu không chịu mở miệng gọi cha nuôi mẹ nuôi là cha mẹ.

Lần thứ hai, cha nuôi là một gã nát rượu, suốt ngày đánh đập vợ con, mẹ nuôi phải trả cậu về cô nhi viện.

Lần thứ ba, cậu đã hai mươi tuổi, hai chị em ruột nhà đó vì cậu mà tình cảm sút mẻ, suốt ngày đánh nhau, cậu lại bị trả về.

Nếu cô đăng chuyện này lên, chắc chắn sẽ gây nên sóng to gió lớn, có lúc ngay cả cô cũng thấy kỳ lạ, sao cậu có thể tin tưởng người chỉ gặp mặt một lần là cô, thậm chí còn chịu nói cho cô biết tên thật của mình khi còn ở cô nhi viện.

- Trẻ con trong cô nhi viện rất biết tranh thủ tình cảm, chỉ có như thế chúng tôi mới có hy vọng ra khỏi chỗ đó - Những chuyện dĩ vãng, cậu không muốn nhắc đến nhưng Chúc Tâm đã hỏi, cậu chỉ còn cách trả lời - Trong một môi trường như vậy, Thiên Tinh cũng bắt đầu học cách giả vờ đáng thương, làm người khác mềm lòng.

- Sau đó, một gia đình có cô con gái nhỏ bị bệnh qua đời, thế là vì cùng mang tên "Tinh", hơn nữa Thiên Tinh lại giả vờ yếu ớt trước mặt họ nên được họ nhận nuôi. . . Cô ấy còn gọi cha gọi mẹ rất ngọt ngào, tình cảm, cô ấy bắt chước đứa con đã mất gia đình đó từ cách nói, cử chỉ, cách đi đứng, rồi cô ấy từ từ lớn lên, cô bé rất cố gắng quan sát nét mặt, giọng điệu của nhà đó để làm họ vui. . .

Cậu ngừng một lát, tâm trạng có chút nặng nề - Nhưng năm Thiên Tinh mười sáu tuổi, mẹ nuôi cô ấy lại mang thai. . .

Sau đó cậu không nói tiếp nữa.

Cô rất chăm chú lắng nghe, bắt gặp ánh mắt u buồn khi cậu ngược nhìn lên.

- Bánh ngon thật đấy! - Cô ăn một thìa bánh trong đĩa, cười rạng rỡ.

Cô muốn chuyển đề tài không lấy gì làm vui vẻ này.

- Ăn thêm nữa không? - Cậu cũng cười.

- Được thôi! Cậu mời mà, tôi không khách sáo đâu! - Cô giơ tay vẫy vẫy gọi phục vụ.

Nụ cười của cậu, càng rạng rỡ hơn.

Bỗng có tiếng nhạc du dương vang lên, cô có điện thoại.

- Anh đang ở cổng đài - Đầu dây bên kia, giọng nói trầm lắng của chồng cô vọng tới.

- Không phải nói rất bận không đến đón em được sao?! - Nghe giọng nói của anh, nụ cười trên môi cô kéo dài đến vô tận.

- Chỉ có nói ‘có thể’ thôi - Bên kia điện thoại nhú mày.

Những ngày không đi công tác, rất ít khi anh không đến đón cô.

- Em đang ngồi nói chuyện với một người bạn ở quán cà phê ‘Lam Thiên’ - Đến lượt cô thấy có lỗi.

- Nam hay nữ? - Hứa Ngạn Thâm lập tức hỏi.

- Nam. Là ‘Ảnh’ của Truyền kỳ. . .

Cô nở nụ cười với người đối diện, đang định nói gì đó thì bị tiếng hừ lạnh của Hứa Ngạn Thâm cắt ngang - Thắm Chúc Tâm, mới có hai mươi tiếng đồng hồ không gặp, gan em lớn hơn rồi đó! - Dám cười ngọt ngào như thế với người khác à?

Ha ha, cô suýt chút nữa là cười thành tiếng.

Chỉ là người đối diện đang cúi mặt, im lặng uống cà phê, cô không dám nói gì với Hứa Ngạn Thâm, tránh để người khác nghĩ nhà cô có một người chồng hay ghen.

- Anh lái xe về trước đi, em lát nữa sẽ về - Cô khẽ giọng nói.

- Sắp mười giờ rồi, còn công chuyện gì nữa, ban ngày hẹn gặp ở văn phòng làm việc rồi nói tiếp! Anh đưa em về bây giờ! - Nhưng Hứa Ngạn Thâm đã quyết định, tắt luôn điện thoại.

Thật là bá đạo.

Cô bắt lực nhìn chiếc điện thoại chỉ còn tiếng títt títt vọng lại.

- Xin lỗi, tôi có lẽ phải về trước rồi - Cô cảm thấy áy náy.

Vừa nãy lúc Cảnh Trúc đi ra, phải vất vả lắm mới nghĩ cách ột nhân viên đóng giả làm cậu ta, bịt kín mặt chui vào xe các ngôi sao chuyên dùng mới thoát khỏi vòng vây của fan.

- Không sao - Cảnh Trúc cười khẽ, chăm chú nhìn cô một cái, đôi mắt đen láy như màn đêm, vừa như chẳng có cảm xúc gì vừa như bao hàm tất cả.

14. Chương 15

Có một lần, cô đem công việc về nhà, chăm chỉ làm việc mặc cho Hứa Ngạn Thâm nói thế nào, cô cũng vờ như không nghe thấy.

Trong lần thứ n cô hỏi lại anh bằng nét mặt vô cùng thờ ơ, lơ mơ - Anh vừa nói gì? - thì thật ra, hồn cô vẫn còn để tận đâu đâu.

Cuối cùng Hứa Ngạn Thâm cũng “tức giận” gào lên - Thắm Chúc Tâm, mục tiêu trong mấy năm tới của Hứa Ngạn Thâm là lấy cho đủ mười bà vợ! Lùn có cao có đẹp có xấu có, đều đối xử như nhau, mọi người đều có quyền cạnh tranh ứng tuyển! - Xem cô còn dám coi anh như người tàng hình nữa không!

Theo cách nói của anh, không phải cô cũng phải đến sớm để xếp hàng lấy số sao?

Thế là, cô thản nhiên nghịch ngợm đáp lại - Anh muốn tìm thêm thiếp để hầu hạ em à? Thế thì để vui của vui nhà, em cũng tìm thêm mấy bé hồ lô lực lưỡng để cho anh có đủ mười anh em!

- Em dám! - Hứa Ngạn Thâm mặt tái đi.

Thế là, cô biết rồi, đàn ông tuyệt đối chỉ cho phép quan huyện phóng hỏa, còn nghiêm cấm người dân đốt đèn.

- Sao em không dám chứ?! Hứa Ngạn Thâm, nếu anh dám tìm vợ bé, em cũng cho anh cầm sừng luôn! - Cô cười nghịch ngợm.

Tối đó, hai người cãi nhau một trận, nhưng thật ra chẳng ai cho lời đối phương nói là thật.

.

Tuy nhiên Hứa Ngạn Thâm là một người đàn ông rất bá đạo, “gia giáo” đối với cô rất nghiêm, nhưng lúc đưa cô về, Hứa Ngạn Thâm chưa bao giờ truy hỏi bất cứ điều gì.

Tuy thỉnh thoảng có lúc cũng “cãi nhau” vài câu, nhưng trong cuộc sống cô và anh đều rất tin tưởng lẫn nhau, và đều tự tin với cuộc hôn nhân của mình.

Vừa mở cửa ra, trong nhà sạch sẽ, ngăn nắp không một hạt bụi.

Cô không phải là loại phụ nữ nhỏ mọn hay dễ bụng, cô thừa nhận, ban đầu cô thật không thể hiểu nổi quyết định giữ Nhan Hiểu Tinh của Hứa Ngạn Thâm. Nhưng vợ chồng sống với nhau luôn là thế, bạn nhường nhịn chồng, chồng nhường nhịn bạn, cá tính của anh rất mạnh, nếu bạn so đo quá nhiều thì chỉ dẫn đến những cuộc cãi vã không có điểm dừng mà thôi.

Cho nên bất cứ chuyện gì cô đều cố hết sức nhìn vào mặt tốt của nó.

Ví dụ, Nhan Hiểu Tinh rất siêng việc nhà, lại ví dụ như, con bé chăm sóc Lãng Lãng rất tận tâm.

Cô tự nói với mình, Hứa Ngạn Thâm đã đúng, anh luôn biết nhìn người nhìn việc, cô nhất định phải tin anh.

- Chị. . . tiên sinh. . ., hai người về rồi ạ! - Nhan Hiểu Tinh thấy hai vợ chồng họ về, lập tức nở nụ cười, chạy ra đón.

- Hôm nay khí sắc tốt lên nhiều rồi - Cô mỉm cười.

Vừa đến được mấy ngày, Nhan Hiểu Tinh cũng có biểu hiện thiếu máu, mấy lần thấy cô bé suýt nữa thì ngất đi, thế là, cô mua một số đồ ăn cho cô bé bồi bổ cơ thể.

Quả nhiên, sau mấy ngày điều dưỡng, Nhan Hiểu Tinh dần hồi phục sắc mặt hồng hào, so với lần đầu gặp một người đã xinh đẹp như cô bé bây giờ lại càng yêu kiều hơn, càng rung động lòng người hơn.

Hai ngày trước, Phi Phi có đến thăm Lãng Lãng, nhìn thấy cô bảo mẫu mới, cười hích hích nói - Thảm Chức Tâm, cậu can đảm thật đấy, dám giữ “quả bom quyền rũ” này trong nhà để thử lòng Hứa Ngạn Thâm.

Cô cười ha hả, mắng: - Đồ thần kinh.

Nếu Hứa Ngạn Thâm muốn vượt rào, thì đã có quá nhiều cơ hội, đâu cần phải “manh động” ngay trong nhà!

Cô rất tin tưởng anh.

- Vất vả quá. Hôm nay Lãng Lãng có ngoan không? - Cô đón lấy con trai.

Hôm nay đã mười hai tiếng không gặp con trai, nhớ con chết được!

- Bé rất ngoan - Nhan Hiểu Tinh cup mắt, trả lời cô nhưng ánh mắt thì lại thâm dôi theo bóng hình khác trong nhà.

Cô không để ý thấy, cô còn đang bận ngắm nghía đôi mắt đen tròn đang nằm trong lòng cô nhìn cô cười.

Đáng yêu quá!

Lòng cô bỗng dậy lên niềm vui.

Cô là người rất dễ xúc động, Lãng Lãng bước vào cuộc sống của cô chưa đầy một tháng, cô đã có tình cảm không thể chia cắt với nó.

- Hứa Ngạn Thâm, em phát hiện Lãng Lãng càng lớn càng giống anh! - Cô vui vẻ dùng ngón tay chọc chọc trêu con trai, vừa nói với chồng đang thay quần áo sau lưng.

Người lớn tuổi thường nói, trẻ sơ sinh mỗi ngày đều thay đổi hình dạng, càng lớn sẽ càng giống người nuôi nó, nhìn xem, chiếc mũi cao cao và cái miệng nghiêm nghị của Lãng Lãng thật giống Hứa Ngạn Thâm!

Cô không hề để ý vì câu nói vô tình này của mình mà người phía sau lưng bỗng khựng lại một giây.

- Tiên sinh. . . - Nhan Hiểu Tinh nở nụ cười e lệ, đi theo anh - Em nấu thức ăn khuya cho anh. . .

- Được - Anh gạt đầu, cố gắng giãn vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị ra.

- Chúc Tâm, em có muốn ăn một chút không? - Vì câu nói ban nãy, anh đến giờ vẫn không thấy thoải mái.

Anh định kéo tay cô lại.

Nhưng cô đang bị con hút mắt hồn, phải phải tay - Không cần đâu, xin anh đấy, em không muốn làm bà thím béo ị đâu!

Kỳ lạ là lần này anh lại không muốn miễn cưỡng cô.

Im lặng không nói một lời, anh uể oải ăn bữa khuya mà cô bảo mẫu nhỏ làm cho.

- Tiên sinh, mùi vị có được không ạ? - Nhan Hiểu Tinh đứng một bên, tâm trạng thấp thỏm, nhìn dáng vẻ anh thì thấy hình như thức ăn không được hợp khẩu vị cho lắm.

- Cũng được - Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Nụ cười của anh khiến Nhan Hiểu Tinh đỏ mặt sung sướng.

Nhưng anh chẳng bận tâm.

Chức Tâm không biết nấu ăn, bình thường sở trường của cô là nấu đồ đông lạnh, còn tài nấu nướng của Nhan Hiểu Tinh giỏi hơn rất nhiều.

Cô bảo mẫu nhỏ cứ đứng mãi trước mặt anh, vắn vè tà áo, điệu bộ thẹn thùng khiến anh có chút bực bội.

- Cô đỡ Lãng Lãng ngủ sớm đi, đừng làm rối loạn thời gian ngủ nghỉ của trẻ con - Anh thờ ơ dặn dò.

- Vâng, tiên sinh.

Cúi đầu, đứng trước mặt anh một hồi lâu, hình như vẫn đang thẹn thùng chờ đợi điều gì.

Tiếc là, anh chẳng buồn để ý đến.

Trái tim anh đã bị một người cột chặt rồi.

Con trai đã được ấm đi ngủ, cô lúc này mới cười rạng rỡ vít lấy cổ anh, tinh nghịch trèo lên lưng anh, vỗ về khuôn mặt đang xị ra.

Nét mặt vốn nghiêm trang, bất giác dịu lại.

- Anh tưởng em bị sinh vật giống đực làm ê mắt, chẳng thềm nhớ đến ông chồng này rồi chứ?! - Mặt anh vẫn lạnh băng nhưng môi thì đã nở nụ cười.

- Đáng ghét, ghen với cả đứa bé mới một tháng tuổi! - Cô phóng khoáng tặng anh hai nụ hôn thật kêu trên má.

- Chúc Tâm, em hình như chưa bao giờ nói yêu anh! - Kéo cô ngồi lên đùi, tâm trạng anh hết sức vui vẻ, muốn được nghe những lời có cánh: - Còn nữa, nói em sẽ không bao giờ rời xa anh!

- Hứa Ngạn Thâm, hình như anh cũng chưa từng nói ba chữ đó! - Cô khều khều ngực anh - Còn chưa bao giờ hứa chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa!

Hừ! Còn so đo nữa, vậy thì cùng so đo đi!

Giao dịch công bằng, anh dám nói, cô cũng dám chơi đến cùng!

Anh mấp máy môi, cố gắng cố gắng, cơ mặt giật giật mấy lần, nhưng vẫn không làm sao thoát nên lời.

Quả thực không được.

- Anh đối với em thế nào còn phải nói sao?! - Anh lừ mắt nhìn cô, muốn đánh trống lảng.

- Em đối với anh thế nào cũng cần phải nói ra sao?! - Cô nhanh nhẩu lặp lại câu nói của anh.

- Là em theo đuổi anh trước! Cho nên em phải nói trước!

Cô đỏ mặt, mỗi lần nhớ lại lần chủ động dâng hiến đó, cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ.

- Là anh đề nghị em làm bạn gái của anh trước! - Cô cười hí hí.

Nói câu “Em yêu anh”, an ủi chút bất an trong lòng anh thì sẽ mất miếng thịt nào trên người cô sao?!

Hứa Ngạn Thâm bế thốc cô lên, ánh mắt bá đạo - Đêm nay không nói ba chữ đó đừng hòng ngủ yên với anh!

Chơi ăn gian.

- Á!~ - Cô cười lớn, kêu toáng lên.

Họ ở ngoài phòng khách đều không phát hiện có người âm thầm quay đầu lại, nhìn cảnh tượng hạnh phúc trước mắt, im lặng nắm lấy tay đứa bé, siết chặt, ánh mắt không giấu nổi sự đố kỵ.

* * *

Lúc cô tỉnh lại đã là gần giữa trưa, phần giường bên cạnh đã lạnh đi từ lúc nào.

Tối hôm qua, cô quả thật bị Hứa Ngạn Thâm “hành hạ” đến thở không ra hơi.

Vén chăn lên, thò hai chân xuống đất thì cảm thấy hai chân rã rời, suýt nữa thì ngã chúi nhủi.

Tối qua mấy lần nhĩ? Không phải bảy, tám lần thì cũng là bốn, năm lần, cô nghi ngờ Hứa Ngạn Thâm không biết có uống thuốc trợ lực hay không, nếu không. . . sao có thể không ngừng nghỉ, không ngừng nghỉ thế chứ. . .

Hai má cô ửng đỏ, nghĩ đến lúc cuối cô mệt rã rời, luôn miệng van vỉ anh tha cho cô, thế là. . . trong sự uy hiếp của đại ma đầu, cô cũng nói ra câu đó.

Em yêu anh, Hứa Ngạn Thâm, mãi mãi không bao giờ rời xa anh.

Lúc nói câu này, cô có thể cảm nhận được anh thở ra nhẹ nhõm.

Cô không hiểu, Hứa Ngạn Thâm bị uống nhầm thuốc gì, sao nhất định phải bắt cô nói ra cho bằng được? Hình như ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim anh, luôn có gì đó bất an, sợ sẽ mất cô, không được nghe chính miệng cô nói ra, anh không yên tâm.

Đúng thật là, mấy năm nay cô đối với anh còn chưa rõ ràng sao? Nếu không phải vì quá yêu anh, cô đâu có hết lần này đến lần khác mang thai. Chẳng lẽ cô không sợ đau ư, chẳng lẽ cô không sợ cảm giác suy sụp khi bị hư thai hết lần này đến lần khác ư?

Nếu có thể, cô vẫn muốn thử một lần nữa, cho dù có phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Dụi dụi mắt, hình như khóe mắt có chút cay cay, cô tự cười mình đa sầu đa cảm.

Vệ sinh cá nhân xong, cô mặc bộ quần áo thoải mái nhất, đẩy cửa phòng, định sang thăm con một lát rồi đi làm.

Phòng con trai, cửa phòng không khóa, tiếng ru khe khẽ, êm tai vọng ra.

Cô cười vui vẻ, thật lòng cảm ơn Nhan Hiểu Tinh.

Cô gái này, thật tận tâm.

- Tiểu Tinh, Lãng Lãng! - Cô cười thò đầu vào.

Nhưng.

Khoảnh khắc đó.

Nhan Hiểu Tinh ngơ ngàng.

Còn cô đầu óc trống rỗng.

Bởi vì cô nhìn thấy Nhan Hiểu Tinh đang cho Lãng Lãng bú. . .

Sữa mẹ.

15. Chương 16

Nhan Hiểu Tinh vận quần áo thùng thình như thường ngày, bầu ngực trắng nõn căng tràn, mùi hương sữa phảng phất trong không khí, còn con trai cô Lãng Lãng thì đang vui mừng mở to hai mắt, hút lấy hút để dòng sữa trắng trắng, ngọt ngào.

Chức Tâm không biết mình nên nói gì, làm gì, phải phản ứng thế nào, cô chỉ đứng một chỗ ngây người ra.

Cô từng làm mẹ, lúc đó, sau bốn tháng mang thai, cơ thể cô cũng có nhiều thay đổi, mỗi tối bầu ngực tức đến độ cô âm thầm khóc một mình, lúc ngủ, Hứa Ngạn Thâm ôm cô vô tình chạm nhẹ vào ngực, cô đau đến co rúm người lại, Hứa Ngạn Thâm xót xa nhứ chặt hai hàng chân mày.

Lúc đó, cô phải dùng rất nhiều thuốc, sữa chảy ra được.

Là một người phụ nữ, cô biết điều đó có ý nghĩa gì.

- Chị. . . chị. . . em. . . em. . . - Nhan Hiểu Tinh lấp bắp, vội vàng kéo áo xuống.

Đột ngột phải rời “món khoái khẩu”, Lãng Lãng ngậy ra một giây rồi khóc văng lên.

Thằng bé khóc rất tội nghiệp, khóc đến khàn cả giọng, như thể một người mẹ trên danh nghĩa như cô không nên xuất hiện vào lúc này.

- Chuyện này. . . là thế nào? - Chức Tâm phải cố gắng lắm mới có thể để đầu óc mình hoạt động bình thường trở lại.

Cô bảo mẫu nhỏ tuổi kiêm luôn cả nhiệm vụ vú nuôi?

Cô thật không tài nào hiểu được!

- Em. . . vừa. . . mới sinh con. . . còn chưa. . . chảy sữa, em. . . em thấy Lãng Lãng. . . em. . . em nghĩ. . . như thế tốt cho cơ thể thằng bé. . . - Gương mặt trắng bệch, cô bảo mẫu nhỏ giải thích.

Trực giác của phụ nữ khiến Chức Tâm phát giác có chỗ bất thường.

Nhưng rốt cuộc bất thường ở chỗ nào thì cô lại chưa nghĩ ra được.

Có lẽ là ở. . .

- Vì sao cô tự nguyện cho nó bú? - Cô thần người hỏi.

Thật là kỳ lạ, Lãng Lãng còn nhỏ xíu, cho gì nó dĩ nhiên sẽ “uống” cái đó, nhưng vì sao Nhan Hiểu Tinh lại tự nguyện? Xã hội bây giờ, cho dù có ra giá cao cũng ít ai chịu làm vú em như thế.

Sữa mẹ là thức ăn quý giá, cho con bú chính là thể hiện tình yêu thương cao cả của người mẹ.

Cô thật sự không hiểu, vì sao đối phương lại hoàn toàn không có bất cứ yêu cầu gì, có thể cho đi không chút tiếc nuối như vậy?

Cô nhìn đôi mắt đó, đang cố kìm cho nước mắt không chảy ra, đáng thương, tội nghiệp đến nao lòng, đến cả những lời trách mắng cô cũng không dám nói ra nữa câu.

Thậm chí, ngay cả câu hỏi vừa nảy của mình, hình như lại có vẻ thật ác tâm khi vô duyên vô cớ nghi ngờ lòng tốt của người khác.

Nhưng, xã hội bây giờ, thói lừa đảo đang lộng hành, cô thật sự có thể yên tâm không?

Cô lại nhìn Lãng Lãng trong vòng tay Nhan Hiểu Tinh, sau khi khóc lả đi đã nhắm mắt cuộn tròn trong lòng cô bé, sao nhìn thế nào cũng cho người khác cái ảo giác như hai mẹ con thực thụ.

- Đợi đã, vì sao em có sữa? Em đã từng sinh con? - Cô cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo.

Vì sao lúc đến xin việc đã không nói rõ chuyện này?

- Chị. . . - Nhan Hiểu Tinh mấp máy môi, hình như cổ gồng nuốt tiếng nấc vào trong - Em . . . thật sự có khó khăn. . .

- Vậy con em đâu? - Cô chậm rãi hỏi.

- Nó. . . vừa chào đời đã bị cha nó bế đi mất rồi. . . - Mắt Nhan Hiểu Tinh đỏ hoe.

- Vì sao? - Anh ta không cần em? Câu nói này, cô không dám hỏi thẳng.

- Anh ta có vợ rất. . . - Nhan Hiểu Tinh cúi đầu, nói rất nhỏ rất nhỏ

Nhưng Chúc Tâm vẫn nghe thấy.

- Anh ta nữ chia cắt hai mẹ con em như thế sao? - Cô không thể tin được.

- Vợ anh ta. . . không thể sinh con. . . anh ta để lại một số tiền, cho người đến bắt con ngay tại bệnh viện. . .

Vậy thì tìm cô bé để sinh một đứa con, rồi lại không cần cô? Chúc Tâm cảm thấy không còn lời nào để nói về tư cách đạo đức của người đàn ông này.

- Em rất buồn. . . em rất thương con, không muốn rời xa con. . . lại. . . - Nước mắt cô bé tuôn rơi lã chã.

Chúc Tâm thở dài, rút khăn giấy ra đưa cho cô bé.

- Cho nên, em mới xem Lãng Lãng như đứa bé đó, dồn tình cảm cho nó? - Cô chỉ có thể đoán như thế.

Cô bé do dự vài giây rồi gạt đầu - Chị. . . em xin lỗi. . .

- Không có gì phải xin lỗi cả - Chúc Tâm cố nặn ra nụ cười, cô chỉ cảm thấy, cảm giác này thật lạ, thật lạ. Cô thậm chí không biết, có nên tin cô bé hay không.

Chỉ cảm thấy, trong câu chuyện này hình như có mắt xích nào đó không đúng.

- Em tạm thời dừng cho Lãng Lãng bú nữa, chị không thích - Cô lạnh lùng dặn dò.

Nhan Hiểu Tinh vừa kinh ngạc vừa tủi thân nhìn cô, thái độ đó như thể cô là người ngoài hành tinh tàn nhẫn vậy.

Cô cũng không biết mình bị sao nữa, cô không thích, cô thậm chí sợ. . . Lãng Lãng còn quá nhỏ sẽ nhận lầm người khác là mẹ nó.

Cô sao thế này? Vì sao trong lòng không thấy thoải mái, cảm giác giống như bị người khác chen vào thế giới riêng của mình vậy?

Chẳng lẽ, cô quá đề phòng trước lòng tốt của người khác ư? Nhưng bình thường, cô đâu phải là người như vậy.

.

Ra khỏi nhà với lòng ngổn ngang, cô vậy một chiếc taxi.

- Tài xế làm phiền anh, đến đài phát thanh - Vừa nói ra địa chỉ, cô lập tức đổi ý - Không, đến đường Thắng Lợi.

Bao nhiêu năm nay rất nhiều chuyện cô đều quen dựa vào Hứa Ngạn Thâm, cô muốn nghe ý kiến của anh.

Cô rất ít khi đến công ty anh nhưng cô tiếp tân ở đại sảnh vẫn nhận ra cô ngay.

- Bà Hứa đến tìm Phó tổng ạ?

Người trước kẻ sau, tiếp đón rất ân cần, niềm nở.

Cô luôn giữ nụ cười lịch sự trên môi, sau đó bước vào thang máy chuyên dụng, lên thẳng tầng hai mươi tám.

Cô chỉ là một cô gái bình thường được gả vào nhà giàu sang.

May mà mẹ cô sáng suốt, bắt Hứa Ngạn Thâm phải hứa sau khi kết hôn không ở chung với gia đình nhà chồng, mới tránh được không ít phiền phức, hai người nhờ vậy mới có được cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường.

Tầng hai mươi tám là văn phòng của Hứa Ngạn Thâm, nhưng cô biết mục tiêu phấn đấu của anh là tầng ba mươi mốt.

Cửa thang máy mở ra, cô vừa bước vào đã cảm nhận được không khí bận rộn ở đây.

- Cô Vương, giá mà cô đưa ra Hứa phó tổng chúng tôi không thể chấp nhận được. . .

.

- Cậu ta là ngôi sao lớn 'hot' nhất hiện nay ư? Có đùa không đấy? Nếu cậu ta tiếp tục không hợp tác với sự sắp xếp của công ty quản lý, chúng tôi sẽ cô lập cậu ta, xem ai còn dám nói nữa không?!

Tiếng điện thoại không ngừng reo, nhóm trợ lý bận tới mặt tối mày.

Cô đi thẳng vào phía trong.

- Bà Hứa - Có người nhanh mắt đã nhìn thấy cô, cất tiếng chào cô.

Cô cười cười.

Người đó hiểu ra ý cô ngay, tiếp tục vui đầu vào công việc.

Nhân viên làm việc ở tầng này đều là những cao thủ rất có năng lực trong công việc.

Chỉ có. . .

Cô nhìn qua lớp cửa kính, thấy em chồng Hứa Tâm Ngữ đang bị ông xã thân yêu của cô nghiêm khắc khiển trách, cúi gằm mặt, nước mắt lã lã.

Cô ngồi xuống chiếc ghế sofa ngay cửa.

Một lúc sau, Hứa Tâm Ngữ đi ra, hai mắt đỏ hoe hệt như một chú thỏ trắng nhỏ.

- Haizzz, anh trai lại hung dữ với em rồi à? - Cô thở dài.

Cô còn nhìn thấy chồng mình tức giận đập xấp tài liệu lên đầu em gái.

Chồng cô tính tình cứng rắn, không phải ai cũng có thể làm việc dứt khoát, vô tình như anh, Tâm Ngữ chắc phải chịu áp lực không nhỏ.

Nhưng, chỉ có duy nhất một đứa em ruột thịt cùng cha cùng mẹ, Hứa Ngạn Thâm sao không thương cho được chứ? Nếu không thương, anh đâu có nhất quyết phải giữ bên cạnh mình như thế.

- Chị dâu! - Hứa Tâm Ngữ nhìn cô, rất ngạc nhiên.

Đúng vậy, tính ra, đã hơn một năm rồi cô không đặt chân đến văn phòng của anh rồi.

- Chị dâu, sao chị lại đến đây? - Chỉ là kinh ngạc đến độ để rơi cả giấy tờ xuống đất thì có khoa trương quá không?

- Chị đến kiểm tra chuyên cần, làm em hết hồn hả? Anh ấy có phải đang tư tình với người phụ nữ khác trong đó không? - Cô buột miệng nói đùa - Để chị phát hiện thì anh ấy chết chắc!

Cửa kính văn phòng trong suốt có thể nhìn thấy rõ mồn một người bên trong đang cực kỳ chú tâm vào công việc.

Hứa Ngạn Thâm là một cấp trên nghiêm khắc, luôn lấy mình làm gương, trong công việc điều đó lại càng được thể hiện rõ hơn.

Chỉ có trước đây lúc cô đến thăm, anh mới kéo màn sáo cửa, để cô có không gian riêng tư.

- Không có, không có! Sắp có thể thế được? Anh từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn mấy nữ minh tinh lấy một cái! - Nhưng em chồng cô sao lại kích động thái quá đến thế, nhạy cảm đến thế?

- Tâm Ngữ, em đang đổ mồ hôi lạnh đấy à?

Văn phòng có bật điều hòa, cô còn thấy hơi lạnh, Tâm Ngữ sao nóng đến mức độ ấy nhỉ?

- Chị dâu, em. . . - Ánh mắt có tật giật mình.

Cô bỗng nhớ ra Tâm Ngữ hình như rất lâu rồi không tìm cô đi mua sắm, lúc cô bị sảy thai, Tâm Ngữ có đến thăm cô, an ủi cô, khóc còn nức nở hơn cả cô. Nhưng bắt đầu từ hè năm ngoái, Tâm Ngữ hình như không đến tìm cô nữa.

Rõ ràng, tình cảm giữa cô và Tâm Ngữ rất tốt, Tâm Ngữ tính tình ngây thơ, trong sáng, gặp chuyện gì cũng thích hỏi han ý kiến của chị dâu.

- Tâm Ngữ, lần trước đi dạo chị có mua một chiếc đầm rất hợp với em, hôm nào đến nhà chị mặc thử nhé - Cô mỉm cười, không có ý ép buộc.

Tiểu nha đầu lớn lên rồi, thể nào chẳng có tâm sự, đợi có cơ hội thuận tiện, cô sẽ hỏi cô bé sau.

- Dạ, chị dâu - Tâm Ngữ lại cảm thấy xấu hổ, không dám ngược mặt lên.

- Chị vào gặp anh trai em đây - Cô thân thiện xoa xoa đầu Tâm Ngữ, an ủi cô - Ngạn Thâm tính khí không tốt, đôi khi thô lỗ, cục cằn nhưng thương thì mới cho roi cho vọt mà - Nếu là người khác, đuổi việc là xong.

Mất Tâm Ngữ càng giống chú thỏ con hơn.

- Chị dâu. . . xin lỗi, thật sự xin lỗi. . .

Giọng cô bé rất nhỏ, cô chỉ nghe loáng thoáng, cảm thấy khó hiểu.

Haizzz, cô em chồng này của cô, tính tình nhất gan, làm việc gì cũng rụt rè, chẳng giống chút nào với tính cách cái gì cũng rõ ràng, dứt khoát của Hứa Ngạn Thâm.

.

Anh đang vui đầu vào công việc thì có người nhẹ nhàng bước vào phòng.

Anh cũng không buồn ngẩng đầu lên, không được sự cho phép của anh mà dám bước vào văn phòng chỉ có hai người.

Cô em gái chẳng được tích sự gì của anh là một trong số đó.

Năng lực của Tâm Ngữ rất yếu, tính cách lại nhu mì, yếu đuối, nếu anh không chỉ bảo nó, chẳng biết chừng có ngày sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống.

Một tách cà phê đặt trước mặt anh.

- Đem xấp tài liệu này ra ngoài! Chỗ nào cần bổ sung trong hội nghị anh sẽ làm giúp cô, đừng để người khác cười vào mặt! - Anh nghiêm nghị ngược mặt lên.

Lại nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười.

- Được! - Cô cầm lấy tập tài liệu, vờ quay người định đi ra.

Một cánh tay giơ ra kéo cô lại, cô loạng choạng rồi ngã vào vòng tay ấm áp.

Tất cả màn sáo trong văn phòng đều chậm rãi đóng lại bằng điều khiển từ xa.

Người bên ngoài không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Cô cười rạng rỡ ngồi lên đùi anh - Sắc mặt anh lúc này. . . - Cô giả vờ sợ hãi, run lập cập một cách vô cùng khoa trương - Dù có trả em mấy triệu tệ một năm, em cũng không làm thư ký cho anh!

Anh liếc cô một cái - Em cho anh lương mấy triệu tệ một năm, anh sẽ để em nuôi! - Anh mắng người khác cũng rất sỗ sàng.

Hiện giờ toàn bộ công ty vẫn trong tay Hứa Cẩm Lễ, không chia cổ phần, thực quyền toàn bộ đều nằm trong tay cha, anh và những anh chị em khác đều chỉ là người làm công ăn lương mà thôi.

- Tâm Ngữ đã hai mươi lăm tuổi rồi, anh cứ động cái là mắng mỗ, lòng tự trọng của con bé sẽ bị tổn thương!
- Cô lựa lời khuyên nhủ.

Anh thừa nhận, có lúc anh cố ý mắng Tâm Ngữ rất hung dữ, vì có một số việc, áp lực đè lên người quá nhiều.

Tâm Ngữ lại chẳng được tích sự gì.

Mùa hè năm ngoái. . .

- Anh. . . những sinh viên này. . . đều có nhan sắc, đều còn trinh tiết. . . Mẹ muốn anh chọn một người làm nhân tình. . .

- Việc chị dâu sẩy thai, không thể giấu ba được nữa rồi. . .

.

- Thâm, đang nghĩ gì vậy? - Cô vòng tay ôm lấy cổ anh.

Anh định thần, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của vợ, tim thất lại, anh che mắt cô lại bằng bàn tay răn chắc, thô ráp của mình.

Không để cô tiếp tục nhìn anh bằng ánh mắt đầy tin tưởng ấy được.

- Nó mà có lòng tự trọng gì?! - Anh cười lạnh lùng, biết rõ em gái luôn phải chịu tính khí thô lỗ của mình nhưng lại chẳng oan chút nào, nhưng vẫn không kìm nổi giọng chế giễu - Ngoài có một ông anh tính tình chẳng giống ai ra, lòng tự trọng ấy mà, chỉ là một loại công cụ để người nhà họ Hứa chà đạp lẫn nhau! - Rất nhiều lần đầu đá trong nhà họ Hứa anh đều không cho con bé tham dự, bảo vệ con bé rất tốt.

- Thâm, làm việc đã không vui vẻ sao còn ở lại đây làm gì? - Cô để mặc anh che mắt, thở dài.

Chồng cô có năng lực, cho dù không dựa vào người khác, cũng hoàn toàn có thể tạo nên sự nghiệp vẻ vang của riêng mình.

- Đây là giang sơn nhà họ Hứa, anh chỉ muốn ở đây! - Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Haizzz.

Người đàn ông cố chấp.

16. Chương 17

- Không nói những chuyện này nữa - Cô không muốn tranh luận với anh.

Giá trị quan, nhân sinh quan của hai người không giống nhau, cô cho rằng chẳng có việc gì phải nhẫn nhịn như thế, còn anh thì luôn cố chấp không chịu lắng nghe, đến cuối cùng, mỗi lần không cẩn thận đề cập đến vấn đề này, cô lại cố tình đánh trống lảng qua chuyện khác.

Đây là sự khác biệt trong cá tính, tư tưởng giữa hai người họ, nhưng cô không cho rằng nó ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân và tình cảm giữa hai vợ chồng cô.

- Chúng ta mời Tâm Ngữ ăn cơm nhé? Anh làm anh mà suốt ngày nạt nộ người ta như vậy thì chị dâu như em phải đi an ủi con bé thôi! - Thật ra anh “khẩu xà tâm Phật”, rất thương em gái nên có rất nhiều lúc cô luôn cố tình lôi kéo tình cảm của hai anh em họ xích lại gần nhau.

- Tùy em thôi - Cô nói với anh bằng giọng ngọt ngào nũng nịu như thế, anh sao có thể không gật đầu?!

Vì cô, tâm trạng anh cũng khá dần lên.

- Đến tìm anh có việc gì? Hôm nay anh rất bận, buổi chiều còn có cuộc họp, có thể không ở bên em được - Miệng rõ ràng nói như vậy nhưng tay thì cứ ôm chặt lấy cô như ôm bảo vật, chẳng có ý muốn buông cô ra.

Chi bằng bảo trợ lý Lý đi họp thay anh nhỉ? Trong đầu vừa xuất hiện ý nghĩ này, tay anh đã ấn nút gọi điện thoại nội bộ.

Nếu như là mười năm trước, có người bảo anh sẽ yêu một người phụ nữ, yêu đến công tư bất phân, nhất định anh sẽ cười mỉa mai ngay.

Anh không thuộc tuýp đàn ông đa tình như trong mấy bộ phim truyền hình, tính tình bẩm sinh đã lạnh lùng. Trước khi gặp cô, anh cho rằng, người vợ tương lai của mình nhất định phải là một thiên kim tiểu thư có lợi cho sự nghiệp của anh, hoặc là một anh tài có thể trợ giúp anh trong công việc.

Lần đầu tiên gặp cô, anh đã có cảm tình với cô ngay, còn bị giọng nói ngọt ngào của cô làm cho tê liệt như bị điện giật.

Thế nhưng, lúc đó, anh không hề muốn có tình cảm này chút nào.

Mãi đến khi Từ Nhân Thư xuất hiện, mãi đến khi tất cả mọi người đều cho rằng Từ Nhân Thư và Thẩm Chúc Tâm sắp thành một đôi trong trường.

“Cho dù thời gian các bạn yêu nhau ngắn hay dài, nếu các bạn có thể đối xử dịu dàng với nhau từ đầu đến cuối, thế thì, tất cả những khoảng khắc đều là hồi ức đẹp đẽ không tì vết.” Anh thừa nhận, anh có rất nhiều thói hư tật xấu của đàn ông. . .

Khi vừa bắt đầu với cô, cũng giống như câu thơ mà cô đọc, anh chỉ nghĩ đơn giản là cứ thử xem sao mà thôi.

Nhưng anh chẳng thể ngờ mình lại càng lún càng sâu như thế.

- Chúc Tâm, chúng ta bỏ đứa con này đi được không? - Lúc đó, sinh linh bé bỏng đó đến quá dễ dàng, anh không hề biết trân trọng.

Còn cô vì tình thế trước mắt cũng không thể tranh cãi với anh, càng không thể làm anh khó xử.

Thật ra, anh cũng hiểu nếu anh muốn cô sinh, Chúc Tâm chắc sẽ đồng ý nghỉ học một năm, nhưng vì chỉ mới chính thức đi làm không lâu, nên anh giả vờ như không hiểu.

Anh cứ nghĩ rằng phá thai là một việc rất đơn giản, xung quanh có rất nhiều bạn học không cẩn thận dính bầu cũng từng làm chuyện đó. Khi cô từ trong phòng phẫu thuật bước ra, vịn tường, ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc - Em rất khỏe, đừng lo - Rõ ràng, mặt của cô lúc đó cắt không còn một giọt máu.

Lúc đó, trái tim anh như bị bóp nghẹt, rất đau rất đau.

Anh thấy hối hận. Giây phút đầu tiên mất đi đứa con đầu lòng của họ, anh mới biết mùi vị hối hận tột cùng là như thế nào.

Thì ra, anh đã yêu cô từ lúc nào không biết.

Rất sâu đậm, rất sâu đậm.

Sau khi cô tốt nghiệp, anh cũng thăng chức quản lý, kinh tế đã không còn phụ thuộc vào mẹ lớn, anh và cô cũng sớm bước vào cuộc sống hôn nhân. Anh luôn chờ đợi một thiên thần nhỏ có nụ cười giống hệt cô.

- Anh đang mơ màng gì vậy? - Cô thở dài, giả vờ bất mãn.

Anh định thần lại, kiên nhẫn - Anh đang nghe mà.

Bộ dạng kiên nhẫn của anh lúc này chẳng giống chút nào so với nửa tiếng trước đó, một Hứa Ngạn Thâm thô lỗ đến suýt chút nữa là vạ cổ em gái. Anh thừa nhận, anh không biết nói những lời ngọt ngào nhưng, ngoài Chúc Tâm ra, anh chưa bao giờ kiên nhẫn với bất kỳ người phụ nữ nào như thế.

Rõ ràng là anh đâu có nghe!

Cô vừa mới nói với anh, Nhan Hiểu Tinh cho Lãng Lãng bú sữa mẹ, cô đang hỏi ý kiến anh.

Ngồi trên taxi, cô đã nghĩ rất kỹ, sữa mẹ khỏe mạnh rất có ích cho cơ thể của trẻ nhỏ, nhưng. . .

Sao lòng cô lại không thấy thoải mái, sao cô lại trở nên ích kỷ như thế?

- Em hỏi anh em có ích kỷ quá không à?! - Anh tỏ ra như đang lắng nghe, thật ra là chỉ bắt kịp câu nói cuối cùng của vợ - Câu trả lời của anh là làm bất cứ chuyện gì cũng không cần quá đạo đức, chỉ cần mình vui là được rồi!

Cô liếc nhìn anh, hiểu chồng không ai bằng vợ, vừa rồi anh chẳng nghe gì hết!

Cô kéo cà vạt anh, miệng cười mà mắt không cười - Em vừa nói, em thấy mỗi tối anh đều đeo thứ đó, làm em rất không thoải mái, đặc biệt là tối hôm qua, anh làm một lèo hết nửa hộp, vừa lãng phí vừa không bảo vệ môi trường! Chi bằng bắt đầu từ tối nay, chúng ta không đeo dù nhỏ nữa, để cứ ‘mưa’ ướt nhé!

Thật ra việc anh đeo bao làm cơ thể cô không được thoải mái là thật. Đặc biệt có lúc đụng chạm thân mật, anh cần rất nhiều thời gian mới đến “đỉnh”, cô cảm giác rất rõ khoái cảm của anh đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng mỗi lần hỏi anh đều nói, vẫn tốt lắm, anh rất thoải mái.

Thật ra, cái thứ đó làm chất lượng “đời sống” của họ giảm đi đáng kể, nhưng anh không cho cô uống thuốc, không cho cô đặt vòng, càng. . . không cho cô mang thai.

- Miễn bàn! - Sắc mặt anh thay đổi, dùng sức gỡ tay cô ra.

Rõ ràng chỉ là một lời nói đùa nhưng không khí bỗng nặng nề.

Cô thậm chí còn chưa nói với anh, cô muốn thử một lần nữa. Cô rất yêu anh, thân thể cô và trái tim cô đều thuộc về anh, cho nên cô thật sự rất muốn sinh cho anh một đứa con.

Nếu trán và chân mày giống Lãng Lãng, tức là có chút giống anh, cô đã cảm thấy kiếp này không có gì hối hận rồi.

Không khí bỗng chùng xuống, cô nhìn đồng tài liệu chất cao như núi trước mặt anh, không muốn làm phiền anh nữa.

Nhưng khi cô muốn đứng dậy thì anh lại ôm chặt lấy eo cô không buông.

Anh biết mình vừa phản ứng thái quá, nhưng lại không thể dẹp bỏ lòng tự tôn để xin lỗi cô, càng không muốn để cô đi về trong tức giận như thế.

Nhìn thấy anh kỳ quặc như vậy, cô đành lựa lời hòa giải không khí - Thâm, anh trước nay luôn biết nhìn người, anh cảm thấy Nhan Hiểu Tinh có đáng tin không. . .

- Cô ta sao rồi? - Hứa Ngạn Thâm cảnh giác.

- Em luôn cảm thấy. . . - có gì đó không ổn.

- Hay là chúng ta tìm bảo mẫu khác cho Lãng Lãng nhé? - Cô thương lượng với anh.

Cô tiếp xúc với người khác không nhiều nhưng luôn cảm thấy Nhan Hiểu Tinh cố tình giả vờ tội nghiệp.

- Không được! - Anh cương quyết từ chối.

Cô sững người.

Việc anh giữ Nhan Hiểu Tinh lại hình như có chút gì đó rất kỳ lạ.

- Đó chỉ là một nữ sinh thôi mà, có thể làm được chuyện gì chứ? Em đừng nghĩ quá nhiều - Anh không đồng tình.

Cô sưng sờ.

Cô biết, mình rất kỳ lạ, nhưng. . .

“Cốc, cốc” có tiếng gõ cửa, rồi cửa bị kéo ra một cách vô cùng bất lịch sự.

Giọng nói mĩa mai - Tất cả mọi người trong cuộc họp còn tưởng Hứa phó tổng của chúng ta có vụ làm ăn cực lớn nào đó làm lỡ cuộc họp, thì ra là ở trong văn phòng đóng cửa chơi với tiểu minh tinh!

Cô vội vàng đứng dậy, đứng bên cạnh anh.

Nhìn rõ “vị khách” trong phòng là ai, gương mặt hả hê của Hứa Ngạn Ý khựng lại, ánh mắt theo đó cũng đầy vẻ chế nhạo - Thì ra là em dâu à. . .

Hai chữ “em dâu” nghe như một lời châm chọc.

Cô vẫn mỉm cười lịch sự - Chào anh hai!

17. Chương 18

Biệt thự nhà họ Hứa, vô cùng tráng lệ, khu vườn độc lập, hồ bơi độc lập, mấy chục người ăn kẻ ở, chỉ riêng diện tích và giá trị của căn bếp đã vượt xa chung cư của vợ chồng cô.

Cô ngồi bên chiếc bàn dài xa hoa màu sẫm panh, Hứa Cẩm Lễ ngồi ở vị trí chủ nhà, đối diện là bốn bà vợ và hai người anh, chồng cô vốn phải ngồi ở vị trí đối diện thì lại ngồi bên cạnh cô, tiếp đó là mấy cậu em chồng còn chưa thành niên, vài người giúp việc đứng phía sau để phục vụ bữa cơm.

Cô cúi đầu, im lặng thức ăn trong bát của mình.

Mỗi lần đến Hứa gia dùng cơm, cô đều cảm thấy dài như hàng thế kỷ.

- Chúc Tâm, lâu rồi con không tham dự bữa cơm gia đình nhỉ?! - Bố chồng vừa đặt đĩa xuống, các bà mẹ chồng cũng lần lượt ngồi thẳng lưng lên.

Cô cũng đặt đĩa xuống - Vâng, thưa cha - cố mỉm cười, cung cung kính kính.

Nếu cô tham gia bữa cơm gia đình thế này thêm mấy lần nữa, tuổi thọ của cô chắc chắn sẽ giảm đi mấy năm!

May mà, Ngạn Thâm chưa từng ép buộc cô.

- Sức khỏe Chúc Tâm không được tốt cho lắm nên con không cho cô ấy đến - Hứa Ngạn Thâm bình thản lên tiếng.

Thú vị rồi đây! Hứa Ngạn Ý chỉ lớn hơn Hứa Ngạn Thâm mấy tháng đắc ý huyết sáo.

- Nghe nói con bắt đầu đi làm lại rồi? - Hai hàng chân mày của bố chồng nhíu chặt lại.

Lúc cô vừa về nhà chồng, mẹ chồng đã cảnh cáo cô về gia quy của nhà họ Hứa, dâu con nhà họ Hứa không được xuất đầu lộ diện, không được ra ngoài làm việc.

- Bác Diệp rất xem trọng Chúc Tâm, hy vọng Chúc Tâm dẫn ột số chương trình không chuyên, bác ấy đã đề nghị với con mấy lần, nếu từ chối thì ngại lắm ạ - Bình thản lên tiếng vẫn là Hứa Ngạn Thâm.

Bác Diệp, giám đốc đài phát thanh, là bạn thân bao năm của Hứa Cẩm Lễ, chiêu này của Hứa Ngạn Thâm thật hiệu nghiệm, khiến những lời lên lớp cha mình định nói đành phải nuốt lại vào trong.

Anh rất bảo vệ Chúc Tâm.

Nếu không phải anh luôn đối nghịch với anh hai thì bây giờ Chúc Tâm đã không phải ngồi ở đây.

Đầu bàn bên kia, mẹ anh đang nhăn mặt nhíu mày, sợ anh lại đắc tội với cha, hơn nữa trong những tình huống thế này, anh luôn bảo vệ vợ mình một cách quá đáng nên bà tỏ ra rất không hài lòng.

Nhưng anh vờ như không thấy.

- Chúc Tâm à, nghe nói Lãng Lãng cũng khá cứng cáp rồi, sao không bế đến đây để cha mẹ xem thế nào? Nói gì thì nói cũng là cháu đích tôn của nhà họ Hứa chúng ta mà - Mẹ lớn tao nhả lấy khăn ăn lau miệng, ánh mắt sắc sảo, không có chút thiện ý nào.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía cô, bao gồm cả cô vợ thiên kim vừa mới cưới đang mang thai ba tháng của Hứa Ngạn Ý.

Vấn đề cháu đích tôn của nhà họ Hứa, luôn là một câu đố.

- Sức khỏe Lãng Lãng còn yếu - Hứa Ngạn Thâm trả lời qua loa giúp cô.

- Vậy ư? Mẹ nghĩ không biết có nên kiểm tra ADN không? Mẹ nghe nói, thằng bé hơi nhỏ, Chưa Tâm sinh được một chú “mèo nhỏ” cơ đấy! - Mẹ lớn chế giễu đầy ác ý.

Cô kinh ngạc đỏ mặt hời lạnh, còn cô em chồng bên cạnh thì thấp thỏm không yên, hai bà mẹ kế giấu nụ cười, còn mẹ chồng thì tái mặt.

Hầu hết những người đang ngồi trong căn phòng này, đều đang vui mừng trước tai họa của người khác.

- Đúng đấy, anh nghĩ cũng nên kiểm tra ADN đi, cũng là để Ngạn Thâm yên tâm mà! - Hứa Ngạn Ý hai mắt lóe sáng, không từ một cơ hội nào.

Hai bà mẹ kế cũng tranh nhau phụ họa, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lưng áo Chúc Tâm ướt đầm mồ hôi.

Người nhà họ Hứa luôn thích sàm soi chuyện của nhau, nếu bé Lãng Lãng đến, cô nói Lãng Lãng là con ruột của mình, e là khó ai tin nổi.

Nhưng Hứa Ngạn Thâm vẫn kiên trì.

Quả thực, không có Lãng Lãng, hôm nay cô chắc còn bị chế nhạo dè bĩu thảm hại hơn nữa.

- Được thôi, mẹ lớn hôm nào rồi rảnh có thể đưa con, Chúc Tâm và Lãng Lãng đi kiểm tra huyết thống - Hứa Ngạn Thâm thủng thẳng nói.

Sắc mặt mẹ lớn biến hóa khôn lường, híp mắt lại nhìn anh, không dám manh động.

Mẹ ruột nóng lòng định mở miệng nói gì đó thì bị anh lừ mắt ngăn lại.

- Dù sao mẹ lớn cũng không phải là lần đầu tiên làm những chuyện thế này - Anh nhếch môi, lạnh lùng nói.

Lúc anh còn rất nhỏ đã bị mẹ lớn lôi đi xét nghiệm huyết thống.

Mặt mẹ lớn biến sắc.

- Hồ đồ! - Hứa Cẩm Lễ mặt sa sầm, nghiêm trọng - Tôi đã nói gia đình hòa thuận vạn sự thành rồi! Đừng để cho bọn săn tin có cơ hội đuối hình bắt bóng.

Bốn bà vợ lập tức im bật.

- Ngạn Thâm xưa nay làm việc gì cũng có chừng mực, nó biết tôi là người thế nào, chỉ chú trọng kết quả, không chú trọng quá trình! - Hứa Cẩm Lễ nhìn con trai, chậm rãi nói từng lời từng chữ.

Hứa Ngạn Thâm trầm ngâm không nói, nhưng cô cảm thấy, tâm trạng anh như bị ai đẩy xuống vực sâu.

Sau bữa tối, Ngạn Thâm bị bố chồng gọi vào thư phòng nói chuyện, hôm nay anh cô tư bất phân, rõ ràng có người thừa nước đục thả câu. Công ty bây giờ những người làm được việc đã không nhiều, bố chồng luôn rất hài lòng về Ngạn Thâm nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc.

Bên trong sóng ngầm nổi lên, mấy bà vợ lại được dịp tụm lại xì xầm với nhau, không khí ngột ngạt, cô len lén ra ngoài vườn đi dạo.

Nhà họ Hứa có tám trai bốn gái, huyết thống phức tạp, tất cả con trai đều được ghi tên vào gia phả, con gái thì không.

Con cả Hứa Ngạn Quân, tính cách nhát nhòa, năm năm trước vợ mất chỉ sinh được một cô con gái, mặc ẹ thúc ép thế nào cũng không chịu tục huyền.

Anh hai Hứa Ngạn Ý vừa kết hôn cuối năm ngoái, lấy vợ con nhà giàu sang, quyền quý. Thiên kim tiểu thư chưa rước về, dù bên ngoài có treo hoa ghẹo nguyệt thế nào dĩ nhiên cũng không dám có mối ràng buộc với người phụ nữ khác để nhà gái có cơ hối hôn.

Mấy đứa em trai khác đều chưa đến mười tám tuổi, nên cơ hồ tất cả mọi người đều hiểu rất rõ ai sinh cháu đích tôn cho Hứa gia trước thì có nghĩa là đã có một chỗ vững chắc trong nhà họ Hứa.

Trong Hứa gia, địa vị của Hứa Ngạn Thâm không thấp không cao, quả thật rất ái ngại.

Hứa Cẩm Lễ tuy năm thê bảy thiếp nhưng lại cực kỳ coi trọng xuất thân danh giá của vợ cả, tài chính của các bà trong nhà toàn bộ đều nằm trong tay vợ cả. Còn mẹ chồng cô, là “vợ bé” đầu tiên trong nhà, lúc bà cả mang thai anh hai, tuổi suýt soát với Hứa Ngạn Thâm đã để người ngoài “chui” vào lấp chỗ trống đó.

Trong nhà họ Hứa, thế lực nhà đẻ của mẹ chồng cô không bằng mẹ lớn, học vấn thì không cao như mẹ ba, càng không có được sự yêu kiều của mẹ tư, nên cuộc sống của mẹ chồng cô trong nhà họ Hứa có thể nói là bị ghẻ lạnh, Hứa Cẩm Lễ đã chán bà từ lâu, còn mẹ lớn thì luôn ghi hận trong lòng với bà, luôn xem bà như cái gai trong mắt. Nếu không phải vì đứa con trai duy nhất không thua kém bất kỳ ai, làm việc gì cũng giỏi nhất hay nhất nên rất được lòng Hứa Cẩm Lễ, thì mẹ chồng cô đã bị đuổi ra khỏi nhà từ lâu rồi.

Chỉ là Ngạn Ý, Ngạn Thâm, đều là con trai của Hứa Cẩm Lễ, tuổi tác lại xấp xỉ nhau, nhưng lại được đối đãi hoàn toàn khác nhau. Hứa Ngạn Ý không cần cố gắng cũng được người trên kẻ dưới trong Hứa gia chiều chuộng, làm bất cứ việc gì cũng rất cảm tính. Còn Ngạn Thâm, việc gì cũng phải dựa vào chính mình, nên từ khi anh còn nhỏ, mẹ anh đã rất nghiêm túc, hà khắc trong việc giáo dục anh, chỉ có năng lực vượt trội, tài năng phi phàm thì mới mong Hứa Cẩm Lễ chú ý đến đứa con trai này của mình.

Đang tản bộ trong vườn thì bất giác một mùi hương nhè nhẹ thu hút cô.

Cô bước tới, phát hiện là bụi hải đường mà anh cả trồng.

Anh cả đang ngồi dưới gốc cây, thần thái chuyên chú, cô hiếu kỳ đi tới - Anh cả, anh đang nhìn gì thế?

Nếu phải đánh giá nhà họ Hứa ai là người dễ tiếp xúc nhất, thì ngoài Tâm Ngữ tính cách ngây thơ ra, anh cả Hứa Ngạn Quân cũng rất nho nhã ôn hòa.

Anh cả ngược mắt lên nhìn thấy cô, ánh mắt vẫn bình thản - Em xem, chúng bị bệnh rồi, mọc rất nhiều vết lốm đốm đây này.

Cô chăm chú nhìn, quả nhiên trên cành hải đường mọc rất nhiều đốm màu vàng.

- À, đúng là bệnh thật rồi! Phải làm thế nào đây? - Nghe Ngạn Thâm nói, bụi hải đường này do anh cả và chị dâu trồng ngày tân hôn.

- Phải phun thuốc thôi, nếu không nhánh cây sẽ càng ngày càng phình to ra - Anh cả nói nhưng không quay đầu lại.

Cô rất ít tham gia vào các bữa cơm gia đình, nhưng mỗi lần gặp anh cả đều nói chuyện vài câu.

Cô đứng một bên, im lặng nhìn anh cả khuấy thuốc, rồi thận trọng phun lên nhánh cây.

Thật ra, anh cả không giống Ngạn Thâm, anh yêu hoa yêu cỏ hơn sự nghiệp đồ sộ của gia đình, đúng là số mệnh trên người, anh cả là “thái tử” chân chính nhưng lại không thích nhúng tay vào chuyện kinh doanh của gia đình.

Nửa tiếng sau, Hứa Ngạn Quân quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện Chúc Tâm vẫn đứng bên cạnh anh, nơi ánh nắng gắt nhất.

Hôm nay mặt trời rất gay gắt, nếu là những đứa em gái khác của anh, thì chỉ nói qua quýt vài câu rồi vội chạy đi trốn nắng.

Nhưng Chúc Tâm thì khác, cô không có tính kiêu kỳ thái quá đó.

Nhưng người phụ nữ có cá tính như thế thường rất dễ bị người ta bỏ qua.

Lòng thương cảm trời dấy, Hứa Ngạn Quân bất giác có chút tiếc nuối - Chúc Tâm, Hứa gia hiện nay cũng giống như bụi hải đường, đầy những vết lốm đốm màu vàng - Những người trong căn nhà này trong lòng đều đang nổi sóng ngầm, bao gồm cả em trai của anh, chồng của cô.

Chúc Tâm hiểu ý cười lặng lẽ.

Cô hiểu, nhưng lực bất tòng tâm.

- Anh cả, chị cả vì sao qua đời thế? - Cô hỏi.

Cô chỉ ăn với Hứa gia một bữa cơm đã cảm thấy muốn tránh xa, thế còn chị dâu cả thì sao? Chị ấy đã đến đây như thế nào?

Năm năm trước, khi kết hôn với Ngạn Thâm, cô từng gặp chị dâu cả, đó là một người phụ nữ rất mảnh khảnh, khó tưởng tượng bờ vai gầy guộc như thế sao có thể chịu nổi phong ba bão táp trong căn nhà to lớn này.

Nhắc đến người vợ đã mất, Ngạn Quân ngậm ra, ánh mắt buồn mênh mang - Em biết không? Anh rất ngưỡng mộ Ngạn Thâm, cậu ấy làm việc gì cũng rất quyết đoán, rất kiên định, không như anh, lúc nào cũng yếu đuối. . .

Cô biết anh cả muốn ám chỉ năm đó Ngạn Thâm quyết định ra ở riêng sau khi kết hôn.

Lúc đó, chị dâu cả dung nhan đã tiêu tụy, Ngạn Thâm không muốn cô cũng đi theo vết xe đổ đó.

- Thái Lăng là nhân viên văn phòng của công ty, từ lúc chúng tôi yêu nhau cho đến khi chuẩn bị kết hôn cha mẹ đều rất không bằng lòng, cuối cùng, vì Thái Lăng mang thai nên mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý cho cô ấy bước vào nhà họ Hứa.

Có lẽ trong mắt người khác, đó giống như câu chuyện cổ tích Lọ Lem và hoàng tử, nhưng Chúc Tâm hiểu, cơn ác mộng lúc đó mới thực sự bắt đầu.

- Lúc chưa gả vào nhà họ Hứa, Thái Lăng là một cô gái dịu dàng, thuần khiết và ngọt ngào, nhưng trước sự rẻ rúng của mẹ chồng, sự ngọt nhạt của các mẹ kế, dần dần, cô ấy mất đi nụ cười. Sau đó, Thái Lăng sinh con gái, tình hình càng lúc càng tệ hơn, mẹ anh thậm chí thất vọng đến mức không buồn nhìn cháu gái mình một cái, các mẹ kế thì sung sướng trên nỗi đau của người khác, càng xát muối vào vết thương lòng của cô ấy, cả nhà họ Hứa hòa vào 'bạo hành' tinh thần cô ấy.

Một người phụ nữ không thể ra ngoài làm việc, suốt ngày ở trong nhà, chịu bao châm chọc, chế giễu, ghẻ lạnh của người trong nhà, cô có thể tưởng tượng ra sự khủng khiếp đó.

- Còn lúc đó, anh đang làm gì ư? - Hứa Ngạn Quân cười bi thương - Anh không biết vợ mình phải chịu nhiều tủ nhục như vậy, đi một bước cũng phải cẩn thận, đến thở cũng không dám thở mạnh, sợ bị châm chọc, khích bác là kẻ bình dân không đủ tao nhã sống trong nhà giàu sang. Anh không biết mẹ anh ngày ngày đều 'dạy dỗ' vợ mình, là con dâu nhà họ Hứa, phải biết đại thể nể khuyên chồng có năm thê bảy thiếp sinh nhiều con cái nối dõi.

Cô kinh hoàng.

Lúc đó, chị dâu chỉ là thể trạng suy nhược, bác sĩ dặn điều dưỡng vài năm rồi hẵng sinh tiếp, mẹ lớn lại nóng vội đến như thế.

Năm thê bảy thiếp? Phụ nữ trong căn nhà lớn này điên hết rồi sao? Bản thân mình cũng bị đàn ông "bức hại" thành ra như thế, vậy mà còn muốn con trai mình "kế thừa sự nghiệp của cha" như một lẽ đương nhiên!

- Cha muốn anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc, anh phải gánh vác sinh kế của mấy vạn nhân viên, ngay cả ngủ, anh cũng giật mình tỉnh giấc, đâu còn tâm trí để ý đến cô ấy mỗi ngày một héo mòn đi. Cô ấy muốn nói chuyện với anh, anh thì luôn mệt mỏi căng thẳng, chẳng còn sức lực để quan tâm đến tâm trạng và nỗi bất an của cô ấy.

- Nhưng anh không ngờ cô ấy lại bệnh thật. . . chứng trầm cảm sau sinh - Hứa Ngạn Quân chỉ lên căn phòng nhỏ trên lầu bốn - sau nửa năm sinh con gái, Thái Lăng đã nhảy từ đó xuống, đầu đập xuống đất, mặt mũi nát bét, máu me bết bết.

Cô mở to mắt, cả người run lên. Lúc chị dâu mất cô đang mang thai, đến cả lễ tang Hứa Ngạn Thâm cũng không cho cô tham dự.

Nhưng lúc đó cáo phó trên báo rõ ràng ghi chị ấy bị bệnh mà qua đời.

- Lúc Ngạn Thâm kiên quyết cùng em dọn ra ở riêng, cha rất không hài lòng, mẹ hai tức đến nỗi khóc suốt, mẹ anh thì lại lấy anh và Thái Lăng ra để đổ thêm dầu vào lửa, bây giờ nghĩ lại thấy thật buồn cười.

Tự nhạo mình, anh thấy rất ngưỡng mộ Hứa Ngạn Thâm. Vì sao năm đó không có dũng khí như em trai mình, anh làm bất cứ việc gì cũng lo trước sợ sau, sợ cha mình thất vọng. Kết quả lại mất đi người phụ nữ mà mình yêu thương nhất.

- Lúc đó, người lớn đều không cho gì, chuẩn bị hôn lễ và tuần trăng mật, Ngạn Thâm chỉ còn đủ tiền mua một căn hộ chung cư tầm một trăm mét vuông thôi - Cô cười nhẹ.

Lấy Hứa Ngạn Thâm mấy năm nay, cô đều cảm thấy rất hạnh phúc, từ một căn hộ chung cư bình thường đến biệt thự như hôm nay, cách sống của họ, thích cười thì cười, thích ồn ào thì ồn ào, trong nhà của họ, không có bất kỳ áp lực gia tộc nào, không khác gì so với đôi vợ chồng bình thường.

Nhìn thấy hạnh phúc giản đơn trong mắt cô, Hứa Ngạn Quân thở dài - Chúc Tâm, sâu bệnh xâm nhập, hoa hải đường cũng đến mùa rụng lá rồi - Rất nhiều chuyện anh cũng biết loáng thoáng nhưng không tiện nói nhiều.

- Anh cả, hoa có rụng thì mới có quả chín đỏ mọng chứ đúng không?! - Nhưng cô không hiểu ẩn ý trong lời nói của anh cả.

Cô trước nay luôn không quá nhạy cảm, lo lắng đối với cuộc sống.

Hứa Ngạn Quân khựng lại rồi cười - Có lẽ thế! Hoa rụng mới kết quả, đó là quy luật của tự nhiên - Chỉ là dựa vào trực giác, anh cảm thấy lần này không chắc là kết được quả ngọt.

- Chúc Tâm, nếu Ngạn Thâm một ngày nào đó làm sai chuyện gì, không phải vì không đủ yêu em mà vì môi trường lớn lên khiến cậu ấy cảm thấy không còn lựa chọn nào khác. Đây cũng là một loại bệnh, bệnh truyền nhiễm của gia tộc họ Hứa!

Cô lơ mơ hiểu ra.

Nhưng cô không cho phép mình bất an, cô nhất định phải có lòng tin đối với Hứa Ngạn Thâm.

Cô mỉm cười, cầm lấy chiếc kéo trong tay anh cả - Nếu anh ấy thật sự mắc loại bệnh không thể trị này, em sẽ cắt phăng những cành khô héo trước, sau đó. . . - Cô hướng kéo về phía cành đang sinh trưởng, cắt phụt một cái, dứt khoát cắt bỏ nụ hoa vừa mới hé.

Cô biết mình đối với chồng rất chân thành, yêu không tiếc bất kỳ điều gì, không biết cách giở thủ đoạn. Nhưng đối với hôn nhân mà nói, sự nhu mì, an phận của người phụ nữ chưa chắc đã là điều tốt.

Sức chịu đựng của cô dù sao cũng chỉ có giới hạn.

18. Chương 19

Ngạn Thâm từ trong thư phòng bước ra, chào hỏi người lớn xong thì đưa cô rời khỏi nhà họ Hứa.

Lúc ra về, cô chú ý đến ánh mắt Hứa Ngạn Ý nhìn họ, rất bất mãn, cũng rất căm tức.

Lúc hỏi cô mới biết - Anh phải đi Mỹ sao?

- Ủ, bộ phim điện ảnh này hợp tác với một đạo diễn lớn của Mỹ, rất nhiều cảnh quay được thực hiện ở Mỹ. Công việc lần này, anh chắc chắn sẽ rất bận rộn, xa cô nhiều hơn là ở bên cô.

- Nhưng, việc sản xuất bộ phim này không phải do anh hai phụ trách sao? - Bộ phim này đầu tư rất lớn, không cho phép bất kỳ sai sót nào.

Nhưng trước đây Ngạn Thâm không phụ trách mảng này.

- Đạo diễn Hollywood không hài lòng với thái độ làm việc của Ngạn Ý - Thực tế, nghe nói Ngạn Ý trong thời gian ở Mỹ chỉ lo tán tỉnh nữ diễn viên chính của phim.

Hả?

Cô cũng người - Như thế. . . có phải không tốt lắm không? - Điều là người một nhà, nếu Ngạn Thâm tiếp quản dự án này, cố nhiên sẽ có cơ hội phát huy năng lực, nhưng không phải là cố tình cho anh hai đẹp mặt đó sao?

- Bất kỳ chuyện gì đều không có tốt hay không tốt, chỉ có được hoặc không được! - Anh làm việc dứt khoát, trước giờ không hề kiêng kỵ những điều này.

Chẳng trách, trước lúc về, sắc mặt mẹ lớn thật khó coi, còn mẹ chồng thì cười đắc ý.

Ngạn Thâm quả thật rất giỏi.

Cô thở dài trong lòng.

- Cha đã bàn bạc chuyện này với anh cả chưa? - Không biết bố chồng nghĩ thế nào, vì sao lại bắt anh em họ phải cạnh tranh với nhau, làm ối quan hệ giữa ba người căng thẳng đến mức này? Khúc mắc này với anh hai xem ra khó gỡ lắm đây.

- Anh cả đâu có rỗi để quản những việc này - Anh cười nhạt nói - Nghe nói gần đây mẹ lớn bắt ép anh cả tái hôn, ép rất căng.

- Anh cả là một người chung tình - Cô nhận xét.

Ngoài chung tình với người vợ đã mất ra, việc anh ở vậy cũng là một sự kháng cự và báo thù âm thầm đối với cha mẹ mình.

Anh không biết nói sao cho phải, nét mặt vẫn bình thản - Anh không như vậy đâu.

Không như vậy cái gì?

Một câu nói không đầu không cuối, cô nghe mà thấy khó hiểu vô cùng.

- Anh không giống anh cả, nếu em chết, anh sẽ lấy người khác - Anh quay mặt sang nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe câu này.

Hôm đó, trong phòng phẫu thuật, vì mất máu quá nhiều, huyết áp cô tụt xuống 40. . .30. . .20. . .

Cô giống như một ngọn đèn dầu bị gió thổi gần tắt, thậm chí nhìn thấy trước mặt rất nhiều thứ trắng toát, có một tràng âm thanh giống như ảo giác, không ngừng rủ rê cô:

Cùng đi nào, cùng đi nào. . .

Cùng đi với cốt nhục đầy máu của mình.

- Mất máu quá nhiều, mau thông báo với người nhà bệnh nhân, bệnh nhân không xong rồi!. . .

Bác sĩ, y tá trong kíp mổ đều vô cùng căng thẳng ra ra vào vào, đó là lúc mí mắt mệt mỏi của cô chỉ muốn nhắm nghiền lại. . .

- Tiên sinh, chúng tôi vẫn đang cấp cứu, anh không được vào.

- Thâm, con không thể vào phòng sản khoa!

Hết âm thanh này đến âm thanh khác, lúc gần lúc xa.

Bỗng nhiên.

- Thảm Chúc Tâm! Em mà dám chết anh sẽ lấy người khác ngay!

Linh hồn của cô hình như bị ai đó níu lại.

- Dù thi thể của em chưa kịp lạnh, trong vòng một trăm ngày, anh nhất định sẽ lấy người khác - Một giọng nói giống như một lời thề, nghiêng rằng thốt ra.

Tàn nhẫn quá!

Hứa Ngạn Thâm, anh thật quá tàn nhẫn! Quá lạnh lùng!

Trong lúc tức giận cô đột nhiên tỉnh lại.

Cứ thế, cô cảm thấy cơ thể mình nặng hơn, giống như một kỳ tích, cô kiên cường kéo mình trở về với trần gian.

Lúc cô tỉnh lại, tay bị ai đó nắm chặt, Hứa Ngạn Thâm nét mặt nặng trĩu nhắm mắt lại, gục đầu bên cạnh cô, quần áo xộc xệch, râu ria lởm chởm, nhếch nhác không giống phong độ lịch lãm ngày thường của anh chút nào.

Ngón tay cô khẽ động đậy, anh mở choàng mắt ra.

- Chúc Tâm, em tỉnh lại rồi à?! - Anh luôn ở bên cô sao? Đã thức bao đêm rồi? Mắt anh hằn lên những tia máu đỏ đáng sợ, đỏ kè.

Anh thảm hại quá chừng, cô hoài nghi, anh đã khóc.

Nhưng, không đúng! Ngạn Thâm là người rất mạnh mẽ, dù có rơi đến giọt máu cuối cùng, anh tuyệt đối cũng không nhỏ nước mắt.

Chỉ là cô lúc đó, vừa mới tỉnh lại, bắt đầu rơi nước mắt lã chã, một trái tim chịu quá nhiều đau thương, chẳng thể chú ý đến anh.

.

- Hứa Ngạn Thâm, anh bị ngứa chỗ nào rồi à? - Không nói được một câu lãng mạn bùi tai nào sao?

Anh liếc xéo cô.

- Trong lời thề lúc đám cưới, người chứng hôn hỏi, Hứa Ngạn Thâm anh có đồng ý nắm tay Chúc Tâm đi đến hết đời, chỉ yêu một mình cô ấy không? Lúc đó, hình như có người nói là “Có”, gật đầu rất nghiêm túc, rất trịnh trọng. Còn bây giờ lại có người bắt đầu muốn nuốt lời rồi? - Cô hứ hứ.

- Anh muốn nói cho em biết thế nào là hiện thực! - Anh cũng học cô hứ hứ theo - Anh không giống anh cả, nếu cuộc hôn nhân đó có lợi cho anh, anh sẽ ok ngay! - Dù sao nếu cô không còn nữa, anh lấy ai cũng vậy cả thôi.

Anh càng ngày càng thực dụng rồi, cô cảm thấy không thoải mái lắm.

- Thế còn tình yêu thì sao? Tình yêu là gì? - Cô nghiêm túc hỏi.

Yêu một người, người đó không còn ở bên cạnh nữa mà có thể dung nạp người khác ngay được sao? Nếu cô chết thật, anh có thật sẽ nhanh chóng sốc lại tinh thần, tiếp tục đầu tư vào “sự nghiệp” của anh không? Cô vừa nghĩ đến đó đã thấy tim mình buốt giá.

Tham vọng của anh rất lớn, nói cho cùng, cô mãi mãi chỉ xếp sau sự nghiệp của anh.

Câu hỏi này anh chưa bao giờ trả lời thẳng vào vấn đề - Bởi vậy em phải sống khỏe mạnh vào, phải sống lâu hơn anh mới được - Nói xong, đáy mắt anh hàm chứa một nụ cười.

Dạo này da dẻ cô hồng hào, sức khỏe cô hồi phục mỗi lúc một tốt hơn.

Cô quay mặt đi, tự dưng thấy rất tức giận.

- Ngày mai anh bay đi Mỹ, tối giúp anh chuẩn bị hành lý, sau đó sáng mai tiễn anh ra sân bay nhé - Anh lại “không biết tốt xấu”, còn lưu luyến vuốt ve gương mặt yêu kiều của cô.

Sao cô phải làm? Cô đâu phải là người ở của anh? Cô chết, anh sẽ lập tức lấy người khác mà, có gì cô còn làm trâu làm ngựa cho anh?

Cô bực bội liếc anh một cái - Sáng mai em phải đến đài - Sáng sớm mai cô sẽ đi ngay, quyết không đi tiễn anh.

Anh nhú mày, không vui - Công việc quan trọng hay anh quan trọng? - Lần công tác này, anh không biết bao lâu mới về.

- Công - việc - quan - trọng! - Cô gần từng chữ.

Anh vờ như không nghe thấy - Nếu trong thời gian ngắn anh không thể về được, em xin phép nghỉ đi Mỹ nhé!

Thế công việc của cô thì sao? Anh bá đạo quá rồi đấy!

Bây giờ cô còn có một chương trình âm nhạc, không thể để cho tất cả mọi người đều vì cô mà phải tạm ngừng chương trình chứ?!

- Không thích! - Cô cự tuyệt.

Cô có cuộc sống và công việc của cô.

- Không thích?! - Anh miệng cười mà mắt không cười, giọng mát mẻ - Được thôi! Nếu em không thích, anh đến Mỹ sẽ nuôi một cô vợ biết nghe lời! - Anh gật gù, vẻ mặt như đang rất nghiêm túc.

- Thật không? Vậy chúc anh tân hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử! - Cô cũng miệng cười mà mắt không cười, liến thoắng đáp trả.

Chắc bị cô làm cho tức chết quá!

Anh quay mắt sang, vẫn tiếp tục lái xe - Mười hai giờ trưa mai máy bay cất cánh, mười giờ chúng ta ra sân bay.

Rốt cuộc là anh có hiểu những gì cô nói không vậy? Cô nói cô phải đi làm, không rảnh để bận tâm đến anh!

- Thức ăn trên máy bay rất khó nuốt, anh không ăn nổi, nhớ tự tay làm cơm hộp cho anh đấy! - Hành trình mười mấy tiếng, anh không muốn để bụng đói trong suốt chuyến bay.

- Anh sẽ đợi em ở Mỹ.

Anh rõ ràng là đang cố tình phớt lờ những gì cô nói!

Chín giờ sáng. Đã để đồng hồ báo thức, hiếm khi không phải dậy sớm thế này, anh ngủ rất say.

Một bóng người thon thả, cẩn thận đẩy cửa, nhón chân rón rén bước tới gần anh.

Mới hơn ba mươi, từng cử chỉ của anh đều có sức cuốn hút mà đàn ông cùng tuổi không tài nào bì được, gương mặt thường ngày quá nghiêm túc, quá lạnh lùng, quá cứng nhắc thì ra rất đẹp trai, lúc này mắt anh đang nhắm lại khiến mọi nét đáng sợ, nghiêm khắc trên gương mặt cũng mất đi, chỉ còn lại một sức hút mê hoặc, đặc trưng của một người đàn ông trưởng thành, chín chắn.

Len lén, thèm khát nhìn anh, cứ nhìn nhìn mãi, không giấu nổi ánh mắt si tình.

Một người đàn ông như thế, trong mắt phụ nữ vừa đáng sợ vừa đáng kính. Sức hút của anh khiến người ta dậy lên khát khao muốn tiếp cận, khát khao muốn chiếm hữu.

Lúc anh ngủ, hoàn toàn mất tri giác.

Có lẽ như vậy, cô mới lấy hết can đảm, tham lam đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thư thái lúc ngủ của anh, khẽ gạt vài sợi tóc lòa xòa trước trán anh.

Chỉ một cử chỉ nhỏ nhặt như thế cũng đủ đánh thức anh.

- Chúc Tâm! - Thở dài, anh ôm lấy vợ.

Tối qua, cô lạnh lùng với anh.

Bởi vì anh nói thật ư? Anh cho rằng giữa vợ chồng họ không cần phải giả tạo, anh luôn nói với cô những gì anh muốn nói.

Anh thừa nhận, anh không có năng khiếu nói những lời hoa mỹ, anh nghiêm túc bày tỏ nếu cô “rời khỏi” anh, anh sẽ lấy người khác, lời đó quả thật rất tàn khốc. Nhưng, anh không muốn lừa dối cô, vì đó là sự thật.

Chẳng lẽ nhất định phải bắt anh nói những lời rợn tóc gáy nổi da gà như trái tim anh hoàn toàn thuộc về cô, cho nên sẽ vì cô mà thủ tiết cả đời hay sao?

Anh chấp nhận nhưng Hứa gia có buông tha cho anh không?

Cho nên, vì anh, cô nhất định phải sống thật tốt, sống thật khỏe mạnh!

Ôm vào lòng thân thể mềm mại, ấm áp đó nhưng siết mạnh hơn, anh lập tức cảm thấy có gì đó bất thường.

Anh lập tức choàng tỉnh, ngẩng phắt đầu lên, mở mắt ra, thì bắt gặp ngay ánh mắt si mê đang nhìn mình.

- Tiên. . . tiên sinh. . . - Đối phương lấp bắp, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp thẹn thùng, xấu hổ, đỏ gay.

- Chuyện này là thế nào? - Đẩy cô gái ra, anh ngồi thẳng lên, sắc mặt sa sầm, ánh mắt băng giá.

Nếu là lúc bình thường, nếu là người khác, anh đã sớm nổi trận lôi đình.

- Vừa nãy, em. . . định. . . định. . . gọi anh dậy ăn sáng, anh. . . anh liền. . .

Không ngờ anh lại vươn tay ôm lấy cô ta? Vừa rồi rõ ràng có người vuốt ve mặt anh, anh mới tưởng là Chúc Tâm!

Anh cũng không thể hiểu nổi - Cô Nhan, phiền cô lánh mặt, tôi phải thay quần áo! - Anh lạnh lùng ra lệnh.

Tối qua, Chúc Tâm giận dữ, không vui, không có tâm trạng nhưng trước sự đòi hỏi bá đạo của anh, cũng phải xuôi theo chiều anh.

Cô càng gây chiến tranh lạnh với anh, anh càng muốn giày vò cô, thế là tối qua cô bị “vắt” đến cạn sạch, “vắt” đến quá nửa đêm, hai chân Chúc Tâm rã rời, rên lên như muốn khóc anh mới buông cô ra.

Trong chuyện chăn gối, có lúc đến ngay cả bản thân anh cũng kinh ngạc, vì sao mình chẳng bao giờ thấy thỏa mãn.

Trước khi gặp Chúc Tâm, anh đã từng có kinh nghiệm, nhưng không tham lam và ăn ý như bây giờ.

Tối qua đến cuối cùng anh vẫn chưa kịp rút ra khỏi cơ thể Chúc Tâm, cô đã cuộn người, chìm vào giấc ngủ. Còn anh, ôm lấy cô, nằm cạnh cô, ngủ một giấc ngon lành đến sáng.

Bây giờ, anh bị bỏ mặc một mình, không chút lưu luyến.

Mặt đỏ rần, Nhan Hiểu Tinh lui ra, đứng bên ngoài phòng đợi anh.

Mười phút sau, cửa phòng bật mở, anh đã quần áo chỉnh tề, không phục lại vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc như mọi ngày.

- Cô Nhan, Chúc Tâm đâu? - Anh uể oải ăn bát cháo gà thơm phức mà Nhan Hiểu Tinh chuẩn bị sẵn, khẩu vị anh hôm nay không được tốt cho lắm.

- Chị. . . sáng sớm đã đi làm rồi ạ.

Quả nhiên.

Anh đẩy bát cháo gà ăn được một nửa sang một bên, chẳng còn muốn ăn nữa.

- Tôi chuẩn bị một chút, phải ra sân bay rồi - Anh đứng lên đi về phòng, lạnh lùng đến mức không buồn nhìn con trai và Nhan Hiểu Tinh đứng kế bên lấy một cái.

Nửa tiếng sau, tài xế đã đợi sẵn ở cổng, vẫn nét mặt lạnh lùng, anh kéo hành lý đã được chuẩn bị sẵn rồi ngồi lên xe.

- Tiên sinh! - Nhan Hiểu Tinh đuổi theo - Cái này. . . côm hộp. . .

Tay cô bé bưng một chiếc hộp đã được gói ghém cẩn thận.

Côm hộp? Đúng rồi, anh có dặn Chức Tâm chuẩn bị côm hộp cho anh.

- Cám ơn - Anh nhận lấy hộp côm, nét mặt lạnh lùng cuối cùng cũng có chút ấm áp.

- Không có gì - Nụ cười e thẹn, xinh đẹp, ánh mắt long lanh của Nhan Hiểu Tinh, cứ nhìn anh không rời.

- Đúng rồi. . . - Anh rút từ trong cặp tài liệu ra một tấm chi phiếu, viết xoẹt xoẹt lên đó, xé ra đưa cho cô, dặn dò - Yên tâm làm việc ở đây, có khó khăn gì cứ nói với tôi!

Nhan Hiểu Tinh thấp thỏm nhận lấy, cúi xuống xem, là mười vạn!

- Tiên sinh, không được, không được đâu! - Cô vội vàng lắc đầu.

Anh mặt không chút cảm xúc không nhận lại tờ chi phiếu mà đối phương đưa.

Thế giới này có những thứ mà tiền không mua được ư? Nực cười, ai lại không thích tiền?! Anh đều có thể dùng tiền mua những thứ anh muốn.

- Chạy đi - Anh nói với tài xế.

Cửa kính xe từ từ nâng lên, người bên ngoài cuối cùng cũng hành động, cô dùng sức đè cửa kính xuống, như thể bất chấp tất cả.

- Tài xế, dừng lại - Anh ra lệnh.

Cửa kính nâng lên được một nửa, dừng lưng chừng.

- Tiên sinh, anh thật không nhớ em sao? Không nhận ra chút nào sao? - Nhan Hiểu Tinh kích động hỏi.

Họ quen nhau?

Anh lừ mắt, không nói, bình thản lạnh lùng.

- Khách sạn Thủy Tinh, chúng ta. . .

Khách sạn Thủy Tinh, bốn chữ khiến ánh mắt lạnh lùng của anh thu nhỏ lại, sắc mặt tái đi, lạnh lùng quay sang nói với tài xế - Tài xế, chạy đi!

Anh không muốn nghe gì hết!

Cửa kính xe vô tình nâng lên, đóng chặt, che đi vẻ mặt kích động của cô gái bên ngoài.

Xe từ từ lặn bánh.

Anh không hề ngoái đầu lại.

- Thức ăn thơm quá - Không khí ngọt ngào, tài xế chủ động bắt chuyện với anh - Hứa tổng mang lên máy bay ạ?

- Ừm - gương mặt lạnh băng, cau có dịu lại.

Anh cúi đầu, mở túi côm ra.

Thức ăn vô cùng phong phú, ngon mắt.

Trái tim anh rơi xuống tận đáy vực.

“Bịch” một tiếng, hộp côm bị anh ném vào sọt rác.

- Hứa tổng. . . - Tài xế kinh ngạc.

Anh không muốn nói nhiều, nhắm hờ mắt, ánh mặt trời rực rỡ, gay gắt chiếu lên người anh, nhưng anh lại cảm thấy lạnh giá.

Hộp cơm này không phải là cô làm cho anh.

Đây là cuộc chiến tranh lạnh quái gở của phụ nữ ư? Tốt lắm! Tốt lắm! Tốt lắm!

19. Chương 20

- Thật kỳ lạ - Phi Phi khó hiểu.

Cô lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa - Ồ?

- Yên tĩnh quá! Hứa Ngạn Thâm không gọi điện cho cậu à – Phi Phi chỉ ra chỗ không bình thường – Bây giờ Los Angeles đang là buổi trưa mà.

- Chắc anh ấy đang dùng cơm trưa với khách. Hoặc bận rộn gì đó mà quên cả bữa trưa.

- Không đúng, không đúng! – Phi Phi lắc đầu – Mấy hôm nay chúng ta đều cùng nhau đi mua sắm, ăn cơm, nhưng anh ấy không gọi lấy một cuộc điện thoại nào.

Theo như trước đây, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, điện thoại của Chúc Tâm không ngừng réo vang, cho dù Hứa Ngạn Thâm lúc nào cũng chỉ nói vài câu tủn ngუნ và nhảm chán: “Ăn cơm chưa?”, “Đang làm gì đó?”, “Về sớm đi nhé.”

Phi Phi tự nhận nếu mình phải chịu đựng một người đàn ông như Hứa Ngạn Thâm, chắc chắn sẽ bị bức chết. Loại đàn ông này, mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, quá tự phụ, quá chín chắn, bất kỳ việc gì cũng bình tĩnh như thể tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay anh ta, càng giống như trên đời này chẳng có việc gì có thể khiến anh ta lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Cô rất thông cảm với Chúc Tâm, bị một người đàn ông khô khan giữ khư khư, nhưng Chúc Tâm lại không nghĩ như vậy mà rất vui lòng để anh quản lý cô.

Chúc Tâm thờ dài, thẳng thắn với bạn thân – Hai tuần rồi. Đã hai tuần anh ấy không gọi điện – Từ hôm đi công tác, đến cả gọi báo bình an anh cũng chẳng hề gọi.

Phi Phi kinh ngạc.

Bình thường Hứa Ngạn Thâm ngày nào cũng gọi cho Chúc Tâm hai, ba lần, nếu đi công tác, mỗi lần nói vài câu một ngày cả chục cuộc là chuyện thường tình.

- Haizzz không biết có phải bị phản cơm hộp đó làm cho cảm rồi không – Cô thờ dài chằm chọc, tìm niềm vui trong đau khổ.

Tay nghề của cô chỉ thể thôi biết làm sao bây giờ? Trước đây lúc còn đi học cô chỉ cần làm theo hướng dẫn của chị giúp việc là xong, nhưng Nhan Hiểu Tinh chỉ nói mình có thể giúp cô làm cơm hộp chứ không muốn hướng dẫn cô.

Kết quả thịt bò bị cháy, dai nhách, rau thì thâm xì, ngoài nước luộc trứng muối có thể miễn cưỡng cho vào miệng ra, những thứ khác đều thảm hại, đến nhìn còn không muốn nhìn huống gì là ăn, nhưng cô biết tính của Ngạn Thâm, nếu cô để Nhan Hiểu Tinh làm giúp thì tội còn nặng hơn là làm anh bị ngộ độc thức ăn.

Tốt rồi, giờ ăn phải “thuốc độc” rồi, cho rằng cô không cố gắng không hao tâm tổn sức nên giận à? Còn nữa, vì sáng hôm đó cô không ra sân bay tiễn anh lại đi làm nên anh giận à? Hôm đó ở đài có cuộc họp tháng, cô không thể không tham dự.

Biết trước thì tối đó đã không giận dỗi anh làm gì.

Cô nhớ anh, nhớ rất nhiều.

Nhưng mỗi lần gọi điện tìm anh, anh đều không bắt máy, làm bây giờ cô không dám gọi nữa.

- Anh ấy chỉ gửi một tấm vé máy bay cho chị - Trợ lý chuyển lời anh, giống như thông điệp cuối cùng.

Rút tấm vé trong giỏ xách ra, cô càng không biết phải làm thế nào.

Thật là, có thể đừng bá đạo như thế có được không?

- Thế thì cậu xin nghỉ phép đi, đừng chọc giận đàn ông, không chừng có chuyện gì xảy ra thật – Phi Phi giấu nụ cười.

Thì ra là chiến tranh lạnh giữa hai vợ chồng, một người vô duyên vô cớ buồn bực, ngốc nghếch, một kẻ thì không nhận cũng không gọi điện, còn gửi một tấm vé máy bay ụy hiếp, thật thú vị!

- Anh ấy không vậy đâu – Tính anh điềm đạm, không phải là loại đàn ông giận quá hóa cuồng.

Chức Tâm nhìn tấm vé nhíu mày.

Chuyến bay ngày mốt? Anh nghĩ cô là kẻ thất nghiệp ăn không ngồi rồi chắc, muốn đi Los Angeles là có thể đi ngay được sao? Tấm vé này bất luận thế nào cũng phải hủy thôi.

- Thế cậu phải làm thế nào? – Phi Phi truy hỏi.

- Tiết mục Chức Tâm thì không thành vấn đề, có thể thu trước, vấn đề là tiết mục âm nhạc thịnh hành – Cô khổ sở.

Hứa Ngạn Thâm muốn gián tiếp bắt cô từ bỏ vị trí dẫn chương trình tiết mục này sao? Cô lơ mờ hiểu ra tuy anh gật đầu đồng ý nhưng sau khi phối hợp với các nam minh tinh được vài tuần, thái độ Hứa Ngạn Thâm đã bắt đầu không vui.

Nhất là tuần trước, “Phong bão” trong Truyền kỳ bị hỏi thích loại phụ nữ thế nào lại trả lời là dịu dàng, đáng yêu, thân hình đẹp như cô dẫn chương trình xinh đẹp Chức Tâm.

Người ta chỉ là tiện miệng nói vui để không khí chương trình sôi nổi hơn mà thôi nhưng tối đó sắc mặt Hứa Ngạn Thâm khó coi muốn chết được.

- Làm xong kỳ này, kỳ sau là đến lượt ‘Ảnh’ rồi, tớ sẽ thương lượng với cậu ta xem có thể đổi thành cầu truyền hình trực tiếp không? – Nếu Cảnh Trúc gật đầu đồng ý, cô sẽ dời nơi làm việc sang Mỹ, dành hai tuần để ở bên Ngạn Thâm.

Nhưng cầu truyền hình trực tiếp, một người ở Mỹ một người ở Trung Quốc, không thể trao đổi trước kịch bản, rất dễ xảy ra sự cố. Giới nghệ sĩ rất giữ gìn danh tiếng của mình, chắc sẽ không dễ dàng đồng ý.

Cô vẫn đang rất khó nghĩ!

- Biết ngay là cậu thương chồng mà! – Phi Phi chế nhạo sự yếu đuối của cô.

- Ngạn Thâm rất dễ dỗ dành – Cô cười nhẹ.

Vợ chồng là thế, bạn dễ dàng anh ấy, anh ấy dễ dàng bạn, hai người đều hiểu hy sinh, nhường nhịn thì hôn nhân mới lâu dài.

Mở cửa ngoài, cô khoác tay Phi Phi bước vào nhà.

Căn nhà tối đen và nóng nực! Nhan Hiểu Tinh đi đâu rồi? Còn Lãng Lãng?

Phòng khách thời gian lâu không bật điều hòa vô cùng oi nồng, bình nước nóng trong bếp cũng lạnh ngắt, nồi cơm điện cũng chẳng có cơm thừa.

Nhưng sáng nay lúc ra khỏi nhà, cô còn dặn dò Nhan Hiểu Tinh lúc cô không ở nhà thì đừng đi ra ngoài mà.

Cô hoảng lên.

- Tiểu Tinh? Lãng Lãng? – Cô kiểm từng phòng một, rồi chạy ra ngoài vườn hoa bên ngoài nhưng chẳng thấy bóng dáng hai người đâu.

Từng bản tin bắt cóc trẻ con lộn vồn trong đầu cô, khiến tay chân cô rụng rời.

Cô vội vàng chạy vào phòng Nhan Hiểu Tinh, mở tủ quần áo, may mà quần áo thường ngày của con bé vẫn còn ở đây, cô mới thở phào.

- Chúc Tâm, có một lá thư này! – Phi Phi gọi lớn.

Cô vội vàng giắt lấy lá thư, mở ra xem:

Chị, có chút việc gấp, em xin nghỉ phép một thời gian, Lãng Lãng theo em quen rồi nên em bế nó đi luôn.

Cô trợn mắt, không thể tin được, Phi Phi kêu lên: - Cái gì mà Lãng Lãng theo quen cô ta rồi chứ? Con bé bảo mẫu này nghĩ mình là ai vậy? Tưởng mình là mẹ đẻ của nó sao? Chúc Tâm, cậu báo cảnh sát ngay đi!

- Để mình tìm xem cô ta có để giấy tờ gì ở đây không! – Cô không muốn trách oan người khách nhưng lần này Nhan Hiểu Tinh thật là quá đáng!

Lãng Lãng là con trai của cô, cô ta sao có thể không nói một lời mà bế nó đi như thế?!

Vì lo lắng cho Lãng Lãng, cô sợ hãi, run lấy bẫy mở ngăn kéo tủ của đối phương.

- Tổ giúp cậu! – Phi Phi xộc tới, thô lỗ kéo mạnh ngăn kéo, lục lọi toàn bộ những thứ có trong đó.

“Rầm” những thứ trong ngăn kéo đều bị vút lăn lóc dưới đất.

Quả nhiên có chứng minh thư, cô vội vàng quỳ xuống nhặt, nhưng Phi Phi nhanh hơn nhặt một thứ khác lên.

Chi phiếu.

Phi Phi nhìn rõ con số và chữ ký trên tấm chi phiếu, nét mặt kinh ngạc, lập tức nhặt sổ tiết kiệm dưới đất lên, sau đó kêu to - Chúc Tâm, cậu mau lại đây! Thì ra con bé bảo mẫu nhà cậu là một triệu phú đấy! – Quá kinh ngạc, một cô gái ăn mặc xuềnh xoàng lại có thể gửi ngân hàng nhiều tiền thế này, vượt xa lương cả mấy năm trời cộng lại của một kẻ làm công ăn lương như cô.

Một cô gái có nhiều tiền tiết kiệm như thế, đến nhà cô xin làm bảo mẫu, luôn miệng nói cuộc sống khó khăn, là có ý đồ gì?

- Chúc Tâm, cậu xem! Từ tháng 9/2009, cứ ngày mười lăm hàng tháng đều có mười vạn gửi vào tài khoản của cô ta. Thời đại này sao dễ kiếm tiền thế nhỉ! – Phi Phi cười gằn.

Không nghi ngờ gì nữa, là có người bao cô ta!

Chuyện này Chúc Tâm lỡ mờ biết được một chút.

Theo trực giác của cô, Nhan Hiểu Tinh nói dối một số chuyện.

- Tháng 4/2010, một triệu tệ được gửi vào tài khoản của cô ta, xem ra rất giống chi phí chia tay, nhưng. . .

– Phi Phi đấu tranh tư tưởng, không biết có nên nói cho Chúc Tâm biết phát hiện mới của cô hay không.

- Chúc Tâm, Hứa Ngạn Thâm và cô bảo mẫu bé nhỏ, xinh đẹp này sống trong cùng một mái nhà, bình thường cậu có cảm thấy có gì lạ không? – Phi Phi mặt mày căng thẳng hỏi.

Ngạn Thâm? Việc này có liên quan gì đến Ngạn Thâm chứ?

Cô hoang mang lắc đầu.

Hứa Ngạn Thâm vừa về nhà không nhốt mình trong thư phòng làm việc thì cũng là đọc sách, xem TV trong phòng ngủ, anh rất ít nói chuyện với Nhan Hiểu Tinh, cho dù có nói, thái độ cũng không nóng không lạnh.

- Chúc Tâm, tớ nghi ngờ. . . chỉ là nghi ngờ thôi. . . – Phi Phi chìa tấm chi phiếu ra.

Có lẽ là cô quá nhạy cảm nhưng số tiền viết trên tấm chi phiếu thật làm cho người ta quá nhạy cảm!

Cô nghi hoặc cầm lấy tấm chi phiếu, mở ra.

Số tiền mười vạn tròn trĩnh.

Nhìn vào ô ký tên, chữ ký chính là người đầu gối tay ấp vô cùng quen thuộc với cô.

Đầu óc cô trống rỗng trong vài giây.

- Cậu nói xem có phải Hứa Ngạn Thâm và Nhan Hiểu Tinh. . . có mối quan hệ không bình thường không?
- Phi Phi thật trọng hỏi.

Tấm chi phiếu này, thật quá dễ dàng để người ta liên tưởng!

- Không đâu! – Chúc Tâm định thần lại, ngược mắt lên, ánh mắt quả quyết – Tôi rất hiểu con người Ngạn Thâm, anh ấy không làm chuyện vô liêm sỉ này đâu! – Cô nói chắc như đinh đóng cột.

Hai vợ chồng cần phải tin tưởng nhau, cô quyết không nghi ngờ đạo đức của chồng.

Cô nắm chặt lấy tấm chi phiếu, ngón tay trắng bệch – Nhất định cô ta có khó khăn gì mới hỏi mượn tiền Ngạn Thâm.

- Cô ta giàu có như vậy, cần phải mượn tiền sao? – Đối với cô bạn thân tin tưởng chồng một cách vô điều kiện này, Phi Phi thật tức muốn chết.

Đổi lại là cô, đã mất đi lý trí từ lâu rồi!

- Chuyện này. . . tôi sẽ đi Mỹ, đích thân hỏi Ngạn Thâm cho ra lẽ - Chúc Tâm trấn tĩnh nói.

Dù thế nào giữa hai vợ chồng cũng không nên giấu nhau bất cứ chuyện gì. Tuy số tiền này, đối với anh chỉ là một con số lẻ, nhưng cô muốn hỏi Ngạn Thâm thật rõ ràng.

- Cậu tin tưởng anh ta đến thế sao? – Phi Phi cảm thấy không thể hiểu nổi, người bình thường đều sẽ nghĩ như cô – Nhan Hiểu Tinh là một người đẹp hiếm có, chỉ cần cô ta có dã tâm, sống dưới một mái nhà đàn ông khó mà giữ được mình.

- Phi Phi, cậu còn nhớ Vương Đan không? – Cô cười nhạt hỏi.

- 'Nhà vệ sinh công cộng?' Bọn con trai rõ ràng đều biết 'tai tiếng' của cô ta nhưng vẫn bám theo mê mết, ngoại trừ Hứa Ngạn Thâm – Nói rồi Phi Phi cũng nở nụ cười – Anh ta trước mặt Vương Đan tỏ tình với cậu – Nếu là người đàn ông đa tình, chắc chắn sẽ không có thái độ này.

- Tôi đã ở bên anh ấy tám năm, anh ấy đối với tôi thế nào, lòng tôi hiểu rất rõ, nếu anh ấy muốn có nhân tình bên ngoài thì cũng sẽ không phải là Nhan Hiểu Tinh – Cô lắc đầu.

Nhan Hiểu Tinh quả thật rất đẹp nhưng những cô gái đẹp như cô ta cũng chẳng hiếm.

Tuy rất ít khi hỏi han nhưng thật sự cô cũng lơ mơ biết được rất nhiều cô gái tìm mọi cơ hội để lao vào vòng tay Hứa Ngạn Thâm, nếu anh muốn, những cô gái đó đều có cơ hội trở thành ngôi sao truyền hình nổi tiếng rồi.

Cho dù rất nhiều lời ong tiếng ve, nhưng chỉ cần không phải chính mắt cô nhìn thấy, không phải chính miệng anh thừa nhận, thì cô sẽ không tin lời bất cứ người nào.

Cô cất lại tấm chi phiếu vào ngăn kéo của Nhan Hiểu Tinh.

Bây giờ, việc cấp bách nhất, quan trọng nhất chính là Lãng Lãng!

Cô gọi cho Ngạn Thâm, anh khóa máy, thế là cô lập tức gọi cho Hứa Tâm Ngữ, đối phương vừa nghe điện thoại.

- Tâm Ngữ, em giúp chị liên lạc với anh trai em có được không?

Cô hấp tấp thỉnh cầu.

- Chị dâu, xảy ra chuyện gì vậy? – Nghe giọng cô không bình thường, Tâm Ngữ cũng căng thẳng theo – Anh đang có cuộc họp quan trọng, chắc phải đợi mấy tiếng nữa!

Làm sao bây giờ?

Phi Phi bên cạnh cũng sốt ruột không kém, đã chuẩn bị sẵn giấy bút, vội vàng ghi lại số chứng minh thư và số tài khoản của Nhan Hiểu Tinh.

Ngân hàng HSBC đúng chứ? Cô có một người bạn cũ đang làm trưởng phòng ở đây! Cô sẽ từng bước từng bước lôi kẻ bao cô gái này ra ánh sáng, để xem số tiền này rốt cuộc ở đâu ra.

Đầu dây bên kia.

- Tâm Ngữ, em có cách nào giúp chị điều tra một người không?

- Chị dâu, em làm được! Chị đưa tên người đó cho em – Dù gì cũng là người nhà họ Hứa, chỉ cần không gấp, điều tra gia cảnh một người, Tâm Ngữ vẫn có thể làm được!

- Cô ta tên là Nhan Hiểu Tinh, là bảo mẫu mới nhận việc trong nhà chị, nhưng hôm nay chị về nhà phát hiện cô ta đã bế Lãng Lãng mất tích rồi! – Cô sốt ruột kể tình hình cho em chồng nghe.

- Nhan Hiểu Tinh. . . – Trong điện thoại, giọng Tâm Ngữ bỗng nhiên run lên – Chị là nói cái cô Nhan Hiểu Tinh, năm nay hai mươi hai tuổi? Mắt rất to, cằm. . . nhỏ, mặt mũi rất xinh đẹp?

- Đúng! Sao em biết? – Cô gạt đầu, một cảm giác khác lạ vây chặt lấy cô.

Tâm Ngữ hình như quen với Nhan Hiểu Tinh.

- Chị. . .chị dâu, tuyệt đối đừng giữ cô gái này bên cạnh! – Tâm trạng Tâm Ngữ đột nhiên rất kích động, rất hoảng hốt – Chuyện Lãng Lãng, giao cho em, giao cho em! Chị dâu, chị đừng lo gì hết!

Tâm Ngữ đặt điện thoại xuống, tim đập thình thịch, như thể mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, nhưng thật ra cô biết rõ anh mình không thần nhiên đến thế.

Sao có thể đưa Lãng Lãng đi xét nghiệm ADN? Nếu xét nghiệm, cuộc hôn nhân giữa anh và Chúc Tâm chắc chắn sẽ tan nát!

Anh trai kiên cường, chỉ là giả vờ trấn tĩnh mà thôi!

20. Chương 21

Khách sạn Thủy Tinh ở cách xa trung tâm, là một khách sạn biệt thự phức hợp cao cấp. Nó ẩn mình trong khu nghỉ mát với cây cối um tùm, ruộng bậc thang dưới thung lũng gần gũi với thiên nhiên.

Chỉ là tối đó toàn bộ khu biệt thự chỉ có một nhà sáng đèn, lại mờ mờ ảo ảo.

Trong phòng ngủ của căn biệt thự, chỉ có ánh đèn leo lắt, ánh sáng của ngọn đèn hắt ra như những làn bụi đang nhảy múa.

Bước chân vững chãi “lịch kịch lịch kịch” nện trên nền nhà, từ phía hành lang.

Anh mở cửa, hiểu rõ sứ mệnh tối nay của mình.

Trong phòng, một cô gái ngồi trong bóng tối, tiếng mở cửa làm cô giật nảy mình, giống như một chú thỏ con bị kinh động.

Anh đóng cửa, mặt lạnh lùng, cởi áo khoác ngoài.

- Hứa. . .tiên sinh, tôi. . .có thể mở đèn không? – “chú thỏ con” lấp bắp hỏi anh.

Cả căn biệt thự, vì không có ánh đèn trở nên lạnh lẽo, âm u trong cái nóng ngày hè.

- Không cần. Chúng ta không phải là mối quan hệ có thể đưa ra ‘ánh sáng’! – Giọng anh lạnh lùng, như thể không một chút cảm xúc nào có thể thâm nhập vào trái tim anh.

Không cần mở đèn, vì anh chẳng có hứng thú gì với dung mạo của cô gái ở trước mặt.

Thứ anh cần chỉ là mượn dùng tử cung của đối phương.

Cô gái hít một hơi thật sâu, muốn làm dịu bầu không khí ngột ngạt mà người đàn ông mang lại cho căn phòng – Rất vui được gặp anh, tên em là. . .

- Không cần, tôi không có hứng thú với tên của cô – Anh lạnh lùng cắt ngang.

Tên của cô không quan trọng, đối với anh, đây chỉ là một vụ giao dịch làm ăn, anh trao tiền còn cô trao con.

Anh ngồi trên chiếc ghế cổ sắt cửa sổ, ánh trăng che khuất mặt anh, chỉ giữ lại bóng người trịch thượng, kẻ cả khiến người khác nín thở.

Cô gái không nén được hoài nghi, cứ thế này sao họ có thể tiếp tục?

- Chắc chắn sau khi cô mang thai, thư ký của tôi sẽ cho người đưa cô ra nước ngoài. Mỗi tháng tôi sẽ chuyển một trăm nghìn tệ sinh hoạt phí vào tài khoản của cô, sau khi thai nhi mười sáu tuần tuổi, bác sĩ sẽ rút nước ối của cô xét nghiệm giới tính thai nhi, nếu thai nhi là con gái, tôi sẽ cho cô năm trăm nghìn tệ để phá thai, còn nếu thai nhi là con trai, cô sẽ nhận được một triệu tệ thù lao – Giao dịch rất rõ ràng.

Anh là một thương nhân, sở dĩ chỉ trả giá một triệu là bởi vì trong mắt anh, cháu đích tôn của Hứa gia chỉ đáng chừng ấy tiền.

- Thế, yêu cầu của em. . .- Cô gái hỏi vô cùng thận trọng.

- Anh chàng đó là gì của cô? – Anh hỏi thẳng.

- Anh ấy. . .em. . .- Cô gái lắp bắp, không thốt nên lời.

- Các người cùng lớn lên trong cô nhi viện, cậu ta là người yêu của cô đúng chứ? – Anh thẳng thắn, rất ghét huyền thuyên với người khác.

Lúc đó, Tâm Ngữ chọn cô là vì cô đã có người yêu, còn có ý định hy sinh vì người mình yêu.

Anh cần chính là loại người này! Xong việc sẽ tránh xa anh, đừng bám riết lấy anh.

- Em. . . anh ấy, không. . . em, em. . . anh, anh yên tâm, em vẫn còn trinh tiết. . .- Không biết phải giải thích thế nào, mặt cô đỏ lên, trong ánh trăng mờ, giống như một đóa hoa bách hợp kiều diễm.

Nhưng, anh vẫn như gỗ đá chẳng buồn nhìn đối phương lấy một cái.

- Cậu ta sẽ gia nhập ‘Truyền kỳ’, sẽ trở thành ‘Ảnh’- Anh lạnh lùng hứa.

Việc bổ sung thành viên mới cho Truyền kỳ nói là tuyển chọn công khai nhưng những kẻ dùng tiền bạc, quan hệ đi cửa sau lại rất nhiều, chỉ dựa vào giọng hát và gương mặt đẹp không thể tiến vào vòng chung kết.

Có được lời hứa của anh, cô gái thở phào – Thế. . . chúng ta bắt đầu chứ. . .- Thật ra trong lòng cô còn giấu một bí mật, cô đã từng gặp anh.

Nhân viên ở công ty môi giới, không thể cầm lòng trước lời khẩn cầu vô cùng tội nghiệp của cô, cuối cùng đã tiết lộ thân phận của anh.

Trước khi đến khách sạn Thủy Tinh, lúc anh đi thị sát hiện trường, cô lẫn vào trong đám diễn viên quần chúng, đã từng nhìn thấy anh. Thật bất ngờ, anh vô cùng đẹp trai, chói lòa đến mức người khác chỉ đứng từ xa ngưỡng vọng đã thấy tim mình run lên.

- Em. . .không có kinh nghiệm, anh. . .anh. . . phải dẫn dắt em. . .- Thẹn thùng, cô ngẩng đầu lên, ngón tay run run kéo phéc-mơ-tuya chiếc đầm của mình.

Chiếc đầm rơi xuống đất, chỉ tiếc là, thân hình thon thả không mảnh vải che thân đó lại bị bóng tối che lấp mất.

Lấy hết can đảm, cô từng bước từng bước tiến về phía người đàn ông lạnh lùng, bất động đang ngồi trên chiếc ghế cổ gần cửa sổ.

- Đợi đã! – Hàm răng trắng sắc lạnh, trong bóng tối lại càng hiện rõ – Tôi hình như chưa nói với cô yêu cầu của tôi. . .

.

Mồ hôi lạnh rịn trên trán anh.

- Chúc Tâm. . - Tiếng kêu mộng mị làm anh tỉnh giấc.

Lại thấy trong mơ.

Từ lúc cô gái đó có con, mỗi lần ngủ một mình, anh đều gặp phải ác mộng, trong mơ anh thấy mình bị người nhà họ Hứa vây lấy, ép phải làm xét nghiệm ADN với Lãng Lãng, Chúc Tâm thì khóc, chất vấn anh vì sao lại đối xử với cô như thế.

Ra khỏi tấm chăn mỏng, anh một mình cô đơn đứng ở ban công.

Gió lạnh thổi rèm cửa bay bay, làm mấy tờ giấy báo cáo điều tra trên bàn làm việc của anh cũng phát ra tiếng lạo xạo.

Nhan Hiểu Tinh.

Anh không ngờ cô ta lại tên Nhan Hiểu Tinh.

Đáy mắt không có cảm xúc càng lạnh lùng hơn.

Màn hình máy tính chớp chớp, không ngừng xoay vòng những hình nền rối mắt.

Ở đó có một e-mail cấp dưới viết cho anh.

Chúc Tâm đã hủy vé máy bay.

Trong mối quan hệ giữa hai người, ai bận lòng hơn thì người đó sẽ thua.

Anh kìm nén hai tuần, không thêm để ý đến cô, nhưng kế hoạch dụ dỗ cô đến Mỹ vẫn thất bại.

Anh không quan trọng bằng tiết mục mới của cô.

Mặt lạnh tanh, như đang suy nghĩ điều gì, anh xoay xoay chiếc điện thoại di động trong tay, bây giờ có nên gọi cho cô không?

Hay là thôi vậy, anh thật sự vẫn còn giận cô.

Anh hờ hững vứt điện thoại lên giường, tiếp tục tựa người vào lan can nhìn xuống dưới, đôi mắt nghiêm túc híp lại, đang suy nghĩ về ba chữ “Nhan Hiểu Tinh”.

Quá chuyên tâm, anh không hề để ý bên ngoài biệt thự có tiếng kéo hành lý khe khẽ vọng tới.

Mật mã sáu số từng số từng số được bấm rất nhuần nhuyễn, cửa vào của biệt thự mở ra.

- Cảnh, em phải làm sao bây giờ? – Thiếu nữ mười sáu tuổi Thiên Tinh ôm lấy cậu mất nhòa lệ.

Thở dài, cậu ôm lấy cô – Thiên Tinh, việc em làm lần này đã đi quá xa rồi.

Trộn bo bo với cơm, định lừa mẹ nuôi nhưng kết quả bị người nhà họ Nhan phát hiện.

- Họ nuôi em tám năm, đứa bé trọng bụng mới tám tuần thôi, vì sao họ lại đối xử với em như vậy! – Dù cô có xin lỗi thế nào, dù cô có khẩn cầu thế nào, vẫn bị cha nuôi mẹ nuôi tức giận đuổi ra khỏi cửa.

Cô rất sợ hãi, cô đã quen sống trong nhung lụa, sở dĩ cô làm như thế là vì sợ phải đánh mất cuộc sống sung sướng này.

- Chuyện học phí em đừng lo, anh nghĩ rồi, bây giờ anh đã bắt đầu hát ở các quán bar, đến lúc chúng ta lên đại học sẽ không phải lo về tiền học phí nữa – Vốn dĩ cậu đi làm thêm là để nuôi sống bản thân, bây giờ lại có thêm Thiên Tinh, cậu bắt buộc phải có dự định khác.

Cha cậu là một nhạc sĩ tài ba, một tác phẩm của ông được mua với giá hàng triệu tệ, còn mẹ cậu là một ca sĩ đang lên thời đó, giấu tất cả mọi người họ bí mật sống chung với nhau, bí mật sinh con, không ngờ trong

một lần trên đường đi công diễn, họ gặp phải tai nạn giao thông, còn “bí mật” mà họ để lại bị đưa vào cô nhi viện.

Cậu thích âm nhạc nhưng thật ra, cậu không thích hát.

Sau đó, vì Thiên Tinh, cậu phải đứng trên sân khấu giữa một rừng người hùng hực, nghe tiếng kêu gào của các cô gái, chơi guitar điện, hát loại nhạc rock'n'roll mà chính mình cũng thấy lạ lẫm, chán ghét.

- Cảnh, vì em, anh nguyện hy sinh tất cả ư? – Thiên Tinh luôn bất an hỏi như thế.

- Có thể - Cậu cười nhàn nhạt – Nếu một ngày nào đó em cần anh.

- Em cũng vậy! Vì trên đời này người duy nhất tốt với em chỉ có Cảnh! – Trong căn phòng thuê cũ kỹ, Thiên Tinh ôm lấy cậu, không chịu buông.

Thật ra, cậu biết, thời gian mười năm, cái ôm ấm áp dành cho nhau của cả hai đã trở nên lạnh lẽo, người trong vòng tay đã biến chất từ lâu.

Thiên Tinh biến thành một cô gái thà khóc trong BMW chứ không chịu cười sau xe đạp.

.....

- Cảnh, cậu đang nghĩ gì thế? – Chúc Tâm vòng đến trước mặt cậu huơ tay cười với chàng trai đang nhủu mày không biết là đang nghĩ ngợi gì.

Rõ ràng là hai người mới quen nhau, nhưng lại có cảm giác như đã quen từ lâu, cô nghĩ, có lẽ đây chính là duyên phận giữa người với người.

Thấy cô đến, cậu định thần trở lại.

- Tôi cố ý đến sớm mười phút, không ngờ cậu còn đến sớm hơn – Cô cảm thấy ngại, người hẹn là cô nhưng người đến sớm lại không phải là cô.

- Không sao, tôi quen rồi – Cậu cười ôn hòa.

- Hôm qua có đợi được Thiên Tinh không? – Cô quan tâm hỏi.

Cậu cười bất lực, trả lời – Cô ấy không đến.

- Không đến? Cô ấy không có thói quen nghe đài sao? – Cô ngó ra.

Ngoài hai tiết mục mình làm, cô còn nhờ những đồng nghiệp khác tìm người trong tiết mục của họ.

- Có, cô ấy cho người mang tới một lá thư – Cậu nói qua quýt.

Cô càng ngạc nhiên hơn.

- Đã nghe thấy rồi sao lại không xuất hiện chứ?

- Cô ấy nói có việc quan trọng hơn, bảo tôi đừng đợi cô ấy – Cảnh nói hờ hững, uống một ngụm nước, cậu chẳng biểu lộ tâm trạng gì đặc biệt.

Thiên Tinh không muốn gặp cậu.

- Đạo này chị thế nào, mọi việc vẫn ổn chứ? – Chăm chú nhìn ly nước, cậu chậm rãi hỏi.

Cậu luôn nghe tiết mục của cô trên đài, nhận thấy tâm trạng gần đây của cô hình như không được tốt cho lắm.

Cuộc sống gần đây của cô như một mớ bòng bong.

Tâm Ngữ nói đã tìm được Lăng Lăng và Nhan Hiểu Tinh rồi nhưng lúc cô đến Hứa gia, mẹ chồng lại nói mình sẽ chăm sóc Lăng Lăng một thời gian, từ chối cho cô gặp Lăng Lăng.

Cô suy nghĩ một hồi, cảm thấy chuyện nhà không tiện kể cho người khác nghe.

- Cũng ổn, đều rất tốt – Cô cười nói.

- Tốt là được rồi – Cậu lại hớp một ngụm nước nóng, giọng điệu bình hòa.

Có chút bất an, cô khó nhọc lên tiếng – Cảnh, hôm nay tôi đến đây là muốn nhờ cậu giúp ột việc. . .

- Chị muốn đổi chương trình kỳ sau thành cầu truyền hình trực tiếp? – Cậu giúp cô nói ra chuyện khó mở miệng này.

- Chồng tôi đang đi công tác ở Mỹ, tôi muốn đến đó với anh ấy – Cô cảm thấy mình công tư bất phân thế này thật là khó xử.

- Tôi thì không thành vấn đề, chị thấy thế nào tiện cho chị thì cứ làm thế ấy – Nhưng cậu dễ dàng thỏa hiệp một cách kỳ lạ.

Thế thôi sao?

Cô không dám tin mình lại may mắn đến vậy.

- Cho tôi số QQ của cậu, đến lúc đó tôi sẽ tìm cậu! – Vì vấn đề khó khăn đã được giải quyết, nụ cười trên gương mặt cô trở nên rạng rỡ.

Cậu cũng cười nhẹ - Chị cho tôi vậy, tôi sẽ nhắn chị.

Thực ra, cậu không có tài khoản QQ, lúc đi học, vì phải đi làm thêm chẳng có thời gian nhàn rỗi. Bây giờ vì có quá nhiều cô gái muốn biết tài khoản QQ của cậu, vì sợ phiền phức nên cậu không dứt khoát không tạo.

Cô vội vàng ghi lại số QQ cho cậu, dặn dò – Nhất định phải tìm tôi đấy!

Cậu gật đầu.

- Tôi còn có việc, tôi về đài trước đây – Vì đã xin nghỉ phép hai tuần liền nên cô bắt buộc phải giải quyết hết mọi công việc còn tồn đọng, dạo này cô bận tối mắt.

Lại gật đầu, cậu không có ý kiến gì.

- Thế, tạm biệt – Cô đứng lên, vẫy tay với cậu.

Cảm ơn sự tín nhiệm của cậu, cô nhất định sẽ không làm hỏng công việc.

- Tạm biệt – Cậu vẫn ngồi đó, nở nụ cười với cô.

Cô không hề phát hiện ánh mắt ảm đạm đang nhìn mình từ phía sau.

Ngồi một mình một lúc lâu thì điện thoại cậu reo vang.

- Cảnh, nghe nói cậu đã đồng ý với Thẩm Chức Tâm rồi à? – Người quản lý sốt hết cả ruột – Cậu có đầu óc không đấy? Tôi không phải đã cảnh cáo cậu rồi sao, nhất định phải nói NO!

- Chuyện có gì to tát đâu.

Câu trả lời hờ hững của cậu càng làm người quản lý giận sôi người.

Ngô Đại Sơn càng nghĩ càng thấy không ổn, Cảnh Trúc ngoài mặt hiền lành kỳ thực tính tình rất cố chấp, không ai có thể ép cậu ta làm chuyện mà cậu ta không thích, nhưng bất kỳ yêu cầu nào của Thẩm Chức Tâm, cậu ta đều gật đầu đồng ý.

- Cậu. . .cậu. . .Cảnh. . .cậu không phải là. . .- Chết tiệt! Ngôi sao thần tượng sợ nhất chính là scandal.

- Chị ấy từng nói, chúng tôi là bạn – Cắt ngang lời của Ngô Đại Sơn, không để ông ta có bất kỳ suy nghĩ vô vị nào.

- Bị cậu làm cho hết cả hồn, tôi còn tưởng. . .- Ngô Đại Sơn vượt vượt ngực, kẻ yếu tim như ông giống như đang ngồi trên cấp treo qua núi.

May quá, may quá, đều là do ông suy nghĩ lung tung.

- Chị ấy đã kết hôn rồi – Cậu không muốn gây phiền phức cho bất cứ ai.

Ba năm trước, có một dạo, cậu luôn đứng đợi ở cổng đài, mãi cho đến khi mỗi ngày đều thấy một người đàn ông vẻ mặt rất nghiêm khắc đến đón cô.

Lúc đó, cô mới hai mươi lăm tuổi, mà đã sớm kết hôn.

Sau đấy, dần dà cậu buộc mình phải quên cô.

Bây giờ cô đã hai tám tuổi, trút bỏ vẻ non trẻ, mái tóc dài rũ xuống vai được búi gọn, dần dần có sắc thái của một người phụ nữ trưởng thành, bên ngoài cửa sổ kính, nở nụ cười khách sáo với cậu. Lần gặp đầu tiên, cậu thậm chí còn không nhận ra cô.

Vậy là?

Mình đã đoán trúng rồi ư? Ngô Đại Sơn giật mình.

- Cậu biết là tốt rồi, nhất thiết đừng gây phiền phức đấy! – Thẩm Chức Tâm là ai chứ? Tam thiếu phu nhân nhà họ Hứa đấy.

Cảnh Trúc không biết rào trước đón sau, tâm tư ngay thẳng, một là một, hai là hai, cũng không thích nói dối.

- Ủm – Cậu gật đầu, đề tài này coi như kết thúc.

- Đúng rồi, cái cô Thiên Tinh mà cậu tìm ấy, có phải tên hiện giờ là Nhan Hiểu Tinh? – Người quản lý vào chuyện chính, hấp tấp hỏi.

- Đúng, khi tám tuổi, cô ấy chính là Nhan Hiểu Tinh.

- Tôi đã tìm được manh mối, một tuần trước cô ấy xuất cảnh sang Los Angeles rồi.

Cậu kinh ngạc. Cậu luôn tìm Thiên Tinh, manh mối cuối cùng bị đứt đoạn ở chỗ xuất nhập cảnh.

- Có thể giúp tôi đặt vé đi Los Angeles được không?

- Cậu điên à? Người ta đã muốn trốn cậu, biển người mênh mông, cậu làm sao tìm được cô ấy?!

Dù thế nào cũng phải thử! Cậu nhất định phải thử đi tìm Thiên Tinh.

21. Chương 22

Năm thứ ba của cuộc hôn nhân, dựa vào cái nhìn sắc bén của mình, Hứa Ngạn Thâm kiếm được một khoản tiền lớn từ thị trường cổ phiếu, thế là anh mua rất nhiều bất động sản, bao gồm cả ở Los Angeles.

Điện ảnh, truyền hình, âm nhạc chính là thứ tạo nên danh tiếng và địa vị trên thế giới của thành phố Los Angeles, kinh đô điện ảnh Hollywood nổi tiếng thế giới đặt ở Los Angeles, tham vọng của anh rất lớn, anh từng thề trong vòng 10 năm sẽ làm cho sự nghiệp của Hứa gia vươn tới Los Angeles, có mặt khắp thế giới.

Anh luôn nói, Chức Tâm, Los Angeles giáp biển, rất đẹp, khí hậu lại ôn hòa dễ chịu. Los Angeles sử dụng 224 thứ ngôn ngữ khác nhau trên thế giới, là thành phố dẫn đầu về văn hóa thịnh vượng của toàn cầu. Đợi khi anh hết bận việc sẽ đưa cô đến Los Angeles chơi.

Chỉ là cô chẳng thể nào đợi được đến lúc anh không bận việc.

Nhưng, cũng chẳng hề gì, cô không theo kịp bước chân anh, thì đứng sau lưng cổ vũ cho anh vậy.

Cô kéo chiếc vali to đùng, hít thở thật sâu không khí của Los Angeles.

Hứa Ngạn Thâm nhỏ mọn, cô phải cho anh một sự ngạc nhiên lớn! Cầm địa chỉ biệt thự ở Los Angeles của anh trong tay, cô bắt một chiếc taxi, vốn tiếng Anh chẳng bao nhiêu, cô đành phải huơ tay múa chân.

Tiếng Anh của cô đã qua cấp Sáu nhưng vì quá lâu không dùng đến, đã có chút “mốc meo”, không giống Hứa Ngạn Thâm, bất kể đi đâu, cũng có thể nói tiếng Anh vô cùng lưu loát.

Lần đi Mỹ này cô còn không nói cho Tâm Ngữ biết.

Taxi dừng trước địa chỉ ghi trong giấy, Los Angeles bây giờ là tám giờ rưỡi khác, cô bị “tướng quân sắt” chặn lại.

Lại là mật mã sáu số?

Cô suy nghĩ một hồi, thò tay nhấn 0, 5, 0, 5, 1, 9.

Mật mã chính xác, “tướng quân sắt” từ từ mở ra.

Cô lắc đầu cười, mật mã thẻ tín dụng của Hứa Ngạn Thâm, kết sắt trong nhà, đến cả mật mã di động của anh cũng là sáu số này, không ngờ “nhà” ở Mỹ cũng để cô đoán trúng.

Ngày 19 tháng 05 năm 2005 chính là ngày cô và Hứa Ngạn Thâm đăng ký kết hôn.

Khóe môi cô nhếch lên, tâm trạng cô cũng vui vẻ.

Biệt thự trang hoàng theo phong cách thời trung cổ, ban công lộ thiên rộng lớn, những điểm nhấn màu sắc trong không gian ngôi nhà chính là phong cách mà cô rất thích. Cô bước trên nền đá Gra-nít, kéo vali, đi ngang qua hồ bơi nhỏ lộ thiên được thiết kế theo hình tự do.

Hồ bơi chính quá đẹp! Ngay đến cả điều này anh cũng nhớ!

Ngay lối ra vào độc lập của biệt thự, một chiếc Rolls Royce màu đen đang đậu ở đó, phía sau hình như có một cô gái đang ngồi cúi đầu nghiên cứu tài liệu, nếu cô không nhìn lầm thì phía xa đó chính là Tâm Ngữ.

Kéo hành lý bước nhanh về phía trước, cô muốn đến chào Tâm Ngữ.

“Kịch”, cửa lớn của khu nhà ở mở ra, một thân hình dong dỏng, nghiêm trang bước ra.

Là Ngạn Thâm!

Mừng rỡ, cô vội đi vòng ra phía sau xe, nghịch ngợm hé đầu ra, đợi đến thời điểm “chín muồi” sẽ nhảy ra, chặn đường hù anh.

Chỉ là, vừa len lén nhìn ra, cả người cô như hóa đá.

Vì cô nhìn thấy cô ta.

Nhan Hiểu Tinh.

Không giống với cách ăn vận đơn giản khi giúp việc ở nhà cô, cô gái trước mắt ăn vận lộng lẫy, xinh đẹp rạng ngời.

- Hứa. . .tiên sinh. . .- Nhan Hiểu Tinh chạy đuổi theo bóng người nghiêm trang.

- Chuyện gì? – Anh dừng bước, không ngoái đầu lại.

- Anh. . .còn chưa nói tạm biệt với Lãng Lãng – Cô vê gấu áo.

Anh lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi nhìn con trai đang ngậm ngón tay nằm trong tay quần gia – Không cần.

Quay người, anh đi thẳng.

Anh quay đầu, trong đôi mắt đen láy không nhìn thấy bất cứ cảm xúc gì.

- Anh. . .em. . .- Cô gái hình như rất căng thẳng.

- Có chuyện gì, mau nói đi, tôi còn phải đi làm – Giọng nói của anh cũng không nghe ra sự mất kiên nhẫn.

- Chuyện đó. . . anh nghĩ thế nào rồi? – Cô gái cúi thấp đầu xuống, hình như không muốn anh nhìn thấy hai gò má đang ửng đỏ lên của mình.

Bên ngoài, gió thổi hiu hiu, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng gương mặt đẹp của anh lại lạnh băng – Tối nay tôi sẽ trả lời cô.

- Anh, chúng ta đi thôi – Tâm Ngữ mở cửa xe, bước về phía họ, đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn cô gái cứ bám riết lấy anh mình không buông.

- Ủm – Anh lạnh nhạt gật đầu.

Thấy họ sắp đi, Nhan Hiểu Tinh có chút gấp gáp – Anh. . . tiên sinh, cà vạt của anh bị lệch rồi, em. . . có thể giúp anh chỉnh lại không?

Tâm Ngữ miệng giựt giựt.

Nhưng anh thì trầm ngâm vài giây – Được – Giọng anh bình thản, không chút xáo động.

Anh không quay đầu lại, ngồi xổm phía sau xe, cô không thể nhìn thấy thái độ của anh.

Chỉ là, vốn dĩ định hù dọa người khác, thì chính cô lại bị chấn động như nuốt phải một cân cát vào họng, cứng họng đến không thể phát ra tiếng cười.

Cà vạt của anh đâu có bị lệch!

Bỗng chốc, đôi mắt đẹp của Tâm Ngữ mở to, cô không thể tin nổi anh mình lại đồng ý.

Gương mặt yêu kiều của Nhan Hiểu Tinh ửng hồng, tay cô nhẹ nhàng đặt lên vị trí cổ áo anh, dịu dàng chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn.

Không khí thân mật đó lan tỏa trong không gian.

Cô đứng cách quá xa, chỉ nghe loáng thoáng câu chuyện của họ, không quá thân mật nhưng cô có “ngu” cách mấy cũng có thể cảm thấy có gì đó không ổn.

Hứa Ngạn Thâm đã ba tuần không gọi cho cô, kết hôn năm năm, đây là lần đầu tiên.

Tâm Ngữ đã lừa cô, nói Lăng Lăng đang ở Hứa gia.

Mẹ chồng giấu cô, nói Lăng Lăng đang ngủ, không cho cô làm phiền.

Nhan Hiểu Tinh sao lại ở đây? Cô ta không giống một bảo mẫu mà giống như nữ chủ nhân, cho dù mắt cô có “mù” cũng có thể nhận ra cô ta có ý đồ với chồng mình.

Thì ra, cô còn chưa kịp làm cho bất kỳ ai kinh ngạc thì người kinh ngạc nhất lại chính là cô.

Cô kinh ngạc đến nỗi toàn thân cứng đờ, chân như hóa đá, không nhúc nhích nổi.

Anh lên xe, xe nổ máy, cô vẫn ngồi ở đó.

Chiếc Rolls Royce từ từ lùi về sau, radar chống va chạm chiếu được “một vật thể bất minh” nên réo vang cảnh báo.

- Có người! – Tài xế vội vàng đạp mạnh phanh xe.

Anh ngược mắt lên, nhìn “vật thể bất minh” qua kính chiếu hậu, kinh hoàng, vội vàng mở cửa xe.

Anh định thần nhìn lại cho rõ.

- Thảm Chúc Tâm? Sao em lại ở đây? Em có đầu óc không vậy hả? Ngồi ở đây, bị bánh xe cán lên thì làm thế nào? – Không hề vui mừng anh hét lớn theo bản năng.

Vừa nghĩ đến xe lùi lại một chút nữa thôi là sẽ đâm phải cô, anh sợ đến nỗi tim như muốn ngừng đập.

Giọng nói tức giận đó giống như một trận cuồng phong đáng sợ thổi tới trong ngày đông giá buốt, cô rụt cổ lại, hồi lâu mới nhớ ra từ từ đứng lên.

Cô từng bước từng bước đi ra, ngược mắt lên nhìn anh, khóe môi nở nụ cười nhạt có mà như không – Em xin nghỉ phép hai tuần đến đây với anh.

Tâm Ngữ cũng vội vàng xuống xe, nhìn rõ ràng người mới đến, xoẹt một cái, mặt trắng bệch như tờ giấy.

- Có bị thương chỗ nào không? – Rõ ràng bộ dạng cô bước ra không có vẻ gì là bị thương nhưng anh vẫn không cách nào yên tâm, ngồi xổm xuống kiểm tra chân cô.

Không có vết thâm tím, không có vết sưng, vậy là không bị va quệt trúng?!

Nhưng mặt anh vẫn tái mét.

- Em đến Mỹ khiến anh khó chịu ư? Em rất muốn gặp anh, em tưởng anh cũng vậy – Cô tiếp tục giữ nụ cười nhạt trên môi – Không sao, em đi đây – Quay người, kéo hành lý, cô không nhìn anh thêm một lần nào nữa.

Anh để Nhan Hiểu Tinh chỉnh lại cà vạt giúp mình! Chỉ cần nhớ lại cảnh tượng đó, toàn thân cô run lên.

Cổ tay bị ai đó kéo mạnh lại.

Cô tức giận dùng sức giằng ra, anh dùng sức kéo lại.

Anh nghiêng rằng – Anh không có khó chịu, anh chỉ là lo lắng cho em!

- Lo lắng cho em? – Đột nhiên, sống mũi cô cay cay, giọng giễu cợt – Anh lo lắng cho em ư? Ba tuần liền không hề gọi cho em một cuộc điện thoại, đó là biểu hiện anh lo lắng cho em sao? – Cô không muốn so đo nhưng nói lòng mình không buồn là nói dối.

Cô đang buồn!

Anh cúi xuống nhìn cô, mặt không cảm xúc nhưng đáy mắt thì cười – Anh tưởng em sẽ không bận tâm, cũng không đến luôn – Hai tuần đầu, là anh nén lòng cố ý không liên lạc với cô nhưng tuần sau anh thực sự rất tức giận.

Rất nhiều lúc anh thấy mình quá dễ tâm đến cô, nhiều hơn rất nhiều so với cô quan tâm đến anh. Ví dụ như dù cho cô không đến thật, anh cũng chỉ giận được nhiều nhất một tuần, sau đó định nghĩ phép về nước thăm cô.

Cô không có tâm trạng để cười.

- Có thể nói cho em biết, sao cô ta lại ở đây không? Cô chậm rãi nhìn về hướng đó, cô gái vừa ẵm Lăng Lăng trên tay quần gia.

Sự có mặt bất ngờ của cô làm mặt cô gái biến sắc, ánh mắt hốt hoảng.

Lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra lúc phụ nữ để lộ ánh mắt hốt hoảng lại đẹp như vậy. Thế thì chồng cô có nên đi làm anh hùng không?!

Cô cần sự giải thích của anh.

Nụ cười trong mắt anh bỗng khựng lại.

- Chị dâu, để em nói! – Tâm Ngữ chen vào giữa họ - Mẹ lo anh ở Mỹ ăn không quen món Tây nên đã bảo cô bảo mẫu Nhan Hiểu Tinh này đưa Lăng Lăng sang Mỹ để chăm sóc anh. Cô ta cũng vừa đến Mỹ - Tâm Ngữ vội vàng giải thích, nhấn mạnh hai chữ “bảo mẫu”.

Lời nói không chút khách khí khiến ánh mắt vốn dĩ đang hốt hoảng của Nhan Hiểu Tinh lóe lên tâm trạng gì đó.

Thật ư?

Tâm Ngữ nói, chị dâu, chuyện của Lăng Lăng giao cho em. Nhưng ở nhà họ Hứa, cô không được gặp Lăng Lăng, còn ở đây, lại có thể gặp lại con trai.

Cô đột nhiên không biết có nên tin lời Tâm Ngữ hay không.

Quan hệ giữa cô và Tâm Ngữ từng rất tốt. Tâm Ngữ chưa bao giờ nói dối cô, nhưng bây giờ, cô cảm thấy con bé hoàn toàn xa lạ.

- Có đúng thế không? – Cô ngẩng đầu nhìn Hứa Ngạn Thâm.

Anh chỉ trù trù vài giây, cười nhẹ vuốt tóc cô - Ủ, đúng vậy.

Anh chưa từng lừa dối cô.

Lời Hứa Ngạn Thâm nói cô nhất thiết phải tin, nhưng bây giờ thì sao?

Nhìn chiếc cà vạt của anh, cô không nói gì nữa.

Đột nhiên, môi cô bỗng có cảm giác ấm nóng, cô định thần lại, anh đang chậm rãi nhắm nháp môi dưới của cô.

Giữa ban ngày ban mặt thế này, quản gia đang nhìn, Nhan Hiểu Tinh đang nhìn, Tâm Ngữ chưa từng có bạn trai cũng đang đứng bên cạnh, sao anh dám?! Cô vội vàng đẩy anh ra.

- Anh đã nói với em là em đến Mỹ anh rất vui chưa? – Giọng của anh trầm khàn, giống như đang đè nén cảm xúc.

Tâm Ngữ cười quay người đi, để không gian riêng tư cho hai người.

Anh vui thật sao?

Ánh mắt cô chăm chú nhìn anh, phát hiện đôi mắt đen vốn không nhìn thấy chút cảm xúc nào, lúc này đây, thật sự đang cười, dường như mọi mệt mỏi, tiêu cực vì sự tồn tại của cô mà tan biến hết.

Thấy cô thần người nhìn mình, anh không nén được lòng mình cúi đầu xuống, lại nhắm nháp môi cô, cảm nhận mọi góc ngách mềm mại trong miệng cô.

Anh không phải là một người đàn ông sống thoáng, càng rất ít thể hiện trước đám đông, nhưng hôm nay anh rất vui sướng, bởi vì Chúc Tâm đã đến rồi.

Cả thế giới hình như đều bừng sáng, anh không nén được niềm vui, không nén được muốn ôm cô vào lòng.

- Đừng. . - Cô đẩy anh ra.

Cà vạt của anh khiến cô rất không thoải mái.

Thật sự không hề bị lệch. . .

Cô không muốn mình là kẻ nhỏ mọn, nhưng nỗi hoài nghi hình như đã bắt đầu cắm rễ trong lòng.

Không thể, anh là Hứa Ngạn Thâm, là người chồng cô yêu nhất, cô không thể nghi ngờ anh!

- Anh đi làm đi, em lên lầu nghỉ ngơi – Không thể kiềm chế, cô có chút lạnh lùng, chỉ là không còn tức giận đến nỗi muốn rời khỏi đây ngay lập tức nữa.

Nhưng đột nhiên cô bị bế bổng lên – Tâm Ngữ, lùi hết các cuộc họp trong sáng nay lại cho anh – Anh dặn dò em gái.

- Á? Anh, nhưng đã hẹn với đạo diễn Giuseppe Ryan mà! – Vị đạo diễn này không chỉ nổi tiếng mà còn rất nguyên tắc, đặc biệt ghét những kẻ thất hẹn.

- Giúp anh cân trọng xin lỗi đối phương, hẹn lại vào buổi chiều hoặc ngày mai – Anh ấn vai em gái.

Việc anh đã quyết bất kỳ ai cũng khó lòng thay đổi, bây giờ anh chỉ muốn ở riêng với Chúc Tâm.

- Ngạn Thâm. . . – Cô đang được anh bế, đỡ người ra, muốn ngăn anh lại nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Thật ra, nếu thành khẩn một chút cô nên thừa nhận hiện giờ cô thấy rất không thoải mái, nếu anh có thể ở nhà, quả thật khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Chỉ là cô có thể cảm tính như thế còn anh thì có thể không?

Vừa nghĩ đến cô mới nhớ ra, đây không phải là lần đầu tiên Hứa Ngạn Thâm vì cô mà bỏ công việc.

Cô ôm lấy cổ anh, đỡ dẫn để mặc anh bế mình, đi lướt qua Nhan Hiểu Tinh và quản gia đang đứng chờ ra như khúc gỗ.

Cô để ý thấy trong mắt anh ngoài cô ra không có bất kỳ người nào khác.

Nhan Hiếu Tinh không thu hút nổi ánh mắt của anh.

Cho nên, là do cô quá đa nghi ư?

- Đúng rồi, Tâm Ngữ - Anh dừng bước.

- Anh – Tâm Ngữ hấp tấp đuổi theo sau.

- Giúp anh mua một hộp bao cao su, đi nhanh lên một chút – Anh thần nhiên.

Vì không cần nên anh cũng không chuẩn bị sẵn.

- Hứa Ngạn Thâm – Trời ạ! Cô đi chết cho rồi!

Biết cô xấu hổ anh úp mặt cô vào ngực mình.

Có hề gì chứ?! Họ là vợ chồng mà.

- Anh. . . được! – Sắp phải đi làm một việc rất ngượng ngùng, nhưng Tâm Ngữ lại cười rạng rỡ - Em đi ngay!

- Ủ - Anh gật đầu, tiếp tục bế cô đi về phía phòng ngủ.

Nổ tung! Cô nhìn thấy bà quản gia há miệng trợn mắt.

- Anh, hai mươi phút nữa em nhất định sẽ về tới! Đừng vội vàng bắt nạt chị dâu đấy! – Tâm Ngực thay đổi vẻ ít nói thường ngày, nghịch ngợm gào lên từ đằng sau.

Thật ra, cô có cảm giác Tâm Ngực đang cố ý, cố ý hét lên để ột cô gái đang nhìn họ bằng ánh mắt ghen tỵ nghe thấy.

22. Chương 23

Hơi thở mờ ám của đàn ông, tiếng rên khoái cảm của phụ nữ, lửa tình rạo rực khắp gian phòng.

Cánh tay bá đạo ôm chặt lấy cô, cơ thể cuồng nhiệt đến cực độ đều chứng minh một sự thực.

Anh vẫn rất yêu cô.

Cô không biết mình bị làm sao, thở hổn hển trong vòng tay anh, ánh mắt lại chú ý xem trên tấm ngực trần của anh có vết cào của người phụ nữ khác không.

Cô không nên như thế nhưng cô không dằn nổi lòng mình.

Anh liên tục “xông” vào, dùng sức tấn công liên tục, khiến cho khoái cảm tê dại như sóng thủy triều hết đợt này đến đợt khác dâng lên trong lòng họ, đầu óc cô choáng váng, cơ hồ như không thể chịu nổi nữa.

- Được rồi mà. . . – Cô sắp không chịu nổi nữa rồi!

Lúc hai người đang tắm, anh còn thô bạo xâm nhập vào cơ thể cô, không để cho cô có chút thời gian rảnh nào để nói chuyện với anh.

Thật ra, lúc Tâm Ngữ mua “thứ đó” về, họ đã làm tới một nửa.

Mặc áo choàng tắm, cầm “thứ đó”, sập cửa, mặc “áo mưa”, tiếp tục đè lên người cô, ra ra vào vào, anh chỉ dùng trong nửa phút.

Nhưng, bây giờ họ vẫn đang trong lúc “long trời đất lở”!

- Đáng ghét! Anh. . . nhẹ một chút. . . em đau. . . - Hai chân cô đã mềm nhũn, bộ phận hai người kết hợp vì sự cuồng nhiệt thái quá của anh đã có cảm giác rất.

Nhưng, thật ra dù có như vậy, cô cũng rất thích cách hai người truyền hơi ấm da thịt cho nhau.

Nghe cô nói “đau” anh dừng lại, cup mắt nhìn cô, giọng nói khàn đục – Bây giờ làm không được, đàn ông bị cấm vận ba tuần, em phải nghĩ ra cách giải quyết! Tối nay anh sẽ nhẹ hơn!

Tối nay anh tiếp tục?!

Thở hắt ra, ngược đôi mắt lơ lơ lên, cô vẫn gật đầu.

Chiều anh, yêu anh, đây là những thứ mà bản thân cô có thể làm được, quyết không cho phép người phụ nữ khác đến “làm phiền”.

Vừa mới gật đầu xong, hai cơ thể lập tức quấn lấy nhau trong niềm khoái cảm vô bờ.

.....

Sau những phút giây hoan lạc, co cuộn người lên bên cạnh anh, mệt đến nỗi mắt không mở ra, thần trí mơ màng.

Nhưng cô còn nhớ rất nhiều chuyện cô còn chưa hỏi rõ ràng.

Cô thích sự minh bạch.

Cảm giác chua chua ngọt ngọt bên môi khiến cô mở mắt.

Thật không công bằng, anh vẫn còn rất tỉnh táo, vừa ăn mơ vừa đút vào miệng cô.

Chua chua, ngọt ngọt, môi lưỡi lưu hương.

- Em đến đây như thế nào? Lại còn mang theo dương mai nữa! – Anh ôm đầu, cười khe khẽ, tâm trạng rất vui vẻ.

Mỹ là một trong những nước cấm mang trái tươi khi nhập cảnh, để có thể mang lên hộp dương mai này cô chắc chắn đã căng óc suy nghĩ! Còn nữa, lúc này anh lục lọi va li của cô thì thấy có vài chiếc áo của cô đã bị dính nước dương mai, coi như đi tong rồi.

- Ai bảo anh kén ăn, không thích ăn trái cây làm gì?! – Cô liếc anh một cái.

Còn nói nữa! Loại trái gì cũng không thích, lại chỉ thích ăn dương mai, đây là trái cây theo mùa, cô lo lần công tác này của anh quá lâu, qua mùa rồi phải đợi đến năm sau.

Anh cười khe khẽ không nói gì cũng không phản bác, bốc những quả dương mai đã bị móp méo cho vào miệng mình còn lựa những quả đẹp để hiếm hoi đút cho cô.

Anh ngại không muốn nói cho cô biết thật ra ở đây cũng có bán dương mai được vận chuyển bằng đường hàng không.

Ăn sạch nguyên một hộp xong, anh lau tay, rồi lại trườn vào trong chăn, ôm lấy eo cô.

Vừa rồi Tâm Ngữ nhắn tin, đã hẹn lại với Giuseppe Ryan vào một giờ chiều nay.

- Tối nay anh sẽ đưa em đi thăm thú Los Angeles nhé? Hay chúng ta đi biển? Hay em thích đi Disneyland?
- Dù cô rất buồn ngủ nhưng anh vẫn không ngừng hỏi cô.

Chẳng giống như anh thường ngày ít cười ít nói tí nào.

- Không cần đâu, em buồn ngủ lắm – Cô hờ hững đẩy đẩy anh ra, coi như kháng nghị.

Bay mười mấy tiếng đồng hồ, lại thêm “vận động mạnh” vào sáng sớm, cô mệt đến không nhắc nổi tay chân.

Nghe cô nói buồn ngủ, anh quả nhiên không làm ồn nữa, yên lặng cúi đầu chăm chú nhìn cô, yêu chiều để cô không gian nghỉ ngơi.

Gian phòng rơi vào yên lặng trong mười mấy phút.

- Thâm, vì sao anh cho Nhan Hiểu Tinh tờ chi phiếu mười vạn? – Còn nữa sao anh lại để cô ta chinh lại cà vạt cho anh.

Cô rất buồn ngủ, rất mệt nhưng không ngủ được.

Cô muốn tin anh, nhưng cô không phải là loại phụ nữ giỏi chịu đựng.

Gian phòng càng thêm yên ắng.

Mấy phút sau, không đợi được câu trả lời của anh, cô mở mắt, đối diện với gương mặt đang trầm tư của anh.

Yên nhau ba năm, kết hôn năm năm, thật ra có một phần nào đó của Hứa Ngạn Thâm cô vẫn không hiểu.

- Em muốn nghe nói thật – Không muốn có sự lừa dối, không muốn có sự che giấu, vì sao Nhan Hiểu Tinh lại xuất hiện ở Los Angeles? Vì sao anh cho Nhan Hiểu Tinh chỉ phiếu mời vạn?

Cô luôn tin tưởng anh hoàn toàn, đừng để cô phải thất vọng!

Anh quan sát cô, lâu đến mức cô tưởng anh không trả lời – Anh muốn cô ta yên tâm ở lại – Trước đó anh không thể ngờ Nhan Hiểu Tinh là cô gái đó, còn mười vạn chỉ là với mục đích giữ cô ta ở lại mà thôi.

- Vì sao? – Anh coi trọng Nhan Hiểu Tinh đến vậy ư?

Tuy biết anh không thể có gì với cô gái đó, nhưng lòng cô không biết phải như thế nào.

- Lý do không thể nói được – Anh nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Nếu anh nói ra lý do, cô nhất định sẽ không thể chấp nhận được, cũng chắc chắn sẽ cho anh là một gã điên không hơn không kém.

- Em không thích cô ta! – Cô nhún giọng.

Có lẽ, cô là người đơn giản nhưng cô không “ngu”, Nhan Hiểu Tinh có ý đồ với anh.

- Em ngủ đi, ngủ ngon nhé – Anh vận quần áo, mỉm cười vỗ vỗ má cô – Anh đi bàn công việc, xong việc, tối sẽ đưa em ra ngoài dùng bữa, ngắm cảnh đêm – Anh rất khéo léo né đề tài này.

Cô ngẩn ra, Hứa Ngạn Thâm trước nay chưa bao giờ đối với cô qua quýt như thế, hình như từ đầu, ba chữ “Nhan Hiểu Tinh” đã trở thành đề tài không thể nhắc đến giữa họ.

Mãi đến khi hơi ấm từ chiếc gối bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo, cô vẫn chưa định thần lại, càng không thể ngủ được.

- Chị, chị dậy chưa? – Giọng nói thỏ thẻ, có người gõ cửa.

- Cô vào đi, tôi tỉnh rồi – Nhận ra giọng nói, cô hồ hững đáp.

Cửa phòng được cẩn thận đẩy vào, tiếng bước chân nhẹ nhàng – Chị đói chưa? Dưới bếp cơm canh đã chuẩn bị sẵn rồi.

- Tôi không đói, cô bé Lãng Lãng vào đây cho tôi – Cô không hy vọng có một ngày Lãng Lãng không còn nhớ ai là mẹ nó! Có lẽ, quyết định thuê bảo mẫu chăm trẻ là hoàn toàn sai lầm.

- Chị, Lãng Lãng ngủ rồi – Giọng nói vẫn dịu dàng như thế - Lãng Lãng bây giờ chỉ theo em, để em chăm nó thì tiện hơn.

Lãng Lãng bây giờ chỉ theo cô ta? Hình như không biết bắt đầu từ lúc nào, Lãng Lãng đã không còn thích nắm ngón tay cô, còn vừa rời khỏi vòng tay Nhan Hiểu Tinh đã khóc toáng lên.

Chức Tâm sụp mắt, sao cô lại cảm thấy Lãng Lãng mỗi ngày một xa cô? Cô rất cố gắng muốn coi nó như con đẻ của mình nhưng thái độ của mẹ chồng khiến cô cảm thấy trong nhà này chẳng có ai coi cô là mẹ của Lãng Lãng cả! Đến cả việc tìm bảo mẫu cũng hình như là có ý đồ gì khác.

Cô nói không đói nhưng Nhan Hiểu Tinh lại bắt đầu bắt tay vào dọn dẹp phòng cô.

Chiếc hộp không đựng dương mai anh để một bên cũng bị cô ta vứt vào thùng rác, lúc vứt đi, Nhan Hiểu Tinh nhìn thấy hai “vật thể” đã qua sử dụng, bỗng khựng lại.

- Tiên sinh. . . hình như ở phương diện này. . . nhu cầu rất cao. . . - Mặt đỏ lên, cô ta buột túi rác lại.

Cô ta đang dò thám quân tình ư?

Chức Tâm mặt lạnh như tiền, chuyện riêng tư của vợ chồng cô, cô không cần thiết phải lấy ra châm chọc người phụ nữ khác.

Nhan Hiểu Tinh bắt đầu dọn dẹp tới tủ đầu giường, tay cô ta sắp chạm vào hộp bao cao su đã mở ra thì Chức Tâm đã giữ lấy tay cô ta, ngăn lại – Đây là thứ riêng tư của người khác, cô vui lòng đừng đụng vào.

Nhan Hiểu Tinh sững sờ, thần người ra, tay trái vẫn giữ nguyên vị trí, bất động.

Cô đặt bao cao su dưới gối anh, quay đầu lại bỗng có vật gì làm cho chói mắt.

Rèm cửa sổ đã bị kéo ra, dưới tia nắng mặt trời, cách cô rất gần, cổ tay trái Nhan Hiểu Tinh đang đeo vật gì đó lấp lánh.

Cô nhìn kỹ, thì là một chiếc đồng hồ kim cương Cartier.

Cô đã từng xem trong tạp chí, là mẫu mới nhất năm nay, kiểu dáng độc đáo, dây đeo màu bạc, khóa cài bằng vàng trắng 18k, rất nhiều viên kim cương nhỏ xíu, tinh tế, lấp lánh đẹp mê hoặc bao quanh mặt đồng hồ.

Cô trước nay không thích những món trang sức quá xa xỉ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy chiếc đồng hồ này trên tạp chí cô đã rất thích, còn định sinh nhật năm nay sẽ nhắc khéo Hứa Ngạn Thâm tặng cho cô.

Chiếc đồng hồ đắt giá như thế sao Nhan Hiểu Tinh lại có?!

Đột nhiên, tim cô đập rất nhanh.

- Rất đẹp, mua ở đâu thế? – Cô mỉm cười, cố gắng giữ vẻ trấn tĩnh.

Nhan Hiểu Tinh ngẩn người nhìn theo ánh mắt hờ hững của cô, sau đó, cùng hướng về chiếc đồng hồ.

Hấp tấp, cô ta vội vàng lấy tay đẩy chiếc đồng hồ lấp lánh của mình lại – Chị. . .là. . .là. . .hàng nhái. . .không đáng giá. . .

Thật ư?

Càng giấu càng lộ.

Ngực cô bỗng có gì đó nghèn nghẹn, hình như cả thế giới vốn dĩ đơn giản này đã rơi vào một màn sương mù dày đặc.

- Tiểu Tinh, tôi đã suy nghĩ rồi, sau này Lãng Lãng để tôi chăm sóc. Tiền lương của cô tôi sẽ thanh toán rõ ràng, vé máy bay, tôi cũng sẽ đặt cho cô – Cô không thích phức tạp, cô cũng không cần một bảo mẫu có cả tiền triệu bên cạnh.

Nhan Hiểu Tinh chần động, không thể tin nổi – Chị, chị. . .

- Đúng rồi, tôi là con một, đừng gọi tôi bằng chị, tôi thấy không thoải mái – Cô lạnh lùng cắt ngang.

Thật ra, cô không giỏi xử lý những chuyện như thế này, nhưng cô sẽ học cách bảo vệ cuộc hôn nhân của mình.

Cô không rõ vì sao Hứa Ngạn Thâm lại kiên quyết giữ Nhan Hiểu Tinh ở lại, cô chỉ không hy vọng cuộc hôn nhân của họ sau này sẽ xảy ra những chuyện không thể cứu vãn được.

- Chị, quyết định này của chị đã bàn bạc với tiên sinh chưa? – Nhan Hiểu Tinh thấp thỏm nhìn cô.

Cô hiện đang ột bảo mẫu nghĩ việc mà sao lại có ảo giác giống như đang đuổi kẻ thứ ba ra khỏi nhà chứ?

- Tôi nghĩ anh ấy sẽ đồng ý – Chức Tâm lạnh lùng trả lời, không muốn nói thêm.

Thế nhưng. . .

- Trước khi tiên sinh lên tiếng, em sẽ không rời khỏi đây – Nhan Hiểu Tinh cắn cắn môi – Chị, Lãng Lãng sắp dậy rồi. Nó tỉnh dậy mà em không có ở đó nó sẽ khóc rất dữ. . .Em về phòng trước đây ạ.

Ý cô ta là cô ta không đi.

Chức Tâm nhìn theo dáng người mảnh mai cáo lui một cách vô cùng lịch sự, cảm giác bức bối trong lòng càng nặng nề thêm.

23. Chương 24

Anh và Giuseppe Ryan hợp tác không được vui vẻ cho lắm, Giuseppe Ryan cho rằng anh đã can thiệp quá nhiều, còn với tư cách nhà đầu tư, anh có yêu cầu khắt khe, có quyền phát ngôn nhất định.

Số tiền đầu tư cho bộ phim này lên tới con số “trăm triệu”, kỹ xảo không đạt chính là khuyết điểm lớn nhất của các bộ phim lớn Trung Quốc, chính vì điều này, lần này họ mới mời đạo diễn danh tiếng, đầu tư cực lớn, chỉ rất bận cho việc quảng cáo tuyên truyền, thứ cần đạt được không phải là lợi nhuận mà chính là kinh nghiệm và cách thức kinh doanh.

Song, phim rất hoành tráng nhưng nội dung thì rỗng tuếch, khiến anh rất không hài lòng.

Cả buổi chiều, không khí trong phòng họp rất nặng nề, hai bên đều giữ ý định của mình, không ai chịu ai.

Vốn dĩ tâm trạng anh rất tệ nhưng vì một người, sau khi từ phòng họp bước ra, tâm trạng anh đã trở nên khoan khoái một cách lạ kỳ.

Bằng lái của anh ở Trung Quốc đã được dịch ra tiếng Anh công chứng đầy đủ, được chính phủ Mỹ công nhận nhưng đây là lần đầu tiên anh lái xe ở đây, nói chính xác hơn đây là lần đầu tiên anh có cảm giác dành thời gian cho riêng mình sau giờ làm việc.

Vừa lái xe điện thoại anh không ngừng réo vang, là Giuseppe Ryan gọi đến, anh không màng đến, cái tay đạo diễn ngạo mạn này, anh phải dạy cho ông ta một bài học.

Anh là kẻ sẵn người, ưu điểm lớn nhất chính là lòng kiên nhẫn. Dẫn vật đối phương từ cao ngạo đến sứt ruột, tiếp theo là lo sợ bất an, thế là không thể không khuất phục. Mỗi lần làm việc gì, mỗi lần cần phải đối phó với ai đó, anh chưa bao giờ lóng ngóng mà có kế hoạch có dự định rõ ràng.

Trong lúc dừng đèn đỏ, anh chỉnh điện thoại sang chế độ rung, anh không hy vọng lát nữa hẹn hò với Chức Tâm lại bị người khác phá đám.

Anh nhìn một số cuộc gọi nhỡ trong di động, lập tức gọi lại ngay.

- Bố? Bố tìm con? Đúng ạ, Chức Tâm đang ở đây – Là bố vợ.

Đối phương áp a ập úng, kẻ lẽ dài dòng, vừa lái xe, anh vừa nghe bố vợ nói một thôi một hồi, sau cùng bố vợ cũng khó khăn nói ra trọng điểm của vấn đề - Bố, bố lại cần mượn năm triệu ạ?

Đây không phải là lần đầu tiên bố vợ mượn tiền anh, lần trước là mười triệu, nghe nói là ném toàn bộ vào cổ phiếu.

- Được, con sẽ bảo thư ký chuyển cho bố - Chỉ cần bố vợ lên tiếng, những thứ khác không cần nhiều lời.

Đầu dây bên kia, ông bố vợ lại rất ngượng ngùng, nợ cũ chưa trả lại còn mượn thêm, ông hứa đi hứa lại rằng chỉ cần cổ phiếu tăng ông sẽ trả tiền cho con rể ngay.

Anh cười nhạt – Bố, không sao đâu, năm triệu không phải là số tiền lớn với con – Đừng nói là năm triệu, bố vợ muốn mượn năm mươi triệu anh cũng không chút nhíu mày ừ ngay.

- Bố, yên tâm, con sẽ không nói với Chức Tâm đâu – Những chuyện khiến Chức Tâm không vui, không thoải mái anh tuyệt đối không hé răng nửa lời.

Thật ra trong lòng anh luôn rất cảm kích bố vợ.

Năm đó, anh tiền trăm hậu tấu cố ý tiết lộ với một tờ báo mình đã đính hôn với Chức Tâm khiến nhà họ Hứa dậy sóng.

Gia đình Chúc Tâm khá giả, trong mắt người bình thường là không tệ, nhưng trong giới của anh, hôn nhân của anh với Chúc Tâm bị người ta chê cười. Cha anh mắng nhiếc anh, mẹ anh kích động đến phát điên, lúc đó bà mẹ lớn xấu bụng còn thừa lúc anh không chú ý lôi Chúc Tâm đến tham gia một buổi tiệc từ thiện.

Tối đó, rất nhiều thiên kim tiểu thư từng bị anh từ chối xem mặt đều đợi xem Chúc Tâm xấu mặt.

Tại buổi tiệc, các thiên kim tiểu thư tranh nhau thể hiện “lòng trắc ẩn”, quỳ tiền, đấu giá trang sức, y phục hàng hiệu, thật kinh khủng.

Còn Chúc Tâm thì chẳng chuẩn bị gì, đành phải giả vờ trấn tĩnh ngồi trong giới không thuộc về cô.

Trợ lý của anh phóng xe như bay, trong tay cầm một tờ chi phiếu ba trăm ngàn anh đưa.

Thật lòng mà nói, lúc đó anh muốn kết hôn, cả nhà đều phản đối, tất cả chi phí cho việc kết hôn đều là tiền tích lũy hàng ngày của anh, cho nên trong tay anh lúc đó không có dư nhiều.

Chúc Tâm luôn nhấn mạnh cô không cần anh phải giữ thể diện kiểu đó cho cô. Nhưng sao anh có thể để người khác cười nhạo cô?

Chỉ là không ngờ, người đến buổi tiệc trước lại là bố vợ. Để con gái bảo bối nở mày nở mặt bước vào nhà quyền quý, không để con gái bị bất cứ sự coi thường nào làm cho tủi thân, bố vợ đã lấy danh nghĩa Chúc Tâm quyền góp bức tranh sơn thủy gia bảo của một trong bốn đại danh họa Vương Thạch Cốc.

Tối đó, bức tranh sơn thủy đối giá được hơn bảy triệu.

Trong buổi từ thiện giữa các quý bà quý cô mờ nhạt, Hứa gia lại được nở mày nở mặt nhờ cô con dâu mới.

Chỉ là, anh nhớ rất rõ, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy một Chúc Tâm luôn tươi cười trước mọi việc đã rơi nước mắt.

Nằm cùng giường, cô bịt chặt miệng, khóc không thành tiếng vì sợ anh biết, một kiểu khóc rất ức chế.

Cái giá gả vào nhà quyền quý, anh hiểu, Chúc Tâm lại càng hiểu hơn.

Chỉ là, cô không vui.

Mấy năm nay anh luôn âm thầm tìm lại “bảo vật gia truyền” thuộc về Thẩm gia cho cô. Gần đây cuối cùng anh cũng điều tra ra bức tranh đó đang trong tay một phú thương, nhưng dù anh có ra giá trên trời mấy trăm triệu, ông ấy luôn không chịu bán, bảo là ngàn vàng cũng không mua được.

Nhưng anh biết dù phải giở tới thủ đoạn gì đi nữa, quà sinh nhật năm nay của Chúc Tâm nhất định sẽ là bức họa đó.

.....

Anh dừng xe trước cổng biệt thự, chẳng mấy chốc Chúc Tâm vận một chiếc đầm kiểu đơn giản màu vàng nhạt đi lại phía anh.

Chúc Tâm là người phụ nữ không biết tiêu tiền nhất mà anh từng gặp, anh luôn muốn “làm hư” cô, muốn “biến chất” cô nhưng cho đến tận bây giờ hiệu quả anh đem lại không cao. Chúc Tâm sống rất tùy ý, giống như lúc chưa kết hôn, quần áo cô thích chưa bao giờ là hàng hiệu, nhẫn vòng kim cương cô rất ít đeo trên người, ngược lại thích trang sức pha lê, đến cả bông tai cô cũng chỉ cần đẹp là được.

Cô sắp xếp cuộc sống của mình rất tốt, cô chỉ dùng những thứ mình thích, trừ phi trong hoàn cảnh bắt buộc, không muốn làm anh mất mặt, cô mới trang điểm mình thành “một cây thông nô-en”.

Người phụ nữ như vậy khác hoàn toàn với mẹ anh, không phải hàng hiệu không đụng đến, quẹt thẻ từ vài trăm nghìn đến vài triệu là chuyện thường ngày ở huyện.

Chúc Tâm quá giản dị, cô sống rất thông dong tự tại, như thể chồng cô không phải là “Hứa Ngạn Thâm”, có lẽ cô như thế nên mới luôn thu hút anh. Lúc còn ở trường, anh chú ý đến cô vì cha mẹ cô đều là người dẫn chương trình nổi tiếng, sau khi bị cô “hớp hồn” anh mới từ từ thâm nhập tìm hiểu sâu cá tính đặc biệt của cô.

Vợ của anh thật đáng yêu.

Chỉ là cô hôm nay trông có vẻ trầm mặc khác thường.

- Muốn đi xem đại lộ ngôi sao có dấu tay và chữ ký của Marylin Monroe không? – Anh hỏi cô.

- Ủ - Cô gật đầu, nhưng anh lại thấy cô không hứng thú là mấy.

- À, đi ăn gì đây? Hay là tối nay chúng ta đến nhà hàng Schertz on Main mà Schwarzenegger mới mở nhé? Xem có may mắn gặp đại “tinh tinh” đang là thống đốc California không nhé? – Anh lại hỏi.

Vì cô, anh đã tìm học một khóa địa lý – lịch sử trên mạng.

Anh tưởng cô sẽ hét lên sung sướng ôm chầm lấy anh.

Nhưng cô chẳng hề.

- Được – Cô không có chút gì là hứng thú, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, rất trầm tư.

Thái độ trầm tư đó vẫn giữ đến sau bữa tối, mãi đến khi họ nắm tay nhau đi trên đại lộ Rodeo.

Hai người cứ đi dạo như thế bỗng nhiên cô dừng bước trước tủ kính của một cửa hàng.

Ánh mắt cô chăm chú nhìn chiếc đồng hồ Cartier màu bạc.

- Thích hả? Anh mua cho em nhé – Anh lập tức kéo cô vào cửa hàng được trang hoàng rất sang trọng.

Anh không hề phát hiện cô đang âm thầm quan sát anh.

- Phiền cô cho tôi xem cái này – Anh chỉ vào chiếc đồng hồ kim cương trong tủ, bảo nhân viên bán hàng lấy ra.

- Tiên sinh, mắt ông tinh thật đấy, kiểu này là mẫu mới năm nay của chúng tôi, rất đẹp, bạn gái ông đeo vào chắc chắn sẽ rất đẹp! – Nhân viên bán hàng đơn đả chào anh.

Anh đưa tay cô cho nhân viên bán hàng, chiếc đồng hồ màu bạc đeo vào tay cô rất hợp, rất có phong cách.

- Tiên sinh, đàn ông tặng đồng hồ cho phụ nữ có nghĩa là anh muốn chúng ta ở bên nhau từng giây từng phút cho đến mãi mãi – Nghe câu nói đó, cô chẳng cảm thấy gì, chỉ gỡ đồng hồ ra, trả lại cho nhân viên bán hàng.

- Được, tôi lấy cái này – Anh không hề nhìn giá, định rút thẻ ra đưa cho nhân viên bán hàng.

Nhưng cô giữa tay anh lại.

Thái độ của cô rất kỳ lạ, hình như là đang quan sát anh, thăm dò anh.

- Thưa cô, cô có muốn tặng quý ông đây một chiếc đồng hồ không? Ý nghĩa của việc phụ nữ tặng đồng hồ cho nam giới là em tự nguyện dâng hiến thời gian của em, cuộc sống của em cho anh – Nhân viên bán hàng vẫn thao thao bất tuyệt để giành được lần mua bán thứ hai.

Anh nhướng mày.

Em tự nguyện dâng hiến thời gian của em, cuộc sống của em cho anh, anh thích cách nói này.

Anh đang định nói gì đó.

- Hứa Ngạn Thâm, em không cần chiếc đồng hồ này! – Cô lạnh lùng lên tiếng.

- Vì sao? – Anh ngạc nhiên.

Cô rõ ràng đã đứng ở bên ngoài nhìn chiếc đồng hồ này qua tủ kính rất lâu, anh cũng không thuộc tầng lớp làm công ăn lương bình thường, mua chiếc đồng hồ này tặng cô, đối với anh mà nói, chẳng đáng nghĩ ngợi.

Anh thực sự không biết vì sao.

Thái độ của anh không giống giả vờ, cô hơi yên tâm.

- Nhan Hiệu Tinh cũng có một chiếc giống hệt như thế này – Cô nói ra nguyên do.

- Vốn dĩ đến ngày sinh nhật mình, em muốn anh tặng em chiếc đồng hồ này nhưng bây giờ thì không cần nữa – Cô cười – Những thứ người khác có, em không cần.

- Thật ư? . . Anh quay người cúi đầu, không để cho cô nhìn thấy mặt anh bắt đầu biến sắc.

Anh trả lại chiếc đồng hồ cho nhân viên bán hàng, kéo tay cô, bước ra khỏi cửa hàng Cartier – Không thích chiếc này cũng không sao, anh đến công xưởng bảo họ thiết kế một chiếc theo ý em.

- Thôi đi, đừng tiêu tiền bừa bãi – Cô giằng ra khỏi tay anh bỏ đi.

Thật ra cô vẫn không quen với anh hiện tại.

Anh hiện tại, dần dần đi đến đỉnh cao của sự nghiệp, hình như bắt đầu càng ngày càng xa cách với cuộc sống của cô.

- Chúc Tâm, em sao thế? – Anh đuổi theo, sầm giọng hỏi. Từ sáng nay, cô hình như có gì không bình thường.

- Em có gì không vui thì nói ra có được không? – Anh không thích thế này!

Cô đứng tại chỗ, mắt hơi sụp xuống, cuối cùng cũng nhấp máy môi – Lúc sáng cô ta giúp anh chỉnh lại cà vạt, em đã nhìn thấy rồi.

Anh sưng người.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn vào mắt anh – Anh không nên vô duyên vô cớ cho người phụ nữ khác mượn tiền, càng không nên để những việc như chỉnh lại cà vạt xảy ra sẽ dễ gây ngộ nhận cho họ - Cô không hy vọng anh vướng vào thị phi.

Anh nhíu mày – Anh không nghĩ nhiều như vậy – Cô nghĩ tầm séc đó là anh cho Nhan Hiểu Tinh mượn tiền nhằm giữ cô bảo mẫu đó lại sao? Rất tốt, sự “ngộ nhận” này rất tốt, anh sẽ không giải thích gì hết.

Đây coi như là lời giải thích của anh ư?

- Em muốn cho cô ta nghỉ việc, sự có mặt của cô ta khiến em không thoải mái.

Đây không phải là lần đầu tiên cô nhắc đến vấn đề này, anh cũng đã từng nói với cô rất nhiều lần là không được.

- Cô ta nói, chỉ cần anh chưa lên tiếng, cô ta sẽ không rời khỏi đây – Có chút gì đó giấu cợt, thì ra ở cái nhà này, đến một cô bảo mẫu cô cũng không đuổi được.

Ánh mắt nghiêm khắc của anh thu nhỏ lại.

- Được, anh sẽ lập tức lên tiếng đuổi cô ta đi – Anh lập tức gạt đầu.

Cô bất ngờ.

- Nhớ lấy, em là nữ chủ nhân của cái nhà này, em có quyền làm bất cứ việc gì – Anh nặn ra một nụ cười.

- Thật ư? – Cô cuối cùng cũng nở nụ cười thật sự đầu tiên của ngày hôm nay.

- Là một kẻ qua đường thôi mà, có đáng để em xì mặt không vui không? – Anh véo mũi cô.

Nếu sự có mặt của Nhan Hiểu Tinh khiến Chúc Tâm không thoải mái, thế thì anh sẽ tách cô ta ra xa một chút, ra khỏi tầm mắt Chúc Tâm.

Có lẽ do chưa thích nghi, hoặc do bị cảm lạnh, cổ họng cô có cảm giác khó chịu.

Hơn một giờ đêm, cô đi tắm, còn anh ở dưới bếp tự tay nấu trà giải cảm cho cô.

Anh rửa sạch kim quất, dùng dao nhọn khoét lỗ, sau đó vắt nước.

Trà giải cảm của “Ngu công” năm đó không còn đất dụng võ nữa, bởi đã bị anh thay thế từ lâu.

Anh thừa nhận anh ghen tuông, dù chỉ là ký ức về một tách trà giả cảm, cũng quyết không dành cho người đàn ông khác, tất cả những gì thuộc về cô anh đều muốn chiếm hữu cho riêng mình.

Có tiếng bước chân rón rén sau lưng anh.

Anh không quay đầu lại, bởi vì chỉ cần nghe tiếng bước chân vô cùng thận trọng đó đã biết không phải là người trong trái tim anh.

- Tiên sinh, anh đang pha trà à? Để em giúp anh.

Đối phương đang định vồn vã bước tới trước.

- Không cần – Anh lạnh lùng ngăn lại.

Đối với tất cả những gì liên quan tới Chức Tâm, anh không cần bất cứ ai nhúng tay vào giúp đỡ.

Cho tép quất và hồng trà vào ấm, đợi nước sôi anh châm vào ấm, sau đó nhanh tay cho thêm hai muỗng mật ong.

Trước đó, để biết cách nấu ấm trà này, anh đã phải “lặn lội” đi thỉnh giáo tay sinh viên họ “Từ” đó, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ lúc đó sắc mặt đối phương xám ngoét, tuyệt vọng thế nào.

Đối phó với kẻ địch anh trước nay đều không chùn tay.

Sau hai phút, anh rót trà giải cảm ra một ấm khác.

Nước quất ngâm lâu trong trà sẽ trở nên đắng, sau bao lần Chức Tâm phàn nàn, anh cũng ngộ ra được kinh nghiệm.

Quay người, Nhan Hiểu Tinh vẫn đứng ngây ra ở đó, bám riết anh bằng ánh mắt si tình.

Đúng rồi, hình như anh có chút chuyện, suýt nữa thì quên.

Anh đặt ấm trà xuống, xòe tay ra – Đưa chiếc đồng hồ trên tay cô cho tôi – Vừa mới nhìn, anh đã chú ý ngay đến chiếc đồng hồ Nhan Hiểu Tinh đang đeo trên tay.

Cô ta cũng người, không biết anh định làm gì nhưng vẫn tháo ra đưa cho anh.

Anh cầm lấy chiếc đồng hồ, dưới đôi mắt đang mở to của Nhan Hiểu Tinh, anh mở thùng rác, vứt vào không chút thương tiếc.

- Tiên sinh. . . - Nhan Hiểu Tinh cuống lên.

Anh quay người lại – Tôi rút lại câu nói đó.

Anh từng nói, cô ta có thể dùng thẻ của anh mua bất cứ thứ gì mà cô ta muốn.

Nhưng thứ Chức Tâm thích thì cô ta không được phép có!

- Đồng hồ. Sau này cô không được mua đồng hồ nữa! – Anh tuyên bố quyết định của mình, mặt không chút cảm xúc.

Thì ra, đồng hồ có ý nghĩa đối với phụ nữ.

Nhan Hiểu Tinh lắp bắp không thốt nổi nên lời.

- Tự đi mua một sợi dây chuyền đi – Anh ngừng một lát – Còn nữa, tôi sẽ mua vé máy bay ngày mai cho cô, đưa cô rời khỏi đây.

Nhan Hiểu Tinh không thể tin vào tai mình, mắt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

Đây là câu trả lời của anh ư? Cô tưởng rằng, cô tưởng rằng. . .

Anh quay người bê ấm trà giải cảm, định về phòng thì đột nhiên cô ta lấy hết can đảm ngăn anh lại – Tiên. . . tiên sinh. . . anh, anh thật không cho em một chút cơ hội nào sao? Em. . . em thật sự rất thích anh. . .

- Cô ta khóc nức nở, dáng vẻ lay động lòng người, tưởng chừng như có thể dễ dàng hạ gục trái tim sắt đá của bất cứ người đàn ông nào.

Nhưng, anh chỉ nhúu mày, nhúu rất chặt.

- Em. . .em. . .nếu anh thật sự ghét em, em sẽ biến mất ngay trước mắt anh. . .không bao giờ làm phiền anh nữa. . .- Nước mắt rơi lã chã, vô cùng thê lương.

Lùi một bước tiến hai bước?

Anh hồ hững ngược mắt lên, đáy mắt không có quá nhiều cảm xúc – Về nước, tôi sẽ lấy danh nghĩa của mình mua cho cô một căn hộ, cô ngoan ngoãn ở đó, đừng xuất hiện trước mặt Chúc Tâm.

Căn hộ? Nhan Hiểu Tinh kinh ngạc đến mức quên cả mình đang khóc.

- Đúng vậy, chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi nói gì, bảo cô làm gì cô làm theo thì biệt thự, sân châu, hàng hiệu, cô muốn thứ gì có thứ đó – Thái độ của anh vẫn lạnh băng.

Nhan Hiểu Tinh mở to đôi mắt đẹp, không dám tin mình may mắn đến thế.

- Tiên sinh! Không, Ngạn. . .- Cô từ khóc thành cười, bước tới trước định dụi dụi ôm lấy anh, nhưng bị anh đưa tay ra ngăn lại.

- Lãng Lãng, vĩnh viễn chỉ có một người mẹ, đó chính là Thẩm Chúc Tâm! – Anh nói chắc như đinh đóng cột.

Nụ cười trên môi Nhan Hiểu Tinh tắt ngóm – Nhưng. . .nhưng. . .Lãng Lãng cần em!

- Không, nó không cần bất cứ ai cả! – Thái độ của anh vẫn lạnh giá – Nếu cô cần nó, tất cả những gì tôi nói trước đó đều vô hiệu.

Khóe môi khẽ nhếch lên khinh khỉnh, anh đã lăn lộn trên thương trường bao năm, cô gái trước mắt là loại người gì anh vừa nhìn đã thấu suốt.

Cô hoang mang, cô hốt hoảng, đều không lọt vào mắt anh.

- Ngày mai tôi sẽ cho người cầm vé máy bay đến. Nếu cô bé Lãng Lãng đi, tôi cũng sẽ không phản đối – Anh nheo đôi mắt nghiêm khắc – Sau này, hai mẹ con cô tự sống với nhau – Nói xong, anh bưng trà giải cảm, quay người đi ra khỏi bếp.

Dù gì đứa bé đó, anh cũng không thích!

Lùi một bước tiến hai bước ư? Chỉ có Hứa Ngạn Thâm này mới có thể bức người khác không còn đường lui!

Về phòng, đặt ấm trà giải cảm xuống, anh phát hiện Chúc Tâm đã ngủ say như chết.

Mệt đến vậy sao? Ánh mắt tàn nhẫn trở nên dịu dàng, đáy mắt anh thấp thoáng nụ cười.

Cô gái, em còn chưa hoàn thành “nhiệm vụ” tối nay đấy, em còn chưa “giày vò” em mà.

Anh đẩy đẩy cô, trong giấc mơ cô khó chịu gạt tay anh ra, vùi mặt sâu vào chăn, tỏ ý muốn trốn tránh “nhiệm vụ”.

Nụ cười vẫn ở trên môi anh.

Sợ cô bị ngộp thở, anh kéo chăn xuống khỏi mặt cô, cẩn thận hôn lên môi cô, tắt đèn, nằm xuống phía bên kia giường.

Cuộc sống có cô thật tốt biết bao.

* * *

Cô ngủ một giấc đã đời, nằm mơ thấy giấc mơ đẹp.

Trong mơ, có Lãng Lãng, có anh, còn có. . .con của họ. . .

Lúc tỉnh dậy, mở mắt ra, “bình!” mặt cô bị thứ gì đó múp múp mềm mềm đá trúng. Cô giật nảy người, vội vàng ngồi dậy, kinh ngạc nhìn thấy Lãng Lãng đang nằm bên cạnh cô, cật lực ngo ngoáy tay chân.

Sao thằng bé lại ở đây? Nhan Hiểu Tinh bị anh cho nghỉ việc rồi sao?

Thấy chẳng ai “nói chuyện” với mình, Lãng Lãng meo meo như sắp khóc.

- Oa. . .

- Ngoan, ngoan, Lãng Lãng ngoan! – Cô quàng quàng đứng lên.

- Oa. . .

Lãng Lãng khóc toáng lên.

- Ngoan, ngoan, ngoan! – Cô quàng quàng tay rút cành hoa hồng tối qua Hứa Ngạn Thâm tặng cô ra lắc lắc trước mắt Lãng Lãng, miệng khẽ dỗ dành – Con trai ngoan, không khóc, không khóc! Mẹ ở đây với con rồi!

Lãng Lãng bị màu đỏ chót của hoa thu hút, lập tức nín khóc, chăm chú nhìn bông hoa hồng trong tay cô.

Đúng rồi, thằng bé thích! Chúc Tâm cười càng rạng rỡ! Thằng bé có lẽ sẽ thích nghe nhạc, có thể làm con vui cũng tốt cho sự phát triển của con.

Vừa nghĩ đến đây, cô lập tức mở ti vi cho thằng bé. Tiếng di động vang lên, cô nghe máy, lập tức giọng trầm trầm của anh vọng đến – Tỉnh rồi à?

- Ủ! – Chết thật, cô có phải cười hơi quá rồi không? Cô nắn nắn khoe môi đang toét ra cười của mình.

- Quần gia và dì Vương đều có kinh nghiệm chăm trẻ con, em không hiểu gì thì có thể hỏi họ - Anh nhẹ nhàng dặn dò.

- Ủm! – Cô cất lực gật đầu.

- Trưa anh sẽ về đưa em đi ăn trưa. Chiều em đến phim trường với anh, xong việc, anh sẽ đưa em đi chơi – Anh sắp xếp thỏa đáng hành trình ngày hôm nay, cô chỉ có hai tuần nghỉ phép, anh phải tận dụng mọi thời gian.

- Không được, em phải chăm Lãng Lãng. . .- Bây giờ cô có nhiệm vụ làm mẹ rồi!

- Thế còn anh thì sao? Đừng để anh hối hận với quyết định này! – Trong điện thoại, giọng anh bắt đầu không vui.

Biết ngay anh rất thích ghen tuông mà!

- Thế. . .- mắt cô đảo qua – Anh lái xe, em bế Lãng Lãng cùng đi, chúng ta đến cửa hàng bách hóa trước. Em muốn mua một vài bộ đồ chơi, đồ chơi của Lãng Lãng đều để ở nhà không mang sang đây, sau đó chúng ta đi mua một bộ chăn gối màu sắc sặc sỡ một chút – Lãng Lãng thích màu sắc sỡ.

Tâm trạng hôm nay của cô hình như rất tốt.

Trầm ngâm một lát, anh chùng giọng chậm rãi nói – Chúc Tâm, nó không phải con ruột của em. . .Em thật sự không cần tốn tâm sức nhiều như thế. . .

- Hứa Ngạn Thâm, sau này con lớn, anh không được nói những lời này nữa nhé! – Cô nhú mày – Em sẽ đối với con thật tốt, tốt nhất có thể. Cho dù một ngày nào đó nó biết em không phải là mẹ ruột của nó, em cũng hy vọng nó sẽ coi em là người mẹ duy nhất của nó! – Cô tin cho đi thì sẽ được nhận lại.

Anh trầm ngâm mấy giây – Được, sau này anh sẽ không nhắc nữa.

- Đúng rồi, chiều chúng ta đi mua một chiếc máy nghe đĩa nhé, chắc Lãng Lãng sẽ thích lắm – Cô vỗ đầu, đột nhiên nhớ ra mục đích của cuộc nói chuyện điện thoại này.

- Được – Anh đồng ý.

Quan trọng không phải Lãng Lãng thích mà cô thích là được.

- Oa. . .

Cô nói chuyện điện thoại quá lâu, Lãng Lãng lại khóc văng lên.

- A lô, a lô. . .sao tự dưng không nói gì nữa vậy? – Hứa Ngạn Thâm vẫn còn ở đầu dây bên kia, nhưng cô chẳng thể để tâm đến anh, vội vàng ngắt điện thoại.

- Đừng khóc, đừng khóc, đừng khóc! – Cô lại cầm đóa hoa hồng do quá hấp tấp cô thấy tay mình đau nhói. Thì ra là gai hoa đâm vào ngón tay cô. . . một giọt máu trào ra.

Máu.

Hứa Ngạn Thâm bây giờ chỉ cần nhìn thấy cô chảy máu là cả người nổi gai ốc.

Cô sưng người ngậm ngón tay chảy máu vào miệng, tim đột nhiên có cảm giác không bình thường.

- Oa. . .

Lăng Lăng lại khóc, cô định thần lại, vội vàng nhẹ tay nhẹ chân bế Lăng Lăng lên, nhẹ nhàng vỗ về nó, dỗ dành nó, đến khi nó ngừng khóc. Bỗng nhiên cô nhớ ra không biết Lăng Lăng đang uống sữa chưa. Đứng rồi! Cô phải đi pha sữa, nếu không lát nữa Lăng Lăng đói lại khóc nữa, cô chắc chắn sẽ luống cuống không biết làm gì!

Nhẹ nhàng vỗ về con, cô đi xuống lầu vào bếp.

- Cô Nhan, cô bỏ đi như vậy sao? Nói thế nào cô cũng là mẹ ruột Lăng Lăng mà! – Trong bếp vọng ra giọng không phục của chị làm bếp – Người phụ nữ đó thật quá đáng, tự mình không sinh được con, ý được chồng cưỡng chiều, lại còn qua cầu rút ván, muốn đuổi cô đi!

Cả người Chúc Tâm hóa đá. Mẹ ruột của Lăng Lăng, cô có nghe nhầm không?!

- Dì Vương, dì đừng nói nữa, thật ra chị là người rất tốt, chị chỉ không thích cháu – Giọng của một người khác, nhỏ nhẹ dịu dàng, đáng thương vọng ra.

- Cái con bé này. . .cháu sống ở đây tám tháng, dì còn không biết cháu là người thế nào sao? Cháu ấy à, chính là hiền lành quá dễ bị bắt nạt! – Dì Vương thở dài.

Sống tám tháng ở đây. . .Cô chắc chắn nghe nhầm rồi.

- Dì Vương, sau khi cháu đi, nhờ dì giúp chăm sóc Lăng Lăng, còn nữa. . .tiên sinh. . .- Nói đoạn lại khóc.

- Đừng khóc nữa, cháu mà khóc dì đau lòng lắm! – Dì Vương đứng bên cạnh đưa khăn giấy cho cô ta – Hứa tiên sinh. . .cậu ấy nói sẽ sắp xếp cho cháu thế nào?

- Anh ấy nói. . .sẽ mua một căn hộ cho cháu, nhưng. . .cháu không được gặp Lăng Lăng, vì chị không thích, Lăng Lăng chỉ có thể có một người mẹ. . .- Nói đoạn khóc không thành tiếng.

- Hứa tiên sinh sao có thể như thế? Dù Lăng Lăng chỉ có thể có một người mẹ, người đó cũng phải là cháu chứ! Lăng Lăng rõ ràng là cốt nhục của cháu và Hứa tiên sinh mà! – Dì Vương phẫn uất – Dì sẽ nói tốt về cháu với Hứa phu nhân.

Ôm Lăng Lăng trong tay, Chúc Tâm đi lùi từng bước một.

Không phải! Không phải! Không phải!

Câu nói “Lăng Lăng rõ ràng là cốt nhục của cháu với Hứa tiên sinh mà!” quá rõ ràng!

Đầu óc cô trống rỗng, thế giới bắt đầu đảo lộn trong mắt cô.

“Reng, reng, reng” tiếng di động vang lên.

Hai người trong bếp, nghe tiếng động, bốn mắt nhìn nhau lập tức chạy ra.

- A lô? Ai đó? – Nghe điện thoại, giọng cô run lên.

- Chúc Tâm à? Tổ Phi Phi đây – Đầu dây bên kia, là bạn thân nhất của cô – Có chuyện này tớ suy nghĩ rất lâu rồi, cuối cùng cũng phải nói cho cậu biết! Chúc Tâm, cậu phải kiên cường, tớ không muốn cậu bị người ta lừa dối như một con ngốc!

Bị người ta lừa dối như một con ngốc. . .

- Cậu từng nói, bảo mẫu nhà cậu, cô ta có người bao, còn sinh con đúng không? Tớ đã điều tra ra, từng số tiền mà cô ta có đều là được chuyển từ tài khoản của Hứa Ngạn Thâm. . .Nói cách khác, người bao cô ta chính là chồng cậu – Hứa Ngạn Thâm.

“Kịch” di động rơi xuống đất.

- Oa. . .- Lãng Lãng trong lòng khóc văng lên.

Cô ngẩng gương mặt cắt không còn giọt máu, đối diện với hai gương mặt trắng bệch của Nhan Hiểu Tinh và dì Vương.

Hai gương mặt.

“Người phụ nữ đó thật quá đáng, mình không biết sinh con. . .”

“Anh ấy nói. . .sẽ mua cho cháu một căn hộ. . .”

Tất cả những câu đối đáp đó giống như những con quỷ nanh ác vồ lấy cô, lớn vồn trong đầu cô.

Cô mặt không chút cảm xúc, thò cánh tay đang run lẩy bẩy, cúi người, nhặt điện thoại dưới đất lên, gọi ột số điện thoại vô cùng thân quen.

- Có chuyện gì muốn nói với anh à? – Đầu dây bên kia giọng anh vẫn vui vẻ.

- Anh lập tức về nhà ngay – Cô ra lệnh, gần từng chữ.

- Chuyện gì thế? – Anh nhú mày, giọng nói vẫn rất kiên nhẫn – Anh đang bận việc, bây giờ không thể về được, trưa anh sẽ về.

- Anh về ngay lập tức cho tôi! Ngay bây giờ, ngay lập tức! – Cô hét lên, nói xong, cô quăng mạnh di động vào tường.

Chiếc điện thoại vỡ tan tành.

24. Chương 25: Đoạn Tuyệt Với Hạnh Phúc

Tay cô liên tục run lên, tay phải cố gắng giữ lấy tay trái nhưng không được, thất bại hoàn toàn, không chỉ tay mà cả người cô run lên bần bật.

Nhan Hiểu Tinh bế Lãng Lãng, cúi gầm mặt như đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì, đứng ở một bên.

- Oa. . . – Lãng Lãng vẫn khóc ngằn ngặt.

- Cô Nhan, cháu cho con bú trước đi. Chắc thằng bé đói lắm rồi! – Dì Vương không thể đứng nhìn nữa.

- Nhưng, còn chị, chị ấy. . .- Nhan Hiểu Tinh bất an nhìn cô.

Chức Tâm thật sự rất muốn bật cười.

Con trai đói đến thế này rồi mà vẫn còn đóng kịch.

Cô lạnh lùng liếc mắt một cái, đứng thẳng người dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ngồi xuống sofa trong phòng khách, đợi anh về.

Cô không làm được, cô không làm được! Cô không thể vô tư bế Lãng Lãng giống như trước kia được nữa.

Ánh mắt dì Vương nhìn cô, quả nhiên có ác cảm – Cô Nhan, cháu đừng nghĩ nhiều nữa, phải nghĩ đến đứa bé trước, nói gì thì nói đứa bé này là cháu đích tôn của nhà họ Hứa! – Bà ta cố ý nói để Chức Tâm nghe.

Được sự động viên của dì Vương, Nhan Hiểu Tinh cắn cắn môi – Được, nghe dì Vương vậy. . . – Cô ta cắn thật kéo áo mình lên, Lãng Lãng quả nhiên nín ngay, tham lam mút lấy mút để nguồn sữa ngọt ngào đó.

Họ quả nhiên là mẹ con.

“Em sẽ đối với nó thật tốt, tốt nhất có thể. . .” Mấy phút trước, tuyên bố của cô đã trở thành sự chế giễu lớn nhất trên thế giới này.

Phi Phi nói đúng, cô bị người ta lừa dối như một con ngốc.

Lúc Hứa Ngạn Thâm về đến nhà, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy chính là cảnh này.

Vừa nhìn thấy anh đã sa sầm, dáng người cao lớn bước vào, Nhan Hiểu Tinh đỏ mặt kéo áo xuống – Tiên sinh. . . - Hốt hoảng ôm lấy con đáng sau lưng anh.

Hai đường chân mày của Hứa Ngạn Thâm nhíu chặt.

Nhan Hiểu Tinh tối nay bay nhưng không phải anh đã cảnh cáo cô ta không được đến gần Lãng Lãng rồi ư? Sao bây giờ Lãng Lãng lại nằm trong lòng cô ta, còn ở ngay bên cạnh Chúc Tâm?

Anh nhìn vợ.

Trong điện thoại, giọng Chúc Tâm lạc đi, càng nghĩ càng không yên tâm, anh vội vàng bàn giao công việc rồi chạy ngay về nhà.

- Sắc mặt sao lại kém thế này? – Anh nhíu mày, đưa tay định sờ trán cô.

Không phải là bệnh cảm đã trở nặng đấy chứ?

Không ngờ, tay anh chưa kịp chạm vào, Chúc Tâm đã lạnh lùng né sang một bên.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt rất lạnh, lạnh chưa từng có.

- Hứa Ngạn Thâm, anh giải thích đi, vì sao Nhan Hiểu Tinh có sữa cho Lãng Lãng bú? – Cô ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn anh.

Không thể suy sụp! Không thể! Cô muốn nghe anh giải thích!

Vì câu chất vấn không chút khách khí đó của cô, không khí trong phòng như cô đặc lại.

Thái độ sững sờ của anh cô nhìn thấy rõ mồn một, vô cùng chân thực.

- Anh trả lời đi – Cô không muốn mất kiểm soát nhưng giọng nói bắt đầu cao lên.

Phía sau, có tiếng phanh xe, là Tâm Ngữ vừa về đến nơi.

Anh từ từ quay đầu lại, môi mím chặt vô cùng nghiêm khắc, hai mắt sắc nhọn nhìn về hướng cô gái đó.

Nhan Hiểu Tinh không nén được rùng mình.

- Hứa Ngạn Thâm, anh nói đi, Lãng Lãng có phải là con ruột của anh không? – Cô vẫn truy hỏi, không muốn chịu thua, trước mặt cô gái đó, cô cố gắng giữa nộ cười bình tĩnh, nhưng vì muốn giấu những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi, khóe môi cô khẽ giựt giựt.

Sự thực đã bày ra trước mắt, vì sao cô vẫn bám vào tia hy vọng cuối cùng, hy vọng tất cả chỉ là sự vu khống của người khác.

Cô thật sự rất muốn tin anh, cho dù, đó chỉ là một lời nói dối.

- Đúng – Quỳ xuống trước mặt cô, anh chậm rãi gập đầu, chùng giọng thừa nhận.

Giấy không gói được lửa, việc đã đến nước này. . .

Nghe tiếng anh trai thừa nhận dứt khoát, Tâm Ngữ đứng đằng sau gờ tay bịt miệng, những giọt nước mắt hối hận trào ra.

Tâm Ngữ không ngờ rằng sẽ có ngày này.

Cô sững sờ nhìn anh trai, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Vì sao cô cảm thấy bây giờ người đàn ông vừa gập đầu thừa nhận trước mặt cô lại xa lạ đến thế?

- Chị dâu, chị nghe em nói! – Tâm Ngữ chạy bổ đến, nước mắt nhoe nhoẹt, quỳ xuống trước mặt cô – Tất cả vinh nhục của anh trai đều ở Hứa gia, anh ấy bắt buộc phải làm như vậy! Anh hai lúc đó sắp kết hôn, chúng em phải đi trước một bước sinh cháu đích tôn cho Hứa gia trước khi tin vui đó truyền ra ngoài, nếu không chúng em chẳng còn vốn liếng gì để tranh đấu nữa!

Tranh đấu?

Thì ra Lãng Lãng chính là vốn liếng.

Khóe môi cô giật giật, rất muốn cười.

- Hứa Ngạn Thâm, đây là thứ anh cần? – Cô muốn khóc nhưng không khóc được.

Anh nhìn cô, chăm chú, không nói.

Cô chưa bao giờ thấy anh đáng thương như lúc này. Còn mình, còn đáng thương hơn.

Anh nói “Thẩm Chúc Tâm, em nghe cho rõ đây, em không được mang thai nữa!”

Sự mỉa mai lớn biết bao? Ngay giây phút cô cảm động tưởng rằng mình là người hạnh phúc nhất thì thật ra cô đã là vật hy sinh.

- Anh bao cô ta, giấu cô ta ở Mỹ, cô ta sinh cho anh một đứa con trai. Sau đó, mẫu tử tình thâm cô lại cứ bám riết lấy vợ chồng chúng ta, anh đi Mỹ, cô ta đi theo! Thế mà anh nói với em, cô ta chỉ là kẻ qua đường không quan trọng gì. Anh đuổi việc cô ta, thật ra là chuẩn bị đưa cô ta về nước, lén lút mua nhà cho cô ta, nạp thêm thiệp – Cả câu chuyện càng nói cô càng cảm thấy mình ngủ hết chỗ nói, cô tin tưởng anh đến thế nhưng lòng tin của cô đã biến thành trò cười.

- Hứa Ngạn Thâm, sao anh lại có thể đáng sợ như thế chứ! – Từng câu từng chữ, nói ra mà lòng buốt giá.

Chân mày của anh cau lại.

- Chị dâu, không phải như vậy đâu! Lúc đó tất cả mọi thứ đều do em xử lý, em khơi mào! Anh chỉ gặp cô ta có một lần, đến cả cô ta cũng không biết! – Tâm Ngữ vội vàng biện giải – Vả lại, mối quan hệ giữa anh trai và cô ta không như chị nghĩ đâu, Lãng Lãng cũng là. . .

- Tâm Ngữ - Cô bình tĩnh cắt ngang em chồng – Em đã nói dối quá nhiều, chị không muốn nghe em nói nữa.

Câu nói này khiến Tâm Ngữ trợn tròn mắt như bị sét đánh trúng.

Cô quay sang nhìn anh – Có phải anh chuẩn bị mua cho cô ta một ngôi nhà sau đó biến cô ta thành tình nhân của anh không?

Nhan Hiểu Tinh bất an ôm Lãng Lãng thật chặt.

- Hứa Ngạn Thâm, anh cũng đừng nói dối nữa! Cậu bé chần chờ vì nói dối có chó sói đến quá nhiều lần nên chẳng ai còn tin cậu ta nữa! – Cô vẫn mỉm cười, chỉ là khóe môi không ngừng run lên.

Cô cười rất khó coi.

- Chúc Tâm, anh giữ cô ta ở lại là có lý do của anh. Cô ta rất có ích cho anh – Anh thử nắm tay cô.

Tay cô, rất lạnh rất lạnh, sao lại thế này?!!! Bị cảm thật rồi sao???

Tâm Ngữ mở to mắt, ngay đến cô cũng không dám tin những gì mình nghe thấy.

Anh, anh muốn giữ cô gái này bên mình thật sao? Vì sao?

Cô hất tay anh ra, gằn từng chữ - Lý do! Em cần lý do!

Sinh con với người khác, lý do là cô không sinh được, anh cần cháu đích tôn cho Hứa gia, anh cần tranh đấu!

Bây giờ, lý do nạp thêm vợ lẽ là gì đây?

Mắt anh đầy đau khổ - Anh không thể nói. Vì anh biết, em nhất định sẽ phản đối, nhất định sẽ không chấp nhận.

Nhất định sẽ phản đối, nhất định sẽ không chấp nhận?

Cô cuối cùng cũng bật cười thành tiếng – Anh không thể nói ư? Vậy để em nói! Lý do thứ nhất, anh thích cô ta. Cô ta đẹp như thế, lại lúc nào cũng tỏ ra đáng thương khiến anh muốn bảo vệ cô ta. Nhìn thấy một

người phụ nữ yếu đuối, đàn ông không phải đều dùng nửa thân dưới để suy nghĩ sao? Lên giường một lần, ném được quả ngọt, dĩ nhiên là muốn tiếp vô số lần thứ hai rồi!

Vì lời của cô mất anh trở nên u tối.

- Lý do thứ hai, anh muốn tiếp tục đơm hoa kết nhụy, có càng nhiều vốn liếng hơn nữa, Hứa Ngạn Thâm, anh bắt đầu “con nối nghiệp cha” rồi đấy à! – Cô lạnh lùng cười chế nhạo.

Chẳng trách anh cả nói, người nhà họ Hứa đều bị bệnh hết cả! Ngay đến Tâm Ngữ cũng bắt đầu “thần trí bất minh” rồi, cô còn chờ đợi gì ở anh nữa?!

Lúc đó, cô thật sự không hiểu, bây giờ, cô hiểu rồi! Vì sao bố chồng mẹ chồng lại nhanh chóng đón nhận Lãng Lãng như thế, vì sao anh hai luôn gọi cô là “em dâu” với giọng đầy mỉa mai, vì sao ánh mắt mẹ lớn lại đề phòng như thế. . . Cô hiểu rồi, thật sự hiểu rồi! Tất cả mọi người đều biết chân tướng sự việc chỉ có cô là bị bịt mắt, ngu ngốc tưởng rằng mình vẫn đang hạnh phúc.

Nghe xong lý do thứ hai của cô, anh không thể tin nổi, cô lại có thể nói ra những lời như vậy! Vì Lãng Lãng, cô nhìn anh bằng con mắt như thế sao?

- Thảm Chúc Tâm, đủ rồi! Từ đầu đến cuối anh chỉ yêu một mình em! Vì Lãng Lãng, vì một cô gái chẳng thể nào uy hiếp tình cảm của chúng ta, đáng để cho em phủ nhận anh thành ra như thế sao? – Cơn tức giận bốc lên đầu anh.

Mẹ ruột của mình, anh có thể tính toán, đến em gái ruột của mình, anh cũng rất lạnh nhạt! Chỉ có cô, bé trong tay sợ rơi xuống, ngậm trong miệng sợ tan ra, sự nâng niu đó, sự đối xử khác biệt đó lẽ nào cô không cảm nhận được sao?

Anh đã làm sao gì chứ? Điều duy nhất anh làm sai chỉ là năm đó nhấn tâm bảo cô đi phá thai, thành ra kết cục thế này!

Anh muốn ẩn vai cô, lay tỉnh cô! Cô sao có thể nói anh là loại đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới của mình chứ! Nếu người khác mắng nhiếc anh, anh chẳng buồn để tâm, nhưng sao cô có thể nói như thế?!

Cô lại hất tay anh ra, rất cật lực – Đùng đụng vào tôi! – Cô hét lên mất kiểm soát.

Cô thật không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

- Đây là thứ anh gọi là tình yêu đó sao? Hứa Ngạn Thâm, tình yêu của anh làm tôi cảm thấy buồn nôn! Còn hơn nuốt phải một con ruồi vào miệng.

Cô luôn hy vọng anh một lần nói, Thảm Chúc Tâm, anh chỉ yêu một mình em. Nhưng anh luôn cảm thấy ngượng miệng, mãi không chịu nói ra, dù có chút thất vọng nhưng cô chưa hề so đo.

Nhưng bây giờ anh còn dám nói sao?!

Anh yêu cô? Anh yêu cô mà lại có thể hy sinh cô để đạt được thứ anh gọi là “tranh đấu”? Anh yêu cô? Anh yêu cô mà có thể làm điều mờ ám, bắt mình với người phụ nữ khác?

- Em nói. . . cái gì? – Anh rút qua kẽ răng.

Cô lại có thể nói tình yêu của anh còn ghê tởm hơn cả một con ruồi sao?

- Sau này anh thích yêu ai thì cứ việc đi mà yêu, tôi không cần tình yêu của anh! – Cô bước giật lùi.

Tất cả những thứ này cô thật sự không thể chấp nhận nổi.

Vì sao lại đối xử với cô như vậy? Thứ cô cần chỉ là một tình yêu bình dị nhất mà thôi.

Anh sẵn tới trước, cuối cùng ẩn mạnh vai cô, lớn tiếng trách cứ - Thảm Chúc Tâm, em đừng tức giận anh nữa có được không? Anh sẽ không để cô ta xuất hiện trước mặt em nữa, em không thích Lãng Lãng có thể vứt nó cho bất kỳ ai chăm sóc! Cô ta sẽ không làm ảnh hưởng tới em, càng không thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta.

Sẽ không ảnh hưởng đến cô? Càng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa họ? Làm sao đây, kiểu nói này khiến cô rất muốn vỗ tay cười lớn.

Anh tưởng rằng anh đang nuôi một con thú cưng à?

Hứa Ngân Thâm, anh tưởng mình có thể nắm chắc cả hai người phụ nữ trong tay, tận hưởng hạnh phúc trọn vẹn ư?

- Anh chỉ cho cô ta tiền, còn tất cả thời gian của anh đều dành cho em. . .

“Bốp” một tiếng rất mạnh, cắt ngang lời anh, tất cả mọi người bao gồm cả anh đều sững sờ.

Cô lại có thể đánh anh một bạt tai.

Rất mạnh, trên gương mặt tuần tú của anh hẳn rõ năm dấu tay.

Anh không phải là chưa từng bị ai đánh, lúc nhỏ, mẹ lớn tìm đủ cớ đánh anh, phạt anh, nhưng không hề gì, anh biết sớm muộn có một ngày tất cả người nhà họ Hứa phải cầu xin anh.

Chỉ là anh không thể ngờ ngày đó chưa kịp đến thì Chúc Tâm dịu dàng của anh đã cho anh một cái bạt tai.

- Tiên sinh, anh sao thế? – Nhan Hiểu Tinh giọng run run, cầm khăn tay định tiến lại phía anh.

- Cút ra! – Anh đẩy cô gái đó không chút khách khí.

Nhan Hiểu Tinh loạng choạng ngã ngời ra đất, nhìn hai vợ chồng vì cô mà rạn nứt, niềm vui sướng trước nỗi đau của người khác len lén lên trong mắt cô.

- Tiếp theo, anh có phải sẽ nói với tôi rằng, anh sẽ phân bổ thời gian rất hợp lý đúng không? Từ thứ Hai đến thứ Bảy là của tôi, còn Chủ Nhật mới là của cô ta?

Đủ rồi! Cô không muốn nhìn thấy bất kỳ ai nữa!

Chúc Tâm mất kiểm soát chạy đến bậc cửa, cầm lấy giày của mình, vội vàng xỏ vào. Tay cô vẫn còn run, không tài nào kiềm chế được.

- Em đi đâu? – Anh giữ cô lại.

- Tôi không muốn nhìn thấy anh! Đi mà thực hiện giấc mộng bá vương của anh! Đi mà tận hưởng cuộc sống trái ôm phải ấp của anh! – Cô phẫn nộ đến nỗi giọng nói chưa bao giờ chói tai đến vậy.

- Thảm Chúc Tâm, em bình tĩnh lại đi! Việc không như em nghĩ! – Anh hét lên.

Cô gỡ từng ngón tay anh ra – Từ giây phút này trở đi, bất cứ những gì anh nói tôi đều không - muốn - nghe!

Nói rồi cô đẩy mạnh anh, chạy như bay ra ngoài.

Cô không muốn nghe! Cô nghĩ kiếp này cô không bao giờ quên được ngày hôm nay.

Hạnh phúc của cô vốn dĩ là căn phòng kính đã bị đập vỡ tan tành.

- Thảm – Chúc – Tâm!

Anh định đuổi theo thì Tâm Ngữ cố sức ôm anh lại – Anh, anh đừng đuổi theo chị dâu nữa, để chị ấy bình tĩnh lại, anh càng bức chị ấy, chị ấy có thể sẽ nổ tung đó! – Cô chưa từng thấy chị dâu như thế bao giờ, chị dâu là người thích cười, dịu dàng, yêu kiều, nghịch ngợm nhưng cô chưa từng thấy chị dâu cười thê lương đến vậy, khiến lòng cô đau xót vô hạn.

Cô sai rồi, cô tưởng chị dâu có thể chấp nhận, cô tưởng tất cả phụ nữ nhà họ Hứa đều có thể chấp nhận bao gồm cả chị dâu nhưng cô đã lầm.

Anh hít thở một hơi thật sâu, dần dần bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy.

Phải cho cô thời gian để bình tĩnh lại.

Anh còn phải đi gặp khách hàng, anh không thể mất kiểm soát như thế!

- Anh. . .chị dâu có khi nào. . .không cần anh nữa không. . . – Tâm Ngữ thấp thỏm hỏi.

- Không bao giờ - Anh đã bình tĩnh lại, chỉ là chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như lúc này.

- Cô ấy rất yêu anh, bọn anh đã ở bên nhau tám năm, chưa bao giờ vứt bỏ nhau.

Sau khi bình tĩnh lại, cô nhất định sẽ trở về! Nhất định là như vậy!

* * *

Cô cũng không biết mình đang làm gì, một mình chạy rất lâu, sau đó lững thững đi rất lâu, rất lâu.

Mệt mỏi, cô ngồi lẫn trong đám đông, nhìn xe buýt chạy qua chạy lại.

Thì ra, cuộc hôn nhân của cô cũng giống như một chiếc xe buýt, cô tưởng rằng thứ cô chọn là trạm an toàn nhất. Nhưng vừa lên xe mới phát hiện, chiếc xe này quá đông người, chen lấn nhau, nam có, nữ có, già có, trẻ có, cô phải khổ sở đứng trong một khe chật hẹp, hoang mang sinh tồn. Lúc cô sắp vỗ tay vì thành công của mình thì tài xế đạp phanh, cô ngã chúi nhủi.

Cô chẳng có gì hết.

Cô sao lại ngã đến thế này? Chỉ vì mình quá yêu một người mà chọn lên chiếc xe đáng lẽ không nên lên. . .

Cứ đi, cứ đi như thế, mệt cô ghé vào một quán ăn Nhật.

Cô gọi một bàn thức ăn, vô cùng xa xỉ.

Cô không thích tiêu xài hoang phí tiền của Hứa Ngạn Thâm, cô luôn nghĩ, nếu có một ngày anh cần tự mình lập nghiệp, cô có thể giúp anh tiết kiệm một chút chính là giúp anh đặt một viên gạch cho tương lai.

Nhưng, thì ra bạn không tiêu tiền của đàn ông thì tiền của anh ta sẽ để dành cho người phụ nữ khác!

Một bàn đầy thức ăn nhưng cô không ăn nổi một miếng, bởi vì cô ghét nhất, ghét nhất chính là món Nhật.

Cô như đang tự ngược đãi mình, bắt mình uống từng ngụm từng ngụm thứ canh miso mà cô phát buồn nôn, cô chấm mù tạt, ăn chỗ sashimi mà trước giờ cô không dám ăn, vị cay nồng xộc lên mũi, cay đến nỗi trào nước mắt.

Đây chính là cuộc sống, bạn có cảm hận hơn nữa thì cũng phải học cách sống tiếp!

Cô lau sạch nước mắt, lại tiếp tục ăn rất nhiều mù tạt, nước mắt không ngừng chảy ra vì cay.

Cô không khóc, cô thực sự không muốn khóc!

Lau nước mắt, nuốt miếng sashimi, rồi lại lau nước mắt, lại nuốt một miếng cá hồi, cô không khóc, chỉ là thức ăn cay quá mà thôi!

.

- Cho hỏi, ông có từng gặp cô gái trong hình không? Cô ấy tên Nhan Hiểu Tinh – Một chàng trai châu Á mất một mí, mê hoặc cảm tấm hình tìm người, đang hỏi thăm khắp mọi người bên đường.

Cậu đi ngang qua quán ăn Nhật.

Đi lướt qua Chúc Tâm đang thu hút ánh mắt của mọi người trong quán.

Ngực cô đau tức đến không thở nổi, cô không ngờ có một ngày mình sẽ bị anh làm cho đau đớn đến như vậy.

Buổi tối, cô một mình bước vào nhà hàng sang trọng nhất Los Angeles, ăn một bữa đắt đỏ, sau đó, còn uống một chút rượu.

Trời đã tối mịt, chân cô vì đi quá nhiều cũng đau đến tê dại, chẳng còn cảm giác gì nữa.

Cô không muốn về nhà, cô không muốn gặp bất kỳ ai.

Bên đường, cô tìm thấy một vài khách sạn, cuối cùng, dù không có bất cứ giấy tờ tùy thân gì cô lại may mắn được một khách sạn năm sao nổi tiếng thế giới cho thuê phòng.

Cô thuê một phòng tổng thống, giá 15.000\$ một đêm, lúc quẹt thẻ cô không hề chớp mắt, vì người đàn ông đó có thể trả được!

Hơi men phảng phất trong người, cô ấn nút mở cửa thang máy, ấn vị trí cao nhất, trong thang máy còn có một vị khách nữa, như cô chẳng buồn để ý.

“Đinh đoong”, thang máy tầng mười bảy mở ra.

Vị khách đó không bước ra, cửa thang máy đóng lại, tiếp tục đi lên cao hơn.

“Đinh đoong”, tầng cô ở cuối cùng cũng đến, cô loạng choạng bước ra khỏi thang máy, không hề để ý thấy sau lưng có một ánh mắt đang dõi theo mình rất sát.

Là cô ấy ư?

Dáng vẻ thân thuộc, chỉ là mùi rượu nồng nặc, vẻ chán chường đau khổ đến tiêu tụy khiến cậu không thể bước tới trước chào hỏi.

.

Gian phòng này tương đối có phong cách nghệ thuật, lối đi được khảm đá gra-nit của Pháp, phòng phía ngoài đặt một cây piano màu đen sang trọng, trong phòng có một bar rượu nhỏ.

Cô cuộn mình trong bar rượu, uống hết ly này đến ly khác.

Bình thường, ngoài những lúc tụ tập bạn bè ra, cũng vì Hứa Ngạn Thâm không thích, cô chẳng khi nào đụng đến rượu, nhưng lúc đau khổ chỉ có rượu mới là người bạn tốt nhất.

Cô uống hết chai rượu vang, say bí tỉ đi tắm, rồi say bí tỉ trèo lên giường.

Thật tốt, bây giờ cả thế giới đều quay cuồng trong mắt cô, đầu óc cô say đến nỗi chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa.

Anh đã phản bội cô.

“Reng, reng, reng” chuông điện thoại trong phòng reo lên.

- Alo? – Cô lồm cồm bò dậy, ợ một cái.

- . . . – Đối phương không lên tiếng.

Tưởng gọi nhầm số cô định vứt ống nghe đi.

- Nhớ khóa cửa sổ cẩn thận – Trong điện thoại là một giọng trầm ấm quen thuộc.

Đồ thần kinh, cô không quen anh ta!

Giật dây điện thoại ra, cô quăng mạnh xuống giường.

Tiếp đó, cô cũng nằm vật xuống chiếc giường êm ái.

Anh từng nói, kiếp này chỉ nắm tay cô, chỉ yêu một mình cô.

Bây giờ thì là gì? Đồ đàn ông dối trá!

Họ từng chung sống với nhau rất vui vẻ, dù mấy năm nay anh bận rộn đến mức thời gian gặp nhau còn ít hơn thời gian xa nhau nhưng cô chẳng hề cảm thấy cô đơn, bởi vì tình yêu của anh luôn khiến cô cảm thấy anh chưa từng rời xa cô.

Cô thật không ngờ, anh là loại người đó, sinh con với người phụ nữ khác, lại còn hùng hồn tuyên bố sẽ tiếp tục gặp cô ta.

Đồ dâm loạn vô sỉ khốn nạn!

Cô kéo chăn che khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt của mình lại.

Cô thật sự không muốn khóc, không muốn, không muốn. . .nhưng nước mắt hình như cũng có ý thức của nó, không thể ngăn nổi.

* * *

Chuông cửa vang lên.

Cô từ một đồng chai rượu loạng choạng bước ra, ba ngày nay, cô không biết mình đã sống như thế nào.

Chỉ hết ăn rồi uống rượu, uống say lại ngủ.

Cô không ra khỏi phòng một bước, cô dùng men rượu để gây mê mình, cô chỉ không muốn nghĩ gì nữa. Không nghĩ thì nỗi đau thấu tim đó cũng sẽ không bám riết lấy cô nữa.

Chuông cửa vẫn vang lên.

Cô loạng choạng vào phòng vệ sinh rửa mặt, nước lạnh làm cho cô tỉnh táo lại rất nhiều.

Chắc là nhân viên phục vụ mang bữa tối đến, cô ra mở cửa.

Cô có ý thức an toàn, cô không thể để cho người lạ biết, vị khách nưc đang thuê phòng là một ma men.

Nhưng cô không ngờ, người đứng ngoài cửa lại là anh, còn sau lưng anh là. . . cô gái đó.

“Rầm”, máu nóng bốc lên, cô đóng sập cửa lại.

Nhưng cánh tay rắn chắc của anh đã giữ lấy cửa, ngăn không cho cô đóng lại.

Mùi rượu trên người cô tỏa ra nồng nặc, mấy hôm nay, cô chăm sóc bản thân mình như thế này đây sao?

- Đã ba ngày, đủ thời gian để em bình tĩnh rồi, anh đến đón em về nhà – Không chút giấu giếm, giọng anh bình thản.

Thật hay cho kẻ không biết đau đớn, không biết mắc cỡ! Cô bỗng cảm thấy đau không thể tả, người cô run lên bần bật. Hứa Ngạn Thâm anh thật lợi hại!

- Chúng ta về nhà thôi! – Anh bình thản kéo tay cô.

- Tôi không về! – Cô tức giận hất mạnh tay anh.

Nhà? Nơi cô gái đó từng ở có thể gọi là nhà sao?

Anh sao có thể bình thản được như vậy? Hình như sự việc tiến triển cũng không nằm ngoài tầm kiểm soát của anh.

- Ở khách sạn không an toàn! – Anh giảng đạo lý với cô.

Một người phụ nữ một thân một mình ở khách sạn uống rượu liên tục, sao có thể an toàn được đây?

An toàn? Ở với anh mới không an toàn! Cô không biết mình có mất kiểm soát đến nỗi giết người không!

Cô không đi, anh vác cô đi chắc?

Cười gằn, cô tựa người vào cửa nhìn anh.

Đến ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc, cô có thể dùng ánh mắt lạnh giá như thế để nhìn Hứa Ngạn Thâm.

- Chị - Đột nhiên, người đang đứng sau lưng anh “bịch” một tiếng, quỳ sụp xuống.

Anh mặt không cảm xúc, cũng không quay người lại.

- Em thật sự không tranh giành gì với chị hết, anh muốn giữ em lại chỉ là vì em là mẹ ruột của Lãng Lãng thôi – Nhan Hiểu Tinh khóc không thành tiếng.

Có thể nhìn ra cô bỏ nhà đi ba ngày nay cô ta cũng chẳng sống vui vẻ gì.

- Chị, xin chị quay về đi. . . Em sẽ không xuất hiện trước mặt chị nữa, cũng sẽ không để bất kỳ ai biết xuất thân của Lãng Lãng – Nhan Hiểu Tinh hứa đi hứa lại, thậm chí còn lết tới trước, ôm lấy chân cô, khóc nức nở.

Thật ra cô là người rất dễ mũi lòng, lúc còn đi học, mỗi khi bạn bè thất tình, cô có thể ôm bạn mình khóc ngon lành.

Nhưng bây giờ cô lại không có cảm giác gì hết.

Cô chỉ cảm thấy cô gái trước mặt mình đang diễn “Tân Nguyệt cách cách”.

Được thôi, cô – bà “chính thất” này – cảm thấy quá ghê tởm! Cố gắng hết sức cô mới có thể kiềm chế được cảm xúc của mình, dần lòng đến nỗi ngón tay trắng bệch, mới không tát cho cô gái trước mặt một bạt tai.

- Vào phòng rồi nói – Anh đi thẳng vào phòng, chẳng buồn nhìn vở kịch sau lưng, cô gái sau lưng lấy một cái.

- Các-người-đi-ra-hết-cho-tôi – Cô nghiêng răng rít ra từng chữ.

Anh nhìn thẳng cô, nói với cô bằng thái độ rất nghiêm túc – Chúc Tâm, hôm nay anh đưa cô ta đến đây là để em thấy rõ, cô ta không có chút uy hiếp nào với em – Nếu anh có chút tình cảm với cô gái này, sao anh có thể mặc kệ đối phương quỳ xuống như vậy? Chẳng lẽ cô không nhìn thấy rõ sao?

Cô gái vẫn quỳ ở đó, đáy mắt chợt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Anh tưởng rằng, vì tức giận, kẻ thắng cuộc là cô sẽ đắc ý lắm, hả hê lắm!

Nhưng cô không hề.

Cô chỉ nhìn anh mà suýt nữa phì cười.

- Anh không làm tổn thương em, sự tồn tại của cô ta chẳng có ý nghĩa gì đối với mối quan hệ của chúng ta hết – Anh vẫn bảo đảm với cô bằng giọng nghiêm túc đó.

Chẳng có ý nghĩa gì sao? Ý nghĩa là ở anh đã đâm vào trái tim cô một đòn chí mạng!

- Em chỉ còn lại mười ngày phép, về đi, đừng tức giận nữa có được không? – Anh dùng giọng điềm tĩnh vỗ về cô, đưa tay về phía cô.

Anh tưởng như thế là xong chuyện rồi sao? Cô sẽ vui mừng khôn xiết sao?

Cô, lần đầu tiên đau đớn phát hiện ra, Hứa Ngạn Thâm không hề hiểu trái tim phụ nữ.

Anh có cần tình yêu không? Nếu anh cần, thì sẽ hiểu, đôi mắt tình yêu không thể chứa nổi một hạt cát! Anh không cần tình yêu, thứ anh cần chỉ là một người vợ phục tùng anh, nếu không phải thái độ của anh đã không bình thản đến thế!

Phát hiện đau đớn biết bao?! Ba năm yêu nhau, năm năm chồng vợ, lại phát hiện người đầu gối tay ấp với mình chỉ là một kẻ ngông cuồng bị nhiễm thói của “xã hội cũ”.

“Bốp” cô hất mạnh tay anh.

Cô không về.

- Hứa Ngạn Thâm có một số chuyện, tôi chưa suy nghĩ xong – Cô cố gắng giữ vẻ bình tĩnh.

Cô thật sự rất yêu anh, nhưng tình yêu mà cô cần không phải thế này.

- Về nhà! – Anh sa sầm mặt, kéo mạnh tay cô.

Anh cho cô ba ngày để bình tĩnh lại, cho phép cô uống rượu, cho phép cô có không gian riêng tư, vậy là đủ rồi!

- Hứa Ngạn Thâm, anh điếc à? Tôi nói gì anh không hiểu sao?! – Anh bá đạo làm theo ý mình, cô bắt đầu kích động.

Mấy hôm nay đều như thế này, cô hình như không còn là mình nữa, còn anh trong mắt cô cũng không phải là anh nữa.

- Chị, đừng như vậy mà. . . - Cô gái vẫn đang quỳ dưới đất, vẫn giả vờ giả vịt.

- Câm miệng! Cô có thôi đi không? Quỷ mới là chị cô!

Cô vừa nghe tiếng “chị”, cả người đã sồn gai ốc.

Cô gái đó muốn cùng cô hầu hạ một chồng! Cô ta cất tiếng gọi “chị” sao mà utor át quá!

- Các người đi ra hết cho tôi! – Tâm trạng mất kiểm soát, muốn hủy diệt một thứ gì đó, nếu không cô sẽ nổ tung.

Chức Tâm không thể kìm chế nổi bắt đầu đập phá đồ đạc, ném chiếc đèn ngủ vào chiếc áo hàng hiệu đắt đỏ của anh, ly thủy tinh trên quầy bar bị vỡ nát dưới chân cô gái đó, khiến cô ta mặt mày trắng bệch, kinh hoàng tột độ.

Cô không muốn làm một bông hoa biết nói dịu dàng, ai thích thì đi mà làm!

- Chức Tâm, em phá đủ chưa? – Anh chưa bao giờ thấy cô bất chấp đến vậy, cũng bắt đầu mất dần sự kiên nhẫn.

Anh cho rằng cô đang hành động theo cảm tính ư? Một sự cảm tính chưa từng có. Anh không hề hiểu một người phụ nữ sau khi cảm xúc bộc phát đến cực độ thì cũng là lúc bắt đầu anh dần dần mất cô ấy.

Mất anh dường như thấy lại chuyện quá khứ.

Năm anh tám tuổi, mới được nhận tổ quy tông, hôm đó, mẹ anh cũng giống Nhan Hiểu Tinh bây giờ quỳ trước mặt mẹ lớn, chịu sỉ nhục, chịu đánh đập.

Còn anh, dù siết chặt tay đến nỗi tưởng như xương vỡ vụn ra, cũng không thể lên tiếng.

Vì mẹ anh đã nói nhất định anh phải vào Hứa gia!

Anh rất phản cảm với cảnh tượng hăm dọa ực hiếp người khác!

- Đủ rồi – Anh ấn tay cô.

Nhưng làm sao đây, cô là người phụ nữ anh yêu nhất, anh chỉ muốn đưa cô về nhà. . .

Anh bắt đầu bảo vệ cô gái kia rồi. Chức Tâm cười, thì ra nước mắt đã cạn không từ ngày hôm đó.

- Chị, chị đừng tức giận nữa. Em biết chị không thể sinh con, em hứa, sau này mỗi đứa con em sinh cho Hứa gia chỉ có mình chị là mẹ - Nhan Hiểu Tinh nơm nớp nói, ép dạ cầu toàn.

Nhan Hiểu Tinh rất “biết đại cục”, ánh mắt anh lại tối sầm lại, môi mím chặt.

- Tôi không thể sinh con? – Giống như giọt nước tràn ly, Chức Tâm bị giáng một đòn chí tử.

- Hứa Ngạn Thâm, anh nói với cô ta tôi không thể sinh con? – Cô chỉ cô gái đang run rẩy quỳ dưới đất, nghiêm giọng chất vấn chồng.

Cô không thể sinh con? Cô không thể sinh con?!!!

- Hứa Ngạn Thâm, là anh không cho tôi sinh! – Người dùng biện pháp tránh thai là anh, kẻ tìm người phụ nữ khác sinh con cũng là anh.

Vì sao câu chuyện lại rẽ sang hướng này chứ? Chân mày anh nhíu chặt.

- Anh không cho em mang thai nữa, sau này em không được sinh con nữa - Câu nói của anh cắt đứt mọi khả năng hàn gắn giữa họ.

Dù cô muốn có một đứa con thế nào, anh cũng không cho.

Nhưng cô cho thấy sự ngu ngốc của mình khi hỏi một câu cuối cùng, giọng cô run run – Hứa Ngạn Thâm, nếu tôi muốn mang thai thêm lần nữa thì sao? – Cô từng nghĩ một, hai năm nữa, khi có đủ sức khỏe, cô sẽ thương lượng với anh chuyện này.

Cô đã từng không sợ bất kỳ vất vả nào, vì cô nhất định phải sinh cho được một đứa con là kết tinh tình yêu giữa cô và anh.

- Không-thể-được! – Anh nhả từng chữ, vô cùng kiên quyết.

- Vì sao? – Cô lại hỏi.

Lý do, anh đã từng nói rồi!

Ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn cô, anh biết, anh cần phải làm cho cô từ bỏ hoàn toàn ý nghĩ này.

- Mỗi sinh mệnh đều là máu mủ của Hứa gia, anh không thể vì sức khỏe của em mà tiếp tục hại chết chúng!
- Anh nói không chút cảm xúc – Mất con em tưởng anh không buồn sao? Cảm giác từ vui sướng đến thất vọng, kết cục cứ xoay vòng này không chỉ người nhà anh mà ngay cả anh cũng đã chán chường!

Cô bị nỗi đau chưa từng có giáng một đòn chí mạng, thì ra, đây chính là tiếng lòng thật sự của anh!

Vì sức khỏe của cô không tốt, nên làm hại đến máu mủ của Hứa gia? Anh nói, anh đã chán chường rồi.

Bỗng nhiên cô cười.

- Hai người các người rất xứng đôi, đều là máy để không chê vào đâu được! – Cô vỗ tay, cười rơi nước mắt, trong lòng anh, căn bản chẳng hiểu cái gì gọi là “kết tinh của tình yêu”, có lẽ, hay là nên nói, họ còn có tình yêu không? – Cô ta muốn sinh con như thế, anh cứ tiếp tục đơm hoa kết trái đi! – Xin lỗi, cái cơ thể hại chết người này của cô sẽ không bao giờ hại chết thế hệ sau của anh nữa!

Vết thương của cô không chỉ ở tim mà còn ở tôn nghiêm của người phụ nữ.

Rất nhiều người nói, phụ nữ không biết sinh con thì chẳng còn tôn nghiêm gì nữa, cô trước nay không tin, trước nay không tin.

Thì ra lại là thật!

- Mời các người ra ngoài! – Không biết lấy sức lực từ đâu, cô đẩy mạnh anh ra khỏi cửa.

Anh đứng bên ngoài, trán nhăn lại.

Anh nhận ra mình đã gây tổn thương quá sâu cho cô, hôm nay, tâm trạng cô thế này họ chẳng có cách nào nói chuyện với nhau.

- Em bình tĩnh lại đi, ngày mai anh sẽ đến đón em! – Nét mặt anh đau khổ.

- Á! – Vì quỳ quá lâu, Nhan Hiểu Tinh vừa dậy chân tê dại ngã nhoài ra đất.

Anh lạnh lùng quét mắt một cái, rồi tàn nhẫn bỏ đi.

Anh hờ hững với cô gái đó, cũng hờ hững với trái tim của vợ.

Đứng trong phòng, cô cảm thấy cả thế giới chỉ còn lại những cơn gió lạnh rít liên hồi.

Họ đã chấm hết rồi.

Cô ngồi phịch xuống nền đất lạnh, nước mắt từng giọt từng giọt tuôn rơi.

- Hứa Ngạn Thâm, tôi sẽ cho anh thấy Thẩm Chúc Tâm này chỉ không sinh nổi con với anh mà thôi!

Nắm chặt nắm đấm, đau đớn và phẫn nộ khiến lồng ngực cô như muốn vỡ tung.

25. Chương 26

Trong quán bar tầng hầm khách sạn, một mỹ nhân châu Á ngồi tại quầy, vận một chiếc đầm hai dây trắng bó sát hiện rõ thân hình mỹ miều, cách trang điểm tinh tế làm gương mặt nhỏ vốn thanh tú giờ trở nên kiêu diễm vô cùng.

Con gái Á Đông thường rất được chào đón tại Mỹ, hướng hồ gì với mái tóc dài buộc hờ hững, gợi cảm mê hồn, dù người cô nồng nặc mùi rượu cũng không che dấu được đôi mắt sáng của người con gái Á Đông, cánh đàn ông tóc vàng mắt xanh rất phấn khích vây quanh cô.

Los Angeles vào tháng Sáu, khí hậu rất dễ chịu, nhưng tối hôm đó, Cảnh Trúc đang mơ hồ phiền muộn thì lại gặp ngay cô ở quán bar.

Sau khi nhìn thấy cô ở thang máy, cảm thấy hình như đã xảy ra chuyện gì, Cảnh Trúc bắt đầu nhắc tin trên QQ cho cô, nhưng chờ rất lâu, Chúc Tâm chẳng hề hồi âm.

“Nhất định phải tìm tôi đây” Cậu còn nhớ câu dặn dò cuối cùng của cô.

Chỉ là, bây giờ ngồi cách đó không xa, cô gái đang nở nụ cười chết người quyến rũ cánh đàn ông đó là cô thật sao?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu thật sự không thể tưởng tượng ra nổi.

Bọn đàn ông nhìn cô như hổ đói, cô mỉm cười búng tay, lại kêu một ly rượu vang nữa, giữa cổ, cô nốc một hơi cạn sạch, đặt ly không xuống, nhân viên phục vụ lại rót cho cô một ly mới.

Cô vẫn cười, nụ cười rất yêu kiều mê hoặc, nụ cười chỉ thuộc về người đàn ông đó.

Cô lại uống cạn chất lỏng đỏ quạch trong ly, tất cả mọi người đều có thể nhận ra cô uống rất nhiều.

Nếu là người biết uống, chắc chắn sẽ không có cách uống như thế.

Một anh chàng tóc vàng đẹp trai dạt mạnh đám đàn ông đang vây quanh cô ra, ngồi xuống bên cạnh cô.

Không để tâm, cô cầm lấy ly rượu chàng trai đó đưa sang, đôi mắt lơ đãng, hai má đỏ lên vì men rượu, lại nốc từng ngụm từng ngụm lớn.

Cô đang làm trò gì vậy? Hình như cô gặp phải chuyện gì đó không thể chịu đựng nổi.

Chàng trai cúi đầu thì thầm gì đó với cô, tay đặt trên tấm lưng ong của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô không kháng cự, chỉ giữa đầu cười mê hoặc, hỏi chàng trai một vấn đề.

Chàng trai tỏ ra sững sờ, sau đó họ lại trò chuyện vài câu xong chàng trai nhún vai, vô cùng lịch sự rời khỏi.

Nghe rõ cuộc trò chuyện của họ, mấy gã vây quanh cô do dự một lát rồi cũng thất vọng bỏ đi.

Cảnh Trúc nhíu mày, rất chắc chắn, bây giờ người mà cô không muốn gặp nhất chính là “bạn bè”.

Tuy đây là quán bar sang trọng, khách vào đây đều có trình độ nhất định, nhưng không phải là tất cả. Một gã đàn ông trung niên béo núc bắt đầu bám lấy cô.

Cậu nghe thấy cô nói “NO” rất nhiều lần với đối phương nhưng đối phương cứ bám riết lấy cô.

Cậu thật ra không muốn nhúng tay vào.

Nhưng cậu vẫn bước tới, chỉ chỉ vào vai gã đàn ông trung niên, cậu dùng tiếng Anh nói với đối phương, cô là bạn của cậu.

Gã đàn ông trung niên gãi gãi mũi, tuy không cam lòng nhưng rốt cuộc vẫn bỏ đi.

Cậu im lặng ngồi bên cạnh cô.

Thoát khỏi sự quấy rầy, cô vẫn tiếp tục uống rượu, chẳng buồn để tâm xem người ngồi bên cạnh mình là ai.

Lại một gã đàn ông nữa tiến tới trước, mời cô cùng mình tận hưởng một đêm lãng mạn.

Ngồi bên cạnh cô, mắt cậu tối sầm lại, rồi cùng gọi một ly rượu vang vừa nhắm nháp vừa quan sát tình hình.

Haizzz, cô đang làm trò gì thế?

Cô ngẩng đầu, cười kiều diễm với chàng trai, nói tiếng Anh: - Anh nhóm máu RH- chứ? Tôi chỉ cần tìm đàn ông có nhóm máu RH- để phối giống.

Hớp rượu vừa cho vào miệng khiến cậu ho sặc sụa.

Phối giống? Cậu có nghe lầm không?

Nụ cười vốn phong lưu phóng khoáng của chàng trai cũng biến sắc, hai chữ “phối giống” nghe rõ mồn một, dù mỹ nhân Á Đông có đẹp hơn nữa, có khiến người ta thêm khát hơn nữa nhưng chẳng ai rảnh rỗi đi chơi trò “phối giống” đó. Chàng trai bị dọa chết khiếp đành cười cười rồi dạt ra xa.

Phải chăng cô nói quá thẳng? Phải chăng cô chẳng hiểu gì về nghệ thuật nói chuyện? Nhún vai, cô lại bắt đầu độc ẩm.

Ở Trung Quốc, người có nhóm máu RH- chỉ chiếm 3/1000, nhưng tỉ lệ của người da trắng là 15%, cô không tin là không tìm được!

- Vì sao chị muốn tìm nhóm máu RH-? – Bên cạnh không nén nổi hiếu kỳ.

Nơi đất khách quên người, chẳng ai quen biết ai, cô cũng không ngại trò chuyện.

- Tôi mang nhóm máu RH-, được gọi là máu gấu trúc. Cậu biết không? Tôi xui xẻo vô cùng, cha mẹ tôi đều không có máu gấu trúc, thế mà hai gen lặn của họ lại kết hợp ra cái thứ khác người là tôi đây. Còn nữa, những cô gái có nhóm máu như tôi, nếu phá thai một lần, những lần mang thai tiếp theo thai nhi sẽ rất dễ, rất dễ bị tán huyết với cơ thể mẹ, vậy là tôi đã hại chết chúng – Cô luôn cười, cười rất tươi – Cho nên, tôi muốn tìm một người đàn ông có máu gấu trúc giống mình. Bác sĩ từng nói, chỉ có như vậy tôi mới có thể yên ổn làm mẹ.

Hai người có nhóm máu gấu trúc kết hợp với nhau, thì sẽ sinh ra con cũng là máu gấu trúc, như vậy sẽ không có hiện tượng tán huyết.

Cậu cũng sờ nhìn cô.

- Cậu biết không? Chồng tôi cần một đứa con, anh ta đã tìm người phụ nữ khác sinh con rồi! – Cô cười càng tươi hơn, yêu kiều vô cùng – Anh ta còn nói với cô gái đó tôi không thể sinh con – Anh đã tàn nhẫn như vậy, bây giờ cô sẽ “sinh con” cho anh xem!

Cậu quay mặt sang, bình thần lên tiếng – Chị uống say rồi – Trong lòng bỗng dậy lên một nỗi xót xa.

- Tôi không say, tôi biết mình đang làm gì – Cô chun mũi – Không phải đòi sống đòi chết mới là đau khổ, còn im lặng chịu đựng là không đau khổ! Tôi chỉ không muốn, càng không thể khóc trước mặt anh ta và cô gái đó!

Cậu không cắt ngang cô mà im lặng lắng nghe.

- Từ khi còn đi học, anh ta đã tỏ ra rất xuất sắc, xa cách với vợ, là tôi thích anh ta trước. Anh ta nói mình không muốn yêu đương, thế thì thôi, tôi chỉ dám thầm thương trộm nhớ anh ta. . . Tôi tự nguyện hiến dâng cho anh ta cũng chỉ là muốn lưu lại kỷ ức đẹp nhất, không đòi hỏi gì hết – Cô cười, giấu cợt những năm tháng thơ ngây – Anh ta nói, chúng ta thử yêu nhau nhé, thế là tôi sung sướng vô hạn. . . Sau đó, tôi không cần thận có thai, anh ta nói, Chúc Tâm, anh chưa muốn làm cha. . . Tốt thôi, thế là tôi đi phá thai. . . Lúc đó, tôi còn rất trẻ, không biết mặt dày ép anh ta phải chịu trách nhiệm. . .

Cô nâng ly, nhìn chất rượu đỏ quạch, đáy mắt rưng rưng giọt nước mắt mà cô không muốn, không thể, không cần rơi – Sau đó, tôi đã phải bỏ rất nhiều thai nhi, mỗi lần như vậy tôi lại đau khổ đến chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Anh ta vẫn luôn ở bên tôi, anh ta nói, Chúc Tâm, không sao đâu, kiếp này chúng ta có thể không có con nhưng em nhất định phải khỏe mạnh.

- Cạn ly! Vì những gã đàn ông dối trá trên khắp thế giới này! – Ngửa cổ, cô nốc một hơi cạn sạch, nuốt nước mắt vào trong.

Cậu không biết phải nói gì.

- Chúc Tâm, những chuyện không vui rồi cũng sẽ qua. Về nhà ngủ một giấc thật say, ngày mai trời lại sáng – Cậu không biết an ủi thế nào cho phải.

Chúc Tâm? Cậu gọi cô là Chúc Tâm, họ quen nhau ư?

Cô quay mặt sang, đôi mắt mờ mờ nhìn khuôn mặt đậm chất Á Đông.

Mắt một mí. . . nhỏ dài, đôi mắt một mí đẹp vô cùng. . .

Lắc lắc đầu, cô uống say quá rồi, nhìn không rõ.

- Cậu rất giống ‘Ảnh’ trong Tổ hợp truyền kỳ! – Cô cười thành tiếng, đột nhiên nhớ ra – Đúng rồi, đây là nước Mỹ, cậu có thể không biết Tổ hợp truyền kỳ là cái gì! Ở đại lục, đó là một nhóm nhạc Rock rất nổi tiếng. ‘Ảnh’ gia nhập mới một năm nhưng rất nhiều người mê cậu ta. . . trong đó có tôi. . . - Cô cười ngờ nghệch.

Chẳng hiểu vì sao, tim cậu lại đập thật mạnh.

- Còn nữa, cậu ấy còn được bầu là người tình một đêm được khao khát nhất của các cô gái trên mạng. . . – Cô lắc lắc ly rượu, cười càng tươi hơn.

Cậu trở nên lúng túng, cậu từng nghe qua chuyện này! Lúc người quản lý dương dương tự đắc nói cho cậu biết cậu cũng có thái độ y hệt lúc này.

Xin thứ lỗi cậu không dám đương nổi.

- gương mặt cậu rất giống ‘Ảnh’, nhưng tôi biết cậu không phải, cậu ấy đang ở Trung Quốc.

Đúng rồi! Cô biết vì sao đối phương gọi cô là Chúc Tâm rồi, vì vừa nãy cô có nhắc đến tên của mình!

- Cậu có nhóm máu RH- chứ? – Cô cười rặng rờ, hỏi cậu.

Im lặng một lúc lâu, cho dù rất không thích hợp nhưng vì cậu nói “tất cả những gã đàn ông dối trá trên khắc thế gian này” cậu không định lừa cô.

- Tôi. . . có – Di truyền từ cha, cậu cũng có nhóm máu gấu trúc quý hiếm đó.

Vừa dứt lời, sự đụng chạm mềm mại áp sát cậu, đầu lưỡi khẽ lướt qua môi cậu.

- Đến phòng của cậu đi, hay là sang chỗ tôi? – Rất nhanh chóng giọng nói đầy mê hoặc.

Phóng đảng thôi mà, chẳng có cô gái nào không học được! Cô là phụ nữ Thiên Yết, cho dù chỉ là con bọ cạp hiền lành nhất, lúc phần nộ cô cũng sẽ cắn người.

Cô muốn Hứa Ngạn Thâm phải trả giá cho những gì anh ta nói. Anh ta bất nhân, sao cô phải khổ sở giữ tình cảm này?!

Cảm giác mềm mại, ẩm ướt lướt qua môi chỉ trong mấy giây làm cậu sững sờ hồi lâu rồi mới định thần lại – Đến phòng tôi đi – Quán rượu quá nhiều đàn ông bị cô thiêu đốt, cậu sợ chẳng mấy chốc sẽ xảy ra chuyện.

Chỉ là, cậu đã sai, sai một cách không thể hiểu nổi, cậu đã tính toán sai sức kiềm chế của mình.

- Chị nằm xuống ngủ một giấc đi.

Cậu vừa đặt chìa khóa xuống, cô đã ôm lấy cổ cậu, nở nụ cười chết người – Cậu cởi trước hay tôi cởi trước?

Cậu ngỡ ngàng nhìn cô.

- Được thôi, tôi cởi trước – Cô cười, mắt nhòe nước, nhưng tay lại ngoặt ra sau, cô kéo phéc mơ tuya chiếc đầm xuống.

Không kịp ngăn lại, cô chỉ còn mặc chiếc đầm lót ôm sát người đứng trước mặt cậu.

- Có thể tắt đèn không? Tôi có chút không thoải mái. . . – Dù hơi men khiến gan cô to bằng trời nhưng dưới ánh đèn sáng rực, cả người cô không ngừng run lên.

- Chúc Tâm, đừng vì cô đơn mà vơ quàng một người đàn ông – Đau đầu, cậu muốn cúi xuống nhặt áo giúp cô.

Nhưng cô giữ lấy tay cậu – Không phải vì cô đơn mà vì. . . muốn giải thoát. . .

Giải thoát nỗi cảm hận trong lòng.

Nếu không làm cái gì đó, chắc chắn cô sẽ nổ tung.

Cô không muốn thành một Chúc Tâm như vậy.

Cô hít một hơi thật sâu, kéo cậu xuống, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt, ấn đường, đỉnh mũi rồi xuống đến môi, sau đó. . .

- Chúc mừng trái tim tôi đã được tự do. . . – Lắm nhảm, cô cười trong nước mắt.

Đủ rồi, cô không hề biết mình đang làm gì!

Cố sức kiềm chế, cậu vạch ra khoảng cách an toàn giữa họ - Tối nay chị ngủ ở đây, tôi ra ngoài đi dạo một lát – Mới chỉ là một nụ hôn phớt qua, cơ thể cậu đã có phản ứng, không thể ở với cô trong cùng một chỗ như thế này.

Cậu sợ mình mất kiểm soát.

Chỉ là, tay cậu vừa chạm vào nắm cửa.

- Đừng đi có được không? Tối nay tôi không muốn một mình!. . . – Cô úp mặt vào tay, nước mắt từ kẽ tay chảy ra.

Dù là ai cũng được, cô chỉ không muốn ở một mình.

Chân cậu không thể bước nổi nữa.

- Tôi biết tôi thế này là rất vô liêm sỉ, rất biến thái, nhưng nếu tối nay tôi không làm một cái gì đó, tôi sẽ điên lên mất – Quá yêu một người cho nên mới đau đớn đến thế.

Thế xác có là gì chứ? Những thứ từng giữ gìn vì anh, cô chỉ muốn vứt bỏ hết.

Đây chính là tâm trạng của cô ư?

Ngẩng đầu lên, cậu thở dài: - Phải làm thế nào chị mới trở lại là Chúc Tâm như trước đây? – Cậu nhận ra vì quá bi phẫn, cô đang tự hủy hoại mình, ai cũng không thể ngăn cản được.

Tắt hết đèn trong phòng, chỉ chừa lại ánh đèn ngủ.

- Chúng ta sinh một đứa con đi – Nước mắt cô vẫn rơi nhưng giọng nói lại rất kiên quyết – Không phải là cậu thì cũng là người khác! – Cha của đứa bé là ai thật sự chẳng có chút quan trọng nào với cô, quan trọng là cô phải làm cho Hứa Ngạn Thâm đau khổ!

Cậu cup mắt xuống, tâm trạng phức tạp ẩn hiện trong đáy mắt.

Không phải cậu thì cũng sẽ là người khác.

Cậu biết, cô không nói đùa.

- Chị chắc chắn đây là điều chị muốn chứ? – Cậu quay người lại, từ từ đi về phía cô, dừng lại, nghiêm túc hỏi cô.

Khóe môi khẽ giật giật, cô gật đầu.

Cô không hồi hận!

Hiểu rồi! Cậu cúi đầu hôn lên môi cô.

Ngọn lửa hừng hực từ môi lan đến tận tim.

Hai người đổ xuống giường, trán cô, cổ cô, tai cô bắt đầu in dấu vết của cậu.

* * *

Hai người không ra ngoài lần nào nữa.

Jackie, giám đốc bộ phận buồn suy nghĩ, đắn đo hồi lâu rồi bấm số gọi cho người bạn đó.

- Chào Jackie, cô ấy lại đang uống rượu ư? – Một giờ sáng, người đàn ông ở đầu dây bên kia không có vẻ gì là đang ngủ.

- Hứa Ngạn Thâm, tôi có thể hỏi một chút không? Cô gái Á Đông đó là gì của anh? – Tuy quen biết Hứa Ngạn Thâm chưa lâu nhưng cũng biết anh luôn lạnh lùng, kính nhi viễn chi với phụ nữ.

Mãi đến ba ngày trước, Hứa Ngạn Thâm bảo anh phá lệ ột mỹ nhân Á Đông không giấy tờ tùy thân thuê phòng.

- Cô ấy là vợ tôi – Anh cảm thấy chẳng có gì phải giấu giếm, chỉ là đối phương sau khi nghe xong câu trả lời của anh, bỗng im lặng bất thường.

Khách sạn không an toàn, cho dù đã nhờ Jackie để ý đến Chúc Tâm nhưng anh vẫn rất không yên tâm.

- Cô ấy. . . có thể, chắc là. . . đang có tình một đêm với người đàn ông khác – Jackie ngưng ngưng thông báo.

- Cái gì? – Giọng đột ngột lên cao, anh nghi ngờ tai mình có vấn đề.

- Cô ấy vào phòng 1711. . . đã nửa tiếng rồi, hay anh đến đây một chuyến đi!. . . – Không dám nghe Hứa Ngạn Thâm hét lên giận dữ trong điện thoại, nói xong, Jackie hổ thẹn cúp điện thoại.

Không kịp rồi.

Dù Hứa Ngạn Thâm đã phóng xe với tốc độ nhanh nhất có thể, vượt tất cả đèn đỏ ở Los Angeles, cũng không kịp nữa rồi.

26. Chương 27

Tiếng nước chảy róc rách từ trong phòng tắm vọng ra, cô nằm trong chăn, trên người không còn quần áo.

Tất cả đã kết thúc rồi.

Cơ thể giá lạnh, hơi men dần dần tan đi, cô cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại.

Cô đang làm gì thế này? Đôi mắt vô hồn mở to, cô chưa từng cảm thấy mình thảm hại, nức cười hết thuốc chữa như lúc này.

Vì một người đàn ông, vì một cô nhân tình không được thừa nhận, cô lại điên loạn đến mức này.

Cô gấp chăn lại, chậm rãi bước xuống giường, với tay nhặt váy áo vứt lung tung khắp phòng.

May mà hôm nay cô gặp được một “chàng trai” tốt.

Bây giờ, lúc vẫn còn kịp, cô phải mặc quần áo vào trước đã, để tránh lúc cậu ta từ phòng tắm bước ra, đối diện với nhau sẽ vô cùng ngưng ngưng vì việc vừa mới xảy ra.

Cô vừa định mặc quần áo vào.

- Thảm Chúc Tâm! – Bên ngoài có tiếng đập cửa thành thành, người đàn ông bên ngoài vô cùng giận dữ - Người ở bên trong ra đây cho tôi.

Giọng của Hứa Ngạn Thâm?

Cô sống người, còn chưa kịp phản ứng thì cửa phòng đã bị đập tung.

- Hứa Ngạn Thâm, anh đừng quá kích động. . . đừng làm ồn đến các phòng bên cạnh. . . – Một người đàn ông tóc nâu ngai ngừng toát mồ hôi lạnh cầm chìa khóa đứng bên cạnh anh, vội vàng khuyên ngăn.

Tuy tầng này là khu phòng khách phổ thông nhưng khách sạn rất coi trọng danh tiếng, không dám khinh suất với bất kỳ vị khách nào.

Tam thiếu gia nhà họ Hứa trên thương trường hay trong các mối quan hệ xã hội luôn giữ vẻ điềm đạm lạnh lùng, Jackie không ngờ, chỉ vì một câu nói nghi ngờ vợ bạn đang có quan hệ mờ ám với người đàn ông khác của mình lại khiến anh tức giận đến như thế.

Jackie bắt đầu lo lắng, không biết có án mạng xảy ra không?

Hứa Ngạn Thâm xông vào phòng rồi đứng sững lại.

Cô một tay giữ lấy mép chăn đang quấn trên người, tay còn lại cầm chiếc váy lót của mình. Tình trạng hiện giờ của cô không thể miêu tả bằng bốn chữ “áo quần xộc xệch”, còn tiếng nước chảy róc rách vọng ra, bất kỳ người nào có mắt cũng đều nhận ra, họ đã “hành sự” xong, người đàn ông đang tắm.

Mặt anh bỗng sa sầm, anh trừng trừng nhìn cô, ánh mắt anh rất khủng khiếp, không chỉ Chúc Tâm mà ngay cả Jackie cũng cảm nhận được, lúc này cả căn phòng đầy lửa giận.

Đôi mắt vốn lãnh cảm lúc này tóe lửa.

Thành thật mà nói, Chúc Tâm cũng chưa bao giờ nhìn thấy anh như vậy. Rất đáng sợ, ánh mắt giận dữ giống như sắp tóe máu.

- Em giải thích đi! Nói với anh, đây chỉ là một sự hiểu lầm! – Anh gào lên.

Anh không muốn chỉ dựa vào những gì mình nhìn thấy mà đã vội kết tội cô, cho dù tất cả những gì bày ra trước mắt đã đủ để anh mất đi lý trí.

Anh cho cô thời gian bình tĩnh trở lại, khoongphair là để cho gã đàn ông khác thừa nước đục thả câu! Không thể nào! Chúc Tâm mà anh biết, trong mắt không có người đàn ông nào khác, càng không thể phản bội anh!

- Em với hắn đã đến mức nào rồi? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Thử Chúc Tâm, em giải thích đi! – Anh hỏi dồn dập, tâm trạng mất kiểm soát.

Ngoài phút hoảng hốt lúc đầu, trong cục diện này, người lấy lại bình tĩnh trước lại chính là cô.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông tóc nâu, đối phương lập tức hiểu ý giúp họ đóng cửa phòng lại.

- Giữa chúng ta đã không cần bất cứ lời giải thích nào nữa, mắt anh nhìn thấy thế nào thì là như thế ấy – Cô lạnh lùng châm chọc.

Mắt anh nhìn thấy. . . cô có biết mắt anh nhìn thấy gì không? Trên đôi vai trần lộ ra ngoài của cô có in những vết đỏ, rõ ràng là. . . vết môi hôn, tất cả đều là dấu vết để lại sau ái ân.

Cô lạnh nhạt với sự tức giận của anh.

- Tôi đã nói từ lâu rồi, trên đời này không có chuyện chỉ có quan phủ được phóng hỏa, còn bách tính không được thấp đèn – Lúc đó, họ chỉ coi đó là một câu nói đùa không hơn không kém.

Chỉ có quan phủ phóng hỏa, không cho bách tính thấp đèn ư? Chỉ bởi vì anh có một đứa con trai? Chỉ bởi vì anh chuẩn bị “nuôi” thêm một người phụ nữ khác?

- Đây là em muốn trả thù anh? – Sắc mặt anh đã chuyển sáng xám ngoét.

Nếu đây là báo thù, rất tốt, cô rất thành công. Lúc này, tim anh như bị ai đó bóp nghẹt, một nỗi đau chưa từng có như ngọn lửa lớn bao phủ lấy anh, thiêu đốt anh.

Anh chẳng thể ngờ có một ngày, anh sẽ bị phản bội như vậy.

Nụ hôn đầu tiên của cô là dành cho anh, đêm đầu tiên của cô cũng bị anh “vấy bẩn”, mối tình đầu tiên của cô cũng là anh. Anh luôn nghĩ rằng kết nối cuộc đời với nhau không chỉ có trái tim mà dai thịt cô cũng chỉ có anh mới được chạm vào, sự ngọt ngào từ môi cô cũng chỉ có anh mới được tận hưởng.

Bây giờ cô lại có gì với gã đàn ông khác!

Hứa Ngạn Thâm, anh có con với người phụ nữ khác, vì sao tôi lại không thể cùng người đàn ông khác sinh con? – Cô cười lạnh lùng – Là bởi vì anh là đàn ông, tôi là phụ nữ ư? Tôi chỉ muốn cho anh biết thế nào là công bằng – Cô chọc vào đúng “ổ bệnh” di truyền của dòng họ Hứa nhà anh.

Mặt anh lúc tái xanh, lúc trắng bệch, vì giận dữ, gương mặt anh tuần bắt đầu trở nên méo mó.

Dường như họ đang rơi vào một hố đen không đáy, cãi vã, cãi vã, cãi vã không có điểm dừng, toàn bộ những dồn nén trong năm năm trời của hôn nhân chưa bao giờ cãi vã đều bộc phát ra hết.

- Thử Chúc Tâm, em điên rồi phải không? – Anh giận điên người.

Vì câu nói lúc chiều của anh ư? Chẳng lẽ cô không thể hiểu một chút gì sao, anh sợ cô chết vì sinh con biết bao nhiêu!

- Chắc vậy – Cố gắng gượng mấp máy môi – Đến cả tôi còn cảm thấy mình hình như điên thật rồi – Cô cũng không thích mình bây giờ chút nào.

Tiếng cãi vã nảy lửa, người trong phòng tắm nghe thấy có gì bất thường, bèn tắt nước.

- Chúc Tâm, chị đang nói chuyện với ai đó? – Hình như có tiếng cãi vã.

Cảnh Trúc mặc quần lót vào, khoác áo choàng định bước ra.

Ngọn lửa giận thiêu đốt lý trí, Hứa Ngạn Thâm xông tới trước, gân xanh hằn trên tay anh, anh sẽ không buông tha cho gã đàn ông đó!

Nhưng cô đã nhanh hơn anh.

- Không được đụng vào anh ấy! – Chúc Tâm giữ chặt lấy nắm cửa, đứng chắn trước mặt anh.

- Xảy ra chuyện gì vậy? – Cảnh Trúc gắng sức đập cửa, cậu bị Chúc Tâm nhốt bên trong.

- Tránh-ra!

Gã đó là vừa mới quen hay là quen từ lâu rồi?

- Hứa Ngạn Thâm, là tôi quyến rũ anh ấy! Nếu anh muốn đánh anh ấy thì hãy bước qua xác tôi trước! – Cô phát cuồng.

Lời nói của cô như một lưỡi dao đâm thấu tim anh, rồi giẫm nát nó.

- Chúc Tâm! – Người trong phòng tắm vẫn cố sức đập cửa.

Được cô bảo vệ, người ngoài phòng tắm không thể xông vào trừ phi anh đánh cô trước.

Bàn tay anh siết chặt đến nỗi xương muốn vỡ vụn ra.

Ánh mắt quả quyết của cô, thái độ kiên quyết của cô rõ ràng không phải là đang đùa.

Lần đầu tiên anh thấy cô muốn bảo vệ một người.

Tim anh, chua xót, đau đớn, như bị ai xé thành trăm mảnh.

Người đàn ông tóc nâu đứng ngoài cửa lại mở cửa bước vào.

Mắt cô quét qua đối phương, ánh mắt lạnh giá, nghiêm giọng chất vấn – Đây là cách đối xử với khách của khách sạn các ông ư? Xông vào phòng người khác làm loạn, là ai cho phép các người?! Nếu các người còn tiếp tục nữa, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát!

Báo cảnh sát! Ý cô là cô sẽ báo cảnh sát đến bắt anh? Được lắm, được lắm.

- Chúc Tâm! Buông tay ra! – Người trong phòng tắm sốt ruột như kiến bò trên lửa.

Không, cô không buông tay! Cô mà buông tay thì cô thật không biết Hứa Ngạn Thâm sẽ làm gì.

Cô. . . lo lắng cho người đàn ông ngay cả mặt mũi cũng còn mơ hồ đang đứng trong phòng tắm, càng không thể mặc kệ. . . Hứa Ngạn Thâm muốn làm gì thì làm. . . Cứ tiếp tục thế này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

- Hứa Ngạn Thâm, nếu anh còn không đi, báo sáng mai sẽ có chuyện hay đấy! – Cô uy hiếp anh.

Cuối cùng, ánh mắt anh cũng từ từ dịu lại, lý trí cũng từ từ trở lại.

Không phải là vì cô uy hiếp mà là vì thái độ của cô.

- Em theo anh về! – Gương mặt anh tuần không có bất kỳ biểu cảm gì, chậm rãi, anh dùng sức kéo cô ra khỏi phòng.

Anh kéo cô rất mạnh, thô bạo đến mức chẳng thêm để ý đến cô.

Cô nén chịu cổ tay đau buốt, cắn chặt môi dưới, sợ xảy ra chuyện, không dám kêu đau đành để mặc anh lôi đi.

Trong thang máy, anh khoác áo ngoài của mình lên đôi vai trần của cô.

Mặt anh vẫn không chút cảm xúc.

Sau đó anh vớt cô lên ghế sau.

Suốt dọc đường là một sự im lặng chết chóc.

Hứa Ngạn Thâm lúc này rất lạ lẫm, rất đáng sợ.

Lái một đoạn ra đến đường lớn, anh bỗng phanh gấp.

Suýt chút nữa cả người cô đâm sầm vào thành ghế trước.

Đột nhiên, anh kéo cô lại, điên cuồng đè cô xuống.

- Anh định làm gì?

Không kịp kêu cứu, anh đã hôn cô điên cuồng, thô bạo đến nỗi môi cô bắt đầu sưng lên. Cô đau đến co rúm người lại, dùng sức cắn anh, dùng sức đẩy anh ra, nhưng hoàn toàn vô vọng, anh thô bạo hôn rách môi cô, không chút khách khí sục sạo miệng cô.

Cách hôn đó không giống hôn người, điên loạn, cuồng bạo, không có lấy một giây lấy hơi, như muốn trút tất cả cảm phần, như muốn dùng cái hôn này để chìm chết cô.

- Buông tôi ra! Tôi ghét anh! – Cô cố sức vùng vẫy, trong miệng toàn mùi máu tanh, là cô cắn rách lưỡi anh.

Chữ “ghét” đó càng khiến lửa giận trong anh bốc lên ngàn ngút.

Anh không buông cô ra, không buồn bận tâm đến việc họ đang ở ngoài đường, vẫn thô bạo vằn vò môi cô, như thể yêu quá hóa hận.

Cô không muốn anh đụng vào cô. Cô không chịu nổi! Cô không chịu nổi!

Cô cố sức đẩy anh, đánh anh, anh vẫn không hề nhúc nhích.

Cảm giác lạnh buốt đáng sợ chạy dọc sống lưng cô, cô có thể cảm nhận được Hứa Ngạn Thâm đã mất kiểm soát, anh sẽ không để cho cô yên!

Quả nhiên, anh chồm ra ghế sau, đè lên cô.

Mặc cô đánh, mặc cô chửi, anh cấu xé đôi vai trần của cô, cắn phập vào những chỗ có dấu vết của gã đàn ông đó. Anh phần nộ kéo tấm chăn quần trên người cô ra, chiếc chăn màu trắng như cái gai trong mắt anh, anh dùng cơ thể cao lớn của mình che đầy sắc xuân của cô, tàn bạo cắn vào phần da thịt trắng nõn nhô lên.

Thâm tím một vùng.

Cô đau đến rên lên.

- Muốn đau, chúng ta cùng đau! Môi anh mím chặt đầy hằn học.

Nhưng việc đau đớn hơn đã xảy ra. Tiếng kéo phéc mơ tuya đánh gọn, không hề có bất cứ màn dạo đầu nào, không hề có bất kỳ sự dịu dàng nào, xộc thẳng vào cơ thể cô, lực công kích quá mạnh, cả người cô quặn lại, đau đến nỗi run lên bần bật.

Còn người phía trên toàn thân toát ra sát khí đen ngòm, sắc mặt tàn bạo, anh giống như con thú bị thương, hung hãn đến độ cô chỉ còn biết trốn ngược mắt, đến tiếng kêu cứu cũng không còn hơi để thốt ra.

Cô không dám tin, người đàn ông đang xem cô như “công cụ” để trút giận này lại chính là Hứa Ngạn Thâm luôn tỉnh táo, điềm đạm, kiên định trước kia.

Lần đầu tiên cô hiểu được cảm giác bị làm nhục là như thế nào. Không, còn hung bạo hơn cả làm nhục, trên xe, bị chính chồng mình cưỡng bức.

Trái tim của cả hai như rơi vào một hố băng không đáy, buốt giá đến tận tâm can.

Hạnh phúc, đối với họ, dường như đã bắt đầu trở nên xa vời, vượt ra ngoài tầm với.

Lúc mơ màng tỉnh lại, cô đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Cảm giác lạ lẫm và hố ngăn cách đang dần hình thành giữa họ, trong lúc anh trút tức giận và căm phẫn lên người cô, sự vùng vẫy, đánh chửi của cô, sự thô bạo, hung hãn của anh khiến cảnh tượng lúc đó còn kịch liệt, tàn bạo, mệt mỏi hơn cả một trận đánh với kẻ thù.

Họ thù hận nhau.

Cường bức cô rồi vứt cô vào trong một căn phòng xa lạ, cả quá trình đều mang một sự lạnh lùng, tàn khốc chưa từng có.

Anh đang tức giận, anh đang lồng lộn, anh đang căm phẫn.

Nhưng cô bất lực.

Ngay cả chính mình còn không cứu được, làm sao có thể đi cứu người khác?

Đôi chân trần chạm xuống nền nhà lạnh lẽo.

Trái tim cô cũng giá lạnh hết như nền nhà bằng đá granit này.

Bước vào phòng tắm, mở vòi sen, dòng nước lạnh chảy xối xả trên cơ thể trắng nõn nà của cô, và cả trên những vết bầm tím đáng sợ.

Tắm một lúc lâu, hai chân cô bắt đầu run lên.

Tối nay đối với cô mà nói, đã trở thành vết đen đáng sợ nhất trong ký ức.

Anh dùng cách tàn bạo nhất để làm nhục cô ngay trên đường phố đông đúc xe cộ qua lại.

Cơ thể và trái tim cô ứ đọng rồi, cô từ phòng tắm bước ra, trong gương, cô nhìn thấy gương mặt cắt không còn giọt máu của mình.

Cô nhớ lại, bốn ngày trước, lúc cô đặt chân đến Mỹ, gương mặt đầy sức sống của cô còn chứa chan nụ cười hạnh phúc.

Bốn ngày.

Yêu một người chỉ trong một khoảnh khắc, quen với sự có mặt của một người bốn tháng còn chưa đủ nhưng thì ra nguội lạnh với một người chỉ cần bốn ngày.

Lúc anh vắt kiệt cơ thể cô bằng cách vô tình nhất, sự đụng chạm thô bạo đó càng làm rộng thêm hố ngăn cách giữa họ.

Trên giá để đồ, hai chiếc áo choàng tắm cùng kiểu dáng chỉ khác nhau kích cỡ được xếp ngay ngắn, gọn gàng, cô lấy áo nữ, lạnh lùng khoác lên người.

Cô nghĩ, đã đến lúc hai người ngồi xuống chính thức nói chuyện với nhau rồi.

Cô chán ghét mình lúc này, chán ghét anh lúc này, càng chán ghét những cuộc cãi vã không có điểm dừng lúc này.

Tất cả những gì xảy ra tối nay khiến cô mệt mỏi vô cùng.

Tính cách đã như thế, cho dù có không cam lòng thế nào đi chăng nữa, cô vẫn không thể trở thành một con bọ cạp hung hăng.

Mở cửa phòng ra, phòng khách yên tĩnh đến ngột ngạt nhưng cô biết người đàn ông đó vẫn đang ở đây.

Bởi vì trên nền nhà la liệt những mảnh vỡ của những vật dụng trong nhà vừa bị một trận cuồng phong tấn công, rất rõ ràng trước mắt, người đàn ông đó trong cơn thịnh nộ đã đập phá, trút giận lên mọi vật dụng trong tầm mắt của mình.

Bên bậu cửa, ánh trăng hắt lên một bên mặt u ám của người đàn ông.

- Bác Diệp ạ? Cháu là Hứa Ngạn Thâm đây, có một chuyện cháu muốn bàn với bác. Sức khỏe của Chúc Tâm không tốt, cháu muốn xin cho cô ấy nghỉ việc.

Cô mở to mắt, kinh ngạc đứng khựng lại.

Cô không thể tin nổi nhìn người đàn ông đang nói chuyện điện thoại, quay lưng về phía cô.

Người được “thương lượng” ở đầu dây bên kia cũng vô cùng bất ngờ.

- Đúng, hai tiết mục của cô ấy đều không làm nữa! – Thái độ của anh rất kiên quyết, không chấp nhận bất cứ sự thương lượng nào – Không, không bàn giao! Cô ấy ở lại Mỹ luôn ạ! Mong bác Diệp tìm người thay thế.

Ở đâu ra chuyện thế này? Tức thời bảo giám đốc đài tìm người dẫn chương trình khác thay thế không phải là làm khó người ta sao?

Đã nói không được tức giận nữa, nhưng lúc này lửa giận lại bốc lên đến tận đầu.

Anh tự nhủ cái quyền quyết định cuộc đời của người khác ư? Thật quá đáng!

Đầu dây bên kia không biết đã nói gì, anh không vui cắt ngang – Không tìm được người là chuyện của bác Diệp, cháu sẽ fax đơn xin nghỉ việc của Chúc Tâm ngay bây giờ cho bác – Đối với vị trưởng bối mà bình thường anh luôn đối xử lịch sự, lễ phép, lần này giọng điệu của anh rất xấc xược.

Hơn nữa, không nghe bất kỳ lời khuyên nào của đối phương, anh đã cúp điện thoại.

Anh quay người lại, đối diện với ánh mắt vô cùng phẫn nộ của cô.

- Vì sao anh lại xin cho tôi nghỉ việc? – Anh đã bàn bạc với cô chưa?!

Mặt không cảm xúc anh đi lướt qua cô, rút một tờ giấy trên mặt bàn bắt đầu fax đi.

- Công việc của em là do anh cho em, anh có quyền đòi lại – Fax xong đơn xin nghỉ việc của cô, anh quay người lại, dùng giọng điệu vô cùng lạnh lùng trả lời cô.

Công việc ở đài phát thanh là anh cho cô ư? Ngược cô tức đến sắp nổ tung.

Anh sao có thể ngang ngược như thế? Anh sao có thể chà đạp lên lòng tự trọng của cô như thế?

Cô vừa tốt nghiệp, anh đã sắp xếp cho cô công việc ở đài phát thanh của Hứa gia, cho dù không đúng chuyên ngành nhưng chỉ vì anh không thích cô vất vả chạy ngược chạy xuôi, cô đành im lặng nghe theo sự sắp đặt của anh.

Kết hôn năm đầu tiên, anh giúp cô lập tiết mục “Chúc Tâm”, vì anh nói đã muốn làm việc thì cứ xem nó như một trò giải trí. Cô thích trò chuyện với người khác, thế là nghe theo sự sắp đặt của anh, trở thành người dẫn chương trình cho tiết mục tình cảm này.

Anh chưa bao giờ hỏi cô thật sự cần gì, cô luôn phải tìm cách thích ứng với thói bá đạo, chuyên quyền của anh, nhưng mà bây giờ một câu nói của anh đã phủ sạch tất cả những cố gắng, nỗ lực trong công việc mấy năm qua của cô.

Cô là con rồi không có chút cảm xúc gì trong tay anh ư?!

- Vợ của Hứa Ngạn Thâm không cần phải ra ngoài làm việc, sau này, em chỉ cần ở trong căn nhà này đợi anh đi làm về là được rồi.

Anh muốn nhốt cô ư? Chuẩn bị cầm tù cô ư? Mặt cô đầy vẻ mỉa mai.

- Anh đã tìm một vệ sĩ, từ hôm nay trở đi, cô ta sẽ theo sát bảo vệ em.

Bảo vệ? Thật nực cười, sao không nói thẳng là giám sát cô cho rồi?

Đôi mắt sâu đen lầy của anh không có bất kỳ cảm xúc nào – Sau này, anh đi đâu cũng sẽ mang em theo.

Nhìn đôi mắt lạnh như băng đó, cô rất muốn, rất muốn cười – Hứa Ngạn Thâm, anh sợ tôi lại cảm sừng anh à?

Hai chữ “cảm sừng”, giống như tia sét phá tan sự lạnh lùng của anh.

Anh trừng mắt nhìn cô, chụp mạnh lấy cánh tay nhô ra của cô, đôi mắt đen híp lại, hai đốm lửa cháy phừng phừng, anh giận dữ nghiêng rằng – Thẩm Chức Tâm, em đừng có quá đáng.

Anh đã cho người đi xử lý tên “gian phu” đó, nếu không làm gì thì anh không thể nào rửa sạch nỗi hận trong lòng mình.

Nào ngờ, Jackie hình như đã đánh hơi được mọi chuyện, vội vàng đuổi vị khách kia ra khỏi khách sạn, đồng thời xóa sạch mọi thông tin đăng ký của đối phương.

Bây giờ, gã đàn ông đó là ai anh cũng không tài nào biết được.

Anh ấn mạnh tay cô, rất mạnh, rất mạnh đến nỗi dường như giữa tay không hề tồn tại sự thương tiếc, xót xa nào.

- Anh cảm thấy rất nhục nhã sao?

Cả người anh hừng hực lửa căm phẫn, như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ chung quanh. Nhưng vì sao anh không đứng trên lập trường của cô để hiểu sự phản bội của chính mình? Vì sao anh không từng nghĩ, cô cũng từng bị sỉ nhục như thế?

- Chuyện này không được nhắc lại nữa! – Hất mạnh tay cô ra, mặt anh bao phủ bởi sự giận dữ, vô cùng dễ thấy.

Chuyện của cô không được nhắc đến nữa, thế còn anh với Nhan Hiểu Tinh thì sao?!

Thái độ của anh, sự hậm hực của anh nên khiến cô khoái trá mới phải, nhưng vì sao ngực cô lại đau đến chết đi sống lại thế này?

Cô nhìn theo người đàn ông trước mặt đã dần trở nên xa lạ đối với cô.

Không muốn mất kiểm soát, tiếp tục làm đau cô thêm nữa, anh mặt lạnh như tiền rút từ trong ngăn kéo ra một thứ.

- Uống thuốc tránh thai đi! – Đưa kèm theo một cốc nước.

Sự mỉa mai càng hiện rõ hơn trên mặt cô – Anh sợ tôi mang thai con của kẻ khác à? – Anh đến cả một nửa “cơ hội” cũng không cho cô.

Có thể không làm đau nhau như thế này nữa được không? Nhưng cô cũng không kiềm chế nổi cảm xúc của mình.

Mắt anh như có màn sương bao phủ.

- Lúc này anh không đeo bao, đã bắn toàn bộ vào cơ thể em rồi – Mặt anh lạnh tanh.

- Anh sợ tôi có thai, anh sẽ không xác định được cha của đứa bé là ai đúng không?

Mặt anh co giật, sự khiêu khích trong từng câu nói của cô khiến anh phải vất vả đè nén ngọn lửa giận chỉ chực bùng lên trong lòng mình.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không ‘sát hại’ máu mủ nhà họ Hứa các người nữa đâu!

Mở nắp chai nước suối, ngửa đầu, cô nuốt viên thuốc vào bụng.

Cô từng thề với mình, sau này, dù Hứa Ngạn Thâm có cầu xin cô thế nào cô cũng sẽ không bao giờ sinh con cho anh nữa!

Không nói một lời, anh rút một tờ khăn giấy giúp cô lau vệt nước đọng trên khóe môi.

“Phạch” một tiếng, cô không chút cảm kích hất tẩm khăn giấy ra.

Không cần phải xem cô như tội phạm, không cần phải “khoan hồng” cô như thế!

- Anh không phải rất muốn giết con đàn bà phóng đảng này sao? – Cô cười gằn.

Đâm nữa đi đâm nữa đi, cuộc sống vốn dĩ là thế mà, bạn quá đau khổ nên cũng muốn anh ta phải đau khổ theo.

Cô không nghĩ rằng một người đàn ông có tham vọng chiếm hữu cao như anh có thể chấp nhận được một người vợ không còn trong sạch.

Thế thì, sau khi đau đến tận cùng, cả hai chia tay nhau vậy!

Thế nhưng – Anh sẽ quên chuyện tối nay – Ngón tay anh siết chặt đến nỗi trắng bệch nhưng anh vẫn nói với cô như thế.

Anh thừa nhận, anh đến bây giờ vẫn đang mất kiểm soát, đồng vỡ nát ngổn ngang trong căn phòng này chính là ý muốn tàn sát của anh.

Mọi cao ngạo, tự trọng mà anh giữ gìn đều dẹp bỏ hết! Dù cho cô thật sự có tình một đêm với gã đàn ông khác, anh cũng vẫn cần cô, chỉ cần sau này cô ngoan ngoãn ở đúng vị trí của mình, anh sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện hôm nay.

Cô rất bất ngờ.

* * *

Một bóng người cao ráo, dáng dấp nhìn xung quanh, rón rén đi ra khỏi biệt thự, chui vào chiếc xe đất tiền màu đen đỗ bên trong.

- Ông Miller, có tin tốt nào không? – Người phụ nữ có gương mặt ngày thơ, trong sáng mỉm cười.

- Có, cô Nhan, quả nhiên giống như cô đoán, Thẩm Chúc Tâm xảy ra chuyện rồi – Thám tử tư mỉm cười, đưa một túi tài liệu cho cô – Đây là hình chúng tôi chụp được.

Mắt cô sáng lên.

Cô quả nhiên đoán đúng, phụ nữ một khi bị tổn thương nhất định sẽ dùng thân thể mình để báo thù đàn ông!

Quá tốt rồi!

- Cô Nhan, cô xem những tấm ảnh này đi, nếu không có vấn đề gì, ngày mai tôi sẽ phát tán chúng lên mạng, chắc rằng chỉ nay mai thôi, truyền thông Trung Quốc đều biết chuyện vụng trộm của tam thiếu phu nhân Hứa gia.

Nếu chuyện này lộ ra ngoài, Hứa Ngạn Thâm nhất định sẽ ly hôn với Thẩm Chúc Tâm! Hứa gia không thể nào chấp nhận một người con dâu bại hoại như thế.

- Cảm ơn ông, Miller, vất vả rồi – Cô nở nụ cười lịch sự.

- Đừng khách sáo, đừng khách sao – Thám tử tư bị sức hấp dẫn thẹn thùng Á Đông làm ê mắt.

Cô yêu kiều rút hình trong túi hồ sơ ra xem.

- Cô Nhan, cô xem, người đàn ông ngồi bên cạnh Thẩm Chúc Tâm, sau đó, họ bắt đầu trò chuyện. . . sau đó nữa, họ cùng rời quán bar, lên phòng 1711 – Cả quá trình anh ta đều chụp rất tường tận – Còn nữa, ông Hứa hình như sau đó xông vào phòng. . .

Chuyện kinh thiên động địa thế nào?

- Thật ư? – Nụ cười Nhan Hiểu Tinh lan ra tới tận mang tai.

Chỉ là sau khi nhìn kỹ người đàn ông trong ảnh xong, nụ cười của cô tắt ngóm.

Dụi dụi mắt, cô không dám tin.

Nhưng người này cô đã nhìn thấy suốt hai mươi hai năm, sao có thể nhận lầm được!

Hoảng hốt, cô rút điện thoại ra, tìm số mà suốt một năm nay cô không hề gọi, điện thoại mới reo một tiếng, đầu bên kia đã bắt máy – Chúc Tâm??? – Giọng của cậu nghe ra rất sốt ruột, hình như là đang tìm, đang đợi cuộc điện thoại này rất lâu rồi.

Nhan Hiểu Tinh ngăn ra – Là em đây, Cảnh ạ - Giọng nói vô cùng không vui.

- Thiên Tinh?! – Lần này đến lượt cậu ngạc nhiên.

- Anh đang ở đâu? – Nhan Hiểu Tinh bắt đầu đổi giọng yếu điệu.

- Los Angeles – Cậu trả lời ngắn gọn, hình như có chuyện rất quan trọng không có thời gian để nói chuyện với cô.

Mặt cô biến sắc.

Vừa nãy thám tử tư nói gì nhỉ, Hứa Ngạn Thâm cũng xông vào phòng, hình như đã bắt được quả tang.

- Anh không sao chứ? Có chuyện gì xảy ra không? – Cô sốt ruột hỏi han.

Sao lại có thể thế được, Cảnh sao lại đang ở Mỹ?

- Thiên Tinh, hiện giờ anh không có thời gian để trò chuyện với em, số mới của em anh nhớ rồi, em không được mất tích nữa đâu đấy! Anh sẽ liên lạc với em, anh cúp máy trước đây! – Người cậu tìm bao lâu nay giờ mới có tin tức, đáng lẽ cậu phải hỏi han tới tấp nhưng bây giờ cậu còn có việc gấp hơn.

Vừa rồi cậu đi taxi dọc theo các con đường để tìm Chúc Tâm nhưng không hề thấy bóng dáng của cô.

Cậu rất lo lắng đã xảy ra chuyện.

- Đợi đã! – Nhan Hiểu Tinh gọi giật lại.

Nếu người đàn ông trong ảnh là Cảnh, thế thì anh nhất định sẽ gặp rắc rối ở Mỹ!

Cô từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Hứa Ngạn Thâm, chỉ vì mấy câu nói mà dì Vương đã phục vụ cho nhà họ Hứa bao năm qua bị anh cho nghỉ việc. Càng tàn nhẫn hơn là đứa con trai làm rã rở liệt tổ liệt tông mà dì Vương ngày ngày nhắc đến với lòng tự hào vốn đang làm việc ột công ty lớn ở Mỹ cũng bị đuổi việc.

Hứa Ngạn Thâm có rất nhiều mối quan hệ, anh muốn người nào đó thân bại danh liệt là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ đến khi chuyện này xảy ra cô mới thấy sợ hãi, chỉ là rất kỳ lạ, Hứa Ngạn Thâm không hề đối phó với cô, vẫn khách khí với cô như thường lệ.

- Cảnh, em gặp phải chút rắc rối không giải quyết được, em muốn gặp anh – Cô bắt đầu diễn bài đáng thương, tội nghiệp sở trường – Em hiện đang ở Trung Quốc, anh bay về ngay đi, có được không? – Cô cố ý nói giọng rất nghiêm trọng, lại bắt đầu nói dối.

Bất cứ người nào cũng có thể xảy ra chuyện, riêng Cảnh thì không thể.

Nhưng, quá thân thiết nhau thật không tốt vào thời điểm này, cậu không hề bị mắc lừa – Thiên Tinh, em diễn đủ chưa? – Đúng là vô vị.

- Em bảo anh lập tức phải về Trung Quốc, xuất hiện trước mặt em ngay! – Cô bắt đầu nổi giận.

- Anh có việc! – Chưa nhìn thấy Chúc Tâm bình an, cậu sao có thể yên tâm về nước!

- Không được! – Cô ngang bướng – Em nói gì anh cũng phải nghe theo!

- Dựa vào cái gì? – Thật phản cảm. Từ nhỏ đến lớn, đều như thế! Anh chỉ cần không thuận theo ý cô là cô nổi giận ngay!

Một năm không gặp, mọi lo lắng đều đã qua, nhưng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã bắt đầu cãi vã.

Cuộc cãi vã cuối cùng giữa họ xoay quanh việc cậu không muốn đi hát còn cô thì ép cậu trở thành ngôi sao.

- Thì dựa vào. . . – Cô lý sự cùn – Anh nên hiểu rõ em có đủ tư cách để quản anh! – Có những mối quan hệ, trước đó chưa hề thừa nhận, sau này, dần dần không đủ tự tin nên không thể nói ra được.

- Nhan Hiểu Tinh, anh không rảnh đôi co với em!

Cậu cúp điện thoại.

Cô trợn trừng mắt.

Tính khí của Cảnh không nóng nảy, cậu trưởng thành từ rất sớm, cũng không có giai đoạn dậy thì ngỗ nghịch nhưng cậu đã gọi cô là Nhan Hiểu Tinh, thì có nghĩa cậu không thèm để ý đến cô nữa.

Lúc nhỏ, mỗi lần cậu không thèm để ý đến cô, cô luôn rất sợ hãi, sợ sẽ mất cậu.

Nhưng sự thực đã chứng minh dù cô có làm sai chuyện gì, người luôn dang rộng vòng tay với cô chỉ có cậu. Có một thứ tình cảm mãi mãi không thể vứt bỏ.

- Cô Nhan, những tấm hình này có phát tán hay không. . . – Thám tử tư hỏi. Sự việc hình như có hơi kỳ lạ.

- Phát tán cái gì mà phát tán! – Cô hần học xé nát ảnh – Không ai được phép phán tán chúng! – Nếu truyền ra ngoài, kẻ tiêu đời không chỉ có một mình Chúc Tâm mà còn có Cảnh.

Thám tử tư không hiểu – Sao không thể phát tán? Tôi đã tốn biết bao tâm sức. . .

- Ông nhận tiền để làm việc, những việc khác liên quan gì đến ông – Cô bực bội.

Thám tử tư đơ lưỡi.

- Ông dám đụng đến anh ấy thử xem! – Túm lấy cà vạt của đối phương cô dữ dằn uy hiếp.

Cuộc sống trong cô nhi viện, khiến cô đã sớm học được nguyên tắc sinh tồn, gặp mạnh giả yếu, gặp yếu biến hung tợn.

Hình tượng tốt đẹp yếu đuối, yếu kiêu trước đó của cô đã hoàn toàn tắt ngóm trong lòng thám tử tư.

27. Chương 28

- Em lại ăn rất ít à? – Mày nhúu thật chặt, vỗ vỗ vai vệ sĩ ra hiệu có thể lui, anh bước vào phòng cô.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô cố ý giả điếc không nghe.

Mấy ngày qua, họ cứ chống đối ngầm với nhau như thế.

Chung cư này anh mua riêng cho cô. Bảo mẫu nấu ăn rất ngon, thái độ đối với cô cũng rất hòa nhã, tôn kính, không có chút gì giống với dì Vương cậy mình lớn tuổi lên mặt khinh khỉnh.

Tất cả đều rất tốt, ngoài trừ việc cô không có tự do.

Cô có thể tự do đi lại trong nhà, thậm chí có thể đi dạo lòng vòng siêu thị gần nhà. . . sau khi vệ sĩ đã hỏi ý kiến anh.

Cô đi đâu cũng có người đi theo, cô nói bất kỳ câu gì với bất kỳ người đàn ông nào dù đối phương là nhân viên phục vụ, vệ sĩ cũng xông tới trước ngăn lại.

Cô sống giống hết một tên tội phạm, một tên tội phạm mắc tội không thể đặc xá.

Bị giam cầm, không được tùy tiện nói chuyện với người khác, không được nghe gọi điện thoại, không được lên mạng, nếu cứ tiếp tục sống như thế, cô còn ăn ngon lành được thì đúng là thần tiên!

Anh không bao giờ hiểu dù có giữ thân xác cô bên mình thì cũng không thể ngăn nổi khoảng cách ngày một xa giữa họ.

Mấy ngày nay, họ ngủ riêng phòng, lần đầu tiên trong suốt năm năm của cuộc hôn nhân.

Anh bước tới ôm lấy eo cô.

Cô giật mình, cả người khẽ run lên. . . Anh không phải muốn. . .

- Hình như em gầy đi đấy, khí sắc cũng không được tốt – Sắc mặt anh tối lại.

- Không cần anh lo! – Cô lạnh lùng.

Cô gầy là vì bị ai giày vò?!

Anh bước ra khỏi phòng.

Cô thử phào bắt đầu bôi kem dưỡng da, chuẩn bị đi ngủ sớm.

Một lúc sau, anh bưng một đĩa mì lên.

Anh ngồi xuống bên giường cô – Ăn đi – Giọng điệu ra lệnh khiến người khác vô cùng khó chịu.

Cô chẳng buồn để ý đến anh.

Nhưng anh cúi đầu, dùng đũa gấp mì bỏ lên thìa, đưa đến tận miệng cô – Há ra.

Anh cho cô là đứa trẻ lên ba chắc? Đủ rồi, dù là đứa trẻ lên ba cũng có cảm xúc của mình.

Cô đã đánh răng nên không muốn ăn gì nữa!

Cô quay mặt đi, nhưng thìa mì vẫn ngoan cố đưa ngay sát miệng cô.

- Anh ra ngoài được không? – Cô thực sự không muốn nhìn thấy anh!

Đôi mắt đen láy của anh không biểu hiện cảm xúc gì, chỉ là lúc cô mở miệng nói chuyện, thìa mì đã được ấn vào trong miệng cô.

Cô suýt chút nữa bị sặc, sau mấy tiếng ho, một ly nước đã đưa tới miệng cô.

Cô đẩy anh ra nhưng. . .

- Uống nước đi rồi ăn thêm chút nữa – Giọng anh vẫn đều đều không chút mất kiên nhẫn, không chút tức giận.

Đã đủ chưa?

- Chúc Tâm, anh rất yêu em, trước nay chưa từng yêu ai như thế. Đừng giận hơn anh nữa có được không?

- Anh nhìn xuống, tiếp tục gấp mì trong đĩa.

Cô sững sờ.

- Tối nay anh dọn sang phòng em có được không?

Mì trong đĩa khá “nghịch ngợm” anh gấp mấy lần đều trơn tuột.

Mấy hôm nay, tâm trạng anh rất tệ, dù đã giam lỏng cô, nhưng anh vẫn không hề có cảm giác an toàn, luôn cảm thấy, dù có nắm thật chặt, hạnh phúc giống như một hạt cát nhỏ sẽ luôn qua kẽ tay anh trôi tuột đi mất.

Tâm trạng phẫn nộ, thô lỗ của anh cứ chốc chốc lại bùng lên, nên anh cần ở riêng phòng với cô mới có thể bình tĩnh trở lại.

Anh biết tâm trạng tiêu cực này là do đâu nhưng không thể cứ sống mãi như thế.

Cô cầm lấy đĩa mì từ tay anh, đặt sang một bên – Mì tôi sẽ ăn, bây giờ tôi muốn thay quần áo, anh về phòng mình được không?

Đây có thể coi là câu trả lời không?

Cô không muốn chung phòng với anh.

Vì bị từ chối tâm trạng anh lại trở nên thô lỗ.

Hừ một tiếng, anh đứng lên định bỏ đi.

Tức giận quay người, anh vừa phẩy tay thì một tiếng “xoảng”, có thứ gì từ trên kệ rơi xuống.

Anh cúi đầu nhìn thì là lọ kem dưỡng da của cô.

Lọ thủy tinh vỡ nát, chất lỏng màu trắng bắn tung tóe.

Sợ cô giẫm phải mảnh chai, anh cố nuốt giận, cúi xuống vội vàng nhặt những mảnh thủy tinh vỡ.

Nhặt xong, anh rút khăn giấy dùng sức chà chất lỏng màu trắng.

- Để tôi – Ánh mắt lạnh lùng, cô cũng ngồi xổm xuống.

Nhìn cánh tay lấm lem của anh là biết không phải mẫu đàn ông biết chăm sóc, dọn dẹp nhà cửa.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, anh cúi đầu, lại rút khăn giấy lau sạch chỗ kem dính trên tay. Cảm giác nhột nhột, rít rít ở cánh tay khá khó chịu. Anh muốn đi tắm, định quay người thì một ý nghĩ xuất hiện trong đầu anh.

Hôm đó trên xe, anh đèn cô làm. . . xong việc, trên người cô, đùi cô còn vương vãi chất dịch màu trắng sữa, là “kiệt tác” của anh.

Trước đây, khi họ chưa phải tránh thai, mỗi lần hành sự xong, dù cô đã tắm sạch sẽ nhưng vẫn ngửi thấy cái mùi mờ ám đó, có lúc cô nghiêng người, chất dịch còn lưu lại trong cơ thể trào ra.

Nhưng hôm đó, trong căn phòng không hề có mùi đó.

Anh im lặng bình tĩnh nhớ lại, tối đó, lúc anh mất kiểm soát thô bạo chiếm đoạt cô, lối vào rất chặt, không giống như vừa mới quan hệ xong chưa lâu. Còn anh, như muốn trút cảm hờn, cảm mạnh vào bộ phận phía dưới của cô, ở đó không hề có bất kỳ mùi đàn ông nào.

Sự việc có thể không như lời cô nói.

- Hôm đó em không hề quan hệ với người đàn ông khác – Anh nói ra điều mình hoài nghi.

Ham muốn chiếm hữu của anh rất mạnh, trước đây có một đồng nghiệp nam khoác vai cô, anh trở mặt ngay, cho nên hôm đó, là do cô cố ý?

- Em cố ý để người khác ‘trồng dâu’ trên người em đúng không? Muốn anh ghen lên đúng không? – Sau khi bình tĩnh lại, có rất nhiều chuyện chỉ cần động não một chút là rõ ràng ngay.

Anh luôn là người đàn ông có năng lực quan sát và năng lực phân tích tinh tế, chỉ vì phần dẫu đỏ quá bí ẩn nên anh mới bị mất kiểm soát đến thế.

Cố ý “trồng dâu”? Anh có phải đã quá tự đề ỉnh không? Những vết đỏ đó đều là thật! Đêm đó, cô say túy lúy, quả thực suýt chút nữa xảy ra chuyện với người lạ, nếu không phải. . .

Cô không trả lời anh.

- Hứa Ngạn Thâm, hãy để tôi làm nốt tiết mục cuối cùng – Toàn bộ phần phỏng vấn ‘Ánh’ đều do cô đích thân viết kịch bản, kịch bản cũng đã đưa cho đối phương từ lâu, bây giờ chỉ còn lại mấy tiếng nữa, làm sao có thể thay đổi? Làm sao kịp thay đổi đây?

Trừ phi, tiết mục kỳ này bỏ trống.

- Không được! Em phải nghỉ việc ở nhà chuyên tâm làm vợ anh – Anh cự tuyệt.

Anh chẳng cần quan tâm gì nhiều, anh chỉ muốn trói cô lại, để giữ chặt tất cả những gì tốt đẹp nhất của cô, cắt đứt đôi cánh tự do của cô, cũng không có gì đáng tiếc.

Trái tim bị rơi xuống một hố băng không đáy, chân tay tê dại, lòng bàn tay cô càng siết chặt hơn.

Anh không hề thực sự yêu cô, anh chỉ muốn thỏa mãn ham muốn kiểm soát tất cả mọi thứ mà thôi!

- Tôi muốn thực hiện tiết mục kỳ này! – Cô lạnh lùng gằn từng chữ.

Anh im lặng.

Thái độ của cô vẫn lạnh lùng như thế, lạnh đến nỗi không giống chút nào với người vợ trước đây luôn thích nũng nịu, không nhẽo với anh.

Họ đã từng không có chuyện gì không thể kể cho nhau nghe, nhưng bây giờ cứ mở miệng ra là cãi vã.

- Được thôi, chỉ một tiết mục lần này thôi đấy – Anh nhượng bộ.

* * *

- Micro đã sẵn sàng, âm thanh có rõ không? – Đầu bên kia trái đất cô hỏi đồng nghiệp Tiểu Ngô.

- Chúc Tâm, rõ lắm! – Tiểu Ngô muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Mọi người đã nhận được tin, đây là tiết mục cuối cùng của Chúc Tâm.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết, Chúc Tâm phải chuyên tâm làm con dâu nhà quyền quý.

Một phụ nữ yêu thích công việc như thế, lại bị ép buộc phải từ bỏ công việc.

Tất cả đồng nghiệp đều tụ tập đông đủ.

- Âm thanh bên ‘Ảnh’ có rõ không? – Cô hỏi.

- Rõ – Bên tai cô vang lên giọng nói trong trẻo đầy sức mê hoặc.

- Ảnh, sẵn sàng rồi chứ? – Cô xác định lại lần nữa.

- Sẵn sàng.

Cô nở nụ cười – Ok, tôi đã cầm sẵn kịch bản trong tay, đếm ngược 10 giây! 10, 9, 8. . .2, 1!

- Chào mừng các bạn thính giả tiếp tục lắng nghe chương trình mỗi tuần một kỳ Âm nhạc thịnh hành tôi làm chủ! Để tôi xem chút nhé. . . – Cô nhanh nhẹn nhấn vào mailbox – Wow! Hộp thư của đài đã sắp tắc nghẽn rồi! Toàn bộ là: Ảnh, chúng em rất yêu anh! Ảnh, chúng em mãi mãi ủng hộ anh! Còn nữa, còn nhiều nữa! Chúc Tâm, chị nhất định phải khai thác nhiều bí ẩn của Ảnh lên nhé, nếu không chúng em sẽ tìm chị tính sổ đó! Ha ha. Chúc Tâm sợ các bạn rồi, nhất định, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức khai thác những bí mật mà mọi người quan tâm!

Cô rất thành công, không có bất kỳ người nghe nào nghe ra, giọng nói đằng sau micro thật sự rất không vui.

- Thật ra, mọi người muốn khai thác nhất vẫn là mối tình đầu của ‘Ảnh’, bây giờ ‘Ảnh’ đã có người yêu chưa đúng không nào? Không biết ‘Ảnh’ có muốn chia sẻ với mọi người không nhỉ? – Trong thư người hâm mộ gửi đến, tuyệt đại đa số đều hứng thú với vấn đề này.

Micro ở đầu bên kia, im lặng mấy giây.

Cậu có quyền lựa chọn, chương trình nằm trong tầm kiểm soát của cô, cô kéo micro lại, định chuyển đề tài – Hình như ‘Ảnh’ của chúng ta có chút mắc cỡ thì phải, vậy thì. . .

- Trước đây, lúc tôi còn đi hát ở quán bar. . . – Không ngờ cậu lại lên tiếng – Hôm đó, tôi đang ở dưới sân khấu chuẩn bị nhạc cụ thì bất ngờ có một cô gái miệng cười rạng rỡ trèo lên sân khấu, cô ấy nói, cô ấy có một bài hát muốn tặng ột người.

Khi hạnh phúc, con người ta có thể làm bất cứ chuyện gì, chuyện ngốc nghếch thế này cô cũng từng làm.

Cô còn nhớ hôm kỷ niệm hai năm ngày cưới, cô phấn khích kéo Hứa Ngạn Thâm đến quán bar mà anh ghét nhất.

Giống như hành tinh tươi đẹp, những quả bóng đầy màu sắc

Thế giới này tràn ngập sự dịu dàng ấm áp của tình yêu

Nhưng anh không giống, anh thật sự không giống

Chỉ có anh mới hoàn toàn phù hợp với những giấc mơ của em. . .

Oh-Yêu lắm lại yêu lắm

Anh có biết nhìn thấy đôi mắt ấy, nhìn thấy nơi sâu thẳm nhất trong trái tim

Thì biết đó chính là anh, chính là nơi cuối cùng em đến

Em cũng từng bước từng bước, giản giản đơn đơn đi theo anh.

Không còn cô đơn lẻ loi nữa, không còn phải đuổi hình bắt bóng nữa

Em muốn bình yên ở bên anh năm này qua năm khác

Mãi cho đến khi biến thành một bài hát cũ, biến thành truyền thuyết

Không yêu ai ngoài anh, trái tim này đã mặc định chỉ có bóng hình anh.

Không yêu ai ngoài anh, hạnh phúc là em yêu anh

Sau đó cảm nhận được anh cũng yêu em.

Lúc đó, cô rất nhiệt tình hát bài hát này tặng anh, giống như một lời tỏ tình nồng nàn nhất, làm món quà tặng anh nhân kỷ niệm hai năm ngày cưới.

Cô hát không đúng nhạc, lại hát toàn giọng gió, Hứa Ngạn Thâm cảm thấy rất mất mặt, anh úp mặt vào tay, giả vờ không quen biết cô.

Thật ra, vai anh rung lên không ngừng, ngực cũng phập phồng, khóe môi không thể nén được tiếng cười khùng khục.

Lúc đó, họ rất hạnh phúc.

Cô còn nhớ, bài hát hôm đó là. . .

- Cô ấy hát bài Không yêu ai ngoài anh, giọng rất vui vẻ, rất vui vẻ khiến tôi ngẩn đầu lên, không nín được chăm chú nhìn cô ấy. . .

- Giọng cô ấy rất hay, giống như một ngôi sao nào đó – Cậu đang giúp cô kể tiếp câu chuyện của mình.

Trong tai nghe, một giọng cười nhẹ vọng đến – Nhưng cô ấy hát không đúng nhạc, mọi người đều giương mắt há miệng nhìn – Lúc đó, “giọng hát ma quái” ấy làm cậu giật mình đánh rơi nhạc cụ xuống đất.

Cô sững sờ.

Cô là thế, giọng nói thì vô cùng dễ nghe nhưng chỉ cần cất tiếng hát là đám bạn vội vàng ôm đầu bịt tai ngay.

- Sau đó thì sao? Cậu thích cô ấy, hai người cùng tiếng tới với nhau? – Cô bắt đầu bắt an. Hy vọng chỉ là sự trùng hợp.

- Không, chỉ có tôi chú ý đến cô ấy, luôn nghe chương trình của cô ấy, thỉnh thoảng còn viết thư cho cô ấy. Sau đó, cô ấy có đến bar cùng bạn vài lần, nhưng chúng tôi không hề quen nhau – Giọng của cậu trầm ấm, dễ chịu – Thật sự thích cô ấy là một lần, trên đường từ quán bar về nhà, tôi vô duyên vô cớ bị ai đó chặn lại, đối phương nói tôi cướp bạn gái anh ta, thật ra, tôi còn không có ấn tượng với cái tên đó.

- Đối phương nói tôi giả bộ, hai bên ai cũng không nghe ai, thế là đánh nhau. Hôm đó, đối phương dẫn theo rất nhiều người, một đám người vây lấy tôi, từ từ, tôi cũng bị rơi vào thế hạ phong.

Mọi người, bao gồm cả cô, đều lắng nghe rất chăm chú, vì quả thật không thể tưởng tượng ra được bộ dạng của “Ánh” lúc đánh nhau với người ta.

- Sau đó, có một cái đầu nhỏ thò vào hét lớn ‘chú cảnh sát, ở đây này! Chính là chỗ mà đám người đánh nhau đó, mau bắt hết bọn chúng đi!’ Đám người đó vừa nghe thấy có cảnh sát, hốt hoảng trèo tường bỏ chạy toán loạn – Nói ra, cô chính là ân nhân cứu mạng của cậu.

Cô còn nhớ mình cũng từng trải qua chuyện như thế.

Lúc đó, Phi Phi rất ái mộ một chàng trai đứng hát ở quán bar, mê đến độ như bị chuốc bùa mê thuốc lú, Phi Phi luôn chờ lúc Hứa Ngạn Thâm đi công tác, lôi cô đến quán bar. Hôm đó, có một chàng trai bị người ta đánh, Phi Phi chuẩn bị làm anh hùng cứu “mỹ nhân”, cô nàng lái xe, còn ép một người có gan thỏ để là cô núp ở một bên hét lớn ‘cảnh sát đến rồi’.

Cô vẫn còn nhớ, cô dìu chàng trai mất mũi bầm tím lên, cùng Phi Phi đưa cậu ta đến bệnh viện.

Lúc ấy, cô còn quan tâm hỏi đối phương – Em trai, em có bị thương không?

Tiếng “em trai” khiến đối phương cứng đờ không nói nên lời, như thể không muốn thấy mặt cô thêm một lần nào nữa.

Rồi sau đó, bạn trai của Phi Phi bị gãy chân, cô nàng chẳng còn tâm trí đâu mà si tình chàng ca sĩ quán bar nữa, cho nên họ không còn gặp chàng trai đó thêm một lần nào nữa.

Những chuyện này quá trùng hợp, nghe rất quen thuộc, trong ký ức mơ hồ. . . chàng trai hát ở quán bar đó hình như rất giống “Ảnh”.

Khả năng nhận diện người của cô rất kém, kém đến nỗi người bên cạnh chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

- Hôm nay, đề tài mà chúng tôi muốn thảo luận là tình một đêm – Cô bắt đầu thấy hối hận vì mình đã viết xong kịch bản này từ rất lâu trước đó.

- Đi đâu là thích hợp nhất để tìm thấy tình một đêm? Quán bar, diễn đàn, hay các buổi offline. Rất nhiều người nói, tìm tình một đêm thực tế hơn là tìm người yêu, chỉ cần ngoại hình bạn không quá khiến người khác hốt hoảng, chẳng ai toan tính túi bạn có nặng hay không. . .

Cô mỉm cười cầm xấp kịch bản trên tay, nói lưu loát, biểu cảm, lúc này, cửa phòng mở ra, một thân hình cao lớn, rần rồ bước vào, không nói tiếng nào, im lặng ngồi xuống một bên.

Bây giờ là mười hai giờ trưa, sao anh lại về nhà?

Cô nhú mày.

Thì ra, cô bị giám sát đến mức độ này.

Đến cả làm chương trình, anh cũng không yêm tâm?!

Cô lạnh lùng nhìn anh.

Anh tựa người vào đầu giường, cố chấp ngồi lì trong phòng, nhắm mắt, làm như không thấy sự bức bối của cô.

Anh sẽ không ra ngoài! Tuy anh đã nhượng bộ nhưng đây cũng là sự kiên quyết của anh.

Hơn nữa, vừa nãy ở ngoài anh có nghe được một chút, đề tài cô thảo luận hôm nay khiến anh khá khó chịu.

Trong một giây cô lo ra đó, đạo diễn chương trình đã kết nối một cuộc điện thoại.

- Ảnh, em có thể hỏi anh, anh nghĩ thế nào về tình một đêm không? – Thính giả được kết nối phấn khích hỏi, cướp lời của cô.

Cảm giác về sự có mặt của Hứa Ngạn Thâm khiến cô không được thoải mái cho lắm, cô miễn cưỡng mỉm cười, nhường lời cho “Ảnh”.

Cô rất mệt, thật sự rất mệt, thì ra mỉm cười cũng là một việc khiến người ta mệt mỏi đến thế.

- Đây là tự do của người khác, tôi không phản đối – Thái độ của cậu vẫn bảo thủ.

- Thế còn anh thì sao? Anh thì sao? Đã từng có tình một đêm chưa? – Đối phương không ngừng truy hỏi.

Cậu im lặng.

- Anh không nói, vậy chắc chắn là có rồi? Đúng không? Đúng chứ!

Trán cô nhăn lại, sợ nhất là phải đối phó với loại thính giả dai như đĩa thế này.

- Cô ấy thành niên rồi chứ? Có phải cô ấy chủ động quyến rũ anh không? Loại phụ nữ thích tình một đêm nhất định là rất lẳng lơ, rất không biết xấu hổ, đúng chứ?! – Vị thánh giả nọ vẫn đang rất phấn khích với sự hiếu kỳ của mình, lời lẽ dồn dập.

- Bạn vui lòng nói chuyện tôn trọng một chút! – Cậu thò tay, cắt ngang điện thoại.

Trong tai nghe vọng tới tiếng đồng nghiệp xôn xao.

“Ảnh” coi như đã gián tiếp thừa nhận cậu từng có tình một đêm.

Ngày mai các tờ báo giải trí sẽ giật tít về cậu cho xem.

- Bây giờ, chúng ta sẽ cùng nghe một ca khúc mới của ‘Ảnh’ mang tựa đề Nói dối. . . – Để tránh sự việc phát triển theo chiều hướng không tốt, cô vội vàng chuyển sang âm nhạc.

Tôi từng nói dối, nói là không yêu em

Xin đừng vạch trần lời nói dối của tôi

Tôi rất dễ quên, mùi hương hoa hồng ngoài bầu cửa không phải là hoa tôi tặng

Tôi tin từng câu nói của em

Tin sự chân thành của em, tin hạnh phúc của em

Chúc em là người phụ nữ hạnh phúc

.

Nghe ca từ tự nhiên, không chút gượng gạo của bài hát, cô đỡ đầu.

Tình một đêm. . .

“Cạn ly! Vì tất cả hạng đàn ông dối trá trên thế giới này!”

“Cậu rất giống ‘Ảnh’ của Tổ hợp truyền kỳ!”

“Cậu là nhóm máu RH- chứ?”

“Đến phòng cậu hay về phòng tôi?”

“Đừng đi có được không? Đêm nay, tôi không muốn ở một mình!. . .”

Những mảnh ký ức vụn vặt, bắt đầu bám riết lấy cô.

Đêm đó. . .

Hai người đều đã “thẳng thắn với nhau”. . . Cậu nhẹ nhàng hôn cô, từ cổ đến vai. . .

Đàn ông một khi bị khiêu khích thì rất dễ mất kiểm soát, cô rất hiểu đạo lý này.

Cô cắn môi, nghiêng đầu né tránh.

Cô rất sợ hãi, bắt đầu sợ hãi.

Cô chưa từng làm chuyện điên rồ như thế này, cô không biết mình có hối hận không, cô thậm chí không biết chàng trai có vẻ ngoài giống “Ảnh” này tên là gì.

Lúc đó, phía đầu giường có một cuốn hộ chiếu, dưới ánh đèn nhấp nháy, cô khựng lại nhìn, tay từng chút từng chút một tiến lại gần.

Ngay lúc nụ hôn của cậu sắp trượt xuống phần nhạy cảm của cô thì cô hét toáng lên.

- Cậu sinh năm 88?! – Trời ạ! Cô lại đi dụ dỗ một đứa con nít!

Cô giống như bị dội một gáo nước lạnh, rượu tỉnh quá nửa.

Đẩy cậu ra, cô vội vàng lóp ngóp bỏ dậy.

- Không được! Không được! Chúng ta cách nhau những sáu tuổi! – Cô suýt chút nữa nổ tung.

Cô thật muốn có một tia sét đánh chết cô cho rồi!

Cậu cứng đờ người, “dục vọng” của người đàn ông vẫn đang nhe nanh múa vuốt.

Vừa rồi, chỉ còn một chút nữa thôi, họ đã quan hệ tình dục với nhau.

Cô lấy chân quấn quanh người, run lên bần bật – Tôi không làm nữa! Tôi không làm nữa! – Cô không muốn làm hại đến mầm non của đất nước.

Cô còn nói là muốn sinh con! Trời ạ, cô nói điên nói khùng gì thế này?!

- Tôi không thể! – Cô hét lên.

Cứu tôi với!

Cô rất sợ cậu sẽ vồ tới, suy cho cùng, tên đã lấp vào cung, rất khó để mà không “bắn” ra!

Nhưng, dù thân xác rất đau khổ, cậu cũng không hỏi gì thêm nữa, chỉ lặng lẽ bước xuống giường – Tôi đi tắm.

Thế thôi ư?

Có nghĩa là, tất cả đã kết thúc.

Cô an toàn rồi.

- Ngày. . . xin lỗi. . . – Cô ấp úng, khe giọng nói xin lỗi sau lưng cậu.

Thật là quá xấu hổ, người đòi làm cho bằng được là mình, người nói không làm nữa cũng là cô.

Cậu chắc đã nghe thấy – Không sao, tôi mới là người phải nói xin lỗi – Co thể trẻ trung, đối diện với người mình thích rất khó kiềm chế.

Ngay từ đầu, cậu không nên gật đầu.

Đến lúc cậu vào phòng tắm, cô mới nghĩ mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của cậu.

Thật ra, cô và chàng trai tối hôm đó đều rất rõ nguyên nhân thật sự vì sao cuối cùng họ không tiếp tục nữa.

Nguyên nhân lớn nhất là vì trái tim cô không thể buông xuôi, tuổi tác chỉ là cái cớ.

. . .

Cô cố gắng nhớ lại tên trên hộ chiếu, nhưng thất bại.

Kỳ. . . Cô chỉ nhớ ở cột đầu tiên, họ là Kỳ.

Cô lại nhớ lại, hình như, hình như ở cột thứ hai, tên. . . chữ đầu tiên là Cảnh.

Cảnh!!!

Trời ạ! Cô kinh ngạc toát mồ hôi lạnh.

- Chị ở Mỹ khỏe chứ? – Tiếng nhạc vẫn chưa dừng, trên QQ, một nick vừa mới thêm vào đang bật sáng.

- Vãn. . .khỏe. . .

Cô lấy hết can đảm – Là tôi sao? Cô gái kêu cảnh sát đến, còn ở phòng 1711. . . – Dù rất khó mở lời nhưng tính cô thích rõ ràng.

Im lặng vài giây, cậu chỉ trả lời bằng một chữ - Ừ.

Uỳnh uỳnh uỳnh, đầu óc cô quay cuồng.

- Tôi. . . – Cô không còn lời nào để nói, cô suýt chút nữa là lên giường với bạn mình, lại là người bạn nhỏ hơn mình những sáu tuổi.

- Hôm đó thật ngại quá, sau này chúng ta đừng nhắc đến nữa – Cậu giải vây giúp cô.

Cô rất cảm kích.

- Chị muốn về nước không? – Đột nhiên, cậu đánh một dòng chữ.

Cô dĩ nhiên muốn về, trải qua quá nhiều chuyện như thế này, cô rất muốn, rất muốn về nước.

Cô muốn gặp mẹ, cô muốn gặp Phi Phi, cô muốn gặp tất cả bạn bè.

- Tôi làm mất hộ chiếu rồi. . .

Hộ chiếu của cô đã bị Hứa Ngạn Thâm tịch thu rồi.

Anh muốn cô ở lại, dù từ giờ về sau cô biến thành một Thảm Chức Tâm tê dại, mụ mị.

- Tôi vẫn đang ở Mỹ - Cậu không hỏi thêm gì nữa, chỉ gõ ba chữ - Tôi giúp chị.

Giúp bằng cách nào?

- Tôi sẽ giúp chị báo mất, sau đó chúng ta sẽ đến đại sứ quán làm lại hộ chiếu mới - Ở Mỹ, muốn làm lại hộ chiếu thì phải đến cảnh sát báo án.

Đúng rồi! Sao cô không nghĩ ra nhỉ?

- Em đang nói chuyện với ai thế? – Tiếng nhạc vẫn tiếp tục, nghe thấy tiếng gõ bàn phím, Hứa Ngạn Thâm mở mắt, cảm thấy có gì đó bất thường.

Cô bình tĩnh đóng cửa sổ chat lại. Cố nặn ra nụ cười – Các bạn thính giả nghe đài, thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến lúc chương trình nói lời chào tạm biệt rồi, giờ này tuần sau mong các bạn tiếp tục đón nghe Âm nhạc thịnh hành tôi làm chủ!

Hứa Ngạn Thâm bước lại gần cô.

- Chức Tâm, chị mau về nước đi! Chúng ta tụ tập một bữa – Các đồng nghiệp riu ra riu rít – Chúng tôi sẽ tổ chức tiệc cho chị.

- Chức Tâm, chúng tôi nhớ chị lắm. . .

- Chức Tâm, chị không nên nghỉ việc, ở nhà làm vợ không chán lắm! Mọi người không nỡ rời xa chị!

Mỗi người một câu, cộng sự của nhau bao năm, tin cô nghỉ việc quá bất ngờ, mọi người đều tiếc cho cô, mong khuyên cô đổi ý.

Sống mũi cô cay cay, định nói gì đó thì “phụt” một tiếng, màn hình tắt ngóm.

Hứa Ngạn Thâm mặt lạnh tanh thu dọn ổ cắm điện.

28. Chương 29

Cô luôn bị nhốt trong nhà, lúc anh không ở nhà, cô ngồi bên cửa sổ, cuộn người lại. Anh vừa về đến nhà, bản năng phòng vệ của cô bắt đầu hoạt động, cô biến thành phòng thủ, biến thành thù địch, biến thành sắc nhọn.

Đối diện với cô như vậy, anh không thấy một mối sao?

Ngay đến cô cũng cảm thấy quá mệt mỏi khi phải sống thế này sự cầm tù của Hứa Ngạn Thâm, thói bá đạo của anh, những lời nói lạnh lùng của chính mình khiến không khí trong căn nhà này đã trở nên ngột thở.

Cô muốn tháo chạy. Ý định này vừa nhen lên, đã không thể dập tắt được.

Ba ngày sau, sau bữa cơm trưa, cô nói mình muốn đi dạo, đã lưu lại ở Mỹ cô cũng cần phải mua quần áo, đồ dùng sinh hoạt cá nhân. Vệ sĩ có được sự đồng ý của Hứa Ngạn Thâm, tò tò theo sát cô.

Giữa đường, cô nói muốn đi vệ sinh, dù đều là nữ nhưng cô vệ sĩ mang quốc tịch Mỹ chỉ dám đứng đợi ở ngoài.

Cô cởi chiếc đầm đang mặc trên người, thay quần jean và áo thun đã chuẩn bị sẵn trong giỏ, cột hết tóc lên giấu vào trong chiếc mũ lưỡi trai, trang điểm tùy tiện, khiến khí chất nhu mì, nhỏ nhẹ của cô thay đổi rất nhiều.

Để lại giỏ sách trong nhà vệ sinh, đeo kính râm, vừa nhai kẹo cao su, nét mặt cô tự nhiên, lắc lư đi ngang qua nữ vệ sĩ.

Thật ra rất nhiều người nước ngoài đều cảm thấy con gái Á Đông có vẻ ngoài rất giống nhau, nữ vệ sĩ này chỉ nhớ đặc trưng của cô mà thôi, may mà mặt cô, phần cơ thể lộ ra ngoài của cô không có nét gì đặc trưng dễ nhận biết.

Vừa thoát khỏi tầm mắt nữ vệ sĩ, cô chạy băng băng, nhanh chóng thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

Cô lấy tiền xu gọi điện thoại cho Cảnh.

Ba giờ chiều, cô và Cảnh đã đến đại sứ quán làm thủ tục xin cấp lại hộ chiếu mới, giờ đang ngồi ở quán cà phê Starbucks.

- Cảm ơn cậu giúp tôi chuẩn bị các giấy tờ cần thiết - Biên bản báo án, tường trình mất hộ chiếu, đơn xin cấp lại hộ chiếu, toàn bộ đều là Cảnh. . . giúp cô chuẩn bị ổn thỏa từ trước.

- Tiếp theo chị định làm gì, cấp lại hộ chiếu cũng phải mất một tháng - Đây là chuyện chẳng ai ngờ tới.

- Còn làm thế nào nữa?! Tiếp tục dây dưa với Hứa Ngạn Thâm thôi - Dù đã cho thêm rất nhiều đường, nhưng vị cà phê đọng lại ở đầu lưỡi vẫn đắng chát.

Trầm ngâm một lúc, cậu quyết định - Tôi sẽ nghĩ cách giúp chị làm giấy thông hành du lịch để chị về nước trước - Chỉ cần cô trong thời gian ngắn không định quay lại Mỹ, thì giấy thông hành du lịch là giải pháp nhanh nhất, tốt nhất.

- Không cần phiền phức thế đâu - Cô khuấy chiếc thìa nhỏ, tâm trạng buồn bã.

Cô sợ liên lụy đến đối phương.

- Hôm đó, anh ta có làm khó chị không? - Cảnh hỏi vấn đề mà mình luôn canh cánh.

Hôm đó, hình như cãi vã rất kịch liệt.

Cô nở nụ cười cho cậu yên tâm, giấu cợt - Yên tâm đi, mâu thuẫn có kịch liệt thế nào anh ta cũng không đến nỗi vung tay đánh chết tôi đâu! Giết tôi rồi, anh ta vẫn phải ngồi tù, chuyện lỡ vốn như thế anh ta sẽ không làm! - Thật ra, tối đó, Hứa Ngạn Thâm thật sự rất đáng sợ.

Hành vi của cô khiến anh cảm thấy mình bị sỉ nhục, anh mới nhốt cô lại, cho người giám sát cô.

Thấy Cảnh nhìn mình chăm chú, cô ngại ngùng kéo cổ áo thun lên, che giấu nơi mà ánh mắt cậu dừng lại rất lâu.

Trên người cô, vô số vết bầm tím lớn nhỏ vẫn chưa mờ đi, là kết quả của việc Hứa Ngạn Thâm thô bạo đêm đó.

Bình thường cô luôn mặc áo có cổ để giấu những vết bầm này, ngay cả với Hứa Ngạn Thâm.

Bây giờ đối diện với Hứa Ngạn Thâm, lòng tự trọng của cô đã chẳng còn giá trị gì nữa, có lẽ rất buồn cười nhưng đây là chút danh dự cuối cùng của cô.

- Có một vài chuyện, chị định sẽ thế nào? - Trái tim như bị ai bóp nghẹt, cậu thu ánh mắt lại, cúi đầu giả vờ uống cà phê, không muốn làm cô bối rối, nên cậu vẫn tỏ ra bình thản.

Cậu vẫn ám ảnh ánh mắt tủi hờn của cô hôm đó.

- Tôi muốn về Trung Quốc trước đã rồi mới tính tiếp - Thật ra, trong lòng cô đã có câu trả lời, chỉ là, có thứ tình cảm, muốn dứt bỏ, thật sự rất đau.

- Chị rất nhớ người thân và bạn bè ở Trung Quốc phải không? - Cậu rút điện thoại của mình đẩy sang cho cô - Muốn gọi cho họ không? - Gọi cho cô bạn thân, cho gia đình nói chuyện một chút, có lẽ lòng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Cô kinh ngạc, năng lực quan sát của cậu thật nhạy bén.

Cầm lấy chiếc điện thoại, do dự một lát, vẫn chưa nhấn số gọi đi.

Gọi điện thoại về sẽ chỉ làm cho càng nhiều người lo lắng cho cô.

Mỉm cười, cô trả lại điện thoại.

- Tôi sẽ đi làm giấy thông hành du lịch giúp chị, xem có được phép không! Để chị lúc nào muốn về thì có thể về - Cậu nhìn thấu tâm tư cô.

- Cứ thế nhé. Cảm ơn cậu - Giằng co không lại với những khao khát trong lòng, cô không từ chối nữa.

- Vậy nhé, sau bảy ngày, chúng ta sẽ gặp nhau ở đây - Nếu được xét duyệt, cậu sẽ tiện thể mua luôn vé máy bay.

Cô gật đầu dứt khoát.

* * *

Thật ra trong lòng cô còn có dự định khác, tận dụng bảy ngày này, cô phải nhanh chóng tìm ra hộ chiếu của mình.

Ở chung cư, thừa lúc anh đi làm, cô đã lục lọi khắp nơi, bây giờ chỉ còn một chỗ có thể tìm.

Cô trở về căn biệt thự đó.

Có lẽ, cô đang cố ý khoét sâu vết thương lòng của mình. Đây là biệt thự đứng tên chồng cô, có một cô gái từng sống ở đây hơn tám tháng, sinh một đứa con trai cho chồng cô.

Đau lắm phải không?! Không sao, đau đến cực điểm thì sẽ trở nên tê dại.

Đứng trước cổng biệt thự, cô nhấn 0, 5, 0, 5, 1, 9.

Mấy ngày qua, cô luôn nghĩ, vì sao anh có thể nhớ rõ ngày kỷ niệm ngày cưới như vậy mà lại hoàn toàn quên mất lời thề lúc kết hôn?!

Cô bước vào ngôi biệt thự, rón rén lên lầu hai.

Nếu tìm được hộ chiếu, việc đầu tiên cô làm là rời xa anh.

- Mẹ, tìm con có chuyện gì không? Con rất bận! - Nhưng, thật bất ngờ, cô nghe thấy giọng anh.

Anh. . . thì ra cũng ở đây. . .

Tìm một chỗ để ẩn nấp, cô không biết nên có tâm trạng thế nào.

- Mẹ biết công việc của con rất bận, nhưng Lãng Lãng đang sốt, đã sốt mấy ngày rồi, ngay đến mẹ là bà nội mà còn thấy sốt ruột phải bay sang Mỹ ngay, con là cha chẳng lẽ không nên có mặt ở đây sao? - Cô ngạc nhiên hơn khi nghe giọng của mẹ chồng Tống Tiêu Phong.

- Lãng Lãng trước giờ sức khỏe rất tốt, hôm đó bị Chúc Tâm trông có mấy tiếng mà đã trở thành “ốm yếu nhiều bệnh” thế này, không biết nuôi con kiểu gì nữa! - Tống Tiêu Phong rất bất mãn.

Cô trông có mấy tiếng mà Lãng Lãng bị sốt đến bây giờ? Vu oan giá họa, thật nực cười làm sao!

Lòng Chúc Tâm cảm xúc lẫn lộn, đứa bé đó từng là con trai cô, nhưng bây giờ, nó cũng là vết thương mãi mãi trong tim cô.

Cô nghĩ, kiếp này cô không thể đối diện với nó được nữa.

- Mẹ, chị cũng không muốn như vậy đâu, chỉ là chị không có kinh nghiệm trông trẻ con - Nhan Hiểu Tinh thổ thổ ” nói giúp” cô.

Hay cho tiếng gọi “mẹ”, gọi “chị”. . .

- Không được, đứa bé này, không thể rời xa mẹ đẻ của nó, phải để Hiếu Tinh trông nó! - Tổng Tiêu Phong bênh vực cô gái luôn biết cách dỗ dành cháu nội của bà.

Anh hậm hực mím môi - Tùy các người, tôi không có thời gian! - Nói xong anh bỏ đi.

Cả chiều nay, tâm trạng anh rất buồn bực, chỉ chực nổi trận lôi đình.

- Vì Chúc Tâm mất tích ư? - Tổng Tiêu Phong nghe anh nói vậy rất không vui, ngăn con trai lại - Mẹ cũng nghe Tâm Ngữ kể rồi, ý kiến của mẹ là, nếu con bé đó là con dâu Hứa gia mà một chút nhẫn nhịn, bao dung cùm không có, thế thì các con nên nhân cơ hội này mà đường ai nấy đi. . . - Không có người mẹ nào thích cô gái “cướp” con trai của họ cả.

Con trai càng thích Chúc Tâm bao nhiêu bà ta càng bắt mẫn với con dâu bấy nhiêu.

Đôi mắt sắc sảo của anh quét qua, Tổng Tiêu Phong biết giới hạn của con mình ở đây, lập tức im bặt.

- Thâm, con trai con đang sốt, con ẵm nó đi! Phụ tử tình thâm ấy mà, tuy nói một giọt máu đào hơ ao nước lã, nhưng cũng phải do bồi đắp mà nên - Tổng Tiêu Phong đẩy đẩy cô gái bên cạnh, ra hiệu cô đưa Lãng Lãng cho con trai bà.

Mày anh nhú rất chặt.

Bé Lãng Lãng xong là có thể đi được rồi chứ?!

Anh mặt lạnh tanh đưa tay ra, mặc cho Nhan Hiếu Tinh vô cùng dịu dàng, cẩn thận đặt Lãng Lãng vào lòng anh.

Anh nhìn đứa bé đang nằm trong lòng, hôm nay Lãng Lãng đã đỡ sốt hơn, nhưng hai má vẫn còn ửng đỏ, hình như vẫn còn rất khó chịu.

- Kỳ lạ thật, Ngạn Thâm, anh vừa bế nó một chút, nó đã nín khóc ngay! - Nhan Hiếu Tinh tỏ ra rất ngạc nhiên.

- Con xem, con xem, nó còn nắm chặt tay áo con kìa, hình như không muốn để cha nó đi! - Tổng Tiêu Phong cũng rất thích.

Anh hoài nghi nhìn đứa bé, tay áo của mình đúng thật bị Lãng Lãng nắm rất chặt.

.

Chúc Tâm gục đầu vào gối, trái tim như bị ai giáng một đòn rất mạnh, tình yêu của cô bị mối thâm tình “cảm động” này đè nát, vỡ vụn.

Cũng tốt, tận mắt nhìn thấy, sau này không cần phải tưởng tượng nữa.

- Thâm, mẹ biết, con không phải là không thích Lãng Lãng, con là vì Chúc Tâm mà thôi. Nhưng con con sẽ lớn lên, nó cũng cần tình yêu của cha, con phải thường xuyên đến thăm nó, mới có thể cho nó một môi trường phát triển lành mạnh - Tổng Tiêu Phong tận tình khuyên nhủ con trai.

Anh lạnh lùng trả đứa bé lại ẹ mình.

.

Chúc Tâm trống rỗng đứng lên, đi lùi từng bước một, cô quên cả mục đích đến đây, cô chỉ muốn chạy trốn khỏi cái gia đình hạnh phúc mỹ mãn này.

Bước chân nặng nề, cô xuống lầu, ra khỏi cổng.

Rất nhiều việc xảy ra cũng đã xảy ra rồi.

Cô từng tin rằng sự thân mật giữa hai người có thể chiến thắng tất cả, cô có trái tim anh là đã thắng cả thế giới.

Nhưng, không phải như vậy, cuộc sống không đơn giản như thế.

Sự tồn tại của Lãng Lãng chính là vết thương bị phản bội, bị đem ra làm vật hi sinh mãi mãi không thể lành lại giữa họ.

Tình yêu bị đè nát từ lâu, đã không còn bất kỳ ý nghĩa gì để tồn tại.

29. Chương 30

Mỗi bước chân về nhà nặng như đeo chì, cánh cửa sang trọng khắc hoa sẫm màu đỏ như hoá thân của một nhà tù đáng sợ, chỉ đợi cô bước vào là rơi tõm xuống hố băng sâu.

Chân cô chỉ mới vừa dừng trước cửa thì cánh cửa lớn “cạch cạch” mở tung ra ngay lập tức, một bóng người như cơn gió lốc cuốn lấy cô - Em về rồi? Đi đâu thế hả?! - Cô còn chưa kịp phản ứng thì bị hơi thở nóng hổi vây lấy, cả người bị kéo vào vòng ôm nóng bỏng.

Mấy phút trước anh đứng ngồi không yên trong phòng thì giây phút này nổi vui mừng không xiết dâng đầy trong anh.

Anh rất lo lắng, sợ cô sẽ bỏ đi lang thang! May mà, cô đã trở về! Nhưng, anh chắc chắn phải “dạy cho cô một bài học” để việc này không xảy ra nữa.

Nghĩ là làm, anh mím chặt môi, đẩy cô ra một chút, để cô nhìn rõ sắc mặt đang sa sầm của mình - Em đi đâu vậy? - Anh hỏi từ tốn, không giận dữ thị uy.

- Chẳng đi đâu cả, đi lòng vòng hít thở không khí - Không cần cái ôm siết của anh, cô bình thản bước vào phòng khách, ngồi xuống sofa.

- Em có biết mình đã làm sai rồi không? - Anh nheo mắt, ép cô phải nhận sai.

Sau khi sự việc đó xảy ra, cảm giác cô luôn muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh khiến anh bất an.

- Em chỉ muốn đi lòng vòng hít thở không khí thì có gì không thể mang vệ sĩ theo? An ninh ở Mỹ hỗn loạn như thế nào em có biết không? - Ánh mắt anh lạnh lùng.

Cô cũng chẳng phản bác, ngược mắt, nở nụ cười hờ hững với anh - Ngạn Thâm, lại đây ngồi - Cô chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình.

Do dự một lát, anh bước tới ngồi xuống cạnh cô.

- Có cần ôm không? - Giọng chậm rãi, anh đột nhiên hỏi.

Trước đây ở nhà, anh vừa ngồi xuống bên cạnh cô, cô đã vui vẻ rúc vào lòng anh, chờ anh ôm.

Cô cười nhạt, lắc đầu.

Sau ngày hôm nay, họ đã không còn là mối quan hệ thích ôm lúc nào thì ôm nữa.

- Muốn nói chuyện gì? - Anh nhìn cô - Anh sẽ thay vệ sĩ khác, tìm một vệ sĩ là người gốc Hoa, đầu óc lạnh lẽo một chút cho em, sau này ra ngoài đi dạo mua quần áo, em phải để đối phương đi theo, chuyện hôm nay không được phép xảy ra nữa! Nếu không, sau này anh sẽ không cho em ra ngoài nữa bước! - Anh tin lời cô, chỉ là anh có nguyên tắc của anh.

Cô chẳng hề nổi giận cũng chẳng hề nhảy dựng lên, chỉ trầm ngâm rất lâu.

- Ngạn Thâm, chúng ta đã kết hôn năm năm rồi. . . - Cô chậm rãi bắt đầu.

- Là năm năm hai mươi mốt ngày - Anh cắt ngang lời cô.

Cô cười nhẹ - Đúng vậy, quãng thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn - Rất nhiều người nói, hôn nhân đến một thời gian nhất định sẽ tay phải sờ tay trái, cô nghĩ nếu như thế, hôn nhân của họ vẫn chưa đủ dài, thật ra hai người vẫn còn tình cảm sâu đậm với nhau.

- Có lúc sẽ cảm thấy chúng ta như một cặp tình nhân yêu nhau sâu đậm, có lúc lại cảm thấy chúng ta là một gia đình bền chặt không thể tách rời. Trước đây, em thấy những cặp vợ chồng vì chia tay mà quay sang oán hận nhau, cảm thấy rất buồn cho họ. Nếu có một ngày em và Hứa Ngạn Thâm chia tay, cho dù không thể làm bạn, cũng không cần phải phủ định tất cả quá khứ đã từng có với nhau, đã từng là người đầu gối tay ấp, em không muốn chúng ta trở thành kẻ thù của nhau.

- Anh không làm bạn với phụ nữ, chúng ta cũng sẽ không chia tay - Anh không hiểu, tự dưng vô duyên vô cớ đi nói những lời không may mắn này.

- Em cũng không làm bạn với chồng cũ - Hít một hơi thật sâu, cô cuối cùng cũng mở lời - Hứa Ngạn Thâm, chúng ta ly hôn đi.

Anh ngẩng phắt đầu lên, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Họ ở bên nhau lâu như vậy, giống như những cặp tình nhân khác, cũng có lúc cãi vã, cũng có lúc chiến tranh lạnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến hai chữ “chia tay”, “ly hôn”.

- Em càng lúc càng cảm thấy mình không thích hợp với Hứa gia, càng không thích hợp với anh - Cô quay mặt sang, cố gắng nở nụ cười bình thản với anh - Nói đúng hơn là, chúng ta không hợp nhau chút nào hết.

- Ai nói chúng ta không hợp nhau? - Anh lớn tiếng.

Tính cách của họ thuộc dạng bổ sung cho nhau, tám năm qua luôn bình yên vô sự.

Cơ thể họ ăn ý đến mức hiểu rõ từng vị trí nhạy cảm của đối phương, mỗi lần quan hệ đều cảm thấy mới mẻ, không hề nhàm chán.

Như thế mà gọi là không hợp ư?!

- Mấy ngày qua, em đã suy nghĩ rất kỹ, chúng ta đã không còn cần thiết phải ở bên nhau.

Hôm anh đưa thuốc tránh thai cho cô uống, cô đã chính thức hạ quyết tâm.

- Em-đang-đùa-kiểu-gì-vậy-hả? - Anh gằn từng chữ, nén cơn giận - Lý do, anh cần lý do - Cho anh một lý do ly hôn hợp lý!

- Lý do thứ nhất, em muốn một cuộc sống bình thường. Nhà không cần quá to, cuộc sống không cần quá xa hoa, nhưng trong đó nhất định phải có một người chồng dịu dàng, ấm áp. Anh ấy yêu em, tôn trọng em, chúng ta là vợ chồng, cũng là người bạn thân thiết nhất trên đời này, bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng bàn bạc, trao đổi với nhau - Trong mắt cô chất chứa đau thương - Bất cứ khó khăn nào, hai vợ chồng cũng chung vai gánh vác, chứ không phải anh một mình vứt bỏ em mà đi.

- Chúng ta rất thân mật! Anh cũng luôn cố hết sức cho em một cuộc sống bình dị, không để Hứa gia làm phiền em! - Anh dùng sức mạnh chụp lấy hai bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên đùi của cô, sự bất an chưa từng có trước đây đang bủa vây lấy anh - một người luôn đầy tự tin vào cuộc hôn nhân của mình.

Cô không thích nhà cao cửa rộng anh sẽ mua một căn hộ chung cư bình thường! Anh thật ra đã quen sống trong biệt thự, anh đã quen với việc kẻ hầu người hạ, nhưng cô không thích! Ok, anh nhường nhịn hết, cho dù là nhà ở Trung Quốc, hay căn hộ này ở Mỹ, anh cũng không dám mua quá lớn, sợ cô cảm thấy không thoải mái.

Cô im lặng rút tay ra khỏi tay anh.

- Lý do thứ hai, nhân sinh quan, giá trị quan của chúng ta hoàn toàn trái ngược nhau - Thật ra, cô biết vấn đề này luôn tồn tại giữa họ, chỉ là cô đã cố gắng, rất nỗ lực khắc phục, nhưng đến bây giờ cô không còn đủ sức để vùng vẫy nữa.

- Trên đời này chẳng có ai nhân sinh quan, giá trị quan hoàn toàn giống nhau hết! Chúng ta yêu nhau nên chuyện này không phải là vấn đề gì to tát! - Anh phủ định tất cả.

Thế ư? Khóe miệng cô khiên cưỡng nhếch lên.

Được thôi, cô nói tiếp đây.

- Lý do thứ ba, em không có anh chị em gì hết, nên không cần người nào gọi em là chị.

Anh nhíu mày, mãi một lúc sau mới hiểu cô muốn ám chỉ điều gì - Cô ta không phải luôn gọi em như thế sao?

Anh không phải là người tinh ý. Nhưng từ khi Nhan Hiểu Tinh bước chân vào nhà họ đã luôn gọi cô bằng chị, anh không cảm thấy có hàm ý gì đặc biệt.

Cô có nhạy cảm quá không?

- Em không muốn cùng hầu hạ một chồng với người khác.

Cùng hầu hạ một chồng là có ý gì? Anh đã từng nói người khác cũng có thể có “anh” như cô sao?! Cho dù là như vậy, chẳng lẽ cô sẽ không giành lại anh sao?! Nheo đôi mắt đen lại, ngọn lửa giận cháy phừng phừng trong đáy mắt, cô có thể vứt bỏ anh dễ dàng đến thế sao?

Giọng cô bình thản, ánh mắt nhìn xa xăm - Hôm nay thật ra em đã ghé qua biệt thự.

Anh mím chặt môi, không để cho sự kinh ngạc làm ảnh hưởng đến chút bình tĩnh còn sót lại trong anh.

- Cô ta cũng gọi mẹ anh là ‘mẹ’ - Tiếng “mẹ” ngọt như mật đó khiến trái tim cô tan nát. Họ đã công nhận nhau như vậy rồi, cô ở lại thì chẳng khác nào tự sỉ nhục mình.

- Em đến nhà Phi Phi không phải cũng gọi mẹ cô ấy là mẹ sao? - Anh khịt mũi. Cô có quá nhạy cảm không?

- Giống nhau ư?! - Mắt cô lóe lên tia giễu cợt - Em và Phi Phi là bạn thân, thân đến nỗi có thể mặc quần áo của nhau, thân đến nỗi em coi mẹ cô ấy như người mẹ thứ hai của mình! Nhưng, Nhan Hiểu Tinh và mẹ anh có thân đến mức đó sao?!

Anh nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu, vẫn chọn nói cho cô biết, mình cũng chỉ vừa mới biết sự tình - Lúc cô ấy mang thai Lãng Lãng, mẹ anh cho dì Vương sang Mỹ chăm sóc cô ta, giám sát cô ta, hầu như mỗi tháng, mẹ anh đều không yên tâm bay sang Mỹ nhìn “bụng” cô ta, cho nên cô ta rất thân với mẹ anh.

- Thân đến mức có thể gọi ‘mẹ’? - Cô khẽ hỏi.

- Em biết mẹ anh là người thích hư danh thế nào mà, ngay cả khi em gọi bà ấy một tiếng ‘mẹ’, bà ấy cũng không thật lòng đáp lại, huống hồ là Nhan Hiểu Tinh?! Bà ấy chỉ lợi dụng cô ta thôi! - Anh nói thẳng tuột.

Anh đã không còn là đứa trẻ lên ba, không cần phải dựa dẫm vào cha mẹ nên quan hệ mẹ chồng nàng dâu cơm không lành canh không ngọt cũng chẳng hề ảnh hưởng gì đến cuộc sống của họ.

Anh vẫn không hiểu. Cô và mẹ anh nảy sinh vấn đề trong lúc giao tiếp với nhau ư?

- Hứa Ngạn Thâm, mẹ anh có thể lợi dụng ở cô ta? Chẳng qua chỉ muốn mượn Lãng Lãng để kéo gần khoảng cách giữa anh với cô ta, để hai người có thể sinh thêm Lãng Lãng thứ hai, đứa thứ ba, thậm chí thứ tư! - Cô nhìn quá thấu suốt, nghĩ quá thấu suốt cho nên mới đau đớn thế này.

Ngay đến những chuyện đã qua, cô cũng không cách nào chịu đựng được huống hồ gì sự việc lại ngày càng tiến triển.

Cô không muốn giãy giụa trong đau khổ thêm nữa.

Khi bắt đầu cuộc hôn nhân này, cô đã rất cố gắng hoà hợp với bước chân anh, với gia đình anh, nhưng, quay đầu lại thì phát hiện, anh và người nhà anh đã giẫm lên giới hạn thấp nhất của cô.

Có lẽ, người phụ nữ khác có thể chấp nhận kiểu đại gia đình vô lý và con người tự đại vô lý của anh lúc này nhưng cô không thể.

Anh đứng dậy, quỳ xuống trước mặt cô, nắm chặt đôi tay mảnh khảnh của cô, ngón tay anh đan vào ngón tay cô.

- Sẽ không có Lãng Lãng thứ hai đâu! Anh hứa! - Thái độ của anh vô cùng chân thành.

Nhưng cô hình như không hiểu anh đang nói gì, lạnh lùng rút tay lại, khiến những ngón tay anh không bao giờ còn có cái cảm giác tay đan tay, tay siết chặt tay nữa.

Nụ cười của cô vẫn nhạt như thế, vẫn nhẹ như thế - Yên tâm đi, sau khi ly hôn, anh sẽ có một người vợ khỏe mạnh, sinh cho anh thật nhiều con trai - Đến lúc đó, mẹ anh chắc chắn sẽ cười híp mắt.

- Anh cần nhiều con trai như vậy làm gì? - Ngọn lửa giận không thể đè nén nổi nữa bốc lên đầu anh, lời của anh không đáng để cô tin đến thế sao? - Sự ra đời của Lãng Lãng đem lại lợi ích vô cùng lớn cho anh, anh không thể không có nó! Mục đích của anh đã đạt được, anh còn tiếp tục sinh nhiều con để làm gì?!

Anh cần nhiều con để làm gì? Nấu, luộc, hầm để ăn thịt ư?! Lãng Lãng chẳng thể khơi dậy niềm vui sướng được làm cha trong anh, cũng không có bất kỳ đứa bé nào có thể khơi dậy tâm trạng phấn khích, sung sướng lẫn lo lắng, thậm trọng đến mức không ngủ được khi cô mang thai con của anh.

- Lợi ích vô cùng lớn - Nghe những chữ này, tim cô đau đến mức không tưởng - Anh có từng nghĩ, lợi ích của anh sẽ là nhát dao ghim mãi trong tim em không?

Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cô đã không hiểu, thế thì để anh nói thẳng cho cô biết vậy.

30. Chương 31

Cô im lặng nhìn anh.

- Em không phải vẫn là vì cô gái đó sao? Anh với cô ta không có bất kỳ mối quan hệ nào hết! Lãng Lãng là. . .

Vì sao cô lại nói lợi ích của anh là nhát dao nằm mãi trong trái tim cô? Anh tự nhận, anh có suy nghĩ đến tâm trạng của cô, ngoài Tâm Ngữ ra, đến ngay cả mẹ anh cũng không biết, Lãng Lãng là đứa bé được sinh ra từ trong ống nghiệm.

Cô không nghe.

Cô bình thần cắt ngang anh - Hứa Ngạn Thâm, Lãng Lãng được sinh ra như thế nào, bây giờ nói với em cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Không còn ý nghĩa gì ư? Thế này là thế nào?

- Bất kỳ lời giải thích nào của anh, cũng không còn ý nghĩa gì nữa - Không thể kiềm chế, cô lắc đầu, buồn bã - Ý nghĩa thật sự của Lãng Lãng nằm ở chỗ anh đã vì Hứa gia mà vứt bỏ em! - Cho dù anh có nói với cô, anh với cô gái kia chưa từng có bất cứ quan hệ xác thịt nào thì cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Nếu chỉ là một phút yếu lòng nhất thời ma xui quỷ khiến, có lẽ, cô đã có thể tha thứ cho anh.

Nhưng, tình yêu giữa họ, đã phải hy sinh triệt để, bị giẫm đạp triệt để vì “lợi ích” của Hứa gia.

Anh mím chặt môi, anh không đồng tình! Anh không cách nào đồng tình!

- Thật ra, giai đoạn sau mỗi lần sảy thai, em luôn nghĩ lung tung rằng có một ngày, nếu cha anh bắt anh phải chọn giữa em và cơ nghiệp nhà họ Hứa, anh sẽ chọn ai. . . - Đau đớn, khó chịu, thấp thỏm lo âu, tâm trạng đó cứ bám riết lấy cô trong một thời gian dài. Cô luôn không dám để anh phát hiện, nhưng hôm nay cô lại tự nói ra.

- Sẽ không có chuyện đó - Anh siết chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình - Còn nữa, cứ cho là có, câu trả lời này còn cần anh phải nói ra ư?! - Cô không tin tưởng anh đến thế sao?

Bây giờ, thô lỗ cũng không giải quyết được vấn đề, anh cần phải bình tĩnh!

- Anh sẽ chọn Hứa gia! - Cô lạnh lùng nhìn anh - Em cũng từng nghĩ anh nhất định sẽ chọn em, nhưng thì ra không phải - Sự tồn tại của Lãng Lãng chính là đáp án cuối cùng của sự lựa chọn này, một sự thực đành thép.

- Thảm-Chức-Tâm - Cô thật quá đáng. Chẳng lẽ phải mổ bụng anh ra cô mới nhìn thấu tim anh sao? Anh luôn tưởng rằng cô hiểu hơn ai hết anh yêu cô biết nhường nào!

Cô nhìn ra cửa sổ, ánh đèn rực rỡ này, thành phố hoa lệ này không thuộc về người phụ nữ bình thường như cô.

- Em cần một người bạn đời, một người đàn ông không bao giờ vì sự nghiệp của mình mà hy sinh tình yêu. Lời giải thích mà em cần chưa bao giờ là một kết cục đã rồi, không thể thay đổi bắt buộc em phải chấp nhận - Anh quá ích kỷ.

Anh sắp bị cô làm cho phát điên lên.

- Em và Hứa gia căn bản là chẳng hề tồn tại sự lựa chọn này! Chúng ta sống đến răng long đầu bạc, không hề có bất kỳ xung đột nào với Hứa gia! - Không cùng một vấn đề vì sao phải gộp chung lại để nói? Vì sao phải bởi móc chuyện không có ra như thế?

Sự cố gắng ngồi lại nói chuyện với nhau của họ đã thất bại hoàn toàn.

- Thắm Chúc Tâm, em vẫn còn yêu anh, trong trái tim anh cũng chỉ có mình em, như vậy chưa đủ sao? - Bất kỳ sự tranh đấu nào trong sự nghiệp đều không liên quan đến cô!

Cô đã không còn sức để tranh luận với anh nữa.

Trải qua biến cố lớn như thế, tất cả mọi cảm giác trong cô đều chùng xuống - Em thừa nhận, tình yêu giữa chúng ta vẫn chưa tan biến hết. Tình cảm tám năm không thể biến mất trong một sớm một chiều. Nhưng em có đủ tự tin, em sẽ dần dần quên được anh, quên đi tình cảm đau đớn này.

Trên đời này, có ai thiếu ai mà sống không được chứ? Nói trắng ra, thứ mọi người thiếu chính là thời gian làm lành vết thương lòng.

- Chúng ta đều sẽ dần dần quen với cuộc sống không có nhau. Có lẽ, người vợ sau này của anh sẽ là một thiên kim môn đăng hộ đối, còn em, sẽ tiếp tục tìm người đàn ông phù hợp với mình.

Thái độ của cô, không có chút gì giống như đang giận dỗi.

Trái tim anh, vì câu nói này của cô, càng vì thái độ bình thản của cô, mà bị bóp nghẹt, hoang mang tột độ.

- Thắm Chúc Tâm, anh không ly hôn! - Anh rít qua kẽ răng, không còn giữ được bình tĩnh hơn được nữa, anh tức giận đóng sầm cửa bỏ đi.

Anh không muốn ly hôn! Cô đừng có nằm mơ!

Hàng lông mi dài rậm che khuất ánh mắt sa sầm của anh.

Anh nhìn chăm chăm vào cuốn sổ màu đỏ sẫm trên tay, siết chặt, như thể nắm chặt lấy tất cả hy vọng của mình.

Mấy ngày nay, cô quá yên lặng, dù anh có kiên nhẫn vỗ về cô thế nào, thái độ cô vẫn như một con dao im lìm, bình thản từ từ rạch nát trái tim anh. Hình như cô bây giờ, cuộc sống có anh hay không, đã hoàn toàn không còn chút quan trọng nào nữa.

Nhưng, anh không thể.

- Hứa Ngạn Thâm, chúng ta ly hôn đi. Bất cứ lời nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi quyết định này của em.

Cố gượng đứng lên, anh đi thẳng đến két sắt, soi giấu tay của mình, két sắt mở ra. Anh lạnh lùng, thận trọng bỏ cuốn sổ màu đỏ đậm vào nơi u tối không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Chỉ cần, hộ chiếu của cô vẫn còn trong tay anh. . .

Trở lại ngồi trên chiếc ghế trong phòng làm việc, anh ngửa đầu, lưng tựa vào thành ghế, nhắm mắt lại, chưa bao giờ mệt mỏi như thế.

- Anh, anh lại đến sớm rồi? - Tâm Ngữ vừa bước vào văn phòng đã kinh ngạc.

Anh mở mắt, khôi phục lại nét mặt lạnh lùng, anh đưa một đồng báo cáo mới cho em gái - Anh đã xem những thước phim mới quay cả đêm, cuối cùng phát hiện ra vấn đề ở đâu - Anh tỉ mỉ chỉ ra vấn đề - Góc cắt không đúng nên hiệu quả cảnh quay mới tệ như vậy.

- Còn nữa, cách trang điểm của diễn viên nữ vừa nhìn đã rợn tóc gáy - Anh chỉ ảnh trong phim, phê bình thẳng thừng.

Tâm Ngữ chăm chú nhìn - Anh, năm nay kiểu trang điểm phục cổ đang rất thịnh hành - Cách trang điểm thịnh hành năm nay, son môi phải đỏ chót, đánh mắt phải là một mảng màu vàng, mí mắt phải được kẻ tinh tế và đậm.

Theo kịp trào lưu, cô không nhận thấy có gì bất ổn.

Anh phân tích cặn kẽ - Thịnh hành là thịnh hành, cần thiết là cần thiết, hai thứ hoàn toàn khác nhau - Quan điểm của rất nhiều người là hiện giờ đang thịnh hành cái gì, là cứ tương hết vào trong phim nên mới cho ra hiệu quả nửa ông nửa thằng như thế.

Nhân vật nữ chính trong kịch bản là một cô gái hiện đại, kiên cường bây giờ vì cách trang điểm này mà nhìn thế nào cũng thấy lảng lơ, dằng dặc. Đạo diễn cho rằng diễn viên được chọn không phù hợp với vai diễn, nhưng rõ ràng ngôi sao nữ này rất có khả năng diễn xuất, bảo chứng phòng vé cũng rất cao.

Tâm Ngữ hình như đã hiểu ra, cô cầm lấy ảnh chụp từ phim - Em sẽ nói chuyện với đoàn phim xem sao.

Anh lạnh lùng gật đầu, ra hiệu em gái ra ngoài.

- Anh, anh. . . đạo này mất ngủ ă? - Tâm Ngữ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, thận trọng hỏi anh.

Anh vừa nói mình vừa xem những thước phim mới quay cả đêm, xem bản phim gốc là một công việc rất khô khan, đòi hỏi lòng kiên nhẫn rất cao, với vị trí của anh, cơ bản là không cần phải chăm chỉ đến thế.

- Ủ - Anh đáp mà không ngẩng đầu lên.

Mấy ngày nay, không biết vì sao, hình như tim anh có vấn đề gì đó, đập rất nhanh, co thắt rất mạnh, cứ đến đêm là trằn trọc không sao ngủ được đành ngồi dậy làm việc.

Nếu không làm việc, anh rất sợ mình lại làm gì đó với người ở phòng bên cạnh.

Anh không muốn ly hôn, tuyệt đối không ly hôn!

- Có phải có liên quan đến chị dâu không? - Sắc mặt của anh trai xem chừng rất không tốt, gương mặt đẹp trai thấp thoáng vẻ mệt mỏi.

Anh trai luôn là người điềm tĩnh, ung dung, bình thản, anh hiện giờ khiến Tâm Ngữ rất lo lắng.

Anh gấp mạnh tập tài liệu đang xem lại - Anh đến trường quay xem một chút - Cầm lấy áo khoác, anh định đi ra.

- Anh. . . - Tâm Ngữ càng bất an hơn.

Chuyện của Lãng Lãng, người bị giày vò không chỉ có một mình chị dâu.

Cô muốn nói nhưng lại thôi.

Nhưng anh đã dừng bước - Hôm nay hình như là Tết Đoan Ngọ.

- Đúng vậy, anh ă.

- Tối có rảnh thì đến nhà anh - Anh dặn dò em gái.

Tâm Ngữ kinh ngạc. . . Cô bây giờ đang rất hổ thẹn không dám gặp chị dâu.

- Tâm Ngữ, trước đây không phải quan hệ của em với Chúc Tâm rất tốt sao? - Anh hỏi với thái độ nghiêm túc.

Tâm Ngữ gật đầu - Chị dâu rất dễ gần, tính tình cũng dễ thương, bọn em hay đi dạo cùng nhau - Nhưng bây giờ. . .

- Thế. . . - Anh trầm ngâm - Tối em có thể đến chỗ anh ở lại qua đêm nói chuyện với cô ấy không? - Anh muốn để Tâm Ngữ an ủi cô, khuyên nhủ cô, chỉ là, mở miệng thật khó.

- - Tâm Ngữ chờ ra, không biết phải nói gì.

Anh ơi, cô không dám đâu! Hơn nữa, anh có chắc hiện giờ chị dâu muốn gặp kẻ đồng phạm là cô không? Anh ơi, anh chẳng hiểu lòng phụ nữ chút nào hết.

Nhưng, anh trai chưa từng cầu cứu ai, đây là lần đầu tiên anh đưa ra thỉnh cầu riêng tư với em gái mình.

.

Trên phim trường, anh đang cùng đạo diễn bàn bạc về tình tiết phim, sau lần phần nộ, khủng hoảng, không chịu thanh toán chi phí cho đạo diễn Ryan đó, đạo diễn Ryan cũng đã dẫn bình tĩnh lại, quan hệ với anh cũng bắt đầu trở nên khoan hòa.

Dần dà, đạo diễn Ryan vốn rất xem thường loại thiếu gia nhà giàu, cũng vì nhìn thấy Hứa Ngạn Thâm luôn nghiêm túc, quan tâm đến công việc mà ngày càng tâm phục khẩu phục, chẳng trách bây giờ rất nhiều nhà quảng cáo, chế tác chỉ hợp tác với tam thiếu gia nhà họ Hứa.

- Hứa tổng, bên ngoài có người tìm anh. Cô ấy đợi rất lâu rồi, sợ canh nguội, nên bảo tôi. . . - Trợ lý của anh lấy rất can đảm, không thể không cắt ngang cuộc trao đổi giữa anh vào đạo diễn.

Tim nảy lên một cái.

Anh ngược mắt nhìn, cách đó không xa, quả nhiên có một bóng dáng lặng lẽ, nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Nhìn kỹ người mới đến, tim anh đập bình thường trở lại.

Anh đang nghĩ gì thế? Chúc Tâm bị anh nhốt trong nhà, một bước cũng không được rời khỏi nhà. Từ sau khi cô đề nghị ly hôn, “chứng bất an” của anh bộc phát đến đỉnh điểm, đến ngay cả khi cô ngủ trong phòng, anh cũng phải người trông giữ nghiêm ngặt, sợ cô sẽ biến mất.

Anh không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Bỏ dở công việc, anh mặt lạnh tanh đi về phía Nhan Hiểu Tinh - Có chuyện gì? Tôi rất bận!

- Cái này là. . . mẹ sợ anh vất vả, bảo em. . . - Cô nhắc cặp lồng giữ ấm trong tay lên.

Ánh mắt nghiêm khắc của anh khiến chân cô mềm nhũn.

Cô đã nói gì sai ư?

Anh cần lấy hộp canh, đưa cho trợ lý - Tôi rất bận, nói mẹ tôi đừng nên phiền hà thế này nữa - Anh nhấn mạnh chữ “mẹ tôi” hy vọng cái đầu luôn tự cho rằng mình rất thông minh của cô ta có thể hiểu được.

Cô hiểu, sắc mặt hơi tái. Nhưng, rất nhanh, cô khôi phục lại vẻ bình thường, nở nụ cười duyên, thông minh sửa lại - Đúng rồi, bác gái sợ anh không yên tâm, bảo em đến nói cho anh biết, Lãng Lãng đã khỏe lại nhiều rồi, nhưng có hơi muốn. . .

Không có kiên nhẫn để nghe tiếp, anh cắt ngang lời cô - Đã khỏe lên rồi thì sao các người còn chưa rời khỏi Mỹ?

Nhan Hiểu Tinh sững sờ. Hình như hôm nay tâm trạng anh rất không vui, trước đó, anh luôn khoan dung đến độ khiến cô cảm thấy mình rất “đặc biệt”, cam tâm tình nguyện ở lại.

Anh trực tiếp gọi điện ẹ - Lãng Lãng hết sốt rồi à? Nếu hết sốt rồi, hôm nay mọi người lên máy bay đi!

Sắc mặt Nhan Hiểu Tinh lại tái thêm vài phần.

- Ngạn. . . à không. . . tiên sinh. . . xin anh đừng chia lìa em với Lãng Lãng! Cầu xin anh, em không thể rời xa nó!

Anh mặt không chút cảm xúc trừng trừng nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt lấy tay áo anh không buông.

- Tiên sinh. . . anh từng nói, có thể nuôi em cả đời. . . Nhưng, không có Lãng Lãng, em không sống nổi! - Khuôn mặt diêm lệ đã nhoè nhoẹt nước mắt.

- Cho cô đây, Lãng Lãng cho cô đây! Việc ăn ở, sinh hoạt của các người tôi sẽ lo hết! Chỉ cần cô sống khỏe mạnh cho tôi! - Quyết định này không một chút do dự, không một chút dằn vặt.

Cô mừng rỡ, vội vàng ngẩng đầu lên, lau nước mắt, nhưng bắt gặp ánh mắt anh, sao lại lạnh lùng đến thế!

Rõ ràng những lời anh nói “khiến người ta mơ mộng” nhưng ánh mắt sao lại vô tình đến thế.

Nhan Hiểu Tinh cảm thấy mình không thể hiểu nổi anh.

Anh quay người, không muốn nói gì thêm với cô nữa, tiếp tục trở lại phim trường.

- Người phụ nữ của anh à? Một phụ nữ Á Đông rất xinh đẹp - Đạo diễn Ryan rất kinh ngạc về nhan sắc của cô gái trẻ vừa rầu rĩ rời khỏi đó.

- Bảo mẫu nhà tôi.

Nghe câu trả lời ngoài sức tưởng tượng như thế, đạo diễn Ryan rất ngạc nhiên, lại có chút tiếc nuối - Một cô gái có vẻ ngoài đẹp như thế, khí chất thanh khiết như thế mà làm người giúp việc thật là đáng tiếc! Nếu được phát triển trong giới ảnh nghệ, nếu gặp thời chắc cũng sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng hạng A!

Anh không nói, ra chiều suy nghĩ.

- Hứa tổng, anh có ăn canh bây giờ không? - Trợ lý thận trọng hỏi.

- Đổ đi - Chỉ có hai chữ vô tình, khô khốc.

31. Chương 32

Hàng lông mi dài rậm che khuất ánh mắt sa sầm của anh.

Anh nhìn chăm chăm vào cuốn sổ màu đỏ sẫm trên tay, siết chặt, như thể nắm chặt lấy tất cả hy vọng của mình.

Mấy ngày nay, cô quá yên lặng, dù anh có kiên nhẫn vỗ về cô thế nào, thái độ cô vẫn như một con dao im lìm, bình thần từ từ rạch nát trái tim anh. Hình như cô bây giờ, cuộc sống có anh hay không, đã hoàn toàn không còn chút quan trọng nào nữa.

Nhưng, anh không thể.

- Hứa Ngạn Thâm, chúng ta lý hôn đi. Bất cứ lời nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi quyết định này của em.

Cố gượng đứng lên, anh đi thẳng đến kết sắt, soi giấu tay của mình, kết sắt mở ra. Anh lạnh lùng, thận trọng bỏ cuốn sổ màu đỏ đậm vào nơi u tối không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Chỉ cần, hộ chiếu của cô vẫn còn trong tay anh. . .

Trở lại ngồi trên chiếc ghế trong phòng làm việc, anh ngửa đầu, lưng tựa vào thành ghế, nhắm mắt lại, chưa bao giờ mệt mỏi như thế.

- Anh, anh lại đến sớm rồi? - Tâm Ngữ vừa bước vào văn phòng đã kinh ngạc.

Anh mở mắt, khôi phục lại nét mặt lạnh lùng, anh đưa một đồng báo cáo mới cho em gái - Anh đã xem những thước phim mới quay cả đêm, cuối cùng phát hiện ra vấn đề ở đâu - Anh tỉ mỉ chỉ ra vấn đề - Góc cắt không đúng nên hiệu quả cảnh quay mới tệ như vậy.

- Còn nữa, cách trang điểm của diễn viên nữ vừa nhìn đã rợn tóc gáy - Anh chỉ ảnh trong phim, phê bình thẳng thừng.

Tâm Ngữ chăm chú nhìn - Anh, năm nay kiểu trang điểm phục cổ đang rất thịnh hành - Cách trang điểm thịnh hành năm nay, son môi phải đỏ chót, đánh mắt phải là một mảng màu vàng, mí mắt phải được kẻ tinh tế và đậm.

Theo kịp trào lưu, cô không nhận thấy có gì bất ổn.

Anh phân tích cặn kẽ - Thịnh hành là thịnh hành, cần thiết là cần thiết, hai thứ hoàn toàn khác nhau - Quan điểm của rất nhiều người là hiện giờ đang thịnh hành cái gì, là cứ tương hết vào trong phim nên mới cho ra hiệu quả nửa ông nửa thằng như thế.

Nhân vật nữ chính trong kịch bản là một cô gái hiện đại, kiên cường bây giờ vì cách trang điểm này mà nhìn thế nào cũng thấy lảng lơ, đàng điểm. Đạo diễn cho rằng diễn viên được chọn không phù hợp với vai diễn, nhưng rõ ràng ngôi sao nữ này rất có khả năng diễn xuất, bảo chứng phòng vé cũng rất cao.

Tâm Ngữ hình như đã hiểu ra, cô cầm lấy ảnh chụp từ phim - Em sẽ nói chuyện với đoàn phim xem sao.

Anh lạnh lùng gật đầu, ra hiệu em gái ra ngoài.

- Anh, anh. . . dạo này mất ngủ ă? - Tâm Ngữ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, thận trọng hỏi anh.

Anh vừa nói mình vừa xem những thước phim mới quay cả đêm, xem bản phim gốc là một công việc rất khô khan, đòi hỏi lòng kiên nhẫn rất cao, với vị trí của anh, cơ bản là không cần phải chăm chỉ đến thế.

- Ủ - Anh đáp mà không ngẩng đầu lên.

Mấy ngày nay, không biết vì sao, hình như tim anh có vấn đề gì đó, đập rất nhanh, co thắt rất mạnh, cứ đến đêm là trằn trọc không sao ngủ được đành ngồi dậy làm việc.

Nếu không làm việc, anh rất sợ mình lại làm gì đó với người ở phòng bên cạnh.

Anh không muốn ly hôn, tuyệt đối không ly hôn!

- Có phải có liên quan đến chị dâu không? - Sắc mặt của anh trai xem chừng rất không tốt, gương mặt đẹp trai thấp thoáng vẻ mệt mỏi.

Anh trai luôn là người điềm tĩnh, ung dung, bình thản, anh hiện giờ khiến Tâm Ngữ rất lo lắng.

Anh gấp mạnh tập tài liệu đang xem lại - Anh đến trường quay xem một chút - Cầm lấy áo khoác, anh định đi ra.

- Anh. . . - Tâm Ngữ càng bất an hơn.

Chuyện của Lãng Lãng, người bị giày vò không chỉ có một mình chị dâu.

Cô muốn nói nhưng lại thôi.

Nhưng anh đã dừng bước - Hôm nay hình như là Tết Đoan Ngọ.

- Đúng vậy, anh ă.

- Tối có rảnh thì đến nhà anh - Anh dặn dò em gái.

Tâm Ngữ kinh ngạc. . . Cô bây giờ đang rất hồ thẹn không dám gặp chị dâu.

- Tâm Ngữ, trước đây không phải quan hệ của em với Chúc Tâm rất tốt sao? - Anh hỏi với thái độ nghiêm túc.

Tâm Ngữ gật đầu - Chị dâu rất dễ gần, tính tình cũng dễ thương, bọn em hay đi dạo cùng nhau - Nhưng bây giờ. . .

- Thế. . . - Anh trầm ngâm - Tối em có thể đến chỗ anh ở lại qua đêm nói chuyện với cô ấy không? - Anh muốn để Tâm Ngữ an ủi cô, khuyên nhủ cô, chỉ là, mở miệng thật khó.

- . . . - Tâm Ngữ dờ ra, không biết phải nói gì.

Anh ơi, cô không dám đâu! Hơn nữa, anh có chắc hiện giờ chị dâu muốn gặp kẻ đồng phạm là cô không? Anh ơi, anh chẳng hiểu lòng phụ nữ chút nào hết.

Nhưng, anh trai chưa từng cầu cứu ai, đây là lần đầu tiên anh đưa ra thỉnh cầu riêng tư với em gái mình.

.

Trên phim trường, anh đang cùng đạo diễn bàn bạc về tình tiết phim, sau lần phần nộ, khủng hoảng, không chịu thanh toán chi phí cho đạo diễn Ryan đó, đạo diễn Ryan cũng đã dần bình tĩnh lại, quan hệ với anh cũng bắt đầu trở nên khoan hòa.

Dần dà, đạo diễn Ryan vốn rất xem thường loại thiếu gia nhà giàu, cũng vì nhìn thấy Hứa Ngạn Thâm luôn nghiêm túc, quan tâm đến công việc mà ngày càng tâm phục khẩu phục, chẳng trách bây giờ rất nhiều nhà quảng cáo, chế tác chỉ hợp tác với tam thiếu gia nhà họ Hứa.

- Hứa tổng, bên ngoài có người tìm anh. Cô ấy đợi rất lâu rồi, sợ canh nguội, nên bảo tôi. . . - Trợ lý của anh lấy rất can đảm, không thể không cắt ngang cuộc trao đổi giữa anh vào đạo diễn.

Tim nảy lên một cái.

Anh ngược mắt nhìn, cách đó không xa, quả nhiên có một bóng dáng lặng lẽ, nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Nhìn kỹ người mới đến, tim anh đập bình thường trở lại.

Anh đang nghĩ gì thế? Chức Tâm bị anh nhốt trong nhà, một bước cũng không được rời khỏi nhà. Từ sau khi cô đề nghị ly hôn, “chứng bất an” của anh bộc phát đến đỉnh điểm, đến ngay cả khi cô ngủ trong phòng, anh cũng phất người trông giữ nghiêm ngặt, sợ cô sẽ biến mất.

Anh không cho phép bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra.

Bỏ dở công việc, anh mặt lạnh tanh đi về phía Nhan Hiểu Tinh - Có chuyện gì? Tôi rất bận!

- Cái này là. . . mẹ sợ anh vất vả, bảo em. . . - Cô nhắc cặp lồng giữ ấm trong tay lên.

Ánh mắt nghiêm khắc của anh khiến chân cô mềm nhũn.

Cô đã nói gì sai ư?

Anh cầm lấy hộp canh, đưa cho trợ lý - Tôi rất bận, nói mẹ tôi đừng nên phiền hà thế này nữa - Anh nhấn mạnh chữ “mẹ tôi” hy vọng cái đầu luôn tự cho rằng mình rất thông minh của cô ta có thể hiểu được.

Cô hiểu, sắc mặt hơi tái. Nhưng, rất nhanh, cô khôi phục lại vẻ bình thường, nở nụ cười duyên, thông minh sửa lại - Đúng rồi, bác gái sợ anh không yên tâm, bảo em đến nói cho anh biết, Lãng Lãng đã khỏe lại nhiều rồi, nhưng có hơi muốn. . .

Không có kiên nhẫn để nghe tiếp, anh cắt ngang lời cô - Đã khỏe lên rồi thì sao các người còn chưa rời khỏi Mỹ?

Nhan Hiểu Tinh sững sờ. Hình như hôm nay tâm trạng anh rất không vui, trước đó, anh luôn khoan dung đến độ khiến cô cảm thấy mình rất “đặc biệt”, cam tâm tình nguyện ở lại.

Anh trực tiếp gọi điện ẹ - Lãng Lãng hết sốt rồi à? Nếu hết sốt rồi, hôm nay mọi người lên máy bay đi!

Sắc mặt Nhan Hiểu Tinh lại tái thêm vài phần.

- Ngạn. . .à không. . . tiên sinh. . . xin anh đừng chia lìa em với Lãng Lãng! Cầu xin anh, em không thể rời xa nó!

Anh mặt không chút cảm xúc trừng trừng nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt lấy tay áo anh không buông.

- Tiên sinh. . . anh từng nói, có thể nuôi em cả đời. . . Nhưng, không có Lãng Lãng, em không sống nổi! - Khuôn mặt diêm lệ đã nhoẹt nhoẹt nước mắt.

- Cho cô đẩy, Lãng Lãng cho cô đẩy! Việc ăn ở, sinh hoạt của các người tôi sẽ lo hết! Chỉ cần cô sống khỏe mạnh cho tôi! - Quyết định này không một chút do dự, không một chút dằn vặt.

Cô mừng rỡ, vội vàng ngẩng đầu lên, lau nước mắt, nhưng bắt gặp ánh mắt anh, sao lại lạnh lùng đến thế!

Rõ ràng những lời anh nói “khiến người ta mơ mộng” nhưng ánh mắt sao lại vô tình đến thế.

Nhan Hiểu Tinh cảm thấy mình không thể hiểu nổi anh.

Anh quay người, không muốn nói gì thêm với cô nữa, tiếp tục trở lại phim trường.

- Người phụ nữ của anh à? Một phụ nữ Á Đông rất xinh đẹp - Đạo diễn Ryan rất kinh ngạc về nhan sắc của cô gái trẻ vừa rầu rĩ rồi khỏi đó.

- Bảo mẫu nhà tôi.

Nghe câu trả lời ngoài sức tưởng tượng như thế, đạo diễn Ryan rất ngạc nhiên, lại có chút tiếc nuối - Một cô gái có vẻ ngoài đẹp như thế, khí chất thanh khiết như thế mà làm người giúp việc thật là đáng tiếc! Nếu được phát triển trong giới ảnh nghệ, nếu gặp thời chắc cũng sẽ trở thành ngôi sao nổi tiếng hạng A!

Anh không nói, ra chiều suy nghĩ.

- Hứa tổng, anh có ăn canh bây giờ không? - Trợ lý thận trọng hỏi.

- Đồ đi - Chỉ có hai chữ vô tình, khô khốc.

Tâm Ngữ ngại ngần bước vào phòng.

- Chị dâu. . . - Cô đáp ứng, muốn chào người chị dâu mà mình thích nhất.

Chức Tâm ngược mắt lên nhìn cô một cái rồi lại giả vờ lạnh nhạt nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ.

Cô biết có rất nhiều việc không thể trách Tâm Ngữ, một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, nếu Hứa Ngạn Thâm không muốn thì chẳng ai có thể ép được anh.

Nhưng, cô không thể thân thiện với Tâm Ngữ như lúc trước được nữa. Họ đã từng rất thân thiết với nhau.

Tâm Ngữ toát mồ hôi lạnh, cô ngượng ngùng đưa mắt nhìn xung quanh.

Trong phòng, có mấy chiếc xe đẩy, trong đó có mấy chục bộ quần áo trong các bộ sưu tập mới nhất của các nhãn hàng lớn.

- Những thứ này đều do anh trai chuẩn bị ư? - Cô tìm chuyện để nói với chị dâu.

Đối với Tâm Ngữ, cô chẳng thể nào giữ vẻ mặt lạnh lùng mãi, đành khẽ gật đầu.

- Chị dâu, anh trai đối với chị thật tốt - Cô rất kinh ngạc, cô lật giở đồng quần áo, lập tức có thể xác định, mỗi bộ quần áo đều do đích thân anh mình chọn lựa chứ không phải tùy tiện gọi người mang đến.

Lạnh lùng, cô không nói gì.

Cô không thích những bộ quần áo này, mỗi chiếc đầm đều có giá tối thiểu bốn con số, mặc lên người khiến cô cảm thấy khó chịu. Cô thích mặc những chiếc áo thun thoải mái, thích mặc quần jean, thích chạy nhảy dưới ánh nắng mặt trời.

Nhờ “phúc” Hứa Ngạn Thâm nhốt cô trong nhà, khiến cô rất nhớ mình trước đây. Trước khi quen biết anh, cô chưa từng mặc váy, vì bất tiện nhưng sau khi quen anh, váy đầm trong tủ quần áo của cô ngày một nhiều hơn.

Trước khi quen anh, cô không thích công việc của người dẫn chương trình, tất cả đều là kỳ vọng của cha mẹ cô. Nhưng, sau khi quen anh, cô không chỉ đảm nhận vị trí phát thanh viên của đài phát thanh mà đến cả công việc sau khi tốt nghiệp, dưới sự sắp đặt của anh, cô cũng bỏ luôn chuyên ngành của mình.

Trước đây, cô muốn cười là cười, muốn phá phách là phá phách, nhưng bây giờ làm gì cũng phải nghĩ đến thể diện của Hứa gia.

Trước khi quen anh, cô có gan thổ đề nhưng lại không thích người khác sắp đặt cho mình, nhưng sau khi quen anh, tất cả mọi thứ của cô đều có bàn tay sắp đặt của anh.

Thế giới tình yêu rất rộng lớn, có thể dung nạp rất nhiều ảm ức, nhưng thế giới tình yêu cũng rất hẹp, không thể dung nạp bất kỳ sự phản bội nào.

Có lẽ, anh là đám mây cao vời vợi, còn cô chỉ muốn làm một hạt cát tự do.

Mấy hôm nay, cô rất nhiều lần, rất nhiều lần nghĩ, nếu giữa anh và cô, chỉ dừng lại ở lòng ngưỡng mộ âm thầm chua chua, chát chát thời niên thiếu thì tốt biết mấy.

Anh vẫn chỉ là một học trưởng hoàn hảo trong ký ức của cô.

- Chị dâu, em giúp chị chọn quần áo nhé? - Tâm Ngữ vẫn cố gắng dỗ dành cô.

Cô lắc đầu - Tâm Ngữ, không cần đâu - Quần áo có hoa lệ thế nào cũng không thể che giấu trái tim chẳng chịt vết thương.

Tâm Ngữ bỏ quần áo xuống, thận trọng tiến lại gần cô - Chị dâu. . . em biết, em làm rất nhiều chuyện có lỗi với chị. . . nhưng, chị có thể thử tha thứ cho em được không? - Nói đoạn, sống mũi bắt đầu thấy cay cay.

Lúc đó chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô bị mẹ mình thuyết phục?! Thật ra cô cũng giống anh trai, cũng không muốn thấy chị dâu mang thai rồi lại sảy thai hết lần này đến lần khác, tổn hại tới sức khỏe, cô cũng rất sợ mất chị dâu!

- Tâm Ngữ, bây giờ rất khó. Nhưng, em cho chị thời gian có được không? - Cô rất cần thời gian để tiêu hóa bao nhiêu là biến cố.

- Chị dâu, em không ép chị! - Tâm Ngữ hối hả lắc đầu, ra sức bảo đảm.

Bao ngày qua, cuối cùng cũng có người có thể trò chuyện được, cô tiếp tục giữ im lặng.

.

Anh ở thư phòng xem tài liệu một lát, cảm giác khó chịu, khô đắng trong cổ họng, anh biết miếng bánh tro đó đang phản ứng hoá học trong dạ dày anh, sôi cuộn lên từng cơn.

Kéo ngăn bàn bên cạnh, anh lục tới lục lui.

Thuốc đau dạ dày đã uống hết rồi, những lọ chưa mở, lúc dọn nhà anh để ở phòng Chức Tâm.

Lúc mua căn chung cư này, anh chưa từng nghĩ rằng, có một ngày vợ chồng anh phải đến mức ngủ riêng phòng.

Đứng dậy, anh nhẹ nhàng đi về phía phòng cô.

Tâm Ngữ đã vào được nửa tiếng rồi, họ đang trò chuyện rất ăn ý ư? Thế có khuyên được cô không?

Hai người từng rất thân thiết, anh không hề có ý thức gõ cửa, định đẩy cánh cửa không khóa bước vào.

- Chị dâu. . . chị có phải đến đại sứ quán làm lại hộ chiếu rồi không? Hôm đó, anh tìm chị khắp nơi, anh rất lo lắng cho chị. . .

Làm lại hộ chiếu? Bụng anh thắt lại.

- Vậy ư? Sự 'lo lắng' của anh ấy khiến chị thở không ra hơi - Cô thẳng thắn thừa nhận - Hôm đó chị đến đại sứ quán làm lại hộ chiếu mới, bởi vì chị muốn về nước, chị muốn rời xa anh ấy!

Chị dâu muốn rời bỏ anh trai? Tâm Ngữ bắt đầu lo lắng.

Hôm đó anh trai rất lo lắng, căng thẳng, cô cũng cùng anh đi tìm chị dâu, chỉ là kết quả điều tra của cấp dưới khiến cô rất kinh ngạc. May mà, sau khi chị dâu trở về, anh trai cũng không hỏi cô kết quả điều tra nữa.

Anh sống sờ.

- Chị dâu, anh không thể rời xa chị!

- Cho nên anh ấy tịch thu hộ chiếu của chị ư? - Cô bây giờ đến biểu đạt cũng không còn sức, không muốn an ủi mình, cũng không muốn gặp ai.

- . . . Anh tịch thu hộ chiếu của chị không cho chị về nước thật ư? - Tâm Ngữ không dám tin.

Sao có thể như thế, đây là hành vi của người anh trai luôn rất tỉnh táo của cô? Chẳng lẽ anh không hiểu càng bị đè nén lò xo sẽ bật ra càng mạnh sao?

- Anh ấy thay đổi quá nhiều. Có lẽ tham vọng sở hữu quá lớn khiến anh ấy cảm thấy mình có thể tùy tiện chi phối cuộc sống của người khác - Cô bình thản.

Cô nghĩ về anh như thế sao? Anh ấn ngón cái vào dạ dày mình, để cơn đau phát tán chậm một chút.

- Chị dâu, chị nhất định muốn rời khỏi Mỹ thật ư? - Tâm Ngữ hỏi.

Nếu chị dâu nhất định muốn đi, thì cô sẽ giúp!

- Chị muốn đi! Chị muốn hít thở!

Cô nói như đinh đóng cột.

Hơi thở của anh càng nặng nhọc hơn.

Sao anh lại không hiểu không thể giữ cô quá chặt cơ chứ, nhưng anh không thể kiềm chế được bản thân. Dù nhốt cô lại, trói chặt cô, anh cũng vẫn rất hoang mang, lo sợ.

Anh rất sợ. . . có một ngày, cô sẽ không còn yêu anh nữa.

- Chị dâu, người đàn ông cùng đến đại sứ quán với chị có phải là bạn chị không? Có thể cho em số điện thoại liên lạc của anh ấy được không? - Tâm Ngữ quyết định giúp chị dâu. Không, chính xác mà nói, cô đang giúp anh trai, cô rất sợ anh mình sẽ bức chị dâu ngày một rời xa anh.

Đàn ông?

- Gã đó là ai? Em sao có thể có bạn là đàn ông ở đây chứ hả?! - Cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra, mặt anh sa sầm rất đáng sợ.

Vì sự xuất hiện đột ngột của anh, hai người trong phòng đều sửng sốt.

Cô nhăn mày, anh nghe trộm bao lâu rồi? Thật quá đáng.

- Có phải gã đã đụng em hôm đó không? Em với hắn có quan hệ mờ ám gì? - Anh hùng hổ chất vấn, sự ghen tuông thâm hại hiện lên trên mặt anh, đôi mắt đen nheo lại, bắt đầu nhen lên tia lửa giận dữ.

Anh từng nói, anh sẽ quên chuyện hôm đó, nhìn xem, sở trường lớn nhất của đàn ông chỉ là nói dối.

Tâm Ngữ giật mình thẳng thốt, còn cô không nói gì, mắt ánh lên tia nhìn giễu cợt.

- Em nói đi! Các người có quan hệ mờ ám bao lâu rồi?

Bàn tay giận dữ kẹp chặt vai cô.

- Tôi không có quyền có bạn là đàn ông sao? - Cô bình thản hỏi.

- Cổ và ngực đều bị người ta “trồng dâu” rồi, thế gọi là bạn được sao?! - Anh tức giận.

Còn nữa, anh cho phép cô có bạn là đàn ông lúc nào?!

- Anh với người khác đến con cũng sinh ra rồi, còn mặt dày nói với tôi là hai người không có bất cứ quan hệ nào hết - Cô rất bình thản phản kích - Tôi thế này, chắc chỉ giống con nít chơi với nhau thôi!

Con nít chơi với nhau?

- Thế như thế nào mới gọi là người lớn chơi với nhau? Các người lên giường với nhau ư? Em thích hắn ư? - Anh mất kiểm soát, bóp chặt vai cô, càng lúc càng mạnh.

Cô không kêu đau lấy một tiếng.

Tất cả những gì diễn ra bây giờ đến lúc nào mới có thể dừng lại?

- Hứa Ngạn Thâm, tôi đã nói tôi muốn ly hôn. Tôi đã quyết định ly hôn rồi, sau này tôi thích ai thì có liên quan gì đến anh? - Đầu cô rất đau, cô không muốn cãi vã với anh.

Trái tim anh như bị ai đó đột nhiên bóp nghẹt.

Rất đau, rất đau.

Tương lai của cô sao có thể không có anh?!

- Anh không cho phép em thích người khác! - Anh cúi vai cô sát vào tường, đôi môi nóng bỏng dùng sức khóa chặt môi cô.

Anh hôn rất thô bạo, như muốn ăn tươi nuốt sống cô, không cho phép cô nói bất cứ lời nào không cần anh nữa!

Anh hoàn toàn không kiêng dè Tâm Ngữ đang trợn tròn mắt đứng bên cạnh sao? Cô hơi cảm phần vì anh chẳng đếm xỉa gì đến danh dự của cô.

Anh bây giờ, chỉ cần nổi giận là lại cưỡng bức cô ư? Thậm chí hoàn toàn không để ý tới có người đang “chiêm ngưỡng” ư?

Cô cảm thấy ngực mình hình như đã lộ ra trước mắt người khác, cảm giác đau đớn chưa từng có lan ra không bên không bờ.

- Tâm Ngữ, đi ra ngoài! - Hơi buông cô ra, anh nghiêm giọng ra lệnh cho em gái.

- Anh! - Tâm Ngữ muốn ngăn lại nhưng bị ánh mắt lạnh lùng, giận dữ làm tay chân cô luống cuống.

- Ra ngoài! - Chiếc đèn bàn sượt qua mặt, tiếng thủy tinh vỡ tan tành khiến Tâm Ngữ sợ đến run lên bần bật.

Nhưng, không được, cô không thể đi ra!

- Anh lại muốn cưỡng bức tôi ư? Được thôi, dù gì đây đâu phải lần đầu - Cô gằn giọng mỉa mai.

Anh bây giờ giống hệt một tên thổ phỉ, lấy cưỡng bức con gái nhà lành làm thú vui.

Anh trợn mắt nhìn cô.

Cưỡng bức? Họ đã từng ân ái với nhau, cuồng nhiệt bên nhau, nhưng bây giờ những thứ ngọt ngào, mê đắm ấy lại biến thành cưỡng bức ư?

Anh không cam lòng!

Anh cúi đầu, thô bạo hôn cô, cô càng vùng vẫy anh càng siết chặt.

Anh hôn cô mạnh bạo hơn, sục sạo trong miệng cô nhưng lại nếm mùi tanh tanh.

Anh giật mình, vội vàng buông cô ra.

Khóe miệng cô, có một vết máu nhàn nhạt, anh hôn quá nạnh, quá tức giận đã cắn phải môi cô.

“Vết thương cũ” trên người cô vừa khỏi thì anh lại muốn in dấu mới?

Anh nhìn chằm chằm vết máu trên môi cô, thở càng lúc càng nặng nhọc, như thể sắp ngừng thở đến nơi.

Lý trí cuối cùng đã dập tắt cơn giận trong lòng.

Anh vừa làm gì thế này? Anh làm cô chảy máu.

Đầu óc trống rỗng, anh quay người, lê từng bước, từng bước ra khỏi phòng.

- Chị dâu, chị không sao chứ? - Tâm Ngữ nhào tới, vội vàng đỡ Chúc Tâm dậy.

Hai người này rốt cuộc là làm sao vậy?

Không được, cô nhất định phải giúp chị dâu thoát khỏi đây, nếu không cô sợ anh mình mất kiểm soát sẽ làm ra chuyện tày đình.

Không ai phát hiện, anh sập cửa phòng cô lại, mặt trắng bệch, chân mềm nhũn ngã ngồi ngoài cửa.

Anh dùng sức ấn chặt hai chân không ngừng run của mình, cố gắng bình tĩnh thở ra.

Anh có bệnh.

Một năm trước anh mắc phải chứng sợ máu.

32. Chương 33

Buổi trưa, tất cả mọi người trong văn phòng đều đã ra ngoài ăn cơm hết, bao gồm cả anh trai.

Tâm Ngữ đảo dác nhìn quanh, sau đó dùng chìa khóa cẩn thận mở cửa văn phòng, rón rén bước vào.

Tài liệu, giấy tờ trên bàn làm việc của anh trai được sắp xếp rất ngay ngắn, ngăn nắp, đây không phải là công lao của cô với nhiệm vụ thư ký mà là vì anh trai là người rất ưa sạch sẽ, làm việc gì cũng rất gọn gàng, ngăn nắp.

Cô lục lọi ở bàn làm việc trước, sau đó đến tủ đựng hồ sơ phía sau, nhưng dù đã tìm rất kỹ, Tâm Ngữ phát hiện mình chỉ mất công mà thôi.

May mà ngoài kết sắt ra, cô hầu như đều có chìa khóa tủ trong phòng làm việc của anh trai.

Mười phút sau, lúc cô lục đến ngăn kéo thứ 7 thì phát hiện một cuốn sổ bìa màu đỏ sẫm đỏ.

Giở ra xem, khuôn mặt với nụ cười nhẹ nhàng, vô tư vô lo của chị dâu đập vào mắt.

Làm chuyện lén lút, tìm đập thành thịch, Tâm Ngữ vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc của anh trai, thậm chí quên cả việc khóa cửa lại

(m nghĩ là HNT cố tình để hộ chiếu đó cho TN tìm thấy để CT có cơ hội về nước, không biết phải không nhỉ???)

.

Sân bay.

- Chị dâu, bảo trọng - Tâm Ngữ tiễn Chúc Tâm đến tận khu vực kiểm tra hải quan.

Cô mỉm cười - Cảm ơn em.

Vì lý do không phải ra nước ngoài đi công tác nên việc xin giất thông hành du lịch cho cô gặp rất nhiều khó khăn, Cảnh đang chuẩn bị giúp cô xin lần thứ hai thì không ngờ Tâm Ngữ đã mang hộ chiếu tới.

- Chị dâu, chúng ta vẫn là bạn chứ? - Tâm Ngữ thấp thỏm.

Trầm ngâm, không có Tâm Ngữ, kế hoạch bỏ trốn lần này không thể dễ dàng đến thế.

Vệ sĩ trong nhà là do Tâm Ngữ thuê, nên cũng chỉ có Tâm Ngữ mới có thể đánh lạc hướng.

Cô im lặng suy nghĩ, sau đó nở nụ cười thoải mái - Đợi đến một ngày, khi chị đã có thể buông xuôi mọi thứ, chúng ta sẽ làm bạn trở lại.

Cô cần thời gian.

Tình yêu của cô, cuộc hôn nhân của cô đều vỡ tan tành ở Mỹ. Nhưng cô biết, nước mắt cũng có ngày cạn, đau khổ rồi cũng dần qua đi.

Cô tin mình sẽ sống rất kiên cường.

- Chị dâu, em hy vọng chị sẽ mãi là chị dâu của em! - Tâm Ngữ nghẹn ngào.

Chắc là không thể nữa rồi.

Phía bên kia, Cảnh đã chờ tới lượt, đang làm thủ tục xuất cảnh.

Thật lòng mà nói, lúc mới gặp “Ảnh”, Tâm Ngữ cũng giật nảy mình.

Cuộc đời sao có nhiều mối duyên kỳ lạ đến thế.

Anh trai, Chúc Tâm, Nhan Hiếu Tinh, Ảnh, giữa họ hình như có một sợi dây vô hình không bao giờ đứt, âm thanh buộc họ lại với nhau.

- Tâm Ngữ, chị vào đây - Cô vẫy tay từ biệt Tâm Ngữ.

Lúc Chúc Tâm quay người bước đi, Tâm Ngữ có một cảm giác rất kỳ lạ, hình như chị dâu sắp bước ra khỏi cuộc đời anh trai.

Nóng lòng - Chị dâu, đợi đã! - Tâm Ngữ lấy hết can đảm, rút từ trong giỏ xách ra một phong thư màu trắng - Chị dâu, em biết nỗi đau đã thành hình, chị đã không còn muốn nghe bất cứ lời giải thích nào nữa.

- Nhưng em thật sự rất hy vọng chị có thể cho anh một cơ hội - Tâm Ngữ thận trọng đưa lá thư cho cô - Những lời em không dám nói với chị, em đều viết bên trong, hy vọng chị sẽ suy nghĩ lại về quan hệ với anh trai.

Cô miễn cưỡng cử động khóe môi, dăm chiêu nhìn bức thư, cuối cùng cũng đưa tay ra nhận lấy.

.

Trên máy bay, cô chăm chú nhìn lá thư đó, rất lâu rất lâu.

- Bay mất mười mấy tiếng dù sao cũng rất vô vị, chị có thể đọc thư giết thời gian - Cảnh đang ngồi nghe nhạc bên cạnh, nhắm mắt, thung thủng nói.

Cô nắm chặt lá thư.

Cô có thể đoán được nội dung viết trong đó.

Nhưng thật lòng mà nói, nếu xin lỗi mà có tác dụng bây giờ cô đã không ngồi trên máy bay.

Bây giờ cô không cần an ủi, không cần khuyên giải, cuộc sống của cô, không muốn bị ảnh hưởng, chỉ phối bởi bất kỳ lời nói của ai.

Hít một hơi thật sâu, cô nhét lá thư vào giỏ đựng phía trước ghế ngồi.

Vứt bỏ.

Đeo tai nghe, cô nhấn vào phim nhạc kịch “Nếu như yêu” có Kim Thành Vũ và Châu Tấn đóng vai chính.

Nước mắt cô rơi lã chã.

Phía lối đi, vài hành khách đi lại đều nhìn thấy.

Cô không muốn khóc nhưng cô thật sự không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Giấu mặt đi, cố gắng ra lệnh cho bản thân, nhưng nước mắt cô càng chảy dữ dội.

Nếu như yêu, vì sao họ lại thành ra thế này?

Cảnh thần nhiên như không rút khăn giấy đưa cho cô.

- Cảnh lão Tôn nằm trên tuyết thật sự rất cảm động, nhưng chỉ có chị là khóc sụt sùi như thế thôi.

Cặp tình nhân ngồi bên cạnh thu ánh mắt hiếu kỳ của mình lại.

- Cảm ơn - Cô cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Tôi còn nhớ, trong đó có một ca khúc, giai điệu khá tuyệt - Cậu lại ngả người ra sau tựa vào thành ghế, lẩm nhẩm hát:

Thế giới bên ngoài rất rực rỡ, tôi bước ra, liệu có thất bại không,

Thế giới bên ngoài rất rộng mở, xông ra, tôi sẽ được sống. . .

Bên tai nghe của cô cũng đồng thời vang lên bài hát này:

Lưu lại ở đây, tôi không thể thấy hiện tại, tôi phải ra ngoài tìm tương lai của mình. . .

Thế giới bên ngoài rất rực rỡ, tôi bước ra, sẽ trở nên đáng yêu.

Cơ hội bên ngoài đến rất nhanh, tôi nhất định sẽ tìm thấy sự tồn tại của mình.

.

Ca khúc này, đọng lại trong tim cô rất lâu.

* * *

Tâm Ngữ hít thở sâu hết lần này đến lần khác.

Thật ra anh trai không phải là người ôn hòa.

Lấy hết can đảm, tay run run, cô nhấn chuông cửa.

Bảo mẫu dẫn cô vào phòng anh trai.

Cửa phòng, một màu tối đen, chỉ có ngoài ban công, một bóng người tay kéo một đoạn dây.

Tâm Ngữ, chậm chậm tiến lại gần.

- Anh. . .

Gió ngoài ban công rất mạnh, tiếng cửa kính va đập “lịch kịch”.

Một mảnh dây cước màu trắng bay phàn phật trong gió.

- Anh, anh đang làm gì vậy?. . . - Tâm Ngữ phá tan sự im lặng, thấp thỏm hỏi.

- Anh đang thả điều. . . - Anh không quay đầu lại, ánh mắt dõi theo một chấm nhỏ ở phía xa trên bầu trời, hờ hững trả lời.

- Anh, sao đột nhiên anh lại muốn thả điều? - Tâm Ngữ kinh ngạc, dù là lúc còn nhỏ, cô cũng chưa từng thấy anh mình thả điều.

Anh trai luôn rất bận rộn, bận đi học, bận làm bài tập, bận đi làm thêm, bận kiếm 100 điểm.

- Con điều này cất trong phòng đã lâu lắm, nếu không thả nó, anh sợ mình sẽ làm hỏng nó - Giọng của anh, vẫn rất khê, nhưng có chút cô đơn và buồn bã - Chỉ cần ann nắm chặt sợi dây, dù ở xa hơn nữa. . . nó cũng sẽ không biến mất.

Chủ đề đã đi quá xa. Tâm Ngữ hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm - Anh, em đến để xin lỗi và thỉnh tội với anh, chị dâu là do em tự ý thả ra!

Run rẩy một lúc, cô đợi anh nổi giận.

Cô rất thương anh mình nhưng cô cũng hiểu, anh không hề thích cô.

Sở dĩ thương cô, bảo vệ cô là vì đó là trách nhiệm của một người anh ruột, một khi phạm lỗi, cô lập tức sẽ nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh.

Nói thẳng ra, cô chỉ hơn những cấp dưới bình thường ở quan hệ ruột thịt mà thôi.

Cô cúi đầu đợi rất lâu cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng quát giận dữ nào.

- Lần sau đừng làm như vậy nữa - Anh chỉ qua loa một câu như vậy.

Thái độ ngoài sức tưởng tượng của anh khiến Tâm Ngữ há hốc mồm kinh ngạc.

Cánh điều giữa màn đêm mờ mịt, tự do bay lượn.

Người thả điều cô đơn nắm chặt sợi dây điều trong tay.

- Tâm Ngữ, em nói xem công việc của anh còn mất khoảng bao lâu nữa? - Nhìn vào màn đêm, anh trầm giọng hỏi.

- Anh, theo tiến độ bình thường chắc còn cần phải một tháng nữa - Tâm Ngữ trả lời.

- Ồ, thế chúng ta sẽ giải quyết nó trong hai tuần vậy - Mặt anh, lạnh lùng, xa cách - Hai tuần tới, vất vả cho em rồi.

Tâm Ngữ sững sờ.

Hai tuần. . . Ý là nói, một tháng phải làm việc mười tám tiếng trở lên. . .

- Đúng rồi, anh, ông chủ Triệu gọi điện đến, ông ấy hỏi anh không sợ người ta nói anh thủ đoạn tàn nhẫn, không hiểu quy tắc làm người sao? Ông ta bảo anh mau dừng tay lại đi! - Lại là một tin không được tốt cho lắm.

Ông chủ Triệu rất tức giận.

- Nói với ông ta, thứ anh muốn tuyệt đối sẽ không dừng tay! Không có bức hoạ đó, chiến tranh sẽ nâng thêm một cấp.

Mặt lạnh tanh anh bắt đầu thu dây điều lại.

Con điều đã xem thế giới bên ngoài đủ rồi, tâm trạng của nó chắc đã vui vẻ. . .

* * *

Máy bay đáp xuống sân bay quốc nội.

Một cô gái vận đồng phục công sở cứng nhắc, tóc búi theo kiểu truyền thống, đứng ở vị trí cửa ra, sốt ruột ngó vào trong chờ đợi.

Tóc cột đuôi ngựa, trên người vận chiếc áo thun đơn giản, quần jean, Chúc Tâm chất hành lý lên xe đẩy, đẩy ra ngoài.

- Chúc Tâm! - Một bóng đen ôm chầm lấy cô.

- Cậu cuối cùng trở về rồi! Điện thoại của cậu luôn ở tình trạng tắt máy, tớ đã nói với Hứa Ngạn Thâm cả trăm lần, Tôn Phi Phi muốn tìm Chúc Tâm nhưng cái gã chết tiệt ấy cúp luôn điện thoại của tớ hết lần này đến lần khác! - Cuối cùng, là dứt khoát không nghe máy nữa.

Nghe đến tên anh, nụ cười của em ảm đạm trong mấy giây.

- Cậu có chất vấn anh ta không, anh ta với cô gái đó có quan hệ gì? - Phi Phi hỏi dồn dập.

- Lãng Lãng là con ruột của anh ta - Cô nói ra tình hình bằng một câu ngắn gọn.

- Mẹ kiếp, đồ đàn ông thối tha, đàn ông chết tiệt, tớ trừ cho anh ta bị xe đâm chết! - Phi Phi tức tối rửa xả, chậu hoa cao bằng nửa người lớn bên cạnh bị cô trút cảm phẫn, bứt rứt không ít lá.

- Cậu có đánh chết con hồ ly tinh đó không? - Phi Phi lên giọng - Mẹ nó, tớ sẽ đập chết con hồ ly tinh đó!

- Vấn đề là ở anh ta. Đánh cô gái đó thì được gì? Còn cho cô ta cơ hội để giả vờ đáng thương, tội nghiệp ấy chứ.

- Chúc Tâm, cậu có bắt hứa Ngạn Thâm tỏ thái độ không, anh ta chọn ai? Nếu anh ta còn cần cậu, vậy đứa con riêng đó bảo anh ta muốn mang đi đâu thì mang - Phi Phi nộ khí xung thiên.

Trước đó lúc đến nhà Chúc Tâm, Phi Phi còn cười híp mắt nói con trai cô thật đáng yêu, bây giờ cảm thấy mình đúng là ngu hết chỗ nói, hận không thể chặt gã đàn ông đó vứt xuống Thái Bình Dương cho cá ăn! Không không, chìm chết cả thằng bé Lãng Lãng đó luôn.

- Không! Tớ không muốn bị người khác chọn tới chọn lui, không muốn hạ thấp giá trị của mình đến mức đó - Đẩy xe hành lý, cô vừa đi vừa ra hiệu cho bạn thân nói nhỏ một chút.

Phi Phi vội vàng đuổi theo - Thế cứ tha cho anh ta như thế à?

- Tớ muốn ly hôn - Cô bình thản nói với cô bạn thân về quyết định của mình.

- Được! Loại đàn ông đó, không có cũng chẳng chết! - Phi Phi khoái trá ủng hộ cô - Tớ sẽ giới thiệu luật sư giỏi nhất cho cậu, kiện anh ta thông gian, chia đôi tiền của anh ta, phải thắng trong vụ ly hôn này!

Cô cười khê - Tớ không muốn kiện anh ta. Vả lại, tớ không cần gì hết, chỉ cần bình yên rời khỏi Hứa gia - Nếu có thể, cô cũng không muốn ra toà đối chất với anh.

Phi Phi định mắng cô mấy câu chẳng được tích sự gì nhưng bị cô cắt ngang - Cậu làm gì mà ăn vận thế này, có phải đi đón lãnh đạo đâu - Cô chuyển đề tài.

- Tớ. . . - Cô chỉ muốn Chúc Tâm cảm nhận một chút cái gọi là phụ nữ phải tự cường thôi mà!

- Xấu hoắc! - Chúc Tâm khoác tay cô - Cô gái, xấu quá đi! Tuổi thanh xuân ấy mà, không chụp được đóa hoa thanh xuân thì cũng phải nắm lấy đuôi của thanh xuân chứ?! - Giọng cô thanh thản, không nhận ra bất kỳ cảm xúc tiêu cực nào.

- Này, tớ đang mặc đồ diễn hình đại diện cho nữ cường nhân đấy nhé! Có hiểu không hả? - Phi Phi quên bống đề tài không vui lúc này, bắt đầu hếch mặt phản đối.

- Thế thì, cô bạn nữ cường nhân của tôi ơi, Chúc Tâm mời bạn ăn kem nhé, chịu không? - Cô cười rạng rỡ kéo bạn mình lại.

Nữ cường lập tức lộ “bộ mặt thật” - Chịu, chịu! Haagen Daz nhé! DJ?

- Kem ốc quế Mc Donald! - Cô cốc mạnh vào đầu bạn thân - Tớ đang thất nghiệp đây, phải tiết kiệm từng đồng chứ!

- Mẹ ơi! Mc Donald? Tớ không đi! - Cô ăn vận thế này, ngồi ở đó, sẽ bị người khác cười chết mất.

- Kem ốc hai màu nhé? Hay ly Noel? - Chúc Tâm kéo cổ bạn thân không buông, tiếp tục dụ dỗ cô.

.

Một chàng trai đội mũ lưỡi trai kéo sát xuống che mặt, bước nhanh qua họ.

Giơ cao tay, cậu vẫy tay về phía sau, nói tạm biệt không lời.

Cô một tay ôm cổ bạn, một tay vẫy vẫy theo bóng người phía trước nhép miệng nói tạm biệt.

33. Chương 34

Mấy hôm nay, cô đi tìm việc khắp nơi.

- Chúc Tâm, toà soạn báo XX có tin tức gì chưa? - Vừa tan sở, Phi Phi đã chạy đến chỗ cô.

Nằm dài trên giường, cô đắm mạnh vào gối, vô cùng ai oán - Lại bị từ chối rồi! Tớ tiêu rồi, có khi nào tớ không tìm được việc không. . .

- Lại nói là cậu không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này à? - Phi Phi nhăn mày - Sao có thể thế được? Rõ ràng trường chúng ta học rất có uy tín, yêu cầu đãi ngộ của cậu cũng thấp, dù bắt đầu từ phóng viên thực tập cũng ok, cũng đâu có mơ cao gì, sao lại toàn bị từ chối thế chứ? - Có gì đó rất kỳ lạ ở đây.

Cô mặt ủ mày chau, suy nghĩ theo hướng khác - Bây giờ tỉ lệ thất nghiệp cao như thế, tớ lại chưa tiếp xúc với nghề phóng viên, dĩ nhiên sẽ bị người ta từ chối rồi - Biết rõ con đường phía trước nhiều chông gai, nhưng cô vẫn muốn làm công việc mình thật sự hứng thú.

- Chúc Tâm, không sao đâu, tớ sẽ giúp cậu, tớ có rất nhiều người quen ở toà soạn báo, toà soạn tạp chí - Phi Phi trấn an cô.

Ày, đi cửa sau à?

Cô do dự, cô đấu tranh tư tưởng, làm người không nên quy lụy kẻ khác! Nhưng đây là bạn thân của cô, có hề gì chứ? . . .

Cô đang định nở nụ cười nịnh nọt.

- Mẹ cũng đã hỏi đài truyền hình giúp con rồi - Cao Hướng Quyên bê trái cây vào phòng con gái mời khách.

Đài truyền hình?

Sắc mặt cô tái đi, giật giật hồi lâu.

- Mẹ và cha con đều đã sắp nghỉ hưu, hai vợ chồng đã làm việc ở đài truyền hình mấy chục năm, trước khi nghỉ hưu xin cho con gái một công việc, cũng không đến nỗi quá khó - Cao Hướng Quyên năm nay đã sắp năm mươi, cả đời đều làm công việc người dẫn chương trình, khí chất cao quý, chăm chú vẻ ngoài khá kỹ lưỡng.

- Mẹ, mẹ lại đại phát từ bi rồi, tha cho đứa con gái mệnh khổ này đi! - Cô ôm lấy eo mẹ, nũng nịu.

Cô đã hai tám tuổi rồi, đã sắp hết tuổi xuân, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn rất thích được làm nũng với mẹ, với Phi Phi, với. . . Hứa Ngạn Thâm.

Cao Hướng Quyên chỉ vào trán cô con gái đang không ngừng dụi đầu vào ngực mình như một con mèo con - Đúng là chẳng được tích sự gì! Lời của bà mẹ già này con chẳng bao giờ chịu nghe lấy một câu! Còn cái tay Hứa Ngạn Thâm đó, nó nói gì là con nghe theo nấy! Chiều nó riết nên nó tưởng mình hay lắm đấy! - Giận quá, Phi Phi đã kể hết sự tình cho bà nghe, bà giận đến mức muốn tìm Hứa Ngạn Thâm chửi ột trận.

Người gì thế không biết! Đã ở bên ngoài lén lút sinh con, còn đem con về cho con gái bà nuôi nữa chứ!

Chức Tâm vốn đang ngửa mặt cười bỗng khựng lại.

Cô không thích cảm giác này.

- Con không muốn làm bình hoa di động nữa, không muốn học những thứ nghìn lần như một nữa! - Cô lại cười rạng rỡ - Chuyện này chẳng liên quan gì đến Hứa Ngạn Thâm - Vì sao ngày nào cô cũng phải nghe tên năm lần bảy lượt thế nhỉ?!

Thái độ thay đổi trong mấy giây ngắn ngủi của con gái lọt vào mắt Cao Hướng Quyên.

Con gái mình sinh ra, bà còn không hiểu sao? Dù bị Hứa gia vờn tới vờn lui như một con ốc, nhưng con gái chưa bao giờ nói xấu Hứa Ngạn Thâm đến nửa câu, còn chuyện xảy ra ở Mỹ, nửa chữ cô cũng không hé răng.

Ngay cả tin con gái muốn ly hôn, cũng là do Phi Phi nói cho bà biết.

- Con cứ yên tâm ở đây với mẹ! Chuyện ly hôn, con đã nộp đơn ra tòa chưa? - Cao Hướng Quyên hỏi con gái.

Nộp đơn ra tòa?

Mí mắt cô giật giật.

Thật ra, cô không muốn làm to chuyện này, cô hy vọng có thể ly hôn trong êm thấm với Hứa Ngạn Thâm. . . hoặc là họ ly thân một thời gian rồi tính. . .

- Con muốn giới thiệu luật sư cho Chức Tâm, cô ấy nói mình không còn tiền thuê luật sư! Con bảo ượn lại nhất định không chịu! - Phi Phi vội vàng kể tội.

Trong thùng rác trong phòng, thẻ tín dụng thẻ rút tiền bị cất góc nằm im lìm trong đó.

Những thứ đó, đều là của Hứa Ngạn Thâm.

Thật lòng mà nói, tiền mặt trong tay cô không nhiều, trước đây ở đài phát thanh, cô chỉ nhận hai tiết mục, nên ngoài lương cơ bản ra tiền thưởng cũng rất hạn chế, tiền kiếm được chỉ đủ cô mua vài bộ quần áo bình thường và tụ tập bạn bè vài lần mà thôi.

Nhưng, không có tiền thuê luật sư thật ra chỉ là một cái cớ, cô không hy vọng sau này nghĩ lại thời thanh xuân của mình chỉ toàn hối hận và thù oán.

- Mẹ cho con! - Hình như đoán được con gái “yếu đuối vô năng”, Cao Hướng Quyên đã chuẩn bị sẵn một trăm nghìn tệ chi phiếu, đưa trực tiếp cho Phi Phi.

- Phi Phi, việc này giao cho con, quyết không thể để thằng đó tiếp tục chà đạp Chức Tâm của chúng ta - Muốn con trai chứ gì? Thế thì quyết không thể tham lam có được con gái của bà nữa!

- Mẹ nuôi, mẹ thật có khí phách! - Phi Phi phấn khích vỗ tay.

Chức Tâm mặt dần ra.

- Mẹ, mẹ điên rồi! Mẹ và cha tiêu tiền như nước, thu không đủ chi! Có chút tiền này mẹ giữ để dưỡng già đi! - Cô nhanh tay giật lấy tấm chi phiếu trên tay Phi Phi.

Cao Hướng Quyên dè tay con gái, ngăn cô lại - Chức Tâm, con có biết vì sao mẹ và cha con mấy năm nay tiêu tiền như nước không?

Cô ngẩn người.

- Hồi đó, trước khi con lấy chồng, cha con chạy chiếc Buick, mẹ đã cảm thấy rất thoải mái rồi! Nhưng, lại có rất nhiều người không nghĩ vậy! Dù trong đơn vị hay là bạn bè của cha mẹ đều bàn tán vào nói con gái gả vào nhà quyền quý, hai vợ chồng chúng ta không thể làm con mất mặt được!

Cho nên, lúc đó cha đã mua trả góp chiếc Mercedes?

- Còn nữa, con cũng biết, quần áo hàng hiệu gì đó, trước đây chỉ khi nào lên chương trình hay tham gia các buổi tiệc của nhà tài trợ mẹ mới mua vài bộ để mặc, nhưng con gả cho Hứa Ngạn Thâm, nó lại có một người mẹ trọng giàu sang, mẹ còn có thể mặc những bộ đồ lúc trước được không?

- Từ sau khi con lấy chồng, những kẻ tùy tiện nhận quan hệ họ hàng với chúng ta không dụ cha con đầu tư cái này cái kia thì cũng là tìm cha con mượn tiền. Chúng ta chỉ là nhà khá giả, căn bản không có khả năng này, nhưng cha con mà từ chối thì người ta nói con gái Thâm gia chúng ta biến thành phượng hoàng rồi, Thâm gia nở mày nở mặt rồi, bắt đầu xem thường người khác, nói như thể chúng ta không còn là người!

Cô sợ hãi, cô trước giờ đều không biết, cuộc hôn nhân này của cô lại có thể đem đến bao nhiêu là phiền phức như thế.

- Chức Tâm, mẹ bây giờ nói cho con biết không phải là để oán trách gì con - Thật ra, lúc cô bảo muốn lấy Hứa Ngạn Thâm mẹ cô đã cực lực phản đối.

Mẹ luôn nói nhà quyền quý là gì chứ? Là nơi ăn thịt người không nuốt xương! Con gái bà, không đủ thông minh, không đủ khôn khéo, chỉ cần tìm một người chồng thật thà, sống cuộc đời bình dị, yên ổn là được.

Chỉ là, cô quá yêu Hứa Ngạn Thâm, tự nguyện thay đổi vì anh.

- Ngược lại, nếu Hứa Ngạn Thâm tiếp tục thương yêu, cưng chiều con như bảo vật, gì mẹ cũng có thể chịu đựng được! Nhưng cả nhà họ Hứa đó bây giờ ức hiếp người ta quá mà! - Con gái bà sảy thai hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ là lỗi của một mình con gái bà sao?!

Cố gắng gượng giữ nụ cười trên môi - Mẹ, con không muốn vào đài truyền hình bằng quan hệ - Chỉ có thể nói qua quýt như thế.

- Đài truyền hình có gì không tốt nào? Phúc lợi tốt, đãi ngộ tốt, sau này con có thể tự chăm lo cho bản thân mình - Thái độ Cao Hướng Quyên rất kiên quyết - Đài chúng ta cần mở một chương trình giải trí mới, mẹ sẽ nói chuyện với lãnh đạo, dành chỗ cho con!

Chương trình giải trí? Nụ cười trên môi cô dờ ra.

- Mẹ, mẹ tha cho con được không? Bộ dạng con nhìn giống anh Hiến (*) lắm sao? - Ôm chân mẹ, cô suýt rơi nước mắt.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô reo lên, cô vội vàng bắt máy, chỉ sợ chần chừ một hồi mẹ cô lại lôi cô đến đài truyền hình phỏng vấn thật không biết chừng.

- Cô Thâm Chức Tâm phải không? Tôi ở tòa soạn báo XX, chúng tôi rất lấy làm tiếc thông báo với cô, vì cô không có kinh nghiệm lấy tin một năm trở lên nên chúng tôi không thể tuyển dụng cô vào vị trí phóng viên của tờ báo.

Nghe đi, một tòa soạn báo quy mô nhỏ như thế, lượng phát hành cũng kém như thế vậy mà cũng không chịu cho cô cơ hội.

Cô ảo não.

- Nhưng, lần phỏng vấn trước, chúng tôi khá hài lòng với biểu hiện của cô! Chỗ chúng tôi vị trí sửa morrasse còn thiếu người, không biết cô Thẩm Chúc Tâm có hứng thú không? - Đối phương hỏi rất thành khẩn.

Sửa morrasse? Cô do dự.

- Nếu cô biểu hiện ok trong công việc này, chúng tôi sẽ giúp cô đổi vị trí thành phóng viên chính thức - Đối phương hứa hẹn.

Mắt cô chạm phải ánh mắt dữ dằn của mẹ, bèn hấp tấp gạt đầu - Được, được! Tôi sẽ làm!

Đặt điện thoại xuống, cô chính thức tuyên bố - Con tìm được công việc rồi, ngày mai chính thức đi làm.

* * *

Cô không thích hợp với công việc này, công việc này quá khô khan nhưng cô vẫn chăm chỉ, cẩn thận.

Mỗi lỗi sau ngữ pháp, cách dùng từ cô đều chỉ ra, lỗi sai dấu câu, chính tả, cô cũng chỉnh lại cho đúng.

Bản thảo chất cao như núi, mỗi ngày, cô xem đến hoa cả mắt vầng cả đầu, phải dùng cả đến thuốc nhỏ mắt.

Cô luôn tự nói với bản thân, cuộc sống của cô chỉ mới bắt đầu, chỉ cần xông pha, thế giới của cô sẽ luôn đầy màu sắc.

Hôm nay, lại một ngày mệt mỏi, vừa về đến nhà, cô đã đổ phịch người xuống chiếc giường êm ái.

- Chúc Tâm, không ăn cơm à? - Cha cô đuổi theo vào phòng.

Tối nay mẹ cô phải lên chương trình, chỉ có cha cô ở nhà trông nhà.

- Con không ăn đâu, cảm ơn bố! Con thật sự rất mệt, buồn ngủ quá! - Cô huơ huơ tay, rồi cuộn mình vào trong chăn.

- Chúc Tâm, cha suy nghĩ rất lâu rồi, muốn nói chuyện với con. . .

Đang định nói với con gái chuyện nợ nần trong nhà, lời còn chưa dứt đã thấy con gái mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều rồi.

Thở dài, cha cô đành ra khỏi phòng.

Mấy hôm nay, khó khăn lắm mới thấy con gái dần vui vẻ, nhẹ nhõm trở lại, ông thật sự không muốn làm hỏng tâm trạng của con.

.

Cô mơ thấy một giấc mơ thật dài thật dài.

- Học trưởng, tạm biệt! - Trong mơ, cô buồn bã ôm hai hộp cơm.

- Thẩm Chúc Tâm! - Anh đuổi theo.

Cô ngoái đầu lại, không để anh thấy giọt lệ rưng rưng nơi đáy mắt, mỉm cười ngọt ngào với anh.

- Hẹn gặp vào ngày mai - Phát hiện mình không biết nên nói gì, anh từ tốn gạt đầu với cô, sau đó, quay người trở lại phòng của Hội sinh viên.

.

- Trà giải cảm của anh thật khó uống, mấy đứa bạn cùng phòng trong ký túc xá đều buộc tội nói anh đang đầu độc họ để họ không nói xấu anh!

Nghe thế, ngực anh rung lên, cười khùng khục khoái trí.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của cô, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô, lưỡi anh bắt đầu khám phá miệng cô.

Nụ hôn đó, lúc nhanh lúc chậm, lúc nhẹ nhàng lúc cuồng nhiệt, môi cả hai đều ướt ươn, mềm nhũn. . .

- Thế thì sau này mình em uống được rồi! Em mà bị anh đầu độc thật, anh sẽ nuôi em suốt đời!

.

Trong mơ, hình như có ai đó cầm ngón tay anh len qua mái tóc dài của cô chạm vào sau tai cô, rồi trượt xuống bờ môi mềm mại của cô.

Tay anh rất dịu dàng, cẩn thận vuốt ve, như thể muốn chắc chắn vết thương trên môi cô đã lành hay chưa. Thực ra, mấy hôm trước, chỗ khước môi bị cắn rách đã tróc mảy, chỉ còn chút vết hồng hồng đang kéo da non.

Cảm giác mơn trớn, nhột nhột khiến cô dờ dẫm mở mắt ra.

Đối diện với khuôn mặt đẹp trai trong mơ. . .

Anh đang mặc quần áo, rồi nằm xuống bên cạnh cô, mỉm cười với cô - Bà xã, anh về rồi.

34. Chương 35

Cô mơ màng chớp chớp mắt.

Trong trí nhớ của cô, anh chưa từng gọi cô là “bà xã”.

Dáng vẻ mơ màng của cô thật đáng yêu anh cup mắt xuống không nén được lòng nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, sau đó chạm nhẹ trán mình vào trán cô.

Anh đã về rồi! Đã về rồi, được nhìn thấy cô thật tốt quá!

Cô vẫn chưa kịp phản ứng.

Trán anh lại dụi dụi vào trán cô, rồi như sợ cô nổi giận, anh lùi ra một chút, buông cô ra - Anh rất buồn ngủ, rất muốn nghỉ ngơi - Không đợi cô lên tiếng, anh đã rúc vào trong chăn với cô.

Cô vẫn chưa tỉnh hẳn.

Nằm bên cạnh cô, anh nhắm mắt lại, dưới hốc mắt có một quầng thâm rất đậm.

- Chúc Tâm, anh đói quá, hình như hai mươi tiếng chưa ăn gì rồi. . . Anh muốn ăn mì hoành thánh - Yêu cầu của anh rất đơn giản, rửa đông rồi cho vào nồi nước, anh biết không làm khó cô.

Chỉ là cô có tự nguyện hay không thôi.

Anh thừa nhận, mình đang thăm dò, thăm dò xem cơn giận của cô đã tan biến hay chưa.

- Được - Cô dờ dẫm gật đầu, chuẩn bị xuống giường.

Tay, bị anh giữ lại.

- Chúc Tâm, anh có món quà tặng em - Tâm trạng anh trở nên rất vui.

Cô do dự quay người lại.

Anh có thứ gì muốn tặng cô? Nhẫn kim cương? Bởi vì, hiện đang là năm 2005?

Anh lật gói, lấy một chiếc hộp to dài bằng gỗ ra đưa cho cô.

Cô dờ dẫm ngồi xuống, mở chiếc hộp ra.

Bên trong là một bức tranh cuộn.

Cô lấy ra, trải bức tranh cuộn ra.

Một bức họa rất quen thuộc hiện ra trước mắt cô, đây là bức họa mà cha cô coi như bảo vật cất trong két sắt, mỗi lần tâm trạng vui vẻ cha sẽ lấy ra khoe - Chúc Tâm, đây là bảo vật gia truyền ông nội con tặng cho cha, sau này cha sẽ tặng lại cho con, nhà họ Thẩm chúng ta sẽ đời đời lưu truyền nó.

Thật lòng mà nói, cô chẳng nhìn ra bức họa này có gì đặc biệt, chỉ là cảnh sông nước non núi thôi mà, nhưng cha cô đã thích, đã trân trọng như thế, cô cũng chiều theo ông.

Nhưng sao anh lại lấy đồ trong két sắt nhà cô ra để lấy lòng cô? Quả nhiên, những gì thấy trong mơ không thể có một lời giải thích hợp lý.

- Chúc Tâm, nó đã trở về bên em rồi - Anh ôm cô từ đằng sau, thì thầm bên tai cô, cô không hề chống cự khiến lòng anh cảm thấy rất vui sướng.

Quả nhiên một chút khoảng cách, một chút không gian để hít thở, là đúng!

- Lát nữa rồi xem, giờ đi nấu mì cho anh được không? - Tay nghề nấu ăn của cô rất kém nhưng anh đặc biệt thích những món cô nấu.

Cô gật đầu.

Đặt chiếc hộp xuống, cô mở cửa, xuống bếp.

Anh ở phía sau, nằm nghiêng người, mắt dõi về phía cô, nở nụ cười hạnh phúc.

Cô vào bếp, đổ nước nóng cha cô vừa nấu vào nồi, lập tức nước trong nồi sôi lên.

Cô nhắc nồi xuống, hơi nóng phả vào mặt cô bỏng rát.

Nóng quá!

Chuyện gì thế này, trong mơ cũng cảm giác được nhiệt độ nóng sao?

Cô đột ngột bừng tỉnh, ngẩng phắt lên nhìn lịch vạn niên treo trong bếp.

22 giờ 31 phút ngày 30 tháng 6 năm 2010.

Là năm 2010! Không phải năm 2009, càng không phải năm 2008!

Bởi thế, tất cả đều là thật???

Anh đã từ Mỹ trở về? Bây giờ đang nằm trong phòng cô?

Sao anh vào phòng được?

Cô tỉnh hẳn, rùng mình toát mồ hôi lạnh.

Nước trong nồi sôi sùng sục, bước chân định chạy ngay về phòng của cô bình tĩnh trở lại.

Anh về cũng tốt.

Hai tuần qua, tâm trạng của cô cũng đã hồi phục rất nhiều, có lẽ, họ nên thử nói chuyện với nhau lần nữa.

Cô cho vẩn thánh vào nồi, mấy phút sau đã có một tô mì hoành thánh bốc khói nghi ngút.

Có chuyện gì đợi anh ăn no rồi hãy nói vậy.

Hứa Ngạn Thâm trong ăn uống chẳng yêu cầu gì nhiều, rất dễ nuôi, nhưng nói anh không kén chọn thì hoàn toàn sai lầm.

Anh thích ăn mì gói nhưng thức ăn trên máy bay anh tuyệt đối không đụng đến.

Tim đập thành thịch nhưng cô bắt mình bình tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, cô bưng bát mì ra khỏi bếp.

Lúc tới gần phòng mình, bất ngờ, cô nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

- Ngạn Thâm. . . số tiền nợ con, cha. . . - Giọng cha cô nghe ra rất tự ti.

Nợ, nợ gì đây!

Chức Tâm kinh ngạc.

Chẳng lẽ cha cho anh vào nhà? Chắc là vậy rồi!

- Cha, mười lăm triệu đối với người khác là một con số lớn nhưng đối với con thì không. Cho nên người một nhà cả, cha không cần phải để trong lòng - Giọng anh vẫn rất kiên nhẫn.

- Nhưng, Chức Tâm muốn ly hôn với con, chúng ta còn có thể là người một nhà được nữa?! - Cha cô đáp ứng.

Trước đây, anh là con rể của ông, chuyện gì cũng dễ nói, bây giờ thì khác rồi. Những gì nên rạch ròi thì phải nói cho rõ ràng.

- Cái gì, ly hôn? - Mặt anh đành lại, không ngờ, Chức Tâm nghiêm túc nói chuyện này với cả người nhà.

Anh nói chắc như đinh đóng cột - Cha, cha yên tâm, con và Chức Tâm không ly hôn đâu! - Anh không bao giờ đồng ý ly hôn.

- Không, cả nhà chúng ta đã thống nhất, tôn trọng ý kiến của Chức Tâm - Cha cô lắc đầu.

Ông đứng về phía con gái.

Nợ là nợ, hạnh phúc của con gái là hạnh phúc của con gái, nếu con gái cảm thấy ảm ức, cảm thấy không thể sống với Hứa Ngạn Thâm được nữa, phận làm cha, ông quyết không ép uống.

Mày anh nhú lại.

Không ngờ, mới có hai tuần, tình hình đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của anh.

Sao lại có thể như thế? Chức Tâm đã nói chuyện họ sẽ ly hôn với gia đình, mẹ vợ trước nay luôn tỏ ra ngạo nghễ chắc chắn sẽ đổ thêm dầu vào lửa. Vả lại, bố vợ mượn anh nhiều tiền như thế cũng đứng về phía Chức Tâm, không chịu nói đỡ cho anh.

Thì ra, lúc này chịu cho anh vào nhà không phải vì muốn giúp anh mà vì muốn mọi người nói chuyện với nhau cho rõ ràng.

- Cha, sao cha có thể không ủng hộ con? Chức Tâm nếu ly hôn với con, số tiền đó, cha phải trả cho con, cha định trả thế nào đây? - Anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thủng thẳng.

Bây giờ, điều anh cần làm là thuyết phục bố vợ đứng về phía mình.

- Ngạn Thâm, con chắc không hiểu, con bé Chức Tâm này bình thường rất dễ bảo, nhưng một khi uất ức, người khác cho khuyên nhủ thế nào, nó cũng không nghe đâu - Hiểu con gái không ai bằng cha, ông rất hiểu tính khí Chức Tâm.

Vậy ý ông là sẽ không giúp?

Mất Hứa Ngạn Thâm dần trở nên lạnh lùng.

- Vậy ý cha là sẽ trả tiền cho con? Con không nghĩ cha có khả năng đó - Anh là thương nhân ghè gớm nhất, chỉ cần một hòn đá nhỏ là có thể bắn trúng yếu điểm của đối phương.

Bố vợ quả nhiên mặt đỏ gay, không nói được câu nào.

Chức Tâm nắm chặt tô mì trong tay, hơi nóng của bát mì khiến tay cô ửng đỏ nhưng cô không hề có chút cảm giác nào.

- Được thôi, nếu con và Chức Tâm ly hôn, dù con không ép Thẩm gia phải trả tiền ngay nhưng lãi từ món tiền khổng lồ đó thì sao? - Thái độ thủng thẳng của anh trên bàn đàm phán khiến đối phương thở không ra hơi.

- Mười lăm triệu, cứ cho là mượn của ngân hàng, lãi mỗi tháng cũng sẽ hơn một trăm nghìn - Anh từng bước từng bước ép bố vợ - Nếu con nhớ không lầm, cha và mẹ vợ đều sắp nghỉ hưu rồi, mỗi tháng hai người dựa vào nguồn thu nào mới có được số tiền đó?

Cha cô rùng mình.

Ông không thể! Dù hai vợ chồng ông còn đi làm, mỗi tháng một trăm nghìn cũng là con số không tưởng.

- Thế anh định thế nào? - Bố vợ có chút tức giận.

Khóe môi Hứa Ngạn Thâm nhếch lên lặn lòng anh biết mình đã thành công trong việc chia rẽ đôi phương.

- Con không muốn gì hết, con chỉ cần Chúc Tâm ngoan ngoãn ở bên con - Ánh mắt anh sắc như dao.

- Ý anh là. . .

- Nói khó khăn của cha cho Chúc Tâm biết, cô ấy rất hiếu thảo, sẽ vì cha mà cả đời không nhắc đến hai chữ ly hôn nữa! - Anh rất tuyệt tình.

Bố vợ hừ một tiếng, không dám tin vào tai mình - Anh muốn tôi ra mặt cầu cứu con gái mình sao? Chuyện này có khác nào bán con gái của mình?! Với mười lăm triệu, anh muốn mua cuộc sống của con gái tôi sao?!

Trước đây, ông cảm thấy sự độc đoán của con rể không có gì là không tốt, lặn lội trên thương trường phải biết chút thủ đoạn, nhưng hôm nay ông đã hiểu rõ con người của con rể, thì ra anh cũng không từ thủ đoạn với cả gia đình mình.

Cô từ từ ngồi thụp xuống, cảm thấy máu trong người mình đông cứng lại.

Thắm Chúc Tâm, mày thật rẻ mạt.

Thắm Chúc Tâm, trong mắt anh ta, mày chỉ là một món đồ.

Thắm Chúc Tâm, anh ta có thể dễ dàng chà đạp mày, bất luận là cuộc sống, trái tim hay tôn nghiêm.

Từ lúc anh ta bắt đầu lừa dối, từ lúc anh ta nói ra hai chữ “chán chường”, hai người đã trở thành hai kẻ ở hai thế giới khác nhau.

Anh ta đã đứng ở trên cao, chà đạp mày, không chút nương tay.

Anh lãng nhục cô, cũng lãng nhục cả gia đình cô.

Hứa Ngạn Thâm, anh là người không có tình cảm.

Bỗng nhiên, cô rất muốn cười.

Cô sắp bị “bán” đi thật rồi ư?

- Không thể nào, con gái tôi không thể chấp nhận anh, chấp nhận một thằng đàn ông lừa dối nói như anh!

- Giọng cha cô cũng trở nên cứng rắn - Anh cho rằng, khi biết sự thật, con gái tôi sẽ phải chấp nhận sao? Hứa Ngạn Thâm, anh quá coi thường nhà họ Thắm chúng tôi!

- Thật ư? - Thái độ của anh, vẫn rất điềm nhiên.

Bố vợ trước giờ tính tình ôn hoà, thái độ lúc này của ông khiến anh cảm thấy hơi bất ngờ. Nhưng, anh có đủ tự tin nắm chắc phần thắng trong tay. Sớm muộn gì, đôi phương cũng phải thỏa hiệp, Chúc Tâm là của anh, cô trốn không thoát đâu.

Bên ngoài, vọng tới tiếng nấc rất khẽ.

Anh cứng đờ người. Cô nấu mì nhanh đến thế sao? Cô không phải luôn câu giờ trong bếp sao?

- Chúc Tâm! - Ông Thắm kinh ngạc, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

- Cha! - Chúc Tâm ngẩng đầu lên, khóc suốt mướt - Cha định bán con đi sao?

- Không, Chúc Tâm! Con yên tâm, việc cha gây ra cha sẽ tự mình thu xếp - Ông Thắm vội vàng dịu giọng dỗ dành cô - Con gái ngoan của cha, đừng khóc, đừng khóc! Trong lòng cha, không có thứ gì quan trọng hơn con hết!

- Cha, cảm ơn cha! - Cô rất cảm động. May mà, cha cô còn cần cô, không bán đứng cô, nhưng - Xin lỗi cha, con để cha bị lãng nhục rồi - Tim cô rất khó chịu, rất khó chịu.

Anh vẫn đờ người ra.

Vừa nãy, cô nghe được bao nhiêu rồi?

Anh quay người, đi về phía cô, đang định nói gì đó thì đột nhiên “bốp” một tiếng, tô mì vỡ tan tành, bắn tung tóe lên chân anh, cảm giác bỏng rát len vào tất anh.

Anh rút chân lại, tô mì đó biến thành những vết loang lổ trên đôi giày da của anh.

- Hứa Ngạn Thâm, tôi hận anh - Nổi căm hận trong lòng cô trào ra - Tôi chịu đựng anh đủ rồi! Anh tưởng người khác đều là con rối trong tay anh, mặc anh muốn làm gì thì làm ư? Anh tưởng anh có tiền là có thể tùy tiện sỉ nhục người khác ư? Anh tưởng, anh có tiền, cả thế giới này đều chuyển động theo ý anh ư? Tất cả hành vi của anh khiến tôi phát buồn nôn! Tôi nói cho anh biết, tôi Thẩm Chúc Tâm không cần anh nữa, anh có nhiều tiền hơn thế nữa, cũng không mua nổi đâu!

Anh không nói gì, sắc mặt dần dần trắng bệch.

- Anh biết không? Tôi thật sự rất hận anh, chưa bao giờ hận anh như lúc này! - Nước mắt cô chảy ròng ròng - Hứa Ngạn Thâm, anh về mà đợi tin từ luật sư của tôi!

35. Chương 36: Tiến Trình Ly Hôn

- Cô Thẩm, tôi đã xem qua hồ sơ của cô, kết quả vòng sơ thẩm có đến 99,9% thất bại, sẽ không được phán quyết ly hôn.

Nghe luật sư Hà Huyền Na phán định kết quả, cô bần thần người.

Cô biết khả năng thắng kiện là rất thấp nhưng không nghĩ lại thấp đến vậy.

- Điểm đầu tiên, dù rất nhiều tài sản của Hứa Ngạn Thâm là sau khi kết hôn mới có nhưng thu nhập của cô rất rõ ràng, tòa án sẽ nhận thấy toàn bộ tài sản là do một tay chồng cô nỗ lực làm ra. Nếu cô chỉ ở nhà lo việc nội trợ, thì còn có thể nói là của chồng công vợ, đòi anh ta phải chia tài sản, nhưng tình thế hiện giờ, cô là người đề nghị ly hôn trước, muốn phân chia tài sản thực sự. . . - Luật sư Hàn nhún vai - . . . rất khó.

- Sao lại có thể như thế! - Phi Phi siết chặt nắm đấm, bất bình.

Không được chia tài sản với Hứa Ngạn Thâm, món nợ khổng lồ của nhà Chúc Tâm phải làm thế nào đây?!

Cô mím môi, bình tĩnh nói - Tôi cũng đã từng suy nghĩ chuyện này, nếu thật sự không có cách nào, tôi tự nguyện từ bỏ quyền phân chia tài sản.

Nghe cô nói thế, luật sư Hà thở phào - Nếu cô tự nguyện từ bỏ quyền phân chia tài sản, thì sự việc sẽ đơn giản hơn một chút, tỉ lệ thắng trong vụ ly hôn này sẽ tăng lên.

- Điểm thứ hai, nghe nói nhà cô nợ tiền bị đơn, hơn nữa lại không có khả năng chi trả? - Luật sư Hà tiếp tục hỏi.

Hít một hơi thật sâu, cô gật đầu - Đúng vậy.

- Lý do khiến cô đề nghị ly hôn là tình cảm rạn nứt, nhưng bị đơn lại kiên quyết phủ nhận. Nếu chuyện nợ tiền giữa nhà cô và bị đơn không được giải quyết thì cô sẽ chịu thiệt rất nhiều trong vụ kiện này.

- Tôi hiểu, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết - Rất nhiều lúc, cô cảm thấy cuộc sống thật bất lực.

Nhưng, cô nhất định phải kiên cường, cô phải thoát khỏi cuộc hôn nhân này.

- Điểm thứ ba, tôi đã nộp đơn xin tìm bằng chứng, nhưng bằng chứng của chúng ta không đủ - Luật sư Hà phân tích tình hình - Cô Thẩm, cô từng nói, Hứa Lăng là con riêng của chồng cô? Nhưng, thứ mà quan tòa thấy được là thủ tục nhận nuôi Hứa Lăng rất đầy đủ, về mặt luật pháp, đứa bé chính là con trai của cô.

- Hứa Lăng rõ ràng là con của Hứa Ngạn Thâm với người phụ nữ khác lén lút sinh ra, còn đổ vấy cho Chúc Tâm của chúng tôi! - Phi Phi nổi giận.

Luật sư Hà nhìn cô - Cô Thẩm, xin hỏi cô có bắt quả tang chồng cô lên giường với người phụ nữ khác không?
Cô lắc đầu.

- Cho nên trong tay cô không có bất kỳ chứng cứ nào?

- Đúng - Cô gật đầu - Trước mắt là như vậy.

- Chỉ còn một tuần là phiên tòa sẽ mở, cô có chắc mình sẽ có được bằng chứng xét nghiệm ADN giữa ông Hứa và Hứa Lãng không? - Luật sư Hà lại hỏi.

Cô lại lắc đầu - Thực ra, tôi không biết Lãng Lãng hiện giờ đang ở Mỹ hay đã về nước - Bây giờ, bảo cô gặp Lãng Lãng, lấy mẫu xét nghiệm ADN là một việc không hề dễ dàng.

- Vậy trước mắt là không thể rồi - Luật sư Hà gạch bỏ khả năng ngoại tình.

- Cô Thẩm, tôi nghĩ ông Hứa chắc không dùng bạo lực với cô đúng chứ? - Luật sư Hà chiếu theo trình tự, lại hỏi.

- Đúng vậy, kết hôn năm năm, anh ta đối xử với tôi rất tốt, chưa từng đánh tôi - Cô không muốn gièm pha bất kỳ ai.

- Theo luật pháp của Trung Quốc chỉ cần không có bạo hành, một bên không đồng ý ly hôn, thì kết quả sơ thẩm chắc chắn sẽ không được phán quyết ly hôn - Luật sư Hà cho cô biết trước kết quả.

Cô không ngờ, ly hôn lại phức tạp đến vậy.

- Luật sư Hà, vậy phải làm sao?

- Kể từ khi phán quyết có hiệu lực, sáu tháng sau, nếu cô lại nộp đơn xin ly hôn lên tòa một lần nữa, chúng ta âm thầm thu thập được đầy đủ bằng chứng, thì khả năng được phán quyết ly hôn sẽ rất lớn.

Thế thì quan hệ vợ chồng giữa cô và Hứa Ngạn Thâm lại kéo dài thêm sáu tháng nữa?!

Cô hơi thất vọng.

- Được! Nếu tôi thua kiện lần này, tôi sẽ đợi nửa năm nữa để nộp đơn tiếp - Đành thế mà thôi.

- Nghe nói đối phương cũng đã mời luật sư danh tiếng, tôi rất kỳ vọng vào biểu hiện của luật sư đối phương trong trận chiến ly hôn trường kỳ này - Luật sư Hà mỉm cười tự tin.

Bước ra khỏi văn phòng luật sư, tâm trạng cô rất nặng nề.

- Chúc Tâm, cười lên đi, chỉ nửa năm thôi mà! - Phi Phi an ủi cô.

Cô cười nhạt - Không sao, nửa năm này, tớ sẽ cố gắng sống thật tốt!

.....

Chỉ là, cô không thể ngờ, “nửa năm” chỉ là khởi đầu cho hàng loạt chuyện không thuận lợi tiếp theo.

.....

- Cô Thẩm, rất xin lỗi, sau một tuần quan sát, chúng tôi cảm thấy cô không thích hợp với công việc này - Trưởng phòng nhân sự rất ái ngại nói với cô - Cô Thẩm, thật ngại quá, cô không qua được thời gian thử việc.

Cô lại thất nghiệp.

Lần đi công tác này gần 2 tháng, vừa về nước, anh đã phải vùi đầu vào một núi công việc.

Anh rất bận, bận đến nỗi thức khuya dậy sớm, bận đến nỗi không thấy cả ánh mặt trời, bận đến nỗi... không có thời gian để suy nghĩ một số chuyện muộn phiền.

- Hứa tổng, giám đốc nghệ thuật của công ty băng đĩa Kim Tinh đến thăm, bà ấy muốn bàn với ông một số điều khoản chi tiết về vấn đề sử dụng bản quyền một ca khúc của công ty chúng ta.

- Mời bà ấy vào.

Một lát sau, văn phòng của anh vọng đến tiếng giày cao gót, anh không ngẩng đầu lên, tiếp tục xử lý công việc của mình - Tôi rất bận, cô chỉ có năm phút.

Một phút, hai phút. . . năm phút trôi qua, trong văn phòng vẫn im phăng phắc.

Anh nhú mào, ngược mắt lên.

Trước mặt, người phụ nữ ngồi đối diện với anh, tóc uốn lộn, khuôn mặt xinh tươi kết hợp với bộ đồ công sở lịch sự toát ra một vẻ nữ tính khó nói thành lời.

Rất quen.

Nếu, tóc dài biến thành tóc ngắn, nụ cười xinh tươi biến thành phóng khoáng thì. . .

Quả nhiên, vừa lên tiếng đã lập tức lộ vẻ dữ dằn - Hứa Ngạn Thâm, nếu anh dám nói không nhận ra em, em sẽ lập tức đánh vào đầu anh!

Cô trở nên dữ dằn hơn rồi.

- Ồ, em là Hạ Hà, hai mươi năm không gặp, suýt chút nữa nhận không ra thật - Anh nói giọng bình thản, không tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Nhận không ra à? Chúng ta là thanh mai trúc mã, hơn nữa còn từng yêu nhau ba tháng cơ đấy! - Cô gái đập bàn cái rầm tỏ ý bất mãn, còn kê sát vào mặt anh - Còn nữa, hai mươi năm? Anh lấy con số không chính xác đó ở đâu ra vậy hả? Năm năm trước, lúc anh kết hôn, em rõ ràng có đến tham dự! Nuốt tiền mừng cưới của người ta xong, anh lại giữ giữ đầu quên luôn!

Anh lùi ra một chút, giữ khoảng cách với cô.

Tuy họ đã từng rất thân mật với nhau, là mối tình đầu của nhau, là lần đầu tiên của nhau, nhưng tất cả đều đã là quá khứ rồi. Anh không thích quá thân mật với phái nữ.

- Em không phải đang ở Pháp sao? - Anh khẽ hỏi - Lần này về chuẩn bị tiếp quản cơ nghiệp của gia đình à? - Điểm này không giống cô chút nào.

Năm mươi tám tuổi, Hạ Hà sang Pháp, từ đó đến nay chưa trở về lần nào, lần này, sao lại đột ngột về nước? Hơn nữa còn với tư cách là giám đốc nghệ thuật công ty băng đĩa Kim Tinh.

- Chơi mệt rồi, chạy mỏi rồi, điên đủ rồi, nghĩ tới cha mình đã đến tuổi xế chiều, đột nhiên cảm thấy hổ thẹn thế là em quay về - Biểu hiện trên mặt cô rất hồ hởi, rất sinh động - Em muốn xây dựng một sự nghiệp đàng hoàng, để không thấy có lỗi với cha mẹ!

- Thôi đi! - Hứa Ngạn Thâm không tin.

Nếu cô có lòng xây dựng sự nghiệp thì sẽ không chỉ ngồi ở vị trí giám đốc nghệ thuật, vì cô “điên” như thế, Hạ gia mấy năm nay chỉ có duy nhất một hy vọng là tìm được một người xuất sắc cho cô, để tiếp quản cơ nghiệp đồ sộ nhà họ Hạ.

- Á, lại bị anh đi guốc trong bụng rồi à? - Hạ Hà cười ha ha - Hứa Ngạn Thâm, em nghe nói anh sắp ly hôn rồi, sắp bị người ta đá rồi, nên vội vàng mua vé máy bay về xem tuồng!

Mặt anh sa sầm.

- Hồi đó, anh đá em gọn lẹ như thế, em đã từng nói rồi đúng không, anh nhất định sẽ bị quả báo! - Bộ dạng Hạ Hà xem ra rất khoái chí - Xem ra em thất tình chừng đó năm, làm hình nhân trừ ếm anh, vừa châm kim vừa nguyên rửa, rốt cuộc rồi ông trời cũng mở mắt!

Nói rồi cười lớn trên nỗi đau của người khác, mới cười được một nửa thì một cây bút máy “bình” rơi trúng đầu cô không chút khách khí.

- Này, đồ đàn ông thô lỗ! - Cô ôm đầu, đứng phắt dậy, tỏ vẻ hung hãn.

Lúc còn nhỏ, mỗi lần tức giận anh thường ném bút vào người cô, cái tật này sao vẫn chưa sửa nhỉ?!

- Thứ nhất, anh không ly hôn - Mặt lạnh tanh, anh giơ ngón tay có đeo nhẫn cưới ra cho cô nhìn cho rõ.

Nhẫn cưới vẫn tồn tại, hôn nhân của anh vẫn tồn tại.

- Thứ hai, anh ghét nhất là bị người ta đem ra làm trò cười!

Nếu không phải nghĩ đến chuyện cả hai cùng lớn lên bên nhau, anh đã đuổi cô ra ngoài từ lâu rồi.

- Bàn chuyện chính đi - Anh cọc lốc cắt ngang cuộc trò chuyện về cuộc sống riêng của mình.

- Anh đúng thật là mười năm như một, chẳng có chút thay đổi nào hết! - Hạ Hà thở dài - Ông cụ non, anh có cần phải nghiêm trang như thế không? Phụ nữ có lúc cần được ngon ngọt dỗ dành, sao anh không đi học ông anh hai của anh đi?! - Lúc còn rất nhỏ, Hạ Hà đã rất thích gọi anh là ông cụ non, vì mỗi lần anh tỏ ra nghiêm túc, cô lại cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Anh nhúu mày, những lời mật ngọt sồn gai ốc đó, nếu anh có thể nói ra được thì đã đi dỗ dành Chúc Tâm từ lâu rồi.

Phụ nữ rốt cuộc muốn gì chứ?

Anh nhướng môi, sau vài giây mâu thuẫn, cuối cùng cũng dần cái tôi của mình xuống, định thỉnh giáo vài câu.

- Đừng có mà hỏi em! Anh lấy lý do không muốn yêu xa, đá em ngon ơ, em đến giờ vẫn còn cắn gặm đây! Em không độ lượng thế đâu! - Hạ Hà phất tay, cắt đứt ý định của anh.

- Nhưng, em có thể khẳng định với anh, anh đã có lời với tất cả các đơn vị lớn nhỏ trong ngành này, tuyệt đối không được tuyện dụng Thẩm Chúc Tâm, ai dám giúp cô ấy, là chống đối lại với anh, tuyệt đối không thể làm việc chung! - Đến cả công ty băng đĩa của cô cũng đã nhận được “uy hiếp” rồi - Anh tưởng, vợ anh không có nguồn thu nhập, bắt buộc phải trở về trong vòng tay anh sao? Hứa Ngạn Thâm, thứ anh cần tốt cuộc là một cái xác hay một trái tim? Em không thể không nói, kinh nghiệm tình trường của anh chỉ là con số không, thật xuẩn ngốc hết sức!

Mặt anh sầm xuống.

Anh biết mình không biết yêu đương, anh biết mình không biết lấy lòng phụ nữ. Trước đây Chúc Tâm cái gì cũng thuận theo anh, họ mới sống yên bình lặng, bây giờ, anh thật sự không tìm ra phương hướng.

Nhưng cho dù như thế thì đã làm sao? Anh không cần người khác phải dạy đời anh, đặc biệt là bạn gái cũ.

Nhìn biểu hiện không mấy hứng thú của anh, lại khiến cô cười sặc sụa - Hứa Ngạn Thâm, thật ra lần này em về nước còn có một mục đích khác, em về để boxout(*)! Em chính là đợi anh thất bại, đợi anh ly hôn, sau đó sẽ vui sướng thông báo cho anh biết em là đối tượng xem mắt đầu tiên của anh!

(*)Boxout: thuật ngữ trong môn bóng rổ, dùng để chỉ động tác che chắn không cho đối phương nảy bóng hoặc vào vùng cấm địa để cướp bóng.

36. Chương 37

Khuôn mặt trẻ trung đẹp trai giấu sau chiếc mũ lưỡi trai, để phủ hợp với cậu, cô cũng đội mũ, mặc bộ đồ thể thao Adidas màu hồng, hai người hẹn nhau trong công viên yên tĩnh, vừa xem các cụ ông cụ bà đánh thái cực quyền, vừa nhăm nháp bữa tối trong tay.

Đã hứa là khi về nước cô sẽ mời cậu một bữa thịnh soạn, sang trọng để cảm ơn nhưng không ngờ, bữa ăn thịnh soạn mà cậu muốn lại là. . .

- Thật ra, cậu không cần tiết kiệm giùm tôi, chỉ là một bữa cơm thôi mà, tôi vẫn có thể mời được - Cô cắn một miếng hamburger KFC, có chút ngượng ngùng.

- Tôi lại không thể đến những nơi công cộng. Không khí trong công viên lại rất tuyệt, ăn thế này cũng rất ngon rồi - Thật ra, chỉ cần cải trang một chút là cậu chẳng gặp vấn đề gì khi đến chỗ công cộng.

- Chị tìm được việc chưa? - Cậu buột miệng hỏi. Trong điện thoại, cậu biết cô vừa xử lý việc ly hôn vừa đang tìm công việc nếu không phải cô chủ động mời cậu, thời gian này cậu cũng không muốn làm phiền đến cô.

Cô khựng lại.

- Chưa, vẫn đang tìm. . . - Thật ra, tương lai đang rất mờ mịt.

Trước đó, cô vẫn kiên trì, quyết không thể ăn vào “vốn”, nhưng thực tế bày ra trước mắt khiến lòng tin của cô lung lay.

Đúng lúc cô gật đầu, thỏa hiệp chuẩn bị đến đài truyền hình phỏng vấn thì mẹ cô tức giận nói với cô, tiết mục giải trí đó đã tìm được người dẫn chương trình, giám đốc đài lấy lý do các vị trí khác đều không cần người, đã từ chối thẳng thừng ý định sắp xếp cô vào làm công việc khác của mẹ cô.

Trên con đường tìm việc trong ngành này, cô liên tục vấp phải chướng ngại, dù đã hạ yêu cầu của mình xuống mức thấp nhất, nhưng cô vẫn bị tất cả các đơn vị tìm đủ mọi lý do lịch sự nhất để từ chối.

Cô có gốc cớ nào cũng biết có điều gì đó bất thường ở đây.

Hứa Ngạn Thâm chắc chắn đã làm gì đó sau lưng.

- Con đường nào cũng đến La Mã, tôi chuẩn bị hồ sơ xin mọi người công việc - Thư ký cũng được, nhân viên đánh máy cũng được, thu ngân cũng được, tiếp tân cũng được, cô không nhụt chí, muốn giải quyết cho xong vấn đề tìm việc.

Cô không tin, một người có thể một tay che trời, ngành này không được thì ngành khác, cô sớm muộn cũng sẽ tìm được việc ở nơi thế lực của anh ta không thể vươn tới được! Cô không tin mình không làm được.

Cảnh quay sang, nhìn thấy cô đang rất nghiêm túc, bình thản nói: - Nhưng chị không thích, không phải sao?

Nhất tiền xuyên tim.

Cô ủ rũ cúi đầu - Không hề gì, đó là cuộc sống mà - Quệt quệt mắt, tiếp tục nở nụ cười lạc quan, đây là thứ duy nhất cô có thể làm lúc này.

“Phụt”, ăn xong hamburger, cậu mở một lon bia cho cô giải khát.

Cô cũng không cần khách khí ngửa cổ, tu ừng ực, cảm giác sảng khoái, lạnh lạnh quả thực giải tỏa rất nhiều những buồn bực trong lòng cô.

- Nghe nói, hôm qua toà án đã phán quyết, vụ kiện ly hôn thất bại rồi đúng không? - Lại mở một lon ịch, cậu từ tốn nhấp từng ngụm.

- Thất bại là quá trình tất yếu, sau nửa năm, tôi sẽ lại chiến đấu - Cô nở nụ cười quyết tâm với cậu.

Thất bại tại phiên sơ thẩm là kết quả đã được báo trước.

Quan trọng là kết quả phúc thẩm nửa năm sau.

Sau đó, hai người đều im lặng uống phần bia của mình.

Gió thổi hiu hiu, tâm trạng cô rất bình thản, tuy hai người quen biết nhau chưa lâu nhưng mỗi lần ở bên cậu cô lại cảm thấy đặc biệt dễ chịu. Tâm trạng không cần phải đè nén, rơi nước mắt cũng không sợ người ta cười.

Thật ra, sự im lặng của cậu cũng có nguyên nhân.

- Cô nhi viện tôi ở trước đây, nghe nói con trai của viện trưởng năm ngoái mới thành lập một toà soạn tạp chí quý mô không lớn lắm, có cần tôi hỏi giúp bên họ có thiếu người không? - Cậu làm như vô tình hỏi.

Cô ngần ra một lúc, chậm rãi đặt lon bia trong tay xuống, do dự, dằn vặt, nhưng vẫn không vượt qua được thực tế - . . . Có được không? - Haizzz, thức ăn cũng có ngày dùng cạn, cô thực sự rất cần công việc.

- Dĩ nhiên có thể, anh ấy là người rất dễ nói chuyện, tôi thử xem sao - Có được câu trả lời của cô, cậu nở nụ cười.

Móc điện thoại ra, cậu gọi vào số đã lưu trong điện thoại từ rất lâu nhưng chưa bao giờ gọi.

- Anh Từ, em là Tiểu Cảnh đây, tuần trăng mật của anh kết thúc rồi chứ?. . . Có chuyện muốn hỏi anh một chút. . . Đúng, bạn em tốt nghiệp ngành này, hình như cùng trường với anh. . . Đúng, nếu thật sự không được, làm nhân viên văn phòng cô ấy cũng chịu. . .

Một lát sau, cậu tắt máy, thở phào.

- Anh Từ nói, chỗ anh ấy quả thật còn thiếu người nhưng anh ấy muốn gặp người trước rồi mới nói - Cậu báo tin tốt lành cho cô.

Nụ cười của cô bắt đầu rạng rỡ - Dĩ nhiên rồi! Không cần phải làm phóng viên, bất kỳ vị trí nào cũng được! - Thời gian qua, cô đã bị Hứa Ngạn Thâm o ép đủ lắm rồi.

Cảnh không phải là người đầu tiên giúp cô tìm việc, ngược lại, bạn bè trong giới đã giúp cô rất nhiều nhưng lần nào kết quả cũng như nhau.

Cô vội vàng mở lon bia nữa - Tôi mời cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu! - Cô liên tục nói cảm ơn.

- Cảm ơn gì chứ, tôi chỉ giúp gọi một cú điện thoại thôi, tất cả là dựa vào bản thân chị - Cậu cười nhẹ.

- Ồ, tôi trúng thưởng rồi - Trên nắp lon bia mà cô mở có hàng chữ “thêm một lon nữa”.

Cô rất phấn khích, từ nhỏ đến lớn, cô rất hiếm khi trúng thưởng.

- May mắn rồi cũng sẽ đến với người không có lòng tham, chúc chị thành công! - Cậu cũng mở một lon mới.

Cùng cười, hai người hiểu ý cụng ly với nhau.

- A, tôi cũng trúng thưởng rồi. . . - Cậu cúi đầu, có chút ngạc nhiên.

* * *

Đêm tối, đã rất khuya rồi, cô ngồi trước bàn trang điểm, chuẩn bị cho buổi phỏng vấn ngày mai.

Hai nắp lon bia may mắn đặt giao nhau trên bàn cô, Cảnh nói, cậu tặng may mắn của mình cho cô.

Hy vọng, vận may thật sự đến.

Phần tự giới thiệu bản thân lúc phỏng vấn cô đã thảo ra, những câu hỏi mà nhà phỏng vấn tuyển dụng thường hỏi cô cũng đã chuẩn bị, mỗi câu trả lời đều được cô cân nhắc rất lâu.

- Chúc Tâm, lại ăn chút bánh đi con - Cha cô mang thức ăn khuya vào phòng cho cô.

- Cha, còn ăn nữa chắc con sẽ thành heo mỡ! - Cô đặt công việc đang làm xuống, nheo mắt cười tinh nghịch.

- Đúng vậy, đúng vậy, cha con về hưu chỉ có một tâm nguyện duy nhất là chăm sóc con gái cưng mập mạp, mướt mát mà thôi - Cha cô nói theo con gái.

Thật ra, tháng này, Chúc Tâm không mập lên được chút nào, trái lại còn ốm đi ít nhất ba, bốn cân, người làm cha lo lắng cũng đành để trong lòng.

Cô giả vờ ăn rất ngon miệng món cháo đậu đỏ cha nấu - Cha, nghe nói cha mẹ đã được gửi thông báo nghỉ hưu rồi - Mẹ cô vốn dĩ năm sau mới về hưu, còn cha cô rõ ràng năm sau nữa mới đến tuổi hưu, họ vốn mong xin nghỉ hưu sớm để có thể xin cho con gái vào, mà lãnh đạo cũng đã ngầm đồng ý hết cả. Thế mà không thể ngờ, mấy ngày trước cha mẹ đều nhận được thông báo cho về hưu sớm.

Lúc đó, mẹ cô không cam tâm, tức giận đến phát khóc, may mà cha cô vẫn giữ được tâm trạng tốt.

- Đúng vậy, nghỉ hưu sớm cũng tốt, mẹ con và cha đã bận rộn cả nửa đời người, cuối cùng đã có thể dừng bước rồi! - Tâm trạng cha cô vẫn tỏ ra rất lạc quan.

Làm cha mẹ, chẳng ai mong muốn con cái phải lo lắng vì mình.

Xin lỗi. Hai chữ này nghẹn ở cổ họng, cô muốn nói mà không thốt nên lời.

- Đúng đó, nghe nói lương hưu của cha mẹ cũng rất cao, mỗi người tối thiểu cũng được năm, sáu ngàn! - Sống mũi cô cay cay, nhưng lại giả vờ cười rạng rỡ - Nếu Chúc Tâm thất nghiệp, cha mẹ phải nuôi con đấy!

Hứa Ngạn Thâm đúng ra ép người quá đáng!

- Dĩ nhiên rồi, cha nuôi con gái là nghĩa vụ cao cả mà, cha sẽ nuôi Chúc Tâm hoài hoài! - Cha cô rất thương cô.

Sao anh có thể giả vờ đoạn với cha mẹ cô chứ? Như thế thì cô sẽ cúi đầu khuất phục ư? Cô thừa nhận, cô quả thực rất khó chịu, khó chịu đến mức không thể ngủ yên giấc.

- Cha, mẹ, hay là con quay về, quay về bên anh ta vậy - Cô cũng đã từng suy nghĩ như vậy.

Cô chịu ảm ức cũng không sao, phận làm con gái, không thể hiếu thuận với cha mẹ đã rất hổ thẹn, sao còn để liên lụy đến cha mẹ, phải chịu thất nghiệp, phải chịu dả kích!

- Không! Chúc Tâm, cha mẹ ủng hộ con đấu đến cùng với nó! - Nhưng, cha mẹ cô luôn coi cảm xúc của cô là quan trọng nhất, mãi mãi ủng hộ cô.

Chính bởi như vậy, cô đến bây giờ mới có thể ưỡn ngực tự hào.

- Cha, có chuyện này con muốn bàn với cha - Cô đứng dậy, lấy chiếc mắt ông mở to, tay run run.

Cô nhìn thấy tâm trạng xúc động của người tìm được báu vật đã mất từ lâu của cha.

Đây cũng là nguyên nhân cô cảm thấy khó chịu nhất.

- Cha, con muốn bán bức tranh này đi - Cô đè nén nỗi buồn, nói ra ý định của mình - Phi Phi có một người bạn là một nhà sưu tầm, đối phương ra giá bảy triệu - Cô biết, giá có lẽ hơi thấp một chút, nhưng bán cho người quen, một ngày nào đó cô có thể tìm lại nó.

Nụ cười cha cô rất khiên cưỡng - Được nếu bán được dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

Cô cảm thấy mình thật bất hiểu.

- Mấy hôm trước cha đã bán hết số cổ phiếu còn lại, cũng được gần bốn triệu, sau đó cha thế chấp nhà mượn ngân hàng được một triệu, bán xe được năm trăm nghìn, tiền tiết kiệm của cha và mẹ con cũng được mấy trăm ngàn. Nhưng cộng lại chúng ta vẫn còn thiếu một ít. . . - Cha cô vừa hổ thẹn vừa hối hận, chỉ vì lòng tham nhất thời, lại nghĩ có hậu thuẫn mạnh mới dám làm chuyện to gan lớn mật như vậy.

- Con đã bán nhẫn kim cương rồi - Cô bình thản nói với cha.

Năm năm trước, lúc Hứa Ngạn Thâm cầu hôn có tặng cô chiếc nhẫn kim cương ba cara. Mấy năm trở lại đây, tiền anh kiếm được càng lúc càng nhiều, thậm chí đã mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương hồng rất to để bù đắp nhưng có nhiều châu báu hơn nữa đối với cô cũng không còn ý nghĩa gì.

Kết hôn năm năm, chiếc nhẫn kim cương đó luôn cho cô cảm giác hạnh phúc, chưa bao giờ tháo ra khỏi chiếc ngón tay út của cô, mãi đến khi cô quyết định ly hôn.

Cha cô kinh ngạc, hồi lâu sau mới định thần lại được - Bán. . . rồi. . . - Hiểu rõ tình hình hiện nay, con gái giữ chiếc nhẫn kim cương đó lại cũng không còn ý nghĩa gì nhưng lòng ông vẫn đau đớn.

Cô ôm cha, cười - Người con không cần nữa, giữ một chiếc nhẫn để làm gì!

Ngày mai, cô sẽ đi trả nợ cho gia đình.

37. Chương 38

Mười giờ sáng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào văn phòng tầng hai mươi tám của tòa cao ốc đồ sộ trên đường Thăng Lợi, ánh nắng nóng ầm hắt lên người một người đàn ông cao ráo, lúc này gương mặt không cảm xúc của anh bị bao phủ bởi một lớp băng tuyết.

Đôi mắt thâm quầng chứng tỏ anh mất ngủ triền miên, rõ ràng ánh mặt trời đang rất rực rỡ nhưng bao trùm lên anh lại là bóng tối u ám, nặng nề.

Trên bàn làm việc của anh đặt một chiếc hộp gỗ dài.

Bên trong là một bức tranh.

Bức tranh đó là món quà anh muốn lấy lòng một người phụ nữ nhưng chớp mắt đã lại trở về bên anh.

Trên bàn làm việc của anh còn có một chiếc hộp nhưng khác đang mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn tinh tế.

Dưới ánh mặt trời, chiếc nhẫn kim cương ba cara chiếu sáng lấp lánh.

Nhưng, ánh sáng đó lại là thứ ánh sáng lạnh lùng nhất trên đời này, biến thành những mũi tên cắm phập vào tim anh.

Anh nhắm mắt lại, chậm chậm hít thở, điều chỉnh lại tâm trạng mất kiểm soát của mình, không để cho nỗi đau đớn thành hình trong tim.

Những thứ này, không nói lên điều gì hết!

Có tiếng gõ cửa.

- Vào đi - Anh trầm giọng.

Tâm Ngữ thận trọng đẩy cửa ra, cô sững sốt nhìn tờ giấy triệu tập ly hôn đang bị vò nát trong tay anh mình.

- Anh, anh tìm em có việc à?

- Đạo này có bộ phim thần tượng Thiên sứ mộng ảo chi luyện đang chuẩn bị bấm máy không? - Anh lạnh như băng hỏi.

- Đúng vậy, toàn bộ ê kíp đã chuẩn bị xong rồi. . . - Tâm Ngữ cảm thấy kỳ lạ, anh luôn thích quay những bộ phim lớn, rất ít khi nói đến những bộ phim thần tượng có vốn đầu tư thấp này.

- Giữ một vai nữ phụ khá một chút trong phim đó, anh sẽ chỉ định người sau.

Trong việc chọn diễn viên, anh trai trước giờ luôn rất chú trọng công bằng công khai, câu nói này càng làm cô bất ngờ.

- Vâng - Tâm Ngữ không dám hỏi nhiều.

- Ủ, ra ngoài đi - Anh nhìn xuống.

Đạo này, tính tình anh nóng nảy, anh không muốn “làm tổn thương người vô tội”.

Nhưng, Tâm Ngữ bất động, do dự rất lâu, mới thấp thỏm hỏi - Anh, vụ kiện kết thúc rồi chứ?

Toà án tuy đã tuyên bố, nguyên đơn và bị đơn tình cảm vẫn chưa rạn nứt, không cần phải ly hôn. Nhưng cảm giác bất an của cô vẫn chẳng tan biến đi chút nào.

- Có thể nói là vậy - Anh không muốn nói nhiều.

Vụ ly hôn này, anh phải dùng đến thủ đoạn mới ém nhém được với giới truyền thông.

Nhưng người nhà họ Hứa cơ bản đã biết sự tình.

Đạo này, tâm trạng mẹ anh rất tốt, cha anh tức giận đến nỗi gây áp lực bắt anh phải đồng ý ly hôn ngay lập tức, mẹ lớn và các mẹ khác đều háo hức chờ xem tuồng.

- Đúng rồi, Tâm Ngữ, trừ phi có chuyện lớn bắt buộc, sau này tất cả các chuyển công tác đều giao cho trợ lý Lý - Anh buồn bực mím môi.

Mấy năm nay, anh có phải đã quá chìm đắm vào sự nghiệp rồi không? Nhưng anh luôn nghĩ rằng mình chưa bao giờ lạnh nhạt với cô.

- Anh, anh vẫn bận lòng với lý do viết trên đơn đề nghị ly hôn sao? - Tâm Ngữ kinh ngạc.

Những người có mắt đều nhận ra lý do ly hôn bị đơn đi công tác thường xuyên dẫn đến vợ chồng bất hoà chỉ là cái cớ.

Nguyên nhân thật sự là. . .

Thật ra, là lý do khác: nguyên đơn và bị đơn tính cách không hợp, nhân sinh quan, giá trị quan không giống nhau nên nhiều xung đột kịch liệt trong quá trình chung sống.

Những điều này, Tâm Ngữ dần dần cũng hiểu được đôi chút.

Chức Tâm không thuộc về nhà họ Hứa, không thể dung hợp với nhà họ Hứa, không thể thích ứng với nhà họ Hứa, cũng không nhắm mắt thuận theo nhà họ Hứa.

Thật ra mấy năm nay, anh trai luôn tránh để Chức Tâm tiếp xúc quá nhiều với Hứa gia, anh không phải là không nhìn ra vấn đề mà chỉ là luôn chọn cách làm ngơ.

- Anh đã xem qua, phát hiện một chi tiết được nhắc đến trong đó, anh không thể phản bác.

Quả thực, thời gian anh đi công tác trong tháng cộng lại cũng phải đến hơn nửa tháng.

- Luật sư Vương không phải đã từng nói sao, nếu anh không muốn ly hôn, nửa năm này cố hết sức giảm thiểu đi công tác, để toà án nhìn thấy thành ý của anh - Tâm Ngữ an ủi anh.

Thật ra, toà án có thấy thành ý hay không không quan trọng, quan trọng là chị dâu có thể hồi tâm chuyển ý.

- Ủm - Cho nên anh mới có quyết định này.

Anh là người lòng gan dạ sắt, rất mạnh miệng cũng rất độc đoán, nếu đổi lại là người khác, anh không nói câu nào đã lập tức ký vào đơn ly hôn.

Nhưng, người đó là Chức Tâm, từ khi quen cô, không có bất kỳ người phụ nữ nào lọt vào mắt anh, bởi vậy anh không thể vì thể diện của mình mà hành động theo cảm tính được.

- Anh. . . - Dợm đi được vài bước, Tâm Ngữ lấy hết can đảm, đưa một phong thư dán kín cho anh - Chị dâu vừa mới đưa đến, chị bảo em đưa cho anh.

Đột nhiên, tim anh đập thình thịch.

Cầm lấy bức thư, anh vội vàng mở ra, bên trong không phải những dòng thư mà anh mong đợi mà là một tờ chi phiếu nằm lẻ loi.

Mười lăm triệu tám trăm nghìn tệ.

- Chị nói, hi vọng sau này, giữa hai người không ai nợ ai. . .

Cái gì gọi là không ai nợ ai?!

- Cô ấy đang ở đâu? - Anh nổi giận đùng đùng đứng phất dậy.

Mùa hè đến rồi, anh rất dễ nổi nóng.

Tâm Ngữ sợ hãi lùi về sau, dạo này, những lời nói nghiêm khắc, cay nghiệt của anh thậm chí có thể làm cho nhân viên nam cấp dưới bật khóc.

- Chị ấy. . . vừa đi. . . - Tâm Ngữ chỉ về hướng thang máy.

* * *

Hôm nay cô dậy sớm, vì đi phỏng vấn nên phải trang điểm kỹ càng, tươi tắn một chút, hy vọng đối phương sẽ có chút lòng tin với cô.

Hồ sơ xin việc trong giỏ xách, cô đã viết và chuẩn bị tỉ mỉ, kỹ càng.

Nhất định sẽ thành công! Cho dù thất bại cũng phải xứng đáng với nỗ lực mình bỏ ra.

Còn sớm mới đến giờ hẹn phỏng vấn, cô đến ngân hàng làm thủ tục, sau đó đón taxi đến đường Thắng Lợi, lên tầng hai mươi tám đưa chi phiếu cho Tâm Ngữ.

Mười phút sau, cô đã đứng ở trạm xe buýt cách không xa tòa nhà cao ốc đó là mấy, chuẩn bị đón xe đến tòa soạn tạp chí ở ngoại ô phỏng vấn.

Di động của cô liên tục reo, nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, cô không muốn nghe máy.

Chiếc xe buýt tuyến 121 vừa đến bến, cô định lên xe thì tay bị ai đó giữ lại.

- Chúng ta tìm nơi yên tĩnh nói chuyện một lát - Anh thở dốc, hai mắt tóa lửa, lời cô xềnh xệch.

Sức anh quá mạnh, cô đành làm mặt lạnh bị động đi theo anh.

- Ở đây được rồi - Trong con hẻm vắng, cô bước bình tĩnh bước.

Anh hít một hơi thật sâu, cũng dừng bước.

- Hứa Ngạn Thâm, buông tay ra! - Cô cố sức muốn hất tay anh ra, nhưng anh không buông.

Ngược lại, tay còn lại của anh cũng kéo chặt tay trái của cô, một cảm giác lạnh lạnh lồng vào ngón tay cô.

Cô rút mạnh tay trái về, phát hiện trên ngón áp út xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương.

Là chiếc mà hôm qua cô vừa bán.

Anh vẫn đang theo dõi cuộc sống của cô ư? Cô càng tức giận hơn.

- Em muốn chiếc to hơn, hiếm hơn anh đều có thể mua cho em, nhưng không được làm mất nó lần nữa! - Anh cũng rất giận dữ, ẩn tạt cô một lần nữa, không để cô tháo chiếc nhẫn ra.

- Không phải làm mất mà là tôi đã bán nó! - Rất tức giận nhưng thái độ của cô lại rất lạnh lùng.

Sự thật này cô không nghĩ anh không biết.

- Em có bị thần kinh không, em nghĩ anh thật sự để ý đến mười lăm triệu đó sao? Còn nữa, tám trăm nghìn dư ra là ý gì? - Anh rất muốn giả vờ hồ đồ nhưng hiện thực không để cho anh hồ đồ.

- Là tiền lời, tôi tính theo lãi vay ngân hàng - Cô vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh.

Từ giây phút cô quyết định nộp đơn xin ly hôn lên toà án, cô đã quyết định sẽ coi “chồng cũ” là sinh vật đáng ghét, đáng ghét nhất trên cõi đời này.

Họ đã thành kẻ thù của nhau.

Họ đang trong một trận đánh lâu dài mà họ chính là kẻ thù của nhau.

. . . Anh nhất tiền xuyên tim.

- Các người đã thế chấp nhà cho ngân hàng rồi ư? Số tiền vay mỗi tháng sáu, bảy nghìn, các người trả thế nào?! - Anh giận đến sắp nổ tung.

Cúi đầu trước anh cũng khó đến vậy sao?

- Tôi sẽ cố gắng làm việc, cùng cha mẹ trả nợ. Dù có phải làm việc mười tám tiếng một ngày, tôi cũng không sợ vất vả - Thái độ của cô rất nghiêm túc.

- Nợ của cha em, dựa vào cái gì bắt em phải gánh vác? Hằng ngày ngồi xe buýt, hằng ngày ăn uống kham khổ, hằng ngày cầm hồ sơ chạy khắp nơi xin việc, đây là cuộc sống mà cha em cho em sao?! Vì sao phải sống khổ sở như vậy? Anh có thể cho em cuộc sống giàu sang mà! - Một ngày làm việc mười tám tiếng ư?

Anh là người cuồng công việc, anh có thể, nhưng cô tuyệt đối không thể! Vừa rồi anh chạy một mạch đến trạm xe buýt, thật lòng không nỡ để cô sống một cuộc sống như vậy!

Vì sao hiểu rõ hiện thực rất khốc liệt mà vẫn không chịu quay lại?

- Chúng tôi là người một nhà, nương tựa nhau, động viên nhau, cho dù cả nhà có khổ hơn nữa cũng quyết không để mất bất cứ người nào! Chúng tôi đều cảm thấy hạnh phúc! - Cô lạnh lùng mĩa mai anh - Hứa Ngạn Thâm, thứ tình cảm này anh chắc chắn không hiểu.

Nếu anh hiểu, anh đã không “mất” cô.

- Anh không hiểu thì em dạy cho anh hiểu! Em không phải có bản lĩnh này sao? Em không thể sao? - Anh đã từng rất hạnh phúc, tưởng rằng sẽ mãi mãi không bao giờ mất cô!

Anh rõ ràng đang nói những lời cay nghiệt, nét mặt méo mó vì giận dữ tột độ nhưng chỉ có mình anh biết, anh đang yếu lòng.

Một sự yếu lòng rất tệ hại, rất không đáng yêu.

- Tôi không thể - cô lắc đầu - Nhan Hiểu Tinh, Lăng Lăng, Hứa gia, vương quốc sự nghiệp của anh, đối trá lừa lọc, bất chấp đạo lý. . . giữa chúng ta có quá nhiều vấn đề - Cô có thể chịu đựng rất nhiều việc nhưng không có nghĩa là tất cả.

Tận đáy lòng mỗi người đều có chỗ mềm yếu nhất, cần được vỗ về nhất, nhưng bây giờ, chỗ đó của cô đã bị anh giẫm nát rồi!

- Anh là một thương nhân luôn đặt lợi lên làm đầu, đến cả con trai anh cũng xem là hàng hóa, vợ mình cũng dùng tiền để mua lại, còn tôi, không muốn sống cuộc sống tồi tệ lúc nào cũng phải nhìn thái độ của anh mà sống nữa!

Cô dùng sức tháo chiếc nhẫn kim cương ra, kiên quyết ấn chiếc nhẫn vào tay anh, anh không nhận, trong lúc giằng co chiếc nhẫn rơi xuống đất.

Cô không cúi xuống nhặt.

- Nửa năm sau, tôi sẽ tiếp tục gửi đơn xin ly hôn - Nói xong, cô nhấn tâm quay người bỏ đi.

Anh siết chặt nắm tay.

Một lần thất bại, anh tưởng cô sẽ từ bỏ.

Anh tưởng chỉ cần đợi một thời gian, đợi cô hết giận là có thể đón cô về nhà.

- Thảm Chúc Tâm, em đừng giận hờn nữa đi! - Anh đứng sau lưng cô, hét lớn.

Bước chân cô khựng lại trong vài giây, sau đó mặt lạnh lùng, cô tiếp tục đi thẳng.

Bỏ lại anh với bộ mặt sa sầm.

38. Chương 39: Chương 39

Đổi hai lần xe buýt, cô đến văn phòng của “tạp chí Thành Đô”. Đó là một ngôi nhà ba tầng kiên cố.

- Xin hỏi, tổng biên tập Từ có ở đây không? - Cô hỏi rất nhiều người nhưng thái độ mà cô nhận được không phải không thềm nhìn cô thì cũng là lạnh lùng liếc cô một cái rồi đi thẳng.

Cô không nản chí, tiếp tục lịch sự hỏi một thanh niên nhỏ tuổi mặt đầy mụn trứng cá.

Thanh niên trẻ quay lại, nhìn thấy cô với gương mặt thanh tú, mắt sáng lên.

- Chị tìm lão đại của chúng tôi? Xin hỏi, chị là công ty quảng cáo nào? - Thanh niên trẻ phấn khích một cách khó hiểu, vội vàng kéo ghế cho cô ngồi, nhiệt tình hỏi han.

Cô thở phào, ở đây cuối cùng cũng có một người nhiệt tình.

- Chào cậu, tôi đến xin việc - Nhưng cô không dám ngồi xuống ghế ngay, thái độ vẫn giữ vẻ khiêm nhường. May mà, thanh niên này không xì mặt ra, vẫn rất nồng hậu với cô, cậu ta chủ động đứng lên dẫn đường - Xin việc? Ok, chị đi theo tôi lên lầu.

Nhân viên ở khu vực văn phòng ở lầu dưới bận tối mảy tối mặt, nhìn thấy đồng nghiệp của mình nhiệt tình như vậy, không nén được cũng đưa đẩy vài câu - Tiểu Quang, cậu háo sắc quá đấy, thấy người đẹp là bắt đầu phát dục rồi à! Nếu có thời gian dẫn đường, thì chi bằng cậu hãy viết cho xong bài của mình đi, đừng để phó tổng biên tập nổi giận.

Vì những lời ngọt nhạt không kiêng dè của đối phương, sắc mặt cô đông cứng lại.

- Đừng để ý đến họ, nghề của chúng tôi là vậy, bình thường mọi người là anh em, lúc lên bài, vì ai cũng muốn giành chỗ dễ thấy nhất trên báo nên bắt đầu trở mặt với nhau, mọi người đều như kẻ thù giết cha vậy - thanh niên trẻ tên Tiểu Quang thản nhiên.

Vừa đi, cậu vừa tiện miệng hỏi - Chị tên gì?

- Thẩm Chúc Tâm.

Cái tên rất quen hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải.

- Chị đến xin vào vị trí nào? - Tiểu Quang hiếu kỳ hỏi.

Phong thái của cô hơn người, xem ra không giống như người đến xin việc đánh chữ. Nhưng nếu xin làm phóng viên, thì cô phải thích ứng được với đám người ma cũ bắt nạt ma mới ở dưới lầu, người thích ứng được mới có thể sinh tồn trong môi trường lúc nào cũng căng như dây đàn này. Cậu cố gắng giữ thái độ thản nhiên.

- Vị trí nào cũng được - Cô trả lời.

Vị trí nào cũng được?

Tuy có chút kinh ngạc nhưng Tiểu Quang nén lòng hiếu kỳ, gõ cửa phòng Tổng biên tập cho có lệ rồi đẩy cửa vào, nói đùa - Lão đại, có mỹ nhân đến xin việc - Lão đại rất hiền lành, nhân viên dưới quyền đều “bắt nạt” lão đại.

Cô ngượng chín mặt.

Tướng mạo của cô cũng được, nhưng hai từ “mỹ nhân” cô tuyệt đối không dám nhận, nhưng kỳ lạ là từ nhỏ đến lớn cô không ít chàng trai theo đuổi.

Người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc ra hiệu bằng tay với cấp dưới, chỉ thấy anh ta cúi đầu, chuyên tâm nói điện thoại, bộ dạng kiên nhẫn đó chắc là đang nghe điện thoại của vợ.

- Mỹ nhân, chị vào trong ngồi đợi một lát, lão đại vừa kết hôn, vợ chồng son khó tránh suốt ngày quậy luyên nhau - Tiểu Quang trêu đùa.

Cô nói cảm ơn rồi bước vào trong, vừa ngồi xuống thì người đàn ông cũng vừa nói xong điện thoại, anh đặt điện thoại xuống, khách sáo nói - Chào cô, tôi là Tổng biên tập kiêm ông chủ Tạp chí Thành Đô, tôi là. . .

- Những lời định giới thiệu về mình, sau khi nhìn rõ người mới đến, đến ghen lại nơi cổ họng.

Cô ngồi trên sofa cũng vô cùng sửng sốt.

Từ Nhân Thư.

Là Từ Nhân Thư theo đuổi cô suốt bốn năm đại học, dù biết cô đã có bạn trai cũng không chịu từ bỏ đó ư?

Lúc năm ba đại học, cả khoa Báo chí đều lan truyền cô vừa phá thai, lời ong tiếng ve càng ngày càng khó nghe, dù có buồn thế nào cô cũng không dám nói lại, bởi những chuyện đó đều là sự thật. Chỉ có Từ Nhân Thư rõ ràng là một đứa con ngoan tay trái gà không chặt lại vì cô mà đánh nhau với bạn cùng lớp.

Sau đó, tin đồn này dưới sự trấn áp của Hứa Ngạn Thâm cũng dần dần biến mất, nhưng cô vẫn nhớ mãi có một người vì cô mà ôm đầu khóc tu tu trong sân bóng vắng người.

Đó là vết tích của thời trẻ dại.

Năm năm sau khi tốt nghiệp chưa từng gặp lại khuôn mặt thanh tú này, tay Từ Nhân Thư cũng cứng đờ ra, cây bút bị trong tay anh rơi tự do xuống bàn.

Cô là người định thần lại trước, mỉm cười rồi cúi đầu nhặt bút giúp anh - Bạn học Từ, lâu rồi không gặp.

Từ Nhân Thư đột nhiên đứng dậy, hồi hộp hệt như học sinh tiểu học, tay chân cứng đờ, bắt đầu lắp bắp - Chúc. . . Chúc Tâm. . . cậu, cậu sao lại đến đây?

Quen nhau ư? Tiểu Quang lấy làm kỳ lạ - Lão đại, anh nghe lại đi, không phải lúc này em đã nói, Thẩm Chúc Tâm đến để xin việc sao?

Xin việc? Sao có thể??? Chúc Tâm tốt nghiệp đã lấy Hứa Ngạn Thâm, sao có thể ra ngoài làm công được!

Từ Nhân Thư vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đầu cô như tê dại, nhưng đành phải ép mình trấn tĩnh rút từ trong giỏ xách ra hồ sơ xin việc không dám để tình cảm riêng ảnh hưởng đến chuyện công - Xin chào, Tổng biên tập Từ, tôi được Cảnh Trúc giới thiệu đến đây xin việc.

Từ Nhân Thư nhìn cô trân trân, chờ đợi nhận lấy hồ sơ của cô.

Đến đây xin việc thật sao?

- Cô. . . muốn. . . muốn vị trí nào? - Khó khăn lắm anh mới lắp bắp tìm lại được giọng nói của mình.

Thật quá sức tưởng tượng.

- Tôi đến xin làm phóng viên - Cô cố gắng giữ vẻ tự nhiên, đối phương đã không xem hồ sơ của cô thì cô đành phải bắt đầu tự giới thiệu bản thân mình - Tôi tên Thẩm Chúc Tâm, tốt nghiệp chuyên ngành Báo Chí. Năm 2005, tôi làm việc ở đài phát thanh Hoa Ngự, làm công việc hậu cần, năm 2006, tôi được chuyển làm người dẫn chương trình cho chuyên mục tình cảm mãi cho đến tháng Sáu năm 2010, vì lý do cá nhân nên tôi xin nghỉ việc. . .

- Tôi biết cô tên Thẩm Chúc Tâm. . .

Từ Nhân Thư ngờ nghệch đáp lại, đầu óc đến giờ vẫn trống rỗng.

Anh không chỉ biết cô tên Thẩm Chúc Tâm, cũng biết khi làm ở đài phát thanh cô xin nghỉ phép rất nhiều, và biết rõ nhất là hồi đó mình đã thích cô biết dường nào!

- Ngoài một tháng thực tập khi còn học đại học, tôi chưa có bất kỳ kinh nghiệm làm báo nào, nhưng nếu anh nhận tôi vào làm, tôi sẽ cố gắng hết sức mình! - Cô cố gắng giành lấy cơ hội.

- Chúc Tâm. . . cô thích làm phóng viên. . . - Từ Nhân Thư sửng sốt.

Anh tưởng cô thích làm một thiếu phụ nhân hơn.

- Ừm! Tôi biết anh chắc sẽ nghi ngờ về năng lực của tôi vì tôi không có kinh nghiệm nhưng tôi tự nguyện làm từ vị trí thấp nhất, để có thể vừa học tập vừa làm việc ở đây! - Những điều này cô đã chuẩn bị từ từ từ lâu.

Chiều theo trình tự thông thường, có lẽ, cô vẫn sẽ bị hỏi một số vấn đề nữa.

- Cô muốn lấy tin ở lĩnh vực nào? - Từ Nhân Thư hỏi thẳng, không chút nghi ngại.

Tiểu Quang trở mặt.

Chúc Tâm cũng kinh ngạc không kém.

- Ấm thực, sức khỏe, du lịch, giải trí, tin tức quốc tế, phỏng vấn nhân vật, tài chính tiền tệ, cô thích lĩnh vực nào? - Từ Nhân Thư ngắt ngời hỏi.

- Lão đại, chúng ta thiếu phóng viên ở mảng khoa học kỹ thuật - Tiểu Quang nhắc nhở.

Cô cũng nhìn anh chăm chăm.

Mảng khoa học kỹ thuật? Tuy là thứ rất khô khan nhưng nếu anh gặt đầu, cô rất vui vẻ nhận lời.

- Nếu chạy mảng IT, địa ốc, xe hơi thì thu nhập khá cao - Từ Nhân Thư vẫn nhìn cô trân trân, đầu óc vẫn chưa linh hoạt trở lại.

Vậy là, cô đã được tuyển dụng ư?

- Lão đại! - Tiểu Quang trố mắt.

Mấy lĩnh vực mà Từ Nhân Thư nêu ra được “bôi trơn” nhanh nhất, công việc cũng nhẹ nhàng nhất, chạy đi một hồi là được ít nhất từ hai trăm tệ đến năm trăm tệ tiền “cà phê”, là một bí mật công khai trong nghề.

Nhưng giao một việc béo bở như vậy cho người mới, hỏi những người khác làm sao phục.

- Tuy là bạn học cùng khóa nhưng anh không cần phải đối đãi đặc biệt với tôi như vậy - Cô mỉm cười.

Cô chỉ cần một công việc, không cần được chăm sóc đặc biệt.

Từ Nhân Thư cúi đầu trầm ngâm một lúc, tâm trạng kích động cũng dần dần bình tĩnh trở lại - Nếu muốn tích lũy kinh nghiệm nhanh chóng, mảng bên lề xã hội là thích hợp nhất nhưng tìm tư liệu, làm phỏng vấn rất vất vả.

- Với tôi không thành vấn đề! - Cô lập tức nở nụ cười.

- Lương cơ bản ba nghìn tệ, viết bài mỗi một nghìn từ được trăm năm mươi tệ, nếu cô có thể giành được tin trên trang chính, thì tiền thưởng sẽ là năm nghìn tệ - Anh thông báo mức lương, tuyệt đối không phải là mức lương của thực tập sinh.

- Nếu được. . . ngày mai bắt đầu đi làm chứ? - Anh do dự hỏi.

Nếu có gì không hài lòng, anh có thể điều chỉnh lương cho cô.

- Cảm ơn ông chủ! - Nụ cười của cô càng rộng mở.

Nhìn nụ cười tươi như hoa đó, Từ Nhân Thư ngẩn ngơ theo, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực - Cô. . . không cần phải gọi tôi là ông chủ. . . - Anh không nhận nổi, cũng không muốn nhận.

- Vâng, lão đại - Cô cười, cũng sửa theo.

Thế thôi sao? Vì sao lúc cậu xin vào tòa soạn phải qua nhiều lần sát hạch còn Chức Tâm lại dễ dàng đến thế? Tiểu Quang không hiểu gì cả.

Đợi đã! Thấm Chức Tâm. . . cái tên này nghe rất quen. . .

- Lão đại, lão đại, không xong rồi! - Tiểu Quang kích động phát vào vai lão đại.

Tiêu rồi tiêu rồi! Lúc đó lão đại đang đi hưởng tuần trăng mật, nên không biết cấp lãnh đạo của tập đoàn truyền thông lớn nhất trong nước đã ra một thông báo rất kỳ lạ trong nội bộ các công ty truyền thông dưới quyền. . .

Từ Nhân Thư bị cấp dưới phát mạnh vào vai nhưng vẫn không hề có phản ứng gì, tất cả mọi sự chú ý của anh đều dồn vào nụ cười tươi như hoa của cô trước lúc cáo từ, mãi một lúc lâu vẫn chưa định thần lại được.

* * *

Cô tìm được việc rồi.

Đáng lẽ là một việc rất đáng mừng nhưng tâm trạng vui vẻ của cô chỉ giữ được đến khi bước ra khỏi tòa soạn, cô thậm chí đến sự phấn khích gọi Phi Phi cùng đi ăn mừng cũng không có.

Đang là giờ tan sở buổi trưa, trên xe buýt chật ních người, mùi hơi người vô cùng khó chịu bao trùm khắp xe.

Cô nhường chỗ ột thai phụ tay bê quả dưa hấu to, sau đó nắm chặt tay vịn trên xe, vẻ mặt thần thờ.

“Anh không hiểu thì em dạy cho anh hiểu? Em không phải rất có bản lĩnh trong chuyện này sao? Em không thể thần thờ.”

Cô tựa người vào thanh vịn lạnh lạnh, tâm trạng vô cùng nặng nề.

“Thẩm Chức Tâm, em đừng giận hờn nữa đi!”

Nhắm mắt lại, không muốn bị giày vò thêm nữa, nhưng cảm giác chua xót, đau đớn cứ bám riết lấy cô.

Trái tim cô, khó chịu vô cùng.

Sắp không thể thở nổi.

Đến một trạm giữa lộ trình, xe buýt càng đông người hơn.

Cô bị đẩy sát vào phía trong, đứng sau lưng cô là một thanh niên vận quần trắng, vẻ mặt học thức bị đẩy áp sát vào cô.

Mông cô hình như bị vật gì cứng cứng cọ sát vào.

Không phải ảo giác chứ?

Toàn thân cô nổi gai ốc, vội vàng áp sát vào trong hơn nữa, thiếu điều cả người như dán chặt vào cửa.

Nhưng chiếc quần trắng toát đó vẫn áp sát cô, cái thứ cứng cứng đó vẫn dụi dụi vào mông cô.

Một cảm giác buồn nôn trào lên cổ họng.

Nếu là khi mười tám tuổi, cô có thể sẽ sợ hãi đến mức không dám kêu lên, nhưng cô đã hai tám tuổi, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn hành vi bệnh hoạn này.

Cô dùng cảm giác mạnh gót giày cao gót lên chân đôi phương, dùng sức di di mấy giây.

Gã đàn ông đau đớn kêu lên.

Cô không sợ, không sợ! Thật ra, chưa từng gặp chuyện thế này bao giờ, cô cảm thấy rất sợ hãi.

- Cô kia, cô có vấn đề à, vô duyên vô cớ giẫm lên chân tôi! - Gã đàn ông tru tréo.

Cô nghiêm giọng chất vấn - Là anh cứ áp sát vào người tôi - Còn dùng cái thứ ghê tởm đó. . .

- Trên xe chật chội như vậy, tôi không dựa vào cô thì dựa vào đâu? Nếu có tiền, cô đi taxi đi, cô đi xe riêng, đâu cần phải chen chúc với dân đen chúng tôi - Gã đàn ông vẻ mặt học thức, hùng hổ nói.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn về phía cô.

Cô tức lắm mà không thể minh oan ỉn.

Cô không thể chỉ thẳng chỗ đó của hắn đến mọi người phân định đúng sai. . .

Cô tức đến run người.

Đột nhiên, có một bóng người rất nam tính chen đến bên cạnh cô, chỉ chỉ thai phụ ôm quả dưa hấu đang cúi gằm mặt, rõ ràng nhìn thấy tất cả nhưng không dám lên tiếng.

- Bà chị, cho tôi xin đi, ngực chị mở toang hoác thế kia, em bé sẽ bị cảm lạnh đấy - Dáng người vận đồ jean, tóc cột đuôi ngựa, dong dỏng cao, rất nam tính, nói giọng giễu cợt.

Thai phụ ngớ ra, vội vàng kéo cổ áo trễ nải lên. Vì sự biến đổi kích thích tố khi mang thai, ngực của người phụ nữ rất căng.

- Đúng rồi! Kéo áo lại cho đàng hoàng, vừa rồi vị này thấy chị hở hãnh đã có phản ứng ngay tức thì đấy!

Quá bất ngờ, thai phụ không nói được lời nào.

Câu nói mà cô vừa buột miệng nói ra khiến tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía phéc mơ tuya quần của gã đàn ông nọ.

Hoảng hồn, khuôn mặt trắng xanh của hắn dần chuyển sang đỏ, vội vội vàng vàng bùm hai tay che chắn phần đang nhô ra ở trung bộ.

- Bà chị, chị không tức giận à? Nhưng tôi thì rất tức giận đấy! - Cô gái đầy vẻ nam tính chồm tới trước mặt thai phụ, hỏi rất nghiêm túc.

Thai phụ mặt dần ra.

- Bà chị, ăn nhiều dưa hấu quá không tốt cho em bé đâu! - Cô vô cùng nghiêm túc nói.

Mọi người trên xe mắt tròn mắt dẹt.

- Dưa hấu ngoài để ăn ra còn có một công dụng khác.

Cô dùng năm ngón tay ấn quả dưa hấu trong tay thai phụ, trong chớp mắt, tay thai phụ đã trở nên hoác.

Phía sau, có tiếng kêu thất thanh “á”, một cái đầu dính đầy chất nước hồng ngả nhào ra sàn xe, rên rỉ.

Luyện xong thân thủ, cô phủi tay - Dưa hấu còn có một công dụng, đó là. . . chọi mấy gã dê xồm.

Trên xe buýt, mọi người đều cười nghiêng ngả.

Xe buýt tới trạm dừng, cô đi tới, kéo tay Chúc Tâm, nhảy xuống xe.

Trên đường lớn, lúc này Chúc Tâm mới định thần lại, cười lớn - Trời ạ! Cô thật lợi hại!

Miệng mồm lợi hại, thân thủ càng lợi hại!

- Cái này có là gì, tôi một mình ở Pháp, có loại đàn ông hèn hạ nào mà chưa từng gặp! - Cô thần nhiên.

- Tôi là Hạ Hà - Cô chủ động tự giới thiệu mình.

- Tôi là Thẩm Chúc Tâm - Cô rất vui được quen biết cô gái này.

Chúc Tâm tinh tế nhận ra - Áo cô dính nước dưa hấu rồi kìa! - Phía trước ngực một mảng ướt màu hồng.

- Á! - Hạ Hà cúi đầu nhìn, đau khổ kêu lên.

- Chúc Tâm, cô đi mua quần áo cùng tôi nhé! - Như là bạn bè quen biết đã lâu, Hạ Hà chủ động kéo tay cô đến một tòa bách hóa gần đó.

Chúc Tâm ngớ ra, nhưng chỉ sau một giây, nụ cười đã hiện trên mặt - Được thôi! - Cô rất muốn kết giao với người bạn đầy vẻ nam tính này.

Tuỳ tiện đi vào một cửa hiệu quần áo danh tiếng, Hạ Hà chọn một bộ đơn giản thoải mái rồi đi vào phòng thử đồ - Đợi tôi nhé, không được chạy mất đâu đấy - Cô không yên tâm dặn dò.

Thật ra, từ sáng sớm đến giờ, lúc cô đến đường Thăng Lợi để tìm một người, đã luôn đi theo Chúc Tâm.

Trong phòng thử đồ, Hạ Hà đã thay xong quần áo, ngồi xuống ghế, xoay xoay điện thoại trên tay, do dự một chút, cô gọi ột số điện thoại.

Đối phương vừa bắt máy, cô đã reo lên - Ông cụ non, mời em đi ăn trưa đi! Em muốn ăn ở chỗ đắt nhất! - Cô đã cứu vợ anh cơ mà.

- Anh không có tâm trạng! - Nói xong năm chữ, đối phương vô tình cúp điện thoại của cô cái rụp.

Cô sững sờ, ngớ ra.

- Ông cụ non, em không muốn chia tay! Anh không ra nước ngoài thì em sẽ về! Em không chia tay! - Nỗi đau khổ, lời cầu xin thiết tha đó vẫn còn rõ mồn một trong ký ức cô.

- Hạ Hà, chúng ta không hợp nhau - Anh cắt đứt mối quan hệ giữa họ bằng cách vô tình như thế.

.

Cô quệt quệt mắt - Mẹ kiếp, đã mười hai năm trôi qua rồi, còn ở đó buồn bã gì chứ? - Cô tự cười mình.

Cô ôm chỗ đồ dơ, bước ra - Chúc Tâm, có đẹp không?

Cô vẫn với tâm trạng vui vẻ xoay người một vòng trước mặt Chúc Tâm.

Chức Tâm ngó nghiêng tỉ mỉ một hồi - Cô có một vẻ đẹp rất hoang dã, thân hình rất đẹp, ngực ra ngực, eo ra eo, hông ra hông - Rõ ràng chỉ là một chiếc áo sơ mi trắng phối với quần jean xanh nhạt, nhưng khi được khoác lên thân hình tuyệt đẹp này lại toát ra vẻ gợi cảm và hoang dã khó cưỡng.

- Cô khen làm tôi rất khoái chí - Cô đặc ý nói - Đi thôi, tôi mời cô ăn cơm - Không để đối phương kịp phản ứng, cô đã kéo Chức Tâm đi.

Đồ đạc ông xấu xa, tự anh bỏ lỡ cơ hội sum họp đấy nhé!

39. Chương 40

Trở về nhà, đẩy cửa bước vào, căn phòng tối đen.

Đã từng, dù có khuya cỡ nào, ở đây cũng có ánh đèn bật sáng đợi anh về.

Anh thò tay bật công tắc đèn.

Dùng công tắc đã được mở nhưng vẫn là một màu đen đặc.

Cúp điện rồi à?

Không muốn nghĩ ngợi nhiều cũng chẳng có tâm trạng gọi điện cho quản lý tòa nhà, anh đi xuyên qua phòng khách tối om, mặt lạnh tanh bước vào phòng, kéo cà vạt xuống, anh nặng nề ngã xuống phía giường bên trái.

Đã từng, bên trái là cửa anh, bên phải là ổ nhỏ của cô.

Tâm trạng anh cả ngày hôm nay vô cùng khó chịu.

“Anh là một thương nhân chỉ biết đặt chữ lợi lên làm đầu, đến cả sinh con cũng là một cuộc đổi chác, đến vợ mà cũng xem là hàng hóa để mua đi bán lại, còn tôi, không muốn sống một cuộc sống tồi tệ, phải nhìn nét mặt anh mà sống nữa!”

Đặt chữ lợi lên làm đầu? Nhìn nét mặt anh mà sống? Thì ra, đó là tất cả những gì cô đánh giá về anh bây giờ.

Tim anh nhức nhối.

Anh gác tay lên trán, mắt mở trừng trừng.

Chẳng lẽ, không phải chỉ đơn thuần là giận hờn thôi ư?

Chẳng lẽ, họ không thể quay lại như trước đây nữa sao?

Chẳng lẽ, cô không cần anh thật rồi sao?

Vừa nghĩ đến, lòng anh đã hốt hoảng, anh chưa bao giờ tưởng tượng ra cuộc sống mà không có cô.

Anh từ nhỏ đã sống rất cô độc, “người nhà” chưa bao giờ cho anh cảm giác của một gia đình, mãi đến khi quen cô, một nụ cười đã đi vào trái tim anh, dù dằn vặt, đấu tranh thế nào để loại bỏ nó cũng đều hoài công.

Anh nghĩ rằng, nếu hai người ở bên nhau, anh sẽ thấy chán ghét, sẽ muốn kết thúc, như đã từng đối với Hạ Hà, rõ ràng là bạn bè rất tốt của nhau, nhưng khi tiến đến một mối quan hệ gần gũi hơn thì lại chệch sang một hướng khác. Tính cách anh khô khan, không biết chiều chuộng, vỗ về, quan tâm đến phụ nữ. Nhưng càng lún sâu vào anh mới phát hiện, thì ra chỉ là do tìm không đúng người mà thôi.

Anh là người dậy, định đi tắm, thì bên phải giường có động tĩnh, hai cánh tay mềm mại, nõn nà từ phía sau níu lấy cổ anh, một cơ thể yếu đuối không chút kiêng dè nũng nịu rúc vào tấm lưng vững chãi của anh.

Mùi hương sữa tắm vô cùng quen thuộc tỏa ra dịu dịu.

Anh mừng đến phát điên, “Chức Tâm!” nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn của cô, quay người, anh ôm cô thật chặt thật chặt.

Anh rất muốn ôm cô, rất muốn chiếm hữu cô, từ hôm cô bỏ đi, dục vọng càng điên cuồng dâng lên gấp bội. Cuối cùng cô cũng trở về rồi!

Nhưng, chỉ sau một giây, anh lập tức cảm thấy có gì đó bất thường, cảm giác mềm mại dưới tay anh hoàn toàn không đúng.

Bờ môi căng mọng, nhẹ nhàng như nước hôn lên cổ anh, định từ từ trượt xuống khơi gợi dục vọng trong anh.

Anh ấn mạnh cổ đối phương đè xuống, giọng nghiêm nghị - Cô là ai?

Trong phòng anh sao lại có phụ nữ? Từ lúc cô bỏ đi, anh luôn ở một mình.

Bàn tay anh giận dữ siết chặt hơn, vẻ mặt anh rất dữ tợn.

Là ai? Sao dám lợi dụng mùi hương đóng giả làm Chúc Tâm? Vì sao lại cho anh hi vọng để rồi thất vọng trần trề thế này?

Dưới sức mạnh của bàn tay anh, cô gái không thể hít thở được, gương mặt trở nên tím tái, giống như một con cá bị ném lên bờ, vùng vẫy trong đau đớn, mong cho ai đó tha mạng.

Lúc sắp nguy hiểm đến tính mạng, anh mới buông đối phương ra, từ từ đứng lên, kẻ cả nhìn xuống.

Được thả ra, cô gái ho sặc sụa, ho đến chảy ra nước mắt.

Nhờ ánh trăng, anh lạnh lùng nhìn rõ gương mặt xinh đẹp của cô gái.

Là Nhan Hiểu Tinh.

Một cô gái ngu ngốc không biết tự lượng sức mình.

Anh cười lạnh lùng, môi lạnh, mày lạnh, mắt càng lạnh.

Không màng đến mặt cô vẫn đang tím tái, vẫn đang đau đớn ho sặc sụa, anh kéo tay cô ta, lôi xuống giường.

Bên phải là chỗ của Chúc Tâm, tuyệt đối không thể thăm mùi của người phụ nữ khác! Nếu không cô trở về sẽ tức giận!

Có lẽ phụ nữ trong nhà đều quá khô khan, quá ghê gớm nên anh không biết thương hoa tiếc ngọc.

Anh hờ hững ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng, bình tĩnh trấn áp dục vọng trong lòng - Mặc quần áo vào! - Anh không muốn nhìn thấy cơ thể trần truồng đang ngã rạp trên nền nhà.

Hơi thở dần trở lại bình thường, Nhan Hiểu Tinh cuối cùng từ từ ngừng ho, nhưng cảnh tượng khủng khiếp lúc này vẫn in đậm trong tâm trí cô.

Cô vẫn quỳ trên nền nhà, hai chân mềm nhũn, hai tay run run vội vàng mặc quần áo.

Vừa rồi, anh tức giận cơ hồ muốn giết cô. . .

Không, không phải cơ hồ! Mà là suýt chút nữa, anh đã giết cô.

- Là ai đưa chìa khóa cho cô, là ai cho phép cô vào phòng tôi? - Anh gõ tay xuống bàn, chậm rãi hỏi.

Nét mặt của anh xem ra không còn dấu vết của sự phẫn nộ nữa, nhưng cô vẫn sợ đến mức run lấy bầy.

Anh đã từng cho cô rất nhiều hi vọng, đặc biệt, khi Chúc Tâm ra đi, cô tưởng. . .

- Là mẹ. . . không, không. . . là phu nhân cho em vào. . . - Chìa khóa, vì cô từng bảo mẫu trong nhà này nên vẫn giữ bên người.

Chỉ là, nếu không có được sự hậu thuẫn của mẹ anh, cô không thể có dũng khí này.

- Phu nhân nói. . . chị bỏ đi rồi, anh chắc chắn sẽ rất có nhu cầu về mặt đó, bảo em đến. . . giúp anh. . . xả. . . ra. . . - Cô ấp a ấp úng, cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi vì tự chuốc họa vào thân.

Thật ra, cả tháng nay, cô cũng rất vui, thể tín dụng không bao giờ cạn tiền, cô muốn mua gì cũng được, còn có một người giúp việc hầu hạ riêng cô, cả đời này, đây là lần đầu tiên cô sống xa hoa, vui vẻ như vậy.

Tuy lươn hi vọng có được nhiều hơn nhưng cô lại sợ mất đi tất cả những thứ mà mình đang có hơn!

- Tôi đã nói tôi sẽ nuôi cô. Nhưng tôi có nói tôi sẽ đụng đến cô không? - Ánh mắt anh lạnh băng, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy một lớp băng giá bao phủ - Tôi từng khiêu khích cô sao? Tôi có phát tín hiệu để cô hiểu lầm sao?

Anh “cung phụng” tiền cho cô nhưng chưa từng có hứng thú đụng đến cô.

Cuối cùng anh cũng hiểu một chút vì sao Chúc Tâm lại để bụng đến vậy.

Dù anh chưa từng có suy nghĩ đó nhưng không có nghĩa là người phụ nữ này sẽ biết đủ, sẽ không muốn tiến thêm bước nữa.

- Không có. . . - Vẫn ngồi bệt trên nền đất lạnh, cô không ngừng run rẩy.

Thật đáng sợ, thật đáng sợ!

Cô cuối cùng cũng phát hiện ra, cô sợ anh, dù không tức giận, anh vẫn có vẻ uy nghiêm khiến người khác phải sợ hãi.

Thì ra, cô tham luyện nụ cười của anh, hơi ấm của anh, nhưng nhữ thứ đó chỉ dành ột người. . .

Cô không bao giờ dám quyến rũ anh nữa!

- Cô ngoan ngoãn ở đó là được rồi, sao cứ phải chạy ra gây chuyện thế nhỉ - Vì nguyên nhân bất đắc dĩ, anh đành phải dịu giọng.

- Vâng, em biết rồi! - Cô vẫn còn hơi run.

Cô chỉ là rất sợ nếu không làm gì cả, sau này cô không thể tiếp tục sống trong nhung lụa như bây giờ nữa.

Thì ra quan niệm này là hoàn toàn sai lầm, nếu cô tiếp tục gây ra chuyện nữa, cuộc sống nhung lụa của cô mới khó bảo toàn.

- Cô có muốn làm diễn viên không? Tôi có thể giúp cô nổi tiếng - Đột nhiên, anh hỏi.

Thật ra, vốn dĩ ngày mai anh định gọi cô đến văn phòng.

Nhan Hiểu Tinh ngớ ra.

Có thể làm ngôi sao là mơ ước của mọi thiếu nữ, chỉ là. . . vì sao, cô lại có cảm giác không thật?

- Nhưng, em thuộc nhóm máu RH-, hơn nữa máu của em thuộc loại máu hiếm trong nhóm máu gấu trúc. . . em sợ lúc đóng phim, lỡ bị thương. . . - Cô lo lắng.

Từ lúc khám thai biết được nhóm máu của mình, cô làm bất cứ việc gì, dù là đi trên đường cũng rất cẩn thận, sợ bị chảy máu.

Nghe nói, nhóm máu này, ngân hàng máu hoàn toàn không có, một khi xảy ra sự cố mất máu quá nhiều rất dễ dẫn đến cái chết.

Cô từng tìm đọc rất nhiều các báo cáo liên quan, nhóm máu này vô cùng hiếm, cho dù có, chẳng có mấy người tự nguyện rút những giọt máu quý giá, làm tổn hại đến sức khỏe của mình để cứu người xa lạ cả. Một khi gặp sự cố, tỉ lệ tử vong rất cao.

- Tôi sẽ sắp xếp cho cô đóng phim tình cảm, yên tâm đi, trừ phi cần thiết, tôi sẽ không để cho cô có cơ hội chảy máu - Anh hồ hững nói.

Cô ngược lên.

Tất cả những thứ này hoàn toàn không giống như cô tưởng tượng.

Vì sao cô bắt đầu cảm thấy anh giữ cô ở lại bên mình là có một mục đích khác?

Không liên quan đến nhan sắc, càng không liên quan đến Lãng Lãng.

- Nhưng rồi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. . . Ví dụ như em bị các fan cuồng rượt đuổi dẫn đến té ngã. . .
- Cô sợ hãi, cô hoang mang.

- Nếu có ngày đó, tôi cũng rất mong chờ - Khóe môi anh mím lại lạnh lùng, khó nhận ra là cười hay mỉa mai - Nếu cô nổi tiếng, có thể sẽ có một fan cuồng cùng nhóm máu xuất hiện, tình nguyện xấn tay áo vô điều kiện vì cô.

Cô ngẩn ra.

- Còn nữa, nếu cô nổi tiếng rồi, tôi có thể dùng cô làm đại sứ hình ảnh, lập nên hội những người có nhóm máu gấu trúc hùng mạnh - Ánh mắt anh thâm trầm - Nếu có ngày đó, dù sự cố gì xảy ra, tất cả mọi người đều có thể tiếp tục sống khỏe mạnh.

* * *

Ngày đầu tiên cô đi làm, ở bên ngoài chạy một vòng cũng chẳng thu hoạch được gì.

Ngày thứ hai đi làm, gặp phải thời tiết bất thường, mưa to tầm tã, cô che dù đi trong mưa suốt một ngày, quần, giày đều ướt như chuột lột, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, cuối cùng phát hiện ra đầu mối của tin tức.

Cô phấn khởi ngồi dưới mái hiên một cửa hàng, mưa từng giọt từng giọt lặn xuống chiếc cầm thon thả của cô, cô không kịp lau đi, háo hức cầm bút, viết tin với lòng nhiệt thành.

Nhưng, kết quả cuối cùng là bài của cô vứt lẫn lóc trong thùng rác của phó tổng biên tập.

- Chúng tôi đòi hỏi đã tốt rồi còn phải tốt hơn, loại bản thảo câu cú lung tung thế này, xin đừng làm mất thời gian của tôi nữa - Phó tổng biên tập mặt lạnh tanh đến nhìn cũng không thèm nhìn cô.

Câu cú lung tung? Lúc học ở trường, cô từng mấy lần đạt giải xuất sắc trong những cuộc thi viết văn.

Ở công ty mới, nhân viên mới luôn bị chèn ép.

Huống hồ gì lại là người chẳng có chút vốn liếng nào mà đòi vượt “long môn” như cô.

Cô không đấu tranh, không phản kháng.

Bởi vì những vấp vấp này có là gì, chỉ cần cô tiếp tục cố gắng, thái độ làm việc chăm chỉ, cẩn thận, sẽ có ngày gây ấn tượng với phó tổng biên tập.

Cô có lòng tin mình sẽ vượt qua tất cả.

Nhưng có người không chịu được.

Người luôn chú ý đến cô, ánh mắt không cách nào rời khỏi cô cuối cùng không kìm lòng được, bước ra khỏi văn phòng của mình, vừa bước xuống khu vực làm việc dưới lầu, đã lên tiếng với phó tổng biên tập - Chị Ưu, đầu mối tin tức trọng điểm đang đợi viết bài, chị phân cho Chúc Tâm đi.

Ánh mắt của mọi người đều quay sang nhìn.

Trong công việc, lão đại luôn ọi người rất nhiều không gian, anh chỉ quan tâm đến kết quả, rất ít đi hỏi chi tiết, càng không bao giờ nhúng tay vào việc phân công công việc của cấp dưới.

- Chúc Tâm, cô lại đây - Anh vẫy tay về phía cô đang ngồi trước màn hình gõ chữ giùm một đồng nghiệp khác.

Ánh mắt của đồng nghiệp đều không khách khí chìa thẳng vào cô.

Dắt cô đến trước mặt phó tổng biên tập, anh nói thế này - Chị Ưu, hãy cho người mới một cơ hội - Nếu anh không lên tiếng, ít nhất trong thời gian một đến hai tháng, Chúc Tâm chỉ có mỗi việc là chạy vặt, gõ chữ, nhận điện thoại, hoặc thu thập tài liệu cho các đồng nghiệp khác, và cứ phải chịu nổi âm ỉt như thế.

Anh bảo vệ cô, sợ cô bị ức hiếp nhưng quên rằng, chính mình cũng từng là một người mới vấp lên ngã xuống không biết bao nhiêu lần mới có được ngày hôm nay.

- Được thôi - Phó tổng biên tập ngoài bốn mươi là một phụ nữ, có ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Bà thông thả điềm đạm rút chuyên đề đang chờ chọn người viết bài ra - Ông chủ đã lên tiếng rồi, Chúc Tâm, cái này giao cho cô. Tự do phát huy, ba ngày sau nộp cho tôi xem.

Từ Nhân Thư thở phào - Cảm ơn chị Ưu! Chúc Tâm cố lên - Anh quay đầu lại, không bận tâm tới ánh mắt kỳ quái của các đồng nghiệp, dịu dàng cổ vũ cô.

- Cảm ơn - Cô không cách nào vui được.

Cô cúi đầu, mở tài liệu ra xem, bên trong chỉ có bốn chữ: câu lạc bộ đêm.

40. Chương 41

Câu lạc bộ đêm khiến cô lập tức liên tưởng đến cá độ bóng đá vì dạo này đang truyền hình trực tiếp mấy trận cuối cùng của World Cup.

Cô không có thói quen xem bóng đá, ngồi một góc trong quán bar huyền ảo tiếng người, nhìn giây phút ghi bàn, mọi người chẳng ai quen ai cũng có thể cùng hò hét, cùng nhảy múa, cùng nhau uống hết nửa kết bia ướp lạnh.

Cuộc đời, thật ra có rất nhiều chỗ vui vẻ, chỉ là còn phải xem bạn có biết cách sống hay không mà thôi.

Cô cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt này nhưng vì đề tài thời thượng này đã được viết quá nhiều quá rộng, cô cảm thấy không còn nhiều thứ để có thể thu hút người khác nữa.

Lặng lẽ uống chai bia ướp lạnh, cô chuẩn bị bỏ ra một đêm, dùng mắt để quan sát, dùng trái tim để nghĩ đề tài.

Ánh sáng trong quán bar quá mờ昧, trong tiếng reo hò có quá nhiều người kích động thái quá, chỉ có một chàng trai mắt đeo kính dày cộm, ăn vận quê mùa đến lạc lõng ngồi ở quầy rượu, cũng vừa lặng lẽ uống bia ướp lạnh vừa xem bóng đá, vừa trò chuyện câu được câu mất với một bartender đầu nhẵn bóng đứng sau quầy rượu.

Cô sơ dĩ chú ý đến cậu là vì thấy cậu hơi quen quen.

Nếu cô và anh chàng đó không phải là bạn, mà chỉ là một fan hâm mộ bóng đá, cô sẽ rất dễ dàng bỏ qua một chàng trai ăn mặc hết sức bình thường này, vì dù sao cũng chỉ là có mắt tai mũi miệng nhiều đó, thể giới này người có gương mặt giống nhau nhiều vô kể.

Nhưng đằng sau dáng vẻ chất phác thật thà, chán ngắt đó lại là một phong thái rất thu hút.

Lúc này cậu giống như một hạt bụi rất dễ bị người khác bỏ qua.

Cô không dám chắc chắn, rút di động của mình ra, gọi vào số máy cá nhân của Cảnh.

Phía bên kia, chàng trai tướng mạo thật thà đó cũng móc điện thoại trong túi ra.

- Cảnh! - Cô đi tới, phần khích gọi tên cậu.

Chàng trai tướng mạo thật thà quay đầu lại, nhìn rõ là cô, rất ngạc nhiên - Sao chị lại ở đây?

Là cậu ấy thật! Trời ạ!

Cô cảm thấy rất muốn cười, nhưng nghĩ cũng phải, nếu cậu không cải trang thế này, sao có thể tự do tự tại ngồi trong quán bar xem bóng đá.

- Tôi phục cậu thật đấy! - Cô cười ha ha.

Cậu bây giờ cải trang giống hệt một đại trạch nam, chẳng có vẻ gì là một thanh niên hai mươi hai tuổi!

Vốn định đợi công việc ổn định một chút chắc chắn sẽ hẹn cậu ra để cảm ơn, nhưng bây giờ chọn ngày gặp không bằng tình cờ gặp.

- Thật trùng hợp - Cậu có chút ngại ngùng.

Cậu giơ tay ra định gỡ cặp kính dày cộm trên mắt xuống.

- Đừng đừng đừng, cậu như thế này rất tốt! Tôi không muốn chút nữa quán bar thành nơi họp fan club đâu
- Cô niềm nở trên đầu.

Cậu thu tay lại, nói đùa - Chị không phiền gì là được rồi - Cậu cười, sau cặp kính dày cộm, không nhìn thấy đôi mắt một mí mê hoặc của cậu, nhưng có thể nhìn thấy gương mặt cậu bỗng chốc trở nên rất hiền hoà.

Thật ra, ở khoảng cách gần nhìn bộ dạng chất phác này của cậu có chút gì đó ngơ ngơ rất đáng yêu.

- Cậu ấy nhìn ngố như vậy mà cô cũng nhận ra à? - Anh chàng bartender nghi hoặc.

- Tôi cũng suýt chút nữa không dám bước tới nhận người quen - Cô cười vui vẻ.

Không biết vì sao, mỗi lần gặp cậu, tâm trạng cô lại trở nên phấn chấn.

- Đây là anh Mạc, bạn cũ ở quán bar lúc trước, là người dân tộc Mãn ở Bắc Kinh, là hoàng thân quốc thích trước đây đây - Cậu giới thiệu bạn mình với cô.

Mạc có quả đầu bóng lưỡng, chừng khoảng ba mươi mấy tuổi, để râu dê, vừa nhìn đã biết tính cách năng động, là người dễ tiếp xúc.

- Chào anh, tôi là bạn của Cảnh, Thẩm Chúc Tâm - Cô cũng niềm nở.

- Thẩm Chúc Tâm? - Lão Mạc gào lên, cổ ý trên choker - Là người dẫn chương trình của tiết mục 'Chúc Tâm' mà có người ngày nào cũng phải nghe đây sao?!

Mặt Cảnh ửng hồng vì ngượng, giả vờ ho mấy tiếng.

Cậu cũng không biết vì sao mình lại xúc động như thế, câu chuyện cậu kể trong tiết mục hôm đó may mà cô không hề nhắc đến, cũng coi như chưa từng nghe.

Tính tình của Chúc Tâm có chút giống với tinh thần AQ.

- Hi hi, không ngờ anh cũng là thánh giả của tôi! - Thái độ cô rất tự nhiên, không có chút ngại ngùng nào, cô nói với lão Mạc - Nhưng bây giờ tôi không còn làm người dẫn chương trình nữa, tôi đang làm phóng viên tập sự - Thu hoạch lớn nhất mà cô có được từ năm tháng đó chính là sự điềm tĩnh.

Điềm tĩnh đối diện với tất cả, bao gồm cả mối quan hệ nam nữ không nên tồn tại.

- Phóng viên... - Lão Mạc kêu lên thất thanh - Chẳng trách dạo này có người rất chăm đến tìm tôi!

Cậu không biện giải gì, chỉ cười nhắc nhở cô: - Chúc Tâm, chị nên mời anh Mạc đây uống rượu, chúc say anh ta, anh ta sẽ cung cấp rất nhiều manh mối cho chị đấy - Manh mối tin tức không phải chỉ đi dọc đường là có thể tìm ra.

Cô nhướn mày, không hiểu lắm.

Lời của cậu khiến lão Mạc đắc ý, lão Mạc đưa tay lên che miệng kẻ sát vào tai cô - Nhìn thấy những người kia rồi chứ? Họ đều đến đây để cá độ đấy!

Không nhìn ra! Cô ngồi ở đây rất lâu rồi, cũng không thấy có nhà cái đến thu tiền, cô rất lấy làm kỳ lạ.

- Đều đặt tiền bên trong trước rồi! - Lão Mạc chỉ chỉ vào căn phòng VIP - Còn nữa, nếu vay tiền có thể được miễn lợi tức từ ba đến năm ngày.

Cô tròn tròn mắt.

Cô tưởng cá độ bóng đá chỉ có hai cách, hoặc qua điện thoại hoặc qua mạng internet.

- Hôm qua lúc tôi đến đây, cũng có đặt một chút, chị muốn đặt không? Tôi dẫn chị đi! - Nhìn thấy tâm tư của cô, Cảnh chủ động hỏi.

Quả nhiên, cô gật đầu cái rụp.

- Này, tôi không biết gì đâu đấy! - Lão Mạc vội vàng giả điếc.

- Chị ấy chỉ là có hứng thú với những thứ mới lạ thôi mà - Tuy là bạn cũ, nhưng cậu vẫn nói đỡ cho cô.

Nói xong, cậu nắm chặt tay cô, dẫn cô từ từ lên qua đám đông đi về hướng căn phòng VIP.

Tim cô đập rất mạnh.

Cảm thấy có một sự kích thích hưng phấn kỳ lạ, nhưng gan thỏ để bẩm sinh lại cảm thấy sợ hãi, may mà, cậu luôn nắm tay cô, truyền cho cô sức mạnh.

Anh gõ cửa phòng VIP.

- Ai? - Đối phương cẩn trọng hỏi.

Không còn cách nào khác, hiện nay cảnh sát cần quét tệt nạn rất gấp gao. Sau khi đối chiếu vài câu ám hiệu, đối phương mở hé cửa.

Anh dẫn cô len vào.

- Xin chào, tôi và bạn muốn hùn vốn đặt cược - Cặp mắt kiếng dày cộm, mang lại lợi thế cho cậu, vừa nhìn đã giống người rất thật thà chất phác, rất dễ bị lừa.

Đối phương hơi yên tâm - Biết luật của chúng tôi rồi chứ, đặt ít nhất năm nghìn tệt một lần.

- Hôm qua tôi có đến, cũng thắng được một chút - Cậu cười thật thà.

- Thế hôm nay cậu cá đội nào... - Có chút ấn tượng rồi, đối phương buông lỏng cảnh giác.

- Hôm nay, tôi muốn đặt lớn một chút, nhưng tôi và bạn trong người không có nhiều tiền...

Cậu với đối phương trao đổi về cách vay tiền, cô vừa chăm chú nghe vừa quan sát xung quanh.

Trong căn phòng này, khói thuốc mù mịt, không khí oi nồng, chỉ có hai chiếc laptop đơn giản, một gã khác đang mở máy tính, tay kẹp thuốc lá, rung đùi, chắc là đang đặt cược.

Cô muốn tiến gần hơn một chút nhưng tay bị Cảnh nắm rất chặt.

- Hai giờ chúng tôi đóng cửa rồi! Trộn kế tiếp cậu có thể về nhà xem! - Đối phương thô lỗ cộc cằn nói với cậu.

- Nhưng... ở nhà xem chán lắm, không có không khí! - Bộ dạng ủ rũ của cậu giống hệt như một tín đồ bóng đá thực thụ.

- Đúng đó, cậu ấy rất thích xem bóng đá! Đóng cửa ở đây rồi, các anh có gì để cung cấp ọi người vừa uống rượu vừa xem bóng đá không? - Cô cũng biến mình thành dân chơi thứ thiệt.

- Thế này đi! - Đối phương rờ rờ chiếc cầm mộc đầy râu của mình - Sau hai giờ, hai người đến tiệm McDonald đối diện chờ tôi, tôi sẽ đưa hai người đến chỗ ngon lành hơn! Ngoài cá độ, chúng tôi còn có rất nhiều thứ khác nữa... - Đối phương làm ra vẻ bí mật.

Cô phần khích véo mạnh vào tay cậu.

Tiếc quá, hôm nay không đem theo máy ảnh.

Thân hình dong dỏng cao của anh đứng tựa bên cửa sổ, đắm chiêu suy nghĩ.

- Anh họ, anh có nghe thấy em nói gì không? - Hạ Hà đặt tài liệu cầm trên tay xuống.

Lúc họ quen nhau, anh là anh họ thứ ba trên danh nghĩa của cô, sau khi thích anh, cô bắt đầu gọi anh là ông cụ non, lúc hận anh nhất cô nghiêng răng rít tên anh Hứa Ngạn Thâm qua kẽ răng.

Cách xưng hô anh họ thích hợp với mối quan hệ hiện giờ của họ hơn.

Anh định thần lại, hồ hững đáp - Nghe thấy rồi, trong tương lai có thể hợp tác với công ty băng đĩa lớn nhất Đông Nam Á, là vinh dự cho Hứa thị chúng tôi - Câu trả lời của anh khá khách sáo.

- Vì sao tâm trạng anh vẫn rất tệ? - Hạ Hà lấy làm kỳ lạ.

Hứa thị luôn hy vọng có thể hợp tác với Kim Tinh, nhưng người lớn hai bên mỗi người một ý, dự án hợp tác cứ lùi hết tháng này qua năm nọ, lần này, cô có ý bảo cha giao dự án hợp tác này cho cô xử lý, coi như quá trình cọ xát thực tế của người thừa kế.

Vì thế, anh họ thứ hai “chân chính” từng tiếp xúc với cô vài lần. Sức khỏe của dương ngày một yếu đi, ngày phân chia gia tài của Hứa gia chỉ còn là việc sớm muộn, cô biết Hứa Ngạn Thâm bây giờ đang rất cần gì, nên thiên vị muốn giúp anh lập công.

Cô hiểu rõ hơn ai hết, từ nhỏ đến lớn, Hứa Ngạn Thâm phải sống trong khổ sở thế nào.

Anh ngồi trở lại vị trí, bắt đầu nghiêm túc lật xem tài liệu, như không muốn trả lời câu hỏi của cô.

- Bởi vì Chúc Tâm... đã tìm được việc à? - Hạ Hà thăm dò.

Anh sưng người - Sao em biết chuyện của Chúc Tâm? - Giọng anh có vẻ bình thường nhưng thật ra đầy sự đề phòng.

- Em đoán thôi - Nhìn thấy sự phòng bị của anh, Hạ Hà giấu nổi khó chịu vào lòng.

Không còn cách nào khác, từ nhỏ anh đã có cá tính như vậy, cô dính chặt lấy anh, đuổi cũng không đi, đeo dính gần mười năm, anh mới thật sự tin tưởng cô.

Cô không chỉ biết Chúc Tâm đã tìm được công việc mới mà còn biết Chúc Tâm bị đồng nghiệp cô lập, cô biết nhiều hơn cả những gì anh biết.

Anh không hề ngẩng đầu lên, mắt vẫn nhìn vào tài liệu - Chuyện của cô ấy không liên quan gì đến dự án hợp tác của chúng ta - Anh không muốn nhắc đến.

Anh có thể dừng như thế được không, tìm cô ấy nói chuyện đi mà, thái độ mềm mỏng một chút, để cô ấy biết anh không thể không có cô ấy, ok? - Hạ Hà không biết nói gì với tính tình khô cứng của anh.

- Anh đã nói rồi, cô ấy đã biết - Thái độ của anh chưa đủ rõ ràng sao? Nếu có thể từ bỏ cô, anh đã không đuổi theo như thế.

Anh không hiểu thì em dạy cho anh hiểu!

Đó là tất cả những gì anh có thể nói, nhưng thái độ của cô vẫn là tiếp tục tìm việc, tiếp tục rời xa anh.

- Tạp chí Thành Đô - anh nhớ rồi!

- Dừng nói với em, ánh mắt khủng bố này của anh có nghĩa là anh muốn đối phó với tờ tạp chí đó? - Hạ Hà lập tức nhìn ra sự u ám trong mắt anh, có gì đó bất thường.

Anh không nhìn cô, vừa có ý nghĩ đó, anh đã gọi điện ngay - Trợ lý Ngô, ‘Tạp chí Thành Đô’...

Hạ Hà dùng sức nhấn tắt điện thoại của anh, cô hét lớn - Xin anh, anh muốn tiếp tục làm căng thẳng mối quan hệ giữa hai người sao? Anh lý trí một chút có được không? Việc anh nên làm bây giờ không phải là dùng sức mạnh của mình để đàn áp, đẩy cô ấy càng xa anh, mà là kéo cô ấy trở về!

Nghe nói thế, anh trừng ánh mắt nghiêm khắc nhìn Hạ Hà, con tim anh lại đập thành thịch như trống giục.

41. Chương 42

Màn đêm càng sâu càng lạnh.

Cô và Cảnh ngồi suốt ba đêm liền ở câu lạc bộ đêm đó.

- Cô gái đi giày cao gót màu đỏ đó nếu cứ nhảy liên tục như thế sẽ suy kiệt vì mất sức, thậm chí dẫn đến chết người - Cảnh kẻ sát tai cô thì thầm, trong con mắt của người ngoài, họ rất giống một cặp tình nhân.

Cô len lén chụp hình.

Lần đầu tiên chụp lén, cầm chiếc máy kỹ thuật số, cô không tránh khỏi căng thẳng, may mà, Cảnh luôn bên cạnh che chắn giúp cô.

Ở đây, sau hai giờ đêm, thứ gì cũng có, thuốc lắc, ketamine[1], thuốc kích dục, cần sa, ma túy đều giống như bia ướp lạnh được bán rất công khai.

[1] Thuốc gây ảo giác.

Ở đầu bên kia, vì vừa ghi bàn, gã đàn ông béo tốt ngồi ở một góc hưng phấn đề một gã gầy trơ xương xuống, giở trò đòi bại.

Cảnh lấy bàn tay ấm áp của mình che mắt cô, để cô không phải nhìn thấy cảnh tượng mà chính cậu còn thấy buồn nôn, không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Ở đây, cánh cửa sắt vừa kéo ra, hoàn toàn là một thế giới thác loạn, điên cuồng.

Phía trước mặt có một cô gái ngồi xem đá bóng, cười hềnh hếch, đi đứng loạng choạng như người vô hồn, lắc qua lắc lại vỗ tay, rõ ràng là vừa hít cần sa xong.

Hôm đó, còn có một người đàn ông nói chuyện giật cục, chẳng ai hiểu anh ta nói gì. Vì thế anh ta rất tức giận, cảm thấy mọi người đều khinh thường mình, thật ra đầu óc anh ta đã bị một lượng lớn katemine làm ụ mẫm.

- Chụp được chưa? Hôm nay chúng ta về sớm thôi - Hai đêm trước, chỉ là muốn làm lơ là sự cảnh giác của đám bảo kê, đêm nay, mới thật sự tác nghiệp.

- Ừm - Cô gạt đầu.

Ánh mắt sắc lẹm của bọn bảo kê quay sang nhìn họ. Cảnh lập tức ngã vào lòng cô, hông cậu vừa khéo đề lên chiếc máy chụp hình, nét mặt cậu hưng phấn, như đang nói những lời mật ngọt, cậu áp sát vào mặt cô, tư thế của hai người khiến người ngoài tưởng là đang hôn nhau.

Phía dưới chỗ ngồi của họ, vung vãi vài viên thuốc mà họ vừa mua.

Cô cảm thấy lạnh lạnh trên má, thì ra là cặp kính dày cộm của cậu.

Môi và môi đang ở khoảng cách rất gần, cô cụp mắt, nhìn thấy tai trái của cậu lấp lánh chiếc hoa tai bằng đá lam ngọc.

"Cậu ta rất cố chấp, những việc không muốn làm, khó có ai có thể ép được cậu ta."

"Ví dụ như việc xô ngã tai, tôi đã nói với cậu ta biết bao nhiêu lần rồi mà cậu ta không chịu là không chịu."

Lời của Ngô Đại Sơn lớn vồn trong đầu cô.

Cải trang thành một gã ngờ nghệch, áo sơ mi trắng, quần âu bên dưới lại được may bằng vải jean đen, kiểu tóc nhà quê, lại đeo một chiếc hoa tai. Chính cách cải trang vẻ ngoài thật thà, tâm hồn trống rỗng này của cậu mới lấy được lòng tin của những kẻ ở đây.

Những kẻ bảo kê đi qua trước mặt họ, cậu mới buông cô ra.

Đối phương đổi viên đá khác trong ly cho họ, nhìn họ một cái rồi giậm chân bỏ đi.

Cậu cất máy chụp hình của cô vào túi mình.

- Tôi mệt rồi, chúng ta đi thôi! - Cậu uống cạn hớp rượu cuối cùng, kéo cô đứng dậy.

Bọn bảo kê nhìn thấy ly rượu trống không, không ngăn họ lại.

Ra khỏi câu lạc bộ đêm, bước chân của họ rất nhanh, vận may của họ không tồi, vừa ra đến đường lớn đã bắt được một chiếc taxi, cậu ấn cô vào xe.

- Chị đi trước, chúng ta tách ra!

Bàn tay cậu nóng hổi, cô cảm thấy có gì đó bất thường.

- Không, cùng đi! - Chúc Tâm kiên quyết.

Bây giờ đã là hơn bốn giờ sáng, không chắc sẽ bắt được taxi ngay.

- Vừa rồi trong đá có bỏ thuốc, bây giờ tim tôi đang đập rất nhanh, toàn thân nóng ran - Cậu trả lại máy chụp hình cho cô, vội vàng nói cho cô biết nguyên nhân không thể cùng đi.

Chính xác hơn, cậu bây giờ giống như đang ở trong ma giới của thế giới trò chơi điện tử, màn đêm màu xanh, mặt cô cũng là màu xanh đậm, toàn thân cậu lúc rét run lúc nóng ran.

- Cậu mau lên xe, cậu sẽ xảy ra chuyện cho xem! - Chúc Tâm vô cùng lo lắng.

Cô biết cậu đang lo lắng điều gì, nhưng cô sợ đám người đó sẽ nghi ngờ đuổi theo hơn.

Toàn thân cậu toát mồ hôi lạnh, nhưng lại cười nói - Ma túy biết chọn người, nó chỉ chọn những cái xác không hồn để thâm nhập mà thôi, đừng lo, tôi sẽ chế ngự nó.

Cậu bảo tài xế chạy đi.

Nhưng cô kiên quyết từ chối.

- Không! Cơ thể luôn có giới hạn của nó! - Cô rất nghiêm túc, chỉ cần cô kiên quyết làm chuyện gì đó, kiên trì một quan điểm nào đó thì không có gì thay đổi được.

Bây giờ, cô quyết không thể bỏ mặc bạn mình.

Phía sau có tiếng bước chân vội vã, hình như có người đuổi theo.

Có lẽ số lượng thuốc rơi trên sàn nhà trước đó đã bị phát hiện.

Cậu chớp thời cơ, chui vào trong xe, bảo tài xế lập tức lái đi.

Cậu thở dốc, nhắm mắt lại, cổ sức trấn áp ngọn lửa đang thiêu đốt trong người.

Nếu cậu đoán không lầm, cậu đã uống phải thuốc kích dục.

May mà, thừa lúc đá còn chưa tan hết, cậu đã uống hộp rượu đó.

* * *

Hứa Ngạn Thâm đứng dưới lầu nhà cô.

Anh gọi vào di động của cô mới phát hiện, số điện thoại của cô đã trở thành không có thực.

Anh gõ cửa nhà cô, kết quả bị mẹ vợ đuổi ra khỏi cửa.

Anh ngồi trong xe, kìm nén tâm trạng sốt ruột, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh đợi.

Anh đợi đến sáng sớm hôm sau là có thể gặp được cô.

Mùi hương hoa hồng ngạt ngào lan toả.

Phía ghế sau, có 99 đoá hoa hồng.

Anh rất ít khi tặng hoa cho cô, nhưng, ngày lễ tình nhân hàng năm, cô nhất định sẽ nhận được một bó hoa, lúc nào cũng là hoa hồng, lúc nào cũng là 99 bông.

Anh không gọi điện thoại đặt trước, mà cứ đến lễ, anh đều đích thân đến tiệm hoa tự tay chọn từng bông.

Có lần, đang là mùa đông, anh bị muỗi đốt.

Bởi vì nhận được hoa, cô luôn cho vào nước trong bình cắm hoa một viên aspirin, cười hạnh phúc nhìn những bông hoa khoe sắc, mãi cho đến khi từng nhánh hoa úa màu, khô héo.

Bốn giờ rưỡi sáng.

Ánh đèn xe taxi rơi thẳng vào mặt làm anh tỉnh giấc.

Phía trước, một đôi nam nữ xuống xe, họ thân mật dìu nhau, nhìn giống như đang ôm nhau.

- Lên nhà tôi nghỉ một chút nhé.

- Không được đâu, tôi đứng đây một lúc, người quản lý sẽ đến đón tôi - Chàng trai thở hổn hển, tựa vào làn da mát lạnh của cô để giảm bớt từng đợt từng đợt khí nóng cuộn cuộn dâng lên trong người.

Vừa nãy trong taxi, cậu đã gọi điện thông báo cho người quản lý.

- Thế tôi ở đây đợi với cậu!

- Không cần đâu, còn mấy tiếng nữa là chị phải đi làm rồi, chị lên nhà nghỉ ngơi trước đi - Trước mắt cậu có một vệt lại một vệt màu xanh đậm, nhưng cậu vẫn cố miễn cưỡng giữ cho thần trí tỉnh táo.

Cậu còn nhớ, cô đã ba đêm không ngủ. Công việc của cậu thời gian khá tự do, có thể ngủ bù vào ban ngày nhưng cô thì không thể.

Hai mắt cô thâm quầng vì mệt mỏi.

- Tôi đợi cùng với cậu - Chúc Tâm vẫn kiên trì.

Chuyện xảy ra bất ngờ lần này khiến mối quan hệ giữa họ càng gần gũi hơn.

Từ nhỏ, cô đã là người như thế, chỉ cần người khác tốt với cô, cô sẽ tốt lại với họ gấp trăm nghìn lần.

Cảnh đang định nói gì đó.

- Thảm Chúc Tâm - Có người lạnh lùng gọi tên cô.

Cô sững người, quay phắt đầu lại.

Một bóng người dong dỏng cao cô tịch đứng sau lưng cô.

Anh lạnh lùng trừng mắt nhìn họ, tiếng gọi cô như băng đá nghìn năm.

Đồng tử Hứa Ngạn Thâm thu nhỏ lại, anh tưởng rằng cô đang ngủ trên nhà, cho nên đợi ở dưới lầu nhà cô, dù cho có mệt mỏi thế nào cũng cam lòng. Nhưng, anh không thể ngờ rằng, cô lại ra ngoài chơi bởi, lúc về còn dẫn theo một gã đàn ông bộ dạng quê mùa nhưng lại toát ra vẻ gì đó rất không an phận, vai kề má áp với hắn ta.

Cổ họng anh nghẹn lại, cố gắng trấn áp ngọn lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt, không có người đàn ông nào chịu nổi cảnh tượng này.

- Hắn là ai? - Anh bước tới, lạnh lùng hỏi.

Cô nhướn môi, định nói gì đó.

- Là đạo cụ dùng để chọc giận người khác trong mấy bộ phim truyền hình lúc tám giờ đó hả? - Lời của anh không chút kiêng dè, lại rất sắc bén.

Chẳng ai nhận ra lời nói cộc lốc, sắc bén, dồn ép người khác ấy lại ẩn chứa đầy lòng ghen tuông, khiến lục phủ ngũ tạng anh như muốn nổ tung.

Anh không muốn tin, cũng không thể chấp nhận, trong một thời gian ngắn như thế, cô đã có người khác.

Cô như muốn nghẹt thở, khoé môi khẽ run run.

Gương mặt tinh tế như búp bê sứ phần nộ, sau đó lạnh lùng nhìn anh trong vài giây rồi bình tĩnh trở lại - Không phải là đạo cụ.

Cổ họng anh lại sôi sục.

Không phải đạo cụ thì chỉ có hai đáp án.

- Anh ấy là bạn trai mới của tôi - Cơ thể cô càng nép sát vào người bên cạnh như muốn bảo vệ cho cậu.

Một không khí thân mật lan toả trong không trung, đánh trúng trái tim của người đàn ông đối diện.

Chẳng có người đàn ông nào có thể chịu đựng nổi khi thấy cảnh này, anh bị kích động đến nỗi toàn thân toát ra một luồng ám khí màu đen.

Nhưng, anh nhẫn nhịn dần xuống.

- Đi xem mắt rồi quen à? Hẳn chẳng có điểm nào bằng anh - Sự tự tin này anh có thừa.

Ngoài vẻ ngoài thật thà ngô ngố ra, hẳn còn có gì chứ? Lại nhìn bàn tay nóng rực đang đặt trên cánh tay cô, giống như đã uống rất nhiều rượu, thần trí không còn minh mẫn nữa.

Anh không nhìn ra, gã đàn ông trước mặt hơn mình ở điểm nào.

Cô cười lạnh lùng - Tôi thấy anh ấy cái gì cũng tốt hơn anh, ít ra, anh ấy không có con, tôi không cần phải bị người khác lừa như một con cóc, càng không cần phải vô duyên vô cớ thăng cấp làm mẹ kế.

Trái tim anh trong thoáng chốc như bị bóp nghẹt, lồng ngực đau tức.

- Anh theo đuổi em lại từ đầu, anh sẽ không phạm sai lầm nữa, em cần thứ gì anh cho em thứ đó - Gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng thật ra, anh đã dẹp bỏ lòng kiêu hãnh - Anh không thể rời xa em, em là người duy nhất mà anh đối xử thật lòng trên cõi đời này.

Nếu yêu cô, sao anh có thể quấy nhiễu cô, khiến cô phải nếm mùi đau khổ hết lần này đến lần khác - Tôi không cần, thứ tôi cần là anh hãy tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt, đừng quấy nhiễu cuộc sống bình yên của tôi nữa.

Sai lầm, tổn thương, đau đớn, hủy diệt đã ủ thành, không gì có thể thay đổi được.

Nhìn anh, cô chỉ nghĩ đến trái tim mình đã bị tan nát, vỡ vụn như thế nào!

- Chúc Tâm, hai người từ từ nói chuyện đi. Xe đón tôi đến rồi! - “Đạo cụ” kề bên sắc mặt khó coi gỡ kính ra, nắn nắn trán mình.

May mà, cậu đã nhìn thấy bóng người quản lý đang tiến đến gần.

Gỡ kính ra, khuôn mặt cậu hiện ra cân đối và đẹp trai, sống mũi cao, bờ môi đẹp, má lúm đồng tiền thấp thoáng, dưới ánh ban mai còn yếu ớt, gương mặt vốn dần dần trở nên đẹp đến lạ thường.

Anh sững sờ.

Giọng nói đó...

“Chúc Tâm, em đang nói chuyện với ai đó?” Anh mãi mãi ghi nhớ giọng nói của gã đàn ông trong phòng tắm ở một khách sạn tại Mỹ.

Anh nhìn gã đó rồi lại nhìn cô.

Ánh mắt càng buốt giá hơn.

- Các người bắt đầu từ lúc nào? - Anh nghiêm giọng, chỉ hỏi một câu.

Anh đang chất vấn ư?

Khoé môi cô hơi nhướn lên, vẫn giữ nụ cười hờ hững.

Chất vấn chuyện này có cần thiết không? Gán cho cô thêm một tội danh mà cô chưa chắc đã phạm phải thì lòng anh sẽ nhẹ nhõm chứ?

Nhưng, nụ cười của cô, trong mắt anh, lại mang một hàm ý khác.

Gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh giật giật, anh quay người đi về phía chiếc xe đắt tiền của mình.

Bó hoa hồng trong xe bị anh vứt thẳng vào giỏ rác bên đường, cửa xe đóng sầm lại, đạp mạnh chân ga, chiếc xe sang lao vút đi.

Mãi cho đến khi bóng xe anh khuất hẳn, nụ cười trên mặt cô mới nhạt đi.

42. Chương 43

Cả tầng hai tám mấy ngày nay không khí vô cùng ngột ngạt, mọi người đều nơm nớp lo sợ, chỉ mong mau chóng giải quyết xong công việc của mình một cách tốt đẹp nhất để có thể ra về, tránh bão tố ập xuống đầu.

Người đàn ông đứng trước bàn làm việc, bộ Âu phục Armani càng làm nổi bật thân hình cao ráo, mạnh mẽ của anh, khuôn mặt nghiêm nghị của anh như được bao phủ bởi một lớp băng giá.

Bàn làm việc của anh chất đầy các giấy tờ, hồ sơ, anh vẫn đang xử lý đầu ra đó.

Chẳng ai nhìn thấy trái tim anh đang rướm máu.

Anh bị đánh gục bởi một “sự thật”, toàn thân vỡ vụn, nứt toác.

Chức Tâm không về nước một mình.

Hơn nữa, còn hèn trước với người khác.

Còn anh, ngờ nghệch vì một câu nói “Tôi cần hít thở” của cô mà hoảng hốt, đau lòng, xót xa, tưởng rằng để cô rời khỏi Mỹ, tâm trạng của cô sẽ có chuyển biến tích cực.

Thì ra, chỉ là tạo điều kiện cho kẻ khác.

Gã đàn ông đó, ở Mỹ đợi cô cùng đi, giúp cô làm lại hộ chiếu, giúp cô mua vé máy bay.

Anh không ngờ kết quả điều tra lại kinh khủng như thế.

Anh rất nhạy cảm với các con số, lúc phóng xe lướt qua, biển số xe của chiếc xe đối diện đập vào mắt, có thể khiến anh nhạy bén nhận ra đó là xe chuyên dụng chở nghệ sĩ của công ty.

Kết quả, anh đã điều tra được một kết quả rất nực cười.

Gã có bề ngoài đẹp trai đó lại là ca sĩ thuộc quyền quản lý của công ty anh, hơn nữa, điều đáng mỉa mai nhất là đó là người chính tay anh lãng xê.

Còn nữa, một việc nực cười hơn.

Sinh năm 88.

Cô lại tìm một gã trai sinh năm 88 làm bạn trai.

Anh cười khùng khục, lồng ngực như có một ngọn lửa đang phừng phực cháy, thiêu đốt lục phủ ngũ tạng anh.

Trước đó rất lâu, những câu kiểu như “Cậu ấy quả thực rất rất đẹp trai!”, “Cậu ấy hát thật hay thật hay!” luôn được thốt ra từ miệng cô, anh thì không cho là như vậy vì trong mắt anh đó chỉ là đám con nít vắt mũi chưa sạch mà thôi.

Nhưng, thì ra tình yêu chị em, mẹ kiếp, lại trở thành xu thế, thành trào lưu hiện nay thật!

Anh bị hạ một đòn knock out.

Anh luôn tin rằng, tình cảm không giống như thay bóng đèn, chiếc này không sáng nữa, thay chiếc khác là xong.

Nhưng, thì ra, anh đã bị “thay” mất rồi.

“Anh, anh tìm em?” Tâm Ngũ run rẩy.

Mấy hôm nay không khí trong văn phòng ngột ngạt, đứng xa anh trai ra một chút mới là cách sáng suốt nhất để bảo vệ mình.

Chỉ trong vòng hai ngày, anh trai đã tức giận đuổi thẳng cổ ba nhân viên.

Tuy cô không sợ bị đuổi việc nhưng anh trai chỉ vừa đánh mặt lại là cô đã sợ đến toát mồ hôi.

“Dạo này lâu hai chín có động tĩnh gì không?” Ánh mắt anh chỉ một màn u tối.

“Chị Hạ Hà khẳng khẳng chọn anh làm đối tác, anh hai vừa tức vừa đổ ky, dạo này hình như có rất nhiều động thái nhỏ.” Tâm Ngữ thực thà báo cáo, “Tầng hai tám chúng ta có đến mấy dự án hợp tác bị người ta trả giá cao hơn cướp mất, chắc là có tai mắt cài trong văn phòng của chúng ta.”

Quả nhiên anh đoán không sai.

Tên phản bội đó chắc chắn là thân tín của anh.

Thế giới này vốn dĩ là thế, giá cao thì có thể mua được lòng trung thành của người khác.

Anh đưa tập hồ sơ trên bàn cho em gái, dặn dò, “Một tuần sau, anh sẽ báo cho em thời gian thích hợp đến phòng trà giúp anh pha cà phê, ‘vô tình’ để quên tập tài liệu này trên bàn năm phút.”

Tâm Ngữ gật đầu.

Mặc dù không có bất kỳ dấu hiệu nào, nhưng kết quả kiểm tra sức khoẻ của cha vừa ra lò, biết ông bị nhồi máu cơ tim, chiến tranh trong nội bộ Hứa gia đã bắt đầu.

Nhưng, Tâm Ngữ mở tập tài liệu ra, không thể tin nổi trọn tròn mắt.

“Anh!” Cô quá kinh ngạc, kẻ đầu tiên bị đem ra làm vật hy sinh lại là...

* * *

“Có một người bạn nói, ma tuý chỉ chọn những cái xác không hồn làm nơi trú ngụ. Còn câu lạc bộ đêm, vì sao lại khiến người ta nghiện như vậy? Bởi vì nó tồn tại giữa thực tại tàn khốc và cõi mộng lung hư ảo, nửa giả nửa thật, làm tê liệt mọi áp lực đè nặng trên vai con người trong xã hội hiện đại...”

Càng đọc, ánh mắt nghiêm khắc của phó tổng biên tập Ưu cũng dần dần thay đổi.

“Sao cô chụp được mấy tấm hình này?” Bà hoàn toàn kinh ngạc.

Câu chữ mượt mà, nội dung và hình ảnh chân động, độ rõ nét cao, bài ở mảng xã hội kỳ này không cần phải lo lắng nữa.

“Chỉ là may mắn mà thôi.” Cô cười cười, cư xử đúng mực.

Cô biết mình biết người, người mới không nên kiêu ngạo và đắc thắng, nhưng nếu quá tự ti thì sẽ bị gán cho cái mác là giả tạo.

“Sau này cố gắng nhé.” Chỉ một câu, coi như chính thức nhận bài của cô. Xem ra không thể xem thường người mới.

Cô nghĩ chỉ cần sau này không ẩu tả, qua loa, chắc chắn chị ấy sẽ cho cô thêm nhiều cơ hội nữa.

“Cảm ơn biên tập Ưu!” Cô thở phào.

“Chúc Tâm, đây là lần đầu tiên cô viết bài thành công, tối nay tôi mời, chúc mừng cô.” Từ Nhân Thư còn vui hơn cả cô.

Nét mặt cô không được tự nhiên cho lắm.

Bởi vì, ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh đều đổ dồn về phía cô, thấp thoáng chút gì đó xem thường và mờ ám.

“Nhân viên mới gia nhập vào ngôi nhà chung của chúng ta, chúng ta phải tổ chức tiệc mừng cô ấy chứ nhỉ?” Từ Nhân Thư hình như không hề nhận ra bầu không khí kỳ lạ, im lặng khác thường.

“Được thôi.” Phó tổng biên tập Ưu gấp tài liệu lại trước, “Dù gì chúng ta đã rất lâu rất lâu rồi không đi ăn mừng với nhau.” Trong ý có lời.

Nghe phó tổng biên tập Ưu nói thế, các đồng nghiệp vây lấy, chỉ là không khí kỳ lạ chẳng có chút biến đổi nào.

“Nhờ phúc của Thẩm Chúc Tâm, lão đại, anh định mời chúng tôi đi đâu thế?” Có người bắt đầu nói cạnh khoé.

Nhưng Từ Nhân Thư lại rất vô tư quay sang, ân cần hỏi cô: “Chúc Tâm, cô muốn đi đâu?”

Cảm giác ngưng ngừng chỉ thoáng hiện trên gương mặt cô vài giây, sau đó cô rất tự nhiên, thoải mái nói: “Lão đại, tuy tôi và anh học cùng trường, lại là bạn cùng niên khoá, nhưng để anh phải tốn kém như vậy thật không tốt, thế này đi, tôi là người mới đến sẽ mời mọi người đi hát Karaoke, còn lão đại sẽ mời chúng ta ăn tối, thế nào?”

Thì ra là học cùng trường, lại là bạn cùng niên khoá à?!

Các đồng nghiệp đều nghe rất rõ ràng, mọi khúc mắc trong lòng đã được giải đáp.

“Ý kiến này hay đấy! Lão đại, tôi muốn ăn lẩu!” Tiểu Quang tính cách cởi mở, phóng khoáng, giơ tay trước tiên.

“Chúng ta đi ăn buffet đi, nhất định là phải nhà hàng năm sao đấy, gần đây có một chỗ rất được!” Có người cũng bắt đầu sôi nổi.

“Không thích! Không thích! Vào khu trung tâm đi, ăn xong chúng ta đi hát karaoke thuận tiện hơn!”

Chín người mười ý, cãi nhau om sòm, không khí cuối cùng cũng dần dần trở nên sôi nổi.

.....

Hát karaoke xong, đã hơn mười một giờ khuya.

Từ Nhân Thư lấy có tiện đường, trên xe còn mấy đồng nghiệp nữ khác, không muốn giằng co, cô đành lên xe.

Sau khi mấy đồng nghiệp khác đã được đưa đến tận nhà, chỉ còn một mình cô.

“Chúc Tâm, cô và Hứa Ngạn Thâm...” Quả nhiên, Từ Nhân Thư có chuyện muốn hỏi cô.

“Chúng tôi đang nộp đơn xin ly hôn.” Không thể giấu mãi, cô đành nói sự thật, nhưng những chuyện khác, cô không muốn nói nhiều.

Câu trả lời này, thật ra Từ Nhân Thư đã âm thầm điều tra từ lâu.

Cuộc đời thật có đáng buồn, anh theo đuổi Chúc Tâm bốn năm, mất năm năm nữa để quên cô, đến lúc tưởng quên được rồi, nửa năm trước anh bắt đầu đi xem mắt, một tháng trước anh mới bước vào thánh điện của hôn nhân.

Bây giờ lại cho anh gặp lại Chúc Tâm.

Lại còn trong tình cảnh thế này.

Anh không thể không nói, anh rất tiếc nuối, thật sự rất tiếc nuối.

Chỉ trong vòng một tháng, đã mất đi tư cách được yêu cô lần nữa.

Nhưng, có những cảm xúc không thể kiềm nén được.

Dù anh chạy rất chậm nhưng cuối cùng cũng đến nhà cô, Từ Nhân Thư rất không muốn dừng xe lại.

Cô mở cửa xe, trầm tư một giây, cảm thấy nên nói cho rõ thì tốt hơn:

“Lão đại, tôi rất cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội được làm việc, nhưng tôi không hy vọng anh đối xử đặc biệt với mình.” Những gì nên nói rõ, cô nghĩ không cần phải vòng vo, cô không hy vọng gây nên bất kỳ tổn thương nào cho gia đình người khác.

“Tám năm trước, tôi chọn Hứa Ngạn Thâm, có lẽ đã làm anh rất buồn, tôi rất xin lỗi. Tám năm sau, tôi vẫn hy vọng, chúng ta vẫn giữ mối quan hệ cấp trên và cấp dưới. Có những chuyện, tám năm trước không thay đổi, tám năm sau càng không thể thay đổi.”

“Từ Nhân Thư, cảm ơn anh, tạm biệt,” Cô lịch sự gật đầu chào rồi đi lên lầu.

Cô đã rất thất vọng đối với đàn ông, không thể và cũng không muốn phát triển thêm một mối tình nào khác nữa.

Ánh mắt sau lưng cô thần thờ rất lâu.

* * *

“Trời ơi, Cảnh, cậu thật quá may mắn rồi.” Ngô Đại Sơn gào lên.

Mấy hôm nay, giới truyền thông đều đăng rầm rộ tin “Ảnh” của Truyền kỳ tách nhóm hát solo.

Trong Tổ hợp truyền kỳ, cái bóng “Ảnh” quá lớn, quá rực rỡ, không thua kém gì ông hoàng của làng nhạc, tách ra solo là xu thế tất yếu, tất cả các fan của anh đều đợi ngày này, không biết đã đợi bao lâu.

“Tin tức nội bộ, dự án hợp tác đầu tiên của công ty chúng ta với công ty băng đĩa Kim Tinh, lại là ký hợp đồng với một mình cậu!” Ngô Đại Sơn phấn khích.

Mức độ thu hút của mỗi một nhóm hát, mỗi một người là khác nhau, chuyện tách ra solo là mơ ước mọi thành viên trong các nhóm hát, nhưng, kẻ biến được mơ ước thành sự thật không nhiều, vì cấp lãnh đạo của công ty sẽ suy đi nghĩ lại về hậu quả, sau đó nhiều nhất là cho phép họ có thể tự mình phát triển nhưng không được rã nhóm.

Nhưng lần này, công ty lại chính thức tuyên bố giải thể Tổ hợp truyền kỳ, cho phép thành viên trong nhóm tự do solo.

Đặc biệt là Cảnh, nghe nói công ty đã quyết định bỏ ra một số vốn lớn lãng xê cậu.

“Ừm.” Cậu ngồi bên chiếc đàn điện tử, không biểu lộ cảm xúc gì.

“Tin tức bên Kim Tinh còn chuẩn bị cho ra một loạt các ca khúc do cậu sáng tác nữa đấy! Một năm nay, Ngô Đại Sơn biết rõ cậu nhóc này có bản lĩnh gì, cậu tuyệt đối có năng lực trong sáng tác nhạc và viết lời cho ca khúc!

“Cảnh, có một ngày, cậu sẽ trở thành nhạc sĩ thật sự!”

Cậu cười khẽ.

Nói là cơ mật, nhưng thực ra, tin tức cậu tách ra solo đồng thời ký hợp đồng với công ty băng đĩa lớn nhất Đông Nam Á đã trở thành tin nóng hổi, ngày nào cũng chiếm trang nhất trên các tờ báo lớn, ngay cả Chúc Tâm cũng gọi điện tới chúc mừng.

“Ba giờ chiều thứ Hai tuần sau, chúng ta sẽ ký hợp đồng với Kim Tinh, cậu sắp trở thành ngôi sao lớn rồi!” Ngô Đại Sơn sung sướng.

43. Chương 44

Chủ nhật, cô bị Hạ Hà lôi ra khỏi nhà đi dạo.

“Chúc Tâm, cô ăn ít quá đấy!” Đây là kết quả mà Hạ Hà quan sát được.

Nếu tính luôn cả bữa trưa nay, cô và Chúc Tâm đã đi ăn cùng nhau mấy lần.

Chúc Tâm có hai hàng chân mày đẹp vô cùng, lông mi dài và rậm, khế chớp tự nhiên, mắt cô long lanh, gương mặt nhỏ, chiếc cằm thon gọn hơi xanh xao, cô cho Hạ Hà một cảm giác rất chững chạc nhưng lại toát ra vẻ yếu đuối, dịu dàng khó nói thành lời, khiến người ta rất muốn nâng niu cô.

“Mùa hè đến rồi, ăn không thấy ngon.” Cô không có hứng thú với đồ ăn cho lắm.

Thực ra, dạo này cô khá xanh xao, thể trọng cũng sụt giảm.

“Cô gầy quá, nhiều lắm chắc cũng chỉ bốn lăm cân.” Hạ Hà ước đoán.

Dáng vẻ yếu ớt, gầy gò đó thật khiến người ta xót xa.

“Đạo này có ốm đi một chút, nhưng thể trạng tôi không cao, xương lại nhỏ, cân nặng như thế là được rồi.” Cô cười, cảm thấy không có vấn đề gì.

Mặc dù lúc bận rộn cô thường có cảm giác chóng mặt.

“Tiếp tục kể thiên tình sử ở Pháp của cô đi.” Chúc Tâm vui vẻ chuyển đề tài.

Hạ Hà cười rạng rỡ, được lời như cởi tấm lòng. “Đàn ông Pháp rất lãng mạn, người bạn trai thứ hai của tôi cũng thuộc dạng lãng mạn, anh ấy luôn tìm những khung cảnh thích hợp nhất dạy tôi biết thế nào là hôn, dạy tôi biết thế nào mới là làm tình. Lúc đó tôi rất non nớt, cảm thấy người Pháp sao có thể lãng mạn đến như thế!”

“Cô ấy mà, đã có bao nhiêu bạn trai ở Pháp rồi?” Chúc Tâm cười hỏi.

Cô thích người bạn này, rất thẳng thắn, việc gì cũng dám nói dám làm.

“Nhiều hơn cô nghĩ, chắc có mười ngón tay thêm mười ngón chân!” Hạ Hà cười ha ha, không chút kiêng dè.

Cuộc sống ở Pháp của cô tuy không đến nỗi hoang đường nhưng thật sự đầy phóng túng.

“Mười tám tuổi cô đã sang Pháp rồi, chắc mối tình đầu của cô cũng ở Pháp?”

Câu hỏi mà cô chỉ buột miệng nói ra lại làm nụ cười thoải mái trên môi Hạ Hà bỗng khựng lại.

Cụp mắt uống một ngụm cà phê, che giấu nỗi hoang mang trong mắt, nhưng Hạ Hà vẫn chọn cách thẳng thắn, “Không phải, từ nhỏ tôi đã rất thích một chàng trai, anh ấy là một người rất trầm lặng và nghiêm túc. Dù là tiểu học, cấp hai, hay cấp ba, thành tích học tập của anh ấy luôn đứng nhất toàn trường. Bắt đầu quan sát anh ấy, là vì hiếu kỳ, muốn biết anh ấy vì sao lại học giỏi như thế. Nhưng sau khi quan sát mới phát hiện, anh ấy không phải là người thông minh bẩm sinh, mà là anh ấy nỗ lực gấp rất nhiều lần người khác.”

“Một kỳ nghỉ hè lúc còn nhỏ, tôi sống trong nhà anh ấy, ánh đèn ở ô cửa sổ của phòng đối diện không bao giờ tắt trước hai giờ sáng.”

Chúc Tâm kinh ngạc.

Thật là một người chăm chỉ, rất giống với ai đó.

“Tranh thủ lúc anh ấy nghỉ ngơi, một đứa bé hiếu kỳ như tôi rất thích đeo theo anh ấy, một người nghiêm túc, thiếu nhân nại, với một đứa bé đeo bám, mè nheo... Bản thân tôi cũng không biết từ lúc nào, hình bóng anh ấy đã trú ngụ trong trái tim tôi.

“Thế là, kỳ nghỉ hè, nghỉ đông hằng năm, tôi đều có thói quen sống ở nhà anh ấy, ngày nào cũng không ngừng hỏi anh, không ngừng mè nheo anh, có muốn làm bạn trai của tôi không. Có lẽ cảm thấy phiền phức vì bị tôi hỏi quá nhiều, vào kỳ nghỉ hè năm cuối cấp ba, anh gật đầu đồng ý.” Hỏi nhiều đến nỗi câu hỏi đó đã trở thành câu cửa miệng của cô.

Lúc anh đồng ý, cô cũng giật nảy mình, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác vui sướng điên cuồng.

Nụ cười trên môi Hạ Hà cũng đã nhạt đi rất nhiều, không rạng rỡ, tươi tắn như trước đó nữa.

“Thật ra lúc đó đã thống nhất chúng tôi sẽ cùng đi Pháp với nhau, chúng tôi sẽ cùng học quản trị kinh doanh. Visa du học của tôi có sớm hơn của anh ấy, thế là tôi đi Pháp trước, nhưng tôi đã không đợi được anh ấy.”

Chúc Tâm hơi ngạc nhiên, chàng trai ấy đã xảy ra chuyện gì?

“Sau đó tôi mới biết, anh được người nhà sắp xếp cho học tại một trường đại học trong nước, học một ngành chẳng liên quan gì đến quản trị kinh doanh. Visa du học của anh bị người ta phá đám nên không được phê chuẩn.” Nhắc đến những chuyện đã qua, mắt Hạ Hà có chút lạnh lùng. “Gia đình đó có quá nhiều người, ra sức đạp đổ, ra sức ngăn chặn, sợ một ngày nào đó anh thành công sẽ gây tổn hại đến lợi ích của họ.”

“Sau đó thì sao?” Chúc Tâm tò mò hỏi.

“Không có sau đó.” Hạ Hà cười nhẹ, “Kế hoạch du học của anh ấy thất bại, cuộc đời anh ấy đã bắt buộc phải lập ra một kế hoạch khác, và tôi đã bị anh ấy đá ra khỏi kế hoạch đó.”

Chức Tâm kinh ngạc nhìn cô.

“Đâu có gì là lạ, anh ấy gạt đầu đồng ý qua lại với tôi chỉ là vì tôi là con gái độc nhất trong gia đình, anh ấy muốn mượn cuộc hôn nhân được tình cảm bồi đắp để thoát khỏi đại gia đình của mình.”

Tình yêu và hôn nhân đối với anh mà nói, vốn dĩ chỉ là một món hàng hoá chờ được giá là bán thôi.

“Dù hai người một ở Pháp, một ở Trung Quốc thì cũng có thể yêu nhau, có thể kết hôn mà!” Chức Tâm không hiểu.

“Thế giới này không phải là thế sao? Con người tranh nhau hơi thở, Phật tranh nhau nén nhang đó sao, những người đó chọc tức anh ấy, mục tiêu cuối cùng của cuộc đời anh ấy là đứng ở vị trí không ai tranh giành được, còn tôi chỉ là một sự tồn tại không cần thiết.” Thái độ Hạ Hà rất nhẹ nhõm, cô hiểu rất rõ vì sao mình bị bỏ rơi, “Tôi nghĩ, lúc đó kế hoạch của anh chắc là nghĩ cách từng bước từng bước chen chân vào cấp lãnh đạo của công ty, sau đó, lấy một thiên kim con nhà giàu có lợi cho sự nghiệp của anh ấy, lại không cần phân tâm quản lý cơ nghiệp nhà đối phương.” Cho nên, lúc nghe nói anh ấy lấy con gái của một gia đình bình thường, Hạ Hà đã rất ngạc nhiên.

Chức Tâm đỏ lười.

Vì thế, nguyên nhân Hạ Hà bị đá khỏi “kế hoạch” là vì cô ấy còn con gái độc nhất, gánh vác trách nhiệm là người thừa kế sao?!

“Thật ra, anh ấy cũng chẳng có gì cao siêu. Khi còn ở Pháp, khi tôi có người bạn trai thứ tư, thì tôi cũng đã quên luôn cả hình dáng anh ấy!” Hạ Hà ngược mặt cười lớn, cô luôn là người phóng khoáng, “Thế giới này ai thiếu ai thì không sống nổi chứ? Với lại, lúc tôi và anh ấy còn ở bên nhau, thật ra rất bí bách! Loại đàn ông như anh ấy, mình không hôn anh ấy thì anh ấy chẳng đời nào chủ động hôn mình, cho dù là hôn, cũng chỉ là cảm giác lấy lệ cho có!”

Đối với tình cảm của người khác, Chức Tâm không tiện phát biểu gì.

Nhưng, Hạ Hà lại nói đùa với cô, “Còn người đang trong quá trình ly hôn với cô thì sao? Cô đòi ly hôn với anh ấy, không phải vì đang nồng nhiệt với cô được một nửa, lúc vào “trọng tâm” thì anh ấy lại đột nhiên nhớ tới còn việc phải làm, lập tức mở máy tính, không thềm để ý đến cảm giác của cô, để cô thui thủi một mình, thậm chí là cả đêm đấy chứ?!”

Chức Tâm bị sự hài hước của cô làm cho phì cười, “Làm gì có người đàn ông nào lãnh cảm như thế.”

Trong lòng Hạ Hà rất kinh ngạc.

Chính là có người đàn ông lãnh cảm như thế đấy!

Rất nhiều lúc cô nghĩ, rốt cuộc là cô không khơi được cảm xúc trong anh hay là anh đã quen lạnh nhạt, quen chôn giấu cảm xúc thật của mình rồi. Năm mươi chín tuổi, vốn dĩ là lứa tuổi rất sôi nổi, nhưng đến ngay cả lần đầu tiên của họ, cũng là do cô chủ động đề nghị.

Thực tế chứng minh là lý do thứ nhất.

Hạ Hà nhún vai, không muốn tiếp tục đề tài này nữa. “Lát nữa cùng tôi đến tiệm trang sức nhé, cô tôi mời tôi dự tiệc, tôi phải có chút quà chứ.”

.....

Cô cùng Hạ Hà đến tiệm trang sức, nhưng cô không thể ngờ lại gặp cô gái đó ở đây.

“Cô Nhan, chiếc vòng đeo tay bằng đá quý nhiều màu này rất hợp với khí chất xinh tươi của cô!” Nhân viên bán hàng giới thiệu rất nhiệt tình. “Đôi hoa tai này, dù cô để mặt mộc trông cũng rất quyến rũ, tao nhã! Còn nữa, chiếc trâm cài áo đính đá này...”

“Mấy thứ này tôi đều rất thích, nhưng tôi phải đi quay phim mới ngay bây giờ rồi. Bộ phim đầu tiên tôi chỉ đóng vai phụ, có lần át vai nữ chính quá không?” Mặt Nhan Hiểu Tinh tỏ ra đau khổ, xem ra rất dễ lấy lòng người khác.

“Dĩ nhiên là không rồi, đá quý làm ra để mang đến vẻ đẹp rạng rỡ cho người phụ nữ, làm gì có người phụ nữ nào chịu đứng sau người khác!” Nhân viên bán hàng nói vô cùng bùi tai.

“Thế...” Nhan Hiểu Tinh cắn cắn môi, hình như vì sự thuyết phục của đối phương mới động lòng, “Được rồi, giúp tôi gói lại, bạn trai tôi từng nói, tôi muốn tiêu tiền thế nào thì tùy anh ấy không để ý đến.”

“Được, được, được!” Nhân viên bán hàng mừng rỡ, bắt đầu giới thiệu sản phẩm khác, “Cô Nhan, cô xem chiếc nhẫn bằng kim cương kiểu mới ra này có thích không? Nếu bạn trai cô cầu hôn cô, chiếc nhẫn này là thích hợp nhất rồi!”

Mặt Nhan Hiểu Tinh sáng lên, để mặc nhân viên bán hàng đeo găng tay trắng từ từ lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của mình.

“Chức Tâm, cô đứng ngó ra đây làm gì? Mau lại đây giúp tôi chọn đi, tôi rất ghét chọn mấy thứ vô vị này!” Hạ Hà xem đến hoa cả mắt, sốt ruột gọi Chức Tâm, lúc ngoái đầu lại thì phát hiện Chức Tâm đứng thần ra, sắc mặt kỳ lạ.

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Nhan Hiểu Tinh đang đứng quay lưng lại phía họ sững người, ngón tay cô gập lại, không để chiếc nhẫn lồng sát vào ngón tay mình.

“Chị!” Cô quay đầu lại, cười ngọt ngào, thân thiện gọi Chức Tâm. Lúc này, đổi thành Hạ Hà ngó ra.

Em gái Chức Tâm? Chức Tâm không phải là con một sao?

Trước đó, cô cũng chú ý đến cô gái này, toàn thân Chanel nhưng lại không giống người trong giới của họ.

Cho nên, nếu cô đoán không lầm, thì chắc là tình nhân giấu mặt của một đại gia nào đó.

Hạ Hà phát hiện sự nhiệt tình của đối phương khiến sắc mặt Chức Tâm thay đổi, nét mặt luôn yêu kiều, dịu dàng bỗng đánh lại.

“Hạ Hà, chúng ta đi!” Chức Tâm kéo Hạ Hà, không thể đứng ở đó thêm một phút nào nữa.

“Vì sao, cô ta là ai, là họ hàng của cô ư?” Hạ Hà cảm thấy bất thường, luôn miệng hỏi.

“Cô ta là họ hàng của chồng cũ tôi!” Có chút mỉa mai, thần sắc của Chức Tâm rất lạnh.

Hạ Hà ngó ra, “Sao có thể...”

Không thể nào, họ hàng của Hứa Ngạn Thâm cô đều quen.

Còn nữa Hứa Ngạn Thâm xui xẻo đến thế sao, bây giờ đã bị Chức Tâm liệt thành chồng cũ?

Chức Tâm không chú ý đến thái độ kinh ngạc thái quá của Hạ Hà, chỉ là sau khi bất ngờ gặp lại cô gái đó, nổi sĩ nhục lại trào dâng trong cô, “Mẹ đẻ của con trai ruột chồng cũ của tôi có được tính là người thân của anh ta không?!”

Hạ Hà trước giờ là người rất mạnh mẽ, nghe câu nói bất ngờ này cũng đỡ người ra như chạm phải điện.

Lăng Lăng không phải là con nuôi của họ sao? Nhưng, không đúng, Chức Tâm chưa từng nhắc về Lăng Lăng trước mặt cô, mấy lần cô vô tình hỏi tới vấn đề ai sẽ là người nuôi con nếu ly hôn thành công, Chức Tâm luôn né tránh.

Hạ Hà nhanh tay ngăn nhân viên bán hàng chuẩn bị quẹt thẻ tín dụng tính tiền lại, giật chiếc thẻ, lật mặt sau xem chỗ người ký tên.

Hứa-Ngạn-Thâm.

Cô kinh hoàng, rùng mình, giống như chạm phải thứ dơ bẩn, vội vàng rút chiếc thẻ cho nhân viên bán hàng.

Hứa Ngạn Thâm chết tiệt! Trở thành thứ tồi tệ này từ lúc nào vậy?

Chẳng lẽ năm tháng có thể thay đổi một con người thành ra như thế sao?

Nhan Hiểu Tinh chớp đôi mắt vô tội, tiến gần đến Chúc Tâm, thận trọng lấy lòng, “Chị, chị có khỏe không? Anh ấy rất nhớ chị.”

Rõ ràng là lời rất tốt đẹp, nhưng sao giống một lưỡi dao vô hình đâm vào tim cô.

Chúc Tâm quay đầu lại, nói bằng giọng bình thản: “Tôi đã nói với cô từ lâu, mong cô đừng nhận quà người thân!” Tiếng “chị” này thật làm cô suýt chút nữa hộc máu.

Không sao, cô rất kiên cường.

Nhưng cô gái đó làm như không hề hiểu lời cô nói, giả vờ “thân thiện” với cô, “Chị, chị nói xem chiếc nhẫn này có đẹp không? Em có nên mua không?” Cô ta giờ chiếc nhẫn kim cương chói lòe ra trước mặt cô.

“Đẹp! Cô Nhan, chiếc này đẹp như ba chiếc nhẫn kim cương cô mua trước đó!” Nhân viên bán hàng không biết chuyện bên trong vội vàng tán dương.

Ba chiếc nhẫn kim cương? Muốn lấy chồng đến thế sao?

Chúc Tâm nhìn ngón tay của cô ta một cái, cũng dùng lời ngon tiếng ngọt: “Nhẫn ấy mà, số lượng có nhiều hơn nữa, cara có nặng hơn nữa, quan trọng vẫn là để đàn ông mua tặng thì thích hợp hơn!”

Ha ha, Hạ Hà cười thành tiếng.

Thì ra Chúc Tâm bị chọc giận cũng có lúc nói ra những lời độc địa như vậy.

Mặt Nhan Hiểu Tinh biến sắc, lúc trắng, lúc đỏ.

44. Chương 45

Chủ nhật, cô bị Hạ Hà lôi ra khỏi nhà đi dạo.

“Chúc Tâm, cô ăn ít quá đấy!” Đây là kết quả mà Hạ Hà quan sát được.

Nếu tính luôn cả bữa trưa nay, cô và Chúc Tâm đã đi ăn cùng nhau mấy lần.

Chúc Tâm có hai hàng chân mày đẹp vô cùng, lông mi dài và rậm, khế chớp tự nhiên, mắt cô long lanh, gương mặt nhỏ, chiếc cằm thon gọn hơi xanh xao, cô cho Hạ Hà một cảm giác rất chững chạc nhưng lại toát ra vẻ yếu kiều, dịu dàng khó nói thành lời, khiến người ta rất muốn nâng niu cô.

“Mùa hè đến rồi, ăn không thấy ngon.” Cô không có hứng thú với đồ ăn cho lắm.

Thực ra, dạo này cô khá xanh xao, thể trọng cũng sụt giảm.

“Cô gầy quá, nhiều lắm chắc cũng chỉ bốn lăm cân.” Hạ Hà ước đoán.

Dáng vẻ yếu ớt, gầy gò đó thật khiến người ta xót xa.

“Dạo này có ốm đi một chút, nhưng thể trạng tôi không cao, xương lại nhỏ, cân nặng như thế là được rồi.” Cô cười, cảm thấy không có vấn đề gì.

Mặc dù lúc bận rộn cô thường có cảm giác chóng mặt.

“Tiếp tục kể thiên tình sử ở Pháp của cô đi.” Chúc Tâm vui vẻ chuyển đề tài.

Hạ Hà cười rạng rỡ, được lời như cởi tấm lòng. “Đàn ông Pháp rất lãng mạn, người bạn trai thứ hai của tôi cũng thuộc dạng lãng mạn, anh ấy luôn tìm những khung cảnh thích hợp nhất dạy tôi biết thế nào là hôn, dạy tôi biết thế nào mới là làm tình. Lúc đó tôi rất non nớt, cảm thấy người Pháp sao có thể lãng mạn đến như thế!”

“Cô ấy mà, đã có bao nhiêu bạn trai ở Pháp rồi?” Chúc Tâm cười hỏi.

Cô thích người bạn này, rất thẳng thắn, việc gì cũng dám nói dám làm.

“Nhiều hơn cô nghĩ, chắc có mười ngón tay thêm mười ngón chân!” Hạ Hà cười ha ha, không chút kiêng dè. Cuộc sống ở Pháp của cô tuy không đến nỗi hoang đường nhưng thật sự đầy phóng túng.

“Mười tám tuổi cô đã sang Pháp rồi, chắc mối tình đầu của cô cũng ở Pháp?”

Câu hỏi mà cô chỉ buột miệng nói ra lại làm nụ cười thoải mái trên môi Hạ Hà bỗng khựng lại.

Cụp mắt uống một ngụm cà phê, che giấu nỗi hoang mang trong mắt, nhưng Hạ Hà vẫn chọn cách thẳng thắn, “Không phải, từ nhỏ tôi đã rất thích một chàng trai, anh ấy là một người rất trầm lặng và nghiêm túc. Dù là tiểu học, cấp hai, hay cấp ba, thành tích học tập của anh ấy luôn đứng nhất toàn trường. Bắt đầu quan sát anh ấy, là vì hiếu kỳ, muốn biết anh ấy vì sao lại học giỏi như thế. Nhưng sau khi quan sát mới phát hiện, anh ấy không phải là người thông minh bẩm sinh, mà là anh ấy nỗ lực gấp rất nhiều lần người khác.”

“Một kỳ nghỉ hè lúc còn nhỏ, tôi sống trong nhà anh ấy, ánh đèn ở ô cửa sổ của phòng đối diện không bao giờ tắt trước hai giờ sáng.”

Chức Tâm kinh ngạc.

Thật là một người chăm chỉ, rất giống với ai đó.

“Tranh thủ lúc anh ấy nghỉ ngơi, một đứa bé hiếu kỳ như tôi rất thích đeo theo anh ấy, một người nghiêm túc, thiếu nhân nại, với một đứa bé đeo bám, mè nheo... Bản thân tôi cũng không biết từ lúc nào, hình bóng anh ấy đã trú ngụ trong trái tim tôi.

“Thế là, kỳ nghỉ hè, nghỉ đông hằng năm, tôi đều có thói quen sống ở nhà anh ấy, ngày nào cũng không ngừng hỏi anh, không ngừng mè nheo anh, có muốn làm bạn trai của tôi không. Có lẽ cảm thấy phiền phức vì bị tôi hỏi quá nhiều, vào kỳ nghỉ hè năm cuối cấp ba, anh gật đầu đồng ý.” Hỏi nhiều đến nỗi câu hỏi đó đã trở thành câu cửa miệng của cô.

Lúc anh đồng ý, cô cũng giật nảy mình, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác vui sướng điên cuồng.

Nụ cười trên môi Hạ Hà cũng đã nhạt đi rất nhiều, không rạng rỡ, tươi tắn như trước đó nữa.

“Thật ra lúc đó đã thống nhất chúng tôi sẽ cùng đi Pháp với nhau, chúng tôi sẽ cùng học quản trị kinh doanh. Visa du học của tôi có sớm hơn của anh ấy, thế là tôi đi Pháp trước, nhưng tôi đã không đợi được anh ấy.”

Chức Tâm hơi ngạc nhiên, chàng trai ấy đã xảy ra chuyện gì?

“Sau đó tôi mới biết, anh được người nhà sắp xếp cho học tại một trường đại học trong nước, học một ngành chẳng liên quan gì đến quản trị kinh doanh. Visa du học của anh bị người ta phá đám nên không được phê chuẩn.” Nhắc đến những chuyện đã qua, mắt Hạ Hà có chút lạnh lùng. “Gia đình đó có quá nhiều người, ra sức đạp đổ, ra sức ngăn chặn, sợ một ngày nào đó anh thành công sẽ gây tổn hại đến lợi ích của họ.”

“Sau đó thì sao?” Chức Tâm tò mò hỏi.

“Không có sau đó.” Hạ Hà cười nhẹ, “Kế hoạch du học của anh ấy thất bại, cuộc đời anh ấy đã bắt buộc phải lập ra một kế hoạch khác, và tôi đã bị anh ấy đá ra khỏi kế hoạch đó.”

Chức Tâm kinh ngạc nhìn cô.

“Đâu có gì là lạ, anh ấy gật đầu đồng ý qua lại với tôi chỉ là vì tôi là con gái độc nhất trong gia đình, anh ấy muốn mượn cuộc hôn nhân được tình cảm bồi đắp để thoát khỏi đại gia đình của mình.”

Tình yêu và hôn nhân đối với anh mà nói, vốn dĩ chỉ là một món hàng hoá chờ được giá là bán thôi.

“Dù hai người một ở Pháp, một ở Trung Quốc thì cũng có thể yêu nhau, có thể kết hôn mà!” Chức Tâm không hiểu.

“Thế giới này không phải là thế sao? Con người tranh nhau hơi thở, Phật tranh nhau nén nhang đó sao, những người đó chọc tức anh ấy, mục tiêu cuối cùng của cuộc đời anh ấy là đứng ở vị trí không ai tranh

giành được, còn tôi chỉ là một sự tồn tại không cần thiết.” Thái độ Hạ Hà rất nhẹ nhõm, cô hiểu rất rõ vì sao mình bị bỏ rơi, “Tôi nghĩ, lúc đó kế hoạch của anh chắc là nghĩ cách từng bước từng bước chen chân vào cấp lãnh đạo của công ty, sau đó, lấy một thiên kim con nhà giàu có lợi cho sự nghiệp của anh ấy, lại không cần phân tâm quản lý cơ nghiệp nhà đối phương.” Cho nên, lúc nghe nói anh ấy lấy con gái của một gia đình bình thường, Hạ Hà đã rất ngạc nhiên.

Chức Tâm đỏ lười.

Vì thế, nguyên nhân Hạ Hà bị đá khỏi “kế hoạch” là vì cô ấy còn con gái độc nhất, gánh vác trách nhiệm là người thừa kế sao?!

“Thật ra, anh ấy cũng chẳng có gì cao siêu. Khi còn ở Pháp, khi tôi có người bạn trai thứ tư, thì tôi cũng đã quên luôn cả hình dáng anh ấy!” Hạ Hà ngược mặt cười lớn, cô luôn là người phóng khoáng, “Thế giới này ai thiếu ai thì không sống nổi chứ? Với lại, lúc tôi và anh ấy còn ở bên nhau, thật ra rất bí bách! Loại đàn ông như anh ấy, mình không hôn anh ấy thì anh ấy chẳng đời nào chủ động hôn mình, cho dù là hôn, cũng chỉ là cảm giác lấy lệ cho có!”

Đối với tình cảm của người khác, Chức Tâm không tiện phát biểu gì.

Nhưng, Hạ Hà lại nói đùa với cô, “Còn người đang trong quá trình ly hôn với cô thì sao? Cô đòi ly hôn với anh ấy, không phải vì đang nồng nhiệt với cô được một nửa, lúc vào “trọng tâm” thì anh ấy lại đột nhiên nhớ tới còn việc phải làm, lập tức mở máy tính, không thèm để ý đến cảm giác của cô, để cô thui thủi một mình, thậm chí là cả đêm đấy chứ?!”

Chức Tâm bị sự hài hước của cô làm cho phì cười, “Làm gì có người đàn ông nào lãnh cảm như thế.”

Trong lòng Hạ Hà rất kinh ngạc.

Chính là có người đàn ông lãnh cảm như thế đấy!

Rất nhiều lúc cô nghĩ, rốt cuộc là cô không khơi được cảm xúc trong anh hay là anh đã quen lạnh nhạt, quen chôn giấu cảm xúc thật của mình rồi. Năm mươi chín tuổi, vốn dĩ là lứa tuổi rất sôi nổi, nhưng đến ngay cả lần đầu tiên của họ, cũng là do cô chủ động đề nghị.

Thực tế chứng minh là lý do thứ nhất.

Hạ Hà nhún vai, không muốn tiếp tục đề tài này nữa. “Lát nữa cùng tôi đến tiệm trang sức nhé, cô tôi mời tôi dự tiệc, tôi phải có chút quà chứ.”

.....

Cô cùng Hạ Hà đến tiệm trang sức, nhưng cô không thể ngờ lại gặp cô gái đó ở đây.

“Cô Nhan, chiếc vòng đeo tay bằng đá quý nhiều màu này rất hợp với khí chất xinh tươi của cô!” Nhân viên bán hàng giới thiệu rất nhiệt tình. “Đôi hoa tai này, dù cô để mặt mộc trông cũng rất quyến rũ, tao nhã! Còn nữa, chiếc trâm cài áo đính đá này...”

“Mấy thứ này tôi đều rất thích, nhưng tôi phải đi quay phim mới ngay bây giờ rồi. Bộ phim đầu tiên tôi chỉ đóng vai phụ, có lần át vai nữ chính quá không?” Mặt Nhan Hiểu Tinh tỏ ra đau khổ, xem ra rất dễ lấy lòng người khác.

“Dĩ nhiên là không rồi, đá quý làm ra để mang đến vẻ đẹp rạng rỡ cho người phụ nữ, làm gì có người phụ nữ nào chịu đứng sau người khác!” Nhân viên bán hàng nói vô cùng bùi tai.

“Thế...” Nhan Hiểu Tinh cắn cắn môi, hình như vì sự thuyết phục của đối phương mới động lòng, “Được rồi, giúp tôi gói lại, bạn trai tôi từng nói, tôi muốn tiêu tiền thế nào thì tùy anh ấy không để ý đến.”

“Được, được, được!” Nhân viên bán hàng mừng rỡ, bắt đầu giới thiệu sản phẩm khác, “Cô Nhan, cô xem chiếc nhẫn bằng kim cương kiểu mới ra này có thích không? Nếu bạn trai cô cầu hôn cô, chiếc nhẫn này là thích hợp nhất rồi!”

Mắt Nhan Hiểu Tinh sáng lên, để mặc nhân viên bán hàng đeo gang tay trắng từ từ lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của mình.

“Chức Tâm, cô đứng ngó ra đây làm gì? Mau lại đây giúp tôi chọn đi, tôi rất ghét chọn mấy thứ vô vị này!” Hạ Hà xem đến hoa cả mắt, sốt ruột gọi Chức Tâm, lúc ngoái đầu lại thì phát hiện Chức Tâm đứng thần ra, sắc mặt kỳ lạ.

Nghe thấy cái tên quen thuộc, Nhan Hiểu Tinh đang đứng quay lưng lại phía họ sững người, ngón tay cô gấp lại, không để chiếc nhẫn lồng sát vào ngón tay mình.

“Chị!” Cô quay đầu lại, cười ngọt ngào, thân thiện gọi Chức Tâm. Lúc này, đổi thành Hạ Hà ngó ra.

Em gái Chức Tâm? Chức Tâm không phải là con một sao?

Trước đó, cô cũng chú ý đến cô gái này, toàn thân Chanel nhưng lại không giống người trong giới của họ.

Cho nên, nếu cô đoán không lầm, thì chắc là tình nhân giấu mặt của một đại gia nào đó.

Hạ Hà phát hiện sự nhiệt tình của đối phương khiến sắc mặt Chức Tâm thay đổi, nét mặt luôn yêu kiều, dịu dàng bỗng đánh lại.

“Hạ Hà, chúng ta đi!” Chức Tâm kéo Hạ Hà, không thể đứng ở đó thêm một phút nào nữa.

“Vì sao, cô ta là ai, là họ hàng của cô ư?” Hạ Hà cảm thấy bất thường, luôn miệng hỏi.

“Cô ta là họ hàng của chồng cũ tôi!” Có chút mỉa mai, thần sắc của Chức Tâm rất lạnh.

Hạ Hà ngó ra, “Sao có thể...”

Không thể nào, họ hàng của Hứa Ngạn Thâm cô đều quen.

Còn nữa Hứa Ngạn Thâm xui xẻo đến thế sao, bây giờ đã bị Chức Tâm liệt thành chồng cũ?

Chức Tâm không chú ý đến thái độ kinh ngạc thái quá của Hạ Hà, chỉ là sau khi bất ngờ gặp lại cô gái đó, nổi sĩ nhục lại trào dâng trong cô, “Mẹ đẻ của con trai ruột chồng cũ của tôi có được tính là người thân của anh ta không?!”

Hạ Hà trước giờ là người rất mạnh mẽ, nghe câu nói bất ngờ này cũng đỡ người ra như chạm phải điện.

Lãng Lãng không phải là con nuôi của họ sao? Nhưng, không đúng, Chức Tâm chưa từng nhắc về Lãng Lãng trước mặt cô, mấy lần cô vô tình hỏi tới vấn đề ai sẽ là người nuôi con nếu ly hôn thành công, Chức Tâm luôn né tránh.

Hạ Hà nhanh tay ngăn nhân viên bán hàng chuẩn bị quẹt thẻ tín dụng tính tiền lại, giục chiếc thẻ, lật mặt sau xem chỗ người ký tên.

Hứa-Ngạn-Thâm.

Cô kinh hoàng, rùng mình, giống như chạm phải thứ dơ bẩn, vội vàng rút chiếc thẻ cho nhân viên bán hàng.

Hứa Ngạn Thâm chết tiệt! Trở thành thứ tồi tệ này từ lúc nào vậy?

Chẳng lẽ năm tháng có thể thay đổi một con người thành ra như thế sao?

Nhan Hiểu Tinh chớp đôi mắt vô tội, tiến gần đến Chức Tâm, thận trọng lấy lòng, “Chị, chị có khỏe không? Anh ấy rất nhớ chị.”

Rõ ràng là lời rất tốt đẹp, nhưng sao giống một lưỡi dao vô hình đâm vào tim cô.

Chức Tâm quay đầu lại, nói bằng giọng bình thản: “Tôi đã nói với cô từ lâu, mong cô đừng nhận quà người thân!” Tiếng “chị” này thật làm cô suýt chút nữa hộc máu.

Không sao, cô rất kiên cường.

Nhưng cô gái đó làm như không hề hiểu lời cô nói, giả vờ “thân thiện” với cô, “Chị, chị nói xem chiếc nhẫn này có đẹp không? Em có nên mua không?” Cô ta giờ chiếc nhẫn kim cương chói lòe ra trước mặt cô.

“Đẹp! Cô Nhan, chiếc này đẹp như ba chiếc nhẫn kim cương cô mua trước đó!” Nhân viên bán hàng không biết chuyện bên trong vội vàng tán dương.

Ba chiếc nhẫn kim cương? Muốn lấy chồng đến thế sao?

Chức Tâm nhìn ngón tay của cô ta một cái, cũng dùng lời ngon tiếng ngọt: “Nhẫn ấy mà, số lượng có nhiều hơn nữa, cara có nặng hơn nữa, quan trọng vẫn là để đàn ông mua tặng thì thích hợp hơn!”

Ha ha, Hạ Hà cười thành tiếng.

Thì ra Chức Tâm bị chọc giận cũng có lúc nói ra những lời độc địa như vậy.

Mặt Nhan Hiểu Tinh biến sắc, lúc trắng, lúc đỏ.

45. Chương 46

Hạ Hà thật ra ít nhiều cũng biết mục đích cô hẹn mình đến. “Cô, lâu rồi không gặp.” Cô cười rạng rỡ bước chân vào nhà Hứa gia.

Ở đây, từng có biết bao hồi ức về tuổi thơ, thời niên thiếu của cô.

Cô ruột của cô cũng là mẹ lớn của Hứa Ngạn Thâm, là “hoàng hậu nương nương” của cái gia đình này, cũng chính là hung thủ trực tiếp làm cho cô và Hứa Ngạn Thâm phải chia tay.

“Mấy năm không gặp, Hạ Hà càng lớn càng đẹp ra.”

Vì xuất thân danh giá, mẹ lớn là một người phụ nữ rất lạnh lùng và cao ngạo, nhưng đối với cô - người thừa kế duy nhất của Hạ gia, không thể không khách sáo.

“Đâu có, Hạ Hà ba mươi tuổi rồi, đã là gái già rồi!” Cô cười giả lả.

Bà cô giả vờ thân thiện kéo tay cô, đi về phía ghế sofa.

Cô vừa yên vị, bà cô đã nhẹ nhàng vỗ tay cô, từ tốn đi vào thẳng vấn đề, “Hạ Hà, hôm nay cô gọi cháu đến là để...”

“Á, cô ơi, cháu quên mất!” Biết rõ đối phương muốn nói gì, Hạ Hà giả vờ nhiệt tình cắt ngang bà, “Trước lúc đến đây, cháu đã mua quà cho cô và anh họ rồi! Chúng ta mở quà ra trước đã nhé!” Xuất thân quyền quý, cái chiều làm bộ làm tịch này, cô sao có thể không hiểu, chỉ là trước nay cô không thích những trò này thôi.

Vì thế Hạ Hà không thích đến Hứa gia, trước đây nếu không phải vì ai đó, kỳ nghỉ hè hàng năm cô cũng sẽ không nghe theo lời cha, dọn đến để bà cô lạnh lùng, khó gần chăm sóc cô.

Hạ Hà tặng bà cô một chiếc vòng kim cương Camelia, “Còn chiếc hộp này cháu tặng anh cả...”

Giả lả một lúc, vẽ sứt ruột hiện rõ trên mặt bà cô không có vẻ gì là dịu lại, cô đang định lên tiếng.

“Cô hai.” Đôi mắt sắc bén của cô, vừa nhìn đã thấy Tổng Tiêu Phong đang đứng bên cầu thang nhìn về hướng họ.

Mặt cô ruột sầm xuống.

Mẹ của Hứa Ngạn Thâm vội vàng đi nhanh về phía cô, “Hạ Hà, đúng bao năm không gặp.” Hồi đó, bà còn mấy lần len lén theo dõi Hạ Hà nửa đêm nửa hôm từ phòng con trai mình đi ra.

Hạ Hà và Hứa Ngạn Thâm từng yêu nhau, một đứa tính tình cởi mở, một đứa thì sống nội tâm, tuy thường cãi nhau nhưng cũng không có mâu thuẫn gì lớn, mãi đến khi họ chia tay.

Đối với Hạ Hà, bà rất hài lòng, đặc biệt là bà sẽ rất sung sướng nhìn thấy cảnh bà lớn tức hộc máu nếu con trai bà có thể nên duyên với Hạ Hà.

Tiếc là, lần trước vừa nghe nói Hạ Hà về nước, bà nói chưa được vài câu trước mặt con trai mình, thì anh đã trở mặt.

“Cô hai, chiếc trâm cài áo kim cương này tặng cô.” Hạ Hà cười rạng rỡ với Tống Tiêu Phong khiến bà lấy lại được rất nhiều thể diện trước mặt bà lớn.

Sắc mặt của bà lớn càng khó coi hơn.

Hầm xe trong biệt thự có tiếng đỗ xe.

“Em họ, hoan nghênh em đến Hứa gia!” Hứa Ngạn Ý vừa bước vào đã ôm lấy cô, tỏ ra rất nồng nhiệt với cô.

“Anh họ, em có một chiếc đồng hồ rất thời trang, rất bắt mắt tặng anh!” Hạ Hà vui vẻ ôm lại anh ta, sau đó cười cười định quay người lấy quà.

Nhưng tay cô đã bị Hứa Ngạn Ý giữ lại.

“Ấy, em họ, em chắc biết anh họ này muốn gì mà.” Hứa Ngạn Ý nhìn cô đầy ngụ ý.

Xem ra, cái nhà này hôm nay không định buông tha cho cô.

Hạ Hà ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng đã rất khó chịu.

Chẳng lẽ đến ngay cả quyền tự do lựa chọn đối tác cô cũng không có sao? Đừng nói đến những ưu điểm khác, năng lực của Hứa Ngạn Thâm quả thật ai cũng ngưỡng mộ.

“Em họ, em đừng nói với anh, em có hứng thú với tay Hứa Ngạn Thâm ấy nhé.” Hứa Ngạn Ý cố ý châm chọc hỏi, ánh mắt dò xét sắc bén vô cùng.

Anh đang ám chỉ cô tình ngay lý gian?

“Anh họ à, sao anh biết?! Em định mượn cơ hội tác lần này, theo đuổi anh ấy một lần nữa.” Người khác đã cho là như vậy, cô chỉ bằng cứ thoải mái “thừa nhận.”

Ngay lập tức, cô ruột tỏ ra rất kinh ngạc, sắc mặt anh họ tối sầm lại còn Tống Tiêu Phong sững âm ỉ.

“Em điên rồi, hồi đó thằng đó đá em không thương tiếc như thế, bây giờ em còn tiếc nuối hần!” Hứa Ngạn Ý lớn tiếng kể tội.

Hạ Hà thích Hứa Ngạn Thâm, từ nhỏ đến lớn không phải là chuyện gì bí mật.

Năm đó, vì phải chia tay với Hứa Ngạn Thâm, Hạ Hà chẳng còn thiết học hành gì nữa, lập tức lên máy bay về với Hứa Ngạn Thâm.

“Lúc đó, anh ấy dứt khoát không muốn gặp em, em nghĩ cô và anh chắc đã tốn không ít công sức.” Nụ cười của Hạ Hà vẫn vậy, chỉ là nhìn kỹ, phát hiện sự ảm áp trong nụ cười của cô đã vơi đi rất nhiều.

Tống Tiêu Phong cười tươi như hoa, “Hạ Hà cháu nói không sai, năm đó ấy mà...” Bà cố ý kéo dài giọng, quét mắt nhìn những người có mặt một cái.

Năm đó, người của bà lớn quả thật đã nói rất nhiều lời quá đáng.

Hứa Ngạn Ý trợn mắt nhìn Hạ Hà, vội vàng cắt ngang Tống Tiêu Phong, “Em gái ngốc nghếch, nếu năm đó Hứa Ngạn Thâm thật sự thích em, nó có dễ dàng nói chia tay không? Em càng không biết nó yêu vợ nó bây giờ thế nào đâu, đối với phụ nữ khác, nó hoàn toàn không ‘ngốc’ lên được!”

Không “ngốc” lên được...

Hạ Hà cảm thấy mặt mình méo mó vì phải cố nén để không cười thành tiếng.

“Khụ khụ!” Cô ruột húng hắng ho.

“Anh nói ai không ‘ngốc’ được?!” Sự sỉ nhục này làm sao nhịn được. Tống Tiêu Phong bỗng trở nên hung dữ.

Một bóng người rần rở vừa đúng lúc bước vào.

“Tôi nói đó, thế nào?” Hứa Ngạn Ý khinh khỉnh nhìn em trai mình.

Rõ ràng chỉ là một đứa con riêng có gì hay ho đâu!

Gật đầu với Hạ Hà như một lời chào, thái độ Hứa Ngạn Thâm lạnh lùng hơn ai hết, như thể đối tượng mà mọi người đang nói đến không phải là anh.

Nếu hôm nay không phải là ngày họp gia đình hàng tháng, anh không muốn xuất hiện ở đây chút nào.

“Con mắt nào của anh thấy con trai tôi không ‘ngóc’ được?” Tổng Tiêu Phong bắt đầu nổi khùng, Hạ Hà vừa nói có hứng thú với con trai bà, Hứa Ngạn Ý liền phá rối, lảng mạ.

“Nếu nó ‘ngóc’ lên được sao để một thằng con trai mà cũng phải dùng đến ‘ổng’? Hứa Ngạn Ý hùng hổ, “Có thằng đàn ông bình thường nào không dùng súng thật khi lâm trận?!”

Cô ruột sợ con trai mình gây chuyện, tiếng ho càng to hơn.

Hạ Hà sửng sốt.

Hứa Ngạn Thâm chậm rãi nhìn anh ta, ánh mắt sắc lẹm.

Anh không ngờ, không có gì giấu được mẹ lớn, đến chuyện này mà cũng điều tra ra được.

Vì thế trước đây, trước mặt Chúc Tâm, luôn nhắc đến chuyện xét nghiệm ADN là cố ý muốn làm khó anh?!

“Ông gì chứ?” Tổng Tiêu Phong có chút mơ hồ.

Chuyện đã đến nước này, Hứa Ngạn Ý nói tuốt tuột, “Em ba, không phải anh hai đây không tin vào ‘năng lực’ của chú, nhưng nếu có ‘bệnh’ thì phải điều trị, không phải cứ dựa vào chuyện em dâu sảy thai hết lần này đến lần khác là có thể chứng minh mình ‘khỏe mạnh’”

Anh ta cố ý đổi trắng thay đen, đảo lộn thị phi, hy vọng em họ nghe thấy sẽ vì hạnh phúc tương lai của mình mà gạt bỏ ý định theo đuổi Hứa Ngạn Thâm.

Hứa Ngạn Thâm bình thản nhìn anh ta, ánh mắt anh càng bình thản bao nhiêu thì Hứa Ngạn Ý càng nổi gai ốc bấy nhiêu.

Chết tiệt, cái thằng trời sinh đã u ám rồi!

“Chẳng trách em dâu bỏ chú mà đi, làm gì có người nào chịu nổi tính cách của chú!” Hứa Ngạn Ý dựng tóc gáy, huyết sáo, cố làm ra vẻ đắc ý quay người, ôm eo vợ yêu thiên kim.

Cô vợ đang mang bầu năm tháng, bụng đã lùm lùm lấy tay che miệng, trộm cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

Thật không thể chịu nổi! Những lời nói nhăng nhít, đầy ác ý này từ nhỏ Hạ Hà đã nghe đủ rồi, thật sự không muốn lặp lại cảnh tượng này nữa.

Cô ruột và anh hai lúc nào cũng tìm cách đối đầu với Hứa Ngạn Thâm, bà ba, bà tư vì muốn lấy lòng bà lớn, có thể đâm chọt mấy câu là đâm chọt mấy câu, sống kiểu này không thấy mệt sao?!

“Hứa Ngạn Thâm, em tìm anh có chuyện!” Cô dứt khoát kéo tay anh, thái độ giống như đang định tìm anh nói chuyện riêng.

Cô có chuyện quan trọng hơn! Cái thẻ tín dụng khiến cô bốc hỏa đó! Cô nhận ra, Chúc Tâm không thờ ơ như vẻ bề ngoài mà cô ấy thể hiện.

“Ừ.” Anh đứng dậy, vừa theo cô đi được vài bước, nghĩ gì đó, anh dừng lại.

“Ngạn Ý, túi mắt anh xệ rồi kìa, có thời gian nên chăm sóc nhiều hơn.” Suy nghĩ một lát, anh lên tiếng.

Tuy là anh em cùng cha khác mẹ nhưng gương mặt họ có nhiều nét rất giống nhau, chỉ là Hứa Ngạn Ý tuy đẹp trai nhưng trông yếu ớt, già nua hơn anh cả và anh nhiều.

“Phóng túng quá độ không tốt cho sức khỏe đâu.” Ném ra một câu khuyên nhủ, anh thản nhiên bỏ đi.

Nghe thấy câu nói đó, Hứa Ngạn Ý giật mình, quả nhiên, cô vợ yêu bên cạnh đã chờ người ra như hoá đá.

Phóng túng quá độ ư, phóng túng quá độ... Vợ có thai năm tháng, anh ta lấy đâu ra “dục” nhiều thế để mà đi “phóng” chứ, trừ phi...

“Hứa Ngạn Ý, hôm qua anh còn thề anh với ả diễn viên đó không có gì mà!” Vợ yêu thiên kim tru tréo.

Nơi hẹn cũ, dưới gốc cây to.

Hứa Ngạn Thâm và Hạ Hà giữ khoảng cách.

“Em từng cho rằng, lúc nhỏ chúng ta rất thân với nhau.” Cô đi thẳng vào vấn đề.

“Đó là do em cứ bám theo anh.” Anh hồ hững đáp.

“Được thôi, cứ cho là em bám anh đi, nhưng em tự nhận mình đủ hiểu anh. Anh quả thực là người đàn ông không có máu, không có nước mắt, bất cứ việc gì, bất cứ quyết định nào anh cũng chỉ xem có lợi ích lâu dài hay không. Tính cách của anh vốn đã rất tệ, em không tô hồng anh, nhưng em cảm thấy anh vẫn không tệ hại đến mức độ này.”

Dù là một kiến trúc hoàn hảo nhất, chất liệu, màu sắc, nghệ thuật cũng đều dựa vào cá tính, sở thích của chủ nhân nó. Hứa Ngạn Thâm tuy không phải là người vô cùng đẹp trai, nhưng anh mạnh mẽ và có nghị lực, mắt anh rất sâu, bờ môi nghiêm khắc, kiên định, nhìn bề ngoài thì là người đàn ông một khi đã yêu là rất chung thủy, không bao giờ phản bội.

“Em muốn hỏi gì?” Anh cắt ngang.

Bây giờ anh không có tâm trạng để trò chuyện với người khác.

“Được, em nói thẳng ra vậy! Nhan Hiểu Tinh có quan hệ thế nào với anh? Thẻ tín dụng của anh sao lại nằm trong tay cô ta? Anh có thật là có con với cô ta không? Anh dựa vào cái gì mà lại đối xử với vợ mình như vậy? Anh dựa vào cái gì mà dung túng cho người phụ nữ khác xác xược khắp nơi như vậy?” Hạ Hà cũng không vòng vo nữa.

Hạ Hà biết mình vẫn rất thích anh, tình cảm của cô đường đường chính chính, cho nên, cô hy vọng người đàn ông mình thích cũng đường đường chính chính.

“Vì sao lại hỏi như thế?” Đây dù sao cũng là chuyện nhà anh, anh không nghĩ Hạ Hà lại biết rõ như vậy.

Trừ phi, cô điều tra anh.

Nhưng Hạ Hà không phải là người như vậy.

“Anh đừng hỏi sao em biết được! Em chỉ có thể nói với anh, cô gái đó dùng thẻ tín dụng của anh mua ba chiếc nhẫn kim cương, rồi đi rêu rao là bạn trai tặng mình! Nhẫn, anh có hiểu nhẫn có ý nghĩa gì không?!” Cô gái đó rất muốn được gả vào nhà quyền quý.

Giống như nghe thấy một câu chuyện cười rất nhạt nhẽo, Hứa Ngạn Thâm chỉ khẽ nhếch khóe môi.

“Anh bỏ cái kiểu cười đó đi!” Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy anh cười vui vẻ, nhẹ nhõm.

Nhưng, nụ cười đó có thể khiến cô chắc chắn một điều.

“Anh không hề để mắt đến cô gái đó đúng chứ?”

Anh hồ hững không tỏ thái độ gì.

“Nhưng, anh có từng nghĩ, chuyện của cô ta, nếu truyền đến tai vợ anh, cô ấy sẽ nghĩ thế nào không? Bất kỳ người phụ nữ có tư duy bình thường nào cũng không thể chấp nhận nổi chuyện này!” Phần liên quan đến Chúc Tâm, Hạ Hà không thể nói ra.

Thái độ điềm tĩnh của anh cuối cùng cũng có chút lung lay.

Tìm được một chỗ sạch sẽ ở bồn hoa bên cạnh, anh ngồi xuống.

Lúc còn nhỏ, mỗi lần tâm trạng không vui, anh cũng như thế này, bình tĩnh ngồi xuống, điều chỉnh lại cảm xúc.

Hạ Hà cũng ngồi xuống bên cạnh anh, giọng dịu lại, “Quen biết nhau mười mấy năm, anh không thể coi em là bạn được sao?”

Thật ra, Hứa Ngạn Thâm rất khó chiều, cương hay nhu đều không làm gì được anh.

“Anh không làm bạn với phụ nữ.” Quả nhiên, anh thản nhiên trả lời, như tạt gáo nước lạnh vào người cô.

Sở dĩ anh không muốn kết bạn với phụ nữ là vì anh ghét sự mờ ám.

“Thế thì đối tác, được rồi chứ?!” Hạ Hà cảm thấy thật bất lực.

Họ đã là đối tác trong công việc.

Người đàn ông này, chỉ cần khẳng định một việc gì rồi là cố chấp không thể chịu nổi.

Anh không đáp, trầm tư rất lâu, sau đó nói, “Trên đời này, người phụ nữ ngu ngốc nhất chính là loại người giống mẹ anh.”

Hạ Hà lập tức hiểu ra, anh đã bắt đầu sẵn lòng trò chuyện.

“Loại phụ nữ này chỉ ham danh lợi, tiền tài, dễ dàng bị mua chuộc, dễ dàng bị khống chế. Cho nên anh từng chút một khước đại khuyết điểm tham lam này của mẹ mình. Bà ấy dựa dẫm vào anh, giống như loài cây tầm gửi vậy, rời xa tiền chỉ có chết.” Anh bình thản nói.

Chính bởi vì anh có thể khống chế được mẹ mình nên dù mẹ anh có không thích Chức Tâm, hôn nhân của anh, mẹ anh cũng chẳng thể là người quyết định.

“Chiếc thẻ tín dụng đó, là dùng để bồi dưỡng lòng tham của con người.” Anh dùng chính cách làm tha hoá mẹ mình để nuôi cô gái đó, cho đến khi, cô ta lộ bộ mặt thật, tòi tẹ xấu xa ọi người cùng thấy.

“Trên người cô ta có thứ mà anh cần.”

Hạ Hà nghĩ mãi không hiểu, cô gái đó ngoài gương mặt xinh đẹp ra còn có giá trị gì khác để anh lợi dụng?

“Máu.”

Từ lần Chức Tâm suýt chết đó, anh bắt đầu không còn tin bất kỳ người nào, bất kỳ một cơ cấu nào.

Anh không thể bỏ mặc người mình thương yêu, để chờ đợi hai chữ “vận may”.

“Một năm trước, lúc sắp thai, cô ấy gặp sự cố. Thật ra hôm đó, người ấu không phải là không liên lạc được mà là cổ tình cúp máy.” Hàm dưới cương nghị của anh thấp thoáng đường gân xanh, sự cố đó là nỗi ám ảnh rất lớn của anh ã đến bây giờ, “Bởi vì Chức Tâm cần ít nhất 800ml máu, không ai dám cho.”

“Hai tư tiếng cô ấy rơi vào tình trạng nguy kịch, anh đã huy động toàn bộ Hứa gia đi khắp thành phố tìm người có nhóm máu AB RH-, khó khăn lắm mới tìm được bốn người, một người tuổi đã lớn, một người sức khoẻ không tốt, còn hai người, đưa bao nhiêu tiền cũng không dám hiến.”

“Anh mãi mãi nhớ cơn ác mộng đó, cô ấy nằm đó, bất kỳ lúc nào cũng có thể ra đi, có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.” Giọng nói ngắt quãng, bật ra từ cổ họng anh, “Cuối cùng anh hiểu được một sự thật, lúc con người chống chọi với những sự cố ngoài ý muốn thì sức lực vô cùng nhỏ bé.”

“Anh giữ cô ta lại, nuôi cô ta, là vì đề phòng sự cố ngoài ý muốn? Anh có từng nghĩ, Chức Tâm sẽ không thể nào chấp nhận nổi, bên cạnh anh đột nhiên xuất hiện thêm một người phụ nữ nữa không?” Hạ Hà quá bất ngờ.

“Anh không định xảy ra chuyện gì với cô gái đó.” Anh không phải là Hứa Ngạn Ý, chỉ cần thấy phụ nữ có chút nhan sắc là lại động dục tình.

Anh có ý chỉ phi thường, hơn nữa, anh chẳng có chút hứng thú nào đối với cô gái đó.

Hạ Hà dở khóc dở cười, “Câu nói này anh đã nói với Chức Tâm chưa?”

Anh bình thản, “Câu này thì đã nói rồi nhưng nguyên nhân thì anh không nói cho cô ấy biết. Bởi vì cá tính của cô ấy không chấp nhận nổi, sau sự việc đó, anh vốn đã muốn quyên tiền để thành lập một tổ chức từ thiện, nhưng Chức Tâm không đồng ý, phản ứng rất dữ dội, bọn anh đã từng vì chuyện này mà cãi nhau.”

Ban đầu Chúc Tâm còn rất vui vẻ, tưởng là làm được một việc tốt cho xã hội, nhưng sau khi biết được yêu cầu của anh, hai vợ chồng bắt đầu cãi nhau, không ai chịu nhường ai, đến cuối cùng để không làm tổn hại đến tình cảm, đành phải bỏ dở ý định đó.”

Yêu cầu duy nhất của anh là quỹ đó để Chúc Tâm hưởng lợi, cô không được tham gia.

Cho là anh cặn kẽ, ích kỷ cũng được, dù sao máu của Chúc Tâm, một giọt anh cũng không cho người khác đụng đến.

“Cho nên, anh không nói nguyên nhân cho cô ấy biết mà tự làm theo ý mình?” Thật nực cười.

Cô không phải ngày đầu tiên quen biết anh, người đàn ông này đã muốn làm việc gì là cố chấp không chịu nổi.

Nếu hồi đó, anh chỉ cần có một chút “cố chấp” này với cô thôi, thì họ đã không phải chia tay nhau rồi.

“Muốn tìm một trợ lý có năng lực, một năm cũng phải mất vài triệu, cho cô gái đó đi khám sức khỏe định kỳ, nuôi một ‘cỗ máy’ cũng giống như nuôi một nhân viên vậy mà.” Tư tưởng của anh vẫn máu lạnh như thế.

“Nhưng, phản ứng của Chúc Tâm rất quyết liệt?” Hạ Hà cảm thấy buồn cười móm tiếp câu chuyện cho anh.

Anh dùng quá nhiều thời gian để chuyên tâm vào công việc, căn bản là chẳng có thời gian đâu để nghiên cứu tâm lý phụ nữ.

“Hành vi của anh trong mắt bất cứ ai cũng là đang nuôi nhân tình!” Cô nhắc nhở anh.

“Người sáng suốt sẽ tự hiểu rõ. Anh cần nhiều phụ nữ như vậy để làm gì? Chuyện ‘nhà’ của Hứa gia, nhìn chưa đủ phiền phức hay sao?” Anh nhíu mày.

Biểu hiện của anh vẫn chưa đủ ư? Dù là trong sinh hoạt vợ chồng, hay cách đối xử với cô đều chứng minh một sự thật anh chỉ có một mình Chúc Tâm.

“Ngay đến em là người ngoài mà còn nghi ngờ, huống hồ gì là vợ anh!” Đúng là đầu óc có vấn đề.

Không phải là ký sinh trùng trong bụng anh, anh lại cự tuyệt trò chuyện, người khác sao có thể hiểu được anh.

Anh trầm ngâm, “Anh từng nói với cô ấy, cho anh thời gian một năm.” Cô ấy đã ghét Nhan Hiểu Tinh cứ lớn vồn quanh anh, thế thì anh sẽ nghĩ cách để vừa đạt được lợi ích vừa đuổi cô ta đi.

Chính vì quá bận lòng đến sự khó chịu của cô nên kế hoạch của anh mới thay đổi.

Nhưng, câu trả lời của cô là, cô vẫn dứt áo ra đi.

Anh lại do dự, mới phát hiện, họ hình như đã không còn có thể quay lại như trước đây được nữa.

Anh hoảng hốt, anh tức giận, anh muốn nắm thật chặt cái hạnh phúc thuộc về mình nhưng, ngược lại, hạnh phúc mất đi càng lúc càng nhanh hơn.

Cô tránh né anh, căm hận anh như tránh loài rắn rết, từ lúc ở Mỹ.

Có lẽ, một thứ tình cảm khác của cô cũng đã bắt đầu ở Mỹ.

Vừa nghĩ đến đó, anh đã muốn bật cười, lồng ngực đau tức không chịu nổi.

Hôm đó không phải là ảo giác, anh có thể nhìn ra, cô đối xử rất đặc biệt với gã đó, rất lo lắng, rất quan tâm.

“Không muốn nói nữa!” Mặt lạnh tanh, anh phui phui bụi bám trên quần, đứng dậy.

“Em còn có rất nhiều điều chưa hỏi!” Hạ Hà hỏi hă.

“Hứa Lãng đúng là con của anh.” Biết cô muốn hỏi gì, anh thẳng thắn thừa nhận.

Hứa Lãng là con trai của anh thật ư? Không có bất kỳ kỷ niệm nào.

“Còn về Nhan Hiểu Tinh, thật khéo, cô ta cũng đích thực là mẹ ruột của Hứa Lăng. Nhưng việc này đối với anh, chẳng có bất kỳ ảnh hưởng gì.”

Nghe nói thế, Hạ Hà phẫn nộ, “Sao lại không có ảnh hưởng gì? Bất kỳ người phụ nữ nào cũng muốn được nhờ con mình, hồi đó, mẹ anh cũng không phải sinh ra anh mới bước được vào Hứa gia đó sao? Chính vì anh, nên cô ta mới xác láo, xác láo tới nỗi... có thể sẽ hồng hách với cả vợ anh!”

Anh khẽ nhún mày, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Vì dù gì mẹ anh cũng chưa từng dám vô lễ với mẹ lớn.

Nhưng, Hạ Hà đã nhắc đến, hình như quả thật có chút giống, có những câu nói, Nhan Hiểu Tinh “thừa nước đục thả câu”.

“Anh sẽ dạy dỗ cô ta, để cô ta đến mơ cũng đừng nghĩ.” Nghĩ thông một chuyện gì đó rồi, mắt anh đã lạnh, nét mặt anh lại càng lạnh hơn.

Sự phẫn nộ của Hạ Hà không thể tiêu tan, thậm chí còn trào lên cuống họng, “Hứa Ngạn Thâm anh là đồ đàn độn, trọng điểm của vấn đề không phải là ở đây! Anh muốn tìm người mang thai hộ, sao không bàn bạc với Chúc Tâm? Vì sao anh lại đi lừa dối cô ấy, anh biết một người phụ nữ khi biết những chuyện này suy sụp đến thế nào không?! Còn nữa, anh hoàn toàn có thể cấy phôi thai của hai vợ chồng vào bụng người khác mà, luật pháp Trung Quốc chưa cho phép thì anh có thể đi Mỹ, em không tin anh làm không được!” Vì sao, lại tước đoạt quyền làm mẹ của Chúc Tâm? Anh hoàn toàn có thể tìm ra cách tốt hơn để giải quyết vấn đề này.

“Anh không muốn cô ấy phải chịu bất kỳ nỗi đau nào nữa, anh không muốn cấy phôi thai!” Thái độ của anh rất bình thản, lạnh lùng trả lời. “Hơn nữa, con của anh và cô ấy, cũng không thể trở thành một món hàng, cấy vào trong bụng người khác được.”

Câu trả lời này khiến Hạ Hà sững sốt.

“Thế, anh có từng nghĩ sau mấy năm nữa sẽ để Chúc Tâm tự mình sinh con cho anh không?” Đây là đáp án duy nhất

“Không! Cả đời này cô ấy không được phép mang thai nữa!” Anh phủ nhận ngay.

Thật ư?

Trước sau bất nhất quá, Hạ Hà không tin.

Đột nhiên, cô phá lên cười, bởi vì, “Nói dối!”, Hạ Hà vạch trần anh, “Thì ra, không phải chỉ có phụ nữ mới nói không là có! Lý trí của anh rất kiên quyết, chẳng ai có thể làm anh dao động, tuyệt đối không để cho Chúc Tâm mang thai nữa, anh rất sợ mất cô ấy! Nhưng, tình cảm anh lại không nghe theo lý trí, thậm chí hy vọng vào một ‘sự cố ngoài ý muốn’!”

Cho nên, đến ngân hàng máu sống cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Cô thật không ngờ, người máu lạnh như Hứa Ngạn Thâm cũng có lúc mâu thuẫn đến vậy.

Anh sững sờ, “Không có!” Anh lớn tiếng phủ nhận.

Không phải như thế!

“Bất kỳ biện pháp tránh thai nào cũng không thể an toàn 100%, nếu lỡ gặp phải ‘sự cố’, anh sẽ để Chúc Tâm phá thai ngay sao?!” Hạ Hà cũng mồm mép không kém, một mực muốn thăm dò anh.

Quả nhiên, hàm dưới của anh gân xanh lại nổi lên.

Nếu lỡ mang thai thật thì...

Thái độ của anh chính là câu trả lời chính xác nhất.

Chỉ là, Hạ Hà lại cảm thấy buồn cho anh, “Anh họ, anh có từng nghĩ tình yêu khi mạnh mẽ thì không có gì phá vỡ được, nhưng khi yếu ớt thì chỉ cần đẩy nhẹ cũng vỡ tan tành không? Anh có chắc, tất cả những việc anh làm vẫn còn cần thiết cho tương lai chứ? Có lẽ, hai người đã không còn có thể quay trở lại được nữa.”

Có lẽ, nghĩ lại, kẻ giết chết cuộc hôn nhân của họ là chính anh.

Hồi lâu sau, anh mới nghiêng rằng nói, “Cô ấy sẽ ở bên anh! Những thứ khác anh không quan tâm!” Cho dù đã không còn mang lại sự ấm áp cho nhau.

46. Chương 47

“Trời... trời... trời ơi!” Một buổi sáng trong toà soạn, một nữ đồng nghiệp kêu lên thất thanh, “Tiểu Phàm, cậu xem báo hôm nay chưa?”

Nữ đồng nghiệp tên Tiểu Phàm là phóng viên mảng giải trí.

“Sao có thể như thế được?” Vừa nhìn títt bài, cô lập tức giăng lấy tờ báo.

Sao có thể như thế? Để xảy ra scandal lớn thế này, thanh danh vất vả gầy dựng trước đây coi như đổ sông đổ bể.

Mấy đồng nghiệp khác cũng tò mò chụm lại.

“Không phải chứ, ‘Ảnh’ gia nhập Tổ hợp truyền kỳ lại có nội tình lớn thế sao?” Có một đồng nghiệp thường ngày rất cuồng các ngôi sao, kinh ngạc kêu lên.

Đang chuyên tâm viết bài, nghe thấy cái tên quen thuộc, cô ngẩng đầu lên, đặt bút xuống.

Một đồng nghiệp nét mặt rất kích động, đã đọc lớn ọi người nghe: “Một chàng trai trẻ vốn đã bị loại ngay từ vòng đầu, không chút tiếng tăm, làm thế nào để chen chân vào vòng chung kết năm đó? Để chúng tôi từ từ vén bức màn che đầy giới giải trí, đầu tiên là lên giường, sau đó là đóng phim...”

“Thật không thể tin nổi! Sở dĩ cậu ấy được chọn làm ‘Ảnh’ là nhờ bạn gái mình ngủ với một ông lớn nào đó trong làng giải trí.”

Quá chấn động!

Nghe thế, Chúc Tâm cũng vô cùng hoang mang.

Sao có thể?

“Thì ra người chiến thắng ở vòng chung kết là anh chàng đẹp trai này!” Đồng nghiệp kích động chỉ tay vào một tấm hình khác trên mặt báo, vừa xem kỹ bài báo, càng xem càng khinh miệt. “Bây giờ thế loại đàn ông nào cũng có, dựa vào cái gì mà đi bán bạn gái để thực hiện giấc mơ nổi tiếng của mình chứ?!”

“Con đường để nổi tiếng đầy chạm bẫy, không có chiêu này, cậu ấy có hot như bây giờ không?” Có người hừ một tiếng, phát biểu ý kiến của mình.

Chúc Tâm cũng sững sốt cầm tờ báo lên.

Cô dĩ nhiên hiểu scandal này có ý nghĩa gì đối với một người nghệ sĩ.

Muôn kiếp không thể gột sạch được.

Sao có thể như thế?

Bài báo viết rất rành mạch, chứng cứ rất rõ ràng, không giống thêu dệt chút nào.

“Tiểu Phàm, cô lập tức bám theo tin tức sốt dẻo này!” Phó tổng biên tập Ưu nắm lấy thời cơ, “Bây giờ phải tìm cho ra cô bạn gái bí mật đó là ai, các cô phải nắm lấy cơ hội!”

“Chúc Tâm, cô để việc đang làm sang một bên, làm thay việc của Tiểu Phan!”

.....

Lắp xong đèn flash vào máy chụp hình, phụ trách mảng giải trí Tiểu Phàm với tư cách là đàn chị, nói rõ khó khăn sẽ gặp phải với cô, “Tôi là phóng viên văn nghệ chính thức, thường ngày phụ trách mục Công việc trong tám tiếng của ngôi sao, những mục khác là do Tiểu Phan phụ trách, cậu ấy thường đi lấy tin ở những nơi các nghệ sĩ hay xuất hiện, rất muộn mới xong, thức trắng đêm là chuyện thường ngày!”

Mảng văn nghệ của mỗi tờ tạp chí thật ra luôn chia thành hai nhóm viết bài: một nhóm là phóng viên văn nghệ phụ trách phỏng vấn báo cáo chính quy, nhóm còn lại được gọi nôm na là paparazzi.

Tiểu Phan đã rèn được một bản lĩnh đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy số xe là biết ngôi sao nào ngồi trong xe, ngôi sao nào thích ăn ở nhà hàng nào, thích mua sắm ở đâu đều được cậu ta thuộc lòng.

Tiếc là, cứ nghĩ thời gian này sóng yên biển lặng, Tiểu Phan đã xin nghỉ phép năm về quê mất rồi.

Chức Tâm tạm thời bị trở thành kẻ lừa vịt lên chuồng, làm thay vị trí của cậu ta.

Thức trắng đêm chịu khổ sở cô không sợ, cô cũng không bận tâm làm “paparazzi bám đuôi người nổi tiếng” nhưng vừa nghĩ đến đối tượng sắp phải phỏng vấn là bạn mình, tâm trạng cô trở nên rất nặng nề.

Hiện trường không chỉ có mình tạp chí của cô, đếm kỹ chắc cũng hơn hai chục tờ báo, tất cả các paparazzi giống như những vệ tinh nhanh nhạy nhất bao vây, không chừa một khe hở nào ở chung cư Cảnh ở.

Đội paparazzi không từ bất cứ thủ đoạn nào, thậm chí có mấy đội đã bắt đầu trèo tường, lén lút nhảy vào trong.

Có vài nhân viên bảo vệ được công ty phái đến can thiệp, rất hung bạo đập nát máy chụp hình, máy ghi âm,... của paparazzi xuống đất, huỷ hoại toàn bộ công cụ tác nghiệp, thậm chí còn xung đột tay chân với vài phóng viên.

“Các người định làm gì vậy? Đây không phải là chủ động tạo scandal sao? Đúng là phường vô lại!” Tiểu Phàm phẫn nộ.

Chức Tâm bắt lực nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt.

Từ khi xảy ra chuyện đến nay, Cảnh và người quản lý không hề xuất hiện.

Cũng đúng, loại scandal này, chẳng ai biết phải làm gì để mình oan ỉn.

Cô lướt xem fanpage trên mạng, ban đầu còn là những lời nghi hoặc đại loại như không thể tin nổi, sao có thể thế được nhưng càng về sau những dòng mắng chửi, rửa xả nghe rất chói tai xuất hiện càng lúc càng nhiều hơn.

Nhân phẩm của cậu phải chịu mỗi nghi ngờ rất lớn.

Hơn mười hai giờ trưa, Tiểu Phàm buồn ngủ díp mắt, “Chức Tâm, cô canh ở đây, tôi về nhà ngủ một lát, sáng mai quay lại nhé!”

“Được, chị về nghỉ ngơi trước đi!” Cô lập tức đồng ý.

Đàn chị Tiểu Phàm quẩy ba lô ra về.

Cô ngả ghế xe ra sau.

Cô cùng với tất cả các thành viên trong đội paparazzi, gương mặt chăm chú nhìn nhất cử nhất động bên trong, đến cả chớp mắt cũng không dám chớp.

Bên trong, đèn vẫn sáng choang.

Cậu bây giờ vẫn ổn chứ?

Chân tướng sự việc rốt cuộc là thế nào?

Thật ra, cô có lợi thế hơn người khác rất nhiều, cô có số điện thoại riêng của Cảnh.

Ba giờ sáng, do dự rất lâu, cô mới gửi tin nhắn đã được sửa chữa rất nhiều lần, cũng xoá đi rất nhiều lần.

“Vẫn ổn chứ?”

Đợi rất lâu, không có bất kỳ câu trả lời nào.

Trời tờ mờ sáng.

Xung quanh không có bất kỳ tờ báo nào chịu rút lui trước, rất nhiều phóng viên bắt đầu gỡ màn thầu ra gặm, uống sữa đậu nành, trò chuyện rôm rả để quên đi cơn buồn ngủ.

Khung cảnh rất hỗn tạp, người đi tới đi lui tấp nập.

“Tít tít” di động của cô có tin nhắn mới.

Cô mở đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ, mở hộp thư ra xem.

“Vẫn ổn.”

Hai chữ ngắn ngủi.

Nhưng trong mắt cô, hai chữ đó không có chút gì là qua quýt. Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cậu ngồi rất lâu, rất khó khăn mới nhấn được hai chữ đó.

Chuyện này nên phải làm thế nào đây?

* * *

Cùng một ngày, cũng có một người, vào sáng sớm, cũng đọc được bài báo đó.

Sống trong căn nhà xa hoa như hoàng cung nhưng lại lạnh buốt, Nhan Hiểu Tinh lúc này đang trợn đôi mắt đẹp long lanh, không dám tin vào những gì mình đọc được.

Sao lại thế này?

Sao lại thế này?

Sao lại thế này?

Kêu lên thất thanh, cô vút tờ báo xuống, cả người như sắp phát điên cầm lấy ống nghe.

“Tách tách tách” tay nhấn phím điện thoại không ngừng run rẩy, nhấn đến mấy lần mà vẫn không đúng số cần gọi.

Đang lúc đó, di động trong giỏ xách cô đổ chuông, cô loạng choạng chạy tới, màn hình hiện ra một dãy số quen thuộc.

Cô căng thẳng tột độ, đột nhiên, không dám bắt điện thoại.

Tiếng chuông di động vẫn vang lên không ngừng.

Nếu cậu gọi cho cô ba lần điện thoại liên tục, có nghĩa là, cậu thật sự đang rất tức giận rất tức giận.

Tiếng chuông điện thoại dồn dập khiến cô hồn lìa khỏi xác.

Biết không thể tránh né mãi, cuối cùng cô cũng run rẩy nghe điện thoại.

Tiếng chuông điện thoại dồn dập khiến cô hồn lìa khỏi xác.

Biết không thể tránh né mãi, cuối cùng cô cũng run rẩy nghe điện thoại.

“Có thể nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Đầu bên kia, vẫn là giọng nói đầy kiên nhẫn, lúc này đang đè nén tức giận, “Nhan Hiểu Tinh, em không được nói dối nữa! Kết quả của vòng bình chọn, có phải là do em không?” Cậu có quyền biết sự thật!

Bùm môi, chưa nói được lời nào, nước mắt Nhan Hiểu Tinh đã rơi lã chã.

Sao cô có thể không biết, Cảnh là người chính trực thế nào.

Cậu không giống cô, quan niệm đạo đức của cậu rất mạnh, rất mạnh.

“Không phải như thế!” Cô vội vàng giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Em muốn nói với anh, ‘cô bạn gái’ mà báo chí đề cập không phải em? Nhan Hiểu Tinh, tốt nhất là em cứ nói dối để thuyết phục anh!” Cậu cũng không hy vọng đó là sự thật, nhưng suy nghĩ kỹ lại, sự việc có gì đó không bình thường.

Vì sao cô phải làm như vậy? Không cảm thấy nhơ nhuốc sao? Cậu thật không chịu nổi!

“Em...” Cô không thể giải thích, cứ nắc nứn từng hồi.

Ngoài cảm giác tội tệ cay đắng khi sự việc bại lộ ra, tận đáy lòng cô còn có một nỗi hoảng sợ khác.

Cô rất sợ giới truyền thông điều tra ra được đó là cô, cuộc đời cô còn rất dài, không thể kết thúc ở đây được.

“Anh cần biết chân tướng!” Người tính khí có ôn hoà thế nào cũng phải nổi giận.

“Em sẽ nói với anh, em sẽ nói với anh! Không phải ngủ với ông lớn đâu... năm em mất tích đó...”

Tiếng được tiếng mất, vừa khóc Nhan Hiểu Tinh vừa kể mọi chuyện cho cậu nghe.

“Cảnh, em cũng vì muốn tốt cho anh... Chúng ta đều lớn lên ở cô nhi viện, nếu không hy sinh, không dùng thủ đoạn thì làm sao chúng ta thoát khỏi nghèo khó?” Cô quệt nước mắt, cố gắng dùng giọng dịu dàng nhất để vỗ về cậu, “Cảnh, anh bây giờ không phải sống rất tốt sao. Anh nổi tiếng rồi, không cần phải làm thuê khắp nơi nữa, có thể dành hết tâm sức viết những ca khúc mà anh thích, có một cuộc sống vui vẻ... Em... em cũng rất tốt, em sinh con trai cho anh ấy, anh... anh ấy đang tiến hành ly hôn với vợ...”

Cảnh cảm thấy toàn thân mình giá buốt, “Cuộc sống vui vẻ...”

Cuộc sống của cậu có thể vui là được rồi sao?

“Nhan Hiểu Tinh, vì sao em không cho người khác có cơ hội được lựa chọn?” Cậu khó chịu hỏi cô.

Cuộc sống của cậu, cuộc sống của cô, toàn bộ đều hỗn loạn, cô hoàn toàn không cảm nhận được sao?!

Còn nữa, còn có một đứa con? Đứa bé vô tội đó sao phải chịu miệt thị như thế?!

“Cảnh, anh đừng lo, quyền lực trong tay anh ấy rất lớn, chuyện của anh...”

Cô chưa nói hết, đầu bên kia đã cúp điện thoại.

“Em nhất định sẽ giúp anh giải quyết thoả đáng chuyện này...” Cô sững sờ nói nốt những lời mình muốn nói trong tiếng bíp bíp ở đầu bên kia.

Đúng! Cô nhất định phải giúp cậu chuyện này!

Gạt nước mắt, cô nở nụ cười ngọt ngào, gọi ột số điện thoại, dùng giọng dịu dàng nhất, nhẹ nhàng nhất nói, “Xin chào, tôi có thể gặp Hứa Ngạn Thâm không?” Nói ra nụ cười, người bao nuôi cô chưa bao giờ đặt chân vào căn nhà này, đến cả số điện thoại riêng của anh cô cũng không có.

Cô đành gọi cho thư ký của anh, là người trước đây thường liên lạc với cô.

Cô vừa nói ra tên mình thì thái độ của đối phương đã trở nên lạnh lùng.

“Có việc? Anh trai tôi rất bận, đang họp, không rảnh để tiếp điện thoại của cô.”

“Xin chị nói với anh ấy gọi lại cho tôi được không? Tôi có chuyện rất rất quan trọng muốn tìm anh ấy.” Cô khổ sở van nài.

“Hiểu rồi.” Đối phương cúp máy.

Chờ đợi luôn sốt ruột. Quá trình đợi giống như đang ngồi trên đồng lửa.

Cô đợi bốn, năm tiếng đồng hồ, chiếc di động vẫn im lìm.

Không chờ được nữa, cô lại gọi điện thoại.

“Xin chị đẩy Tâm ngữ, tôi có việc gấp muốn tìm anh ấy!” Cô lại van nài.

“Không phải tôi không cho cô gặp mà là anh tôi thật sự đang bận.” Tâm Ngữ thở dài. Xin cô, cô còn không nghe ra sao, cô căn bản không phải là người anh trai tôi thèm để tâm đến.

“Nhưng, nhưng bài báo đó...” Cô ấp úng.

Nếu cô thật sự bị báo chí tìm ra, anh chắc chắn cũng sẽ bị đề cập đến, anh chắc là sẽ giải quyết đúng chứ? Đúng chứ, đúng chứ?

Nhưng cô không chắc lắm.

Cô có thể cảm nhận được người đàn ông đó rất ghét cô.

“Cô yên tâm đi, anh tôi tự biết tính toán.” Tâm Ngữ lạnh lùng, cúp điện thoại.

Mười tiếng sau, Nhan Hiểu Tinh sốt ruột, lo lắng đi lại trong phòng.

Cô lo sợ đến bất an, không ăn được không ngủ được, lúc mệt quá thiếp đi cũng gặp toàn ác mộng.

Nhưng di động của cô vẫn không có động tĩnh gì.

47. Chương 48

Mấy ngày nay, cả thế giới như thể chìm trong một lời nguyên kinh thiên động địa.

Trước tiên là Cảnh bị bóc trần là một cô nhi không có cha mẹ.

Sau đó, chuyện cậu ba lần được nhận nuôi, ba lần bị trả về cô nhi viện cũng được đưa lên mặt báo.

Cuối cùng một gia đình từng nhận nuôi cậu có hai chị em cùng thích cậu nên bắt hoà với nhau, nói với báo giới rằng cậu nhìn bề ngoài là một đứa bé ngoan ngoãn nhưng thật ra tâm địa không tốt. Từ khi nhận nuôi cậu, gia đình họ không lúc nào được yên, khúc mắc gia đình vẫn không thể nào giải quyết nổi, nhận nuôi cậu là sai lầm lớn nhất của bà ta.

Hết tin này đến tin khác tràn ngập các mặt báo lớn, có điều dù có điều tra thế nào đến nay cũng không tìm ra bất cứ thông tin nào về bạn gái của cậu. Nhưng từ khi scandal xuất hiện đến nay, tiếng tăm của cậu đã sút giảm rất nghiêm trọng.

Thậm chí có rất nhiều fan thất vọng bày tỏ sau này kiên quyết không nghe bất kỳ bài hát nào của cậu nữa.

Thứ hai, một đòn chí mạng xảy ra, công ty Kim Tinh lên tiếng đính chính, chuyện “Ảnh” sắp ký hợp đồng độc quyền với họ chỉ là tin đồn thất thiệt.

Tất cả các phóng viên đều nhận được thư mời dự lễ ký hợp đồng qua email, sao có thể là tin đồn được? Cách nói giấu đầu lòi đuôi này khiến lời đồn đoán Hứa thị sẽ cắt hợp đồng với Cảnh vì hành vi vi phạm đạo đức nghiêm trọng đã lan truyền khắp nơi.

Dù là trên mạng hay trên báo đều tràn ngập những lời mắng nhiếc, khinh bỉ Cảnh dựa vào bạn gái ngủ với người khác để nổi tiếng, càng tiếc nuối cho chàng trai đáng lẽ ra được chọn trong cuộc tuyển chọn năm đó. Tất cả những thành tích trước đây của cậu chỉ trong một chiều đã tan thành mây khói.

Tất cả mọi người đều đòi công bằng.

Fan của các thành viên khác trong Tổ hợp truyền kỳ hùng hổ diễu hành trên đường phố, bao vây toà nhà Hứa thị, ném trứng vào công ty quản lý.

“Kiên quyết thay đổi ‘Ảnh’”.

“Công bằng ở đâu?”

“Bảo tên vô sỉ đó cút đi!”

“Không thể tha thứ!”

Những băng rôn này được chụp đăng tràn ngập trên trang văn nghệ của các báo.

Công chúng phần nộ, các đài truyền hình, báo chí mỗi ngày đều đưa tin, tình hình diễn tiến nghiêm trọng hơn rất nhiều những gì mà người ta tưởng tượng.

Thứ Sáu, một lãnh đạo cấp cao của Hứa thị từ chức vì xấu hổ, càng khiến người ta chắc chắn scandal này là sự thật.

Một số ít fan vẫn tin tưởng Cảnh cũng từ bỏ niềm tin cuối cùng của mình.

Tất cả các tiệm băng đĩa nhạc đều rút đĩa nhạc của Tổ hợp truyền kỳ vốn dĩ được bày ở vị trí dễ thấy nhất vào một xó.

Tất cả các quảng cáo có Cảnh làm người đại diện, vì nhà sản xuất cho rằng hình tượng của cậu đã bị tổn hại nghiêm trọng, đều bị đình trệ, tất cả các poster có liên quan đến Tổ hợp truyền kỳ cũng bị xé bỏ.

Lại một thứ hai khác, thành viên “Quang” của Tổ hợp Truyền kỳ lên tiếng tẩy chay “Ảnh”, cho rằng cậu là tác nhân xấu gây tổn hại đến danh tiếng và ảnh hưởng đến hoạt động của cả nhóm.

Tất cả mọi người đều xôn xao.

Lại một trận đấu võ mồm không ngơi nghỉ...

Một ngôi sao mới vốn đang lấp lánh bỗng phụt tắt bất ngờ.

Tốc độ cực nhanh, rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Thậm chí có tờ báo còn lớn tiếng cho rằng, đây không phải là bước lùi trên con đường trở thành ngôi sao của “Ảnh” mà là sự kết thúc.

Tất cả mọi người đều như những con sóng điên cuồng công kích và chế nạo Cảnh, khiến cô lần đầu tiên nhận ra, sức mạnh của truyền thông có thể giết chết một người còn đang sống sờ sờ ra đấy, không cho họ một lối thoát nào.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, cô quả thật không dám tưởng tượng, tiếp theo sẽ còn chuyện đáng sợ nào nữa ập đến cuộc sống của Cảnh.

Đúng, cô gái đó.

Tất cả báo giới toàn thành phố đang lùng sục cô gái đó, chỉ cần cô ta lộ diện, hoặc giả, chỉ cần báo chí người thấy mùi không bình thường, thì phong ba bão táp đang đợi chờ Cảnh phía trước.

Vì đã không thể xem cậu như một ngôi sao thần tượng mà là bạn nên tâm trạng của cô cũng rất sốt ruột, bồn chồn.

Chỉ là cô không thể hiểu, vì sao, từ khi chuyện bùng phát đến bây giờ, cậu không lộ diện giải thích câu nào? Chẳng lẽ, tất cả đều là thật?

Thiên Tinh???

Không thể kiểm soát, cái tên đó bật ra trong đầu cô.

Vì công việc, đã mười mấy ngày liền, Chúc Tâm không có một giấc ngủ ngon.

Mỗi ngày, cô đều cùng phóng viên của các báo khác túc trực ở cửa nhà cậu, một thì dành chợp mắt trên xe một chút, hai bốn tiếng không được rời đi.

Ba bữa cơm của cô, mỗi bữa chỉ ăn vài miếng bánh quy và uống nước suối.

Sau đó, vì đến nay, Cảnh vẫn chưa xuất đầu lộ diện, tâm trạng háo hức của cánh phóng viên cũng giảm sút ít nhiều, đám người túc trực ở đó cũng từ từ tan rã.

Năm giờ chiều.

“Chúc Tâm, chị đã mười ngày không về nhà rồi, hôm nay về sớm một chút nghỉ ngơi đi! Một mình tôi ở đây là được rồi!” Cuối cùng, Tiểu Phan cũng đã nghỉ phép xong quay lại với công việc, mở lời vàng ngọc.

Còn đàn chị cũng trong ban văn nghệ Tiểu Phàm bây giờ mỗi ngày chỉ ghé qua liếc vài cái rồi lặn mất. Đối với sự chăm chú, chịu khó của đồng nghiệp mới Chúc Tâm, Tiểu Phan rất có thiện cảm.

“Hay là chị sang đội tôi đi!” Tiểu Phan đề nghị, “Tuy đội của tôi rất cực khổ, vừa có tin một cái là phải lấy đêm làm ngày, nhưng lương bổng cũng cao hơn đội khác nhiều!”

Suy nghĩ một lát, cô lắc đầu.

Có lẽ, nếu là trước đây, cô sẽ suy nghĩ về đề nghị hấp dẫn này.

Vì dù sao, cô cũng rất cần tiền.

Nhưng, kinh qua chuyện này, cô đã hiểu cái gọi là nghìn năm bia miệng trong giới giải trí, cô không muốn làm một thành viên trong đó.

Thời tiết rất nóng nực, ánh mặt trời chiếu đã bớt phần nào gay gắt, đeo ba lô lên vai, cô đẩy cửa xe, mắt bỗng tối sầm lại, lắc mạnh đầu, khó khăn lắm, cô mới đứng vững được.

Cô thật sự rất mệt, rất cần một giấc ngủ ngon.

Nửa tiếng sau khi cô rời khỏi.

Một thanh niên đưa báo đeo mắt kính gọng to, đội mũ lưỡi trai, mặc áo sơ mi sọc đeo một chiếc túi đựng đầy báo từ trong chung cư cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Trong chung cư vốn còn rất nhiều hộ khác, mỗi ngày thanh niên đưa báo đến hai lần, phóng viên đều quen thuộc. Họ rất mệt mỏi, gấp dài chuyển ánh mắt sang hướng khác.

Không ai phát hiện, gương mặt thiếu niên đưa báo có chút khác thường.

* * *

Cô về đến nhà, ngủ một giấc không biết trời đất, mười giờ, cha mẹ thực sự không chịu nổi nữa, lôi cô từ trong chăn ra.

“Chúc Tâm, ăn đã rồi hẵng ngủ!”

Con gái họ hình như vì làm việc quá vất vả, cảm nhẹn hoắt, má hóp lại, gầy đến thảm hại.

May mà, họ biết con gái họ không còn khổ sở vì chuyện tình cảm, bây giờ cô sống rất tốt, sống rất dũng cảm, sống rất kiên cường. Nhưng cô đã làm quá sức rồi!

“Cha, mẹ, con nhức đầu lắm, chỉ muốn ngủ thôi.” Cô hiểu mình bây giờ thể lực tiêu hao quá nhiều, một ngày ăn còn ít hơn cả gà, sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ.

Nhưng, không được, nghề này cô đã chậm chân hơn người khác năm năm, nếu cô không cố gắng hết sức mình, chắc chắn là sẽ tụt lại phía sau.

Đã thành công bước vào nghề này, cô không muốn ngừng nghỉ, đại đột, qua quýt với cuộc đời mình.

“Không được!” Cha mẹ kiên quyết lôi cô ra, “Uống canh gà xong rồi ngủ!”

“Được rồi được rồi!” Đêm đã khuya, cô thật sự không muốn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cha mẹ.

Miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn bát canh gà đó, cô thần người ngồi trên giường, dù lòng ngực cuộn lên từng đợt, cô vẫn nhắm mắt từ từ húp từng muỗng từng muỗng canh.

Xem ra, lát nữa, cô lại phải chạy đi ôm bồn cầu rồi.

Năm mười tám tuổi, cô rất thích làm ngược lại với cha mẹ, còn cô bây giờ rất trân trọng sự thương yêu, cưng chiều của cha mẹ dành ỉn.

“Chúc Tâm... cha mẹ có một chuyện muốn bàn với con...” Thấy cô đã ăn gần xong, mẹ mới ôn tồn lên tiếng. Hả?

Cô mãi mới phát hiện ra, tối nay cả cha và mẹ đều vào phòng cô, hình như muốn thông báo một chuyện lớn gì đó.

“Là thế này, cha mẹ đều còn trẻ, muốn ra ngoài lập nghiệp.” Cuộc sống nghỉ hưu quá nhàn rỗi, đối với người còn khoẻ mạnh như họ đúng là một sự giày vò.

Hơn nữa, trong nhà còn có tiền nợ ngân hàng phải trả, họ không nhẫn tâm nhìn con gái mình cực khổ.

“Được ạ, con ủng hộ cha mẹ!” Cô cười ngọt ngào, giấu nỗi chua xót vào trong.

Đều là vì cô làm liên lụy cha mẹ phải mất đi công việc tốt.

“Nhưng, công việc đó ở một nơi khá xa.” Do dự một hồi, mẹ cô mới nói với cô, “Là thành phố X”. Thành phố X có một tiết mục cần tuyển một đôi vợ chồng làm người dẫn chương trình, đãi ngộ cao, môi trường làm việc cũng rất tốt.

Thành phố X?

Cách đây những tám tiếng đi xe, sau này cha mẹ cô phải hơn tháng mới về nhà một lần.

Nụ cười của cô khựng lại một giây nhưng lập tức trở lại bình thường, “Woa, cha mẹ lợi hại thiệt đó, tìm được công việc nhanh như vậy!”

Sau này, căn nhà này chỉ còn lại mỗi mình cô thôi sao?

Cô có thể nói cô rất sợ hãi không?...

“Chức Tâm, con có thể tự chăm sóc bản thân mình không?” Cha lo lắng cho cô, “Nếu không, cha không đi nữa, để mẹ con đi một mình là được rồi!”

Tinh thần con gái xem ra rất tốt, nhưng, thân hình thì bắt đầu gầy đi trông thấy.

“Con đã hai tám tuổi rồi!” Cô cười lớn, chồm tới ôm lấy cổ cha, giọng trêu chọc, “Mẹ đẹp như thế, để mẹ một mình ở đó, cha yên tâm được sao? Vợ chồng sao có thể tách rời nhau được chứ? Tuy cha mẹ bây giờ không thể sinh con được nữa, nhưng duy trì tình cảm, ‘sinh hoạt’ điều độ thì vẫn rất cần!”

“Cái con bé này, lại nghịch ngợm nữa rồi, đến hai ông bà già mà nó cũng chọc ghẹo!” Bị cô trêu, cha mẹ đều bật cười thành tiếng.

Mặt cô rất tươi tỉnh nên mọi người đều tưởng rằng năng lực hồi phục của cô còn mạnh hơn cả thần lằn đứt đuôi, chẳng ai nhận ra, vết thương đó vẫn còn rỉ máu.

Cô rất cô đơn, rất cô đơn.

Vì lúc muốn khóc, chỉ có thể cười.

Cha mẹ đi được ba ngày, căn nhà trống vắng, rất cô đơn, cô không ngủ được.

Lăn qua lăn lại, trần trọc khó ngủ.

Có tiếng “tít tít” bên gối, di động của cô có tin nhắn mới.

“Tôi rất ổn, đang ở cô nhi viện.”

Thật bất ngờ, cô đã nhận rất nhiều tin nội dung đại loại như “Cậu ổn chứ”, bây giờ, khi đã bình tâm trở lại, cậu cuối cùng cũng nhắn tin trả lời.

Càng bất ngờ hơn, cậu cho cô biết nơi cậu ở hiện nay.

Cảnh thoát ra khỏi vòng vây của báo chí lúc nào thế nhỉ? Thật không thể tin được.

Điều ngạc nhiên hơn nữa chính là, bây giờ tung tích của cậu rất nhạy cảm, trong tình cảnh như thế, cậu vì muốn cô an tâm vẫn tự nguyện nói cho cô biết chỗ ở của mình.

Cảm giác được tin tưởng khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp.

Cơn buồn ngủ tan biến, bây giờ mới mười giờ tối, cô thu dọn một lúc rồi lập tức ra khỏi nhà.

Nửa tiếng sau, cậu cũng đi ra cổng cô nhi viện đợi cô.

“Không sợ tôi đến để phỏng vấn cậu à?” Cô đùa.

Suốt đường đi, trái tim cô cảm thấy rất ấm áp, vì được bạn mình tin tưởng như vậy.

Cậu đặt ngón tay lên miệng “suýt” một tiếng, khe giọng nói với cô, bọn trẻ đã ngủ hết rồi.

Cậu nhẹ nhẹ mở cửa, mời cô vào.

Cử chỉ rất đơn giản này làm cô nhớ lại tuổi thơ cùng chơi trò trốn tìm với các bạn.

“Đến phòng tôi nhé?” Cậu hỏi cô.

Bây giờ cậu không tiện đứng ở ngoài lâu, cô nam quả nữ, tuy đường đường chính chính nhưng cô vẫn khó tránh khỏi có chút kiêng dè.

Nhưng, “Dĩ nhiên!” Cô không suy nghĩ nhiều như vậy.

Cậu là bạn của cô, là một người bạn có thể hoàn toàn tin tưởng, tâm hồn đồng điệu.

Cười nhẹ, gương mặt cậu thấp thoáng lúm đồng tiền, đi phía trước dẫn đường.

Rẽ vào một hành lang rất dài, cô theo cậu bước vào một ngôi nhà nhỏ, tiếng sàn gỗ vang lên lạo xạo theo từng bước chân cô.

“Nhẹ một chút, bọn trẻ ngủ hết rồi.” Cậu vừa đi vừa dặn cô.

Cậu mở cửa một căn phòng rộng như một lớp học trong trường, có khoảng hơn hai chục chiếc giường, hầu hết mỗi chiếc giường đều có một đứa trẻ nằm.

“Lúc còn nhỏ tôi cũng ngủ ở đây.” Cậu mỉm cười với cô.

Cô hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Bên trong rất yên tĩnh, bọn trẻ quả thật đã ngủ say.

Chỉ có một chiếc giường trong cùng, một đứa bé trai hình như nằm mơ gặp ác mộng giật mình tỉnh giấc, mở đôi mắt ngái ngủ, tay kéo chăn, đỡ đầu gối trên giường.

“Phi Phàm, lại không ngủ được à?” Cậu nhẹ nhàng bước vào trong, nhẹ nhàng hỏi.

Đứa bé trai thẫn thờ nhìn cậu, sau đó lặng lẽ gật đầu.

“Đếm cừ thử xem!” Cậu xoa xoa đầu đứa bé, sau đó đặt đứa bé nằm xuống, đắp chăn cho nó.

Đứa bé rất yên lặng, rất ngoan ngoãn, đỡ đầu nhắm mắt lại.

Bước rón rén, cậu dẫn cô đến một căn phòng nhỏ đằng sau.

“Sau này, viện trưởng cảm thấy tôi đủ lớn rồi nên cho tôi căn phòng nhỏ này.”

Cô nhìn quanh căn phòng nhỏ.

Đây là phòng chứa đồ được sửa thành phòng ở, hơi tối, vật dụng sinh hoạt cũng rất ít ỏi. Một chiếc bàn vuông thấp, một chiếc giường đơn đặt ở giữa phòng, khiến căn phòng 10m2 trông rất chật chội, trên sàn nhà có một tấm đệm ngồi, bên cạnh là một kệ sách hình tam giác được ghép bằng giấy thùng các-tông dày chất đầy sách.

Trong phòng không có điều hoà, rất nóng.

“Uống nước không?” Cậu quay người, lấy một bình nước suối trong chiếc tủ lạnh nhỏ chốc chốc lại vang lên tiếng chạy motor đưa cho cô, “Chỉ có nước suối thôi, những thức uống khác và kem đều bị bọn trẻ ngoài kia ăn sạch rồi.”

Thái độ tự nhiên, như thể cậu đáng lẽ ra phải ở trong căn phòng nhỏ và sơ sài này mới phải.

“Cảm ơn.” Cô cười.

Scandal lớn như vậy bùng phát, đến cô cũng bị các bản tin hàng ngày đề đến không thở nổi, nhưng gương mặt cậu lại chẳng có dấu vết của sự lo lắng.

Có thể nhìn ra, tâm trạng của cậu đã khá lên rất nhiều.

“Từ Nhân Thư cũng biết cậu ở đây?” Cô có chút lo lắng.

Cậu từng nói, Từ Nhân Thư là con trai của viện trưởng cô nhi viện.

“Anh Từ rất ít khi đến đây, mẹ viện trưởng không bán đứng tôi đâu.” Cậu cười, đôi mắt sáng như chưa từng gặp phải bóng đêm.

Vừa ngồi yên vị trên chiếc đệm, cô đã vội vàng hỏi những điều giấu trong lòng bấy lâu, “Vì sao không giải thích với báo giới? Tôi tin cậu không phải là người như vậy!” Đừng nói là bảo bạn gái ngủ với người khác để nổi tiếng, dù là bản thân cậu, cô nghĩ cậu cũng có một sự lựa chọn đàng hoàng.

Cậu không phải là chàng trai nông cạn, ham mê danh vọng, cũng không phải là người bất chấp tất cả để thành công.

Cậu hiểu cuộc sống, hiểu cuộc đời là thế nào, lại càng hiểu thứ gì có thể hy sinh, thứ gì không thể bán đứng. Đó là cậu trong mắt cô.

Tuy quen biết chưa lâu, nhưng trong mắt cô, cậu là một chàng trai sống rất nghiêm túc.

Nhưng, câu nói của cô khiến nụ cười của cậu đông cứng lại.

Rất lâu, rất lâu sau cậu mới lên tiếng, khó khăn thừa nhận, “Phần lớn, đều là sự thật.”

Cậu quả thật đã dựa vào mối quan hệ nhơ nhuốc đó để trở thành “Ảnh” trong Truyền kỳ.

Cậu quả thật đã không dựa vào thực lực của chính mình.

Đó là sự thật.

Là sự thật mà chính bản thân cậu vừa mới biết đây.

Cô bất ngờ, quá bất ngờ.

“Sao có thể như thế?” Chẳng lẽ, cô đã nhìn lầm người rồi sao?

Cậu cup mắt, im lặng.

Cô sẽ xem thường cậu ư? Đến ngay bản thân cậu cũng phải mất một thời gian rất lâu mới chấp nhận được sự thực này.

Cậu luôn nghĩ rằng mình sống rất đàng hoàng, nhưng thì ra không phải như vậy.

Ban đầu, cậu rất phẫn nộ, không thể tha thứ cho Nhan Hiểu Tinh, nhưng còn có thể thế nào đây? Tất cả đã xảy ra rồi, cậu không thể thay đổi được.

Cô không vội kết tội cậu.

“Là Thiên Tinh?” Chúc Tâm cẩn thận hỏi.

Cô có trực giác của phụ nữ.

Nếu cậu tự nguyện tin tưởng cô, tự nguyện nói với cô.

Chúc Tâm tin, bạn là để giúp đỡ nhau, an ủi nhau chứ không phải để chà đạp, bán đứng nhau.

“Ừm.” Cảnh gật đầu.

Cậu tin tưởng cô.

“Trước khi chuyện xảy ra, cậu không biết có đúng không?” Có thể hỏi như thế là vì cô tin tưởng vào nhân phẩm của cậu.

Có rất nhiều chuyện, kết quả giống nhau nhưng quá trình thì có rất nhiều khác biệt về bản chất.

Ví dụ như anh.

Ví dụ như Hứa Lăng.

Phản bội, bán đứng, có thể có rất nhiều hình thức.

Cậu im lặng rất lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Cả thế giới này có thể hiểu lầm cậu, cậu có thể không giải thích, nhưng cậu không hy vọng cô nhìn cậu bằng ánh mắt miệt thị.

Trong căn phòng thật ra cũng có một công cụ hiện đại, là chiếc laptop đặt trên bàn, là mẹ viện trưởng cho cậu mượn để tiện cho công việc của cậu.

Cậu đã xem, blog của cậu bị tấn công bởi những lời lẽ độc địa nhất trên đời này.

“Vậy là được rồi, chúng ta sống không hổ thẹn với lòng là được.” Chúc Tâm nở nụ cười, lòng bỗng thấy xót xa cho cậu.

Cô hiểu rất rõ cảm giác đó, cảm giác bị ép buộc phải chấp nhận sự thật.

“Lúc chưa nổi tiếng cậu sống ở đây?” Cô nhìn xung quanh, nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Thật ra, căn phòng này nhìn một lúc cảm giác rất thoải mái, giống như con người cậu vậy.

“Đúng vậy.” Nhận ra cô không quen với cái nóng bức trong căn phòng, cậu mở cửa sổ, để gió mát thổi vào, “Những đứa trẻ trong viện chúng tôi, chỉ cần có năng lực đều trả tiền thuê phòng cho viện trưởng.” Ra ngoài thuê phòng chi bằng thuê ở đây, có thể giảm bớt gánh nặng cho viện trưởng.

Khi đủ sức làm thêm rồi, cậu không ăn không ở không trong cô nhi viện.

“Thế còn... cô ấy?” Chúc Tâm hỏi.

Cô nhớ, cậu từng nói, năm mười sáu tuổi, Thiên Tinh bị cha mẹ nuôi đuổi ra khỏi nhà nên cùng cậu sống ở đây.

“Cô ấy ngủ trên chiếc giường này, tôi ngủ dưới đất.” Cậu không định giấu giếm.

Trong căn phòng nhỏ này ư?

Chúc Tâm kinh ngạc.

“Mỗi khi hè đến, muỗi trong phòng rất nhiều, lại không có điều hoà, cô ấy thường ngủ đến nửa đêm, tủi thân ngồi dậy khóc.” Cha mẹ nuôi của Thiên Tinh khá giả, nên khi trở về cô nhi viện, cô đã không thể thích ứng được.

“Là... vì như thế sao?”

Vì, không chịu nổi nghèo khó, nên mới đành bán đứng chính mình?

“Khả năng thích nghi của mỗi người khác nhau, chỉ là, mẹ viện trưởng đã vì chúng tôi mà bỏ ra rất nhiều.” Cậu không muốn nói xấu Thiên Tinh.

Chúc Tâm lại nhìn xung quanh, “Cậu quyết định trốn mãi ở đây sao?” Sức mạnh của truyền thông rất đáng sợ, nếu không trốn đi một thời gian, chắc chắn sẽ bị giày vò đến nổ tung.

Nhưng trốn trong cô nhi viện không phải là cách thoả đáng, khoan hẵng nói đến cô nhi viện là một nơi khá công khai, huống hồ gì không bao lâu, chiếc mũi thính của paparazzi sẽ đánh hơi được nơi mình canh giữ chỉ là “vườn không nhà trống”, mục tiêu bao vây đầu tiên chắc chắn sẽ là cô nhi viện.

Cậu cười nhạt, “Tôi cũng sợ họ sẽ tìm đến đây làm phiền viện trưởng và bọn trẻ, cho nên tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Bạn bè đều ở cùng với cha mẹ, nếu ở nhờ sẽ rất bất tiện. Tôi định nhờ anh Mạc tìm phòng...” Nhưng muốn tìm được nơi thích hợp vừa kín đáo lại vừa thuê ngắn hạn thật không dễ dàng gì.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, có một ý định.

“Cha mẹ tôi đang ở xa, nhà đang rất vắng vẻ. Hàng xóm bên cạnh mười mấy năm, rất quen thân với tôi, cậu ở đó rất an toàn, không xảy ra chuyện gì đâu.” Cô càng nghĩ càng thấy ý định của mình không tệ chút nào, hào phóng hỏi, “Cậu có muốn dọn đến không?”

Dù gì cậu nhiều nhất cũng chỉ ở vài tháng, đợi sự việc lắng xuống, cậu có thể trở lại với cuộc sống vốn có của cậu, nếu ra ngoài thuê phòng sẽ rất phiền phức.

Cậu cũng sốt.

48. Chương 49

Lúc cô và Phi Phi đến cô nhi viện đón cậu, đã là hoàng hôn.

Ánh hoàng hôn rơi nghiêng trên chiếc áo sơ mi kẻ sọc hơi què mùa, cạnh chân cậu là chiếc vali nhỏ.

Giống như cậu chỉ đi đâu đó nghỉ phép vài ngày vậy.

“Cảnh!” Nghe thấy tiếng cô, cậu quay đầu lại, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt mộc mạc của cậu, còn có cặp kính gọng to trên sống mũi.

Nhìn bề ngoài, vô cùng bình thường.

“Cậu ta là ‘Ảnh’ đó hả, chẳng thấy có gì đặc biệt!” Phi Phi nói nhỏ vào tai cô.

Đã từng xem tạp chí, bây giờ được nhìn thấy người thật ở khoảng cách gần như vậy, thật có chút thất vọng.

Cô huých cùi chỏ vào người Phi Phi

Thật không chịu nổi, trước đây còn từng mê mẩn người ta, gió vừa thổi, đã quên sạch sành sanh rồi.

Muốn để Phi Phi dần dần tự mình phát hiện ra, nên cô không định dính chính để bạn mình ngạc nhiên.

Cậu và bọn trẻ... từ biệt nhau.

“Anh Cảnh, anh được chị xinh đẹp này nhận nuôi rồi à?” Một bé gái bốn tuổi rất ngưỡng mộ hỏi cậu.

Không chỉ có Cảnh mà cô và Phi Phi cũng suýt chút nữa bật cười.

Đột nhiên có một bàn tay nhỏ mềm mềm chụp lấy Phi Phi.

Một đứa bé trai không biết từ lúc nào đã tách khỏi nhóm trẻ đang vây lấy Cảnh vòng tới chỗ bọn cô.

Phi Phi cúi đầu, giọng nói lạnh lạnh, rất lạnh lợi hỏi cô, “Dì ơi, chiếc xe đó là của dì à?”

Phi Phi đi làm nhiều năm, để tự thưởng mình, cô vừa mới mua chiếc BMW mini.

Cậu bé hiếu kỳ hỏi đó chừng ba tuổi, gương mặt rất xinh xắn, đôi mắt sáng, nhìn Phi Phi rất xúc động.

Phi Phi gật đầu, mềm giọng “Đúng rồi, anh bạn nhỏ có muốn ngồi thử không?”

Hê hê, Phi Phi thích nhất là tiểu soái ca.

“Dì ơi, cháu tên là Lạc Lạc.” Tiểu soái ca Lạc Lạc ngược đôi mắt vô tội khẩn cầu cô. “Dì có thể đưa cháu đi chơi được không?”

“Ừ ừ ừ.” Phi Phi gật đầu cái rụp, “Được, dì đưa cháu đi dạo một vòng nhé!”

Đáng yêu quá, nếu cô không phải còn độc thân, sẽ lập tức nhận nuôi tiểu soái ca này ngay.

Phi Phi vui vẻ bỏ rơi Chúc Tâm, chở đứa bé đi dạo một vòng gần đấy.

Một đứa bé ba tuổi đã biết logo của xe BMW, đã biết “lấy lòng khách” như vậy, Chúc Tâm cảm thấy quá lạnh lợi.

Cô và Cảnh đợi Phi Phi một hồi.

“Chức Tâm, bạn chị chưa quay lại, tôi vào chào viện trưởng một tiếng.” Xách chiếc vali đơn giản, cậu bước vào văn phòng viện trưởng.

Thế là, cô một mình trò chuyện với những người bạn nhỏ.

Đối diện với lũ trẻ riu ra riu rít, không tìm được chuyện gì để nói, cô bắt đầu cùng bọn trẻ thảo luận xem lớn lên sẽ làm gì.

Bác sĩ, giáo viên, công chức, ông chủ, ước mơ của chúng rất đa dạng, cũng bình dị lạ lùng.

Nhưng, có một đứa bé lớn một chút, nước da trắng ngần lại nói, “Lớn lên cháu muốn trở thành một ngôi sao nổi tiếng!”

Ồ? Ước mơ thật dễ thương.

“Vì sao, đóng phim rất cực khổ, ánh nắng sẽ làm cho da cháu đen xì đó!” Cô quỳ xuống, trò chuyện với đứa bé.

“Vì, anh Cảnh mỗi tháng đều cho viện trưởng rất nhiều tiền! Sau này lớn lên, cháu cũng muốn học anh Cảnh, mua cho các em thật nhiều quần áo, thật nhiều sách vở!” Đứa bé chỉ bọn trẻ xung quanh, quả quyết nói.

“Được đó! Chúng em cần quần áo mới cần đồ dùng mới!” Bọn trẻ reo lên.

Cậu chắc chắn rất thường trở về đây.

Cô nghĩ vậy.

Rất nhiều đứa trẻ ra khỏi nơi đây đều không muốn quay trở lại.

Biết uống nước nhớ nguồn chỉ có một bộ phận nhỏ.

Ví dụ như cậu.

Cậu không có nụ cười thân thiện, toả nắng nhưng nó lại giống như mạch suối ngầm ấm áp.

Đột nhiên, cậu và viện trưởng vội vàng bước ra, trên tay cậu ôm một đứa bé trai khuôn mặt rất thanh tú đang nhắm tịt mắt, mặt đỏ gay.

Là đứa bé tồi đó không ngủ được.

“Chức Tâm, người trong cô nhi viện quá ít, viện trưởng không chăm sóc hết được, chúng ta đưa Phi Phàm đến bệnh viện trước được không?” Cậu vội vàng hỏi.

Cô vội vàng gật đầu, vội vàng gọi điện thoại cho Phi Phi.

Phi Phi đang đi lòng vòng gần đó lập tức quay xe về, cô và Cảnh ngồi ghế sau, chăm sóc đứa bé có tên Phi Phàm đang sốt cao.

“Dì ơi, đến chơi thường xuyên nhé!” Rất dứt khoát xuống xe, vẫy vẫy tay, bé trai tên Lạc Lạc nở nụ cười như thiên thần, nhưng ánh mắt lại không có chút ấm áp.

Hình như họ đã cắt ngang chuyện vui nào đó của nó.

Suốt đường đi, đứa bé sốt mê man, nhưng vẫn mở mắt mấy lần.

“Mẹ, mẹ...” Thằng bé gọi mẹ trong vô thức.

Ánh mắt thằng bé rất tĩnh lặng, rất lơ đãng nhưng lại viết đầy nỗi hoảng hốt, bất lực, và cả nỗi cô đơn không thành tiếng.

Suốt đường đi, thằng bé cứ nắm chặt lấy tay cô, khiến trái tim cô hoảng sợ.

“Thằng bé mấy tuổi rồi?” Cô khẽ giọng hỏi.

“Sáu tuổi. Ba tháng trước bị vứt trước cổng cô nhi viện, nghe nói, lúc đến đây, là bị mẹ lừa đến.” Cảnh rút một chiếc khăn giấy, lau mồ hôi rịn trên trán thằng bé, nhưng có lau cũng không sạch hết được, “Một tháng trước, nó đã không còn mong mẹ sẽ quay lại tìm nó nữa, nhưng bắt đầu phát sốt.”

Không còn mong mẹ sẽ quay lại tìm nó nữa...

Phải thất vọng như thế nào mới có thể khiến một thằng bé nhỏ như vậy không còn mong đợi tình yêu từ mẹ nó nữa.

Sáu tuổi... Nếu lúc đó, cô không phá thai thì bây giờ con cô cũng đã được sáu tuổi.

Cô bất giác cảm thấy đau xót.

Bảy năm trước, cô đã từng vứt bỏ đứa con của mình.

Bỗng nhiên, nước mắt làm nhoè mắt cô.

Cô ngượng ngùng quay đi, không muốn để người khác nhìn thấy, mắt cô đang ngấn nước.

May mà, cậu chuyên tâm với thằng bé, không chú ý đến cô.

Cô định rút tay lại, lau nước mắt nhưng tay cô vừa động dậy, thằng bé càng nắm chặt hơn.

Hình như sợ cô bỏ đi mất.

“Phi Phàm thường ngày không gần gũi với ai kể cả viện trưởng.” Cảnh có chút kinh ngạc.

Thật ra, cậu cũng lờ mờ đoán được, lúc sốt cao, trẻ con dễ phát sinh ảo giác.

Ảo giác có mẹ mình bên cạnh.

Lúc cậu mới vào cô nhi viện, cũng đã từng như vậy.

.....

Đến bệnh viện nhi đồng, cô ôm Phi Phàm còn Cảnh đi lấy số.

Thì ra Phi Phàm bị viêm quai hàm cấp tính, bệnh này sẽ sốt ấy ngày liền.

Lúc kim tiêm đâm vào đường ven nhỏ xíu của thằng bé, giữa tiếng khóc thất thanh, sợ hãi của các em bé khác, Phi Phàm chỉ co rúm người lại, nhưng không khóc.

Cô ôm chặt thằng bé.

“Những đứa trẻ trong cô nhi viện đều không khóc.” Cậu bình thản nói.

“Vì sao?” Cô không hiểu.

Khóc rồi sẽ gây thêm phiền phức cho viện trưởng, sợ lại bị bỏ rơi một lần nữa, cho nên, không ai dám khóc.

Cô xoa đầu thằng bé.

Đứa bé này, khuôn mặt rất sáng sủa, rất đẹp trai, chỉ là quá lặng lẽ.

Cô bỗng nảy ra ý định, “Cảnh, tôi có thể nhận nuôi nó không?”

Có lẽ, là vì tiếng gọi “mẹ” của thằng bé đã đánh động lòng cô, có lẽ vì cô quá cô đơn, thật trùng hợp, đứa bé này cũng cô đơn.

Cuộc đời này, cô có thể sẽ không còn có thể có đứa con của chính mình được nữa, gặp được Phi Phàm cũng là một cái duyên.

Trong phòng truyền dịch, Cảnh ngăn ra, không ngờ cô lại có đề nghị này.

“Nhưng, chị không phù hợp với điều kiện nhận nuôi...” Về mặt luật pháp, cô đã “nhận nuôi” Hứa Lăng, không thể nhận nuôi đứa trẻ khác nữa.

Nghe thế cô rất rầu rĩ.

Cô biết, cô thích ai hoặc thứ gì, cũng đều không đạt được.

“Chị có thể trợ dưỡng nó trước, việc chị muốn nhận nuôi Phi Phàm, đợi bình tĩnh lại rồi hãy nói.”

Cậu rất lí trí, suy nghĩ thay cô, nếu cô thật sự ly hôn rồi, việc nhận nuôi một đứa trẻ sẽ rất khó kết hôn lần nữa, trừ phi...

Phi Phàm đã sáu tuổi, giống như cậu hồi đó, nhất thời rất khó tìm được người nhận nuôi, cho nên không cần phải vội.

“Ừ.” Cô gật đầu, quả thực cô đã quá bốc đồng.

Truyền dịch một lúc, thằng bé tỉnh lại, khát khao đưa tay ra, tìm chút cảm giác an toàn có thể vỗ về trái tim hoang mang của nó, cô vội vàng đưa tay ra.

Thằng bé nắm lấy cổ tay gầy gò của cô.

Cậu nhìn vào mắt cô, “Phi Phàm xem ra bệnh mấy ngày nữa mới khỏi, cô nhi viện có rất nhiều trẻ con, viện trưởng sợ là không có nhiều thời gian chăm sóc nó. Hay là, Chúc Tâm, chị đưa nó về nhà chăm sóc một thời gian, có được không?” Sống cùng nhau sẽ vun đắp tình cảm giữa cô và thằng bé.

Dù sao, thời gian này cậu cũng nhàn rồi, có thể chăm sóc Phi Phàm.

“Có thật là được không?” Chúc Tâm mừng rỡ.

Bỗng nhiên, cô thấy rất thương thằng bé.

“Tôi sẽ báo với viện trưởng.” Thái độ của cậu rất bình thản, nhưng nhìn kỹ, trong mắt cậu thấp thoáng niềm vui.

Ba người, cảm giác giống như một gia đình.

Bỗng chốc, lồng ngực cô đầy năng lượng.

Cuộc sống của cô, không còn cảm giác một mình nữa.

Trên đường đón Phi Phàm về nhà, mũi tiêm đã có tác dụng, sốt đã hạ, thằng bé cuối cùng cũng tỉnh táo một chút, chỉ là, đôi mắt già dặn sớm và tĩnh lặng đó có những gợn sóng cảm xúc nhẹ nhàng.

“Tối nay tôi ở cùng phòng với Phi Phàm là được rồi.” Để không gây thêm phiền toái cho cô, cậu chủ động lên tiếng.

Thật ra, sống ở nhà cô, cậu không bình thản như biểu hiện bên ngoài, cậu cũng rất hồi hộp.

Nhưng, lúc cô nói “Cậu có muốn dọn đến không?”, cậu nhận ra, ngoài lòng trọng nghĩa giữa bạn bè ra, cô còn có chút cô đơn, hoang mang giấu kín trong lòng.

Cuộc sống của cô, thật ra, bắt đầu từ bây giờ, mới chỉ là một bước khởi đầu thật sự, rất cần có sự động viên của bạn bè bên cạnh.

Cô chắc chắn rất không nở rời xa cha mẹ, nhưng lại đành phải làm ra vẻ vui sướng tiễn cha mẹ đi xa.

“Cậu ở phòng cha mẹ tôi nhé.”

Cô có hỏi qua ý cha mẹ, họ đều nói không thành vấn đề.

Bạn cô trước nay không nhiều, nhưng kết giao lâu dài, đều là những người có nhân cách tốt.

“Được, cảm ơn chị.” Đặt vali xuống, cậu ôm Phi Phàm vào phòng trước.

Phi Phàm rất yếu, yên lặng tựa vào vai cậu, nhìn cô không chớp mắt, khiến cô rất xót xa.

Từ khi hạ sốt đến bây giờ, thằng bé cũng đã “tĩnh” trở lại.

.....

Đêm đầu tiên, Phi Phi cũng ngủ lại nhà cô.

Giống như hồi học phổ thông, bọn cô nằm chung trên một chiếc giường, trò chuyện với nhau trong bóng tối.

“Cậu ấy gỡ kính ra, thật khiến người ta ngỡ ngàng.” Phi Phi thì thầm.

Vừa nãy, cậu vào bếp rót ra thành bé cốc nước đúng lúc Phi Phi cũng đi gọt trái cây, kết quả phát hiện trong bếp có một chàng trai vận đồ ở nhà, mái tóc đen vừa gội xong còn ướt nước, trông rất tự nhiên, khiến người ta mê mẩn.

Cô ngỡ ngàng.

Quá đẹp trai! Sao lại có người đẹp trai như thế nhỉ?!!!

“Cậu gian thật đấy! Cất giấu một chàng trai nhìn không biết chán trong nhà.” Cô véo tai Chúc Tâm.

Trí nhớ không tốt nên cô đã quên mất đi vừa mấy tiếng trước, cô còn nói dối phương trông rất bình thường.

Cũng đâu thể trách cô được, mà là bộ dạng cậu đeo kính trông thật ngờ nghệch.

Ngờ nghệch đến mức chẳng có chút hấp dẫn nào.

“Thần kinh!” Chúc Tâm bị cô chọc cười, “Người ta sinh năm 88 đó, chị hai, cho em xin đi!”

Khoảng cách tuổi tác chẵn ngang ở giữa, cô và Cảnh rõ ràng là không thể, cô đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

“Sinh năm 88 thì đã sao? Tớ xin cậu mới đúng, đừng có kỳ thị tuổi tác như thế, nói không chừng người ta còn trưởng thành hơn cả chúng ta đấy!” Những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh đó, chắc chắn không giống với những đứa lớn lên trong vòng tay cha mẹ như cô.

“Ba năm trước, tớ đã từng nói với cậu, tớ không thể chấp nhận được đàn ông nhỏ tuổi hơn tớ, nhỏ hơn một ngày cũng không!” Cô nhấn mạnh ba năm trước, cũng thời gian này.

Vì sao lại là ba năm trước? Câu nói này, Chúc Tâm từ nhỏ đến lớn, ít nhất cũng đã nói 800 bận.

Phi Phi ngẩn ra.

“Ba năm trước, tớ từng nói lúc ở quán bar.” Cô giúp ai đó khôi phục lại trí nhớ.

“Á!” Phi Phi hét toáng lên, cuối cùng cũng nhớ lại, “Là cậu ta!”

“Khẽ thôi!” Chúc Tâm không chút khách khí phát vào đầu cô một cái.

Phòng bên cạnh có trẻ con, không thể quá lớn tiếng.

Hơn nữa, đối tượng họ thảo luận lại ở phòng bên cạnh.

“Có thật là cậu ta không?” Phi Phi hỏi cô rất nhỏ rất nhỏ.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Cuộc đời chính là một mối duyên.

“Trời ạ!” Phi Phi càng xúc động hơn.

Cô không nhịn được cười, “Rảnh rồi tớ sẽ giúp cậu thăm dò khẩu vị của cậu ấy, xem cậu ấy có chịu gái già không!” Cô muốn Phi Phi theo đuổi cậu.

“Cậu dám nói tớ già? Chán sống rồi hả?” Phi Phi cười lên người cô không ngừng thọc lét cô.

Cô cười muốn đứt hơi.

Hai người, đùa mệt rồi, mỗi người nằm vật ra một góc.

“Chúc Tâm, trong lòng cậu vẫn còn yêu anh ta à?” Đột nhiên, Phi Phi khê khàng hỏi.

Lần trước, vốn dĩ định giới thiệu một đồng nghiệp nam đã ly hôn, nhân cách, gia thế đều rất tốt cho Chúc Tâm nhưng cô liền từ chối.

Cô nói, cô bây giờ không có lòng dạ nào tiếp tục một tình cảm khác.

Câu hỏi này khiến Chúc Tâm im lặng hồi lâu.

Phi Phi khuyên, “Chữa trị vết thương tình cảm, cách tốt nhất là nhanh chóng bắt đầu một tình cảm mới.”

Nhanh chóng yêu một người khác để quên đi một người, cách này rất hữu hiệu.

“Tớ có công việc, tớ cảm thấy rất đầy đủ.” Cô phản bác.

Vì sao cứ phải yêu đương chứ, trái tim con người đâu phải là sắt đá, không chịu nổi giày vò và mệt mỏi.

“Cậu cảm thấy đầy đủ thật sao? Cậu cảm thấy vui vẻ thật sao? Chúc Tâm, nếu là như vậy, cậu đã không gầy thành thế này.” Chỉ mới gần hai tháng, Chúc Tâm đã ốm như que củi.

Giống như lúc cô vừa sảy thai, ngoài mặt thì cười cười, không muốn người khác lo lắng ình, nhưng áp lực tinh thần của cô nhất định rất lớn.

“Công việc khá bận mà thôi.”

Để quên một người cần bao nhiêu thời gian? Một năm không được thì hai năm, đợi đến khi có thể gột sạch sẽ hình ảnh anh ra khỏi trái tim cô, thì trái tim cô cũng sẽ thanh thản trở lại.

“Hy vọng hai người mau chóng ly hôn.” Phi Phi cầu chúc, “Hy vọng cậu mau chóng tìm được người đàn ông thật sự hiểu cậu!”

.....

Sáng tinh mơ, Cảnh đã dậy từ rất sớm.

Cậu đeo tạp dề, rửa sạch tay, chuẩn bị nấu canh.

Cậu mở tủ lạnh, bên trong trống trơn, chỉ có vài quả trứng gà và vài cọng rau đã sắp ngả vàng.

Rõ ràng sau khi cha mẹ chuyển đi, cô cũng chẳng bật bếp ở nhà.

Cậu bắt đầu rửa rau, nhặt bỏ những lá vàng, bắt đầu nấu bữa sáng truyền thống.

Cháo trắng đậm đặc, cháo phải đặc thì bọn trẻ ăn mới no.

Rau xào không, không cho nhiều dầu, trứng chiên ốp la chín hai mặt, bọn trẻ mới không bị đau bụng.

Rất lâu trước đó, cậu đã biết giúp mẹ viện trưởng nấu bữa sáng cho bọn trẻ trong cô nhi viện.

“Woa, thơm quá!” Phi Phi từ trong phòng bước ra, ngửi thấy mùi cháo thơm nức.

Anh bạn nhỏ hôm qua còn sốt cao, bây giờ đã yên lặng ngồi trước bàn ăn.

“Bát bát soái ca, cháu hiền ghê cơ!” Phi Phi khen ngợi.

Bát Bát soái ca? Kiểu xưng hô kỳ lạ gì thế này?

Cảnh nghe không hiểu.

Nhưng, cậu vốn không phải là người quá hiểu kỳ.

Chúc Tâm cũng theo sau, cô vừa cột tóc đuôi ngựa vừa vui vẻ bước ra khỏi phòng.

“Các vị, tôi đi làm đây nhé!” Đuôi mắt cô nhìn Tiểu Phi Phàm.

Đứa bé đó vẫn cúi đầu, không nhúc nhích, hình như không nghe cô nói.

“Bye bye!”

Chào xong, cô định mở cửa thì bị Phi Phi kéo lại.

“Ăn sáng trước đã! Đừng phụ lòng Bát bát soái ca!” Phi Phi không vui.

Nhưng, cô không có thời gian.

Chỉ là, cô bất ngờ nhìn thấy Phi Phàm ngược đôi mắt lạnh lẽo lên nhìn cô. Nó đang nhìn cô?

Bất giác, cô tiến lại bàn ăn, ngồi xuống.

“Mọi người cùng ăn đi.” Cô cười.

Cô không muốn để thằng bé có cơ hội miễn cảm.

Thấy cô cùng ăn, Phi Phàm yên lặng bắt đầu cầm đũa.

“Chức Tâm, ăn thêm chút thức ăn đi.” Thấy cô chỉ ăn cháo, Cảnh đẩy đĩa rau đến trước mặt cô.

Cô nếm thử một miếng.

“Trứng ốp la.” Cậu đẩy đĩa trứng đến trước mặt cô.

Cô cũng ăn một miếng nhỏ.

Mỗi món cô chỉ ăn một chút.

Không chỉ có Cảnh mà Phi Phi cũng bắt đầu thấy kỳ lạ.

“Chức Tâm, có phải không hợp khẩu vị không?” Phi Phi cảm thấy mùi vị rất ngon, chẳng lẽ cô yêu cầu quá thấp sao?

“Không có, rất ngon mà!” Cô cười lắc đầu.

Nhưng, cô không đụng đũa thêm lần nào nữa.

Cậu nhận ra, mới ăn được vài muỗng, mà cô đã nhú lại, hình như thức ăn rất khó nuốt.

Cậu nghi hoặc cầm đũa lên gắp thử một miếng.

Tuy không thể nói là rất ngon nhưng rất vừa miệng.

Có gì đó không ổn.

49. Chương 50

Cuộc sống “chung nhà” bắt đầu.

Rất ảm áp.

Buổi tối, cô về nhà.

Cậu làm đầu bếp chính, cô giúp rửa rau.

Cậu để ý, dù không để cô hấp thụ quá nhiều dầu mỡ, mỗi món cô cũng chỉ nếm một miếng nhỏ.

Cô đang giảm cân?

Nhưng cô đã gầy đến nỗi trên da đã thấp thoáng những mạch máu nhỏ lúc ẩn lúc hiện.

Sợ cô có cảm giác không thoải mái, cậu không muốn đề cập đến.

Như thường lệ, mỗi ngày trên bàn rất nhiều thức ăn, chỉ là khẩu vị luôn được điều chỉnh.

Cô ăn uống rất thanh đạm, món trứng đậu phụ, cô sẽ ăn nhiều một chút, sau bữa cơm, cắt một ít dưa hấu lạnh, cô cũng ăn một chút.

Cậu ghi nhớ trong lòng.

Sau mỗi bữa cơm.

Cô luôn đòi rửa bát, vậy là cậu giúp cô lau khô.

“Phi Phàm đến đây giúp mẹ thất tạp dề.”

Thằng bé quá nội tâm, luôn chỉ dám đứng xa xa nhìn họ.

Vì một tiếng mẹ, Chúc Tâm chấn động.

Trong cô nhi viện, dù chỉ là trợ giúp nhưng chỉ cần đứa trẻ đồng ý, cô cũng có thể là mẹ của nó.

Tiểu Phi Phàm không nhúc nhích, đứng phía sau họ, mấy phút sau, cuối cùng cũng lặng lẽ bước tới trước, cầm lấy tạp dề trong tay chú Cảnh, nhón chân, cẩn thận giúp Chúc Tâm mặc tạp dề.

Sau đó, lại lặng lẽ lùi ra.

Cho dù như thế, trái tim cô vẫn thổn thức một hồi.

Làm xong việc nhà, ba người họ cùng ngồi xem ti vi.

Phi Phàm ngồi giữa, nhưng nó ngồi sát về phía Cảnh hơn.

Cô thỉnh thoảng quay đầu sang, nhìn một lớn một nhỏ, trái tim bỗng cảm thấy ấm áp.

Chín giờ tối, Phi Phàm ngủ trong lòng Cảnh, cậu nhẹ nhàng bế nó vào phòng, đặt xuống giường, kéo chăn đắp cho nó, rồi tắt đèn, rón rén bước ra khỏi phòng.

Một mùi hương nồng nàn từ nhà bếp lan ra, cô đang pha cà phê.

“Ít uống cà phê thôi, dạo này hình như chị ăn không ngon miệng.”

Cậu kéo ghế ngồi cạnh cô.

Lúc họ vừa mới quen nhau, cô không hề như thế này.

Cậu còn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô nũng nịu trong vòng tay chồng, ăn ngon đến nỗi một mình ăn hết cả đĩa trái cây trong quán bar.

Cô cười không nói gì nhưng vẫn rót một cốc cà phê cho cậu, một cốc ỉnh.

“Tôi rất thích thằng bé nhưng thằng bé hình như có vẻ sợ tôi.” Ngụm cà phê ấm áp khiến trái tim cô không còn cảm thấy trống vắng.

Thật ra, cô có chút ganh tỵ, thằng bé lúc ngủ quên, theo bản năng lúc nào cũng ngoẹo đầu về phía cậu.

“Phi Phàm không ghét chị đâu.” Cậu thở dài, “Nó cũng không dính chặt vào tôi, chỉ là nó quen tôi trước chị thôi.”

Đó là đứa bé không dễ gần gũi với người khác, lại không biết giả vờ, nếu là đứa bé khác trong cô nhi viện, đã biết nịnh để nắm bắt cơ hội rồi.

Nhưng, thường những đứa trẻ như thế này, sau này lớn lên là đứa biết ơn và hiếu thuận nhất.

“Ừm, tôi biết!” Cô gật đầu, khoé môi nở nụ cười.

Cô luôn tin rằng, chỉ cần thật lòng với người khác, nhất định sẽ được người ta tốt lại với mình.

Tính cách của trẻ con rất đơn giản, cho nên, cô cũng có chút khổ não.

“Đội ly hôn xong là tôi có thể làm thủ tục nhận nuôi rồi.” Sau đó cô với thằng bé có thể sống cùng nhau.

“Chỉ cần đối phương không đề cập đến việc xây một cô nhi viện tặng viện trưởng, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô nhận nuôi đứa bé này.” Cậu cũng nói vui.

Trừ phi đối phương thật sự có nhiều tiền đến nỗi viện trưởng không thể không suy nghĩ đến môi trường tốt hơn cho những đứa trẻ khác, chứ chút chuyện nhỏ giúp cô nhận nuôi thằng bé, với giao tình lâu năm giữa cậu và mẹ viện trưởng, là việc có thể làm được.

“Thế giới này, hình như người bình dân không thể nào đấu lại với người có tiền.” Cô nhận xét.

Thật ra, sau bốn tháng kể từ ngày nộp đơn ly hôn, cô không chắc chắn lắm, trừ phi... cô có thể nhẫn tâm một chút, dùng “sự thật” để hạ gục anh...

“Đừng buồn phiền vì những chuyện này quá, tình cảm giữa người với người, không cần phải đấu qua đấu lại.” Cậu hiểu cô đang ám chỉ điều gì.

“Nhưng luật sư nói với tôi, nếu anh ta chỉ là người bình thường, chỉ cần hai lần xét xử thì toà án chắc chắn sẽ phán quyết tình cảm rạn nứt, hoà giải không thành, đồng ý cho ly hôn.” Vấn đề nằm ở chỗ anh là người có tiền, “Tôi còn nghe nói, luật sư của anh ta có mối quan hệ khá tốt với các thẩm phán trong ngành, đặc biệt là đạo gần đây.”

Lúc buồn phiền, có người để tâm sự, cuộc sống như thế không tệ chút nào.

Cô thừa nhận, buổi chiều lúc nhận điện thoại của luật sư Hà, tâm trạng rất tệ.

Đối phương bảo cô lúc nên “ra tay” thì phải “ra tay”.

“Không cần phải áp lực vậy đâu.” Cậu an ủi cô.

Thật ra, cậu đã nhìn thấy cô vì sao mà lại trở nên gầy gò như thế.

“Trước đây, có một người bạn nói với tôi rằng, ly hôn giống như một trận chiến vạch mặt nhau, cố gắng tìm những chứng cứ sai lầm của đối phương, để được hưởng lợi trong việc phân chia tài sản, thậm chí còn cố ý tạo chứng cứ giả.”

Cô thật sự không muốn như vậy.

“Nghe nói, luật sư Hà vốn tự tin đầy mình cũng bị “tỉ lệ thất bại” làm cho giật mình.” Cô cười đau khổ, “Cô ấy đang suy nghĩ xem có tiếp tục nhận vụ của tôi nữa không.”

Buổi chiều, cô phải nài nỉ rất lâu, đối phương mới miễn cưỡng gật đầu, chỉ là tiết lộ tin tức cảnh báo cô, nếu không tích cực thu thập “chứng cứ”, thì khả năng thất bại là rất lớn.

“Tôi thật sự cảm thấy, bình thần chọn lựa kết thúc, không giày vò nhau mới là kết cục tốt nhất, nhưng rất hiển nhiên, anh ta không cho là như vậy” Có thể đến bây giờ anh vẫn cho rằng, cô chỉ là đang giận hờn, chỉ cần cho cô thời gian bình tĩnh trở lại, cô sẽ trở về.

Cô có thể không oán, không hận, từ từ bình tĩnh xốc lại cảm xúc của mình, lựa chọn kết thúc, nhưng anh không cho.

Anh rõ ràng là đang ép cô.

Ép cô... làm tổn thương anh...

Chính vì như vậy, cô rất thường cảm thấy, nổi tức giận trong lồng ngực cứ mãi không thể tiêu tan.

“Thật buồn cười, yêu nhau ba năm, kết hôn năm năm, mới phát hiện chúng tôi không hợp nhau.” Cô cười khổ sở.

Trên đời này, chẳng có cặp đôi nào trời sinh đã hoàn toàn hợp nhau.

Cô luôn nghĩ, cá tính anh rất mạnh, cô có thể đi chậm lại, hai tính cách có thể bổ sung cho nhau, mâu thuẫn có thể cố ý cho qua, chỉ cần cô có lòng, họ vẫn có thể tiếp tục đi chung đường.

Nhưng, quả nhiên, trọng tâm của vấn đề là ở chỗ, chỉ cần cô có lòng...

Thì ra, mọi thứ trước đây đều là vì cô “nhường”, mới có thể chung sống hạnh phúc đến bây giờ.

“Tôi rất tức giận, chỉ là chính mình cũng không biết mình đang tức giận điều gì.”

Tức giận anh không chịu buông tay? Tức giận vì anh ép người quá đáng? Tức giận vì anh không từ thủ đoạn?

Nói xong, lồng ngực cô giải toả được rất nhiều buồn bực.

Nghe cô nói xong, cậu không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, chỉ thản nhiên hỏi, “Ăn khuya với tôi nhé?”

Cô nghĩ một lát rồi gật đầu, “Được.”

Tối đó, cô cuối cùng cũng ăn được một chút.

Thấy khẩu vị của cô có chuyển biến tốt, cậu bỗng nhớ ra gì đó bèn nhắc cô: “Chúc Tâm, chị sau này đừng nói hộ tôi nữa nhé.”

Cô hơi khựng lại.

“Những lời nhắn gửi trên blog đó tôi đọc hết rồi, cảm ơn sự ủng hộ của chị, nhưng thật sự không cần đâu.” Cậu cười nhẹ.

Cậu lên mạng nhìn thấy một người tên XIN cố sức nói tốt cho cậu, kêu gọi các fan ủng hộ cậu, dù bị rất nhiều người ném đá, công kích nhưng cô vẫn không từ bỏ.

Ngốc thật.

“Tính chị bề ngoài thì rất điềm đạm, nhưng thật ra là dạng người rất dễ xúc động. Tôi sợ chị trong rất nhiều chuyện, nhất thời không kịp điều chỉnh cảm xúc, nhất thời xúc động sẽ dẫn đến sai lầm lớn.” Cậu lo lắng.

* * *

Hôm nay là ngày phát lương, Từ Nhân Thư tìm đủ mọi lý do, lấp bắp mời cô cùng đi ăn.

Cô suy nghĩ một lát, gọi điện thoại báo cho Cảnh biết mình có hẹn.

Vì để cảm kích, cô quả thật nên mời Từ Nhân Thư một bữa mới phải.

Chỉ là, đối phương lại màu mè dẫn cô đến một nhà hàng Pháp sang trọng, tìm cô bỗng nhói lên một cái.

“Lão đại, tuy là tôi tự nguyện mời anh đi ăn, nhưng anh cũng đâu cần phải ác vậy chứ!” Cô nói đùa.

“Không không, hôm nay tôi mời, lần sau đến lượt cô mời, được chứ?!” Anh ngại ngùng hươ tay.

Có lần sau nữa sao? Chẳng lẽ lần trước cô nói chưa rõ ràng sao?

Rõ ràng vẫn là người trong ký ức, tâm trạng cô bỗng chùng xuống.

Đã cười lên lưng cọt rồi, khoé môi cô khiến cưỡng nở nụ cười, đi theo chiêu đãi viên đến chỗ ngồi gần cửa sổ.

Khung cảnh trong nhà hàng Pháp này vô cùng tao nhã, hài hoà rất thích hợp cho các cặp tình nhân.

Chỉ là, cô không thích các nhà hàng Pháp ở Trung Quốc.

Hai năm trước cô và Hứa Ngạn Thâm từng đến Pháp.

Nhà hàng Pháp ở đó, khung cảnh bên trong sang trọng, trang nhã và lôi cuốn lạ kỳ, mùi hải sản thơm nức biến ảo trong căn bếp bằng kính trong suốt sang trọng và đầy ma lực, cùng với mỹ tửu lâu năm, bịn nhừ lạc vào cõi thiên thai.

Còn nhà hàng Pháp ở Trung Quốc học được phần tinh tế nhưng không học được cái không gian lãng mạn dạt dào đó.

Cô vừa yên vị, nhân viên phục vụ đã mang thực đơn đến, vừa ngước mắt lên, cô bị bóng người cao ráo ngồi quay lưng với cô ở bàn kế bên làm cho sững sờ.

Thật trùng hợp.

Dù chỉ là đáng người phía sau, cô cũng có thể nhận ra.

Đối diện anh là một người phụ nữ, lưng anh vừa khéo che khuất tầm nhìn của cô, khiến cô không thể nhìn rõ gương mặt của người phụ nữ đó.

Chỉ thấp thoáng nhìn thấy mái tóc uốn bồng bênh gợi cảm.

Cả người cô cứng đờ, suy nghĩ xem có nên đổi địa điểm không.

Nhưng, động tĩnh quá mạnh, cô sợ sẽ càng tồi tệ hơn.

“Cô muốn ăn gì?” Từ Nhân Thư hỏi cô bằng giọng rất dịu dàng.

“Ăn gì cũng được.” Cô qua quýt.

Thứ cô muốn nhất bây giờ là không kinh động đến bất kỳ ai, bình thản ra khỏi đây.

Từ Nhân Thư tự chọn vài món ngon.

Toàn bộ sự chú ý của cô, không thể kiềm chế đều dán chặt vào chiếc bàn phía trước.

Anh hình như đang bàn công việc, đẩy một hộp đồng về phía đối phương, “Em xem đi, nếu phương án không có vấn đề gì, chúng ta sẽ hợp tác như thế nhé.”

“Hứa Ngạn Thâm, anh có cần phải nghiêm túc thế không?” Người phụ nữ đối diện với anh, làm ra vẻ rất tức giận, “Chẳng lẽ đã chịu mời em ăn bữa cơm, anh không để em ăn ngon miệng được sao?”

Dù giọng người phụ nữ đó không cao, nhưng không khí nhà hàng trang nhã đến quá tĩnh lặng, nên đã lọt vào tai cô.

Cả người cô chấn động, mắt thất thần.

“Ăn nhiều một chút.” Bên cạnh cô, Từ Nhân Tư vẫn ân cần, nhỏ nhẹ với cô.

Thứ ăn cao cấp trong đĩa khiến cô chẳng còn chút khẩu vị gì.

“Tối nay có cuộc họp, anh không có nhiều thời gian.” Câu trả lời của Hứa Ngạn Thâm vẫn dẫu ra dấy nhưng có thể nghe ra, anh không được kiên nhẫn cho lắm.

“Anh họ Ngạn Ý có tham gia không?” Hạ Hà hỏi.

“Anh ta không tham gia. Cha bảo anh ta tạm thời nghỉ ngơi một thời gian, đợi sau này sắp xếp lại.” Mặt anh lạnh tanh.

“Vì anh ấy đã đi nước cờ đó để chơi anh à? Vì anh ấy hoàn toàn không quan tâm đến lợi ích của công ty, lời ‘chuyện xấu’ của ‘Anh’ ra ánh sáng, khiến dư luận nổi giận à?”

Chức Tâm lại chấn động.

Cô không ngờ, scandal của Cảnh lại do nội bộ công ty tiết lộ, nhào nặn nên.

“Anh họ, chuyện này anh đúng là một mũi tên trúng ba đích.” Cô gái thẳng thắn nói, không câu nệ, “Anh Ngạn Ý không thể ngờ được anh mượn dao giết người, không thể ngờ anh ta đã ‘giúp’ anh nhổ cái gai trong mắt anh.” Hứa Ngạn Ý không thể nào ngờ sự thông minh của mình lại phản tác dụng, muốn làm xấu mặt Hứa Ngạn Thâm không ngờ lại rước họa vào thân.

“Anh ta cặp kè với một cô diễn viên, thâm hụt công quỹ, để cha phát hiện ra mới bị tạm thời đình chỉ chức vụ như vậy.” Anh nói ngắn gọn, không tỏ thái độ gì.

Thực ra, lần này Hứa Ngạn Ý rất hận anh.

“Nếu em đoán không lầm, tay thân tín tố cáo anh ấy là tai mắt anh cài vào nhiều năm nay. Anh họ, anh thật lợi hại, cài bao nhiêu tai mắt như vậy, án binh bất động, đợi thời cơ chín muồi, dùng bao nhiêu chứng cứ thừa thắng xông lên.” Hạ Hà khẽ động đậy khóe môi.

Những chuyện này, dư luận chưa chắc không biết, sở dĩ để Hứa Ngạn Ý tạm thời nghỉ việc, một mặt là vì dư luận bị sự yếu kém của Hứa Ngạn Ý làm cho tức giận, mặt khác là muốn tỏ thái độ ở một mức độ nào đó.

Nếu không ngoài dự liệu, Hứa Ngạn Thâm sẽ là người thừa kế Hứa thị, còn Hứa Ngạn Ý sẽ bị điều đi công ty con ở nước ngoài.

“Bất luận thế nào, em vẫn chúc mừng anh, chúc mừng anh thành công gom sạch tình anh phòng hai chín vào tay mình.” Dã tâm của anh càng ngày càng tiến gần đến thành công.

Chỉ là tiếp theo đó là tầng ba mươi ư? Anh cũng dùng thủ đoạn như thế để đối phó với anh cả sao? Cô tin bên cạnh anh cả chắc chắn cũng có tai mắt của anh.

“Anh cả chắc không phải là mối uy hiếp của anh chứ.” Cô thăm dò.

Anh cả tính cách thuần hậu, không giống anh hai, nếu anh thật sự đối phó với anh cả, cô thật không biết có nên giúp anh hay không.

“Ừm.” Anh khẽ ừ.

Chỉ cần anh cả không tiếp quản vị trí đó.

Tính anh cả rất nhạt nhòa, không tranh không cầu, năng lực cũng không đủ, dù tiếp quản vị trí đó, muốn kéo anh ấy ngã ngựa, không phải là anh thì cũng là người khác.

Hạ Hà thở phào.

Anh tuy không có tình cảm gì với Hứa gia, nhưng đối với anh cả chắc không lạnh lùng.

Người không hại ta, ta không hại người.

Thật ra, bản chất Hứa Ngạn Thâm không xấu, chỉ là nói cho cùng, cuộc tranh giành trường kỳ trong nội bộ nhà họ Hứa, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi lợi ích.

“Em sợ cô sẽ không đứng yên nhìn đâu.” Cô luôn cảm thấy, cô ruột sẽ không để cho người khác cười lên đầu mình.

Hiện giờ bên đó rất yên tĩnh.

Hình như, đang che giấu âm mưu gì đó.

“Anh sẽ đề phòng, anh biết chừng mực.” Thật ra, ở một mức độ nào đó, anh rất cảm kích Hạ Hà.

Dù cố ý bình thản, nhưng anh có thể cảm nhận được, Hạ Hà đã bị người nhà chỉ trích, chỉ vì thật lòng muốn giúp anh.

“Anh hai chắc sắp bị điều đi rồi, còn ca sĩ đó, anh sẽ làm thế nào để cậu ấy khôi phục danh dự?” Cô hiểu kỳ hỏi.

Tuy rất khó nhưng cô tin anh làm được.

Anh là một người rất trọng “nhân tài”, cô tin, anh sẽ có cách lật ngược lại tình thế.

Nhưng anh nói bằng giọng vô cùng bình thản, “Mất thì đã mất rồi, dù gì cũng chỉ là một tiểu minh tinh thôi mà.”

Hạ Hà kinh ngạc.

Anh... không bình thường!

Chẳng lẽ, còn rất nhiều chuyện, cô vẫn chưa hiểu hết, vẫn chưa suy nghĩ đến tận cùng ư?

“Sắp đến giờ rồi, anh phải đi đây.” Anh nhìn đồng hồ, “Anh đưa em về.”

Hạ Hà không đi xe, chút ga lăng này anh vẫn có.

Hạ Hà gật đầu, “Được, anh gọi tính tiền đi, em vào nhà vệ sinh một chút.”

Hạ Hà đứng lên, nhìn hướng sau lưng anh, giật mình, mặt tái đi, vội vàng ngồi thụp xuống.

Cô đã nhìn thấy Chúc Tâm. Người phụ nữ với hàng mi dày yên lặng cụp xuống, gương mặt tái đi, che đầy mọi cảm xúc không phải Chúc Tâm thì còn có thể là ai.

Hứa Ngạn Thâm đợi nhân viên phục vụ đến, nên không chú ý đến thái độ lạ lùng của Hạ Hà.

“Chúc Tâm, tôi vừa lấy được tin độc quyền từ sở cảnh sát, muốn giao cho cô viết bài.” Từ Nhân Thư chọn đề tài an toàn mở lời.

Cô ngớ ra, định thần lại, cầm lấy xấp tài liệu lão đại đưa, khẽ giọng “Cám ơn.” Mới nói được hai chữ, người đàn ông quay lưng về phía cô sững sốt.

Giọng nói của cô, sao anh có thể không nghe ra.

Anh không quay đầu lại, cả người cứng đờ, đợi nhân viên phục vụ mang hoá đơn đến, anh dờ dẫm ký tên.

Cô mở ra xem, cố gắng để không bị ảnh hưởng bởi bàn bên cạnh, đọc kỹ ghi chép ở sổ cảnh sát, cả người rùng động.

Tin tức này... chắc chắn có thể lên trang nhất của kỳ này!

Cái này, giao cho cô thật sao?

“Lão đại, như thế này không tốt đâu?!” Nếu đồng nghiệp khác biết được, nhất định sẽ không phục, tâm lý tiêu cực rất lớn.

Nhưng, đây là cơ hội hiếm có!

Cô do dự, cô đấu tranh.

“Tôi không thích được đối xử đặc biệt.” Đấu tranh tư tưởng một hồi, cô cắn răng, trả tài liệu lại cho anh.

“Chức Tâm, em luôn đặc biệt trong trái tim tôi!” Từ Nhân Thư hấp tấp, vồ lấy tay cô, vội vàng tỏ tình, “Tôi không nỡ để em chịu khổ, không nỡ để em chạy khắp nơi lấy tin trong cái nóng 37 độ.”

Hứa Ngạn Thâm tựa sát vào thành ghế, thần sắc đã lạnh, mắt còn lạnh hơn.

Cô có thể cảm nhận được mọi ánh mắt xung quanh đang đổ dồn về phía mình, một cảm giác khó xử lẫn khó chịu trào lên, “Từ Nhân Thư, anh đã kết hôn rồi!” Cô rút mạnh tay mình về, khẽ giọng cảnh cáo đối phương.

Anh nghĩ cho cuộc hôn nhân của chính mình một chút có được không?!

“Hôm đó em nói, có một số chuyện, tám năm trước không thay đổi, tám năm sau càng không thay đổi, chính là vì tôi đã kết hôn rồi?” Từ Nhân Thư lấy hết can đảm, phập phồng nói ra những điều giấu kín trong tim từ rất lâu.

“Là vậy, nhưng, cũng không phải vậy.” Cô hít một hơi thật sâu, “Lão đại, tôi hy vọng anh có thể xem tôi như một nhân viên bình thường...” Cô không muốn thất nghiệp, nhưng càng không muốn bị làm phiền.

“Thế... thế... nếu tôi ly hôn thì sao? Em có cho tôi cơ hội không?” Từ Nhân Thư hăm hở.

Nếu để vượt mặt cô, anh sợ cuộc đời mình chỉ còn lại tiếc nuối. So với cô, người vợ mà anh quen do xem mắt chỉ là sự chấp vá của anh mà thôi.

Chức Tâm ngược lên, nhìn anh bằng ánh mắt không thể hiểu nổi.

“Em có đồng ý không? Em có đồng ý không?” Từ Nhân Thư dồn đuổi cô, “Tôi sẽ lập tức ly hôn, chúng ta sẽ sống bên nhau!”

Anh thật sự có thành ý, chỉ cần cô gật đầu, anh lập tức sẽ xin ly hôn với vợ.

Hứa Ngạn Thâm vẫn không quay đầu lại, nhưng ngón tay anh đã bắt đầu trắng bệch.

Về khó chịu hiện lên trên mặt cô không giấu giếm, “Không! Tôi không đồng ý!” Cô quả quyết từ chối.

Bất luận vì nguyên nhân gì, cô cũng sẽ không đi phá hoại gia đình người khác.

Từ Nhân Thư tái mặt.

Anh từng nghĩ sẽ bị từ chối, nhưng không ngờ, cô lại từ chối quyết liệt, không chút nể tình như vậy.

Nhận ra mình có hơi thái quá, cô ngượng ngùng đứng lên, lấy lại thăng bằng, “Lão đại, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Giống như chim đà điểu vùi đầu vào cát, cô vội vàng bỏ đi.

Hạ Hà chứng kiến mọi chuyện cũng vội vàng đuổi theo.

“Chức Tâm!” Trong nhà vệ sinh, Hạ Hà đuổi kịp cô.

Cô khựng lại.

Tất cả những gì diễn ra vừa rồi thật khó xử.

“Có chuyện gì?” Cô quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng.

Cô bị tổn thương.

Hạ Hà quen biết Hứa Ngạn Thâm, lại gọi anh là anh họ, đến cả người bạn là Hạ Hà, cũng là do anh phải đến ư?

Tính cô đơn giản, nhưng sao cứ bắt cô phải rơi vào những tình huống phức tạp thế này?

“Cô không chấp nhận người đàn ông ngồi ngoài kia chứ?” Hạ Hà thận trọng hỏi.

Vừa rồi, nếu không phải đang ở trong nhà hàng, cô hoài nghi Hứa Ngạn Thâm đã ra tay đánh người.

Cô lắc đầu.

Từ Nhân Thư biết cô sắp ly hôn, mới có suy nghĩ khác, cô sẽ có cách giải quyết.

Hạ Hà thở phào.

Nhưng, không đúng, Chúc Tâm chưa bao giờ lạnh lùng với cô như vậy.

“Chúc Tâm, tuyệt đối không như cô nghĩ đâu.” Hạ Hà suýt nữa chỉ tay lên trời mà thề.

Chúc Tâm im lặng nhìn cô, tuy quen biết chưa lâu nhưng trong lòng đã xem cô là bạn thân từ lâu.

Cô muốn nghe cô giải thích.

Chỉ là.

“‘Ảnh’ có thật là vật hy sinh trong cuộc đấu đá nội bộ của các người không?” Lòng cô rất đau đớn, vì sao, anh lại dễ dàng quyết định thay đổi cuộc đời một con người như thế?

Hạ Hà sững sờ, “Chị quen ‘Ảnh’?”

“Cậu ấy là bạn rất thân của tôi.” Cô thành thật trả lời.

Chẳng trách, chẳng trách.

Hạ Hà cuối cùng cũng hiểu tường tận.

“Kim Tinh có phải vốn không có kế hoạch ký kết hợp đồng với cậu ấy, sở dĩ trước đó tung tin làm cả thành phố sôi sục như vậy là vì muốn đưa cậu ấy lên cao để cậu ấy té càng đau đúng không?” Rất nhiều chuyện, cô cũng đã hiểu rõ ràng.

Chính là vì, một câu nói của cô trong lúc tức giận mà đã huỷ hoại cuộc sống một con người.

Hạ Hà im lặng.

Vốn dĩ trước đó cô còn không hiểu nổi vì sao Hứa Ngạn Thâm lại làm cho chuyện này phức tạp lên như vậy, bây giờ thì cô hiểu rồi.

Hứa Ngạn Thâm lợi dụng luôn cả cô.

“Còn hy vọng gì không?” Cô không tức giận, tức giận không giải quyết được vấn đề, “Trả lại vị trí vốn có cho ‘Ảnh’ có hy vọng gì không?”

Hạ Hà lắc đầu, “Cậu ta ký hợp đồng năm năm với Hứa thị, dù tôi muốn giúp cậu ấy cũng không thể giúp được.”

Quyền sinh sát của ca sĩ đó đều nằm trong tay một người.

Quả nhiên.

Cô mỉm cười với Hạ Hà, nụ cười thê thiết, “Tôi hiểu rồi.” Đều là lỗi của một mình cô.

Cùng một thuyền với Hứa Ngạn Thâm và Hạ Hà còn có Tâm Ngữ.

“Không phải vì lợi ích đâu. Mẹ lớn của anh ấy là cô ruột của tôi, tuy không có quan hệ ruột rà nhưng anh ấy miễn cưỡng cũng có thể coi là anh họ của tôi.” Biết cô đang nghĩ gì, Hạ Hà nói dứt khoát, “Nhớ có lần tôi có nhắc với cô, chàng trai mà hồi nhỏ tôi rất thích không? Chính là Hứa Ngạn Thâm.” Cô không muốn giấu giếm, càng giấu thì hiểu lầm càng lớn.

Thái độ của Chúc Tâm có chút hoang mang, kinh ngạc.

“Chủ động tiếp cận cô là vì hiếu kỳ, tò mò muốn biết là người phụ nữ thế nào mà có thể khiến anh ấy say mê đến vậy.” Hạ Hà thành thật nói, “Chúc Tâm, tôi rất xin lỗi, bây giờ mới nói ra, nhưng tôi thật sự rất thích cô, cá tính của tôi nếu không thích thì tôi sẽ không gần gũi với cô như vậy.”

Quá nhiều chuyện khiến đầu óc cô không thể suy nghĩ, nhưng, “Được, tôi hiểu rồi.” Cô không muốn đòi co.

Chuyện ra hôm nay cũng đủ nhiều rồi.

“Chúc Tâm, chuyện giữa tôi và anh ấy đã thành quá khứ từ lâu rồi. Tôi chưa từng nghĩ sẽ chen vào giữa cô và Hứa Ngạn Thâm, tôi sẽ không làm người thứ ba.” Hạ Hà thanh minh.

“Tôi hiểu.” Cô lại gật đầu.

Cô hiểu cái gì? Cô nên nói, Hứa Ngạn Thâm và cô hoàn toàn không liên quan đến nhau mới đúng.

Vì sao, trái tim cô lại thấy ngọt ngào, khó chịu như thế.

Thì ra, Hạ Hà là bạn gái cũ của anh.

“Hạ Hà, chúng ta hẹn hôm khác nhé! Bây giờ tôi còn có chút việc.” Thái độ của cô vẫn bình thản.

Hạ Hà không nghĩ nhiều, gật đầu, “Được.”

Chúc Tâm quay người, thẳng lưng, bình thản bước ra.

“Này...” Cô còn chưa đi vệ sinh.

Hạ Hà mấp máy môi, không biết mình phải làm gì để giữ cô lại.

Cô đã nói dối. Thật sự xem anh như quá khứ ư? Nếu như vậy, lòng hiếu kỳ của cô đã được thỏa mãn thì cô có thể rời khỏi rồi!

Cô có thể quay lại Pháp, quay lại khung trời tự do bay nhảy của cô, vì sao phải lưu lại đây? Vì sao?

Rõ ràng cô đã có thể khẳng định mình không thể giúp gì được cho hai người họ.

Vì sao, cô vẫn chưa đi?

Chẳng lẽ, cô thật sự muốn chen vào?

Hay là cô đang đợi, nếu... nếu Hứa Ngạn Thâm ly hôn thật...

Nếu... nếu Chúc Tâm thật sự không cần anh nữa...

Nếu... nếu Chúc Tâm làm anh đau khổ tột cùng...

Lúc đó, cô... sẽ quyết không buông tay.

Cô sẽ thuyết phục Hứa Ngạn Thâm, chỉ cần lấy cô sẽ được rất nhiều lợi ích.

Cô có tự tin anh sẽ đồng ý.

Thì ra, cô chưa từng buông bỏ, cô vẫn rất thích Hứa Ngạn Thâm! Luôn luôn thích!

Nói trắng ra, cô chẳng qua chỉ là chú chim hoàng tước có chút quang minh lỗi lạc thôi, Chúc Tâm chưa chắc đã không hiểu.

Cô loạng choạng trở về bàn mình, ánh mắt không nén được liếc nhìn bàn bên cạnh.

Nhân viên phục vụ vẫn cung kính đứng một bên, anh vẫn tựa lưng vào ghế, không cần quay đầu người ta cũng biết mặt anh đang đánh lại.

“Xin lỗi, tôi không được khoẻ, có thể về trước không?!” Cô khách sáo chào từ biệt Từ Nhân Thư, ánh mắt vẫn không kìm được liếc nhìn bóng người đó một cái.

Từ đầu đến cuối, anh đều không quay đầu lại.

“Chức Tâm, là tôi làm em sợ ư?” Từ Nhân Thư ngượng ngừng lau mồ hôi.

“Lão đại, việc hôm nay chúng ta quên đi nhé.” Cô hy vọng anh có thể nghĩ thông suốt.

Từ Nhân Thư cũng không cố nín kéo, anh biết, hoàn cảnh lúc này không cho phép anh nín kéo.

“Cái này, giao cho em!” Anh lại đưa tập tài liệu cho cô.

Chức Tâm định từ chối, thì Từ Nhân Thư gắng gượng làm mặt nghiêm “Đây là nhiệm vụ cấp trên giao cho oem!”

Cô ngẩn ra một giây, “Được, tôi sẽ cố gắng!”

“Tôi xin phép đi trước.” Cô quay người rời khỏi.

Nhà hàng này, cô không muốn lưu lại thêm một phút nào nữa.

Từ Nhân Thư ngồi xuống, một mình thần thờ nhìn chỗ thức ăn chưa hề đụng đũa.

Hứa Ngạn Thâm đứng dậy theo bản năng, nhưng, ngập ngừng một lát lại ngồi xuống như không có chuyện gì xảy ra, nhận hoá đơn từ nhân viên phục vụ, ký tên.

“Anh ấy là bạn trai mới của tôi.” Hôm đó, câu nói đó, sự thân mật đó, anh đến giờ vẫn không thể quên được.

Anh là người có lòng tự trọng rất cao, hôm đó anh thật sự đã gạt bỏ lòng kiêu hãnh, nhưng đổi lại bị giáng đòn phản bội đau đớn.

“Thanh toán xong chưa? Chúng ta đi thôi.” Hạ Hà cũng đã quay lại, nét mặt phức tạp.

“Ừm.” Anh lạnh lùng đứng lên.

Họ ra đến cửa, Chức Tâm vẫn đang đứng đợi xe.

“Chức Tâm, chúng tôi đưa cô về.” Hạ Hà chủ động lên tiếng.

Anh rất lạnh lùng nhìn cô, không từ chối cũng không chủ động.

Hạ Hà thoải mái cười cười, khoác tay cô, “Ở đây rất khó đón taxi, để anh họ tôi đưa cô về.” Cô tạo cơ hội cho họ.

“Cảm ơn, không cần đâu.” Thái độ bình thản của Chức Tâm chính là sự cự tuyệt âm thầm.

Chiều dài viên nhà hàng đã lái xe của anh đến trước mặt họ, cung kính đưa chìa khoá cho anh.

Anh không nói tiếng nào, im lặng mở cửa sau xe, Hạ Hà cuối cùng nhìn gương mặt không có bất kỳ cảm xúc gì của Chức Tâm một cái, lại nhìn anh không có bất cứ hành động gì, đành ngồi lên xe trước.

“Rầm” một tiếng.

Anh đóng sầm cửa xe lại.

Sau đó, anh cũng ngồi vào ghế lái.

Nhưng, anh không khởi động xe.

“Tin, tin, tin” xe đằng sau bóp còi inh ỏi.

Hạ Hà kinh ngạc nhìn anh.

Mặt anh vẫn lạnh tanh.

“Thưa ông, ông không được khoẻ chăng?” Nhân viên nhà hàng chạy đến gõ cửa xe anh, không có bất kỳ động tĩnh gì, đành nói “Phiền ông dịch xe sang một chút có được không ạ?” Anh vẫn làm như không thấy.

Tiếng còi xe sốt ruột của mấy chiếc xe bị chặn đằng sau thi nhau vang lên, Hạ Hà cũng sốt ruột theo, tim cô đập thành thịch, có chút đau đầu.

Cô chưa từng thấy Hứa Ngạn Thâm như vậy bao giờ.

Một Hứa Ngạn Thâm muốn rời khỏi đây nhưng lại không cất nổi bước chân.

Cô hạ kính xe xuống, kêu hồi hã: “Chức Tâm, lên xe đi!” khi bị những người phía sau chửi bới om sòm Nghe tiếng, Chức Tâm động đây, nhưng cô quay người bỏ đi.

Hai người này, chẳng ai chịu nhường ai!

“Anh họ, làm sao đây?” Hạ Hà rụt đầu vào nhìn anh.

Đuổi theo hay không đuổi theo? Cô nghĩ dù có đuổi theo Chức Tâm cũng không thềm để ý đến họ.

Phụ nữ một khi đã kiên quyết thì rất khó thay đổi.

Tối đó, Chức Tâm đã nghe không ít “chuyện hay”.

Anh cuối cùng cũng thả lỏng vô lăng, ánh mắt không chút cảm xúc nhưng vẫn mặc cho tiếng còi xe, tiếng chửi bới hỗn loạn phía sau.

* * *

Cô đi bộ một đoạn đường rất xa, đến nỗi gót chân rộp lên, sau đó mới đón được taxi.

Về đến nhà đã hơn mười giờ.

Trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách còn sáng đèn, sợ cô về trễ sẽ sợ hãi.

Cô bước vào bếp, lấy một chiếc ly chân cao, bỏ vào vài viên đá, mở chai rượu vang lâu năm của cha.

Nghe bên ngoài có tiếng động, Cảnh từ trong phòng bước ra.

Cô một hơi uống cạn, kê rằng vẫn còn dư hương.

“Ăn gì chưa?” Cậu rót một ly ỳnh, ngồi xuống cạnh cô.

Cậu không hỏi gì nữa, không nói hôm nay hẹn đi ăn với ai, càng không ra rả điệp khúc cô không được uống quá nhiều rượu.

Cô suy nghĩ một lát.

“Hình như từ sáng đến giờ chưa ăn gì.” Dạ dày cô rất ngoan, rất ít khi đau, nên hoàn toàn không có cảm giác đói.

Cậu đứng dậy, vào bếp múc một bát cháo lên cho cô.

“Phi Phạm đãi gạo đấy, nó nói muốn nấu ẹ ăn.”

Nửa câu là thật, nửa câu sau là cậu gạt cô.

Quả nhiên, mắt cô sáng lên, “Thật không?!” Cô rất cảm động.

“Ừm.” Cậu cười, khẽ gật đầu.

Cô vốn đang nhạt miệng nhưng cũng đặt ly rượu xuống, cầm lấy bát cháo còn âm ỉm.

“Cậu cho thêm gì vào vậy?” Vừa ăn một hớp, cô đã nhúu mày.

“Cà rốt, gan heo, cải bó xôi.”

Đều là những thứ cô không thích.

Nhưng vừa nghĩ đến tấm lòng của Phi Phạm, cô vẫn nhúu mày ăn từng muỗng.

“Chức Tâm, dạo này chị có đi khám sức khỏe không?” Cậu thản nhiên hỏi.

“Không.” Cô lắc đầu.

Cô làm gì có thời gian, hơn nữa làm gì có tâm trạng.

“Sáng nay chị bị nôn.” Cậu nói ra điều mình nhìn thấy.

Cô hơi sững lại, ngẩn ra vài giây sau đó mới phá lên cười, “Cho tôi xin đi, cậu tưởng tôi có thai à?”

Cơ thể cô rất dễ dính bầu, nhưng, không nên nổi đã dùng biện pháp tránh thai rồi mà vẫn bị dính.

Vả lại, cô đã mang thai nhiều lần rồi, không hề đồ đến nỗi bản thân sắp làm mẹ rồi mà không biết.

“Tin tôi đi, nếu tôi có thật, tâm trạng có không tốt cách mấy cũng không thể đựng đến mấy thứ này.” Cô nhấc ly rượu đã uống được một nửa lên, nụ cười cuối cùng cũng nở trên môi.

Cô nói tâm trạng mình không được tốt.

Thật ra, lúc cậu từ trong phòng bước ra đã cảm nhận được.

Cậu lắc đầu, “Chị có phải ăn được vài miếng đã thấy dạ dày mình trương lên, vô cùng khó chịu, không thể không dừng ăn đúng không? Hoặc giả chị nhìn thấy đồ ăn đã không muốn ăn, miễn cưỡng ép chị ăn, có thể dẫn đến nôn ói?” Cậu nói ra những gì mình quan sát được.

“Tôi còn thường cảm thấy rất lạnh, có lúc, nhịp tim chậm lại.” Cô biết mình không ổn.

“Chức Tâm, chắc chị bị rối loạn chuyển hoá được điện giải rồi, độ PH cũng mất cân bằng.” Nói cách khác, cô không phải đơn thuần gầy đi, mà do tinh thần sa sút, áp lực lớn, gây nên chứng chán ăn.

“Đi khám bác sĩ xem sao.” Cậu khuyên cô.

“Tôi đi khám rồi, ột ít thuốc chống trầm cảm.” Cô thật thà trả lời.

Cô không phải lần đầu tiên mắc chứng bệnh này, một năm trước, cô từng bị, thuốc chống trầm cảm cô cũng từng uống. Chỉ là, có Hứa Ngạn Thâm bên cạnh mới dần dần khoẻ lại, dần dần ngừng thuốc.

“Phải biết thương bản thân, hiểu chứ?” Cậu không nói nhiều, nhưng câu nói rất đơn giản này lại khiến cô cảm thấy ấm áp.

“Đúng vậy, tôi phải thương bản thân mình. Tôi đang sống rất tốt, vì sao phải buồn bã, tôi đang sống rất kiên cường.” Nước mắt bắt giáng rơi, cô vội vàng quay mặt đi.

Nỗi đau trong lòng cô, thật sự đã truyền đến trái tim cậu.

“Chức Tâm, chị không cô độc, bên cạnh chị còn có rất nhiều bạn tốt.” Cậu đưa tay, chần chừ một lát, rồi nhẹ nhàng vuốt tóc cô, từ từ kéo cô vào lòng.

Nhìn cô khóc, cậu thật xót xa.

Cô giằng ra, sự thân mật này cô cảm thấy không thoải mái.

Nhưng, cánh tay rắn chắc của chàng trai trẻ không cho cô thoát ra.

Ôm, chính là cách tốt nhất để vỗ về tâm hồn, giải thoát đau khổ.

Trước đây, Hứa Ngạn Thâm cũng từng ôm cô như vậy, ở bên cạnh cô, cùng cô vượt qua mọi khổ đau.

Cô khóc nức nở, “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Vì một suy nghĩ ấu trĩ của cô mà liên lụy đến cậu, làm tổn thương cậu.

Hai người tựa sát vào nhau, hơi ấm từ cơ thể cậu truyền sang cô, cánh tay rắn rỏi, vững chắc của cậu bao bọc lấy cô, cô biết mình không hề cô đơn.

Cô khóc, giọng ngắt quãng kể cho cậu nghe những gì mình nghe thấy hôm nay.

Nỗi kinh ngạc loé lên trong mắt cậu chỉ vài giây.

Cậu vẫn an ủi cô, “Chức Tâm, đều đã qua rồi.” Việc đã xảy ra rồi, chẳng thay đổi được gì nữa.

“Không, nếu không phải tôi nói với anh ta cậu là bạn trai tôi, hôm nay, cậu vẫn bình yên sống cuộc sống của mình, không cần phải chạy trốn như thế” Cô thật sự rất buồn.

Hứa Ngạn Thâm sao có thể như thế? Cuộc đấu đá trong nội bộ gia đình anh sao phải kéo người khác vào?! Thật quá hèn hạ!

Cô mệt rồi, một người một mình phấn đấu không khổ, nhưng phấn đấu mãi mãi không có kết quả, mãi mãi bị người khác chà đạp, cô cảm thấy rất đau khổ.

Cô tuy không phải là người yếu đuối nhưng tâm hồn cô thật ra cũng không mạnh mẽ.

“Ăn thêm chút nữa đi.” Cậu vói tay, kéo bát cháo cô mới ăn được một nửa đến sát miệng cô.

Khóc được là tốt, có tâm sự gì cũng giấu trong lòng, cứ như thế mãi, sớm muộn gì cô cũng sẽ ngã quy.

Cô ngại ngừng vội vàng ngồi thẳng dậy, lau nước mắt, lau đi bộ dạng thảm hại của mình.

Cậu nhỏ hơn cô sáu tuổi, nhưng cô lại có cảm giác rất yên lòng.

Cô có chút mơ hồ, tuổi của cậu chỉ mới hai mươi hai, nhưng bờ vai của cậu là một người đàn ông chân chính.

Cô điên rồi ư? Sao có thể có cảm giác mơ hồ như thế?!

Cốc cốc vào đầu mình, mặt cô đỏ lên, gượng gạo, “Tôi về phòng nghỉ ngơi đây.”

“Ngủ một giấc đi, sáng mai, chúng ta nấu cháo đậu đỏ.” Nghe nói đồ ngọt sẽ giúp tâm trạng chuyển biến tốt.

Cô cười cười, gật đầu.

Về phòng, mắt cô vẫn đỏ hoe.

Cô rất hận, thật sự rất hận.

Sẵn men rượu trong người, cô mở máy tính, dùng nick XIN đăng nhập, “cách cách cách” bắt đầu gõ chữ.

Cậu là một người rất tốt rất tốt, cô quyết không để người khác ức hiếp cậu!

50. Chương 51

“Anh, anh xem mấy lời nhắn trên mạng này đi.” Tâm Ngữ học tóc xông vào phòng làm việc của anh.

Anh đang bàn công việc với Hạ Hà, rất bực với cái tính hốt ha hốt hải của em gái.

Anh trầm giọng hỏi, “Có chuyện gì?”

Từ tối qua đến giờ, tâm trạng anh đang rất bực bội.

Tâm Ngữ cũng không dám nói nhiều, mở máy tính giúp anh rồi click vào fanpage.

Note được đẩy lên phía trên hết lại là... Một lãnh đạo cấp cao nào đó của Hứa thị, anh khiến chúng tôi thất phục.

Phía dưới là rất nhiều lời bình luận, chỉ trong một đêm đã có tới sáu vạn lượt bình luận.

Anh nhíu mày mở ra đọc.

Bên trong vạch trần một lãnh đạo cấp cao nào đó của Hứa thị, vì tư thù, lợi dụng chức quyền nhào nặn ra tin đồn thất thiệt “Ảnh” ký hợp đồng độc quyền với Kim Tinh cho báo giới, còn cổ vũ cho Truyền kỳ giải thể, để mưu lợi ích, tạo ra scandal giả dối để nhằm hạ bệ một cách nhanh chóng nhất, hoàn hảo nhất ca sĩ “Ảnh” dưới trướng của mình.

Nhân vật được nói bóng gió trong note này rất dễ làm người ta liên tưởng, lời lẽ cay nghiệt càng hình dung ra anh là một kẻ ngông cuồng tự cao tự đại.

Bình luận phía dưới nhiều vô số, có người hoài nghi, có người ủng hộ, nhưng nhiều nhất là hùa theo rửa xả anh.

Những từ ngữ như “tâm thần”, “đầu heo”, “BT” (biến thái), “BS” (bỉ ổi) đều nhắm thẳng vào anh.

Hạ Hà cũng thò đầu vào xem, xem xong mặt cũng ngêch ra.

“Mấy note này em đã thông báo bên quản trị mạng xoá đi, nhưng vừa xoá đã xuất hiện note mới, nếu em đoán không lầm, chắc là có người muốn đối chọi, chơi khăm chúng ta!” Tâm Ngữ vội vàng nói.

Là anh hai sao? Nhưng thủ đoạn vụng về này không giống chút nào.

Hơn nữa, nếu quả thật là anh hai thì sẽ không khách khí mà nói thẳng tên của anh ra, chứ không kiêng dè, bóng gió như thế.

“Sáng hôm nay nhận được điện thoại của báo giới em mới biết, các báo và tạp chí em đã ngăn chặn hết rồi, họ đã rút lại bài viết, không cho đăng. Nhưng...”

Tâm Ngữ lo lắng run rẩy.

Vì suýt chút nữa, anh đã bị giật tít trên báo... Nếu chuyện này để cha biết được thì hậu quả sẽ khôn lường.

Nhưng ngoài nhú mày thật chặt ra, mặt anh không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, “Điều tra đi, xem ai đứng sau chuyện này.”

Thật ra không cần phải suy đoán nhiều, trong đầu anh đã có tên một người.

Nhất định là gã ca sĩ đó!

Thời gian rất trùng hợp, chắc chắn Chúc Tâm đã nói với hắn, hắn không phục nên mới gây chuyện!

“Đối phương rất kiên nhẫn, không ngừng đăng bài lên.” Hạ Hà đang cùng chiến tuyến, cũng cảm thán.

Đối phương không cần phải đi làm sao?Ồ, đúng rồi, hôm nay là thứ Bảy!

Anh gõ gõ vai Tâm Ngữ, bảo cô tránh ra.

“Cạch cạch cạch” mười ngón tay anh lướt trên bàn phím.

Tuy bỏ nghề đã lâu nhưng anh vẫn là một cao thủ về máy tính.

Anh nhanh chóng tìm kiếm.

Từ sáng đến giờ, tất cả các note đều xuất xứ từ một địa chỉ IP!

Anh nhập số IP vào máy, bắt đầu tìm kiếm.

Quả nhiên, đúng như anh dự đoán, địa chỉ IP này là ở một quán Internet.

“Anh, chúng ta có tìm người đối phó với hắn không” Tâm Ngữ hỏi anh.

“Không, đưa tất cả các dữ liệu này cho cảnh sát, để họ xử lý.” Anh đưa điện thoại cho em gái.

Để tên chết tiệt đó gieo gió gặt bão.

Về khoản máy tính, cô không phải dân trong nghề.

Dán note lên xong, đầu óc cô choáng váng, rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện note của mình đã bị xoá sạch.

Ok, quả nhiên là “thế lực xấu”!

Hôm nay cô được nghỉ, ở lì trong phòng sợ Cảnh phát hiện mình không bình thường, cô ngồi xe buýt tìm một quán Internet lớn.

Trong quán, điều hoà mở tối đa, hơi lạnh phả ra mờ ảo, rất nhiều học sinh trung học có mặt ở đây.

Sức mạnh của một người không đủ, ở đây, cô có thể tìm được nhiều người giúp đỡ hơn.

Cô cố chịu đựng luồng khí lạnh từ máy điều hoà, nhờ một số học sinh ủng hộ cô, người đông sức mạnh sẽ càng lớn.

Dĩ nhiên, tiền lương trong túi cô chỉ còn hơn nửa.

[Ảnh, chúng em ủng hộ anh! Anh bị người ta hãm hại rồi!]

[Đả đảo lãnh đạo Hứa thị!]

[Con heo kia, đừng tưởng rằng một tay có thể che trời!]

Note vừa bị xoá lại được đăng lên, đăng rồi lại bị xoá, lặp lại vô số lần, không khí trong quán Internet quả nhiên rất náo nhiệt, mọi người đều khí thế hùng hực.

Cô vận một chiếc áo khoác Adidas màu đỏ sậm, kéo nón áo đội lên đầu che khuất mặt, chỉ để lộ đôi mắt sáng, từng chữ từng câu dán lên liên tục.

Cách này có lẽ rất ngu ngốc nhưng cô tin Ngu công sẽ dời được núi.

[Ảnh mắt trong sạch của anh nói cho tôi biết, anh tuyệt đối không phải là hạng người đó!]

Bài đăng này không phải là của cô nhưng nhận được rất nhiều lượt chia sẻ.

Fan rất mù quáng, cũng là nhóm người dễ bị lung lay nhất, những bài đăng này bắt đầu khiến các tin đồn trước đó dao động.

Có một bộ phận fan trung thành giữ im lặng, bây giờ cũng bắt đầu ra mặt bên vực “Ảnh”.

Thế là cô bắt đầu đổ thêm dầu vào lửa.

“Hey, chị này, có cần đăng nữa không?” Một học sinh trung học ngồi kế bên hỏi cô.

“Đăng, đăng, đăng, đăng, các em muốn ăn quà vặt gì cũng được, nhờ các em giúp chị tiếp tục đăng nhé!” Cô không quay đầu lại, vẫn đang đăng liên tục...

[Ảnh, chúng em yêu anh, chúng em mãi mãi ủng hộ anh!]

[Không bỏ rơi Ảnh, chúng ta đoàn kết lại, chúng ta kháng nghị với Hứa thị, đòi công bằng!]

Hứa Ngạn Thâm, anh có thể bịt miệng truyền thông, cô muốn xem xem, sự công kích như vũ bão trên Internet này anh có bịt miệng nổi không!

Xã hội tự do ngôn luận thật tốt!

Tâm trạng cô rất tốt, uống một ngụm nước lạnh, mắt cười hệt như một chú mèo nhỏ đáng yêu.

Buổi trưa, cô ăn một bát mì gói hiệu Kim Hoàng.

Ăn xong, cô lại bắt đầu tập hợp các fan trên mạng, bước đầu tiên, tấn công trang web chính thức của Hứa thị.

Trong tích tắc, các fan phấn khích, hăm hở chia sẻ lời kêu gọi của cô đi khắp nơi.

Cô đang định vạch ra thời gian...

“Cô này.” Có người khều vai cô.

Cô không quay đầu lại, vẫn tiếp tục gõ chữ.

“Cô này!” Người đó đập mạnh vào vai cô.

Á! Đau quá!

Mặt cô nhăn nhó vì đau, vội quay đầu ra nhìn.

Phía sau, “đồng bọn” của cô, mặt đầy vẻ hoảng hốt, xếp thành mấy hàng ngay ngắn.

Đuôi tóc của cô lẫn nón áo bị giựt xuống một cách thô bạo.

“Cô bị bắt giữ vì tội phỉ báng người khác, mời theo chúng tôi về đồn!”

Trong lúc còn kinh ngạc vì chưa hiểu chuyện gì xảy ra, “bụp” một tiếng, chiếc còng số tám đã tra vào tay cô.

Cô bị người ta tố cáo rồi.

.....

Toà nhà Hứa thị, tầng hai mươi tám, cảnh sát gọi đến.

Gân xanh hằn trên trán anh, vẻ lạnh lùng trên gương mặt anh đông cứng lại.

“Anh nói gì? Người phỉ báng tôi, đăng bài bêu xấu tôi, là một cô gái có quốc tịch Trung Quốc, tên Thẩm Chức Tâm? Là vợ tôi?!” Hàm dưới của anh nghiến chặt.

Anh không tin!

Anh không thể chấp nhận nổi tin báo từ sở cảnh sát.

Anh không thể ngờ, kẻ ngu ngốc như có “huyết hải thâm thù” với anh lại chính là cô!

“Chúng tôi đã bắt giam cô ta, có cần khởi tố không?” Nhân viên lập án khách sáo hỏi anh.

Lửa giận bốc ngàn ngút, anh hét lên, “Kiện! Sao không kiện được?!”

* * *

Cô ngồi co rúm trong góc tường, bị giam trong một căn phòng ẩm thấp, tối tăm.

Xung quanh rất lạnh.

Đang là tháng Tám, mùa oi bức nhất, sao lại lạnh lẽo như vậy nhỉ?

Cô muốn khóc không thành tiếng.

Cô không về nhà, Cảnh và Phi Phàm chắc sẽ rất lo lắng. Di động của cô bị cảnh sát tịch thu rồi.

“Này, cô phạm tội gì thế?” Một gã người nông nặc hơi rượu, đá đá chân cô.

Cô úp mặt mình vào đầu gối, không lên tiếng.

“Bán dâm à?” Gã đàn ông động tay động chân.

“Tránh xa!” Cô hét lên ghê sợ, thụt lùi về phía sau.

Thật ra cô ghê tởm chính bản thân mình.

Từ khi hôn nhân gặp khủng hoảng cho đến nay, cô từng giờ từng phút chán ghét bản thân mình.

“Tôi phạm tội lừa đảo còn gã kia là tội phạm hiếp dâm.” Đối phương thấy không ăn thua gì, bèn chỉ chỉ gã đàn ông râu ria xồm xoàm đối diện.

Cùng bị giam giữ ở đây ngoài cô ra còn có hai thiếu niên hít ma túy, tổng cộng là năm người.

Cô cắn chặt môi, không để bất kỳ ai nhìn thấy cô đang sợ hãi.

Gắng gượng một lúc nữa, cô được cảnh sát thông báo Phi Phi sẽ đến bảo lãnh cô.

“Còn bày đặt gì nữa, nói cho tôi biết, cô thường đứng ở đâu? Khi nào được ra ngoài, tôi sẽ là mối của cô!” Gã đàn ông say rượu thò bàn tay dơ bẩn về phía cô.

Hai cậu thiếu niên bên cạnh mắt cũng sáng rỡ như mèo thấy mỡ.

Không xong rồi! May mà ở đây là sở cảnh sát, không thể xảy ra chuyện được!

Cô đang định kêu cứu.

“Thẩm Chức Tâm, cô có thể ra rồi!” Viên cảnh sát mở cửa nhà lao.

Cô hấp tấp loạng choạng lết ra ngoài.

Phi Phi cứu mạng!

Định kêu lên thì chân cô bỗng mềm nhũn.

Trước mắt một màu tối đen, cô thở yếu ớt, ngã vào vòng tay rắn chắc, lạnh lùng.

Là ai? Vì sao, mùi đàn ông này lại quen thuộc đến vậy.

Cô cố gắng mở mắt ra nhưng mọi thứ trước mặt đều mờ mờ ảo ảo.

“Ông Hứa, ông quyết định không tố cáo cô ta nữa?” Cảnh sát hỏi lại lần nữa theo thủ tục.

“Vâng, chỉ là vợ chồng cãi nhau thôi mà, đừng xem là thật.” Bên tai cô giọng nói bình thản như không có chuyện gì vang lên.

Thế tại sao còn giam cô suốt hai tiếng đồng hồ? Đây không phải là cố tình dọa người hay sao?

Viên cảnh sát hoàn toàn không biết nói gì.

“Cô ấy hình như sợ quá ngất đi rồi!”

“Ừm.” Anh cúi người xuống, bế bổng cô lên.

Đi được vài bước, nhớ ra điều gì, anh lại dặn, “Phiền anh, nếu bạn cô ấy đến thì chuyển lời với họ là cô ấy đã về ‘nhà’ rồi.”

Lúc cô tỉnh lại, khung cảnh quen thuộc, cô nằm dưới chăn, trên người không mặc gì.

Kính hải tột độ, cô ngồi phất dậy.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói trầm vang trong đêm tối.

Hứa Ngạn Thâm?! Cuộn chăn quanh người, cô lập tức đề cao cảnh giác.

Nhưng hai chân không ngừng run rẩy.

Vì sao cô lại trần trụi thế này? Là bị gã đàn ông trong phòng tạm giam hay là bị anh...

Giữa đùi không có cảm giác đau rát nào, chắc... chắc là không phải... bị cái đó?!

Nghĩ thế, cô mới trấn tĩnh trở lại, cô bắt đầu chú ý, da mình toả ra mùi hương sữa tắm dịu mát, đã không còn mùi mồ hôi hôi hám trong phòng tạm giam nữa.

Anh tắm cho cô nhưng vai cô có cảm giác lạnh lạnh, da cô rất mỏng, vừa rồi bị viên cảnh sát thô lỗ đập vào vai một cái, chắc chắn sẽ bị thâm tím, còn bây giờ cảm giác lạnh lạnh đó chắc là của thuốc bôi.

Chẳng trách, cô mới ngủ được một giấc sâu như vậy.

Sống mũi cay cay.

“Có biết hành vi của em là vô cùng ngu ngốc không?” Anh xoay xoay di động của cô, sắc mặt u ám.

Nếu anh kiện cô thật, cô sẽ bóc lịch nhiều nhất ba năm.

Cô không buồn đáp lại.

Cô còn có cách nào nữa chứ, cô chỉ là một người dân thấp cổ bé họng, lương tâm bất an, lại không thể giương mắt ngồi nhìn, đây là cách duy nhất cô có thể nghĩ ra để đối phó với anh, dập tắt những lời đồn thổi ác ý vây riết lấy Cảnh.

Có lẽ, Cảnh có thể không làm ca sĩ nữa, nhưng, vết nhơ này sẽ theo cậu suốt đời, thật là không công bằng.

“Sở cảnh sát không phải là nơi tốt đẹp gì đâu, lần sau trước khi làm việc gì nên suy nghĩ hậu quả.” Giọng anh lạnh như băng, chẳng có chút tình cảm nào.

Cô chính là vì làm gì cũng nghĩ đến hậu quả nên mới bị đè nén như vậy! Cha mẹ cô đã rời khỏi đây rồi, dù gì cô cũng chỉ còn một cái mạng quèn này thôi, anh còn ép cô nữa, cô sẽ đấu với anh tới cùng!

Cô trừng mắt nhìn anh, “Mời anh ra ngoài, tôi phải mặc quần áo.”

Căn phòng này không hề có chút thay đổi nào.

Nếu anh không vứt hết quần áo của cô đi, muốn tìm một bộ để mặc là chuyện rất dễ dàng.

“Không cần mặc đâu, dù gì lát nữa, em cũng cam tâm tình nguyện cởi ra thôi.”

Câu nói đầy chế giễu của anh khiến cô giận run người.

Anh là có ý gì?

“Em đã tỉnh lại rồi thì chúng ta bắt đầu thôi.” Anh đặt mạnh di động của cô xuống bàn, đứng lên, kéo cà vạt xuống, mặt lạnh tanh bắt đầu cởi áo.

Cô không thể tin nổi trừng mắt nhìn anh, “bắt đầu cái gì?”, thật vô dụng, hai chân lại mềm nhũn ra.

Gương mặt thông minh của anh dao động, chập chờn, lạnh lùng, “Làm nghĩa vụ của một người vợ.” Họ vẫn chưa ly hôn, anh có quyền đòi hỏi cô.

Anh lại muốn... với cô lúc này, ở đây?

Cô nắm chặt chiếc chăn, bước lùi về sau, nộ khí xung thiên.

Cô không muốn bị anh làm cho sợ hãi, hít một hơi, cô lớn tiếng quát, “Dựa vào cái gì mà tôi phải lên giường với anh? Anh đừng quên chúng ta hiện giờ đang tiến hành thủ tục ly hôn, anh mà dám làm gì tôi, tôi sẽ kiện anh tội cưỡng...”

Lời của cô bị cắt ngang vì môi cô đã bị môi anh lạnh lùng khoá chặt.

Hành động đột ngột không được báo trước này khiến cô vô cùng tức giận, mắt cô tròn xoe, kinh ngạc, thở không ra hơi, vùng vẫy quyết liệt, trước mắt cô lại tối sầm lại...

Anh đè cô xuống giường, nhíu mày, nét mặt đầy vẻ ghen tuông mà chính anh cũng không thể nào giải thích nổi, điên cuồng giận dữ vằn vò bờ môi cứ hở ra là nói phải ly hôn đó.

Anh không ly hôn! Nói một ngàn lần, một vạn lần, câu trả lời của anh vẫn là không ly hôn!

Anh muốn cô luôn ở trên chiếc giường này, ở vị trí bên phải! Anh biết mình cố chấp, mình đang cố níu kéo, nhưng anh không thể buông cô ra!

Cô cố sức vùng vẫy đẩy anh ra, môi mím chặt, không để lưỡi anh xâm nhập vào miệng cô.

Càng vùng vẫy, cơ thể hai người càng dán chặt vào nhau, giữa hai đùi anh, cái vật nóng nóng, cứng cứng như sắt thép ấy cộm lên sau quần cạ vào đùi cô, khiến cơ thể cô cũng suýt chút nữa nóng lên.

Anh thò tay mò mẫm đùi cô, cô dùng hết sức đá vào chân anh, cả người thở dốc.

Quả nhiên, thường ngày cô ăn rất ít, nên không đủ sức để chống chọi với anh.

Nếu muốn đấu với anh, cô phải ăn thật nhiều mới đúng.

Bây giờ, cả cơ thể đè lên người cô, đè cô suýt ngất đi.

Thấy cô như sắp thở không ra hơi, nụ hôn của anh chuyển hướng xuống cổ cô, vết hôn hồng hồng chứa đầy ham muốn chiếm hữu bá đạo.

Hai tay cô, bị hai bàn tay rắn chắc của anh khoá chặt, phản kháng vô hiệu, cơ thể cô hoàn toàn bị san bằng, dưới lưng là đệm giường mềm mại, trên người là cơ thể sôi sục, cường tráng của anh.

Dù cho cô có vùng vẫy thế nào, nụ hôn đầy nhục dục vẫn bắt chấp tất cả như bóng với hình.

Chiếc chăn cuộn trên người cô bị giăng mạnh ra, cơ thể yếu ớt của cô nảy lên, bầu ngực bị bàn tay to chiếm hữu.

“Tránh ra!” Cô vùng vẫy, vằn vẹo dưới cơ thể anh, khiến nhiệt độ cơ thể của hai người càng lúc càng tăng cao.

Di động của cô bắt đầu rung lên, từ từ xoay vòng, tín hiệu màn hình chớp tắt không lời ấy càng làm thú tính trong anh bộc phát dữ dội hơn.

Anh từng nghe cuộc gọi đến từ di động cô, là số nhà của cô, giọng nói ở đầu bên kia là một gã đàn ông trẻ tuổi.

Đối phương dịu dàng hỏi cô khi nào mới về nhà.

Về nhà?!!!

Quan hệ của họ tốt đến mức đã góp gạo thổi cơm chung với nhau? Quan hệ của họ tốt đến mức gã đó có thể có chìa khoá nhà cô, có thể sử dụng điện thoại bàn nhà cô?

Vậy coi người chồng như anh là gì đây? Coi là gì? Coi là gì?

Bàn tay còn lại của anh lạnh như băng, nóng như lửa không ngừng mò mẫm giữa đùi cô.

Ngón tay thon dài của anh xộc thẳng vào nơi mềm mại ẩm ướt trên cơ thể cô.

Cơ thể bị xâm phạm một cách ngang ngược, cô thở nặng nhọc, cơ hồ như sắp ngất đi.

Nỗi hổ thẹn trào dâng, cô giận dữ hét lên, “Hứa Ngạn Thâm, anh muốn tôi ghét anh đến mức nào nữa hả?”

Cô ghét anh, ghét anh, ghét anh!

Thế nhưng.

“Không quan tâm.” Anh nhếch môi, lạnh lùng mỉa mai, “Dù sao chỗ này của em đã không còn thuộc về anh.” Tay anh, ấn vào chỗ đang đập trên ngực trái cô.

Nếu chỗ đó vẫn còn thuộc về anh, thì gã trai đó đã không ở trong nhà cô.

Bỗng dưng cô run lên.

Không dám nhìn không dám truy đến cùng, trái tim cô đang gõ lên những nhịp khiến cô đau đớn.

Không dám nghĩ, vị trí ngực trái của cô đang có tiếng phản kháng yếu ớt: không phải vậy...

Mặt trái của hận chính là yêu.

Cô hiểu rất rõ.

Có lẽ, cô nên tìm một người đàn ông khác để chuyển hướng tình cảm của mình thật!

“Tránh ra! Tôi ghét anh!” Có lẽ vì quá bi phẫn, cô đá vào phần nhạy cảm trên người anh.

Cô không muốn bị đè dưới cơ thể anh.

Cô hận mình cơ thể mình vẫn mãi đắm chìm với anh như thế.

Cô hận mình đã quen gối đầu lên vai anh khi ngủ, cô hận mình đã nghe quen hơi thở đều đều lúc ngủ của anh, quen với việc ôm anh lúc ngủ. Nửa giường bên cạnh trống trải, lạnh lẽo thường khiến cô tỉnh giấc giữa đêm, không sao ngủ lại được, đành nằm thẫn thờ chờ trời sáng.

Cô hận cơ thể mình vẫn nhớ cảm giác run rẩy mỗi lần anh thâm nhập.

Trước mặt người khác, cô luôn tỏ ra vui vẻ, mọi người đều tưởng rằng cô đã hồi phục rất tốt nhưng thật ra, tất cả đều chỉ là bề ngoài mà thôi.

Anh né cú đá của cô, cuối cùng, ngón tay thon dài cũng rút ra khỏi cơ thể cô.

Ngón trỏ của anh còn dính đầy chất dịch trong suốt.

Anh hiểu rõ từng chỗ nhạy cảm trên cơ thể cô, vừa rồi, cơ thể cô không ngừng run rẩy.

Nhưng cô vẫn cự tuyệt.

Nếu cô không phản kháng dữ dội như vậy, anh bây giờ đã đi vào trong cô.

“Không muốn đấu tranh vì hấn sao?” Trái tim anh dù gì cũng đã bị cửa nát, máu chảy ròng ròng, thêm một nhát nữa có đáng kể gì.

Trước đây, chỉ cần anh hôn cô, cả người cô sẽ rúc vào lòng anh, như một cuộn len mềm mại, anh luôn nghĩ rằng, cô sinh ra là để cuộn tròn trong lòng anh.

Nhưng, thì ra không phải như thế.

Sợ mình không thể kìm chế được lòng ham muốn cô, anh quay lại ngồi trên ghế sofa kế bên giường, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

“Anh chưa nói với em, em không cần phải làm gì nhiều, chỉ cần em chịu cười với anh như lúc trước, nũng nịu vài câu với anh như lúc trước, anh sẽ tha cho hấn chứ?” Lời nói của anh cô nghe như đang mỉa mai.

Nhưng, thật đau buồn, đó không phải là lời nói trong lúc tức giận.

Anh yêu cô, yêu đến nỗi trái tim anh có hoảng sợ, có đau đớn hơn nữa, anh cũng hiểu mình không thể không có cô.

Anh thật không hiểu nổi vì sao mình lại yêu cô sâu đậm đến vậy.

Yêu đến nỗi dù thể xác và trái tim cô đã phản bội lại anh, cho dù vết thương trong tim không ngừng nhói đau thì anh vẫn muốn giữ cô lại.

Cô giận dữ nhìn anh.

“Cách này hữu hiệu hơn rất nhiều việc em ngu ngốc đăng bài trên mạng.” Anh cợt nhả.

Cô ngẩng đầu lên, khoé mắt đỏ hoe, nhưng lại không rơi một giọt nước mắt nào.

“Sinh hoạt vợ chồng giữa chúng ta luôn hoà hợp, anh cũng lười tìm người khác để giải quyết nhu cầu, chỉ cần sau này em giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý, anh có thể suy nghĩ đến việc đưa cậu ta trở về vị trí cũ.” Anh đang ra điều kiện giao dịch với cô.

Nếu cô đã thích hấn như vậy, thích đến mức có thể đụng chạm thể xác, thì chút hy sinh “cỏn con” này có là gì.

Nét vô tư, hồn nhiên trên mặt cô đã biến mất hoàn toàn bởi sự giãy vò của anh

Giải quyết nhu cầu sinh lý... Anh coi cô là gì chứ?!!!

“Sao thế, không hài lòng với biểu hiện trên giường của Nhan Hiểu Tinh à?” Khoé miệng cô nhếch lên châm chọc.

“Anh chưa từng lên giường với cô ta.” Lạnh lùng, anh nhắc lại. Nếu anh thật sự cần phụ nữ để giải quyết nhu cầu sinh lý, loại phụ nữ chỉ được mỗi sắc như Nhan Hiểu Tinh, không lọt nổi vào mắt anh.

Đi mà lừa quỷ sứ! Chẳng thà anh nói với cô, cái cô Nhan Hiểu Tinh đó là đức mẹ Maria.

Cô lạnh lùng trừng anh.

Cho dù, Nhan Hiểu Tinh không phải là nguyên nhân chính khiến họ chia tay, nhưng là nỗi đau nhức nhối trong tim cô mãi mãi.

“Em thì sao? Em với nhân tình bé nhỏ của mình lên giường chưa?” Anh hỏi bằng giọng mỉa mai hơn.

Cô ném mạnh gối về phía anh.

Đây là phản ứng gì? Là có, hay không có?

Anh phát hiện, mình chẳng hiểu phụ nữ chút nào.

Di động của cô lại rung lên từng chập, cô cuối cùng cũng phát hiện ánh sáng màu xanh đang chớp tắt liên hồi.

Ai đã chỉnh di động của cô sang chế độ rung?

Muộn thế này rồi, cô còn chưa về nhà, Cảnh và Phi Phàm nhất định rất lo lắng cho cô.

Lại quần chân quanh người, cô vội vàng định nghe điện thoại.

“Nghe đi, nghe rồi, em sẽ thấy hắn sẽ “chết” thảm hơn! Em rất hiểu tính anh đúng không anh trước giờ nói được làm được!” Giọng nói của anh rất bình thường nhưng lại khiến cô siết chặt di động trong tay, không thể ấn nút nghe màu xanh.

Anh đang tức giận.

Cho dù giọng anh bình thản đến đâu cô cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa giận dữ đang thiêu đốt tim gan anh.

Không được, bây giờ cô không thể làm liên lụy đến ai nữa.

“Hứa Ngạn Thâm, cậu ấy không có liên quan gì đến chuyện của chúng ta hết! Hôm đó, là tôi lừa anh.” Để không tiếp tục liên lụy, tổn thương đến Cảnh, cô đành phần uất gạt bỏ mọi sự chống đối, giải thích rõ ràng.

“Thật ư?” Anh không tin, vì mặt cô rất lo lắng.

Cô rõ ràng đang lo lắng cho gã đó.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô tức giận hét lên.

Mặt Hứa Ngạn Thâm không tỏ ra bất kỳ thái độ nào, rất lạnh lùng vô tình.

Cô hoảng sợ.

“Anh nói rồi, anh là đàn ông, có nhu cầu sinh lý, là một người vợ, em phải giúp anh giải quyết!” Thái độ của anh vẫn thế, rất thần nhiên, “Mỗi tuần anh sẽ tìm em một, hai lần để giải quyết nhu cầu, lúc anh tìm em, em có bận cách mấy cũng phải xuất hiện ngay, còn nữa không được phép về nhà.”

Anh rất hiểu tính cô, chỉ cần cô có quan hệ tình dục với một người đàn ông, chắc chắn không thể có chuyện đó với người đàn ông thứ hai.

Cho dù rất bỉ ổi, anh cũng phải lợi dụng sự bảo thủ này của cô để giữ cô ở lại bên mình.

“Chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ không đụng đến hắn.” Đôi mắt đen híp lại, không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc gì, bảo đảm với cô, “Em muốn anh làm gì, anh cũng sẽ nghe theo em.”

Súc sinh!

Cô cắn phần.

Anh đứng dậy, kẻ cả nhìn cô, “Em phản đối đề nghị của anh à? Được, em gạt đầu một cái, là có kịch hay để xem ngay.”

Cô ngược lên, phần nộ trừng mắt nhìn anh.

Ánh mắt đó, hận không thể băm vằm anh ra làm trăm mảnh.

Nhưng cô thừa nhận, cô bị câu “có kịch hay để xem” làm cho hoảng hốt, lo sợ.

Vì sao không dứt khoát không quan tâm đến sống chết của một gã đàn ông? Trái tim anh nhói đau, nhưng môi lại nở nụ cười.

“Nếu không phản đối, khuya rồi, chúng ta đi ngủ thôi.” Anh nhấn nhá từng chữ.

Cô cơ hồ cắn môi rướm máu.

Trước khi tia máu trên môi cô trào ra, anh chạm tay mình vào môi cô.

Cô há miệng cắn phập ngón tay anh, bằng tất cả sức mạnh, bị phần, cắn hận.

Nhưng ánh mắt anh dịu lại.

“Sao lại gây đến thế này?” Anh vuốt vuốt tóc cô.

Vừa nãy lúc bế cô về nhà, cô nhẹ bằng trên tay anh.

51. Chương 52

Cô cảm phần cứng đỡ người, cô vẫn nằm ở vị trí bên phải theo thói quen.

Bờ vai cô trần trụi, anh nằm bên trái, điều hoà bật lớn sợ cô lạnh, anh đắp chăn lên người cô. Nhưng, dưới chăn, bàn tay anh lại ve vuốt làn da mịn màng như nước của cô.

Bị sự vuốt ve lên xuống dịu dàng của anh, cánh tay cô nổi da gà, cô chán ghét hất tay anh ra nhưng anh được thể càng làm tới.

Sau mấy lần như vậy, cô cũng chẳng buồn phản kháng nữa.

Dù gì, phản kháng hay không, kết quả cũng giống nhau.

Cơ thể đàn ông rắn chắc của anh đè lên người cô.

Bộ ngực quen thuộc, rắn chắc như thành trì ấy khiến cô thở hắt ra, anh bây giờ, giống như cô, không còn mảnh vải nào trên người.

Người anh nóng ran, căng cứng cạ vào đùi cô.

“Muốn thì anh nhanh lên một chút!” Cô khó chịu né mặt sang một bên.

Cô coi mình như đã chết là được rồi! Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên làm tình với anh, cô còn giả vờ thanh cao gì chứ! Tuy nghĩ như thế nhưng lòng cô lại rất tức giận, khó mà kiềm nén được.

Cô luôn hy vọng, họ sẽ chia tay trong hoà bình, vì dù sao họ đã từng yêu nhau rất thật lòng, nhưng bây giờ vì sao lại thành ra thế này?!

“Cô không nhẫn tâm thì làm sao có thể thoát được anh ta?!”

Lời của luật sư lớn vồn trong đầu cô.

Trái tim cô đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Thì ra, cô đã quá ngây thơ.

Nụ hôn của anh, nhẹ nhàng, lạnh lạnh đặt lên cổ cô.

Cô kìm nén tức giận, cả người cứng đờ ra.

Anh nóng ran, dịu dàng ngậm lấy núm vú hồng hồng trên bầu ngực căng tròn của cô, cô phần nộ đến suýt chút nữa đá anh, anh lập tức giữ lấy đùi cô, cô mới cố kìm lại.

Nhưng, lúc lưỡi anh bắt đầu rà soát chỗ hồng hồng đó thì dù cô đã dùng hết ý chí của mình, phía dưới, vẫn ướt ươn đầy hổ thẹn.

Có lúc, cảm giác của con người hoàn toàn phản bội lại ý chí còn anh thì biết rõ từng điểm nhạy cảm trên cơ thể cô.

“Anh nhanh lên một chút có được không?” Để che giấu nỗi hổ thẹn, giọng nói của cô trở nên gắt gỏng.

Sớm chết sớm đầu thai.

Anh dùng ngón tay đặt giữa môi cô, ngăn không cho cô nói.

Anh không muốn dùng bạo lực với cô, nhưng, nếu cô cứ giữ thái độ này, anh sợ mình sẽ bị kích động, sẽ thô bạo với cô.

Nhìn ngón tay còn hằn dấu răng mình của anh, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Hình như lúc này cô cần rất mạnh.

Bàn tay anh đặt lên miệng cô, “Chút nữa chịu không nổi thì cần anh.” Anh biết, cô không thật lòng muốn lên giường với anh, chỉ là vì bảo vệ cho gã đó mà thôi.

Anh không quan tâm, anh nghĩ thông suốt rồi, bây giờ để giữ được cô, anh phải từ bỏ lòng kiêu hãnh.

Cô né mặt sang một bên, không thèm để ý đến anh.

Anh cũng không tức giận, môi vẫn trượt dần xuống phía dưới, đến nơi nhạy cảm, anh dừng lại.

Cô dùng hết sức mình cố giữ cho cơ thể không run lên bần bật.

Không phải muốn giải quyết sinh lý sao? Sao còn chưa bắt đầu? Sao còn giãy vò cô như thế?

Cánh tay còn lại của anh, xoa xoa nơi nhạy cảm đó, rất nhẹ, rất dịu dàng.

Cảm giác này thật quá đầy đoạ người khác.

Cô cần chặt môi mình.

Tay anh nhẹ nhàng, từ từ đưa vào trong, xoay vòng.

Cơ thể nhạy cảm của cô theo từng động tác của anh, trào dịch nhờn, ướt đầm cả một mảng drap giường.

Đáng ghét hơn là, anh lại vùi đầu vào đó, dùng lưỡi liếm hết chất dịch cô vừa tiết ra

Anh lảng nhục cô đến khi nào nữa? Cô lại muốn đạp anh ra, nhưng hai chân bị tay anh giữ chặt.

Đột ngột, lưỡi anh tấn công vào vùng ẩm ướt, nhạy cảm nhất trên cơ thể cô.

Cô giật nảy người, rụt người lại.

Cô chịu không nổi, thật sự chịu không nổi.

Cô tưởng rằng, mình đóng giả xác chết là được, cô tưởng rằng mình không có cảm xúc là được, nhưng, những cử chỉ hành hạ dục tính thể này cô chịu không nổi.

Vì sao không nhanh lên? Vì sao không nhanh lên? Anh là cầm thú, cô là con cá chết, thế là ok rồi!

Anh nâng mông cô lên, không để cô vùng vẫy, lưỡi anh càng công kích mạnh bạo hơn.

“Á!” Tiếng hét như khóc lại như rên đau thoát ra khỏi miệng cô, cô vội vàng, vừa xấu hổ vừa tức giận, bị phần cần vào bàn tay đang để bên cạnh miệng cô.

Cảm giác đau buốt ở tay, nhưng môi anh lại nở nụ cười.

Tuy cô không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh, nhưng anh đối xử dịu dàng, hết mình như vậy chỉ với duy nhất mình cô.

Không phải muốn mua vui lấy lòng ai, chỉ là, anh muốn làm như thế mà thôi, muốn tận hưởng hết mọi dư vị của cô.

Cô trước đây, từng “cầu xin” anh, còn cô bây giờ, không còn “đáng yêu” nữa, nhưng anh biết, không thể ép cô nữa.

Như thế đã là rất tốt rồi.

Anh muốn từng chút một, tìm lại cô trước đây.

Anh dịch người ra một chút, chuẩn bị thâm nhập vào cơ thể cô.

Thật ra, anh vốn có thể đợi, nhưng sự xuất hiện của gã trai đó, bắt buộc anh phải đi nước này.

Tiếp theo, nên phải làm gì đây?

Anh còn tự tin với cuộc hôn nhân này không?

Thật ra, có một cách có thể khiến cô không bao giờ nhắc đến hai chữ “ly hôn” nữa.

Tay anh đặt trên ngăn kéo tủ đầu giường.

Chỉ cần, chỉ cần anh không dùng bao...

Cá tính của cô bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra rất yếu đuối.

Tờ lịch trên bàn nhắc nhở anh hôm nay là thời điểm “nguy hiểm” của cô, nếu giao việc tránh thai cho cô...

Thuốc tránh thai khẩn cấp, chỉ được dùng nhiều nhất mỗi tháng hai lần, nếu không sẽ gây hậu quả nghiêm trọng cho sức khỏe, cô hiểu điều đó. Cho nên sau này, việc quy định gặp nhau mỗi tuần vài lần, cô phải chọn cách uống thuốc tránh thai ít tác dụng phụ trong một thời gian.

Mỗi ngày một viên, tuyệt đối không được quên uống, nhưng tính cô chắc chắn sẽ quên thường xuyên.

Muốn mang thai thật quá dễ dàng.

Có thể, có thể...

Không có có thể! Anh nhanh chóng kéo ngăn kéo tủ, như thể không cho phép mình làm chuyện để sau này hối hận, anh xé vỏ bao, nhanh chóng đeo vào.

Anh lại đè lên người cô, xộc vào cơ thể cô.

Không có có thể.

Dù anh ích kỷ thế nào chẳng nữa, cũng không muốn dùng cách có thể cướp đi tính mạng của cô để giữ cô lại bên mình.

Còn cô, đã phần uất đến muốn chết, hai mắt nhắm chặt, gân xanh hằn trên trán.

Cô cắn chặt tay anh, không cho phép mình phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tốc độ anh lúc nhanh lúc chậm, giày vò ý chí của cô.

Nhưng, bất luận là trái tim cô có chống cự thế nào, thì làn da mịn màng, cơ thể mềm mại của cô vẫn bị anh ôm lấy, hưởng ứng với từng động tác nhanh chậm của anh.

Mỗi lần ra vào của anh, cô phải khổ sở đấu tranh giữa lý trí và dục vọng.

Sắp kết thúc rồi, ráng thêm chút nữa! Cô tự an ủi mình, nhưng cũng đồng thời không thể ngăn được từng đợt khoái cảm trào dâng, xâm chiếm cơ thể.

Sau nửa tiếng, tóc của anh bết lại vì mồ hôi.

Anh chấn động, cả người căng như dây đàn, luồng dịch cách một lớp bao phóng vào người cô.

Anh phủ phục trên người cô.

Cuối cùng, cũng kết thúc rồi! Cô thả lỏng người, tóc mái của cô cũng bết trên trán, còn mồ hôi trên cơ thể cô không phân biệt được của anh hay của chính mình nữa.

Cô sắp thở không ra hơi, đẩy anh ra.

Anh bắt lực, rút ra khỏi cơ thể cô, để cô được tự do.

Quấn chăn lên người, hai chân cô mềm nhũn, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Cô mở nước nóng kỳ cọ khắp người hết lần này đến lần khác.

.....

Cô hận, cô rất hận! Vừa rồi, cô lại đạt khoái cảm!

Tắm rất lâu, cửa phòng tắm đã khoá trong bị đập mạnh mấy tiếng, người bên ngoài cửa đành thếp ra lệnh, “Chức Tâm, ra đây!”

Anh có chìa khoá.

Cô vội vàng tắt nước nóng, tắt xong mới phát hiện mình đã xối nước rất lâu, thể chất lại quá suy nhược, cơ hồ không đứng vững nổi.

Vịn vào tường, cố xoa tan cơn chóng mặt, cô mặc áo choàng tắm, đẩy cửa bước ra, cô đã có thể nói với anh bằng giọng vô cùng lạnh lùng, vô cùng thần nhiên, “Tôi về đây.”

Anh đã có được thứ anh mong muốn, bây giờ, có thể thả cô về được rồi chứ?!

“Ngày mai là Chủ Nhật, không phải được nghỉ sao?” Anh nhíu mày.

Tuy hơi nóng trong phòng tắm vẫn còn, nhưng gương mặt nhỏ của cô lại tái mét.

Anh thò tay áp lên mặt cô, nhưng bị cô lạnh lùng né sang một bên.

“Tôi muốn về nhà, tôi rất mệt rất buồn ngủ, tôi muốn ngủ.” Cô lặp lại.

“Nhà của em chính là ở đây, buồn ngủ, mệt, muốn ngủ, ở đây... càng thuận tiện.” Anh chỉ vào bên phải giường.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?” Cô mất kiên nhẫn.

Rõ ràng đã suy nghĩ kỹ, chuyện đã đến nước này, cô phải lật bài ngựa với anh, thu thập chứng cứ ly hôn.

Nhưng, đến khi bắt tay vào làm, cô thật sự không phải là người biết dùng thủ đoạn.

Cô đã quá quen, thật thà đối diện với anh.

Tức giận, vui sướng, buồn phiền, bất cứ cảm xúc nào cô cũng đều thể hiện chân thực trước mặt anh.

“Anh hình như đã nói, em phải ngủ lại đây rồi đúng chứ?” Thái độ của anh rất thần nhiên, “Hay là em cho rằng, anh nói ngủ lại là chỉ chuyện đó? Hay là, em hy vọng anh làm tình với em lần nữa?”

Không phải quan hệ xong là có thể đi rồi sao? Nếu anh và cô không hiểu ý nhau, vậy thì anh sẽ lại chiếm đoạt cô lần nữa?

Cô tức điên lên.

“Ngày mai nghỉ làm, ở lại đây, đến thứ Hai anh sẽ lái xe đưa em đi làm.” Anh ngắn gọn nói ra yêu cầu của mình.

Bỉ ổi!

Nhìn gương mặt trắng bệch của cô bắt đầu đỏ lên, anh không nén được đưa tay muốn vuốt tóc cô.

Nhưng bất ngờ cô thụi mạnh đầu mình vào ngực anh.

Anh chẳng hề hấn gì, còn cô lại suýt nữa choáng váng đứng không vững.

Cô quá yếu ớt, cô phải cố ăn thật nhiều mới được.

Ngồi trên giường rất lâu, tâm trạng cô vẫn rất kích động.

Anh cũng vừa tắm xong, nước trên tóc rơi lông bông xuống sàn nhà.

“Chức Tâm, lau khô giúp anh.” Anh vớt khăn tắm cho cô giống như lúc trước.

Cơ thể anh rất có quy tắc, nếu ngủ mà không lau khô tóc, ngày hôm sau anh nhất định sẽ bị đau đầu.

Vứt khăn tắm sang một bên, cô quay ngoắt người bỏ đi.

Cô vào bếp, mở tủ lạnh lấy ra một thùng kem to.

Đã không thể rời khỏi đây, lại ngủ không được, cô đành ra phòng khách ngồi xem ti vi.

Vừa bật lên, ti vi đang chiếu phim thần tượng vào giờ vàng tám giờ tối.

Vừa nhìn thấy cô gái mang đôi cánh thiên thần chớp đôi mắt to vừa vô tội vừa đau buồn, cô thấy lạnh sống lưng.

Nhan Hiểu Tinh.

Cô ta dạo này rất nổi, rất nổi.

Ba đài truyền hình bị Hứa thị mua lại là Hoa Thị, Ngu Thị và Thiên Thị.

Trong đó, tỉ suất người xem đài Hoa Thị cao nhất nên giờ hoàng kim mỗi ngày đều phát một tập phim thần tượng của đạo diễn trong nước, những bộ phim thần tượng kiểu này thường do các ngôi sao phim truyền hình của Hồng Kong, Đài Loan, Nhật Bản hoặc Hàn Quốc diễn.

Bộ phim “Thiên sứ mộng ảo chi luyện” lần này được cải biên từ truyện tranh, vai nam nữ chính do các diễn viên Hàn Quốc thủ vai, được làm theo phong cách quay tới đâu phát sóng tới đó, khi vừa phát trên sóng truyền hình đã tạo ra tiếng vang rất lớn.

Lúc đầu mọi người xem phim này là vì tên tuổi của các ngôi sao Hàn Quốc xuất hiện trong phim, nhưng, sau khi xem được mấy tập, vai nữ thứ chính được mọi người đặc biệt yêu thích.

Trong thoáng chốc, vai nữ chính bị cho là ngốc nghếch, giả tạo, còn vai nữ thứ chính vừa ngây thơ vừa buồn man mác, lúc nào cũng nghĩ cho người khác, hiền lành đến tội nghiệp. Một người là đẹp nhân tạo, một người lại đẹp thanh thoát, tự nhiên, lại thêm vụ giẫm đạp chen lấn mua vé xem nhóm nhạc Hàn Super Junior ở Expo Thượng Hải, nên bất luận là báo chí hay mạng Internet đều nhất loạt khen ngợi vai nữ thứ chính.

Chỉ trong vòng hai tháng, Nhan Hiểu Tinh đã nổi như cồn, khiến người ta phải trở mắt nhìn.

Các bình luận đều nói mất của cô ta rất có thần rất có tình cảm, man mác, thuần khiết giống như biển cả. Đến ngay cả đạo diễn cũng công khai khen cô ta, nói cô ta là nghệ sĩ mới có tiềm lực nhất, biết diễn xuất nhất mà ông ấy từng gặp.

Hộp kem bị chủ nhân lạnh nhạt, bỏ rơi chảy nước liên tục, tay cầm điều khiển từ xa của cô siết chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

Anh vừa lau khô tóc vừa tiến lại gần, thấy cô đang xem mấy bộ phim truyền hình rồng tuếch, nhìn kỹ hơn, mày anh nhú lại.

“Nửa đêm nửa hôm rồi còn ăn kem gì nữa! Dạ dày có chịu nổi không?!” Anh giựt hộp kem trên tay cô, không chút khách khí vứt luôn vào thùng rác.

Anh đã quen có thái độ quăn thúc cô, khiến cô cảm thấy rất phản cảm.

“Đói không? Anh lấy chút gì cho em ăn nhé.” Anh vuốt tóc cô, không chút bận tâm đến thái độ lạnh lùng của cô đối với anh.

Anh lấy thức ăn vặt lúc trước cô mua để trong hộp tủ dưới ti vi ra đưa cho cô.

“Khô bò? Hạt dẻ? Đậu phộng?” Anh đưa từng thứ cho cô.

Anh ép cô ăn.

Cô cầm lấy rồi để sang một bên.

Anh lừ mắt, có chút bất lực.

Tuy bây giờ anh rất muốn nấu một bát mì hay gì đó ép cô ăn, nhưng anh thuê người giúp việc theo giờ, chỉ xuất hiện trong một thời gian nhất định.

Còn anh là thiếu gia nhà giàu, chưa từng phải xuống bếp nên anh không biết làm gì cả.

Anh xé toạc gói khô bò, rồi lại đưa cho cô.

Cô không thèm để ý đến anh, anh vẫn không rời tay.

Bị anh ép đến chẳng còn cách nào, cô đành nhú mày, miễn cưỡng ăn một miếng.

Có lẽ, tâm trạng không tốt, vừa nuốt vào, cô đã bụm miệng ọ lên.

Anh nhú mày lại, cô vội chạy vào nhà vệ sinh ở phòng khách, ra sức nôn ọe.

Lúc bước ra, mắt cô đỏ hoe, còn anh làm ra vẻ không quan tâm bấm điều khiển từ xa, ti vi nhảy hết kênh này đến kênh khác.

Cô lại ngồi xuống.

Anh hỏi cộc lốc: “Dạo này đi khám bác sĩ nào?” Làm ra vẻ hỏi cho có chuyện.

Cô trừng mắt nhìn anh.

Chẳng lẽ đến anh cũng nghi ngờ cô có thai sao?

Anh quay mặt sang, lạnh lùng nhìn cô, nhưng lại khá nghiêm túc nói, “Chứng chán ăn phải đi khám bác sĩ, không thể kéo dài đâu.”

“Kinh nguyệt của em bao lâu rồi chưa có lại?” Anh lại hỏi.

Anh đến cả bằng vệ sinh cũng từng mua cho cô, hai vợ chồng nói những chuyện này không có gì phải xấu hổ.

“Hai tháng hơn rồi!” Cô miễn cưỡng trả lời.

Ban đầu, cô cũng giật mình tưởng mình có thai thật, sau khi kiểm tra rất nhiều lần mới phát hiện không phải.

“Ngoài một lần kéo dài hơn mười ngày, kinh nguyệt của em luôn rất đều đặn.” Cho nên, chứng biếng ăn của cô có thể nặng hơn năm ngoái.

Cô chẳng buồn trả lời, nhưng, anh lại vẫn tiếp tục đề tài này, “Có đi khám bác sĩ không?”

Sức khỏe không tốt thì phải đi khám bác sĩ!

Thấy cô không muốn trả lời, anh lại lặp lại lần nữa.

“Có!” Anh hỏi thì cô bắt buộc phải trả lời, cô ghét cảm giác này.

“Đi bác sĩ nào? Có tìm bác sĩ Lữ không?” Anh tiếp tục hỏi.

Bác sĩ Lữ rất giỏi trong lĩnh vực này, anh chỉ tin ông ấy.

“Phí khám bệnh của bác sĩ Lữ rất đắt, thuốc cũng đắt.” Cô ngáp.

Cô không phải con nhà giàu, mỗi lần khám bệnh, kê đơn thuốc, ít cũng phải mất vài ngàn, nhiều thì cả vài chục ngàn, điều kiện của cô không cho phép.

“Thế em khám ở đâu?” Anh vẫn kiên trì.

“Bệnh viện công!” Thật ra, cô đang rất buồn ngủ, nên hồ hững đáp.

“Bác sĩ nào?” Anh hỏi không ngừng.

Chứng trầm cảm không giống như cảm mạo thông thường, bệnh viện công hầu như chẳng có bác sĩ nào xuất sắc trong lĩnh vực này.

“Ở đâu ít người xếp hàng thì dĩ nhiên khám ở đó.” Cô thấy phiền rồi. Cô làm gì có nhiều thời gian chứ?!

Quả nhiên.

Anh đã tìm ra trọng tâm của vấn đề.

“Ngày một, anh sẽ hẹn với bác sĩ Lữ, giúp em kê đơn thuốc.”

Năm ngoái cô cũng mắc phải chứng biếng ăn và trầm cảm, cứ phải đến khám bác sĩ Lữ suốt.

Bác sĩ Lữ rất giỏi trong lĩnh vực này, tay nghề rất cao, mở một phòng mạch riêng, chỉ khám bệnh cho người giàu có.

“Không cần đâu, tôi không có bệnh.” Cô không nhận ân tình, “Sức khỏe của tôi, tự tôi biết rõ, tôi có thể khắc phục nó.”

Khắc phục nó? Khắc phục thành ra thế này đây sao?

“Cứ quyết định vậy đi.” Anh không cho cô cơ hội phản đối.

Chứng biếng ăn mức độ nhẹ là do chứng trầm cảm gây nên, phải đi chữa ngay, không thể chậm trễ.

Chứng trầm cảm một khi đã nghiêm trọng, có rất nhiều người có khả năng tự sát.

Tính anh chừng nào mới thay đổi đây? Thật không tài nào nói chuyện được với anh!

Cô chán nản đứng dậy, đang định bỏ đi.

“Lăng Lăng được thụ tinh trong ống nghiệm.” Đột nhiên, anh chậm rãi lên tiếng.

Anh biết, cô đã không cần đáp án này nữa, nhưng anh nợ cô một lời giải thích, anh phải trả.

Cô sững người, dừng bước chân, từ từ, từ từ quay đầu lại nhìn anh.

Thật không thể tin nổi.

“Cha anh có ý muốn giao quyền quản lý Hứa thị cho anh, nhưng người nhà anh quá bảo thủ, để các thành viên trong hội đồng quản trị tin tưởng và người nhà không phản đối, anh bắt buộc phải có người thừa kế.” Anh không nhìn cô.

Có lẽ, từ rất lâu rồi, anh đã không thể nhìn vào mắt cô.

Anh luôn nghĩ rằng anh muốn gì được nấy, anh luôn tưởng rằng cô và sự nghiệp của anh mãi mãi không xung đột với nhau.

Vị trí đó, anh phải có cho bằng được.

Cuộc hôn nhân này, anh tuyệt đối không buông tay.

Anh luôn tưởng rằng... hai chuyện này sẽ không có xung đột.

“Anh hứa với em, đợi khi có được vị trí đó, Lăng Lăng lớn thêm chút nữa, anh sẽ gửi nó ra nước ngoài du học, sẽ không để em thấy nó.” Anh vốn dĩ có kế hoạch như vậy.

Suy cho cùng cũng là cốt nhục, dù đó chỉ là một món hàng, dù anh không có nhiều tình cảm với Lăng Lăng, nhưng anh có nghĩa vụ phải nuôi nấng nó, không thể lợi dụng xong rồi đá đi được, chuyện này anh không làm được.

Sững sờ vì những gì vừa nghe được, bây giờ cô mới định thần trở lại.

“Vì sao?” Cô dờ dẫm hỏi.

Những người có địa vị như anh, trực tiếp lên giường không phải là đơn giản hơn sao? Vì sao lại chọn cách thụ tinh buồn cười và lắt léo như vậy?

“Vì sao cái gì?” Anh không hiểu, nhú mày.

Phản ứng của cô khiến anh không hiểu nổi, anh tưởng điều cô vướng mắc chính là anh có lên giường với người phụ nữ khác không chứ.

Cô hình như là có, lại hình như là không.

“Vì sao phải thụ tinh ống nghiệm?” Cô bình thản nói.

“Chẳng vì sao cả, ngoài em ra, anh không muốn đụng vào người khác, thế thôi.” Anh hờ hững trả lời.

Ngoài em, không muốn đụng đến người khác.

Tim cô nhói lên.

“Anh tiếp quản Hứa thị, vị trí đó sau này chưa chắc đã để lại cho nó.” Lăng Lăng chỉ dùng để qua mặt người nhà mà thôi.

Lỡ đầu, nếu thật sự lỡ đầu, họ có con, bất luận là trai hay gái, tất cả những gì của anh sau này sẽ để lại hết cho con cái của cô, nếu Lãng Lãng có tâm địa khác, không cần phải suy nghĩ gì nhiều, anh lập tức sẽ đưa ra lựa chọn.

Cô cười khẽ, cảm giác lợn cợn trong lòng tiêu tan.

“Anh biết không, nếu có một ngày anh về nói với tôi rằng, anh không cẩn thận uống say, hoặc giả không cẩn thận bị người ta bỏ thuốc mê, mà có con với người khác. Nếu thật sự là một lỗi lầm vô tình phạm phải, có lẽ, dù rất đau khổ, tôi cũng sẽ vì quá yêu anh mà tha thứ cho anh.”

Anh sững sờ. Anh luôn cảm thấy những lời tiếp theo của cô là những lời anh không muốn nghe, lòng anh cảm thấy rất kỳ lạ.

“Nhưng, sai lầm này thì không thể. Vì nó là sai lầm mà anh phạm phải trong lúc rất tỉnh táo.” Cô cười, mắt đỏ hoe, “Anh tỉnh táo đặt lên bàn cân giữa được và mất, anh tỉnh táo để biết rằng, nếu Thẩm Chức Tâm biết được, cô ấy sẽ như thế nào? Không cùng người đàn bà khác lên giường, có lẽ là vì anh còn nghĩ đến tôi, nhưng điều anh nghĩ nhiều hơn là chừa ỳnh một con đường lùi.”

“Anh nghĩ rằng, chỉ cần không phản bội, anh có thể quang minh chính đại, hùng hồn yêu cầu Thẩm Chức Tâm tha thứ cho anh, hiểu cho anh!” Vì sao cô lại nhìn thấu suốt như thế?

Cô cười, nước mắt tuôn rơi.

Sự kinh ngạc lan ra trong lòng anh.

“Anh mãi mãi không bao giờ biết được, vấn đề của chúng ta nằm ở chỗ nào.” Cô khiên cưỡng nhếch môi, “Cho nên, dù chúng ta có ôm ấp, có nắm tay, cũng không thể nhìn rõ mặt nhau.”

Họ đã không còn có thể quay lại với nhau được nữa rồi.

Cô đã từng nghĩ tình yêu rất đơn giản, yêu nhau có thể khắc phục được tất cả, nhưng thì ra không phải như vậy, thế giới quan, nhân sinh quan đã cắm rễ trong lòng nhau.

Ai cũng không thể thay đổi được ai, ai cũng không thể ngã theo đối phương.

Anh mãi mãi sẽ cho rằng, chỉ cần không có ai động vào vị trí của cô thì cô có thể yên tâm bịt mắt mình vui vẻ sống với anh.

Thật ra anh không nhìn thấy trái tim bình thường nhất của cô, lòng tự trọng bình thường nhất của cô, tình yêu bình thường nhất của cô.

Họ thật ra đã cách quá xa nhau, xa đến nỗi không thể nhìn thấy rõ giới hạn của đối phương.

“Thật ra, tôi không phải là tất cả của anh.” Cô nhận thức rất rõ điểm này, “Không có tôi, lòng anh có thể trống vắng, nhưng anh vẫn sẽ sống rất tốt.”

Cô biết, anh yêu cô, nhưng cô không phải là tất cả của anh.

Nếu, cô là tất cả của anh, thì đã không có những sự “hùng hồn” như vậy.

“Em không nên bận lòng vì điều này, trong giới của anh, chẳng ai bận lòng vì chuyện này cả.” Trái tim anh bắt đầu hoảng loạn.

Chẳng lẽ anh phải đời sống đời chết thì cô mới cảm thấy anh rất yêu cô sao?

Trong giới của anh, người cần quyền lợi quá nhiều, người cần tình yêu lại quá ít. Anh luôn nghĩ rằng mình rất may mắn vì đã gặp được cô.

“Anh chỉ muốn thành công, chỉ muốn thành thật với bản thân.”

Cô nhẹ nhàng nói, “Anh rời khỏi Hứa gia, cũng sẽ thành công.” Anh rất có năng lực, không phải hạng thiếu gia mất đi sự hậu thuẫn của gia đình là không sống nổi

“Nó không giống nhau!” Anh lên tiếng phản bác.

“Bởi vì, mơ ước của anh, cố gắng của anh toàn bộ đều ở Hứa gia.” Cô lặng lẽ giúp anh nói tiếp.

Thành công của anh, nhất định phải được khẳng định ở Hứa gia.

“Đúng!” Anh kiên quyết gật đầu.

Cho nên, anh cần sự ủng hộ của cô!

“Không, Hứa gia không thể có Thẩm Chức Tâm. Cho dù anh thành công rồi, người đứng sau lưng im lặng ủng hộ anh, cổ vũ anh cũng không thể là tôi.” Cô lạnh nhạt lắc đầu, “Cho nên, quyết định ly hôn của tôi sẽ không thay đổi.”

Cô tắt ti vi, bình thần quay về phòng.

Anh vẫn ngồi thiền ở đấy, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Anh vốn rất khó chịu với tiếng ti vi lúc đêm khuya, nhưng sau khi bị cô tắt mất ti vi anh mới phát hiện, bốn bề yên tĩnh đến đáng sợ.

Trái tim của anh đã được rèn giũa rất cứng cỏi ở Hứa gia, nhưng vì sao vẫn đau đến thế.

52. Chương 53

Sau đó, anh cũng không về phòng.

Tâm trạng vốn căng như dây đàn của cô cũng dần thả lỏng, từ từ, cơ thể cô trườn vào trong chăn.

Cô ngủ rất say, lúc mở mắt ra thì đã đến trưa.

Quả nhiên, cô rất quen chỗ.

Chiếc chăn trên người được nệm rất chặt, trên chiếc bàn bên cạnh có một mảnh giấy, công ty có việc đột xuất, anh phải tới để xử lý, nếu có thể, ở lại cùng ăn cơm tối.

Anh vẫn là người rất có quy củ, công việc luôn rất quan trọng.

Chỉ là, lời nhắn của anh, thật ra là một sự lựa chọn chứ không phải là một sự ép buộc.

Cô mở cửa phòng thay đồ, tìm quần áo để thay.

Anh đã chịu cho cô lựa chọn tự do, thế thì, cô không định lưu lại.

Cách bài trí ở phòng thay đồ không hề thay đổi.

Quần áo của anh ở bên trái, bên phải là quần áo của cô, toàn bộ được xếp ngăn nắp, gọn gàng, đến một nếp nhăn cũng không có, chắc là anh đã dặn người giúp việc ủi quần áo theo ngày.

Chẳng lẽ anh luôn cho rằng cô sẽ trở lại, sẽ không bỏ đi nữa?

Tâm trạng nặng nề, cô vợ đại một bộ mặc vào.

Nhìn kỹ lại, cô trở mắt ra.

Đó là áo đôi có hình một chú vịt con, màu vàng chanh.

Lúc đó, cô mang thai bốn tháng, làm xét nghiệm định kỳ, đứng bên cạnh máy siêu âm, Hứa Ngạn Thâm sung sướng nói với cô, mới mười chín tuần mà con họ thật là nghịch ngợm, cử động không ngừng, không phải xoay người thì cũng là tự mút ngón tay mình.

Hứa Ngạn Thâm nói, nó còn vẫy tay với anh nữa.

Ra khỏi bệnh viện, cô phần khích lòi Hứa Ngạn Thâm đến cửa hàng bán đồ trẻ em, mua liền một lúc mấy bộ quần áo.

Cô rất thích màu hồng, nhưng vừa cầm một bộ màu hồng lên đã bị Hứa Ngạn Thâm giằng lấy để lại vị trí cũ.

“Cho con mặc màu hồng, em muốn nó sẽ hận em hả?” Hứa Ngạn Thâm thoải mái trêu đùa.

Kết quả kiểm tra nói em bé trong bụng là con trai.

Thật ra, cô thích con gái hơn, con gái gần gũi hơn, cô có thể cho nó vận quần áo đẹp, cột tóc thắt bím, lớn lên có thể cùng cô đi shopping, tâm sự với nhau. Nhưng, cô biết Hứa Ngạn Thâm rất muốn con trai, cho nên, không làm anh thất vọng, cô rất hạnh phúc.

Sau đó, ở ngôi nhà màu hồng, họ mua một đồng quần áo cho bé trai.

Nhìn thấy áo cặp gia đình có hình chú vịt con, cô thích vô cùng, cả bộ gồm ba chiếc áo, hai lớn một nhỏ, rất đẹp, rất đáng yêu, thế là, nhõng nhẽo đòi Hứa Ngạn Thâm mua.

“Xin em, bộ đó con nít hai, ba tuổi mới mặc vừa.” Anh chẳng biết làm thế nào với cô, “Năm sau nữa, lúc dùng được thì hãy mua!”

“Không thích, năm sau nữa không còn kiểu này nữa đâu!” Cô không chịu, ôm lấy tay anh, nũng nịu, “Chồng ơi, xin anh mà...”

“Được, mua mua mua!” Anh ôm đầu, bật cười, chiều theo ý cô vô điều kiện.

Cô mặc thử, chiếc áo thun vừa vặn tôn vóc dáng và làn da mịn màng, sáng óng của cô, rất xinh đẹp.

Anh bảo người bán hàng gói lại, nhưng chỉ mua một size lớn và một size nhỏ.

Cô hơi thất vọng.

“Vì sao không mua áo nam luôn? Em còn hy vọng con lớn một chút, cả nhà chúng ta sẽ cùng mặc áo vịt con đi picnic nữa cơ!” Cô vờ trẻ môi không vui.

“Thẩm Chúc Tâm, em muốn anh nhảy lầu sống tàn tật suốt đời không?” Bảo anh mặc thế này ra đường, chỉ bằng bảo anh nhảy lầu còn nhanh hơn.

“Đáng ghét!” Cô đánh anh.

Cô biết, anh là người rất sĩ diện, lại không có hứng thú với mấy trò này.

Anh mãi mãi mãi mãi không thể thay đổi.

.....

Cô lúc đó nghĩ rằng, cuộc đời mình đã bằng phẳng từ đây.

Nhưng, chẳng ngờ, ngày hôm sau, cô xảy ra chuyện.

.....

Nhớ lại những chuyện đau buồn, ngồi trên sàn nhà trong phòng thay đồ, cô ôm gối, mím môi, cố gắng kiềm nén để không bật khóc.

Dù có quay lại với nhau, dù có kết cục thế nào, thì cô cũng chẳng hạnh phúc được nữa.

Ông trời đã lấy đi đứa con của cô, lấy đi hạnh phúc của cô.

Cô phải phỏng vấn một bà mẹ hai chín tuổi dụ dỗ đứa con đang ở tuổi vị thành niên của mình làm chuyện người lớn.

Người báo cảnh sát là đứa con trai mới mười ba tuổi, người mẹ hai chín tuổi đã bị tạm giam.

Đây là một tin có sức chấn động lớn, chắc chắn sẽ đăng trên trang nhất.

Người cô ướm nhẹp đứng trong một ngõ hẻm tối tăm.

Lúc này cô mới gõ cửa, một ông già sống trong đó sau khi nghe rõ mục đích đến của cô, quay lưng đi vào trong nhà, xách ra một thùng nước, thừa lúc cô không kịp trở tay, tạt nguyên xô nước vào người cô.

“Cô cút đi cho tôi!” Ông lão tức giận chửi mắng, “rầm” một tiếng, cửa đóng sập lại.

Toàn thân cô ướt sũng, thấm hại vô cùng.

Xem ra, hôm nay không thể lấy tin thành công, cô quay người, định rời khỏi nhưng đuôi mắt lại thấy một vệt trắng lướt qua.

Đó là một thiếu niên vận áo thun màu trắng đang đứng ngầy bên cửa sổ tầng hai của căn nhà ba tầng cũ kỹ, im lặng đối diện với ánh mắt của cô.

Bước chân muốn rời khỏi đây của cô không thể nhúc nhích nổi.

Cô nói với thiếu niên bằng mắt, cô sẽ đợi ở đây đến khi nào cậu chịu phỏng vấn.

Thiếu niên hờ hững quay người, rời khỏi khung cửa sổ.

Sự kiên cường trong tính cách cô bộc phát, cô đứng lì ở đó, đợi cậu thay đổi ý định.

Không biết là bao lâu, bóng tối dần dần bao trùm vạn vật.

Di động của cô reo lên trong giỏ xách, từng tiếng từng tiếng thúc giục cô.

Là Hứa Ngạn Thâm? Anh phát hiện không thấy cô, nên điên cuồng gọi cho cô?

Cô cảm xúc lẫn lộn lấy điện thoại ra, sau khi nhìn thấy số hiện lên trên màn hình mới thở phào.

“Vẫn đang phỏng vấn à?” Điện thoại đầu bên kia truyền lại giọng ấm áp của Cảnh.

“Ừ.” Vì không thể giải thích vì sao tối qua mất tích, càng không thể giải thích vì sao không nghe điện thoại, lúc gọi lại cho cậu cô đành nói mình đang đi phỏng vấn.

Nhưng lúc này, đúng là đang đợi phỏng vấn thật.

“.....”

Đang định nói gì đó, cô bỗng hắt xì hơi.

“Bị cảm rồi à?” Cậu hỏi.

Mùa hè là mùa dễ bị cảm nhất.

“Không, bị tạt nước.” May mà tiết trời khô ráo, tuy cả người ướt sũng nước nhưng để tự nhiên một hồi sẽ khô.

Chỉ là... Cô cúi đầu nhìn sau lớp áo sơ mi trắng ẩm nước trở nên trong suốt của mình thấp thoáng chiếc áo ngực màu hồng, cô khoanh tay, co rúm người lại.

“Ồ.” Cậu cúp điện thoại.

Một lát sau, tiếng tin nhắn vang lên.

[Chờng nào về nhà?]

Cô mím môi cười, trả lời cậu, [Tối nay định ngủ ngoài đường cả đêm.] Nếu có thể, cô muốn để đối tượng cần phỏng vấn thấy được thành ý của cô.

Gửi xong tin nhắn, cô cất lại di động vào túi, cô ngồi bên hiên nhà đối diện, ngồi ở vị trí nếu thiếu niên đi lại bên cửa sổ lần nữa có thể thấy cô.

Lòng cô đầy quyết tâm.

Nửa tiếng sau, cô cứ mãi ngược lên nhìn đến khi cổ mỏi nhừ thì bỗng nhiên nhìn thấy một khuôn mặt đang mỉm cười.

“Cậu sao lại đến đây?” Cô kinh ngạc.

Cậu đưa cho cô một chiếc áo khoác ngắn tay mỏng, “Đến đưa quần áo và bữa tối cho chị.” Cậu cười giờ giờ hộp cháo táo đỏ trong tay.

“Sao cậu biết ở đây?” Đã vậy còn ra đây nữa.

Cô giật mình nhìn ra phía sau cậu, may mà không có paparazzi.

Cậu đẩy đẩy gong kính to bản trên mặt mình, cười đáp: “Tôi hôm trước chị uống say, vứt tài liệu ở phòng khách, tôi có xem.”

Chính xác mà nói, thật ra sáng sớm hôm qua, cậu có đến đây.

Cậu gọi cho cô rất nhiều, nhưng cô không bắt máy, chỉ duy nhất bắt một lần thì cô lại im lặng.

Cậu tưởng cô đang phỏng vấn, thực tế chứng minh, cô không có.

Làm bạn không thể can thiệp quá nhiều, cậu không có tư cách để hỏi nhiều như thế.

Hình như bụng đói thật rồi.

Cô cảm kích mặc áo khoác vào, ăn vội vã mấy thìa cháo.

Cảm thấy tim mình ấm áp hơn, cảm giác lạnh do ướt áo lúc nãy hình như đã tan biến hết.

May mà, cậu không hề để ý đến bộ dạng thảm hại của cô, cho nên, cô cũng đỡ ngượng ngùng.

Cậu cùng cô đợi một lát.

“Cậu về trước đi, tôi còn phải túc trực cho đến khi trời sáng. “ Cô ngại ngùng thúc giục cậu.

Tuy ông già đứng bên cửa luôn trợn đôi mắt đáng sợ lên nhìn cô, có người ở bên cạnh, cô thật sự thấy đỡ sợ hơn một chút.

Cậu lắc đầu, mỉm cười không nói.

Tuy cậu không nói gì nhưng có thể nhận ra, cậu còn kiên nhẫn hơn cô.

Mấy tiếng đồng hồ cũng từ từ trôi qua, ông già ngồi cạnh cửa quả thật không chịu nổi nữa bèn lấy chổi ra đuổi người, hét lớn: “Các người chừng nào mới chịu đi hả?” Hai người cứ ngồi dưới hiên nhà như thế, hàng xóm cũng tò mò thò đầu ra xem mấy bận rồi.

Cô định nói gì đó, nhưng thiếu niên vận áo thun trắng đã lặng lẽ đứng sau lưng ông lão từ lúc nào, “Ông ngoại, để họ vào đi.”

* * *

“Thật không ngờ, là cậu bé chủ động cảm dỗ mẹ ruột của mình, chỉ để báo thù người mẹ bao nhiêu năm không hỏi thăm cậu lấy một lời.” Cô lẩm bẩm, tâm trạng nặng nề.

“Nhưng nực cười hơn là, người mẹ đến cả con trai ruột của mình mà cũng không nhận ra.” Mới dẫn đến bi kịch ngày hôm nay.

Thiếu niên vừa chào đời đã bị mẹ vứt cho ông ngoại, không chỉ không nhìn nó lấy một lần mà còn không hề có trách nhiệm, để mặc cho ông lão vất vả khổ cực nuôi cháu ngoại, đến cả sinh hoạt phí cũng không hề đưa lấy một đồng.

Tâm trạng cậu cũng rất nặng nề.

Thiếu niên có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai, cao hơn một mét bảy, nếu không tận mắt nhìn thấy thẻ học sinh, không ai tin cậu mới mười ba tuổi.

“Pháp luật Trung Quốc quy định có quan hệ tình dục với bé gái chưa đủ mười bốn tuổi phạm vào tuổi cưỡng hiếp trẻ em. Nhưng đối với con trai thì không biết sẽ phán quyết thế nào, trong luật pháp không hề có quy định này.” Cậu cũng có rất nhiều cảm khái.

Cô đã biết chuyên đề của mình nên viết thế nào.

“Người phương Tây có cái nhìn thoáng trong hành vi tình dục còn người Trung Quốc có cái nhìn thoáng trong quan niệm tình dục.” Nếu người mẹ đó không đầu óc bệnh hoạn như thế thì cũng sẽ không dâm loạn với cả chính con trai ruột của mình.

“Sao cô ta có thể ra tay với một cậu bé còn nhỏ tuổi như thế chứ!” Đây mới là điều cô không thể hiểu nổi.

Cậu trầm ngâm.

“Ngày mai, tôi sẽ đến nơi tạm giam phỏng vấn.” Bước quan trọng nhất đã hoàn thành, đến nơi tạm giam, cũng chẳng qua chỉ là để nghe những lời mắng nhiếc, trách cứ của một người mẹ vô lương tâm mà thôi.

“Thật ra, tính nghiêm trọng của vấn đề là ở chỗ bản chất của sự việc chứ không phải là tuổi tác.” Cậu đột nhiên lên tiếng, xem như phản bác lại lời cô lúc nãy.

Cô cũng nhìn cậu, không hiểu ý cậu muốn nói gì.

“Nếu họ năm nay một người hai mươi ba tuổi với một người ba mươi chín tuổi, không phải quan hệ mẹ con, thật lòng yêu thương nhau thì sao, chị cảm thấy có cần phải viết bài báo này không?” Cậu hỏi ngược lại.

Đây không phải là việc cần phải đăng lên báo.

Cô không hiểu vì sao cậu lại hỏi vậy.

“Chức Tâm, chị hai mươi tám tuổi, tôi hai mươi hai tuổi, nếu chúng ta ở bên nhau, chị chắc chắn không thể chấp nhận nổi đúng chứ?” Cậu hỏi rất kỳ lạ.

Cô kinh ngạc giật nảy mình.

“Đợi đến khi chị ba mươi tám tuổi, tôi ba mươi hai tuổi, thì chị nhất định sẽ cảm thấy có vẻ không còn kỳ lạ nữa.” Cậu thản nhiên nói.

Cô hiểu được một chút, nhưng lại giả vờ không hiểu.

Cậu là một chàng trai rất tốt nhưng cô và cậu là không thể.

“Nhưng, đợi đến khi chị bốn mươi tám tuổi, tôi bốn mươi hai tuổi thì chị đã cảm thấy hoàn toàn không kỳ lạ chút nào nữa.” Cuối cùng khoe miệng cậu cũng nở nụ cười nhẹ nhõm.

Cô ngớ ra vài giây.

“Đúng vậy, có gì kỳ lạ cơ chứ? Lúc cậu bốn mươi hai tuổi, tôi vẫn thương cậu như một đứa em trai tốt!” Cô nghịch ngợm cốc cốc vào đầu cậu.

Nụ cười của cậu đông cứng lại.

“Về nhà thôi! Em trai nuôi!” Cô khoác tay cậu, híp mắt cười kéo cậu về nhà.

Cậu bị lôi đi.

Cô vẫn là một chú đà điểu, nhưng lại cự tuyệt cậu ngay trước mặt cậu.

“Cô phóng viên, đợi một chút!” Một giọng nói già nua vang lên từ phía sau, hối hả gọi họ lại.

Cô vừa quay người lại, bóng ông lão đã quỳ thụp xuống trước mặt cô, khóc tu tu, khổ sở van nài cô, “Cô phóng viên, tôi xin cô, xin cô đừng hủy hoại cháu tôi! Nó mới mười ba tuổi thôi!”

Chiều thứ Hai, anh tan sở sớm, chạy đến chỗ hẹn với bác sĩ Lữ.

“Ông Hứa, tôi đã kê đơn thuốc tẩm bổ và trị chứng trầm cảm cho bà Hứa, mỗi tối trước khi đi ngủ cho bà Hứa uống, ông đợi một chút, y tá sẽ giúp ông đi lấy thuốc.” Bác sĩ Lữ mở máy tính in đơn thuốc.

“Được, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Lữ là một bác sĩ tâm lý rất giỏi, cũng rất nổi tiếng trong nghề, thuốc ông kê đều là thuốc nhập khẩu cao cấp.

Ở các bệnh viện bình thường kê đơn thuốc cho bệnh này thường sẽ có nhiều tác dụng phụ, các triệu chứng như đắng miệng, ảnh hưởng thị lực, tim đập nhanh, mất sức, chóng mặt rất thường thấy, tác dụng phụ còn xuất hiện trước cả hiệu quả điều trị.

Tối đó, anh chú ý thuốc mà Chức Tâm uống không được tốt cho lắm.

Sức khỏe của cô được anh tẩm bổ toàn bằng dược liệu cao cấp, làm sao chịu nổi tác dụng phụ của các loại thuốc rẻ tiền.

“Đây là kế hoạch trị liệu tôi vạch ra cho bà Hứa, nhưng vẫn hy vọng ông có thể thuyết phục bà nhà lập tức đến bệnh viện điều trị, đến khi tình trạng dinh dưỡng, chất điện giải được ổn định.”

Anh không nói gì.

Nếu cô tự nguyện đến thì hôm nay anh đã không phải đi một mình.

“Thật ra ông Hứa đã từng tiếp xúc với bệnh này chắc cũng hiểu, uống thuốc để điều trị chỉ là thứ yếu, mục tiêu điều trị của bà Hứa là có được sự ổn định về mặt tâm lý.” Bác sĩ Lữ lại dặn dò.

Anh hiểu.

“Còn nữa, ông Hứa ạ, nếu khẩu vị của bà Hứa thật sự không được nữa, anh có thể thử cách tự tay nấu thức ăn cho bà ấy xem sao.” Bác sĩ Lữ tươi cười đề nghị.

Tự tay nấu ăn...

Nhưng nấu nướng là điểm yếu của anh, ngoài thuốc giải cảm ra, anh chẳng biết nấu gì cả.

“Tâm lý con người rất kỳ diệu, chỉ cần tâm trạng vui vẻ, tự nhiên sẽ cảm thấy ăn gì cũng ngon miệng.” Ông Hứa tuy bản tính rất nghiêm khắc nhưng tình cảm vợ chồng của họ rất tốt.

Anh suy nghĩ nghiêm túc.

“Bác sĩ Lữ, thật ra, chúng tôi gần đây đang đứng trước nguy cơ hôn nhân tan vỡ.” Đắn đo rất lâu, anh quyết định nói ra sự thật.

Anh nói qua sự việc một chút có lẽ sẽ giúp cho việc điều trị bệnh tình của cô.

Bác sĩ Lữ im lặng nghe hết mới nói, “Tôi nhớ một năm trước, vì bị sảy thai, bà Hứa bị kích động rất mạnh, tâm lý suy sụp dẫn đến chứng trầm cảm, lúc đó thuốc chỉ có công hiệu phần nào, bà ấy đã khắc phục thành công chứng trầm cảm nguyên nhân chủ yếu chính là bốn chữ “nương tựa lẫn nhau”. Vợ chồng ông bà tình cảm rất mặn nồng, luôn nương tựa lẫn nhau, có thể sau khi hôn nhân thất bại, bà ấy cảm thấy rất đau khổ, cô đơn, trống vắng, tâm lý thích ứng khó khăn.”

Đau khổ, cô đơn, trống vắng, tâm lý thích ứng khó khăn...

Anh luôn cho rằng, chỉ mình mới có tâm lý đó.

“Ông vừa rồi có nói, bà Hứa đã tìm được việc làm, tôi cảm thấy đây là một hiện tượng tốt, cảm giác thoải mái với công việc, giao tiếp với mọi người trong công việc, học hỏi kinh nghiệm từ người khác là một phương pháp trị liệu rất hiệu quả.”

Nhưng, vì sự thoải mái đó mà tầm quan trọng của anh cũng dần dần bị lãng quên.

“Hoặc là, tôi nghĩ bà Hứa nên nhận con nuôi, có một đứa trẻ bên cạnh bà ấy sẽ có trách nhiệm hơn với cuộc sống và cũng sẽ nảy sinh hứng thú với cuộc sống.” Bác sĩ Lữ tiếp tục đề nghị.

Chuyện này trước mắt không thể được.

Anh bình thản, không tỏ thái độ gì.

“Đợt điều trị này của bà Hứa tôi có lòng tin, ông Hứa không cần phải quá lo lắng! Nhưng, nếu bà Hứa tiếp tục mang thai, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, ông phải đặc biệt chú ý.”

Anh nhúm mày, tiếp tục lắng nghe.

“Số lần sảy thai của bà Hứa quá nhiều, vì sợ mất đứa con trong bụng đã mang áp lực tinh thần rất lớn. Khi áp lực của thai phụ tiếp tục gia tăng, sẽ dẫn đến mất ngủ và suy nhược, chức năng miễn dịch mất cân bằng, hoạt tính của các tế bào sát thương tự nhiên trong cơ thể gia tăng, các tế bào sát thương tự nhiên này sẽ tương tự như là dị vật nên sẽ cực lực chống phá thai nhi, dẫn đến việc sảy thai. Thật ra bà Hứa mãi không được làm mẹ cố nhiên hiện tượng tán huyết cũng là một nguyên nhân lớn, nhưng yếu tố tâm lý cũng rất quan trọng.” Càng đi sâu vào vấn đề, thái độ của bác sĩ Lữ càng nghiêm túc, “Sau bao nhiêu lần bị kích động mạnh như thế, tôi lo nếu như bà Hứa mang thai lần nữa, tâm lý lại càng lo sợ mất con, dẫn đến chứng trầm cảm bộc phát trầm trọng, từ đó sẽ dẫn đến xem nhẹ tính mạng của mình.”

Xem nhẹ tính mạng. Anh chấn động.

Quãng thời gian lúc cô vừa mới sảy thai, cô thường đi đi lại lại ở ban công lúc nửa đêm, anh quá lo sợ, nên mới gắn cửa sổ bảo vệ ở tất cả các ban công trong nhà, trước khi đi ngủ, anh còn cẩn thận khoá tất cả các cửa sổ lại, cất chìa khoá dưới gối nằm của mình.

“Nếu bà Hứa lại mang thai, ông Hứa, ông nên suy nghĩ đến viện giảm thiểu công việc của mình, ở bên cạnh bà ấy nhiều một chút, suy cho cùng chẳng có ai hiểu rõ tình trạng của bà ấy bằng ông.” Bác sĩ Lữ dặn dò.

Anh trầm ngâm một lúc, “Sẽ không có nếu đâu.” Anh sẽ sử dụng biện pháp tránh thai.

“Ông Hứa, tôi không biết giữa hai người cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng, nghe tôi nói một câu, hận chỉ có thể khơi dậy chiến tranh nhưng yêu có thể bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm.” Bác sĩ Lữ an ủi anh, “Chỉ cần ông có đủ thành ý, bà Hứa nhất định sẽ cảm nhận được tấm lòng của ông.”

Hận chỉ có thể khơi dậy chiến tranh nhưng yêu có thể bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm.

Có thể sao?

Tâm trạng anh rúng động.

Về ngoài của anh vẫn tỏ ra rất bình thản, thuốc đã được chuẩn bị xong, anh đứng dậy từ biệt bác sĩ Lữ.

“Ông Hứa, đây là thuốc của ông, hai tháng sau, mời đến tái khám lại.” Y tá cung kính đưa túi ni lông đựng đầy thuốc cho anh.

Anh cất thuốc cẩn thận.

Lại nhìn đồng hồ, còn một lát nữa cô mới hết giờ làm, anh cất bước nặng nề ra khỏi phòng khám.

Ngồi trong chiếc xe sang trọng, anh thần người ra một lát rồi mới móc di động từ trong túi ra.

Anh gọi ột số vừa lưu cách đây không lâu, “Hạ Hà?”

“Hứa Ngạn Thâm, sao anh lại có nhã hứng tìm em thế?” Hạ Hà rất ngạc nhiên.

Về nước lâu thế rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh không thông qua thư ký mà chủ động gọi cho cô.

“Tối mai có rảnh không?” Anh lên tiếng.

Người ở đầu dây bên kia ngần ngừ một hồi rồi mới nói, “Rảnh.” Tim bỗng đập nhanh hơn.

“Em có phải từng học nấu ăn không?” Anh vào thẳng vấn đề.

Thiên kim nhà giàu có ít nhiều gì cũng đã được học qua lớp nấu ăn. Tâm Ngữ học nấu ăn thất bại thảm hại nhưng anh nhớ Hạ Hà tuy hơi hột, phóng túng song lại có năng khiếu bẩm sinh về khoản này, nên nấu nướng rất ngon.

“Đúng vậy.” Cô biết nấu rất nhiều món ăn của các nước khác nhau, lúc đi du học, cô đều tự nấu ỳnh.

“Dạy anh.”

Hứa Ngạn Thâm chỉ nói vồn vện hai chữ nhưng cô tưởng như sét đánh ngang tai.

.....

Có một thiếu gia nhà giàu dạo này ăn không ngồi rồi, dáng vẻ rất nhàn nhã đang chọc ghẹo cô y tá trẻ tuổi.

Đang giờ trực, cô y tá có chút nhan sắc bị trêu ghẹo, hai má ửng hồng, “Hứa thiếu gia đừng phá nữa, em thật sự không cần anh giúp đâu!”

“Thêm một người giúp em có thể ra về sớm một chút, chúng ta có thể hẹn hò sớm một chút.” Anh ta hôn nhẹ lên tay cô y tá, khiến cô vui mừng khôn xiết.

“Thế thì... mấy loại thuốc này màu sắc lớn nhỏ đều rất giống nhau, anh không được bỏ vào sai đâu đấy!” Cô y tá trẻ có chút không yên tâm.

“Yên tâm đi, em dạy anh cả buổi rồi, viên có khắc chữ R thì bỏ vào đây, không khắc chữ thì bỏ vào kia, làm sai sẽ xảy ra chuyện lớn, anh sao có thể “hậu đậu” thế được chứ?!” Người đàn ông nhìn gương mặt xinh đẹp của cô y tá, nở nụ cười đầy thâm ý.

* * *

Đánh xong dòng cuối cùng của bản tin, cô lưu lại, rồi ngồi thần thờ.

“Cô phóng viên, tôi xin cô, xin cô đừng huỷ hoại cuộc đời cháu ngoại tôi!”

“Con đường phía trước của nó vẫn còn rất dài, tất cả những gì nó làm đều chỉ là một phút bồng bột. Nếu các người đăng lên báo, cuộc đời của nó coi như bị huỷ hoại rồi!”

“Mọi người đều nhìn nó như nhìn quái vật. Chế giễu, khinh thường, kỳ thị, ghét bỏ sẽ theo nó suốt đời!”

“Cô Thẩm, nó vẫn còn là một đứa trẻ, tôi xin cô...”

Cô nhắm mắt lại, cảnh tượng ông lão tuyệt vọng quỳ dưới đất, nước mắt ngấn dài cầu xin cô cứ hiện lên trong đầu cô.

“Chức Tâm, chị có bài cần nộp không?” Tiểu Quang ngồi gần, vỗ vỗ vai cô.

Cô vội vàng mở mắt ra, nhưng đột nhiên hỏi, “Tiểu Quang, vì sao cậu lại muốn làm phóng viên?”

Tiểu Quang suy nghĩ một lát, nói đùa, “Vì thu nhập rất khá, trốn việc cũng không bị trừ lương!”

“Lúc đi học, tôi luôn cảm thấy phóng viên là một nghề bảo vệ xã hội, không ngại nguy hiểm, không sợ cường quyền, không tham tiền tài, dùng ngòi bút của mình để vạch trần cái xấu.” Cô thật sự đã từng nghĩ như vậy.

“Chị bao nhiêu tuổi rồi?” Tiểu Quang cười cô, “Lúc tôi bước chân ra ngoài xã hội cũng có suy nghĩ như vậy nhưng khoảng cách giữa hiện thực và mơ ước rất xa.”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

Cô đã được bao bọc quá kỹ, lãng phí mất tám năm trời.

Thì ra, nghề này cũng có câu lưu truyền, phóng viên hạng nhất chơi cổ phiếu, phóng viên hạng hai cầm phong bì, phóng viên hạng ba lôi kéo quảng cáo, còn phóng viên hạng bét nhất mới gò lưng viết bài.

Đây chính là hiện thực.

“Mau nộp bài đi, chúng ta có thời gian rảnh rồi nói chuyện, chi bằng giúp ông chủ lôi kéo quảng cáo về!” Tiểu Quang nói đùa.

Chỉ cần ấn nút in, thì đã có thể nộp bài viết này.

Thành công của cô có thể làm cho cậu thiếu niên đó không còn hai chữ tương lai.

“Tôi cầu xin cô, đừng viết bài đăng báo, chút tiền này biếu cô, các người làm phóng viên không phải cần cái này sao?” Tối đó, ông lão đã nhét phong bì vào tay cô.

“Chức Tâm, tuần này có bài nộp không?” Phó tổng biên tập hỏi cô.

Vì là người mới cho nên không có yêu cầu bắt buộc với cô.

Đúng lúc Từ Nhân Thư đi xuống lầu, nở nụ cười hiền hoà, động viên cô.

Cô cắn môi, hạ quyết tâm, “Phó tổng biên tập Ưu, thật ngại quá, tuần này tôi không có bài để nộp.”

Từ Nhân Thư tỏ vẻ sững sốt.

“Thế thì lần sau cố gắng vậy!” Phó tổng biên tập Ưu bình thần đi sang chỗ khác.

“Chức Tâm, em...” Từ Nhân Thư ngược nhìn cô.

Anh đang định nói nhưng không ngờ một bóng người cao ráo, khí thế hung hãn xông vào văn phòng, “Từ Nhân Thư anh giải thích rõ cho tôi biết, thứ sáu tuần trước anh rút cuộc là đến nhà hàng Pháp với ai hả?!”

Giọng người phụ nữ tru tréo, theo sau còn có mấy chị em của cô ta đang chống nạnh uy hiếp.

“Hiểu Văn, người tôi nhìn thấy chính là cô ta!” Một cô trong đám chị em đó mắt sắc như dao cau chỉ về hướng Chúc Tâm.

Chúc Tâm sững sốt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tất cả đồng nghiệp trong văn phòng đều ngừng công việc, vây xung quanh.

“Em đến đây làm gì? Em về nhà trước đi!” Từ Nhân Thư định thần lại, bất an đứng chắn ngay trước mặt Chúc Tâm.

“Thì ra là cô à! Album hình trong nhà anh ta đều là hình của cô!” Người phụ nữ cười sắc sảo, “Tôi biết anh ta đã gặp phải hồ ly tinh nào rồi, suốt ngày như thằng điên thất tình đòi ly hôn với tôi, còn nói cái gì chỉ cần tôi chịu ly hôn, bất kỳ điều kiện nào cũng không thành vấn đề! Tôi lấy làm lạ không biết anh ta vì ai mà khăng khải như vậy, thì ra là vì cô à?”

“Hiểu Văn, nói nhiều thế để làm gì, đánh chết con hồ ly tinh này đi!” Đám chị em lao nhao phần nộ.

“Các người... các người định làm gì?!” Từ Nhân Thư căng thẳng.

“Này này, mọi người đều là người văn minh, có gì từ từ nói!” Thấy đám phụ nữ đã bắt đầu xắn tay áo, nhe nanh múa vuốt, Tiểu Quang cũng hoảng hốt.

Những đồng nghiệp khác, bốn mắt nhìn nhau.

“Các người bình tĩnh chút được không? Tất cả đều là hiểu lầm rồi!” Hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, Chúc Tâm bình tĩnh đứng dậy.

“Bốp.”

Nhưng chẳng thèm nghe giải thích, một cái tát rất mạnh vô cùng ngang ngược, phần nộ đã hằn trên má cô. Má trái đau rát, Chúc Tâm lão đảo ngã xuống đất.

Tối quá, trước mắt tối quá.

Cô thở yếu ớt, cố gắng lấy lại ý thức, tay chống lên trán.

Cô ghét cuộc sống này, cô ghét đàn ông, cô ghét tất cả! Cô càng ghét mình chẳng hề làm gì lại bị mang tiếng là kẻ thứ ba!

“Cô làm gì thế hả?” Từ Nhân Thư nổi giận, chụp lấy cổ tay vợ mình.

“Đau lòng à? Đau lòng thì anh đánh lại tôi đi!” Người phụ nữ giờ mặt ra.

Từ Nhân Thư phần nộ giờ cao tay lên.

“Đúng rồi, quên chúc mừng anh, anh sắp được làm cha rồi, vừa đi kiểm tra xong, tôi đã có thai rồi!” Người phụ nữ cười, khoe khoang.

Anh chờ người ra.

“Ba người chúng ta, ngồi xuống nói chuyện đi!” Không còn sức để ý đến các đồng nghiệp xung quanh đang xem trò lố, Chúc Tâm cố nén cơn chóng mặt, bình tĩnh nắm lấy ý thức cuối cùng.

Không được tức giận, không được tức giận!

Đối phương là thai phụ, cô không thể mất kiểm chế đánh trả lại!

“Hồ ly tinh, có gì phải nói chuyện với mày chứ?” Nhưng, cô mới vừa đứng lên đã bị đám phụ nữ phía sau, khí thế hung hãn xông đến vây lấy.

Từ Nhân Thư vẫn đứng chờ ra.

Một phụ nữ lại hung hăng đẩy cô, Chúc Tâm đứng không vững ngã về phía sau.

Trán cô đập mạnh vào cạnh bàn, cô cố sức cắn môi, nhưng trước mắt lại tối sầm lại.

Cuối cùng, không thể cầm cự nổi nữa, cả người cô đổ nghiêng về một bên.

“Không phải chứ, có thể mà đã xỉu rồi à?” Đám phụ nữ trở mắt nhìn.

Họ còn chưa động thủ mà!

Trên bàn, điện thoại cô không ngừng reo lên.

Trên màn hình không ngừng chớp tắt ba chữ Hứa Ngạn Thâm.

53. Chương 54

Phòng cấp cứu trong bệnh viện.

Bác sĩ ở bên trong, anh ở bên ngoài, mặt tái mét.

Lòng anh như có lửa đốt!

Còn phía sau anh, Từ Nhân Thư vẫn ngồi đờ đẫn nhìn chăm chăm vào lưng anh.

Lúc ở trường, anh luôn cảm thấy tên tình địch thật thà này vô cùng chướng mắt! Nếu gã đàn ông này tưởng rằng mình chỉ cần trở lại thành kẻ độc thân thì có thể quang minh chính đại theo đuổi Chúc Tâm, có thể có được Chúc Tâm thì hẳn đã nằm mơ giữa ban ngày rồi!

“Sao anh còn theo đến bệnh viện làm gì? Chồng người ta đã đứng đó rồi, anh còn không đi?” Cả cửa phòng cấp cứu đều là tiếng tru tréo của Hiểu Văn - vợ Từ Nhân Thư.

Nhìn thấy chồng mình si tình không chịu đi, cô càng tức điên lên, dốc hết sức lực đâm đá chồng túi bụi, “Anh xem tôi là cái gì thế hả? Tôi đã có con với anh rồi mà anh còn đối xử với tôi như thế!” Vừa khóc vừa nhיע móc.

Từ Nhân Thư bị đánh cũng không hề nói tiếng nào.

Bị làm phiền, không thể nhịn nổi nữa, anh quay phắt lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn đôi vợ chồng đó, “Đây là bệnh viện, mong cô kiềm chế cảm xúc của mình!” Muốn đánh chồng về nhà mà đánh.

Ánh mắt anh rất u ám, khiến Hiểu Văn sợ hãi, tiếng khóc la nhen ở cổ họng, tay cũng không thể đánh nữa.

Chẳng trách, đám bạn khí thế hùng hổ lúc nãy cũng bị ánh mắt đằng đằng sát khí của anh dọa cho chạy mất.

Lúc đó, một đồng nghiệp nam vội vàng nghe điện thoại của cô, không tới hai phút sau, Hứa Ngạn Thâm đã xông vào văn phòng của họ.

Vốn làm cùng nghề, thân phận của anh không thích hợp để vào toà soạn tạp chí cho nên anh mới dùng xe ngoài cửa đợi.

Nhưng, lúc nhìn thấy cô hôn mê bất tỉnh trên sàn nhà, các ngón tay của anh trắng bệch, chỉ muốn phá nát cả cái toà soạn này.

“Cô ấy từng cho cậu hy vọng sao? Thái độ của cô ấy đối với cậu, đã từng có câu nào mờ ám chưa?” Mím chặt đôi môi mỏng, nét mặt vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt sắc lẹm bức người, bức đến nỗi Từ Nhân Thư run lập cập lùi về sau.

Chúc Tâm không phải là loại phụ nữ lẳng lơ.

Hôm đó từng câu nói của cô trong nhà hàng, anh đều nghe thấy rất rõ.

Từ Nhân Thư bị anh chất vấn đến cứng họng không nói nên lời.

“Thỏ không ăn cỏ gần hang, cậu đến đạo lý cơ bản ấy mà cũng không hiểu sao? Trong công việc không nên có quan hệ mờ ám, chỉ dựa vào mình cậu có xử lý nổi không?” Anh hùng hồ dọa người.

Từng lời đánh thép của anh khiến người bị mắng đến ngẩng đầu lên cũng không có dũng khí.

“Này, anh đừng thấy chồng tôi hiền lành rồi bắt nạt anh ấy nhé!” Hiểu Văn nhìn thấy chồng mình bị mắng thê thảm, lên tiếng bất bình.

Hiền lành? Ánh mắt Hứa Ngạn Thâm lạnh lùng mĩa mai.

Không muốn hao hơi tổn sức với loại người này.

Anh móc điện thoại ra, gọi cho em gái, mặt không chút cảm xúc dằn dò, “Tâm Ngữ, giúp anh quay vòng vốn riêng của mình một chút, anh muốn lấy danh nghĩa cá nhân mua lại tờ Tạp chí Thành Đô.”

Anh tuyệt đối không để Chúc Tâm làm việc dưới trướng gã đàn ông này.

Từ Nhân Thư và vợ đồng thời trợn mắt há hốc mồm nhìn anh cúp máy.

“Anh, anh... dọa người khác đấy à! Tạp chí chúng tôi thu lợi không nhỏ, muốn mua không dễ đâu nhé!” Hiểu Văn cả người sởn gai ốc.

Anh chẳng thèm để ý đến hai vợ chồng họ.

“Hứa... tổng... chúng ta từ từ nói chuyện!” Từ Nhân Thư mặt trắng bệch như tờ giấy.

Có gì phải nói chuyện chứ!

“Trong vòng ba tháng, toà soạn tạp chí sẽ đổi chủ!” Còn bán với giá cao hay bị ép phải bán lại là tùy thuộc vào thái độ của cặp vợ chồng này.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, anh lao về phía trước.

“Này, chúng ta từ từ nói chuyện!” Hiểu Văn đã hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng ngăn anh lại, “Tôi đã biết mình hiểu lầm rồi! Tôi không dám đánh vợ anh nữa!” Muốn cô xin lỗi, không thành vấn đề!

Chúc Tâm đã bị đánh rồi!

Anh biết, nếu là đập đầu vào cạnh bàn bị thương, má cô không in dấu năm ngón tay như vậy.

Mắt anh nheo lại, tia hung dữ hiện lên trong đáy mắt.

Hiểu Văn giật mình sợ hãi, “Tôi xin lỗi! Chỉ cần anh đừng đụng vào toà soạn tạp chí của chồng tôi, tôi sẽ xin lỗi cô ấy.”

Không chỉ có tiền, việc mua lại còn rất nhiều vấn đề khác, cha anh sợ nhất, lo ngại nhất chính là anh sẽ phát triển ra bên ngoài, cho dù mấy năm trở lại đây, anh có một số vốn lớn, nhưng để tổ lòng “trung thành” với Hứa thị, sợ cha nghĩ anh hai lòng nên anh cũng thông minh chỉ đầu tư vào bất động sản, tuyệt đối không tự mình thành lập công ty.

Mua lại toà soạn tạp chí là một việc làm không thông minh, trong tương lai anh không chỉ mất rất nhiều thời gian và sức lực để chinh đốn lại toà soạn mà còn cha anh nghi ngờ anh.

Nhưng, anh không muốn suy nghĩ nhiều như thế, lửa giận trong lòng anh chỉ cho hai vợ chồng này được lựa chọn một trong hai hình thức, bán lại trong hoà bình hay bị ép bán, không có khả năng thứ ba.

Chuyện này anh định không cho Chúc Tâm biết.

Mối quan hệ của họ đã đủ xấu rồi.

“Bác sĩ, cô ấy bị làm sao vậy?” Hoàn toàn không để tâm đến cặp nam nữ đang như kiến bò trên lửa phía sau, mặt anh đánh lại, căng thẳng hỏi bác sĩ.

“Chúng tôi đã làm tất cả các xét nghiệm cho bệnh nhân, cô ấy bị suy dinh dưỡng trầm trọng, chỉ số thể trọng dưới mức mười bốn, chất điện giải trong cơ thể cũng rối loạn nghiêm trọng.” Bác sĩ nói với anh.

“Anh thấy đó là do sức khỏe cô ấy không tốt, không liên quan gì đến tôi.” Hiểu Văn đứng đằng sau ồn ào biện giải.

Anh quay đầu lại, ánh mắt sắp đóng thành băng của anh nhìn về phía Từ Nhân Thư đang đứng trơ ra như phỗng, mặt trắng bệch, “Đưa vợ cậu về đi, đừng để tôi hối hận, quyết định của tôi là quá nhân từ rồi đó!”

Người phụ nữ lập tức im bật, dùng sức lôi người chồng cứ đứng đần ra đi.

“Mau về thôi, chúng ta về nhà bàn bạc kế sách!” Cô lôi chồng rời khỏi bệnh viện.

Ánh mắt anh, quay lại nhìn bác sĩ, “Tình hình cô ấy thế nào rồi ạ?”

“Nhịp tim của cô ấy rất yếu, huyết áp rất thấp, lượng máu chảy về tim cũng rất kém, vẫn đang hôn mê.” Bác sĩ thông báo sự thật, “Hàm lượng protein trong máu cô ấy rất thấp, mới dẫn đến hôn mê, tôi đã tiêm thuốc cho cô ấy, bổ sung kali, natri, clo áu, hy vọng có thể giúp được cô ấy.”

Bác sĩ có chút tiếc nuối, “Vốn dĩ tình trạng người bệnh thể này, chúng tôi nên truyền máu cho cô ấy, cô ấy sẽ hồi phục nhanh hơn, nhưng nhóm máu của cô ấy rất hiếm, nguồn máu RH- quá quý giá, chúng tôi không thể áp dụng cách này được, đành để bệnh nhân từ từ điều chỉnh...”

“Tôi có nguồn máu.” Anh bình tĩnh nói với bác sĩ.

Bác sĩ kinh ngạc.

“Người tự nguyện hiến máu sẽ tới ngay bây giờ.” Anh nhìn đồng hồ, đã gần nửa tiếng rồi, Nhan Hiểu Tinh chắc sắp đến nơi rồi.

Đối với hậu quả do chứng chán ăn gây nên, anh rất có kinh nghiệm.

“Thế thì tốt quá rồi! Tôi sẽ cho y tá lập tức chuẩn bị công việc truyền máu.” Bác sĩ phấn chấn, quay lại phòng hồi sức.

Sau lưng anh vọng tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, “Hứa... Hứa tiên sinh, anh... anh tìm em?” Nhan Hiểu Tinh thở dốc, rụt rè hỏi.

Vừa nghe điện thoại, bắt cô trong vòng nửa tiếng phải lập tức xuất hiện, cô từ phim trường chạy ngay đến, chỗ nào có thể đi đường tắt, cô không dám chậm trễ.

Anh là tài chủ của cô mà! Hơn nữa, sự nghiệp diễn xuất của cô cũng phải dựa vào anh.

“Cô đi chuẩn bị đi, Chức Tâm thiếu máu ngất rồi, cần cô truyền máu.” Giọng anh bình thản.

Nhưng Nhan Hiểu Tinh lại chờ người ra.

“Em? Em giúp chị... không không... bà Hứa truyền máu? Nhóm máu của chị giống hệt em?” Cô cực kỳ bất an hỏi.

Không muốn đâu!

“Đúng!” Anh gạt đầu.

Không phải cùng nhóm máu, anh giữ cô lại làm gì?!

Nhan Hiểu Tinh bị chân tướng đánh gục.

Thì ra... thì ra... là như thế... chẳng trách... chẳng trách...

Không! Cô không muốn là kho máu sống!

Cả người cô run lên, làm ra vẻ đáng thương thử thương lượng với anh, “Hứa tiên sinh, hôm nay em đang bị, không thích hợp để truyền máu! Máu của em hôm nay không sạch sẽ...”

Thiếu máu ư, Thảm Chức Tâm thiếu máu ngất xỉu sao lại bắt cô truyền máu? Đây là đạo lý gì thế!

Khoé môi anh, nở nụ cười lạnh lùng không dễ nhìn thấy, “Nhan Hiểu Tinh, bỏ cái bộ mặt cô hay diễn với đạo diễn và các diễn viên khác trên phim trường đi!” Cô gái này, bẩm sinh đã biết diễn, rất biết giả vờ đáng thương, không chỉ đạo diễn bị hormone giống đực làm cho đầu óc mê muội rất thích cô ta, thêm đất diễn

cho cô ta, nghe nói nữ diễn viên chính cũng bị cô ta dùng tiểu thuật hãm hại, không thanh minh được lời nào.

“Hứa tiên sinh, anh đừng hiểu lầm, em hôm nay không tiện thật mà!” Nước mắt cô bắt đầu rơi, “Đợi mấy ngày nữa có được không? Mấy ngày nữa em hết bị rồi, em sẽ hiến máu cho chị Hứa, có được không?” Thiếu máu thôi mà, một tuần nữa chắc Thẩm Chúc Tâm đã khỏi bệnh rồi!

“Tôi suốt nữa thì quên, phụ nữ còn bị hành kinh.” Anh bật cười lạnh lùng.

Cô gái này quá thích đóng kịch.

Cô ta có thể giả thủ đoạn trên phim trường, anh không quan tâm, nhưng trước mặt anh, làm ơn bớt diễn trò lại.

“Cô đã không muốn hiến, tôi cũng không ép.”

Nghe thế, Nhan Hiểu Tinh thở phào.

Anh cầm điện thoại, cúi đầu ấn ba số, rồi nghe máy, “A lô, trung tâm cảnh sát à? Tôi muốn báo cảnh sát, thẻ tín dụng của tôi bị người khác dùng trộm, còn nữa, tôi phát hiện một căn nhà của tôi bị người khác vô duyên vô cớ dọn đến ở... Có, tôi có nghi ngờ một người, cô ta từng làm bảo mẫu ở nhà tôi...”

Di động của anh bị giật lấy, Nhan Hiểu Tinh mặt trắng bệch, cả người run lẩy bẩy, “Hứa... Hứa tiên sinh... em hiến, em hiến!” Trời ạ, cô không muốn bị cảnh sát bắt.

Ánh mắt thâm sâu của anh không có chút gì là mừng rỡ.

Đối phó với loại phụ nữ này, anh luôn có cách đề phòng.

“Cô vào đi!” Anh chỉ cửa phòng cấp cứu, “Lát nữa trở ra, tôi sẽ sắp xếp cho phóng viên đến phỏng vấn cô!”

Nhan Hiểu Tinh mở to mắt.

“Hình tượng ngọc nữ hiền lành, tốt bụng, sáng ngời như cô sao có thể không cho đại chúng được biết chứ?” Môi anh lạnh lùng, tâm cơ khó dò, “Cảm ơn cô đã tốt bụng hiến máu cho bà Hứa, báo đáp ơn tri ngộ của Hứa thị đối với cô.”

Mặt cô xám ngoét.

Ơn tri ngộ... ba chữ quá nặng nề!

Thế không phải nếu... nếu có lần sau, cô trốn mất thì sẽ biến thành kẻ vong ân phụ nghĩa sao?

Chưa bước vào phòng cấp cứu, chân cô đã mềm nhũn.

Cả người rã rời, môi cắt không còn giọt máu, cô lặng lẽ mở mắt ra, từ từ để ý chí quay trở lại.

Y tá đang vỗ vỗ vào mu bàn tay của cô, có thứ gì đó đâm vào huyết quản của cô đau nhói.

Bên cửa sổ phòng bệnh, quay lưng lại phía cô là một bóng người cao ráo đứng bất động.

Hứa Ngạn Thâm... Sao anh lại đến đây...

Mấp máy môi, định gọi anh, nhưng lại không biết nên nói gì mới phải, cô đành gắng gượng quay mặt sang, muốn hỏi y tá mình bị làm sao.

Nhưng vừa quay mặt qua, ánh mắt cô đã chạm vào chiếc giường kế bên, nằm trên giường là một cô gái đang run lập cập, mặt trắng bệch.

Người đó quá quen thuộc, biến thành tro bụi cô cũng nhận ra.

Rất nhiều cảnh tượng hiện lên trong đầu cô.

“Chị! Em xin chị cho em một cơ hội! Tình hình hiện nay của em thật sự rất cần công việc này!” Cô gái khổ sở van nài cô cho cô ta một công việc.

“Chị, chị đừng tức giận. Em biết chị không thể sinh con, em hứa, sau này mỗi đứa con em sinh cho Hứa gia thì chỉ có một mình chị là mẹ.”

Cô gái mang thai hộ, mẹ ruột của Lãng Lãng, muốn cùng chung một chồng với cô.

“Chị, chị khoẻ không? Anh rất nhớ chị.” Cố ý muốn trêu tức cô.

.....

Cô ta sao lại ở đây? Sao lại ở đây?

Thẩm Chúc Tâm không phải là kẻ thứ ba! Cô không muốn phá hoại gia đình người khác, cô không phải... là cô gái này!

Có gì đó từng tức ở ngực, tâm trạng cô lẫn lộn cảm xúc, một đợt sóng ngầm trào dâng.

Cô không muốn nhìn thấy cô ta! Mỗi lần nhìn thấy Nhan Hiểu Tinh, cô lại phải cố gắng giữ bình tĩnh, thật là khổ sở.

Vùng vẫy, cô mới nhớ ra mình không còn chút sức lực.

“Cô Thẩm, cô nằm yên, cô đang được truyền máu đó.” Phát hiện cô đã tỉnh lại, y tá dịu dàng nói với cô.

Truyền máu!

Cô kinh ngạc.

Vì sao cô phải truyền máu? Trong bàng hoàng, cô mới phát hiện mũi kim truyền cắm ở tĩnh mạch mình, một dòng máu tươi đang không ngừng men theo đường ống chảy xuống truyền vào cơ thể cô.

Nghe thấy giọng nói phía sau, hình như cô đã tỉnh lại, dáng người quay lưng về phía cô ngáp ngừng, nhưng không quay đầu lại.

“Cô Thẩm, cô may mắn thật đó, nhóm máu của cô Nhan trùng khớp với nhóm máu của cô, hơn nữa còn tự nguyện hiến máu cho cô.” Y tá đắp chăn cho cô, dịu dàng an ủi cô, “Cô nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi, sẽ truyền xong nhanh thôi, trong một thời gian ngắn, cô sẽ không ngứa xỉu nữa đâu.”

Truyền máu? Nhóm máu của Nhan Hiểu Tinh trùng với nhóm máu của cô?

Không! Cô không cần!

“Bác sĩ! Bác sĩ! Bác sĩ!” Cô đột nhiên mất kiểm soát ngồi dậy, mắt kiểm soát giật kim tiêm ra, kết quả, cô quá yếu ớt, cả người lại ngã ra giường nhưng cô vẫn cố hết sức hét lên, “Tôi không cần, tôi không cần!”

“Cô Thẩm, cô bình tĩnh lại đi!” Y tá hoảng hốt giữ lấy cô, không cho cô rút kim ra.

Nghe náo loạn ở phía sau, Hứa Ngạn Thâm vội vã quay đầu lại.

Chiếc bình đựng máu tươi đó khiến anh buồn nôn, anh suýt đứng không vững.

Nhưng anh vẫn nhào tới chỗ Chúc Tâm ôm lấy cô, “Sao thế? Em đừng la hét nữa, sẽ lại ngất đi đó!” Giọng anh rất dịu dàng.

Tim anh đập rất nhanh rất nhanh, cố sức không nhìn bình máu đó, không nhìn chất lỏng màu đỏ trong ống truyền dịch.

“Tôi không cần, tôi không cần máu của cô gái đó” Cô vẫn gào lên, khoé mắt ầng ậc nước.

Cô không cần, cô không cần.

“Ngoan... một lát nữa thôi là ổn rồi” Anh nhẹ nhàng lau khoé mắt ướt của cô.

Cơ thể cô, lạnh ngắt đến đáng sợ.

“Tôi có quyền không cần! Vì sao? Vì sao? Anh lúc nào cũng như thế” Cô vùng vẫy dữ dội, nước mắt chảy ra càng dữ dội hơn.

Vì sao cô mãi mãi không có quyền được lựa chọn?!

“Em bình tĩnh lại đi!” Anh giữ cô lại, hoảng hốt.

Anh chưa từng nghĩ, Chúc Tâm không cần thứ này.

Nếu cô không cần, anh làm tất cả những việc này để làm gì?

“Cô ngoan nào!” Y tá và anh cố sức giữ chặt cô.

Nhưng cô vùng vẫy dữ dội hơn, gào khóc thảm thiết, “Anh buông tha cho tôi đi, tôi xin anh, xin anh đấy!”

“Anh không hại em! Truyền máu là để em khỏe mạnh hơn!” Anh gào lên với cô, “Sao anh có thể hại em được chứ? Anh yêu em, yêu em đến sắp phát điên lên!” Anh thật sự sắp điên rồi! Thứ gì cô cần, thứ gì cô không cần?! Chẳng lẽ cô không biết sức khỏe của cô đối với anh quan trọng hơn bất kỳ thứ gì trên đời này sao!

“Anh không yêu tôi! Thứ anh yêu chỉ là thỏa mãn ham muốn kiểm soát mọi thứ trong tay anh thôi!” Vì sao cuộc đời cô lại ra nông nổi này?!

“Em đừng vùng vẫy nữa...” Anh tức giận.

“Anh muốn tôi chết phải không? Hứa Ngạn Thâm, nếu anh còn không chế tôi nữa chi bằng để tôi chết đi còn hơn!” Cô không cần cô không cần cô không cần!

Trái tim anh đau đớn, buốt giá.

“Hứa tiên sinh, rút ra chứ?!” Nhìn thấy cảnh tượng bất thường, y tá vội vàng nói, “Tinh thần cô ấy rất kích động, tim đập rất nhanh, huyết áp tăng quá cao! Nếu truyền máu tiếp, anh sẽ khiến cô ấy phát điên!”

Khiến cô ấy phát điên...

“Được, rút... rút... rút!” Nói đến từ “rút” cuối cùng, anh như gào lên.

Tuy nhiên, dù kết quả nào thì cô không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nỗi đau đớn của cô như truyền vào tim anh khiến anh đau khổ nghiêng chặt rằng.

Vì sao cô không chịu nhận máu của Nhan Hiểu Tinh? Anh có dần đến cỡ nào cũng có thể hiểu được.

Chẳng lẽ, anh đã làm cô tổn thương sâu sắc đến thế sao?...

Cô nói, anh luôn muốn kiểm soát cô... Anh không thể phản bác lại, vì từ lúc yêu nhau đến khi kết hôn, anh không cho cô đi bar với bạn học, không cho cô tham gia liên hoan cùng với bất cứ người nào, không cho cô tự tìm công việc.

Chỉ cần bên cạnh cô xuất hiện người đàn ông nào đó, là anh đã đứng ngồi không yên.

Sau khi kết hôn, ham muốn kiểm soát của anh lại càng mãnh liệt hơn.

Toàn bộ cuộc sống của cô là do anh sắp đặt, không cho cô nói chữ “không”.

Anh đau khổ nhắm mắt lại.

Chẳng lẽ anh đã thật sự sai rồi sao?

.....

Khi nghe từ “rút” đó, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, y tá nhanh chóng rút kim truyền ra khỏi tĩnh mạch của cô.

Mặt cô cuối cùng cũng giãn ra, nước mắt còn đọng trên mi, cơ thể lả đi, vì đã dùng hết chút sức lực còn lại, bóng tối lại một lần nữa bao phủ lấy cô.

Cô lại lịm đi.

Anh vẫn ôm cô, rất chặt rất chặt, không buông.

“Ông Hứa, đặt bệnh nhân nằm xuống, để cô ấy nghỉ ngơi đi.” Anh hốt hoảng đến độ không nghe thấy lời y tá nói.

“Ông Hứa, ông còn không buông ra, cô ấy sẽ không thở được!” Mãi đến khi y tá chạm vào tay anh.

Anh mới thần thờ buông cô ra.

“Ông Hứa, người anh rất lạnh!” Y tá kinh ngạc, “Anh có cần khám bác sĩ không?”

Rất lâu sau, anh mới mệt mỏi lắc đầu.

Anh chỉ là sợ máu.

Ở chiếc giường bên cạnh, được tự do, Nhan Hiểu Tinh vội vàng thấp thỏm đứng lên.

Tất cả cảnh tượng vừa rồi, cô đều nhìn thấy.

“Hứa...”

Cô mới nói ra một chữ, anh đã phẩy tay, nói với cô bằng giọng vô cùng mệt mỏi, “Cô đi ngay đi!” Chúc Tâm tỉnh lại tuyệt đối không thể nhìn thấy Nhan Hiểu Tinh.

Thì ra, bác sĩ Lữ đã nói đúng một nửa, cũng nói sai rất nhiều, anh là người hiểu rõ tình hình sức khỏe của Chúc Tâm nhất nhưng anh cũng là người không hiểu con người Chúc Tâm nhất.

Bệnh của cô phát sinh là vì anh.

Anh đã đánh vào trái tim cô một đòn quá mạnh lại còn đàn áp tinh thần cô.

Tận mắt nhìn thấy cha mẹ vì cô mà mất việc, mất nhà cửa, mất đi cả gia bảo nhà họ Thẩm, cô lực bất tòng tâm.

Vì không chịu thua, cô đành phải kiên cường mỉm cười, chẳng lẽ lòng cô không đau đớn hay sao? Không thấy hổ thẹn hay sao? Không rơi nước mắt hay sao?

Nhan Hiểu Tinh bất an nhìn anh lần cuối, xảy ra nhiều chuyện như thế, dù sắc mặt có trắng bệch, thái độ anh vẫn kiên cường như thế, như thể mãi mãi không có bất cứ trở lực nào có thể làm anh gục ngã.

Người đàn ông này, đã từng vì sự than vãn của mẹ mình mà để cô mang thai trong gần mười tháng, để cô si mê anh, ôm mộng đẹp về anh. Sau khi thật sự tiếp xúc, sự dịu dàng của anh dành cho vợ khiến cô vừa sợ vừa kính, khát khao tiếp cận, khát khao sở hữu, khát khao thay thế.

Nhưng, bây giờ cô mới phát hiện, cho dù có được tất cả anh vẫn là một người đàn ông quá xấu xa.

Cho nên người anh yêu thương nhất cũng vội vàng muốn thoát khỏi anh.

Cô lại tỉnh lại, đã không còn trong phòng cấp cứu mà là ở trong một phòng bệnh VIP được bài trí rất sang trọng, ấm áp.

Dưới chăn, tay cô được ai đó nắm chặt.

Hứa Ngạn Thâm gục đầu trên gối cô.

Cảnh tượng này rất quen.

Tháng Năm năm ngoái, cũng từng diễn ra như thế này.

Cô hôn mê bao lâu rồi?

Quay mặt đi, mở to mắt, cô cố gắng nhớ lại.

Một lát sau, cô quay mặt lại, chạm nhẹ ngón tay vào tóc anh.

Chỉ ngủ chập chờn, anh mở choàng mắt dậy.

“Muốn uống nước không? Anh rót cho em.” Buông tay cô ra, anh đứng dậy, thái độ tự nhiên, như thể chưa từng xảy ra cảnh tượng trong phòng cấp cứu.

Phát hiện mình đang rất khát, cô gật đầu.

Anh rót nửa ly nước cho cô, nhiệt độ vừa phải, anh đỡ cô dậy, kề ly nước ẩm vào miệng cô.

Cô uống một ngụm, dạ dày thấy khó chịu nên không uống tiếp nữa.

Anh cũng không ép, đặt ly nước sang một bên.

“Anh giữ cô ta ở lại, không phải vì cô ta là mẹ ruột của Lãng Lãng mà là vì cô ta có cùng nhóm máu với em sao?” Suy nghĩ rất lâu, cô mới lên tiếng hỏi.

“Ừm.” Anh bình thản đáp.

Nhìn thấy cô như vậy, “Chức Tâm, đều là giả hết.” Đột nhiên, anh lên tiếng.

Cô nhìn anh.

“Anh từng nói, từ vui sướng đến thất vọng, cái vòng luẩn quẩn này anh đã chán ngán lắm rồi, anh từng nói, anh không thể vì lý do sức khỏe của em mà tiếp tục hại chết cốt nhục của Hứa gia... đều là giả hết, lúc đó, anh cố tình nói như vậy để em đoạn tuyệt với suy nghĩ tiếp tục sinh con.”

Anh đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ, những lời ngày hôm đó của anh có sức sát thương rất lớn.

Cô không nói gì.

“Em nói không sai, anh là cái máy duy trì nòi giống. Giống như đại gia đình giàu có của anh không thể chấp nhận nổi một người thừa kế không có con trai nối dõi.” Đột nhiên anh cảm thấy thật bị ai.

Mắt đỏ hoe, cô vội nhìn sang hướng khác.

“Trong thời gian em hôn mê một ngày một đêm, anh đã suy nghĩ rất nhiều, có phải anh đã phạm phải sai lầm rất lớn không. Bất kỳ việc gì, anh chỉ tự mình quyết định, từ trước đến nay không hề nghĩ em thật sự cần gì.”

“Anh từng nghĩ sẽ cùng em thụ tinh trong ống nghiệm, sẽ cấy phôi thai của chúng ta vào bụng Nhan Hiểu Tinh. Nhưng anh đã xem rất nhiều bài báo, người mang thai hộ sẽ không chú trọng đến sức khỏe của đứa con trong bụng, vì đứa bé và cô ta chẳng phải máu mủ gì, họ không có sợi dây liên hệ tình cảm, họ chỉ là cầm tiền rồi cho chúng ta mượn tử cung của họ mà thôi. Cô ta có thể uống thuốc bữa bãi, cô ta có thể làm rất nhiều việc quá sức, con của chúng ta ở trong bụng cô ta sẽ cảm nhận được sự lạnh lùng của người không phải là mẹ nó. Anh không hy vọng như thế!” Anh lựa chọn thẳng thắn nói ra tất cả.

“Sau đó, anh lại nghĩ có lẽ chúng ta sẽ gặp một người phụ nữ tốt bụng, những gì anh lo ngại sẽ không xảy ra. Anh thật sự muốn có một đứa con của chúng ta! Anh đi tìm bác sĩ, hỏi rất nhiều vấn đề, phẫu thuật lấy noãn không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, nó rất đau đớn, cũng gây tổn hại rất lớn đến sức khỏe, đầu dò dài đến hai mươi phân sẽ khiến em chảy máu, có một số người sau khi lấy noãn, kích thích quá độ, dẫn đến băng huyết, có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

“Anh biết, mỗi bác sĩ đều phóng đại khả năng xấu nhất để cảnh báo chúng ta, nhưng, anh thật sự cảm thấy rất sợ hãi.” Nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh tưởng rằng những chuyện này anh cả đời sẽ không bao giờ nói cho cô biết.

“Anh đi qua phòng bệnh, lúc đó, có hai người phụ nữ, họ đều đã được lấy noãn đang đợi cấy ghép, anh hỏi họ, có thể chịu đựng được không? Em biết họ nói thế nào không?” Anh nhìn vào mắt cô, nhấn mạnh từng chữ, “Kiếp sau, thà làm đàn ông.”

Cô sững sờ.

“Lấy noãn, không phải là đau đớn một lần, họ nói rất đau, có khi ba ngày không thể xuống giường, đây là cái giá phải trả cho việc sinh con.” Anh tiếp tục nói, tâm trạng vẫn rất bình thản.

“Nếu là như thế, Chức Tâm, anh không hy vọng em phải trả một cái giá như vậy.”

Cô cắn môi, cụp mắt, mi mắt run run.

“Anh thừa nhận, anh rất ích kỷ, anh cần một đứa con trai để củng cố địa vị của mình. Nhưng, em lấy anh, vì muốn sinh cho anh một đứa con trai mà mang thai, rồi lại sảy thai hết lần này đến lần khác, chẳng có ngày nào được sống vui vẻ, anh không muốn em phải chịu khổ thêm nữa.” Anh cuối cùng cũng nói ra lời tận đáy lòng. “Nếu có thể tìm lại một lần nữa, anh vẫn không hối hận với quyết định của mình.”

Cô giấu mặt mình đi, không để anh nhìn thấy, cô đang khóc.

“Anh hứa với em, sau này anh sẽ từ từ thay đổi, không kiểm soát em, không làm tổn thương em nữa, sẽ lắng nghe em nhiều hơn.” Anh khẩn thiết, Chúc Tâm, anh sẽ thay đổi. Chúng ta mỗi người nhường một bước có được không?”

54. Chương 55

“Ăn chút anh đào đi.” Anh đút quả anh đào màu đỏ sậm đã được rửa sạch sẽ vào miệng cô.

Quả anh đào có thể ngừa thiếu máu, thúc đẩy quá trình tái tạo máu, mỗi một trăm gam quả anh đào có hàm lượng sắt đạt tới 59mg, là loại trái cây rất có lợi trong việc điều trị cơ thể suy nhược.

Cô đang ngồi tựa vào đầu giường, thần thờ nhìn bức tường màu trắng toát trước mặt.

Môi có cảm giác ướt ươn, không thể làm ngơ, cô cúi đầu xuống.

“Cám ơn.” Cô khẽ giọng nói cảm ơn, định cầm lấy quả anh đào anh đưa thì phát hiện cánh tay mình đang được truyền dịch, còn cánh tay kia thì không có chút sức lực nào.

“Há miệng ra là được rồi.” Anh nhắc cô.

Ngẩn người ra một lát, cô vẫn há miệng ra, từ từ ngậm lấy quả anh đào trong tay anh.

Từ hôm qua đến giờ, anh luôn tự mình chăm sóc chuyện ăn uống cho cô, không ép cô ăn quá nhiều, nhưng ăn làm nhiều bữa, mỗi bữa ăn một ít.

Có lẽ do bị bệnh nên tâm trạng của cô rất sa sút.

Cô vừa mới ăn xong quả anh đào đó, đang khó xử vì không biết có nên nuốt luôn hột hay không thì anh đã xoè tay ra, nhẹ nhàng nói, “Nhả hột vào tay anh là được rồi.” Cô trước nay không thích nuốt luôn hột.

Do dự một lát, cô vẫn nghe theo lời anh.

Cô trước đây thường rất hay như thế, cô xem ti vi, anh ngồi một bên vừa đọc sách vừa xem tài liệu, bàn tay của anh có thể dùng làm thùng rác cho cô.

Nhưng, bây giờ, những cử chỉ như thế khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Chỉ trong một thời gian ngắn, họ đã cách quá xa nhau.

Hôm qua, cô không lắc đầu cũng không gật đầu, câu trả lời có nên bắt đầu lại hay không, cô vẫn chưa thể quyết định được.

Một tay vẫn còn cầm hột, tay còn lại của anh đã lấy một quả anh đào nữa đút vào miệng cô.

Mới ăn được một chút xíu trái cây, dạ dày cô đã bắt đầu khó chịu.

Nhìn cô khẽ nhíu mày, “Ráng ăn một quả nữa thôi, trước khi ăn tối, anh sẽ không ép em nữa.” Yêu cầu của anh rất đơn giản, cứ cách hai tiếng lại ăn một ít trái cây, sẽ giúp cho việc hồi phục.

Biết anh là muốn tốt cho cô, cho dù, cảm giác buồn nôn đã trào lên cuống họng nhưng cô vẫn gật đầu, nghe theo lời anh ăn thêm một quả nữa.

Rồi lại tiếp tục nhả hột vào tay anh.

Anh quả nhiên rất giữ chữ tín, cô nhả hột xong, anh đứng dậy rửa tay, không ép cô ăn nữa.

Cô nhíu mày suy nghĩ rồi lặng lẽ nhìn theo bóng anh.

“Anh không phải đi làm sao?” Tính ra hình như đã trọn hai ngày rồi.

Hai ngày nay không phải là cuối tuần, chắc công việc của anh rất bận rộn.

Anh khựng lại, “Lúc em ngủ, anh đã bảo Tâm Ngữ mang tài liệu đến.” Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, cha sẽ từ từ chia sẻ những việc quan trọng cho anh, rất nhiều việc nhất thời không thể để sang một bên được.

Nếu có thể, anh cũng muốn yên tĩnh ở bên cô.

Nhưng thực tế thì mỗi lần cô ngủ anh lại điều hành công việc thông qua điện thoại.

Cô biết anh có năng lực này, chỉ là...

“Thật ra, anh không cần phải như vậy, để hộ lý chăm sóc em là được rồi. Anh còn rất nhiều việc phải làm, không cần phải lãng phí thời gian vì em đâu.” Một lúc nói nhiều như vậy, cô có hơi đuối sức, cô tựa vào thành giường đợi cơn chóng mặt qua đi.

Anh trầm ngâm.

Một lát sau, cô phát hiện cuộc nói chuyện giữa hai người không thể tiếp tục được nữa.

Sự thân mật giữa họ đã lặng lẽ biến mất từ lâu.

Xung quanh rơi vào yên lặng.

Thật ra, cô không có ý này, nhưng thốt ra khỏi miệng, lời nói lại biến thành như vậy.

Ngượng ngùng, cô đành tìm chuyện để nói, “Bác sĩ có nói em phải nằm viện bao lâu không?”

Anh khẽ nhếch môi, một nỗi buồn thoáng qua, “Chắc là một tháng.” Còn chính xác phải nằm viện bao lâu thì phải xem tình hình hồi phục của cô thế nào.

Một tháng.

Công việc của cô phải làm thế nào đây?

Công việc... sau khi xảy ra chuyện này, cô còn có thể quay lại toà soạn nữa không? Không, nếu cô không quay lại, không phải đồng nghĩa với việc cô thừa nhận những lời vu khống của người khác là đúng sao? Cho dù phải rời khỏi đó thì cô cũng phải được minh oan trước khi rời khỏi!

Cô vào được toà soạn là nhờ vào quan hệ, nhưng cô không dựa vào chuyện mờ ám nơi công sở để duy trì công việc của mình!

“Đừng nghĩ đến những chuyện khác nữa, dưỡng bệnh là quan trọng nhất.” Anh cắt ngang suy nghĩ của cô.

Tình hình sức khoẻ hiện giờ của cô, nếu phải chạy đi lấy tin thì chắc chắn sẽ ngã ngay tại chỗ và chờ người khiêng về mà thôi.

Chỉ là, bây giờ mối quan hệ của họ trở nên vô cùng thận trọng và nhạy cảm như thế, có rất nhiều việc anh không thể thô bạo can thiệp vào.

Cho dù, anh rất sốt ruột, lo lắng.

“Đây là thuốc bác sĩ Lữ kê đơn, em bắt đầu uống từ hôm nay nhé. Rất tốt cho quá trình hồi phục sức khoẻ của em.” Anh rót cốc nước, che giấu tâm trạng bất an của mình.

Cô nhìn thấy, nhưng lại không nói gì.

“Ừm.” Anh kê thuốc vào miệng cô, cô không hỏi bất cứ điều gì, há miệng ngậm lấy.

Đây là thuốc trị chứng trầm cảm, lúc trước cô đã từng uống.

Cảm giác ươn ướt, lạnh lạnh từ môi cô khẽ chạm vào tay anh.

Anh không cảm lòng được áp tay lên má cô, nhìn chăm chăm vào môi cô.

Sự đụng chạm ngắn ngủi này làm anh rất muốn rất muốn ôm cô vào lòng, rất muốn rất muốn hôn lên môi cô.

Rất muốn rất muốn ép buộc cô cho anh một câu trả lời chắc chắn.

Chúng ta mỗi người nhường một bước có được không? Chúng ta bắt đầu lại có được không?

Rõ ràng là biết cô cần có thời gian suy nghĩ nhưng anh thật sự rất muốn rất muốn...

Tính áp đặt đã ăn sâu bén rễ trong người anh, không thể nói sửa là sửa được ngay.

Cô không được tự nhiên quay mặt đi, tay anh hệt hẫng.

Anh cũng quay mặt đi hướng khác, không nhìn vào mắt cô, “Anh về nhà một chuyến.” Rồi gượng gạo rời khỏi phòng.

Chiếc sofa trong phòng có thể biến thành giường, nếu cô ở lại đây một tháng, thế thì anh sẽ ở đây chăm sóc cô một tháng, quần áo thay đổi và các vật dụng thiết yếu dĩ nhiên phải mang đến bệnh viện.

Hơn thế, anh còn muốn...

.....

Cô không phải là người vô tâm, tim không thấy di động của mình, cô định nhờ hộ lý giúp cô gọi điện báo bình an.

Nhưng cô không ngờ, Cảnh và Phi Phàm đã chạy đến ngay lập tức.

Phi Phàm vừa nhìn thấy cô, đã chạy sát lại, ánh mắt già trước tuổi lo âu.

“Đã hết sốt rồi chứ?” Cô cũng lo lắng cho thằng bé, cổ hết sức nhấc tay lên sờ trán nó.

Mấy hôm trước, thằng bé vẫn còn sốt hâm hấp làm cô rất lo lắng.

“Nó khoẻ rồi.” Cảnh trả lời thay.

Bệnh viện không phải là nơi khiến người ta cảm thấy dễ chịu, mẹ bệnh rồi ư? Có chết không?

Phi Phàm cũng gật gật đầu, khát khao đưa tay ra tìm kiếm một chút cảm giác an toàn để vỗ về trái tim đang hốt hoảng của nó.

“Đừng sợ, mẹ sẽ khoẻ lại thôi.”

Cô cũng rất sợ bệnh viện, cô cũng cảm thấy khó chịu, không chỉ vì môi trường mà còn vì...

“Phi Phàm đi rửa tay đi, chúng ta cùng ăn tối.”

“Dạ!” Phi Phàm gật đầu, ngoan ngoãn đi tìm nhà vệ sinh trong phòng.

Cảnh bày cháo mình mang đến ra chiếc bàn ăn nhỏ ở cuối giường cô.

Bệnh viện quá lạnh lẽo, ba người cùng ăn, không khí vui vẻ hơn, cô thở dài.

Cô ngạc nhiên.

Phi Phàm bị mẹ ruột của nó vứt ở cô nhi viện, nó không có cảm giác an toàn, cô không về nhà, khiến Phi Phàm hoảng hốt bất an, tưởng rằng là vì mình.

“Thật ra, tôi cũng rất bất an, sợ không biết có phải vì lời nói tối hôm đó.” Cậu mỉm cười, nói ra cảm giác bất an của mình trong hai ngày nay, may mà, cậu đã lo hão huyền.

Chỉ là...

“Chức Tâm, nếu là vì những lời của tôi hôm đó chị không dám về nhà, thì tôi sẽ dọn ra ngoài.”

Cô liếc cậu một cái.

Nói thế mà cũng nói được. Cô nằm ở đây có giống như người cố ý không về nhà không?

Vốn tưởng cậu đủ chín chắn, chẳng ngờ cậu cũng có tâm lý bất an thật trẻ con, đúng là giống hệt Phi Phàm.

Quay mặt đi, cô cười khẽ.

Không khí ngọt ngào mà Hứa Ngạn Thâm mang lại cho căn phòng cũng dần dần tan biến.

“Tôi hứa với cậu, nếu có một ngày tôi ẩn mình không muốn gặp ai, đợi đến khi tâm lý bình phục, muốn liên hệ với mọi người thì người đầu tiên chắc chắn sẽ là cậu!” Như vậy đã được chưa?!

Cậu cũng cười nhẹ.

Phi Phàm rửa tay xong, chạy ra, nó thận trọng trèo lên giường cô, đưa dũa cho cô.

Cô lắc đầu, giống như năng lượng trong cơ thể đã dùng cạn, cô yếu đến nỗi không cầm nổi đôi dũa.

“Phi Phàm có muốn dứt ẹ không?” Cảnh thừa dịp hỏi nó.

Phi Phàm do dự chỉ một giây rồi gật đầu.

Nụ cười trên môi cô càng rạng rỡ.

Phi Phàm chu đũa thổi từng muỗng cháo nóng, hai má phùng phùng lên trên gương mặt nhỏ của nó khiến tâm trạng cô vui lên rất nhiều, cô há miệng, để mặc nó dứt cháo vào miệng mình.

Phi Phàm dứt một muỗng, cô nuốt xong, lại ăn thêm muỗng nữa.

Rất nhanh, bát cháo nhỏ đã gần hết.

“Được rồi, Phi Phàm, đừng dứt nữa.” Sợ cô không tiêu hoá được. Cảnh vội ngăn thẳng bé lại.

Thằng bé không dứt nữa, nhảy xuống giường, tìm khăn giấy trong phòng, chạy lại, cẩn thận lau miệng cho cô.

Cô rất xúc động, rất xúc động, nước mắt trào ra.

“Ngày mai Phi Phàm phải trở lại cô nhi viện rồi, hôm nay nó đến để từ biệt chị.” Cảnh nói với cô mục đích đưa Phi Phàm đến đây hôm nay.

Bệnh của Phi Phàm đã khỏi hẳn, không thể ở trong nhà cô mãi, bắt buộc phải về lại nơi thuộc về nó.

Trái tim cô không nở chút nào.

Nhưng dù không nở, cô cũng hiểu, đứa bé này không thuộc về cô.

“Con phải đợi mẹ đấy.” Cô nói với Phi Phàm.

“Dạ.” Phi Phàm nghiêm túc gật đầu, nghĩ một lúc lại nói, “Không muốn thấy mẹ bị bệnh đâu.”

Một tiếng gọi mẹ, khiến cô sững sờ.

“Mẹ sẽ khỏe lại nhanh thôi.” Cô vừa khóc vừa cười.

“Mẹ phải thật dũng cảm đấy.” Ánh mắt già trước tuổi, lặng lẽ nhìn cô.

“Đợi chị khỏe lại rồi có thể đến cô nhi viện thăm nó.” Nhìn thấy cô bị xúc động mạnh, sợ ảnh hưởng đến giờ giấc nghỉ ngơi của cô. Cảnh ấm Phi Phàm lên, “Chị nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi lại đến thăm chị.”

Cô không nở nhưng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười.

Cô gật gật đầu.

Bé Phi Phàm, Cảnh ra khỏi phòng bệnh, cửa phòng vừa mở ra, thì đụng ngay phải Hứa Ngạn Thâm đang xách cặp lồng đến.

Hứa Ngạn Thâm nhìn thấy cậu, lại nhìn chiếc hộp không trên tay cậu, ánh mắt trở nên rất phức tạp.

“Chị ấy ăn rồi.”

Gượng gạo ném ra một câu, Cảnh đi lướt qua anh.

“Chú ơi, chú ấy là ai vậy?” Lúc sắp ra khỏi bệnh viện, Phi Phàm do dự rất lâu, cuối cùng mới cất tiếng hỏi khẽ.

Nó vừa mới ngã đầu vào vai Cảnh thì nghe thấy bốn chữ ngắn gọn “Chị ấy ăn rồi”, chú đó liền đứng ngay ra trước cửa phòng.

Bóng người đó rất lẻ loi, cô độc.

“Chú ấy... chắc là người mà mẹ cháu rất thích, rất thích...” Thở hắt ra, Cảnh không thể không thừa nhận.

Bị từ chối, tuổi tác không phải là vấn đề quan trọng, mà là trái tim cô không thể dung nạp thêm một hình bóng khác nữa.

Phòng bệnh quá yên tĩnh từ lúc anh bước vào đến giờ, cứ mãi cắm đầu vào máy tính xử lý công việc, không nói câu nào.

Cô chậm chậm ngồi dậy, cảm giác thể lực đã hồi phục được một chút, ít ra cũng có thể tự mình xuống giường.

“Đi đâu thế?” Anh nhíu mày.

“Em muốn đi tắm.” Cô rất ngượng ngùng nói với anh.

Bây giờ đã là tháng Chín, dù ở trong phòng máy lạnh, nhưng thời tiết vẫn rất nóng nực, cô đã hai ngày không tắm, không muốn bệnh chưa chữa khỏi đã chết vì mùi hôi cơ thể.

“Anh giúp em.” Anh sai bước về phía cô, nhìn thấy đôi chân trần của cô yếu ớt chạm xuống nền nhà, bước chân của anh lại càng nhanh hơn.

“Nền nhà lạnh lắm! Dép đâu rồi?”

“Không có dép...” Trước lúc vào viện, cô đi đôi sandal cao gót, bây giờ yếu thế này cô sợ mình sẽ bị ngã vỡ đầu.

Cúi đầu xuống, cô chậm chậm đi vài bước, vịn tường, thở nhẹ, rồi dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Anh đi theo sau, vòng tay qua eo cô, kéo sát vào mình.

Tuy bây giờ mới tháng Chín, nhưng cô vẫn còn quá yếu, chân trần đi trên nền nhà lạnh, có thể sẽ bị cảm.

Cô rất bất ngờ, cả người cứng đờ ra, đến nỗi hoàn toàn không biết tay chân mình nên đặt ở đâu.

Anh vào phòng tắm, khoá cửa lại.

Anh đặt cô xuống, cẩn thận nhẹ nhàng kéo cơ thể yếu ớt của cô, để nửa thân trên của cô tựa vào người anh, rồi bắt đầu cởi từng chiếc cúc trên chiếc áo dành cho bệnh nhân của cô.

“Anh... không cần đâu...” Cô hốt hoảng phản kháng yếu ớt.

Anh chỉ là muốn giúp cô thôi...

“Không phải muốn tắm sao?” Anh nhíu mày.

“Không cần đâu! Em tự làm được.” Hai tay cô giữ bàn tay to lớn của anh, yếu ớt lặp lại, bảo anh dừng tay.

Cuối cùng anh cũng hiểu cô đang kiên quyết chuyện gì.

“Chức Tâm, chúng ta là vợ chồng mà.” Nhìn thấy cô kiên quyết như vậy, anh lùi ra, nói chuyện nghiêm túc với cô.

Với tình hình sức khỏe của cô trước đây, bác sĩ nghiêm cấm cô tự tắm một mình, để tránh ngất xỉu lần nữa.

Anh hiểu, tính cô bảo thủ, không quen người khác kỳ cộ ỉn. Nhưng anh là người khác sao? Mọi góc ngách trên cơ thể của cô anh đều đã nhìn thấy, đều đã chạm vào, thậm chí họ từng cùng tắm chung với nhau.

Thậm chí... họ từng ân ái với nhau trong bồn tắm ở nhà cũng như ở các khách sạn mà họ từng ở.

Bây giờ, cô lại cảm thấy mất tự nhiên sao?!

Cô không biết nên nói gì, có những thứ đã thay đổi, chỉ là bây giờ trong mắt anh, nếu cứ kiên quyết đến cùng thì quả thật có chút thái quá.

Cô từ từ, từ từ buông cánh tay đang giữ chặt tay anh ra.

Thấy cô ngằm ưng thuận, anh cởi áo bệnh nhân cho cô...

Cô trước mặt anh, không còn mảnh vải trên người.

Tim anh khê run lên.

Hôm đó, anh chỉ cảm thấy cô chẳng có chút thịt nào, gầy đi rất nhiều, bây giờ nhìn kỹ, đến xương của cô cũng gầy như que củi.

Anh bắt đầu tắm cho cô bằng nước ấm, tay cô mịn màng, trắng ngần, không nhìn thấy lỗ chân lông, sẽ sáng bóng, trong suốt như ngọc nếu không gầy như thế này.

Anh kỳ cọ lưng cô, cô quay lưng lại, đầu tựa vào tường, không nói tiếng nào.

Tay anh di chuyển trên tấm lưng trần mượt mà của cô, di chuyển đến eo thì ngừng lại.

Cô quay lưng về phía anh, tư thế này...

Anh đã từng, trong bồn tắm, ham muốn cô tột độ trong tư thế này.

Cổ họng sôi sục, ánh mắt tối sầm của anh dán chặt vào eo cô, nhưng không có bất kỳ cử chỉ khiếm nhã nào.

Cô bây giờ không thích hợp để chịu đựng những cử chỉ quá thân mật đó.

“Tắm phía trước nhé.” Anh nhắc cô.

Nhưng cô nín thở, chần chừ không chịu quay người lại.

Thế là, anh đành vòng tay từ phía sau tắm cho cô.

Cô hốt hoảng, tim đập thình thịch.

Tư thế này quá thân mật, cô vội vàng quay người lại, vì quay quá nhanh, suýt chút nữa chân đứng không vững.

Anh vội vàng đỡ lấy cô, ôm lấy eo cô.

Anh cúi đầu xuống.

Bị thu hút, mũi chạm mũi, họ đã đứng sát nhau hơn.

Cô đỡ ra.

Họ, áp sát vào nhau, môi và môi, khoảng cách chỉ trong gang tấc.

Cô nhìn anh chằm chằm.

Cô không biết nếu bây giờ anh mà làm cái gì đó thì cô có nên cự tuyệt hay không.

Anh nghiêng đầu sang một bên, vờ như không có chuyện gì. “Ngực em nhỏ lại rồi.” Chỉ bằng kích thước của chiếc bánh màn thầu.

Anh vờ như cười thoải mái, di chuyển cơ thể và ánh mắt của mình.

Cứ nhìn chằm chằm cô, chú ý đến từng chi tiết trên người cô, thật sự không thích hợp trong lúc này.

Anh thật sự không nên tiếp tục nhìn cô nữa.

Vì câu nói của anh, mặt cô dần đỏ lên, tâm trạng rối bời.

Vừa nãy, cô nghĩ gì chứ...

Vì sao, cơ thể lại có cảm giác nóng ran?

Là vì thứ cộm lên sau quần anh ám chỉ một sự công kích rất nguy hiểm từ anh sao?

Cô rõ ràng nên cẩn thận.

Nhưng...

Trái tim cô lại đập loạn xạ.

“Ừm.” Cô ngượng ngùng, hàm hồ trả lời.

Lúc trước cô cỡ 75B, nhưng dạo này quả thật gầy đến độ ngực đã nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng, nếu... nếu là trước đây, anh mà dám nói ngực cô nhỏ, cô sẽ hỏi vặn lại anh: Sao? Chê thì tối nay đừng mon men lại gần nhé!

Bây giờ cô có thể nói gì? Nói gì cũng gượng gạo, nói gì cũng không thích hợp.

“Ăn nhiều một chút, từ từ bổ sung lại.” Anh an ủi cô cho có.

Cô im lặng, không nói tiếng nào.

Trước đây, đây là niềm vui cuộc sống của họ, còn bây giờ những lời này nghe ra giống như một câu chuyện cười vô duyên vậy.

Anh cũng quan sát thấy điều đó nên dừng đề tài này lại, không muốn thăm dò xem sự thân mật giữa hai người còn được bao nhiêu nữa.

Cô không được đứng quá lâu, nên anh nhanh tay tắm cho cô, tắm xong, anh lấy khăn quần người cô lại.

Rồi mặc quần áo mới giúp cô.

“Chức Tâm, muốn làm việc, muốn ra ngoài tung tăng thì đừng bệnh lâu quá.” Anh khẽ dặn dò.

Một câu nói đơn giản nhưng một cảm giác nóng nóng trào dâng, khoé mắt cô cay cay, cô rất sợ mình yếu đuối khóc trước mặt anh.

Giống như hôm đó, vì câu nói của anh, cô úp mặt vào tay, nuốt vào trong bao nhiêu là nước mắt.

Quả nhiên, quả nhiên, anh là khắc tinh của cô.

Anh im lặng, bế bồng cô lên.

Lần này, chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, rất nhanh sau đó, cô lấy lại phản ứng, nụ cười trên miệng vẫn gượng gạo nhưng lại bắt đầu thử cảm giác ngã đầu vào bờ vai vững chắc của anh.

Cô thật sự không biết phải làm thế nào với anh đây.

An toàn trở lại bên giường bệnh, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống.

“Vừa tắm xong, uống chút nước ấm xem sao.” Anh nói.

Anh đưa nước cho cô, cô uống một ngụm, nhưng lập tức ói ra ngay.

“Khục khục...” Cô ho sặc sụa.

Anh vội vàng lấy khăn giấy cho cô, lóng ngóng thu dọn tàn cuộc.

“Em không nên ăn một lúc quá nhiều.” Bữa tối, cô ăn quá nhiều nên dạ dày chịu không nổi.

Xem ra, gã trai đó thật sự đem đến niềm vui và cảm giác ngon miệng cho cô.

Lòng anh lẩn lộn cảm xúc, không biết nên nói gì.

Từ lúc vào phòng anh không hỏi gì nhưng không có nghĩa là anh thật sự không để tâm.

Cô không ừ hử, anh cũng không nói nhiều nữa, lấy máy sấy, sấy tóc cho cô.

“Nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong câu cuối cùng, anh tắt máy sấy, rồi lại quay về sofa, bận rộn với máy tính của mình.

Cô im lặng nằm xuống, cả người vẫn còn rất mệt, cô nhắm mắt, chẳng bao lâu sau rơi vào mộng mị.

Ngủ được một lát, cô tỉnh dậy, đảo mắt nhìn xung quanh, rồi dừng lại ở bóng người ngồi trên sô pha đang tập trung làm việc.

Cô ở bệnh viện, anh vẫn ở bên cô.

Ánh mắt chăm chú.

Anh nhanh chóng phát hiện, “Nhắm mắt lại, ngủ thêm chút nữa đi.” Nói xong, anh lập tức để ý mình vẫn nói cái giọng ra lệnh áp đặt ấy.

Tính tình bao nhiêu năm qua, không thể chỉ trong một sớm một chiều là thay đổi ngay được.

May mà cô hình như không nghĩ ngợi nhiều, chỉ nghe lời anh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, “Mấy giờ rồi?”

“Sắp mười hai giờ rồi.” Anh nói với cô, “Muốn ăn chút gì không?” Nếu muốn anh đi hâm nóng lại.

Cô nhìn cặp lông anh mang đến, bên trong thức ăn lộn xộn, giống kiệt tác của nhà ăn bệnh viện.

Cô suy nghĩ một lát, cảm thấy nhạt miệng không muốn ăn, bèn lắc đầu, “Không, dạ dày vẫn còn tương rất khó chịu.”

“Ừm, vậy em tiếp tục ngủ đi, đến giờ uống thuốc anh sẽ gọi em.” Anh không miễn cưỡng.

Cô còn có một số thuốc, giờ uống là ba giờ đêm, anh đã chỉnh báo thức trong di động.

Do dự lại do dự một hồi, cô hỏi, “Thế... còn anh?” Không phải là sẽ ngồi ở đó đến ba giờ chứ!

“Anh còn phải làm việc.” Anh tiếp tục vùi đầu vào máy tính.

“Thật ra, để hộ lý chăm sóc em là được rồi... Anh về nhà nghỉ ngơi đi...” Bệnh viện tuy có sô pha nhưng vóc người anh cao, tối qua, nửa đêm tỉnh dậy, cô thấy hai chân anh thò ra ngoài ghế.

Như thế rất mệt.

“Anh buồn ngủ sẽ tự động nghỉ ngơi trên sô pha.” Anh không đi!

Anh cúi đầu, tiếp tục xử lý công việc trên máy tính của mình.

“.....”

Nghĩ một lát, rồi lại do dự một lát, cô cuối cùng cũng dịch người sang một bên, hỏi rất khẽ rất khẽ, “Anh có muốn lại đây ngủ không?” Giường bệnh VIP rộng khoảng một mét rưỡi, đủ cho hai người nằm.

Cho dù giọng cô rất khẽ, anh vẫn nghe thấy, ngón tay đang gõ bàn phím bỗng khựng lại.

“Khi nào anh muốn ngủ có thể nằm ở đây, em ngủ trước đây.” Cuối cùng nói xong, lương tâm cô không còn bất an nữa.

Cô nằm xuống, yên tâm nhắm mắt lại

Biết rõ là vì lòng nhân hậu cô mới đề nghị chia cho anh nửa chiếc giường, biết rõ là vì bất an cô mới nhất thời mềm lòng như thế.

Biết rõ là dù có khao khát thế nào, mình cũng không cần sự thương cảm của bất kỳ người nào, kể cả cô.

Nhưng, nhưng...

Anh nhấn chuột vào nút shut down.

Lồng ngực chất chứa đầy cảm xúc không thể gọi tên, gập máy tính lại, anh chậm rãi bước về phía cô.

Anh ngồi xuống bên kia giường, cô vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Anh ngả người về trước, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô rồi lùi ra.

Mi mắt cô run run nhưng vẫn không dám mở mắt ra.

Anh khẽ khàng nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vòng tay qua người cô.

Cả người cô cứng đờ, bị động áp sát vào cơ thể ấm áp của anh.

“Anh ở bên cạnh em, ngủ đi.” Anh vuốt tóc cô, cho cô sự yên tâm.

“Ừm.”

Cô có chút né tránh nhưng lại không giống né tránh, hàm hồ đáp lại một tiếng, nhắm tịt mắt, một lát sau, trong vòng tay anh, thư thái đi vào giấc ngủ.

Còn anh, không hề buồn ngủ.

Anh nằm ở vị trí bên cạnh cô, im lặng ngắm nhìn gương mặt nhỏ say ngủ của cô.

Vị trí của họ, vẫn theo thói quen, anh trái cô phải.

Nhưng, anh thật sự không biết nên phải xử lý mối quan hệ gượng gạo hiện giờ giữa họ như thế nào, phải làm thế nào mới có thể tìm lại được cô.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, đặt lên vị trí tim mình, nhắm mắt, anh yên lặng nằm bên cạnh cô.

Một chiếc giường, hai vị trí nằm hơi cách nhau.

Một chiếc giường, một nam một nữ không giống vợ chồng, mà lại là vợ chồng.

55. Chương 56

Sáng sớm hôm sau.

Trong mơ màng, cô nghe thấy có người nói chuyện.

“Cô ấy ăn gì chưa? Ý kiến của cô ấy thế nào?” Có người hỏi anh.

Ăn gì cơ?

“Thiu rồi, đồ đi rồi.” Anh chỉ nói năm chữ ngắn gọn, cắt ngang sự hiếu kỳ của đối phương.

Thức ăn lần đầu tiên anh tự tay nấu trong cặp lồng đã không thể ăn được nữa.

“Đồ đi rồi á?!...” Giọng đối phương rất thất vọng, rất tiếc rẻ.

Đồ thứ gì chứ?

Cô nằm trên giường, mở mắt ra.

Cô nghe ra đó là giọng của Hạ Hà.

Hạ Hà là bạn gái cũ của anh.

Là cô bán gái cũ môn đăng hộ đối, có thể sinh con khỏe mạnh cho anh.

Hạ Hà chỉ nhắc đến mối tình đầu một lần với cô, nhưng nó vẫn làm cô chấn động cho đến tận bây giờ.

Cô từng rất kinh ngạc, một cô gái vốn rất phóng khoáng như Hạ Hà cũng lưu luyến quá khứ đến vậy.

Tuy Hạ Hà luôn nhấn mạnh cô suýt chút nữa đã quên luôn dáng vẻ của anh.

Nhưng, càng nhấn mạnh thì càng có nghĩa là vẫn chưa thể quên được.

Đời một con người, có vài mối tình, có thể sẽ ở trong tâm trí đến hơn hai mươi năm.

Con đường cô và Hứa Ngạn Thâm cùng đi với nhau chẳng qua chỉ có tám năm.

Tuy cô từng nghĩ rằng họ sẽ có vô số tám năm đó.

Trước đây, cô từng truy hỏi anh, trước cô, anh đã từng quan hệ chưa, đã từng có bạn gái chưa.

Suy cho cùng, lần đầu tiên của họ, biểu hiện của anh không giống như kẻ lúc nào cũng suy nghĩ đến bộ phận dưới của cơ thể mình, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ non nớt, bờ ngõ trong chuyện này.

Nhưng, anh rất kín tiếng, mặc cô moi thế nào cũng không moi ra được quá khứ của anh.

Anh luôn chỉ có mỗi một câu làm cô tức điên. “Chuyện trước đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa, em muốn biết để làm gì?!”

Đúng vậy, đều là quá khứ rồi, cô không có cơ hội để tham dự vào quá khứ của anh, cô không thể yêu cầu anh như một tờ giấy trắng.

Dần dần, cô cũng chẳng còn hiếu kỳ nữa.

“Lần đầu tiên em làm sư phụ dạy đệ tử, anh chắc làm xôi hỏng bỏng không rồi chứ gì?” Hạ Hà bắt măn.

Hôm qua anh bỏ tâm sức ra nhiều như vậy, hôm nay chỉ qua quýt hai chữ “đổ rồi”, chẳng lẽ không biết dỗ dành vợ vài câu hay sao?! Miệng ở trên mặt dùng để làm đồ trang sức thôi à?

Cô dịch người ngồi dậy.

Nghe tiếng động khe khẽ, anh bước nhanh vào phòng.

“Tỉnh rồi à?” Anh áp sát cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Cô gật đầu, dịch người không tự nhiên.

“Hạ Hà đến rồi à?” Cô hỏi nhỏ.

Bên cạnh cô, chiếc gối ở đầu bên kia hơi trũng xuống, giường vẫn còn âm ẩm, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra, tối qua anh đã ngủ ở đây.

Cô hộ lý cũng vội vàng bước vào phòng bệnh, nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý, giúp cô kéo lại tấm drap giường hơi lộn xộn.

Cô lúng túng, dù tối hôm qua rõ ràng không có gì xảy ra.

“Ừm.” Thái độ anh bình thản, không quá chú tâm.

“Em đi rửa mặt.” Có khách ở đây, bộ dạng cô bây giờ thật kinh khủng.

Cô phát hiện dưới nền nhà đã có một đôi dép màu hồng, chân cô vừa chạm đất, xỏ dép vào chưa kịp bước đi thì anh đã nhắc bổng cô lên.

“Anh bế em đi.” Anh không để cô kịp có ý kiến, bỏ mặc người ở ngoài cửa, bế cơ thể cứng đờ của cô vào nhà vệ sinh.

Hạ Hà không được mời cũng bước vào phòng, đứng phía sau, sững sờ nhìn họ.

“Đợi tôi một lát, tôi sẽ nhanh thôi.” Cô cười gượng gạo với Hạ Hà, coi như một lời chào.

Một lát sau, vệ sinh cá nhân xong, anh lại bế cô ra

“Em tự làm được mà.” Cô mất tự nhiên.

Đặt cô xuống giường, anh cũng chẳng nói lời nào.

Sự tương tác giữa hai vợ chồng này thật thú vị trong mắt Hạ Hà.

Hạ Hà nở nụ cười, “Lúc nên để đàn ông thể hiện thì không cần khách khí đâu!” Cô nhìn ra, một người rất muốn từ chối, còn một người nữa bước cũng không nở.

Cô cười nhẹ.

Anh sờ tay cô, vẫn còn rất lạnh.

Anh tắt máy lạnh, đứng dậy, mở cửa sổ.

“Đây là cháo trắng do Hạ Hà nấu, em ăn chút đi.” Anh mở nắp hộp, đổ cháo ra bát.

Múc một muỗng đường đổ cho vào cháo, anh quậy đều.

Bác sĩ nói, bổ sung đường với một lượng thích hợp có lợi cho sức khỏe của cô.

Tất cả hành động của anh, Hạ Hà đều nhìn thấy, cũng cảm thấy kinh ngạc trong lòng, cô chưa từng thấy anh đối với ai chu đáo, tỉ mỉ như thế.

Cô luôn cho rằng, tuy anh không phải là người đàn ông vô tâm thô lỗ nhưng cũng không phải là người biết quan tâm chu đáo.

Hôm nay, những gì cô nhìn thấy làm thay đổi mọi suy nghĩ trong cô về anh.

Thì ra, quả thật chỉ là vì không đúng người mà thôi.

Hạ Hà đứng trước mặt họ, không biết phải đặt dấu chấm hỏi như thế nào cho quá khứ của mình.

Thật ra, sau khi quen biết Chúc Tâm, cô từng nghĩ không chỉ một lần, nếu năm đó người mà anh muốn chia tay không phải là cô mà là Chúc Tâm, anh có cảm thấy nhẹ nhõm khi dứt áo ra đi như thế không?

“Đúng rồi, giới thiệu với em, Hạ Hà em chắc đã từng gặp, cô ấy là họ hàng của anh.” Anh ôn tồn giới thiệu hai người với nhau.

“Hi!” Hạ Hà nháy mắt với cô.

Cô nở nụ cười, thuận theo ý đối phương, giả vờ cô và Hạ Hà vừa quen biết nhau.

Anh dứt từng muỗng cho cô, cháo chảy xuống cổ họng cô, vị đường giòn ngọt, âm ấm nhưng không làm trái tim cô cảm thấy ấm áp.

Không biết vì sao, sự giới thiệu qua loa của anh, khiến cô dễ dàng nhớ lại những lời dối trá, giấu giếm của anh về sự ra đời của Lăng Lăng.

Không muốn bị vây hãm bởi những cảm xúc tiêu cực của quá khứ, cô dùng sức gạt bỏ ra khỏi đầu, nhưng lại cảm thấy choáng váng.

Anh lấy tay đỡ lấy mặt cô, “Sao thế? Lại bị chóng mặt à?” Nhíu mày, thức ăn của cô đều còn nóng hổi, lại ở trong danh mục thức ăn chỉ định, anh đều đã đưa cho chuyên gia dinh dưỡng xem, rốt cuộc là đến khi nào cô mới khoẻ trở lại?

“Không có, em rất khoẻ.” Cô khẽ mấp máy môi, cố nặn ra nụ cười.

Cô không quen thân mật với anh trước mặt người khác, huống hồ gì đó lại là trước mặt Hạ Hà.

Từ sau khi biết Hạ Hà là mối tình đầu của anh, cảm giác của cô cứ sao sao đó, trong lòng luôn có cảm xúc phức tạp khó nói ra thành lời.

“Ngạn Thâm, hình như anh có cuộc họp quan trọng vào sáng nay đúng không?” Hạ Hà nhắc anh, “Hôm trước được đi kiểm tra sức khoẻ định kỳ, anh cũng không đi. Hôm nay cuộc họp này, được cũng có tham gia đó.” Cô đến để đưa tin.

Biết anh ở bệnh viện suốt, sợ anh không có mặt, sáng nay cô có ý đến đây để nhắc nhở anh.

Dứt xong cháo cho Chúc Tâm, anh dùng luôn muỗng của Chúc Tâm ăn chỗ cháo còn thừa trong bát, hồn để tận đầu đầu.

Anh biết, Hạ Hà không phải lo lắng suông.

Hôm trước, cha đi kiểm tra sức khoẻ, vì Chúc Tâm, anh không đi, không biết mình đã bị những người khác trong gia đình đâm sau lưng thế nào. Nếu cuộc họp sáng nay anh lại không tham gia, cha nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ, tuy không đến nỗi đánh đòn chí mạng vào tiền đồ của anh, nhưng ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến sự đánh giá của cha về anh.

Bây giờ là thời điểm mấu chốt, rất nhiều người hy vọng anh xảy ra chuyện, anh nhất thiết phải thận trọng, không để bọn họ nắm được thóp của mình.

Nhưng... Anh không thể bỏ mặc Chúc Tâm.

Chúc Tâm im lặng, cô biết, Hứa gia rất quan trọng đối với anh.

Đây mãi mãi là vết thương chí mạng giữa họ.

“Anh đi làm đi, sức khỏe em không sao đâu.” Cười nhẹ, cô ôn tồn chủ động lên tiếng.

Cô sẽ không sao hết, đã không sao từ lâu rồi.

Anh nhìn cô, vừa nghiêm túc vừa chăm chú.

Anh không hiểu phụ nữ, nên không biết có không sao thật hay không hay chỉ là nói miệng mà thôi.

“Sáng nay em cũng không có việc gì, em sẽ ở lại với Chúc Tâm, anh mau đi họp đi!” Hạ Hà giằng lấy chiếc muống từ trong tay anh, đẩy anh ra ngoài cửa, “Đúng rồi, dạ dày của anh không tốt, đừng ăn nhiều cháo quá! Tiện thể nhớ ăn một cái hamburger trước khi đi làm nhé!”

Chúc Tâm nhìn thấy, nghe thấy, không nói lời nào.

Dạ dày của Hứa Ngạn Thâm không tốt, nếu ăn nhiều thức ăn lỏng sẽ khó chịu.

Cô biết rất rõ, chỉ là không ngờ, Hạ Hà cũng biết.

Anh vừa đi, Hạ Hà giúp cô dọn dẹp bát đĩa, suy nghĩ một hồi, cô vẫn quyết định sẽ không nhắc gì đến hộp cơm “lãng phí” tối qua, vì suy cho cùng quyền nói hay không nói ra thuộc về Hứa Ngạn Thâm.

Chỉ là...

“Chúc Tâm, tôi thật sự rất ngưỡng mộ cũng rất ghen tỵ với cô đó.” Hạ Hà cười cười.

Những lời cô nói đều là thật, cảm giác vừa ngưỡng mộ, vừa ghen tỵ rất chân thật.

“Cho nên, chị phải nhanh nhanh hết bệnh để còn hưởng hạnh phúc nữa chứ!” Hạ Hà vỗ vỗ đầu cô, rất thân mật, như hai người bạn thân thiết.

Cô gật đầu.

Tâm trạng rất phức tạp.

“Chuyện ly hôn, suy nghĩ thêm đi, đừng nhắc đến nữa.” Hạ Hà khuyên cô, “Cho anh ấy một cơ hội cũng là ỉnh một cơ hội.”

Dù khiên cưỡng nhưng cô vẫn mỉm cười.

Cô có.

Có lẽ trong mắt người khác, cô đối với anh có chút lạnh nhạt, nhưng cơ hội, cô thật sự đang cho anh, cũng là đang ỉnh.

Cô chỉ là, lo lắng không biết nên cười, nên chung sống với anh thế nào mà thôi.

Bây giờ cô làm gì cũng cảm thấy không tự tại.

“Nếu cô muốn từ bỏ anh ấy thì tôi sẽ không khách sáo nữa đâu nhé!” Hạ Hà giống như nói đùa uy hiếp cô.

Nhưng cả hai đều biết Hạ Hà không phải là đang nói đùa.

Nếu có một ngày, họ không còn đi chung một con đường nữa, cô sẽ thật lòng chúc phúc cho Hạ Hà và Hứa Ngạn Thâm.

Cô biết, Hứa Ngạn Thâm sẽ không từ chối Hạ Hà.

Cô nhìn ra, so với những người khác, anh đối với Hạ Hà có chút đặc biệt.

Cô cười khẽ.

.....

Nói chuyện với Hạ Hà một hồi cô cảm thấy hơi mệt.

Hạ Hà lấy cớ đi mua ít đồ, rời phòng bệnh để cô có thể nghỉ ngơi.

Hạ Hà vừa đi khỏi, cảm giác khó thở nơi lồng ngực mới từ từ tan biến.

Tựa vào đầu giường, cô xem sách, cảm giác mắt mình mỗi từng cơn.

Cả người rất yếu, rất buồn ngủ, rất mệt, đầu lại hơi đau.

Thuốc lần này, tác dụng phụ hơi nhiều, có lẽ liên quan đến việc cô ngừng thuốc đã lâu lại cộng thêm sức khoẻ không được tốt.

Cô đắp chăn, định trườn người xuống.

“Chúc Tâm.” Có người khẽ gọi tên cô.

Cô giật mình, ngược mắt lên, vội vàng ngồi dậy.

Là mẹ chồng Tống Tiêu Phong, trong tay bà còn ẵm đứa bé đã ba tháng rồi cô chưa gặp mặt - Lãng Lãng.

Cô bỗng cảm thấy khó thở.

“Nghe nói con bị bệnh, mẹ đến thăm con.” Mẹ chồng ngồi xuống trước mặt cô.

Cô lịch sự mỉm cười, nhưng ánh mắt lại dừng ở Hứa Lãng.

Chuyện đã xảy ra rồi, nếu cô chọn tiếp tục cuộc hôn nhân này, vậy thì cô bắt buộc phải chấp nhận một sự thật đã rồi.

Nhưng, vì sao khi thấy đứa trẻ này, tim cô như bị ai đâm phải.

“Lãng Lãng được mẹ ruột nó chăm sóc rất tốt, con xem mập mạp tròn trịa chưa này!” Mẹ chồng cười với cô, làm như chỉ là vô tình nói ra.

Cô cười rất hồ hững.

Anh đã giải thích sự ra đời của đứa bé này, sự thật không tồi tệ như cô tưởng tượng, không nên có cảm giác đau đớn thế này mới phải.

Tận đáy lòng cô tự nói với mình.

“Muốn ẵm nó một lát không?” Mẹ chồng hỏi cô, thái độ rất hiền hoà.

Khoé môi cô khẽ nhếch lên, lắc đầu, giọng vẫn giữ vẻ bình thản, “Con không được khoẻ, sợ làm rơi bé.” Cơ thể suy nhược là sự thật, cũng là một cái cớ.

“Cũng đúng. Bây giờ quan trọng nhất là phải dưỡng bệnh cho khoẻ lại, đã thuê hộ lý rồi chứ?” Mẹ chồng đã biết còn hỏi.

Cô gật đầu.

“Phòng bệnh này ít nhất cũng phải hơn nghìn đô một đêm nhỉ...” Mẹ chồng đưa mắt nhìn xung quanh.

Đây là phòng bệnh VIP, hơn một trăm mét vuông, có phòng khách, nhà bếp, phòng tắm, bên cạnh còn có một phòng nhỏ để hộ lý thay ca.

Nghe nói con trai đã thuê tới sáu cô hộ lý thay nhau trực ban, hơn nữa, lý lịch của các cô này đều đã được điều tra kỹ lưỡng.

Bà hoài nghi, nếu là bà nằm viện, con trai có chi mạnh tay như thế này không?!

Khoé môi Chúc Tâm đông cứng lại.

Nằm viện ba ngày, cô không rời khỏi phòng bệnh đến nửa bước, ngủ nhiều hơn thức, chỉ biết đây là phòng bệnh một giường, chứ không để ý đây lại là phòng VIP độc lập.

“Nhưng cũng đúng thôi, dù các con đạo này không được vui vẻ cho lắm, nó có thể nào thì cũng phải chăm sóc con, đàn ông mà, muốn có chỗ đứng trên thương trường thì phải giữ gìn hình tượng của mình.” Mẹ chồng cười ngọt nhạt.

Cô không phản bác, cô biết vì sao mẹ chồng lại nói như thế.

Tuy quan hệ giữa cô và mẹ chồng thường ngày luôn rất chừng mực, có thể tránh tiếp xúc thì tránh, nhưng thật ra tận đáy lòng cô rất đồng cảm với mẹ chồng, thậm chí còn cảm thấy buồn thay cho bà.

Ở Hứa gia, thân phận của mẹ chồng luôn rất bất bênh.

Cho dù, bốn người phụ nữ không ngừng phân cao thấp nhưng mẹ chồng cô là người bị ghẻ lạnh nhất, ngoại hình già cỗi đã không còn thu hút nổi chồng, cũng chẳng có gia thế bề thế để người ta tôn trọng, càng không có đủ tài để củng cố địa vị của mình.

Thứ bà có duy nhất, khiến bà có thể ưỡn ngực tự hào với người khác đó chính là thành công của con trai.

“Nhưng, thằng Thâm có lúc cũng chẳng biết chừng mực gì cả, chăm sóc vợ là chuyện khó tránh, nhưng chăm sóc đến mức sức khỏe của cha mình cũng không màng đến thì thật là quá đáng đúng không?”

Cô nhìn mẹ chồng, biết bà chắc chắn có ẩn ý sau lời nói, “Cha đã khỏe chưa ạ?”

“Cha con mấy năm nay bệnh nhồi máu cơ tim ngày càng trầm trọng, mỗi lần kiểm tra sức khỏe, mọi người đều rất lo lắng, tất cả các thành viên trong gia tộc chúng ta đều phải có mặt! Nhưng lần này thằng Thâm nó lại không đến.” Sắc mặt mẹ chồng sa sầm.

Trước đây, Hứa Ngạn Thâm luôn làm tròn bổn phận đối với gia đình, tuyệt đối không bao giờ chểnh mảng, không ngờ lần này anh lại lơ là đến mức quá đáng như vậy.

Tổng Tiêu Phong vừa nghĩ đến lúc đó mình mất mặt như thế nào lại cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Đều là do con nhỏ này hại cả!

“Lợi ích trong những chuyện như thế này, những người xuất thân trong gia đình bình thường như con sẽ chẳng thể nào hiểu nổi.” Mẹ chồng phẩy tay, tỏ ý chuyện này nói với cô cũng chẳng được ích gì.

Cô cười khẽ.

Cô quả thật không hiểu.

Nếu cha mẹ lâm bệnh, phận làm con cô nhất định sẽ dành thời gian để ở bên họ, chăm sóc họ, chứ không phải đến lúc khám sức khỏe định kì mới đến hỏi han. Tâm thái sốt ruột của mọi người như thế chỉ đợi bố chồng chết sớm để tiện bề chia gia tài.

Lần đầu tiên bố chồng nằm viện, cô cũng đã từng hỏi Hứa Ngạn Thâm, cô có thể làm được gì.

Vì là cha anh, nên dù có phải hầu hạ một ông già khó tính cô cũng không oán không hận.

Nhưng câu trả lời của anh là, không cần làm gì cả.

Làm nhiều sai nhiều, chỉ im lặng nhìn là được.

Đó chính là gia đình của anh.

Cô xót xa nhưng lại không thể hoà nhập, không thể nhắm mắt làm theo được.

“Những cái khác con đừng quan tâm, bây giờ con chỉ cần mau chóng khỏi bệnh, đừng để thằng Thâm nó phải phân tâm là được rồi!” Tổng Tiêu Phong hiểu rất rõ con trai mình yêu cô con dâu này như thế nào, chỉ cần sức khỏe nó có chút vấn đề là con trai bà không còn tâm trí đâu để làm chuyện khác.

Lời mẹ chồng rõ ràng là đang cảnh cáo.

“Con biết rồi, con sẽ khuyên nhủ anh ấy.” Cô ôn tồn nhận lời.

Cô không phải chưa từng khuyên nhủ anh, tính Hứa Ngạn Thâm rất độc đoán, thích gì làm nấy, những gì không muốn nghe anh sẽ tự động bỏ đi.

Điều duy nhất cô có thể làm là để sức khỏe của mình chuyển biến tốt lên từng ngày, Hứa Ngạn Thâm sẽ yên tâm làm việc.

Cánh tay cô tê nhức.

Cô cúi xuống, thì ra Lãng Lãng đã bò lên giường cô, nhìn thấy gì cũng lú lo, cặp mông béo núc của nó đang ngồi trên tay cô.

Cô bị đè không thể cử động, mắt cứ nhìn chăm chăm đứa bé.

Tất cả đều là quyết định của người lớn, sinh mệnh bé nhỏ này dù không nên tồn tại nhưng nó vô tội.

Nó đâu có hiểu gì.

Lãng Lãng ngoạm tay cô, nước miếng của nó dính đầy mu bàn tay cô, có lẽ sắp mọc răng rồi, nó nhìn thấy thứ gì cũng muốn cắn, thậm chí còn thò bàn tay nhỏ xíu ra hiều kỳ định vỗ vào mặt cô.

Cô nhấc tay lên, định rộng lượng xoa đầu nó, nhưng ngón tay khựng lại trong không khí, không thể hạ xuống.

Cô không thể nào khắc phục nỗi chướng ngại tâm lý đối với Lãng Lãng.

Cô quay mặt đi, chỉ còn cách tiếp tục giả vờ thản nhiên, không đẩy nó ra cũng không chơi cùng nó.

Nếu... nếu tình cảm của cô với người đàn ông đó, với cuộc hôn nhân này ít đi một chút thì tốt biết mấy.

Thì đã không trở thành như thế này, cô không còn là cô nữa.

Chức Tâm là người luôn giấu tâm sự trong lòng, nhưng cô không có năng khiếu “biết diễn” bẩm sinh, tất cả phản ứng của cô đều lọt vào mắt Tống Tiêu Phong.

Khoẻ miệng Tống Tiêu Phong nhếch lên một nụ cười lạnh.

Nếu không phải sợ đắc tội với con trai, bà đã đối phó với cô con dâu này từ lâu rồi.

Cô con dâu này, gia thế không đáng nhắc đến đã đành, đến năng lực sinh con cũng kém hơn người khác! Hỏi sao bà có thể vui mừng với cuộc hôn nhân của con trai được.

Con trai của bà rõ ràng là đáng được nhiều hơn như thế! Ví dụ như... Hạ Hà!

Lãng Lãng nằm trên người cô, vừa nhìn thấy đồ ở đầu giường cô, bắt luận là sách hay muỗng, nhìn thấy cái gì là muốn cầm cái đó, nhìn thấy cái gì là muốn vứt cái đó.

Chức Tâm yên lặng nhìn.

Sau cuộc nói chuyện hôm đó, cô thật sự đã nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện bắt đầu lại với anh.

Nếu lựa chọn bắt đầu lại với anh, vậy thì, Lãng Lãng sẽ là thử thách đầu tiên mà họ phải đối mặt.

Anh từng nói, đợi Lãng Lãng lớn một chút, sẽ cho nó đi du học, không để Lãng Lãng xuất hiện trước mặt cô.

Cô biết, anh luôn nói được làm được.

Nhưng, cuộc sống đâu có dễ dàng như thế.

Dù có đi xa đến thế nào, huyết thống vẫn là sợi dây không bao giờ đứt, khiến bạn luôn dỗi theo đối phương.

Đưa Lãng Lãng đi xa không công bằng với nó chút nào, sau này nó lớn lên, có lẽ sẽ oán hận chính cha mình, có khi còn có ý định báo thù. Cuộc sống đầy những bất ngờ, không gieo hạt lành ắt sẽ gặt quả ác.

Cô biết, cách tốt nhất chính là cô chấp nhận Lãng Lãng.

Mẹ chồng bế Lãng Lãng, để nó ngồi trên đùi bà.

Lãng Lãng ngồi trên đùi mẹ chồng, nhưng mông cứ vênh lên, người hơi nghiêng về trước.

“Chức Tâm, con xem, đứa bé này mới có bốn tháng mà đã ngồi vững rồi đấy, thông minh ghê chưa! Không hổ di truyền gen từ con trai tài giỏi của mẹ!” Mẹ chồng khoe khoang.

Chỉ đơn giản một câu nói nhưng tim cô thấy nhói đau.

Cô dường như không có cách nào mở rộng lòng mình, ít ra, bây giờ là vậy.

“Đứa bé này rất thích được ẵm, chỉ cần ẵm nó, nó sẽ rất vui, có thể nào cũng không chịu để người ta đặt xuống! Dạo trước cai sữa cho nó, nó không chịu, quấy khóc suốt mấy ngày liền! Đúng rồi, đúng rồi, mấy hôm trước nó còn bị tiêu chảy nữa đó...” Mẹ chồng hưng phấn kể lể không ngừng về cháu nội.

Tất cả những điều này đều cách cô hình như rất xa.

Cô không có cách nào tham dự vào cuộc sống đó, không thể cảm nhận được niềm vui đó.

“Mẹ, con mệt rồi.” Cô khẽ cười cắt ngang mẹ chồng.

Thấy cô ra lệnh đuổi khách, Tống Tiêu Phong đành phải đứng dậy, nhưng không quên “quan tâm” thông thêm một câu: “Chúc Tâm, sớm khoẻ lại đi nhé! Mẹ cũng có thể sớm yên tâm khi giao Lãng Lãng cho con nuôi dưỡng.”

Thái độ của cô lạnh lùng, băng giá, “Mẹ, Lãng Lãng hay là...” trước mắt nên để nó ở nơi mà cô không nhìn thấy, đợi đến khi cô có thể chấp nhận, cô sẽ suy nghĩ lại.

“Sao thế được!” Hình như nhìn thấu suy nghĩ của cô, mẹ chồng lập tức nói. “Lãng Lãng là máu mủ của con trai mẹ, nếu con và thằng Thâm tiếp tục chung sống với nhau thì một nhà phải có ba người!”

Cô cứng đờ.

“Chúc Tâm, làm phụ nữ phải rộng lượng một chút, đặc biệt là làm phụ nữ Hứa gia.” Mẹ chồng tận tình khuyên nhủ.

Cô nhìn tấm drap giường màu trắng, không nói tiếng nào.

“Cho dù chỉ là một gia đình bình thường nhất, vợ không thể sinh đẻ, cũng không thể nhẫn tâm bắt chồng phải tuyệt tự đúng không nào?! Thằng Thâm của mẹ xuất thân từ gia đình thế nào chứ? Gia đình chúng ta chỉ sợ không có con trai, chứ không sợ con trai quá nhiều!”

Tống Tiêu Phong cố ý nói để cô nghe, “Thật ra, mẹ cũng đã từng nghĩ, một mình Lãng Lãng tuyệt đối không đủ, con nghĩ xem, đứa bé này tuy bây giờ thông minh nhưng sau này lớn lên lại không có tư chất hay bản lĩnh thì làm thế nào? Cho nên mà, nhất định phải có nhiều con trai, như vậy thằng Thâm nó mới có thể giống cha nó, chọn ra người thừa kế giỏi nhất trong đám con đó!”

Từng câu từng lời của mẹ chồng như những mũi dao đâm vào trái tim cô.

Mẹ chồng thân mật nắm lấy tay cô, tràn trề kỳ vọng nói với cô, “Chúc Tâm à, hay là con cũng hăng hái một chút, sinh cho thằng Thâm mấy đứa con đi!”

Cô muốn cười, rất muốn cười.

Hay, hay thật! Sức sát thương người khác của mẹ chồng đã được nâng cấp.

“Mẹ, Lãng Lãng mới có bốn tháng, hay là đừng ép nó ngồi thì tốt hơn, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển cột sống của nó.” Cô rút tay mình ra.

Mẹ chồng cô thật đang nuôi dưỡng đứa bé này không? Chi bằng nói, bà đang “nuôi mộng hoàng thái hậu” thì đúng hơn.

Đến cô là người chẳng có chút kinh nghiệm nào cũng biết, trẻ sơ sinh học ngồi quá sớm, học đi quá sớm không phải là việc tốt.

Nhưng, hôm nay cô lại nhìn thấy rõ một việc.

Một Lãng Lãng không đủ! Nếu anh thật sự thừa kế vị trí đó, một Lãng Lãng tuyệt đối không đủ.

Nếu, cha anh lên tiếng, anh sẽ có sự lựa chọn thế nào đây?

Lịch sử vẫn sẽ được lặp lại!

“Con thì hiểu cái gì, nuôi dạy Lãng Lãng Nhan Hiểu Tinh còn hiểu nhiều hơn con!” Vì câu nói của cô nên mẹ chồng không vui, trách mắng.

“Vậy thì sao?” Cô không nén được, hỏi mẹ chồng.

Vừa nãy hao tổn sức quá nhiều, mới nói được vồn vẹn ba chữ, cô cảm thấy cả người choáng váng, hình như đã dùng cạn hết sức lực.

“Con bé Nhan Hiểu Tinh đó, mẹ rất thích, mẹ sẽ giữ nó ở bên cạnh mẹ, Lãng Lãng cũng vậy, mẹ sẽ bảo vệ mẹ con nó.” Mẹ chồng nói rõ lập trường của mình.

Thật ư?

Cho nên, mục đích mẹ chồng đến đây hôm nay thật ra chỉ có một.

Đó chính là đuổi cô đi!

“Chuyện của nhà họ Hứa mẹ nên bàn bạc với Hứa Ngạn Thâm thì hơn, không liên quan gì đến con.” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, không muốn hao hơi tổn sức với đối phương nữa.

Mãi mãi là như thế.

Mâu thuẫn, xung đột mãi mãi vẫn ở đó.

Cô hiểu hơn ai hết, mẹ chồng đến thăm chỉ là cái cớ, thực chất là đến để đâm sau lưng.

Nếu cô và Hứa Ngạn Thâm còn là một gia đình thì cái gia đình này không có một ngày bình yên.

Thế giới này, không phải bạn cứ nhường là vấn đề có thể giải quyết.

Chỉ sợ, hôm nay nhường một bước, về sau càng phải nhường rất nhiều bước hơn, và thế là nhân danh tình yêu, cô phải vứt bỏ tôn nghiêm của người phụ nữ.

Cho nên, hôm đó, cô không dám gật đầu.

Cô chẳng có chút niềm tin vào tương lai.

Hôn nhân không phải chỉ có tình yêu là đủ.

56. Chương 57

Hạ Hà ra siêu thị gần đây mua một đồng hồ dùng nhà bếp, theo sau còn có nhân viên giao hàng.

Hai tay cô xách hai túi ni lông lớn đựng toàn đồ ăn, cô đang dùng vai kẹp di động, ngoẹo đầu, vừa bước vào phòng vừa nói chuyện điện thoại:

“Hộp xong chưa? Đang trên đường về rồi à?! Yên tâm đi, Chúc Tâm được em chăm sóc rất tốt, có chuyện gì xảy ra được chứ?! Được, tạm biệt...” Đồ trên tay quá nặng, ngoẹo cổ nghe điện thoại rất mệt, nên Hạ Hà nhanh chóng cúp điện thoại.

Người bên trong đang chuẩn bị đi ra, hai người giáp mặt nhau, Hạ Hà sững người.

“Cô hai, sao cô lại đến đây?”

“Ấy...” Ở bên trong nhìn thấy Hạ Hà, Tống Tiêu Phong cảm thấy rất bất ngờ, “Cô... Tâm Ngữ nói với cô Chúc Tâm đang bị bệnh, cô đến thăm nó.” Ấp úng rất lâu, bà mới nghĩ ra được cái cớ.

Tâm Ngữ tâm tính rất đơn giản, cảm thấy mình có lỗi với chị dâu, không còn mặt mũi nào đến gặp, thế là ép mẹ đến thăm chị, để chị có thể yên tâm ở lại.

Chỉ là, cách nghĩ của hai mẹ con hoàn toàn khác nhau.

“Chuyện nên làm mà!” Hạ Hà thoải mái cười cười, không nghĩ gì nhiều.

Con dâu bị bệnh, mẹ chồng đến thăm là lẽ thường tình.

Hơn nữa, với cá tính nhẩn nhện của Chúc Tâm, cô cảm thấy sẽ không có cảnh mẹ chồng con dâu tranh cãi nhau.

“Ai chà, Hạ Hà, sao cháu lại vác nặng thế này!” Nhìn thấy túi đồ nặng trên tay Hạ Hà, Tống Tiêu Phong vội vàng gọi tài xế đứng ngoài cửa, “Ông Trần! Ông Trần...”

Tài xế được gọi là ông Trần đó nghe thấy tiếng gọi nhanh chóng chạy vào, cung kính hỏi, “Nhị phu nhân, xin hỏi bà có gì cần dặn dò ạ?”

“Giúp tôi ẵm tiểu thiếu gia!” Bà đưa Lãng Lãng cho tài xế, hối hả giúp Hạ Hà xách đồ.

“Cô hai, cô đừng khách sáo như thế, cháu tự làm được mà.” Hạ Hà nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ, có chút gì đó hoang dã.

Cô ở nước ngoài tự lập quen rồi, chút đồ này không làm khó nổi cô, huống hồ gì đi theo sau cô còn có nhân viên giao hàng của siêu thị.

“Con bé này, cháu sao lại ở đây? Cháu đang làm gì thế này? Thật tội nghiệp quá!” Bà kéo tay Hạ Hà, vuốt ve chỗ lằn đỏ hằn lên trên tay vì xách nặng, xót xa kêu lên.

“Xem... tay chai hết cả rồi!” Xót xa đến độ suýt nữa thối thối tay cô.

“Cô hai, tay cháu vốn đã chai rồi mà!” Hạ Hà phì cười.

Tay cô không mềm mại, không đẹp đẽ nòn nà vì cô rất thích leo núi. Cô không giống Chúc Tâm, tuy không nghiêng nước nghiêng thành nhưng cả người cô toát lên vẻ tinh tế, tay Chúc Tâm rất mềm mại, cô từng có lần ngưỡng mộ đến nỗi hỏi cả cách bảo dưỡng, có phải mỗi ngày đều mát xa bằng dầu ô liu hay không, nào ngờ, người ta cũng giống cô, chẳng lãng phí thời gian vào những việc chăm sóc sắc đẹp đó.

Cho nên có lúc cô cảm thấy mình với Chúc Tâm rất hợp nhau, đều rất ngưỡng mộ dáng vẻ thướt tha của người khác nhưng lại không lãng phí thời gian để bắt chước họ.

Cô không giống thiên kim nhà giàu, còn Chúc Tâm cũng chẳng giống một quý phu nhân!

Tống Tiêu Phong nhăn mặt bịt mũi lại, nhìn người nhân viên siêu thị người nhể nhại mồ hôi khiêng đồ vào, cơ hồ tất cả nỗi niêu xoong chảo, bát đĩa của siêu thị đều đã được Hạ Hà dọn hết đến đây.

“Hạ Hà, đây là...” Chúc Tâm trở mắt ra.

Làm gì thế này? Lãng phí quá chừng!

“Chuyên gia dinh dưỡng đã chỉ định sẵn một thực đơn thức ăn, nhưng dù sao cũng phải có người nấu chứ đúng không? Ngạn Thâm đã chuẩn bị kỹ càng tự mình nấu cho Chúc Tâm ăn!” Hạ Hà cố ý lên giọng.

Quả nhiên, cô nhìn thấy sau cánh cửa đang mở một thân hình mỹ miều đang ngồi tựa thành giường, không biết đang tập trung suy nghĩ điều gì, vừa nghe thấy lời cô bỗng ngẩn ra.

“Thâm? Cháu nói thằng Thâm nó xuống bếp sao?” Tống Tiêu Phong vô cùng kinh ngạc, không phải bà nghe lầm đấy chứ? Hay là có người cùng tên với con trai bà?

“Đúng vậy! Bác sĩ nói, anh thỉnh thoảng vào bếp nấu ăn, khẩu vị của Chúc Tâm có thể sẽ có chuyển biến tốt!” Giọng Hạ Hà vẫn giữ ở mức độ đủ để người ở trong phòng nghe thấy.

“Không thể nào!” Tống Tiêu Phong không thể nào chấp nhận nổi. “Thằng Thâm không hề biết nấu ăn mà! Nó ngay đến cả nấu nước cũng không biết!” Từ nhỏ, bà đã dạy con trai tránh xa bếp ra, bếp là nơi chỉ để cho những gã đàn ông thuộc tầng lớp dưới bước vào.

Tám năm trước, con bà không hiểu sao lại xuống bếp nấu trà giải cảm gì đó đã khiến bà không vui rồi, huống hồ gì bây giờ lại xuống bếp nấu ăn.

“Chẳng có ai vừa sinh ra cái gì cũng biết cả, không phải đều phải học từng cái một đó sao?” Hạ Hà tự tin ưỡn ngực, “Huống hồ gì, anh ấy có một sư phụ giỏi là cháu đấy!”

Tuy lần đầu tiên xuống bếp hai chân mày của Hứa Ngạn Thâm nhíu chặt đến có thể kẹp chết một con ruồi, như thể đang nghiên cứu làm chuyện gì đó vô cùng vô cùng phức tạp vậy, nhưng thực tế anh làm rất tốt.

Hạ Hà cũng cảm thấy rất tự hào vì thành quả chỉ bảo của mình.

Tổng Tiêu Phong nhượng nhượng môi.

Nếu người trước mặt không phải là Hạ Hà thì bà đã cho ăn một cái tát để dạy dỗ rồi.

“Thằng Thâm rất bậ.” Bà đành gắg gượng nói.

Có bị nhầm không vậy, tất cả thời gian của con trai bà đều dùng để tạo dựng sự nghiệp huy hoàng, bây giờ lại vì vợ mà học nấu ăn? Còn đạo lý gì nữa hả trời!

“Cô hai, cô còn không tin anh ấy sao? Anh ấy rất biết phân phối thời gian của mình!” Hạ Hà rất có lòng tin với anh.

Cô ở lại đây cũng là vì để chứng kiến anh thành công.

Đợi anh thành công leo lên vị trí đó rồi, đợi anh và Chức Tâm hoà hợp trở lại, sẽ nói một tiếng chúc mừng anh rồi cô sẽ quay về Pháp, tiếp tục cuộc sống tự do tự tại của mình.

Tổng Tiêu Phong không biết nói sao nữa, đành kéo tay Hạ Hà, thở dài, “Hạ Hà, cháu đừng làm tội mình nữa!”

Hạ Hà sững người.

“Cô biết cháu rất thích thằng Thâm, nếu không phải chị lớn nhìn hai đứa không thuận mắt, bây giờ hai đứa chắc đã sinh một bầy con rồi!” Tổng Tiêu Phong cũng giữ giọng vừa đủ cổ ý để người bên trong nghe thấy. Nhưng có một câu nói là thật lòng, “Hạ Hà, cô hai thật sự rất thích cháu, nguyện vọng lớn nhất trong đời cô là có một ngày cháu sẽ gọi cô một tiếng mẹ.”

Thái độ của bà như thể nóng lòng muốn Hạ Hà ngày mai gả vào nhà mình ngay lập tức vậy.

Hạ Hà định thần lại, dù tim đập thình thịch nhưng ngoài mặt thì cười ha hả, “Cô hai, cô cũng có thể nhận cháu làm con nuôi mà, thế thì không phải cháu có thể gọi cô một tiếng mẹ rồi sao?!”

Nếu cô là Chức Tâm, nghe thấy những lời này sẽ rất khó chịu.

Cô thật chẳng biết mình hơn Chức Tâm ở điểm nào. Cô không có sự nhẫn nại của Chức Tâm, cũng không có được tình yêu của Hứa Ngạn Thâm, nói thẳng ra, chỉ là gia thế giàu có hơn người ta mà thôi.

Không phải từng nói muốn theo đuổi con trai bà sao? Tổng Tiêu Phong bị sự thất thường của Hạ Hà làm cho chóng hết cả mặt.

“Nhưng cô hai, nếu cháu làm con gái cô, cô chắc chắn sẽ chịu không nổi đâu. Tính cháu rất hoang dại, hơn nữa rất thích đàn ông vào bếp vì cháu!” Hạ Hà cố ý nói như vậy, “Lúc cháu ở Pháp, hầu như anh bạn trai nào cũng biết vào bếp hết đó!”

Tổng Tiêu Phong mắt giật giật, nhưng miệng thì lại nói, “Thật ra có lúc hai vợ chồng cùng xuống bếp cũng là một thú vui trong cuộc sống! Cháu với thằng Thâm, hai đứa cũng có thể bắt đầu bồi dưỡng tình cảm từ trong bếp mà.”

Hạ Hà sững người.

Cô không ngờ Tổng Tiêu Phong lại muốn tác hợp cho họ đến như vậy.

“Oa oa oa” chẳng ai đoán được, Lãng Lãng bắt đầu khóc văng lên.

Ánh mắt cô bắt đầu chú ý đến thằng bé.

Thằng bé nào thế này?

“Cô hai, đây là con nhà ai thế?” Câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng, Hạ Hà đã kinh ngạc tròn mắt.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... đây là đứa con riêng của Hứa Ngạn Thâm sao?

Rảnh rỗi ôm thằng bé đến bệnh viện làm gì? Không phải muốn kích động Chức Tâm sao? Hạ Hà lập tức liên tưởng đến sự việc không hề đơn thuần.

“Đây... nó...” Câu hỏi của Hạ Hà khiến Tống Tiêu Phong lắp bắp. “Ồ... Lãng Lãng là con nuôi của thằng Thâm và Chúc Tâm...” Trợn mắt nói bừa, dù gì Hạ Hà chắc cũng hiểu, người trong xã hội thượng lưu những chuyện này biết trong bụng là được rồi, chẳng ai đi nói ra.

Thật ư?

“Hạ Hà, sau này nếu cháu kết hôn với thằng Thâm, đứa bé này sẽ không sống chung với hai đứa đâu, cô nuôi nó là được rồi!” Tống Tiêu Phong vội vàng bảo đảm.

Nếu có thể lấy được Hạ Hà, có nói gì bà cũng không thể để cho cuộc hôn nhân này gặp bất kỳ trở ngại nào.

Hạ Hà nhướn mày lên, nhìn Lãng Lãng một lát, “Nếu có ngày đó, không phải nên trả đứa bé này cho cô nhi viện sao?! Cô hai, cô suy nghĩ đơn giản quá, không có một người phụ nữ nào muốn... tự dừng được lên chức mẹ hết!” Trong ý có lời.

Không thể trách Chúc Tâm không cách nào chấp nhận nổi chuyện này.

Lời nói của cô khiến sắc mặt Tống Tiêu Phong trắng bệch, “Lãng Lãng... thật ra là...” Sắp giấu không được nữa rồi.

Hạ Hà cắt ngang bà, “Lãng Lãng là con nuôi của ai chẳng có ý nghĩa gì với cháu, nếu nó chỉ là một đứa bé được nhận nuôi.” Cô nhấn mạnh chữ “nếu”.

Thật ra, nếu có ngày cô và Hứa Ngạn Thâm nên duyên vợ chồng thật thì Lãng Lãng không thành vấn đề, vì đó là sai lầm của anh trong cuộc hôn nhân trước.

“Cô hai, cô có từng nghĩ dù Ngạn Thâm có ly hôn đi chẳng nữa, dù cô rất nóng lòng tác hợp chúng cháu đi nữa, nhưng đứa bé này nếu trở thành trưởng tôn danh chính ngôn thuận của nhà họ Hứa thì cháu thế nào đây? Những đứa con cháu sinh ra trong tương lai sẽ thế nào đây? Đứa bé này không phải trở thành trò cười cho người khác chỉ trở sao? Còn nữa, nó chỉ là một đứa trẻ sơ sinh đơn giản thế thôi sao? Sau nó còn có mẹ ruột của nó, sự tồn tại của người phụ nữ đó sẽ là sự sỉ nhục đối với cháu! Cô hai, dù anh ấy ly hôn, chỉ cần một ngày còn sự tồn tại của người phụ nữ đó, cô mãi mãi không thể tác hợp cho cháu và Ngạn Thâm.” Hạ Hà cười cười, làm ra vẻ chỉ nói đùa mà thôi.

Nhưng, từng lời từng chữ đều đã lọt vào tai Tống Tiêu Phong, bà toát mồ hôi, “Cháu yên tâm, chuyện này, chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra!... Cô sẽ cẩn thận, cô sẽ giải quyết!” Bà sẽ không tùy tiện bẽ Lãng Lãng ra ngoài nữa.

Tống Tiêu Phong rất hiểu thời cuộc, bẽ Lãng Lãng, bà ngượng ngùng, vội vàng cáo lui.

Hạ Hà nhìn theo bóng bà, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

Có một người mẹ như vậy, Chúc Tâm và Hứa Ngạn Thâm tiếp tục sống cùng nhau có thật là một quyết định đúng không? Hứa Ngạn Thâm nhất quyết không chịu buông tay có thật là một quyết định đúng không? Còn cô, bây giờ đứng ở lập trường này có đúng không?

Cô từng tưởng rằng là đúng, mãi cho đến hôm nay.

Cô có thể đối phó với Tống Tiêu Phong, đối phó với Hứa gia, còn Chúc Tâm thì không thể.

Thật ra, cô không phải hơn Chúc Tâm ở thủ đoạn, trí tuệ, mà chỉ là ở gia thế mà thôi.

Chỉ vì cô là con gái của Hạ gia.

Đây là thân phận mà ông trời đã cho cô, tất cả các vấn đề nan giải mà Chúc Tâm phải đối mặt trong cuộc hôn nhân này cô đều có thể giải quyết được hết.

Hạ Hà thở dài.

.....

Tống Tiêu Phong và tài xế xuống hầm lấy xe, tài xế mở cửa xe, một cô gái dáng vẻ xinh đẹp, trang điểm thanh tú đang ngồi bên trong.

Vừa nhìn thấy bà, “Mẹ!” Nhan Hiểu Tinh cười ngọt ngào với bà, hiếu thuận đón lấy đứa con trai trên tay bà.

“Hôm nay Lãng Lãng biểu hiện có tốt không?” Nhan Hiểu Tinh dịu dàng hỏi “mẹ chồng”.

Cô vẫn hy vọng mẹ được thơm lây nhờ con.

Tuy cô không phải là con dâu nhà họ Hứa, nhưng, dù gì con trai cô có nói thế nào sau này cũng sẽ được chia tài sản nhà họ Hứa, cho nên, cây đại thụ “mẹ chồng này” cô vẫn phải trèo lên.

Cho dù bây giờ cô đã không còn dám mơ ước viễn vông về Hứa Ngạn Thâm nữa.

Sắc mặt Tống Tiêu Phong sa sầm.

Lời nói của Hạ Hà vẫn lờn vờn trong đầu bà, bà đã nhanh chóng có dự tính khác.

“Hiểu Tinh à, Lãng Lãng tôi sẽ mang đi, tôi sẽ thuê người chăm sóc nó.” Tống Tiêu Phong trong lòng đã có tính toán, “Cô chuyên tâm với sự nghiệp diễn xuất của cô đi!”

Nhan Hiểu Tinh kinh ngạc.

Hôm nay không phải là mượn Lãng Lãng để đuổi Chức Tâm sao! Sao lại thành ra thế này? Ý của bà là... đến cô cũng đuổi đi luôn sao?

“Mẹ, con đã làm sai gì khiến mẹ không vui ạ? Con sẽ sửa, con sẽ sửa mà!” Khoé mắt đã bắt đầu ầng ậc nước.

Cô ngày nào cũng ngọt ngào lấy lòng Lão Phật gia này, rốt cuộc đã làm sai gì chứ?!

“Không phải!” Tống Tiêu Phong vỗ vỗ tay cô, an ủi, tận tình khuyên nhủ, “Ta không phải là đang nghĩ cho con sao? Con đã thành đại minh tinh rồi, nếu để người ta moi được chuyện đã có con riêng, thì sự nghiệp diễn xuất mà con vất vả mới có được không phải sẽ bị huỷ hoại rồi sao? Tuy nhà họ Hứa chúng ta vốn là doanh nghiệp đi đầu trong ngành truyền thông, gia đình lớn sự nghiệp lớn, người khác cũng nể chúng ta vài phần, nhưng chỉ sợ ở đâu lại mọc ra vài tên phóng viên không biết thức thời mà thôi.” Nếu chuyện Ngạn Thâm có con riêng bị truyền ra ngoài, sau này Hạ Hà nhất định sẽ không chịu lấy con trai bà nữa!

Nhan Hiểu Tinh hoảng hốt.

Diễn viên dù có nổi tiếng thế nào cũng chỉ là một lúc thoáng qua của đời người mà thôi! Thời thanh xuân của người phụ nữ rồi sẽ qua, sẽ già nua, sẽ tàn tạ, không thể bì được với việc có một chỗ trong nhà giàu sang! Toàn bộ vốn liếng của cô bây giờ chính là đứa con trai này, cô bắt buộc phải tự tay nuôi nó lớn, bởi đáp tình cảm với nó, để sống một cuộc sống sung sướng chẳng phải lo nghĩ gì!

“Mẹ, nếu mẹ không thích... con có thể không làm diễn viên nữa.” Cô làm ra vẻ rất tội nghiệp, tỏ rõ quyết tâm của mình.

Từ hôm Thẩm Chức Tâm rất kích động, kiên quyết không cần máu của cô, sau khi về nhà cô đã bắt đầu hoảng loạn.

Tuy cô rất sợ thành kho máu sống, nhưng, một khi cô không còn bất cứ giá trị gì nữa, cô càng lo sợ.

Thẻ tín dụng của Hứa Ngạn Thâm, cô không dám dùng nữa, bây giờ nếu không thông minh một chút bám lấy đứa con bé bỏng này, thì cô chỉ còn cách hít thở không khí mà sống!

“Thế sao được? Làm diễn viên tốt biết bao, có thể tự lực cánh sinh, cho nên cứ quyết định vậy đi, Lãng Lãng ta sẽ cho người đến ẵm đi, còn con lập tức dọn khỏi căn nhà đó, tìm một nơi khác mà ở!” Tống Tiêu Phong nói dứt khoát.

“Mẹ!...” Nhan Hiểu Tinh hoảng loạn tột độ.

“Đợi đã! Chúng ta nói rõ với nhau đã, con tôi và cô không có quan hệ gì với nhau, cô và họ Hứa chúng tôi cũng không có chút quan hệ nào! Có thể tùy tiện ăn chữ “mẹ” thì không thể tùy tiện gọi, để người khác nghe được lại hiểu nhầm con trai tôi năm thê bảy thiếp, sao được?!” Tống Tiêu Phong trở mặt không nhận người quen.

57. Chương 58

Họp xong, thu dọn tài liệu, anh lập tức trở lại bệnh viện, không thể nán lại ở công ty thêm một phút nào nữa.

Mấy năm nay, ngày phép của anh cộng lại còn cao hơn núi, xa hơn biển, nếu có thể, anh muốn cuộc sống của mình chậm lại.

Trong hành lang bệnh viện, bác sĩ gọi anh.

“Ông Hứa, chúc mừng ông, chúng tôi đã tìm được nguồn máu AB RH- rồi.” Bác sĩ cười tươi rói, “Chúng tôi sẽ sắp xếp cho bà nhà truyền máu ngay bây giờ.”

Truyền máu sẽ giúp cho tình trạng thiếu máu nhanh chóng bị đẩy lùi, có tác dụng then chốt trong việc hồi phục của Chức Tâm. Chỉ là nguồn máu AB RH- quá quý hiếm, trường hợp của cô rất đặc biệt.

Anh cuối cùng cũng hiểu thế nào là ánh sáng cuối đường hầm.

Khoé môi lạnh lùng của anh hơi nhếch lên.

“Anh muốn cảm ơn người hiến máu không? Cậu ấy đang ở phòng khám.” Biết anh đã rất lâu, đây là lần đầu tiên bác sĩ thấy tâm trạng anh vui vẻ như vậy nên tiện thể hỏi anh.

“Muốn! Ở đâu?” Anh quay người, đi về hướng bác sĩ chỉ.

Trong phòng khám, một chàng trai vận áo sơ mi kẻ sọc ngồi quay lưng lại phía anh, y tá vừa rút xong bịch máu thứ ba, rút cây kim to bắn ra khỏi tĩnh mạch cậu, nhẹ nhàng dặn dò, “Xong rồi. Cảm ơn cậu, cậu về nhà bắt buộc phải tĩnh dưỡng, uống nhiều nước, bổ sung dinh dưỡng.”

Y tá dọn dẹp xong, bước ra ngoài, đi ngang qua anh, khẽ giọng nói với anh, “Anh Kỳ đây đã hiến tổng cộng 600ml máu, chúng tôi sẽ chia làm ba lần truyền vào cơ thể bà Hứa.”

Anh gật đầu, bước vào phòng khám, rồi bước tới trước, cảm ơn người ngồi đó, “Cảm ơn anh! Thật sự rất cảm ơn!”

Bình thường lượng máu hiến chỉ từ 200 đến 400ml nhưng đối phương lại hiến tới những 600ml, thật không thể tin được.

Mà lượng máu họ cần, tối thiểu là con số này.

Nghe thấy giọng nói cất lên phía sau, chàng trai vận áo sơ mi dọc từ từ quay đầu lại.

Cậu bình thần đáp lại, “Đừng khách sáo.”

Nhưng, Hứa Ngạn Thâm cứng đờ người.

Anh không ngờ... lại là cậu.

Bỗng chốc, cổ anh như bị ai siết chặt, anh chỉ thốt ra được mấy chữ, “Cậu... cũng là nhóm máu AB RH-sao?” Rất kinh ngạc, cũng... rất khó chấp nhận.

Không biết vì sao, anh đột nhiên nhớ lại năm nào đó, anh từng nói chuyện với bác sĩ.

“Bây giờ y học rất phát triển, chẳng lẽ không có cách nào sao? Ở nước ngoài thì sao, ở nước ngoài chắc phải có cách chứ?!”

“Ông Hứa, có rất nhiều bệnh, thật ra y học cũng chẳng có cách khắc phục triệt để, ví dụ như cao huyết áp, tiểu đường. Tình trạng của bà Hứa, nói khó nghe một chút, ngoài hai chữ “may mắn” ra, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.” Nhìn thấy sắc mặt u ám của anh, bác sĩ nói đùa, “Duy chỉ có một cách chắc chắn nhất là bà Hứa đổi một người chồng có nhóm máu RH-“

Bây giờ, người có nhóm máu RH- xuất hiện rồi.

“Đừng nói với chị ấy là tôi hiến máu nhé.” Cảnh cúi đầu ấn chặt chỗ lấy máu, dặn dò.

Chức Tâm không phải là hạng người vì cô đơn mà vợ đại một gã đàn ông, không phải vì cơ thể suy nhược mà yêu cầu người khác phải hiến máu ình, không đón nhận tình cảm của cậu, cô cũng không thể nào yên tâm nhận máu của cậu.

Cô chính là một phụ nữ vô cùng cố chấp, bảo thủ.

Ấn một lát hình như máu không còn chảy ra nữa, cậu hạ tay áo xuống, “Tôi đến phòng bệnh thăm chị ấy đây.”

Lúc sắp đi lướt qua anh.

“Cậu muốn gì?” Đột nhiên, câu hỏi bật ra từ cổ họng đang cứng đờ của Hứa Ngạn Thâm.

Cảnh khựng lại.

“Thanh minh cho cậu? Giúp cậu quay lại giới giải trí? Trở thành ngôi sao? Hay bồi thường tiền bạc? Chỉ cần không phải là cô ấy, thứ gì tôi cũng sẽ cho cậu.” Giọng Hứa Ngạn Thâm lạnh như băng.

Anh không muốn mắc nợ gã trai này!

Câu nói của anh khiến nụ cười trên khoé môi Cảnh đông cứng lại, cậu lạnh lùng nói: “Tôi chẳng cần gì hết, chỉ cần Thẩm Chức Tâm khoẻ mạnh!” Người đàn ông này quá kẻ cả, cách nói của anh khiến cậu rất khó chịu.

Thái độ bình thản của đối phương thật ngứa mắt.

“Tôi sẽ không ly hôn!” Hứa Ngạn Thâm siết chặt nắm đấm, đến nỗi đốt tay trắng bệch, nhấn mạnh.

Cho dù họ có yêu thương nhau thật lòng, anh cũng không ly hôn!

Không ai được phép cướp cô khỏi tay anh!

Chẳng muốn nói thêm lời nào nữa, Cảnh đi lướt qua anh.

Đến phòng bệnh, cậu gõ cửa, Chức Tâm đang được truyền máu.

“Sao cậu lại đến đây?” Chức Tâm mỉm cười với cậu.

“Vừa đưa Phi Phàm đến cô nhi viện xong nên ghé sang đây thăm chị.” Thái độ cậu rất tự nhiên, “Sao còn phải truyền máu nữa à, nghiêm trọng thế sao?” Thật ra, cậu đã hỏi bác sĩ tình hình của cô, nếu không được truyền máu, cũng có thể từ từ điều dưỡng, chỉ là tiến độ sẽ rất chậm.

“Ừm, nhận máu của người khác cứ thế nào ấy.” Cô cười gượng.

Dù không muốn nhận nhưng cô cũng phải nhận, cô muốn nhanh chóng khoẻ lại.

“Máu trong ngân hàng máu đều là khoẻ mạnh, yên tâm đi.” Cảnh nhẹ nhàng an ủi.

“Phi Phàm sao rồi? Về cô nhi viện có thích nghi không?” Cô không nén được hỏi.

Cảnh lấy một tấm thiệp ra đưa cho cô.

Cô mở ra xem.

Là một trái tim màu đỏ được vẽ bằng bút chì màu, còn có một hàng chữ khiến tâm trạng buồn bực cả ngày hôm nay của cô bỗng tan biến hết. Cô cười thích thú.

Cảnh bất lực nói, “Không hiểu nó xem phim gì nhưng đại khái nghĩ rằng I LOVE YOU có nghĩa là mau chóng khỏi bệnh.” Phi Phàm chưa từng học tiếng Anh, mấy hôm trước xem phim trên ti vi, trong phim có một đứa bé hôn lên trán người mẹ đang bị bệnh của nó, nói với mẹ nó câu này.

Người mẹ đó rất vui, Phi Phàm cũng hy vọng cô vui.

“Tôi rất thích chữ I LOVE YOU này.” Cô cười.

Trong ngày hôm nay, nụ cười đầu tiên của cô là do Phi Phàm mang lại.

Bất luận nó muốn biểu đạt cô mau khỏi bệnh hay quả thật muốn nói Mami, I LOVE YOU thì cô cũng đều rất vui.

“Thích là được rồi.” Cảnh cũng cười nhẹ.

Hứa Ngạn Thâm bước vào, “Hạ Hà đâu?” Nhìn thấy hai người đang cười với nhau rất tình tứ, anh không biết nên nói gì, đành lấy cớ hỏi Hạ Hà.

Nhìn thấy anh, nụ cười trên môi Chúc Tâm tắt ngóm.

“Em đang ở đây!” Trong nhà bếp, Hạ Hà nói vọng ra.

Hứa Ngạn Thâm đã nhìn thấy tấm thiệp trên tay cô, và dòng tiếng Anh “lấy lòng” trên đó, anh ngập ngừng lại, “Hai người từ từ nói chuyện, tôi đi chuẩn bị bữa tối.” Nắm tay anh rút trong túi quần, không rút ra.

Vì anh không muốn cô nhìn thấy các khớp ngón tay anh đã trắng bệch.

Anh đã hứa với cô anh sẽ thay đổi.

Một là anh không thể ra tay với “ân nhân”, hai là không muốn mình bị trừ điểm, cho nên, cách tốt nhất là anh rời khỏi đây!

Nhưng vì sao mỗi lần nhìn thấy gã trai này là cô vui vẻ đến vậy, còn nhìn thấy anh, nụ cười đó lại tắt đi? Chẳng lẽ ở bên anh thật sự khổ sở đến như vậy sao?!!

Trong bếp, Hạ Hà đã giúp anh rửa toàn bộ rau.

Anh bước vào.

“Anh về rồi à! Em nói anh nghe...” Hạ Hà ngừng việc đang làm, tiến sát tới anh, định kể cho anh nghe chuyện xảy ra hôm nay.

Nhưng, tất cả những lời định nói bị gương mặt tối sầm của anh làm cho nghẹn lại.

“Xảy ra chuyện gì? Công ty xảy ra chuyện gì à?” Hạ Hà hỏi.

“Không có.” Anh trả lời.

Anh im lặng từ chối bất cứ người nào muốn lắng nghe tâm sự của mình.

Hạ Hà mấp máy môi định nói, nhưng không biết phải nói thế nào.

“Có làm thức ăn không?” Hạ Hà thận trọng hỏi.

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, cầm lấy tạp dề cô đưa.

Anh mặc chiếc tạp dề màu mỡ gà mà Hạ Hà mới mua vào, quay người, nhú mào, “Nhìn gì?” Thái độ của Hạ Hà như thể cầm sắp rơi xuống đất vậy.

Đây không phải là nhà, Hạ Hà cũng đang ở đây, không phải nấu xong là có thể đi tắm ngay.

Nếu người anh đầy mùi dầu mỡ sẽ không tốt cho sức khỏe của Chúc Tâm.

“Anh... anh... anh... đẹp trai thật đấy!” Hạ Hà cười lớn, tấm tắc khen, “Đợi chút nữa nhất định nhất định phải mặc ra cho Chúc Tâm xem! Thật vô cùng quyến rũ!”

Anh lấy xẻng xào thức ăn gõ vào đầu cô, “Chúng ta nấu món gì đầu tiên?” Thức ăn anh nấu hôm qua, nhìn phát khiếp, nếu không phải vì vội, anh thật chẳng dám mang đến cho Chúc Tâm.

May mà hôm nay có nhiều thời gian.

Anh cố tình phớt lờ đôi nam nữ bên ngoài.

“Muốn cải thiện tình trạng thiếu máu của Chúc Tâm phải nghĩ đến dạ dày của cô ấy, chúng ta cần bắt đầu từ thức ăn có nhiều sắt, lại phải chế biến thanh đạm là chủ yếu! Chúng ta nấu cháo gà hoàng kỳ trước!” Hạ Hà đã lật danh mục dinh dưỡng xem trước rồi.

.....

Đúng lúc Cảnh đến thì cô truyền máu xong, cô nhờ Cảnh giúp mình thu dọn đồ đạc.

“Bây giờ xuất viện sao?” Cảnh nhíu mày.

“Tôi đã hỏi bác sĩ rồi, ông ấy nói tình trạng của tôi bây giờ nếu không muốn nằm viện thì có thể về nhà điều trị.” Còn hai túi máu và một ít thuốc tiêm cũng đã bàn bạc xong, bệnh viện sẽ cho người đến nhà truyền máu, tiêm thuốc cho cô.

“Không ở lại thêm ít ngày nữa à?” Cảnh không đồng tình cho lắm.

“Cậu biết ở đây một ngày tốn bao nhiêu tiền không? Tiền lương một tháng của tôi cũng không đủ trả một ngày.” Cô cười, giả vờ nhẹ nhõm.

Không nói nhiều nữa, Cảnh bước tới trước dìu cô.

Nhận máu của cậu, cô cảm thấy rất nặng lòng, cũng như vậy, tiêu tiền của người chồng sắp ly hôn, cô cảm thấy đó là gánh nặng.

Giữ chặt cánh tay cậu, cô xuống giường, đứng vững.

“Có chào anh ta một tiếng không?” Dìu cô đến cửa, Cảnh hỏi.

Cô suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, quyết tâm nói, “Không.”

Có lẽ, không có ràng buộc đến cuối cùng, không được quán quýt đến trọn đời với người mình yêu thương nhất sẽ tiếc nuối một đời.

Nhưng, dừng lại ở đây là hay hơn cả. Cô nghiêng về sự tự do của trái tim hơn là trói buộc của tình yêu.

Xin lỗi.

Cô âm thầm nói xin lỗi trong lòng.

Có lẽ quyết định này rất đau đớn nhưng cô biết anh là người đàn ông kiên cường, không có cô, anh sẽ vẫn sống rất tốt.

Tiếng cười thi thoảng vọng ra trong bếp khiến cô càng khẳng định lựa chọn của mình hơn.

.....

Cảnh giúp cô mở cửa.

Hứa Ngạn Thâm đang bê bát cháo, đứng khựng lại ở cửa.

“Em định đi đâu?” Anh cố giữ vẻ trấn tĩnh.

“Cảm ơn sự chăm sóc của anh trong mấy ngày qua, em về nhà đây!” Mấp máy môi, cô khiến cường mím cười.

Cảnh tiếp tục dìu cô, nhưng Hứa Ngạn Thâm đã đứng chắn ở cửa.

“Quay lại!” Giọng anh rất nặng nề rất lạnh lùng.

Nhưng, cô vẫn bình thản, “Ngạn Thâm, em đã nghĩ kỹ rồi, đã đến lúc trả lời anh.”

Tim anh đập từng hồi từng hồi, rất nặng nề, rất chậm chạp, giống như một tên tử tù nghe đọc lệnh thi hành án phạt đã biết từ lâu.

“Chúng ta không thể quay lại được nữa.” Cô đưa ra câu trả lời.

Nói xong, cô ngẩng đầu, khẽ giọng nói với Cảnh, “Đi thôi.”

Vừa đi được một bước, cổ tay cô bị chụp lại.

Rất chặt, không buông.

Cô nhìn bàn tay anh, nắm rất chặt, gân xanh hằn lên, đập liên hồi thể hiện tâm trạng như sắp nổ tung của chủ nhân nó.

“Ngạn Thâm, anh buông tay ra đi! Anh không buông thì chỉ có bức chết em mà thôi.” Cô nói bằng giọng rất nhẹ rất nhẹ.

Có thật bắt cô phải nhảy lầu, nhảy sông, hay đâm vào xe thì anh mới cam tâm không?

Anh chấn động mạnh.

Thấy anh buông tay, Cảnh dìu cô đi lướt qua anh, từng bước từng bước hướng ra ngoài.

Anh vẫn đứng đờ ra, lòng tự tôn khiến anh không thể quay đầu, không thể cầu xin cô.

Ngoài quỳ thụp xuống, những gì có thể cầu xin cô, anh đều đã làm rồi, bây giờ, anh còn gì phải cầu xin nữa?

Còn cô, cũng như vậy, thân thể cứng đờ, bước chân nặng nhọc, nghe tiếng trái tim mình tan vỡ.

Hai người càng lúc càng xa nhau.

Cảnh bắt một chiếc taxi, cô đang định vịn cửa ngồi vào trong xe.

“Chức Tâm, đợi đã!” Phía sau, có tiếng người gọi với theo.

Cô quay đầu lại.

Hạ Hà đang thở hồng hộc đuổi theo, “Chức Tâm, có phải vì mẹ anh ấy không? Tôi đi nói với Ngạn Thâm!”

Cô lắc đầu.

“Ở lại thêm nữa, chỉ có thể giúp tôi nhìn thấy rõ hơn mình ngây thơ đến mức nào.” Cô cười nhạt nói với Hạ Hà.

Vì không thể buông bỏ nên cô vẫn cứ ngây thơ, tưởng rằng trốn tránh vấn đề giữa họ thì sẽ được bình yên.

Là mẹ anh, đã khiến cô nhận rõ tất cả.

Cô còn ở lại, ở lại đến cuối cùng, sẽ xuất hiện Lãng Lãng thứ hai do cha anh lên tiếng.

Những chuyện này, chịu đựng một lần là đủ lắm rồi.

Cô rất mệt, vai cô quá nặng, đã không còn có thể chịu nổi gánh nặng phải đối mặt trong tương lai khi lựa chọn ở lại.

Câu chuyện về cô bé Lọ Lem mãi mãi chỉ là chuyện cổ tích.

Nếu hôm nay, đổi lại là Hạ Hà, dù không được khoẻ, dù tuy tiện nhận nuôi một đứa trẻ thì địa vị của Hứa Ngạn Thâm trong Hứa gia cũng sẽ được củng cố.

Xung đột thực tế mãi mãi bày ra ở đó, từ giây phút đầu tiên chào đời, đã không thể thay đổi.

Hạ Hà hiểu rồi.

“Chức Tâm, nếu hôm nay cô ra đi chính là lựa chọn từ bỏ. Tôi sẽ theo đuổi anh ấy cho dù chúng ta không thể làm bạn của nhau được nữa!” Hạ Hà tỏ ra rất nghiêm túc, để cô xác định lại lần nữa lựa chọn của mình.

Tim cô đau đớn.

Nhưng cô bình thần gạt đầu.

“Bất luận thế nào, tôi cũng sẽ là bạn của cô.” Quay người, cô chui vào trong taxi.

“Chức Tâm!” Nhưng Hạ Hà lại gọi cô.

Cô lại quay đầu lại.

“Ít ra, cũng phải ăn một muống cháo do chính tay anh ấy nấu chứ.” Hạ Hà đưa bình giữ ấm cho cô.

“Bảo trọng.” Nói xong, Hạ Hà quay người đi.

Hứa Ngạn Thâm, sau này giao cho cô rồi!

Trong taxi.

Chức Tâm mở bình giữ ấm ra, mùi hoàng kỳ xông lên mũi, nước mắt cô đã từng giọt từng giọt rơi vào bình cháo.

Cảnh lặng lẽ lau sạch muỗng rồi đưa cho cô.

Tay run run, cô múc một muỗng.

Hơi mặn.

Cô ôm mặt, hai vai run lên, oà khóc nức nở.

58. Chương 59: Sự Thức Tỉnh Muộn Màng

Tiết trời tháng Mười đã trở lạnh.

Ai rời xa ai thì cũng chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó khoét sâu một lỗ, thế giới không vì thế mà nổ tung.

Cuộc sống cũng vẫn tiếp diễn.

Trong phòng cô chất đầy các thể loại tạp chí ẩm thực.

Một ngày nọ, Cảnh đột nhiên nghĩ ra, muốn chữa bệnh chán ăn cho cô cách tốt nhất là làm cho cô có hứng thú với thức ăn, thế là, cậu mua một đồng tạp chí ẩm thực để cô mỗi ngày nhìn thấy thức ăn mà có cảm giác thèm ăn.

Có lẽ hình đồ ăn trong mấy quyển tạp chí đó chụp quá đẹp, nên dần dần cô tìm lại cảm giác thèm ăn thật.

“Hôm nay ăn món jambon hun khói, thế nào?” Gần nhà mới mở một quán ăn mới, vô cùng đắt khách.

Đang cầm bút viết được một nửa, cô vội vàng lật tới trang giới thiệu món jambon Ý hun khói trong tạp chí.

“Nó mặn hơn, cháy hơn món jambon hun khói của các nhà khác một chút, rất vừa miệng, nhưng có điều mỡ nhiều quá, tôi không thích!”

“Thế miếng bánh ga tô này thì sao?” Cảnh cười, chỉ miếng bánh kem cô đã ăn được một nửa.

Cô nở nụ cười, “Nó đến từ thiên đường.”

“Xem ra rất hợp ý chị nhỉ, cho bao nhiêu điểm?” Cảnh âm thầm ghi nhớ, cô thích điểm tâm của nhà hàng này.

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, “95 điểm!”

“Rất tốt! Là điểm số cao nhất mà tôi nghe được cho đến bây giờ, xem ra, là No.1 của chị rồi!” Nhìn cô tươi tỉnh, Cảnh cũng thở phào.

Một tháng trước, cô ngồi trong taxi ôm chặt bình giữ ấm, cứ khóc mãi khóc mãi, khóc đến nỗi trái tim chảy máu, khóc đến nỗi mất cả tiếng, hạ đường huyết là đi.

Lúc đó, cậu rất lo lắng.

Nhưng không ngờ, cô rất kiên cường đứng lên.

Nụ cười của Chức Tâm, khựng lại vài giây. “Chắc là vậy.” Cô đáp bừa một tiếng.

“Chờ đợi bài viết về món ngon của chị.” Cảnh làm động tác cầm bút, cổ vũ cô viết bài.

Trong một tháng nay, chỉ cần ăn được món nào ngon, cô đều ghi chép lại, từ chỉ một vài câu sơ sài ban đầu, bây giờ đã suôn mượt và đầy cảm hứng. Đó là những suy nghĩ, cảm nhận rất chân thực của cô, khiến bây giờ Cảnh cũng hình thành thói quen đọc “tác phẩm” do cô viết ra.

Cô cười, tiếp tục viết.

“Chức Tâm, chị chuẩn bị ngày mai đến tòa soạn thật à?” Cảnh hỏi cô.

“Ừm. Tôi đã nghỉ phép một tháng rồi, cơ thể cũng đã hồi phục rất nhiều, dĩ nhiên có thể trở lại đi làm được rồi!” Cô không ngẩng đầu lên.

“Chị không ngại sao?” Cảnh hỏi cô.

Chuyện cô bị lãnh trọn một cái tát vào mặt vì bị nghi ngờ là người thứ ba, cậu cũng biết.

“Vì sao tôi phải ngại chứ?” Cô ngược mắt lên, có chút man mác.

“Anh Từ...” Cậu cũng là gần đây mới biết, thì ra hồi trước Từ Nhân Thư đã theo đuổi Chức Tâm rất khổ sở. Anh Từ...

Chức Tâm ôm đầu, cổ vất óc suy nghĩ.

Cô biết Cảnh đang nói đến ai, nhưng sao cô không nhớ ra tên đối phương thế nhỉ.

“Tên anh ấy là...” Cô hỏi lại Cảnh.

“Từ Nhân Thư, chị gọi anh ấy là lão đại.” Cảnh ngó ra.

Ồ ồ ồ, Từ Nhân Thư! Nhưng câu hỏi lại được lặp lại, “Sao tôi lại phải ngại?”

Cô là bị mắc chứng biếng ăn mới nghỉ phép ở nhà, có liên quan gì đến ngại cơ chứ?

“Chị quên rồi à? Vợ của anh Từ mắng chị là hồ ly tinh, còn bạt tai chị nữa.” Cảnh nhắc cô.

Cô cũng ngẩn ra, ngẩn ra mấy phút cô mới từ từ nhớ lại sự việc.

Má cô đỏ lên, trí nhớ của cô quá kém.

Là do thuốc ư? Mấy hôm nay, tinh thần của cô hồi phục rất nhanh, vô cùng lạc quan, nhưng trí nhớ lại sút giảm, đến khả năng tính toán cũng giảm đi rất nhiều.

“Chức Tâm, bên công ty cho rằng scandal đã lắng xuống rồi, bảo tôi quay lại.” Cảnh không bận tâm lắm, tiếp tục trò chuyện với cô.

Scandal? Là chuyện gì?

Chức Tâm nhìn cậu, suy nghĩ hồi lâu mới từ từ nhớ lại.

“Chúc mừng!” Cô cười.

“Chỉ mới nói chuyện thôi mà.” Cảnh bắn khoăn, “Tôi còn chưa biết có nên quay lại giới đó không nữa.”

“Vì sao?” Cô thấy khó hiểu, “Cậu không phải rất thích viết nhạc sao?” Thời gian này, cô thường nhìn thấy cậu ở trong phòng viết gì đó.

“Tôi không thích đứng trước mặt người khác lắm.” Cậu cười nhạt.

“Nhưng cậu còn phải gửi tiền cho Thiên Tinh và các đứa trẻ trong cô nhi viện nữa.” Chức Tâm trả lời thay cậu.

Cuộc sống luôn có những chuyện chẳng đáng dừng, luôn phải biết hy sinh.

“Đúng.” Cảnh gật đầu.

Hai người nói chuyện một phút nữa, sợ ảnh hưởng cô nghỉ ngơi, Cảnh chúc cô ngủ ngon rồi rời phòng cô.

Chức Tâm bây giờ, có lẽ do sức khỏe không tốt, cô rất muốn ngủ, một ngày ngủ ít nhất mười hai tiếng trở lên mới có tinh thần.

Bên ngoài đang tí tách mưa thu.

Cô đứng dậy định đóng cửa sổ, nhưng lại nhìn thấy, một chiếc xe sang trọng quen thuộc đang dừng ở đầu hẻm.

Mỗi tối, chiếc xe đó, đậu dưới lầu nhà cô một tối hai tiếng đồng hồ.

Cô dừng lại bên cửa sổ, tâm trạng bỗng chốc căng thẳng.

Có lẽ, ánh mắt của cô và người ngồi trong xe chạm nhau trong tích tắc.

Có lẽ, anh đã nhìn thấy cô.

Ngay sau đó, cô đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa.

Cô biết, tất cả đã kết thúc rồi.

Nếu cô còn do dự không quyết, tất cả sẽ trở lại vạch xuất phát.

Cô không cho phép mình dao động.

Xốc lại tinh thần, cô bước nhẹ nhàng đến bên giường, uống một viên thuốc rồi nằm xuống.

* * *

Ngày hôm sau.

Vừa ra khỏi cửa, cô thấy nhà dì Hoàng bên cạnh đang dọn nhà.

Vì là hàng xóm mười mấy năm trời, thế là nói chuyện vài câu.

“Bây giờ bất động sản đang trượt dốc, tôi lại gặp may mắn, vừa hạ quyết tâm bán nhà đã lập tức có người mua ngay, đã vậy còn trả tiền luôn một lần.” Dì Hoàng rất vui.

Con trai dì Hoàng đã lớn, muốn đổi một căn nhà mới, lần này coi như thỏa nguyện.

Cái chung cư cũ này, bán được nhanh như vậy quả thật là rất may mắn.

Cô đến tòa soạn.

“Chức Tâm, chị đến rồi à?” Đồng nghiệp Tiểu Quang thân mật chào hỏi cô.

Còn những đồng nghiệp khác cũng lần lượt chào cô.

Mọi người đều tỏ ra rất khách khí, nhưng thực ra, cô nhìn thấy rất nhiều ánh mắt quan sát cô.

“Lão đại có ở đây không?” Đặc biệt là, khi cô thốt ra câu này, ánh mắt của các đồng nghiệp đều lập tức trở nên kỳ lạ.

“Có, có! Anh ấy ở trên lầu!” Tiểu Quang đáp lại.

Cô lên lầu.

Dù từng có chút bốc đồng muốn chứng tỏ bản thân, nhất định không để đối phương được sống bình yên, nhưng, cô thông cảm cho người phụ nữ đó, đặc biệt là sau khi trải qua mọi chuyện.

Lùi một bước, biển rộng trời cao.

Cô không hy vọng, những gì mình để lại sẽ giầy vò mình cũng giầy vò người khác, cho dù cô không hề có chút ý nghĩ muốn phá hoại gia đình người khác.

Cô gõ cửa.

“Mời vào.” Bên trong tiếng Từ Nhân Thư vọng ra.

Cô đẩy cửa bước vào.

Từ Nhân Thư nhìn rõ người mới vào xong, nét mặt vốn đang thẫn thờ bỗng khựng lại, ngượng ngùng.

Ngược lại, cô đã khôi phục lại nụ cười thường ngày, môi nở nụ cười, cô bước tới, ngồi xuống đối diện với anh.

“Lão đại, tôi đến để xin nghỉ việc.” Cô nói ra mục đích của mình, đưa đơn xin nghỉ việc ra.

Cầm lấy đơn xin nghỉ việc của cô, Từ Nhân Thư bỗng lóng ngóng, ấp úng, “Xin... xin nghỉ việc là... là... do tôi sao?”

Cô cũng không muốn vòng vo, gật đầu nói thẳng, “Lão đại, hôm qua tôi đã suy nghĩ suốt đêm, cảm thấy mình trước mắt không thích hợp để ở lại tòa soạn, tôi nghĩ, với tình trạng hiện tại, chúng ta rất khó để tiếp tục là bạn bè, cũng khó trở thành cấp trên và nhân viên.”

Sắc mặt Từ Nhân Thư có biểu hiện rất phức tạp.

“Chức Tâm, chuyện đó...”

“Tôi còn nhớ, tôi không chỉ một lần nói với anh, chúng ta không thể nào.” Thứ cô sợ nhất lúc đó chính là cục diện ngày hôm nay.

“Tôi chỉ hy vọng mình sẽ trở lại thời độc thân, có thể quanh mình chính đại, có thể tự tin theo đuổi em!” Từ Nhân Thư không ngờ lại có kết cục hôm nay.

Xuất phát điểm của anh là chính đáng, nhưng không ngờ lại phát triển thành ra thế này.

“Từ Nhân Thư anh thật sự thích tôi sao? Con cá mất là con cá to, tình cảm bây giờ của anh có thể chỉ là sự tiếp nối mỗi tình vô vọng của thời sinh viên mà anh luôn cảm thấy nó chưa bao giờ ‘nhật’ mà thôi.” Cô nói ra những lời trong lòng mình, “Có lẽ sau khi đã bỏ ra quá nhiều tình cảm, để nó lên men trong trái tim mình, khuếch đại ‘sự quý mến’ thành ‘tình yêu’, anh mới có cảm giác yêu đến mê mẩn, yêu đến điên cuồng như thế. Nhưng khi tình cảm cuồng nhiệt đó qua đi thì sao? Anh sẽ phát hiện, Thảm Chức Tâm thì ra chỉ có thể mà thôi, lựa chọn của ngày hôm nay là một sai lầm lớn!” Đàn ông mãi mãi có những thứ quan trọng hơn tình yêu.

Nút thắt này, hy vọng có thể cởi ra.

“Tôi không phải như vậy! Tôi luôn yêu em!” Anh thề thốt phủ nhận.

“Thế còn vợ anh thì sao, lúc anh lấy vợ, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào sao?” Cô kiên nhẫn, hỏi từng chút một.

Từ Nhân Thư ngớ ra, sau đó tỏ ra bối rối trong chốc lát.

“Tính lùi lại thời gian vợ anh có thai, đó là sau khi tôi đã vào làm ở tòa soạn, nếu anh thật sự yêu tôi như anh tự nhận, anh có thể đợi đến cô ấy không?”

Bị sự thật đánh thếp dồn ép, anh càng bối rối hơn, “Đàn ông... không giống với phụ nữ...”

Sự thôi thúc về sinh lý của đàn ông quyết định tất cả.

Cô mỉm cười, không nói nhiều nữa, “Lão đại, đưa con cần có một người cha toàn tâm toàn ý vì gia đình.”

Ánh mắt Từ Nhân Thư giằng xé.

Anh sao có thể không biết mẹ anh làm nghề gì. Từ nhỏ đến lớn, anh đã nghe rất quen tai. Anh càng không thể không biết, một gia đình đầy đủ quan trọng thế nào đối với một đứa trẻ.

Nhưng, nhưng...

“Lão đại, cho dù trước đây anh không yêu vợ mình thì cũng mong anh vì con mình mà học yêu cô ấy, hai người có nền tảng là gia đình sẽ yêu đối phương dễ dàng hơn.” Cô chân thành khuyên nhủ.

“Chức Tâm, em...” Anh rất lung lay.

“Tôi chuẩn bị rời khỏi đây, có lẽ sẽ đến thành phố mà cha mẹ tôi đang làm việc xem có cơ hội tìm được công việc khác không.” Cô nói ra dự tính của mình.

Tính cô thật ra rất lưu luyến gia đình.

“Chức Tâm, thật ra em không cần phải nghỉ việc, tòa soạn chắc sẽ đổi chủ.” Từ Nhân Thư thở dài, cuối cùng cũng học được cách từ bỏ.

Lần này, đến lượt cô ngẩn ra.

“Tháng này, chúng ta hoàn toàn không nhận được đơn đặt hàng quảng cáo, những quảng cáo vốn có cũng lần lượt dỡ bỏ, hai tháng nữa nếu còn tiếp tục thế này, chúng tôi không thể gắng gượng nổi nữa.” Từ Nhân Thư chọn cách nói sự thật, “Em chắc cũng biết, tòa soạn chi tiêu rất nhiều, nếu chỉ dựa vào lượng phát hành thì rất khó chèo chống được.”

“Sao có thể như thế?” Tuy quy mô tòa soạn không lớn nhưng họ luôn có khá nhiều đơn đặt hàng quảng cáo.

Thấy cô có vẻ hoàn toàn không biết chuyện gì, Từ Nhân Thư lại thăm dò, “Có người có hứng thú với tạp chí của chúng ta, muốn mua lại với một giá rất hợp lý.”

Người này, có mối quan hệ rất rộng, tất cả những gì anh ta muốn đều dễ như trở bàn tay.

Tim Chức Tâm nhói lên, nhưng cô cảm thấy sự phỏng đoán này tuyệt đối không thể nào, cô biết Hứa Cẩn Lễ ký nhất điều gì, Hứa Ngạn Thâm nếu muốn lập nghiệp riêng đã không cần đợi đến ngày hôm nay, cũng không thể trong thời khắc then chốt này tự lòi đuôi mình ra cho người ta nắm.

“Thế anh quyết định thế nào?” Chức Tâm lo lắng hỏi.

Đây có lẽ chỉ là quan hệ cạnh tranh thông thường.

Cô quả nhiên không biết.

Nhớ đến lời cảnh báo của người đó, Từ Nhân Thư cũng không dám quá khinh suất, vì dù gì, trong ngành này, thế lực của anh ta rất mạnh.

“Có thể gồng được tới đâu thì gồng thôi, còn không gồng được nữa thì đành thỏa hiệp.” Từ Nhân Thư cười đau khổ.

Tòa soạn do anh một tay sáng lập nên, anh dĩ nhiên là không nỡ, nhưng con người phải đối diện với thực tại, thực tại không gánh nổi áp lực thì đành thỏa hiệp.

Hơn nữa, giá tiền mà người đó đưa ra quả thật rất hợp lý.

“Nếu tòa soạn này đổi chủ, tôi có thể sẽ di dân.” Từ Nhân Thư nói cho cô biết dự tính tiếp theo của mình.

Chức Tâm quá bất ngờ.

Mới trong vòng một tháng ngắn ngủi, sao lại thành thế này?

“Hai vợ chồng cùng đi chứ?” Cô thận trọng hỏi.

“Ừ, cùng đi, cha mẹ cô ấy ở nước ngoài, từ lúc kết hôn cứ thúc giục chúng tôi ra nước ngoài định cư.” Thật ra, Hiểu Văn vì sợ anh ở lại Trung Quốc sẽ lại dao động tình cảm nên mới hạ quyết tâm di dân.

Hôm đó, thái độ của Hiểu Văn quả thực rất hung hăng, nhưng trước mặt người đó, cô lại bảo vệ anh, khiến Nhân Thư cảm động.

“Có dịp để vợ chồng chúng tôi mời em một bữa cơm, Hiểu Văn muốn xin lỗi em.” Khi nghe tin Hiểu Văn mang thai, anh đã biết mình không còn tư cách để theo đuổi mối tình này nữa.

Trước khi kết hôn, anh đã sai khi không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, sau khi kết hôn anh đã sai vì không thể giữ mình. Thế là, tình yêu của anh từ đây về sau sẽ mãi mãi chôn vùi dưới đất.

“Không cần đâu.” Cô lắc đầu.

Cô không muốn làm ai khó xử, nhưng cô cũng không muốn mình chịu ảm ức khi phải nhẫn nhịn sự thù hận của kẻ khác.

Điều này sẽ khiến cô tiêu hóa không tốt.

Từ Nhân Thư vẫn không đáng để cô nhin nhục vì anh.

“Chuyện nghỉ việc, em suy nghĩ lại đi, tổng biên tập mới có lẽ em sẽ thích.” Từ Nhân Thư ngồi tựa vào ghế, trả lại đơn xin nghỉ việc cho cô, “Đến lúc đó, em hãy quyết định là có cần phải từ chức hay không nhé!”

Hứa Ngạn Thâm gia đình lớn sự nghiệp lớn, dù có mua lại tòa soạn thật, cũng không thể tự mình quản lý. Nhưng, anh tin, với mắt nhìn người của Hứa Ngạn Thâm, tổng biên tập mới nhất định sẽ có năng lực phi phàm.

Đến lúc đó, “Tạp chí Thành Đô” chắc sẽ gỡ sang một trang mới, rạch rỡ hơn.

Chuyện nghỉ việc cô nghe theo ý kiến của Từ Nhân Thư, tạm thời để qua một bên.

Sức khỏe cô cũng đã hồi phục rất nhiều, ít nhất sẽ không tự dừng ngắt xỉu nữa.

Có thể ra ngoài được rồi, người đầu tiên cô muốn gặp chính là Phi Phàm.

Thế là, bước trên con đường đầy đá sỏi, cô và Cảnh cùng đến cô nhi viện, để thăm Phi Phàm và mẹ viện trưởng.

Phía trong tường của cô nhi viện có một cái cây to cành lá xum xuê, cô từ xa đã nhìn thấy, Phi Phàm đang trèo lên cây, chân tay nó đều dính đầy bùn đất, đang nghiêng người bám chặt hai tay vào nhánh cây, nét mặt già dặn, hình như đang nhìn ra xa, không biết là đang chờ đợi gì, đang suy nghĩ gì.

“Phi Phàm, nguy hiểm!” Cô vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy cô, Phi Phàm ngớ ra một lát, khuôn mặt vốn không có cảm xúc, nở một nụ cười ngạo nhiên.

“Xuống đây!” Cô vỗ vỗ tay.

Đấu tranh tư tưởng một lát, Phi Phàm vẫn nghe lời bám nhánh cây tụt xuống.

Cô ôm nó vào lòng, tim đập nhanh.

“Để mẹ xem nào!” Cô áp hai tay vào mặt Phi Phàm.

Gương mặt nhỏ đẹp trai của nó hơi bẩn, bộ đồ vest rất đẹp mà cô mua trên mạng cho nó, bây giờ nó đang mặc trên người, chỉ là hơi nhàu một chút, chiếc áo sơ mi nhỏ không được đóng thùng cẩn thận bị tuột ra ngoài, vài chiếc lá khô bám trên áo khoác ngoài.

Có lẽ vì tay cô ấm áp, mềm mại, Tiểu Phi Phàm chớp chớp mắt, khóe mắt đỏ hoe.

“Lúc này con nhìn gì thế?” Cô dịu dàng hỏi.

Câu hỏi của cô khiến Tiểu Phi Phàm cụp mắt xuống, hồi lâu mới nói ra được ba chữ, “Con xin lỗi!”

Xin lỗi? Xin lỗi gì chứ?

Cô không hiểu đầu cua tai nheo.

Cô còn chưa kịp tỏ ra kỳ lạ thì Tiểu Phi Phàm đã quay đầu chạy mất.

Cô bỗng nhiên hiểu ra.

Sững sờ.

“Đứa bé này đang nhớ mẹ.” Viện trưởng bước đến gần cô, nói với vẻ có lỗi.

Nhưng, sao lại thấy có lỗi chứ?

Cô cười gượng gạo.

“Vì cô nhi viện dạo gần đây gặp chút chuyện nên bọn trẻ đều cảm thấy hoang mang.” Viện trưởng cảm khái.

“Viện trưởng, xảy ra chuyện gì ạ?” Cảnh hỏi.

Thật ra, vừa bước vào, cậu đã phát hiện, không khí u ám bao trùm cô nhi viện.

“Đã từng nghe nói đến tập đoàn Cực Thịnh chưa?”

Cảnh và cô gật đầu.

Tập đoàn Cực Thịnh là một công ty bất động sản rất lớn, mấy năm nay mọc lên rất nhiều tòa nhà văn phòng, chung cư nhưng những nơi được đánh giá chất lượng tốt trong thành phố này đều do Cực Thịnh làm chủ.

“Tập đoàn Cực Thịnh định xây một khu nghỉ mát ở đây, các căn nhà cũ ở khu vực này đều bị họ mua rồi, trừ ở đây thôi.”

“Cô nhi viện trong thế dời đi, nếu dời đi, một số tư liệu e sẽ bị thất lạc, nếu ở lại đây, các bạn nhỏ còn có cơ hội tìm lại được cha mẹ ruột.” Cảnh nhú mày, “Hơn nữa họ xây dựng ở đầu bên kia, sự tồn tại của cô nhi viện sẽ ảnh hưởng đến việc mở rộng quy mô của họ.”

Viện trưởng gật đầu, “Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên tôi đã từ chối tập đoàn Cực Thịnh nhưng thái độ của họ rất kiên quyết, bảo sự tồn tại của cô nhi viện sẽ làm hạ giá những tòa nhà chất lượng cao của họ. Thế là cả hai bên đều chẳng ai chịu nhường ai.”

Sự việc chưa dừng lại ở đó.

“Mấy hôm nay, cô nhi viện liên tiếp nhận được các thư đe dọa nặc danh, hơn nữa, thỉnh thoảng lại bị một đám lưu manh đến quấy phá.”

“Báo cảnh sát chưa?” Cô lo lắng hỏi.

Viện trưởng bất lực nói, “Đã báo cảnh sát rồi, nhưng chúng tôi không có chứng cứ phía cảnh sát cũng không làm gì được.”

Mỗi lần như vậy đều nuốt nước mắt cho qua.

“Đám trẻ trong cô nhi viện đều rất lo lắng, hốt hoảng, chúng rất sợ mất đi gia đình này.” Viện trưởng ngược nhìn ra xa, “Chúng đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi, trái tim của mỗi đứa ít nhiều đều có một niềm hy vọng mong manh, chỉ cần cô nhi viện vẫn còn ở đây, có thể sẽ có một ngày, cha mẹ ruột của chúng hối hận sẽ đến đón chúng về.”

Mắt cô cay cay.

Dù Phi Phạm nói I LOVE YOU với cô, dù Phi Phạm gọi cô là mẹ nhưng nó không thể quên được người mẹ thật sự của nó, trong tiềm thức, nó vẫn hy vọng mẹ nó sẽ quay lại tìm nó.

“Viện trưởng, cho nên bà càng cần phải giữ cô nhi viện này! Giữ ước mơ của bọn trẻ!” Lòng cô bị khuấy động.

Viện trưởng nở nụ cười, “Đúng vậy, tôi nhất định sẽ giữ ước mơ của lũ trẻ! Vì ước mơ của bọn trẻ chính là ước mơ của chính tôi! Mảnh đất của cô nhi viện này là do người chồng đã khuất của tôi để lại. Lúc đó, sau khi kết hôn, chồng tôi thấy tôi nhiệt tình với công tác từ thiện nên đã lập ra cô nhi viện này, giúp những đứa trẻ không có cha mẹ, không cảm nhận được hơi ấm gia đình.”

Đây là cô nhi viện của tư nhân, chuyên giúp đỡ các đứa trẻ không cha mẹ hoặc bị cha mẹ bỏ rơi.

Viện trưởng nói rất tình cảm, “Mỗi đứa trẻ đều không có quyền được chọn nơi mình sinh ra, mỗi đứa trẻ đều nên được yêu thương, sức lực của tôi quá nhỏ bé, nhưng tôi hy vọng lúc còn sống, tôi sẽ kiên trì đến cùng trên con đường này.”

Trên đường từ cô nhi viện trở về, cô rất lặng lẽ.

Cô biết cô nhất định phải làm gì đó cho bọn trẻ.

Về lại tòa soạn, cô tìm Từ Nhân Thư để nói suy nghĩ của mình.

“Em muốn viết bài về tranh chấp giữa tập đoàn Cực Thịnh và cô nhi viện sao?” Từ Nhân Thư kinh ngạc.

“Không được, không được! Như thế là quá nguy hiểm với tòa soạn!” Từ Nhân Thư kiên quyết từ chối.

Ông chủ tập đoàn Cực Thịnh từng ngồi tù vì làm người khác bị thương.

Trước khi chưa có chính sách mới, mấy năm nay, nhà ở mọc lên như nấm sau mưa, dưới sự thúc đẩy của nền kinh tế thị trường, tập đoàn Cực Thịnh đã giành được rất nhiều thị phần địa ốc, từ một công ty nhỏ phát triển thành một tập đoàn lớn mạnh.

Nhưng cho dù là như thế, tập đoàn Cực Thịnh cũng vẫn không thay đổi thói côn đồ vốn có.

Lăn lộn trong ngành này bao lâu nay, Từ Nhân Thư ít nhiều cũng biết chút ít, vì vậy anh cũng đã mấy lần khuyên mẹ mình dứt khoát từ bỏ cô nhi viện.

“Chẳng lẽ, đây chính là tinh thần của giới truyền thông chúng ta hay sao?” Cô cảm thấy buồn.

Có lẽ, cô thật sự không thích hợp với ngành này.

Đối diện với cái ác, cô không thể bàng quan đứng nhìn.

Từ Nhân Thư toát mồ hôi.

“Tôi biết mỗi ngành nghề đều gặp phải rất nhiều vấn đề, giống như văn phòng luật sư, giống như đài truyền hình, mỗi năm bị đe dọa không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu ai gặp cái ác cũng lập tức bỏ cuộc, không kiên trì đến cùng thì thế giới này có còn công lý không?”

Từ Nhân Thư thấy lạnh sống lưng, Chúc Tâm nói giống hệt mẹ anh.

“Chúc Tâm, tôi cũng là nghĩ cho em, nghĩ cho tòa soạn, nghĩ ẹ tôi thôi...” Từ Nhân Thư dần vật.

Anh biết, ở một số phương diện nào đó, anh có chút hèn nhát.

“Tổng biên tập, tôi ủng hộ cách nghĩ của Chúc Tâm! Nếu tòa soạn chúng ta chỉ viết những tin không ý nghĩa gì thì giá trị tồn tại của chúng ta ở đâu?” Phó tổng biên tập Ưu xuất hiện sau lưng họ, “Còn nữa, với con mắt trong nghề của tôi, tôi cho rằng đây là một đầu mối tin tức rất tốt, tạp chí của chúng ta kỳ này sẽ đắt như tôm tươi!”

“Cái này...” Từ Nhân Thư càng do dự hơn.

“Tổng biên tập, không phải cậu nói với tôi cậu đang suy nghĩ về việc bán lại tòa soạn sao? Nếu đã như thế cậu còn lo lắng gì nữa, người phải lo lắng là người tiếp quản nó mới đúng chứ?” Phó tổng biên tập Ưu nói dứt khoát.

Cái này... hình như cũng đúng...

“Được, cứ quyết định vậy đi!” Chuyện tiếp theo sau để Hứa Ngạn Thâm phiền não được rồi, cũng coi như là một đòn phản công nho nhỏ của anh giành cho anh ta.

.....

Tạp chí được phát hành đúng kỳ hạn, vừa lên kệ báo đã cung không đủ cầu, tòa soạn quyết định cho in thêm. Trong lúc đang in thêm, tòa soạn nhận được điện thoại uy hiếp, đối phương ăn nói rất thô tục, luôn miệng đòi giết cả nhà cô.

Họ còn nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh, trong đó có một con búp bê bằng gỗ bị cắt đứt lưỡi.

Đây là lần đe dọa thứ nhất.

Cô không hề sợ hãi, lập tức báo cảnh sát.

Liền sau đó, cô bị một gã say rượu chặn đường ở trạm xe buýt, suýt chút nữa bị đánh, may mà đồng nghiệp nam ở tòa soạn chạy tới kịp.

Sau đó, lại xảy ra một số “chuyện nhỏ” khác, xâu chuỗi lại thành một “chuyện lớn”.

May mà, chuyện này không gây nên oán hận giữa các đồng nghiệp trong tòa soạn, ngược lại còn kích thích ý chí chiến đấu của tất cả mọi người.

Vì hai chữ “công bằng”, trái tim bị thời gian làm cho lãnh cảm của tất cả các đồng nghiệp trong tòa soạn được phen sôi sục, họ chưa bao giờ đoàn kết như thế.

* * *

Hứa Ngạn Thâm xem đề tựa trên trang nhất của tờ “Tạp chí Thành Đô” rất hấp dẫn, rất cảm động, nhưng khi lật vào trong, xem hết toàn bộ bài báo, thấy tên phóng viên viết bài là Thẩm Chúc Tâm, anh lấy tay xoa xoa huyệt thái dương.

Mấy hôm nay, cả thành phố đều bàn tán sôi nổi chuyện này, nghĩ chắc rằng Cục Thịnh sẽ nổi trận lôi đình, chắc chắn sẽ gỡ không ít thủ đoạn.

Anh tựa người vào lưng ghế, trong thùng rác phía sau, có hai tờ đơn đề nghị ly hôn bên người vợ đã ký tên, để trên bàn anh mấy ngày liền, sau đó còn bị anh xé nát vứt vào thùng rác.

“Chúng ta không thể quay lại được nữa.”

Lúc đó, thái độ của cô rất kiên quyết, khiến anh cảm thấy mình không còn tia hy vọng nào để níu kéo cô.

“Hứa Ngạn Thâm, mày thua rồi, đừng lì lợm nữa.” Mở mắt ra, anh chờ người tự nói với mình.

Rõ ràng biết mình thua triệt để rồi, vì sao không thể dứt khoát ký tên ly hôn?

Anh biết, cô sợ dĩ gửi đơn đề nghị ly hôn đến là vì hy vọng không muốn đưa chuyện này ra tòa lần nữa.

“Mình sẽ không ly hôn! Trừ phi... chết!” Lại nhắm đôi mắt cay cay lại, anh kiên quyết.

Cho dù cuộc hôn nhân này đã chết, anh cũng phải cố thủ bởi anh biết nếu thật sự buông tay, anh và cô chỉ còn cách trở thành hai người xa lạ.

Nhưng, sự kiên trì của anh có thật sự còn ý nghĩa không?

Vì sao đã từng cảm thấy có được hạnh phúc rất dễ dàng, dễ dàng đến nỗi đưa tay ra là có thể chạm tới được, bây giờ, muốn nắm lấy sao lại khó đến thế.

Anh miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nhấn số gọi nội bộ, “Giúp tôi gửi thư mời cho chủ tịch Vương của Cục Thịnh, nói Hứa Ngạn Thâm mời ông ấy dùng bữa, hy vọng có thể trực tiếp xin lỗi ông ấy.” Đối phương xuất thân từ lưu manh không dễ đụng đến, anh đành dùng cách này để giữ an toàn cho cô, cho dù anh biết cách này của mình sẽ khiến cô tức giận, mối quan hệ của họ càng bị đẩy ra xa hơn nữa.

59. Chương 60

Anh ngồi một mình trong phòng VIP, đợi chủ tịch Vương của tập đoàn Cục Thịnh gần một tiếng.

Thực ra anh rất ít khi đợi ai như vậy.

Cửa phòng bật mở, chủ tịch Vương dẫn theo một cô gái trẻ ăn vận lộng lẫy, dáng vẻ yêu kiều bước vào.

“Hứa thiếu tam, xin lỗi xin lỗi!” Chủ tịch Vương khoảng chừng ngoài năm mươi, dáng vẻ bình thường, đầu hói, bụng to.

“Chào Vương tổng.” Anh khách sáo đứng lên, bắt tay đối phương.

“Đúng rồi, đúng rồi! Thư ký nói cậu tên là...” Chủ tịch Vương thừa biết nhưng vẫn hỏi, cố tình trêu tức anh.

Anh không hề tức giận, “Hứa Ngạn Thâm.” Anh rút danh thiếp ra đưa cho đối phương.

“Ồ ồ ồ, thì ra là Ngạn Thâm à, trí nhớ của tôi thật là!” Chủ tịch Vương không thèm liếc danh thiếp của anh lấy một cái, tùy tiện đưa cho cô gái xinh đẹp như người mẫu ngồi kế bên.

Cô gái cười đầy ngụ ý, cầm lấy tấm danh thiếp của anh cho vào giỏ xách của mình.

“Chủ tịch Vương, mời ngồi.” Anh rất lịch sự đưa tay phải làm động tác mời ngồi.

Hôm nay, anh ăn vận rất nghiêm túc, áo sơ mi trắng, áo ghi lê thẳng thớm và một bộ đồ vest trang trọng, để tỏ lòng tôn trọng đối phương.

Chủ tịch Vương ngồi đối diện anh, thô lỗ kéo chiếc quần chật ních của mình.

“Chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám, Hứa thiếu tam, hôm nay mời tôi đến là có chuyện gì?” Đối phương thô lỗ hỏi, vừa nghe đã biết dân giang hồ.

Chủ tịch Vương của tập đoàn Cực Thịnh ý vào lý lịch bất hảo tự nhận mình là người của xã hội thượng lưu, nhưng, vì bản thân thô thiển của ông ta, cùng với thể lực xã hội đen sau lưng, người trong giới chỉ muốn tránh ông ta, chẳng ai chủ động kết giao với ông ta.

Hôm nay, nếu không phải vì sự an toàn của Chức Tâm, anh đã không đủ kiên nhẫn ngồi ở đây.

“Chủ tịch Vương, hôm nay sở dĩ mời ông đến đây là vì bài báo viết về quý công ty của Thẩm Chức Tâm – vợ tôi.” Anh nghiêm túc nói rõ lý do.

“Bốp” đối phương đập mạnh bàn, mắt trợn trừng, lên cao giọng, “Cái gì, cậu nói Thẩm Chức Tâm là vợ cậu?”

Môi anh hơi cong lên nhưng mặt không biến sắc, vẫn nở nụ cười vô cùng lịch sự, “Đúng vậy, cô ấy là vợ tôi.”

“Mẹ kiếp! Tôi còn định phái người hiếp dâm con đó!” Đối phương dùng lời thô tục.

Nghe đến hai chữ “hiếp dâm”, đáy mắt anh lóe lên tia lửa giận dữ, nhưng anh kịp thời cụp mắt xuống, dùng mi mắt dài rậm che giấu cảm xúc của mình, lúc ngược nhìn lên, anh đã lấy lại vẻ nghiêm túc thường ngày.

“Thật sự xin lỗi Vương tổng, tính vợ tôi có chút bốc đồng.”

Nghề nghiệp quyết định tính nguy hiểm của công việc, đứng ở vị trí của người phóng viên nhất định phải có lập trường của phóng viên.

Nếu anh làm phóng viên, có thể anh còn dám làm dám viết hơn những người khác, nếu bài báo này được viết bởi người khác, anh có lẽ sẽ giống như những người bình thường khác khen ngợi người viết giỏi, nhưng, cô là người anh yêu, anh không thể chỉ nói một chữ “giỏi” rồi thôi được.

Đây là mâu thuẫn của loài người.

Anh không phải không nghĩ đến việc thuê vệ sĩ bảo vệ Chức Tâm, nhưng anh sợ có sự cố ngoài ý muốn xảy ra.

Suy cho cùng, chủ tịch Vương của tập đoàn Cực Thịnh là một con cáo già, đối phó với hạng người này rất khó, vì hẳn chỉ làm việc dựa theo sự bốc đồng nhất thời, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả.

Cho nên, để đề phòng mọi sự cố, anh bắt buộc phải đích thân gặp mặt.

Từng thớ thịt trên mặt chủ tịch Vương giật giật, “Tính cách bốc đồng à? Tôi thấy là thích xía mũi vào chuyện người khác thì đúng hơn! Cậu có biết con nhỏ đó đã chặn mất bao nhiêu tài lộ của tôi không hả?!” Tòa nhà mới còn chưa khởi công, thì đã truyền ra tin bất lợi này khiến tập đoàn tổn thất không nhỏ.

“Vương tổng yên tâm, tôi sẽ dạy bảo lại vợ mình, sẽ không có chuyện như thế này xảy ra nữa đâu.” Anh vẫn điềm tĩnh, “Chuyện hôm nay tôi rất xin lỗi. Để bày tỏ thành ý của mình, bù đắp phần nào thiệt hại của Vương tổng, tôi tự nguyện tặng miễn phí quảng cáo trên 3 đài truyền hình của công ty chúng tôi trong thời gian một năm, đồng thời sẽ phát quảng cáo khu nhà mới vào giờ vàng trên cả 3 kênh.”

Một năm miễn phí quảng cáo trên 3 kênh truyền hình?

Tuy đối phương đã chịu thiệt về mình, nhưng chủ tịch Vương vẫn nhướng nhướng mày, tỏ thái độ khinh khỉnh.

“Hơn nữa, nếu chủ tịch Vương muốn, tạp chí ‘Người giàu Trung Quốc’ của chúng tôi có thể làm một chuyên mục phỏng vấn cá nhân cho chủ tịch Vương, làm rõ những đánh giá không sát thực của mọi người về chủ tịch Vương.” Anh vẫn điềm đạm nói ra “thành ý” của mình.

Khóe miệng chủ tịch Vương giựt giựt.

“Nhà giàu Trung Quốc” là một tạp chí rất có máu mặt, những thương gia có thân thế và trong sạch mới được phỏng vấn, nghe nói chuyên mục phỏng vấn của tạp chí này đã xếp lịch đến năm sau.

Ông ta luôn muốn được xuất đầu lộ diện trên tạp chí này.

Xem ra, đã bắt đầu lung lay.

Nhân viên phục vụ đứng đứng một bên cầm chai rượu vang thượng hạng đã được mở sẵn định rót rượu cho họ thì anh đưa tay ngăn lại.

Anh đứng dậy, đích thân rót rượu vào ly cho chủ tịch Vương và cô gái đi cùng.

“Mời chủ tịch Vương!” Anh lịch sự uống cạn ly mình trước.

Chủ tịch Vương cuối cùng cũng tỏ vẻ hài lòng, “Thôi đi thôi đi, vợ của Hứa Ngạn Thâm cũng coi là thiếu phu nhân nhà quyền quý, tôi muốn vuốt mũi cũng phải nể mặt cậu chứ!” Nghe nói con trai thứ ba của đại gia truyền thông Hứa Cẩm Lễ là người rất ngạo mạn, bây giờ lại cúi mình trước ông ta như thế, cũng coi như cho ông ta thể diện, cũng là kẻ biết thức thời.

Dù gì, thế giới này chẳng có kẻ thù vĩnh viễn.

Có được lời bảo đảm của đối phương, anh mới thở phào được một chút.

Rượu đã ngà ngà say, chủ tịch Vương biến thành một kẻ nát rượu, anh lặng lẽ tiếp rượu đối phương.

Ly này tiếp ly kia, năm chai rượu vang đã mở đến cuối cùng không còn phân biệt được đối phương uống bao nhiêu, anh uống bao nhiêu nữa.

Má anh đã đỏ gay.

Còn chủ tịch Vương bao nhiêu cái xấu bắt đầu lộ ra hết, “Hứa thiếu tam, nghe nói trong ngành các cậu, các nữ minh tinh đều là gái bao hết đúng không? Nghe nói mấy con nhỏ đó suốt ngày ăn rồi lau sạch đít đợi người ta đến xới đúng không?” Nói đến đề tài ông ta hứng thú, ánh mắt đã không giấu được vẻ dâm tặc.

Anh liếc mắt một cái, cô gái đi theo chủ tịch Vương có nhan sắc rất yêu kiều, đối phương hình như chẳng có phản ứng gì với đề tài mà họ đang nói.

“Có một số là vậy.” Anh trả lời lấy lệ.

“Hứa thiếu tam, hôm khác, cậu giúp tôi hẹn vài cô nhé, chúng ta cùng vui chơi.” Chủ tịch Vương cười dâm loạn.

Anh lại nhìn cô gái đi cùng.

Phát hiện cử chỉ của anh, chủ tịch Vương vỗ vỗ vai anh, “Anna là con gái của tôi, hôm nay đến đây là vì có hứng thú muốn làm quen với cậu!”

Vì có hứng thú với anh?

“Hứa Ngạn Thâm, anh không nhận ra em à? Em là Vương Đan, chúng ta là học cùng trường mà!” Cô gái chủ động nâng ly với anh.

Anh hơi ngạc nhiên.

Hình như hồi đại học có nghe qua cái tên này, nhưng không nhớ rõ lắm.

“Thật đã quên rồi sao, trong bữa tiệc tốt nghiệp lần đó chúng ta còn từng lên giường với nhau mà!” Đôi môi đỏ chót gợi cảm in dấu lên thành thủy tinh, nở nụ cười mờ ám với anh.

Tiệc tốt nghiệp? Lên giường?

Anh nhớ ra rồi! Là hoa khôi từng bị ví với cái toilet công cộng của trường!

Anh thờ ơ nhìn đối phương, bình thản nói: “Lần đó thật ngại quá, tôi và vợ lần đầu tiên phát sinh quan hệ, trong lúc vội vàng cô ấy xấu hổ chạy đi mất, tình huống đó, tôi không thể giải thích với mọi người đành để cô Vương đây chịu hàm oan.”

Nghe rõ lời giải thích của anh, mặt Vương Đan xanh mét.

Vậy là lúc đó anh chưa say, anh đều nhớ tất cả? Anh chỉ là cố ý thuận theo tin đồn để tránh tổn hại đến thanh danh của Chúc Tâm ư?

Còn cô vất vả tạo ra vở kịch này lại bị anh thờ ơ vứt sang một bên sao?!

“Mở miệng ra là vợ tôi thế này vợ tôi thế kia, tình cảm tốt đẹp như thế sao em còn nghe đồn hai người sắp ly hôn nhỉ?!” Cũng đã uống được vài ly, Vương Đan không chút khách sáo bóc mẽ anh bằng giọng mỉa mai.

Giọng anh vẫn bình thản, “Thật ngại quá, không biết cô nghe ở đâu tin đồn thất thiệt như vậy, tình cảm giữa tôi và vợ khá tốt đẹp.” Anh không thừa nhận.

Mắt Vương Đan nheo lại, nhìn anh có chút không cam tâm.

Lúc ở trường, cô nổi tiếng là mỹ nhân, nhưng Hứa Ngạn Thâm chưa bao giờ để cô lọt vào mắt, ngay cả khi cô chủ động theo đuổi, cũng biến thành trò cười cho cả trường.

Đã nói con cá mất là con cá to.

“Bây đặt gì nữa, không phải con luôn nói thích cậu ta sao? Nếu cậu ta ly hôn thật thì không phải con có cơ hội rồi sao?” Chủ tịch Vương khoác vai con gái, vỗ về con, nói ra tất tần tật.

Sự nghiệp của ông được thành công như ngày hôm nay một nửa cũng là nhờ cô con gái xinh đẹp này, nếu năm đó con gái ông không ngủ cùng một số quan to thì công ty của ông đâu có được thuận lợi như vậy.

Ly hôn.

Nghe đến hai chữ ấy, anh lặng lẽ uống cạn ly rượu vang.

Vương Đan nhìn anh chăm chăm.

Hứa Ngạn Thâm không phải là người đàn ông rất đẹp trai nhưng khí chất điềm đạm, ít nói bẩm sinh của anh, vẻ cao ngạo nội tâm của anh rất thu hút.

Người đàn ông này, vì sao chỉ thích mỗi mình Thẩm Chúc Tâm? Cô không phục!

“Hứa thiếu tam nếu có hứng thú với ngành xây dựng, thì cứ qua lại với con gái tôi.” Chủ tịch Vương nháy mắt nói đùa.

Anh cười nhạt, “Tôi tài hèn sức mọn, không dám chen chân vào ngành nghề không am hiểu.”

Vương Đan bực tức định nói gì đó thì bị cha ấn vai ra hiệu.

“Đúng rồi, Hứa thiếu tam, tôi muốn qua cậu làm quen với một người.” Chủ tịch Vương vội vàng lảng sang chuyện khác.

Một là vì muốn giải tỏa không khí, hai là vì có hứng thú.

“Thông qua tôi? Là ai?” Anh nhíu mày.

“Chính là cái cô thiên thần trong phim truyền hình của đài cậu đấy, con nhỏ đó, mẹ kiếp, vừa nhìn đã thấy rạo rực cả người, muốn chơi cô ta ngay lập tức.” Chủ tịch Vương thô bỉ nói.

Anh nhíu mày càng chặt, không phải vì cái gì mà vì cách nói chuyện của đối phương.

“Chỉ cần cô ta làm cho lão già này vui thích, tôi sẽ suy nghĩ làm một bộ phim cho cô ta.” Chủ tịch Vương nở nụ cười. “Hứa thiếu tam, cậu dắt mối nhé!”

Anh đâu phải là môi giới mại dâm!

Anh cực kỳ phản cảm, nhưng vẫn rút danh thiếp của trợ lý ra đưa cho chủ tịch Vương, “Thế này đi, những chuyện này ông tìm trợ lý của tôi hỏi số điện thoại, muốn hay không muốn hoàn toàn dựa vào sự tự nguyện của đối phương, những chuyện riêng tư thế này, công ty chúng tôi không can thiệp, suy cho cùng chuyện này cũng không thể miễn cưỡng được.”

Làm một việc trái với nguyên tắc của mình, anh ngửa cổ, lặng lẽ nốc cạn rượu trong ly.

Hôm nay, cô lại chạy đi lấy tin, về hơi muộn.

Mười giờ, mưa bão khiến cả thế giới này chìm trong bóng tối, đèn đường mờ ảo, đường sá vắng tanh.

Cô che dù, vào đến con hẻm nhỏ nhà mình cô đi thật nhanh.

Cô bước thật nhanh ngang qua chiếc xe sang trọng màu đen quen thuộc.

Sắp về đến nhà rồi! Cô đã nhìn thấy tầng lầu nhà mình, Cảnh đã mở sáng đèn cho cô.

Vì sợ làm phiền, cô từ chối để Cảnh đón cô ở đầu hẻm.

Cô chạy đến cổng chung cư, bắt đầu lục tìm chìa khóa.

Đêm mưa, có một bóng đen đang tựa vào tường nhìn rất giống một gã lang thang nát rượu.

Cô không rảnh để quan tâm.

Sợ hãi, cô chỉ muốn nhanh chóng mở cửa vào trong.

Đột nhiên, bóng đen đó nhúc nhích, đứng thẳng người dậy, cất bước liêu xiêu tiến về phía cô.

Càng sợ hãi, chìa khóa trên tay cô giống như bị gỉ sét, càng không thể mở cổng.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy cây chích điện đã chuẩn bị sẵn trong giỏ ra, quay người, làm ra vẻ hung dữ, “Ông đi ngay, còn bước tới đây, tôi sẽ chích chết ông!”

Thân gái một mình luôn phải có vũ khí để tự bảo vệ.

“Chúc Tâm, là anh...” Ánh sáng mờ mờ rọi trên gương mặt quen thuộc.

Cô sững người.

“Anh rất nhớ em.” Quần áo trên người anh ướt sũng, toàn thân bốc ra hơi rượu nồng nặc.

Anh bước tới ngã ngực trên vai cô, ôm lấy cô.

Vì sao, trái tim anh lại giống một hoang mạc thế này?

Đứng trong trời mưa tầm tã, anh thậm chí không chỉ một lần nghĩ nếu anh bị điện giật, bị sét đánh, cô có vì thương cảm mà quay lại không?

Vì uống quá say, cả người anh không ngừng đổ về phía trước.

Cô đứng ngây người ra đó, dù rơi dưới đất, mưa lớn khiến toàn thân cô ướt đẫm.

Cô cố gắng đỡ lấy cơ thể nặng trĩu của anh.

Không có ô, tóc cô ướt nhễ nhại.

Trong trí nhớ của cô, Hứa Ngạn Thâm rất ít khi say, anh luôn nói, uống quá nhiều rượu sẽ khiến đầu óc không giữ được tỉnh táo, thậm chí lưỡi cũng không thể kiểm soát được, sẽ nói ra những điều không nên nói.

Cô không thể tưởng tượng ra anh lái xe đến đây bằng cách nào.

Vừa nghĩ đến anh lái xe trong tình trạng say mềm thế này, tim cô đã đập thành thịch.

May mà anh không xảy ra chuyện gì.

Cả người cô ướt sũng nhưng cô cũng chẳng màng, vội rút di động ra, ấn số điện thoại của Tâm Ngũ, hy vọng con bé sẽ đến đón anh.

Còn anh, vẫn mím chặt môi, ôm lấy cô, cố chấp không chịu buông.

“Số điện thoại quý khách đang gọi hiện không liên lạc được.”

Cô lóng ngóng không biết phải làm thế nào, cô tìm trong túi áo của anh, quả nhiên tìm thấy chìa khóa xe.

Chỉ là, thật tệ, cô tuy có bằng lái nhưng chỉ là trên lý thuyết mà thôi, cô chưa từng lái xe.

Trước đây, cô tập lái xe, anh ngồi ghế phụ vô cùng nghiêm khắc, còn luôn miệng mắng cô dốt, không mắng cô nhầm sai đèn xi nhan thì cũng là lái xe mà không chịu nhìn kính chiếu hậu.

Hai người vì chuyện lái xe mà cãi nhau đến mấy lần, sau đó vì tức giận, cô cũng không thèm đụng đến vô lăng thêm một lần nào nữa.

Bây giờ, thời tiết xấu thế này, cô càng không dám mạo hiểm.

Thế là, cô cất lại chìa khóa vào túi anh.

“Vào trong trú mưa trước đã.” Cô quệt nước mưa trên mặt, nói với anh.

Mưa kéo dài rất lâu rồi, cô không biết anh đến đây lúc nào, càng không biết anh đã dầm mưa bao lâu rồi.

Anh cố chấp không nhúc nhích, cô đẩy thế nào cũng không đẩy nổi anh, đành nói, “Lên nhà nhé?” Cứ thế này, anh nhất định sẽ bị cảm nặng.

Cuối cùng anh cũng có chút phản ứng, cô vội vàng dìu anh.

“Anh nặng quá, tự mình đi được không?” Cô sắp bị cơ thể nặng trĩu của anh đè ngã rồi.

Anh gật đầu, cất bước khó nhọc, cơn say khiến tay chân loạn choạng.

Anh suýt té ngã mấy lần, còn cô cũng suýt chút nữa bị anh đè lên.

Anh miễn cưỡng hợp tác một chút, cô dốc hết sức, thở hồng hộc, mới kéo anh vào được bên trong tránh mưa.

May mà, lần này, chìa khóa không còn chống đối cô nữa.

Cô vác cánh tay nặng nề của anh, loạn choạng bước vào thang máy, ấn tầng nhà mình.

Đến nơi, cô lại kéo anh ra. Cô gõ cửa, cửa lập tức mở ra.

“Sao trễ thế?” Cảnh vừa hỏi thì nhìn thấy hai người họ, cậu sững sốt.

“Để tôi giúp chị!” Nhìn thấy cô vác anh rất vất vả, cậu cũng không hỏi gì nữa, bước tới trước.

Nhưng cô phẩy tay, “Không cần, không cần đâu, cậu giúp tôi mở cửa phòng ngủ với!”

Cô sợ đối qua đối lại, sẽ làm ngã anh.

Còn nữa, Hứa Ngạn Thâm là một người rất cao ngạo, anh không thích người ngoài thấy bộ dạng thảm hại của anh,

Sau một giây kinh ngạc, Cảnh lập tức quay vào giúp cô mở cửa phòng ngủ.

“Anh cố thêm chút nữa, ok?!”

Mặc kệ anh nghe hay không, lúc vác anh đến giường mình, cô cũng ngồi bẹp dưới đất, không buồn nhúc nhích.

Cảnh nhìn anh, rồi lại nhìn cô.

“Chị đi tắm thay quần áo đi, để tôi thay giúp anh ta.”

Cậu vừa nói xong, cô đã nhồm dấy, “Đúng đúng đúng, phải thay quần áo cho anh ấy, nếu không ngày mai nhất định sẽ bị sốt.” Vừa nói cô vừa cởi áo ngoài ướt sũng của Hứa Ngạn Thâm.

Cảnh đứng phía sau, nhìn cô.

Dù phải gắng hết sức mới lật được cơ thể cao lớn của anh lại nhưng cô vẫn không hề lên tiếng nhờ bất kỳ ai giúp đỡ.

Cụp mắt xuống, Cảnh thấy mình như người thừa ở đây nên cậu lặng lẽ ra khỏi phòng.

Hôm nay anh mặc kín mít, rất nghiêm túc, cô phải vật lộn mãi mới cởi xong quần áo của anh, bao gồm cả quần lót.

Đắp chăn cho anh, cô vội vàng vào nhà tắm xách ra một xô nước ấm.

“Để em lau người cho anh, anh đừng động đây đây!” Biết rõ anh không nghe thấy nhưng cô vẫn nói với anh. Mí mắt anh khẽ động đây.

Cô lau người giúp anh, anh ngủ rất sâu, như thể đây là nhà của anh vậy.

Giúp anh lau dọn sạch sẽ xong, cô đi giặt quần áo của anh, cho vào máy giặt vắt khô rồi mang ra ban công phơi, thì đã hơn một tiếng trôi qua.

Làm xong mọi việc, cô ngồi xuống sàn một lúc mới vực cơ thể cạn kiệt sức lực dậy, vào nhà tắm cởi quần áo ướt ra, xối nước nóng.

Mở máy sấy tóc, cô vừa sấy tóc vừa chú ý đến động tĩnh trong phòng.

Hình như có tiếng động, hình như có người ngã xuống đất, cô vội vàng tắt máy sấy tóc.

Vừa bước ra, cô nhìn thấy anh muốn đứng dậy nhưng ngọ nguậy một hồi lại ngã ra.

“Tối nay anh ngủ ở đây đi, ngày mai hăng về.” Cô đứng cách khá xa, thận trọng nói.

Nghe thấy tiếng của cô, anh mở mắt ra.

Rồi bắt đầu cười khẽ, “Ngày mai hăng về... thì ra, anh cũng sẽ phải rời khỏi đây...”

Là nước mưa trên tóc anh ư? Hai hàng nước chảy xuống.

Cô ngẩn ra nhìn anh, cổ ý phớt lờ cơn đau nhói ở lồng ngực.

“Ngạn Thâm, chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, chỉ là đã sai lầm đi chung đường với nhau, có lẽ kết cục hôm nay giống như một sự sửa sai vậy.” Bất luận là cuộc sống hay khác biệt về tư tưởng, họ đã cách nhau rất xa rồi.

Nếu lại sống cùng nhau, chỉ e sẽ lặp lại những tổn thương liên tiếp không bao giờ dứt được.

“Nếu là sai lầm, anh cũng phải tiếp tục kéo dài sai lầm này! Anh không thể không có em! Đời này kiếp này, dù không còn yêu nhau nữa anh cũng vẫn sẽ tiếp tục!” Anh đột nhiên trở nên giận dữ, hai tay giơ lên cao, đâm mạnh xuống giường.

Cô kinh hãi.

Đột nhiên, anh vô cùng giận dữ, “Sớm muộn có một ngày, anh sẽ làm cho em quên tất cả ký ức trong quá khứ, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu!” Anh mất đi lý trí, ăn nói lung tung.

Sớm muộn có một ngày, cô sẽ quên đi vết thương lòng này và trở về bên anh.

Chỉ là, có thật có ngày đó không?

Hai người hình như đã rơi vào chiếc hố tận cùng của sự đau đớn, cô cố sức vùng vẫy thoát ra, còn anh cố sức giữ cô lại.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy mình hình như bắt đầu đứng ở bên ngoài, hình như đang xem câu chuyện của người khác.

Thì ra, có một số chuyện, có một số tình cảm, cô đã dần dần học được cách buông tay.

Anh ngọ nguậy đứng lên, cuối cùng, anh đã ngồi dậy thành công, anh từng bước từng bước ngật ngưỡng bước tới chỗ cô.

“Anh muốn em...” Vừa nói xong, cơ thể nặng trĩu của anh đã loạng choạng đè cô sát vào tường.

Cô ưỡn thẳng lưng, nếu cô đủ nhẫn tâm, cây chích điện chỉ cách cô vài tấc.

Anh thở hổn hển, mùi rượu nồng nặc phủ vào mặt cô.

“Em đã đồng ý chúng ta mỗi tuần gặp nhau một hai lần rồi!” Anh ôm chặt lấy cô.

Thật bi ai, hết giờ làm mỗi ngày, anh đều đợi dưới chung cư nhà cô một, hai tiếng đồng hồ, đợi cô hồi tâm chuyển ý gõ cửa xe anh.

Anh có lòng kiêu hãnh của anh, đã bị cự tuyệt đến mức này rồi, anh còn có thể làm gì chứ?! Nhiều hơn thế nữa, anh thật không làm được.

“Em đã đồng ý anh có thể muốn em rồi!” Anh hậm hực.

Cô rùng mình, cố gắng giữ bình tĩnh, “Anh bình tĩnh lại đi!” Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh như vậy.

Môi anh, đã áp mạnh vào môi cô, cô vùng vẫy dùng hết sức đẩy anh ra.

Anh đứng không vững, ngã ra sàn nhà.

Cô thật nhẫn tâm.

“Vì sao anh không thể giống em nói đến là đến, nói đi là đi? Vì sao anh lại yêu em như thế? Vì sao anh lại trở nên bi thảm thế này?...” Anh nằm trên sàn nhà lẩm bẩm.

Vì sao, tình yêu của anh lại mãnh liệt, mãnh liệt đến sắp biến thành hận thế này?

“Thẩm Chúc Tâm, anh mong em chết đi cho rồi! Em chết rồi, anh sẽ không nhớ em nữa...” Cuối cùng, anh cắn hận lặp lại, “Vì sao... em không chết đi... chết... rồi... thì tốt biết mấy.” Một năm trước cô nên chết đi mới phải... Tình yêu của họ sẽ chỉ dừng lại ở những ký ức tốt đẹp...

Anh nhắm mắt lại, cuối cùng cũng chịu thua cơ thể mệt mỏi, đau đớn của mình.

Cô vẫn đứng ngây ra.

Nỗi đau khổ của anh đã truyền tới tận đáy trái tim cô.

“Em phải làm gì để chúng ta có thể bình thần bụng tay đây?” Cô lẩm bẩm.

Chẳng lẽ, cô phải biến mất khỏi thế giới này thì mới tháo được nút thắt chết này sao?

* * *

Hôm sau, anh tỉnh lại, đầu đau như búa bổ.

Anh nằm dưới chăn, không có một mảnh vải trên người, quần áo ướt của anh tối qua đã được giặt sạch sẽ, xếp ngay ngắn ở đầu giường.

Cô đã không còn ở trong phòng, hoặc là nên nói, tối qua, cô không ngủ ở trong phòng.

Anh ngồi dậy, mặt lạnh tanh mặc quần áo vào.

Ký ức về tối qua, một số chỉ còn là những mảnh chấp vá, một số rất rõ ràng.

Nhưng anh có thể chắc chắn một chuyện.

Anh đã say bí tỉ, say đến mất mặt.

Nên nói gì không nên nói gì anh cũng đều đã nói rồi, chuyện muốn làm anh lại chẳng làm được chuyện nào cả.

Anh biết rõ đàn ông lúc say bí tỉ không thể “hành sự” được.

Anh bình thần, điềm tĩnh đứng dậy, tay đặt lên nắm cửa, nếu nhìn thấy cô, anh sẽ nói với cô, mong cô quên tất cả những chuyện đã xảy ra hôm qua.

Mở cửa ra, người ngồi trên sofa khiến anh khựng lại.

“Tỉnh rồi à?” Cảnh vừa gỡ tạp chí vừa hờ hững nói với anh, “Chúc Tâm đi làm rồi. Chị ấy dặn tôi nói với anh tỉnh rồi thì uống bát canh giải rượu đằng kia, nếu không anh sẽ bị đau đầu. Còn nữa, chị ấy đã mua bữa sáng và sữa để sẵn trong lò vi sóng, anh hâm nóng một lát là có thể ăn được rồi.”

Mất anh sa sầm, không có tâm trạng nghe những gì đối phương nói.

“Mới sáng sớm sao cậu lại ở đây?” Anh chất vấn.

“Tôi ở nhờ ở đây cũng gần hai tháng rồi.” Cảnh bình tĩnh trả lời.

Ngực anh nhói lên.

Vậy là họ đã sống chung nhà gần hai tháng rồi ư? Anh thật nực cười, vì gã trai này hầu như không ra khỏi nhà nên anh tưởng hẳn không tồn tại, anh tưởng cuộc gọi từ điện thoại cố định hôm đó chỉ là trùng hợp.

Thì ra, họ đã sống cùng nhau từ lâu rồi.

Cố gắng của anh, sự đeo bám của anh đều là trò cười.

Còn tối hôm qua, cô đã ngủ ở đâu?!

Thì ra con người khi đau đớn đến tột độ sẽ thành tê dại.

“Cám ơn các người đã giúp đỡ.” Bữa sáng trong bếp, anh không buồn liếc mắt, bình thản mở cửa đi ra.

Đang lúc định bỏ đi, anh suy nghĩ một lát rồi bỗng nhiên bình thản vút lại một câu, “Tuy rất cảm ơn các người nhưng mong cậu chuyển lời cho cô ấy, tôi sẽ kéo dài không ly hôn, sẽ giày vò cô ấy đến chết... Tôi sẽ không dễ dàng tác thành cho các người đâu!” Anh không có được thì người khác cũng đừng mong có được.

Cảnh kinh ngạc.

60. Chương 61

Chiều hôm đó, cô bắt đầu phát sốt, sốt mấy ngày liền.

“Còn sốt nữa, chắc đầu cậu bị thiêu luôn!” Thứ Bảy, Phi Phi ngồi bên giường cô lải nhải.

“Ngày nào tớ cũng chỉ muốn ngủ, mơ mơ màng màng.” Cô đặt tay lên trán.

Mấy hôm nay, đầu cô đau như muốn vỡ ra.

“Bị cảm là đáng đời, ai bảo cậu chỉ lo cho anh ta!” Phi Phi hung hãn, “Nếu là tớ, tớ sẽ chẳng thèm dìu anh ta lên nhà, chứ đừng nói là cho anh ta ngủ ở giường tớ, càng không có chuyện ngu ngốc ngủ ngoài phòng khách trong thời tiết này.”

Cô mấp má môi một lát, không hề cảm thấy tức giận, cũng không đi đổ thêm dầu vào lửa.

“Nói nhỏ thôi, đừng để Cảnh nghe thấy.” Bị bạn thân mắng vài câu cũng không sao, nhưng vẫn phải nhắc nhở cô nàng không thể nói oang oang.

Trong nhà có hai phòng, dù gì ở bệnh viện cô và Hứa Ngạn Thâm cùng nằm chung một giường, tối đó, Cảnh về phòng sớm, hôm sau mới biết cô ngủ ngoài phòng khách, cô biết tuy đã kiên quyết trả tiền thuê phòng nhưng thấy cảnh đó cậu cũng không dễ chịu gì.

Phi Phi cuối cùng cũng hạ thấp giọng, “Tiếp theo cậu sẽ làm gì? Hứa Ngạn Thâm hình như hiểu lắm mối quan hệ giữa Cảnh và cậu.”

Tối đó khi về nhà, những lời anh nhờ Cảnh chuyển khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Dù có giày vò cô ấy đến chết, tôi cũng sẽ không dễ dàng tác thành cho các người đâu.

Câu nói này, nghe thế nào cũng đầy cảm hận.

Cô ngồi tựa giường, ánh mắt mờ mịt.

Vậy là họ cuối cùng phải đưa nhau ra tòa lần nữa sao?

“Theo tớ thấy, cậu với Cảnh diễn một vở kịch trước mặt anh ta đi! Dù gì mục đích của cậu chỉ là ly hôn thôi mà, anh ta sai hay cậu sai thì có khác gì nhau?” Phi Phi xúi dại.

Cô không ừ hử.

Cô không muốn làm người khác khó chịu, cũng không muốn dùng ai làm đạo cụ sống.

“Nếu không, cậu giả vờ làm lành với anh ta, lấy mẫu xét nghiệm ADN từ anh ta, như vậy ở tòa án, anh ta chắc chắn sẽ chẳng chối được nữa!” Phi Phi lại đề xuất.

Cô nhìn Phi Phi trân trân.

“Xì, cậu đúng là quá thật thà!” Phi Phi phát vào đầu cô một cái.

Bị tác động, đầu cô càng nhúc nhối.

“Giống như hồi trung học, con nhỏ XXX ở lớp kế bên ghen tị với cậu, muốn hành hạ cậu, bèn...” Phi Phi bực bực nhắc lại chuyện cũ, sau đó kết luận, “Cậu ấy à, lúc nào cũng hy vọng giải quyết trong hòa bình! Còn tớ ấy à, người khác giẫm lên tớ, tớ nhất định sẽ giẫm chết hần! Cậu chỉ giả vờ nghe theo Hứa Ngạn Thâm thôi mà, chỉ cần lấy được mẫu nước bọt của Lãng Lãng...”

Ký ức của cô rất mơ hồ, chẳng có ấn tượng gì với những cái tên hồi trung học mà Phi Phi nhắc đến.

Cô ôm đầu, đau đầu quá.

“Phi Phi, Lãng Lãng là ai?” Cô nhớ nhưng lại không nhớ ra nổi.

Phi Phi thái độ vô cùng khoa trương, quay mặt sang, mắt nheo lại, hỏi bằng giọng rất nguy hiểm, “Cậu đang đùa với tớ đấy à? Muốn đánh trống lảng hả?”

“Không phải.” Cô lắc đầu, “Mỗi khi bị sốt là hình như trí nhớ của tớ lại càng lúc càng mơ hồ, tớ chỉ nhớ mình nhất định phải ly hôn với Hứa Ngạn Thâm, nhưng, lý do chính để ly hôn thì tớ hình như lúc nhớ lúc không. Những chuyện khác cũng vậy, vừa xảy ra thì tớ nhớ, nhưng trước đó nữa thì tớ lại rất mơ hồ, rất lộn xộn.”

Thật kỳ lạ.

Phi Phi hoảng hồn, “Cậu... cậu... cậu sốt đến hư đầu óc rồi thật à? Hay là uống nhầm thuốc rồi?”

“Tớ đâu có uống gì khác ngoài thuốc cảm và thuốc hạ sốt đâu!” Cô nghĩ kỹ lại, “À, mỗi tối tớ đều uống một viên thuốc chống trầm cảm do bác sĩ Lữ kê đơn.” Thuốc chống trầm cảm, năm ngoái cô đã từng uống, không có vấn đề gì.

“Thuốc chống trầm cảm? Chúc Tâm, tớ nghe nói tác dụng phụ của loại thuốc này rất nhiều!” Phi Phi kêu lên thất thanh, “Hay là cậu uống quá liều?”

“Không, tớ uống một lượng rất ít.” Cô cười bất lực, “Tuy có thể có một số tác dụng phụ, nhưng không có nó, tớ chắc đã phát điên rồi.”

“Một thời gian nữa, tớ sẽ dần dần dừng uống, đừng lo lắng.” Cô an ủi Phi Phi.

Loại thuốc này, ít nhiều cũng tổn hại đến sức khỏe, cô không muốn dùng lâu dài, vì suy cho cùng, điều trị tâm lý và ý chí mới là liều thuốc tốt nhất cho chứng bệnh trầm cảm.

“Sao tớ không lo cho được? Nhanh nhanh nhanh, tớ đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra!” Đạo gàn đây xảy ra quá nhiều chuyện, Phi Phi sợ Chúc Tâm lỡ đâu không chịu đựng nổi những đả kích về mặt tinh thần nữa...

Bị Phi Phi lôi đến bệnh viện, làm một loạt các xét nghiệm, mấy ngày sau cô đi lấy kết quả.

Bác sĩ khoa thần kinh vô cùng thận trọng mời cô vào văn phòng.

“Cô Thẩm, cô có thể cho tôi xem cô đang uống loại thuốc gì không?”

Bác sĩ bảo cô lấy hết các loại thuốc cảm, thuốc hạ sốt, thuốc chống trầm cảm, ngay đến vitamin cô dùng hằng ngày cũng phải lấy ra.

Các loại thuốc khác sau khi xem đều không có vấn đề gì, bác sĩ lấy một viên trong gói thuốc chống trầm cảm của phòng khám Lữ Quốc Hoa, nhìn tới nhìn lui, nét mặt đăm chiêu.

Mười phút sau, bác sĩ nhận kết quả xét nghiệm thuốc.

“Xin lỗi vì để cô đợi lâu.” Thái độ của bác sĩ rất nghiêm túc, “Thật ra tôi cũng đã từng tiếp xúc với một vài bệnh nhân được giáo sư Lữ Quốc Hoa kê đơn, nhưng, tôi không hiểu vì sao giáo sư Lữ lại kê loại thuốc này cho cô Thẩm.”

Nghe ra giọng bác sĩ có gì không ổn, cô có chút căng thẳng.

“Theo tôi quan sát, và đã làm các xét nghiệm tâm lý cho cô Thẩm trước đó, cô Thẩm quả thật bị mắc chứng trầm cảm nhẹ, nếu uống thuốc với liều lượng ít sẽ giúp cho quá trình phục hồi tâm lý. Nhưng, kê loại thuốc nặng này thì chỉ phản tác dụng...” Bác sĩ dừng một lát, sau đó rút ra kết luận, “Cho nên, tôi chỉ có thể nói, giáo sư Lữ đã cho nhầm thuốc rồi. Nhưng, là một bác sĩ, tôi cảm thấy khả năng này rất nhỏ, gần như không tồn tại. Cho nên cảm thấy có một khả năng khác, chính là trong quá trình kê đơn, người nhà cô đã phóng đại bệnh tình của cô lên, thậm chí miêu tả giống như cô đã bị tâm thần, dẫn đến bác sĩ Lữ chẩn đoán sai, kê nhầm thuốc.”

Cô rùng mình.

Sao có thể kê nhầm thuốc được? Bác sĩ Lữ rất có vị thế trong ngành này, không thể phạm một sai lầm ngớ ngẩn như thế.

Khả năng khác... như bác sĩ mô tả, cô bị tâm thần...

“Cô Thẩm, thuốc mà cô mang đến, trong mắt người bình thường rất giống với loại thuốc nhập SRS, nhưng loại thuốc này nặng gấp mười lần loại thuốc SRS cô nên uống.”

Gấp mười lần...

Cổ họng cô như bị siết chặt, không thốt được nên lời.

“Vì là thuốc nặng nên lúc uống quả thực rất có hiệu quả, cô Thẩm có cảm thấy tinh thần mình bắt đầu lạc quan trở lại không, nhưng uống trong một thời gian sẽ khiến cô trở nên lãnh cảm, vì trí nhớ của cô bắt đầu sút giảm, thậm chí phản ứng cảm xúc cũng chậm hơn người bình thường mấy lần, nếu cô uống tiếp, đầu óc sẽ trở nên mơ hồ, bắt đầu tổn hại trí nhớ, sống trong thế giới hư cấu của mình, không thoát ra được.”

Đó không phải là ngây ngây dại dại rồi sao...

Một cảm giác buốt giá đến tận xương từ gót chân truyền tới tim.

“Cô Thẩm, may mà phát hiện sớm, tôi sẽ lập tức kê đơn thuốc khác cho cô! Lúc đổi thuốc, cô phải đặc biệt chú ý đến cảm xúc của mình, nếu có cảm giác chán ghét trần thế thì phải lập tức đến bệnh viện ngay...”

Thuốc...

Cô không còn dám uống thuốc nữa.

Bác sĩ viết đơn thuốc xong, ngược mắt lên, hỏi hả gọi cô, “Cô Thẩm, cô đi đâu đấy? Cô còn chưa lấy thuốc mà!...”

Nhưng cô làm như không nghe thấy, thần thờ bước ra khỏi phòng khám.

“Sớm muộn có một ngày, anh sẽ làm cho em quên hết tất cả ký ức quá khứ, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu!”

“Vì sao, anh không thể giống như em nói đến là đến nói đi là đi?...”

“Thẩm Chúc Tâm, anh chỉ mong em chết đi cho rồi! Em chết rồi, anh sẽ không còn nhớ em nữa...”

Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào!

Cô bịt hai tai lại, cô không muốn nghi ngờ ẩn ý trong lời nói của anh, không muốn kết tội anh.

Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào!

Anh chỉ là hơi bá đạo một chút, anh chỉ là hơi áp đặt một chút, nhưng anh bao giờ là một kẻ bệnh hoạn như vậy.

Cho dù thường ngày cô luôn tỏ ra mình kiên cường, nhưng cô rất sợ hãi.

Thế giới này hình như đang xoay vòng vòng trước mặt cô, ra vẻ hung hãn trước mặt cô, cô rất sợ, rất sợ...
“Chức Tâm, cậu sao thế? Bác sĩ nói thế nào?” Phi Phi vốn hẹn sẽ cùng cô đến bệnh viện nhưng vì có việc nên giờ mới đến.

Cô vịn tường, thở ra khó nhọc, một lúc lâu, cô mới chớp đôi mắt ngấn nước, “Phi Phi, cậu để tớ một mình có được không?”

Phi Phi sửng sốt.

Cô chưa bao giờ thấy Chức Tâm như vậy, hình như Chức Tâm đang đi đến một thế giới khác, một thế giới không cần bất kỳ ai.

“Để tớ một mình một lát, tớ sẽ ổn thôi.” Cô thất thần lão đảo cất bước.

Phi Phi đành nhìn theo bóng dáng cô.

.....

Một mình, hoảng loạn, rã rời, cô lững thững đi rất lâu rất lâu.

Màu sắc của thế giới hình như đều rất mơ hồ.

Ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt trắng bệch của cô, ký ức không ngừng hỗn loạn.

Cô nhớ lúc yêu nhau, cô và anh cùng nằm trên một chiếc giường, cô luôn thích nghiêng người núp lấy anh như một chú gấu koala, tin tưởng và đầy nũng nịu.

Khi chưa nhận giấy đăng ký kết hôn, anh đã mua căn nhà đầu tiên đứng tên cô.

Lòng đầy cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc, cô muốn hù dọa anh, “Anh không sợ em bán nhà lấy tiền rồi chạy mất không kết hôn với anh nữa sao?”

“Được thôi, nếu như em không muốn kết hôn.” Anh tỏ thái độ hờ hững.

Cô không chịu thua, “Hoặc là, anh không sợ sẽ lấy phải một người vợ hoang phí, sau khi kết hôn, anh kiếm được một đồng, em tiêu hai đồng sao?”

Anh trầm ngâm một lát, nói, “Thế thì... tiêu hết rồi chúng ta sẽ cùng trở thành vợ chồng nghèo vậy.”

Mắt cô cay cay.

Là bắt đầu từ lúc nào, trái tim cô hình như đã trở nên khô héo, không thể sống dậy được nữa.

Cô lấy di động trong giỏ xách ra, suy nghĩ rất lâu, khó khăn lắm mới nhớ ra số của anh.

Mới reng vài tiếng, đầu bên kia đã bắt máy, nhưng đối phương im lặng.

Cô phá vỡ sự im lặng đó, miễn cưỡng hỏi bằng giọng vô cùng bình thản, “Hứa Ngạn Thâm, chúng ta có thể tìm một nơi nói chuyện một lát không?”

“Chúng ta có chuyện gì để nói chứ? Nói chuyện ly hôn? Không cần đâu!” Từ sau khi tỉnh rượu, thái độ của anh vô cùng lạnh lùng, từ chối thẳng thừng.

“Anh... thật sự ghét tôi đến thế sao?”

Tối đó, cô cảm nhận rất rõ, anh hận cô.

“Anh không ghét em, nhưng, em quả thật làm anh rất đau khổ.”

Anh không ghét cô, ngược lại, anh khao khát cô, khao khát được ôm cô, hôn cô, khao khát ấy khiến anh đau khổ, khiến anh ức chế đến nỗi tưởng chừng như không thể thở được.

“Thì ra là vì, tôi đã làm đau anh...” Cô thất thần.

Ở bệnh viện, lúc anh lừa cô uống thuốc, thái độ mất tự nhiên, chột dạ, là vì cô làm anh đau ư?

Cô muốn lớn tiếng hỏi anh, vì sao lại đối xử với cô như vậy, nhưng cô lại bỗng dưng bật cười, nụ cười vô cùng buồn bã, rồi cô khẽ giọng nói, “Có phải tôi ngây ngây dại dại rồi anh sẽ rất vui đúng không?”

Anh không hiểu vì sao cô hỏi vậy, nhưng, “Nếu em trở nên ngây dại, chỉ cần thuộc về anh, anh thật sự sẽ rất vui!”

Cô sững sờ, cổ họng nghẹn lại.

“Thẩm Chức Tâm, anh lặp lại lần nữa, anh không có gì để nói với em hết, anh sẽ không ly hôn!” Nói xong, anh tức giận cúp máy.

Nhưng, anh không ngờ, đó là cuộc điện thoại cuối cùng giữa anh và cô.

Cô ngưng thuốc đã mấy ngày, cô cảm thấy trí nhớ mình hình như có linh hồn, từ lơ lửng, nhẹ tênh, bất định ban đầu, bây giờ lại giống như mọc ra vô số những sợi dây leo màu xanh quấn chặt lại, không cho nó bỏ đi.

Trí nhớ đã phục hồi nhưng đối với cô, cả thế giới này lại bắt đầu một màu xám xịt.

Lý trí mách bảo cô, uống đúng thuốc một lượng thích hợp sẽ giúp cô, nhưng cô không muốn, cũng rất sợ hãi.

Cho dù một ngày nào đó phải rời khỏi đây, cô cũng không muốn mình biến thành một kẻ ngây ngây dại dại.

Cô cố gắng kiềm chế, không để cho những cảm xúc tiêu cực tiếp tục chiếm giữ trái tim mình nữa.

Cô vẫn duy trì tâm thái bình thản, không để rơi vào trạng thái đau buồn, nghĩ mà thương thân mình nữa, tâm trạng đó không thích hợp với cuộc sống mới mà cô muốn có, bây giờ thứ duy nhất phải làm là tin rằng bản thân mình có thể làm được, thật sự làm được, hơn nữa nhất định phải làm thật tốt!

Không muốn nghĩ đến ba chữ Hứa Ngạn Thâm nữa, chỉ cần nghĩ đến, tâm trạng của cô lại rơi vào ngõ cụt.

Cô bước ra khỏi phòng, bất ngờ thấy Cảnh đang thu dọn hành lý.

“Cậu đi đâu thế?” Giống như là đi xa.

“Tôi cũng đang nghĩ chừng nào chị mới chịu ra khỏi phòng.” Cảnh có vẻ không yên tâm, “Mấy hôm nay chị rất lạ.”

“Có gì lạ chứ? Chỉ là vừa khỏi bệnh, bị hạ đường huyết một chút thôi.” Cô giả vờ làm ra vẻ thoải mái, không muốn người khác lo lắng ình.

Nói giống hệt như nói với Phi Phi.

Cô bị hạ đường huyết.

Chỉ là lần này, là tinh thần cô bị hạ đường huyết mà thôi.

Cô chỉ là người phụ nữ bình thường, có một trái tim vừa yếu đuối lại vừa kiên cường.

“Thật không?” Cảnh muốn tìm ra sự thật từ ánh mắt cô.

Nhưng, ánh mắt đang cười của cô rất điềm tĩnh.

“Chăm sóc tốt bản thân nhé.” Cảnh đành bỏ cuộc.

“Còn cậu thì sao?” Cô nhìn thấy cậu hình như muốn dọn đi.

“Mấy hôm nay chị không xem báo sao? Để phá vỡ những tin đồn không đúng sự thật, công ty đã tổ chức ba mươi tám buổi lưu diễn trong phạm vi toàn châu Á cho Tổ hợp truyền kỳ.”

Ba mươi tám buổi lưu diễn, cứ ổi thành phố chỉ dừng chân hai tuần, thì ít nhất trong vòng một năm cậu sẽ không gặp được cô.

“Sao lại đột ngột như vậy? Vì sao không báo cho tôi biết trước?” Cô kinh ngạc.

Theo lý mà nói, chuyến lưu diễn quy mô lớn thế này chắc phải được quảng bá từ lâu rồi mới phải, bây giờ lại đường đột như thế, chẳng thể đảm bảo được lượng vé bán ra.

Lời vừa nói ra, cô lập tức nhận ra, tất cả những chuyện này không đơn giản chỉ là chuyện “đột ngột”.

Cô im lặng.

“Buổi lưu diễn đầu tiên là ở Hồng Kông, ở đó có công ty con, họ sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Mấy buổi biểu diễn đầu sẽ diễn ra ở những nơi có công ty con, dựa vào quan hệ nội bộ, thành tích chắc chắn sẽ không quá khó coi.

“Xin... lỗi.” Khó khăn lắm, cô mới thốt ra được chữ này.

Không cần nói nhiều, cậu cũng biết vì sao cô lại nói xin lỗi.

“Không phải xin lỗi đâu, anh ta cũng chẳng làm chuyện gì đặc biệt quá đáng.” Cảnh cười nhẹ, không muốn khiến cô quá hổ thẹn.

Hứa Ngạn Thâm chẳng làm chuyện gì đặc biệt quá đáng, chỉ là điều người mà anh cho là tình địch đi xa, không để họ tiếp tục “sống cùng một nhà” với nhau nữa.

Cách giải quyết “hiền lành” này là vì Hứa Ngạn Thâm thật sự muốn thay đổi tác phong sao? Còn nữa, vì biết cậu có nhóm máu RH- nên nương tay chăng?

Suy cho cùng, nói thế nào, cậu cũng xem như được “lợi”. Trong mắt người ngoài, lần này công ty chịu đầu tư một số vốn lớn tổ chức chuyến lưu diễn vòng quanh châu Á là để lấy lại tên tuổi cho cậu, là cách tốt nhất để phá vỡ mọi lời đồn thổi.

Kết quả này không xa rời ước mơ của cậu, cậu phải đi hiện thực hóa nó, bởi vì, hoặc là hoàn toàn rút ra khỏi giới giải trí, hoặc là sẽ nổi tiếng như cồn, tất cả đều phụ thuộc một năm này.

“Một hai năm này chị nhớ chăm sóc tốt bản thân đấy.” Cảnh hít một hơi thật sâu, dứt bỏ mọi quyền luyến.

Bởi vì dù có ở lại, cậu cũng chỉ có thể là một người bạn hoặc một người em trai mà thôi.

“Ừm.” Cô gật đầu, “Tôi sẽ ổn mà.”

Dù có cô đơn thế nào, cô cũng không muốn lên tiếng níu kéo.

Cho dù cô có cảm giác, cậu đang chờ đợi một câu nói của cô.

Có lẽ, chỉ là một câu nói thôi, mối quan hệ của hai người sẽ khác, cuộc đời cậu cũng sẽ khác.

“Thượng lộ bình an.” Nhưng cô chỉ nói duy nhất bốn chữ này.

Trong mắt cậu, cô đọc được nỗi thất vọng được che giấu rất kỹ.

“Giữ liên lạc nhé.” Môi cậu vẫn giữ nụ cười.

“Chắc chắn rồi.” Cô nhẹ nhàng hứa.

Cậu nhìn sâu vào mắt cô, xác định cô không hề trả lời cho có.

Đồ đạc trong phòng, cậu đã sắp xếp ngăn nắp, sạch sẽ, chỉ là trên bàn, có để một bức thư.

Bức thư này không thuộc về cậu, là cậu nhặt được trên máy bay.

Cậu nghĩ, bên trong chắc viết một số chuyện, người trong thư có lẽ muốn khuyên nhủ gì đó. Cô lúc đó, không có tâm trạng để đọc, cậu giữ nó giúp cô. Chỉ là không biết, hôm nay bức thư này, còn có thể giúp được gì cho cô hay không.

“Bảo trọng.” Nói xong hai chữ cuối cùng, cậu vẫy tay từ biệt.

Cuộc sống của cô, lại mất đi một “người thân”, căn phòng này, cho dù là ban ngày, hình như cũng trống vắng đến lạ.

Lại một tuần nữa trôi qua, cuối tuần cô đi thăm bọn trẻ trong cô nhi viện.

Từ sau bài báo đó, cô nhi viện lại trở lại những ngày bình yên.

Lúc cô bước vào cổng cô nhi viện, phát hiện một công nhân thân hình thô kệch, đầu đội một chiếc mũ lưới trai đang khiêng bình gas vào trong.

Cô nhi viện có rất nhiều những chiếc miệng nhỏ há ra chờ ăn, dĩ nhiên phải tiêu tốn rất nhiều gas, chỉ là một lúc mua tới tám bình khiến cô rất kinh ngạc.

Cô nhi viện nằm ở vùng ven hẻo lánh, một chiếc xe bánh mì không có biển số, nằm khuất trong đám cây cỏ không có ai để ý.

“Cô Vương, không xong rồi, bỗng dưng có một cô gái xuất hiện ở cô nhi viện.” Một thủ hạ thân người thấp bé quan sát tình hình, quay đầu lại nói với cô gái phía sau xe.

Cô gái có khuôn mặt kiêu diễm ngồi bên trong xe nghe nói thế, nhúu đôi mày xinh đẹp, gơ tay cầm ống nhòm mà thủ hạ đưa.

Cô nhìn một hồi, thì thấy một khuôn mặt thanh tú.

“Thẩm-Chức-Tâm!” Lập tức nghiêng răng ken két,

Đúng là oan gia ngõ hẹp, nổi nhục tám năm trước ở căn tin trường, cô đến bây giờ vẫn nhớ như in ngọn lửa giận phừng phừng trên mặt mình lúc đó.

Đều là do Hứa Ngạn Thâm không hiểu chút gì gọi là giữ thể diện cho con gái!

“Cô Vương, kế hoạch của chúng ta phải làm thế nào đây ạ?” Thủ hạ hỏi ý.

Hủy bỏ ư?

Cô buông ống nhòm xuống, đôi môi đỏ gợn cảm, nét mặt lạnh lùng thốt ra mấy chữ, “Còn thể nào nữa? Chiều theo kế hoạch mà làm!”

Ngay đến cha cô cũng nói rõ chuyện này nể mặt Hứa Ngạn Thâm tha cho Thẩm Chức Tâm, nhưng cô không phục! Nói thế nào, cũng tiện thể đe dọa luôn Thẩm Chức Tâm!

“Biết rồi ạ!” Thủ hạ nhận lệnh.

Năm phút sau, vừa đúng tám giờ sáng, bọn trẻ trong cô nhi viện đều ra sân tập thể dục.

Một gã đàn ông thấp bé, nhanh nhẹn, thừa lúc không ai để ý, thành thực trèo tường vào cô nhi viện.

.....

Cô đang ở sân nhìn các cô giáo trẻ tuổi đang hướng dẫn bọn trẻ tập thể dục, hai ba chục em ngoan ngoãn xếp thành một hàng, vận đồng phục, theo nhịp phách của bài hát tập thể dục buổi sáng, gơ tay trái, đá chân phải.

Viện trưởng đứng phía sau duy trì trật tự, nhìn thấy cô, mỉm cười tiến lại.

“Bọn trẻ đã có đồng phục mới rồi ạ?” Cô hỏi viện trưởng.

Kinh phí của cô nhi viện rất eo hẹp, bọn trẻ rất ít khi được thêm đồng phục mới.

“Đúng vậy, có một công ty trang phục trẻ em sau khi đọc bài báo của cô đã tặng bọn trẻ mỗi cháu hai bộ, cổ vũ tinh thần các cháu.” Nét mặt viện trưởng rất vui vẻ.

Mặt mũi bọn trẻ đều hồng hào, tươi tỉnh, thì ra là do có đồng phục mới.

Cô cũng nở nụ cười.

“Đúng rồi, các hộ dân chưa dời đi gần đây có tặng mấy con gà, trưa cô ở lại ăn cùng bọn trẻ nhé!” Viện trưởng mời cô.

“Được ạ.” Cô gật đầu, tiếp tục cười, thoải mái nói đùa, “Chẳng trách viện trưởng hôm nay mua một lúc đến tám bình gas, thì ra là chuẩn bị đại tiệc.”

“Tám bình?” Viện trưởng nghi hoặc, “Tôi chỉ bảo người ta đem đến hai bình thôi mà.” Một bình là đổi, một bình là mua thêm.

Là tám bình mà! Cô đâu có nhìn nhầm.

“Cái tiệm này buôn bán không thành thật! Vừa bảo với họ tiền ga cuối tháng kết toán, họ lại mang đến một lượt số lượng gas cô nhi viện dùng trong một tháng!” Viện trưởng rầu rĩ vì bị lừa.

Vì lời của viện trưởng, cô không suy nghĩ nhiều nữa, ánh mắt cô lại hướng về đội ngũ đáng yêu đó, nhưng đếm đi đếm lại, phát hiện trong đội ngũ chỉ thiếu mỗi Phi Phàm.

“Phi Phàm bị cảm rồi, tối qua lại nửa đêm tỉnh dậy thẫn thờ nhìn ánh trăng.” Viện trưởng cảm thán.

Lại nhớ mẹ à?

Cô đau lòng, “Để tôi đi thăm thằng bé.”

“Cô biết đường đến ký túc xá chứ?” Viện trưởng hỏi cô.

“Tôi biết, bên cạnh nhà ăn.” Cô đã tới một lần.

Cô tỏ ý không muốn làm phiền viện trưởng.

Viện trưởng yên tâm gật đầu, ánh mắt tiếp tục theo sát bọn trẻ.

Cô đi qua một căn lầu nhỏ mà mình đã đi qua một lần, bước vào gian phòng lớn, dịu dàng gọi tên thằng bé, “Phi Phàm...”

Qua từng chiếc giường nhỏ, đến một tấm phản dài, một bóng người bé nhỏ, rất lặng lẽ, rất lặng lẽ nghe thấy tiếng gọi mình ngồi dậy.

Cô bước tới, vuốt gương mặt hơi đỏ vì sốt, “Lại sốt rồi à?”

Cô sờ trán nó, Phi Phàm có chút không tự nhiên, có chút khó nhọc, lại có chút ngại ngần gọi cô, “Mẹ... mẹ...”

“Muốn gọi dì thì cứ gọi dì, đừng miễn cưỡng.” Cô cười xoa đầu nó, “Dì khỏi bệnh rồi, không cần Phi Phàm dỗ dành nữa rồi.”

Có những chuyện không thể ép buộc.

Phi Phàm không nói gì.

Cô đo thân nhiệt cho nó, “37,8 độ.” Có hơi sốt, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút là khỏi.

“Mẹ... dì...” Phi Phàm lưỡng lự giữa hai tiếng mẹ và dì không biết gọi thế nào, đành lựa chọn hỏi thẳng vấn đề mà nó quan tâm, “Đã khỏi bệnh thật rồi chứ?”

“Ừm.” Cô đáp, đưa một viên thuốc cảm cho Phi Phàm, Phi Phàm ngoan ngoãn nuốt nó.

Nhưng, uống thuốc xong, Phi Phàm lại gờ bàn tay bé xíu của mình không yên tâm sờ trán cô.

Không nóng, nhưng sắc mặt của mẹ trông khá nhợt nhạt.

“Dì bị sốt à?” Phi Phàm không chắc chắn hỏi.

Cô cười, lắc đầu, “Dì không sốt, nhưng trong người thấy mệt một chút.” Mấy hôm nay, tâm trạng cô chỉ một màu xám xịt, rất sa sút.

“Uống thuốc chưa?” Nét mặt Phi Phàm không che giấu được nỗi lo lắng.

Chưa uống.

Cô sợ uống thuốc, cô đến ngay cả một đứa trẻ con cũng không bằng.

Nhường môi, cô đang không biết nói gì.

“Bùm” dưới lầu có một tiếng nổ cực lớn.

Cô kinh ngạc, sao giống tiếng nổ trên ti vi vậy chứ?

Lại một tiếng “bùm” nữa, lửa bốc ngùn ngụt, khói đen bao trùm.

Đúng là bị nổ rồi.

Không có nhiều thời gian để sợ hãi, cô vội vàng bế Phi Phàm đang kinh động chờ cả người ra, chạy xuống lầu.

Lửa, lửa, lửa!

Một cuộn khói đen đặc vồ tới, đứa trẻ sáu tuổi ôm chặt lấy cô, cô bị cuộn khói đen làm cho choáng váng, cả tầng lầu bằng gỗ bị ngọn lửa bao trùm.

Cô dùng chân bịt mũi Phi Phàm, không để nó hít phải khói đen.

“Dì...” Đứa trẻ mới sáu tuổi tỏ ra vô cùng sợ hãi, nắm chặt lấy vạt áo cô, gọi cô là dì theo bản năng.

Nhìn thấy đôi mắt hoảng loạn, kinh hoàng, sợ hãi và cô độc hết như mình, hai chân cô như được tiếp thêm sức mạnh, “Đừng sợ, dì ở đây!”

Ngọn lửa như một đàn rắn hung hãn, dữ dằn lao về phía họ.

Hai chân cô vội vàng chạy trên nền nhà đã bắt lửa, bắt đầu cháy lan.

Cô thành công chạy xuống dưới lầu.

Nhưng, cô phát hiện, tình hình ở dưới lầu còn tồi tệ hơn.

“Phi Phàm, Chúc Tâm!” Viện trưởng bị ngọn lửa giữ lại ở đầu bên kia, hốt hoảng gọi tên họ.

Đám trẻ sợ hãi khóc thét, khóc cho ngôi nhà chung của mình đang bị lửa thiêu rụi.

Ngọn lửa càng lúc càng hung hãn, không khí càng lúc càng ít, cô giữ chặt ngực mình, hỗn hển thở dốc.

Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Chăn không đủ lớn, nếu liều mình xông ra ngoài, cả hai đều sẽ cháy thành tro.

Đội đội cứu hỏa đến?

“Ầm” lại một tiếng nổ nữa, lửa càng dữ dội hơn.

Đuôi mắt cô nhìn thấy một chiếc thùng rỗng cao bằng nửa người chưa bị cháy, cô vội vàng nhét Phi Phàm vào trong.

“Dì sẽ đẩy con ra ngoài!” Cô cố hết sức bắt đầu lăn chiếc thùng.

Ban đầu, lực yếu, cô đẩy rất chậm chạp, nhưng một đốm lửa nhỏ rơi trúng người cô, cô đau đến nỗi suýt rơi nước mắt.

Bên cạnh đều là tiếng lách tách của các đồ vật bị cháy, cô không biết lấy đâu ra sức mạnh, lấy hết dũng khí, đẩy nhanh chiếc thùng ra ngoài.

Thằng bé mới sáu tuổi, nó không thể chết, không thể chết!

“Viện trưởng, đón lấy chiếc thùng!” Cô cố hét.

Chỉ còn cách mười mét, nhưng lửa sắp bao trùm tất cả, cô cố hết sức đẩy lần cuối cùng.

“Dì...” Phi Phàm đầu óc choáng váng mắt hoa lên nhưng nó vẫn kêu lên đến xé lòng.

Không được!

Thằng bé mới sáu tuổi, đã biết gì là sống chết.

Cô đẩy Phi Phàm ra được đến ngoài thì bị ngọn lửa chắn ngang.

Cô gập người xuống, khói đen xộc vào mũi khiến nước mắt chảy ra, nhìn không rõ phương hướng, cô giống như một chú nai bị mù, hoảng loạn xoay vòng vòng, tiếp tục tìm con đường sống.

Cô nhớ có một cửa sau.

Lửa, giống như con rắn đang vặn mình múa máy, hát ca.
Thần chết từng bước từng bước áp sát cô.
“Ầm”, “ầm”, “ầm” tiếng nổ bình ga liên tiếp.
Không biết là miếng sắt gì bay tới, cắm phập vào lưng cô, cô đau đớn ngã bổ xuống nền nhà.
Miệng đau nhói.
Cô đưa bàn tay ấm đầy khói đen quệt lên miệng, một dòng máu tươi trào ra.
Trong lòng bàn tay cô, là một chiếc răng cửa đã bị gãy.
“Ầm.”
Sức nóng chung quanh khiến người ta tuyệt vọng.
Khiến người ta tuyệt vọng...
Làm sao đây? Hình như không thể thoát ra ngoài được nữa rồi...
Vùng vẫy, bỏ cuộc, lại vùng vẫy.
Nhưng giây phút này, đầu cô bỗng hiện lên hình bóng anh.
“Vì sao... em... không chết... chết... đi... thì tốt quá...”
“Vì sao... em... không chết... chết... đi... thì tốt quá...”
“Vì sao... em... không chết... chết... đi... thì tốt quá...”
Tối đó, anh đau khổ lắm lắm, như một cuốn phim quay chậm, lời nói của anh cứ tua đi tua lại trong đầu cô.
Chết đi...
Chết đi...
Đúng vậy.
Vì sao cô không dứt khoát chết đi cho rồi, thế thì nút thắt chết đau đớn này sẽ được gỡ ra.
Vạn người vì sức nóng dữ dội, cô ngã ra đất, thẫn thờ nhìn bầu trời đang chuyển động.
Giống như bị thứ gì đó đâm trúng, bị thứ gì đó mê hoặc.
Cô đột nhiên mất đi ý chí sinh tồn.
“Ầm” bình gas cuối cùng nổ tung.

61. Chương 62

Tháng Mười Một, cuối thu.
Thật ra, anh không thích uống rượu.
Men rượu sẽ ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của đại não, sẽ ảnh hưởng đến sự quyết đoán và bình tĩnh của con người.
Men rượu, nó có tính mê hoặc, nó sẽ khiến bạn bắt buộc phải uống nhiều hơn vào ngày mai.
Trước đây, anh thật sự không thích uống rượu, dù rằng từ lượng anh khá cao.
Nhưng bây giờ, lúc anh cảm thấy vô vị, uống vài ly cũng không tệ.
Đặc biệt là trước khi đi ngủ.

Anh bắt đầu thích một mình, mười hai giờ đêm, ngồi ở ban công, bên cạnh là vài chai rượu vang đã được mở sẵn, đối ẩm với trăng, kính ông trời vài ly.

Không phải sao? Anh phải kính ông trời chứ.

Nhìn xem, ông trời rất thân thiết, lúc biết anh bị bỏ rơi trong bệnh viện, cảm hận Thẩm Chúc Tâm, nhìn xem, ông trời rất đoái thương anh mới uống say nói lung tung vài câu, đã giúp anh biến “ước mơ” thành sự thật.

Anh cụp mắt, đáy mắt không chút cảm xúc, không vui, không giận.

Vui gì chứ? Anh đã sống mấy năm rất vui.

Giận gì chứ? Bao nhiêu tức giận tích lũy mấy kiếp, mấy tháng trước đã dùng hết sạch rồi.

Kỳ lạ, đến bây giờ, cô đã hơn một tháng “không có tung tích” rồi, anh cũng chẳng hề buồn.

Tám năm, họ ở với nhau tám năm, rất nhiều phương diện, họ đều rất hiểu ý nhau, nhưng lúc cô xảy ra chuyện, anh chẳng cảm thấy gì hết.

Tối đó, xem tin tức, anh mới biết.

Sau đó, anh nhận lại thứ được gọi là “di vật” từ sở cảnh sát.

Sau này, có thể còn phải chôn cất cùng với nó.

Dưới ánh trăng, anh từ từ mở lòng bàn tay mình ra, bên trong là một chiếc răng nhỏ xíu nằm im lìm.

Hiện trường vụ nổ, ngọn lửa lớn nuốt trọn tất cả, chỉ còn một chiếc răng này.

Cảnh sát nói, đã không tìm thấy thi thể cô, vì có thể bị đè nát rồi, thiêu sạch rồi, chỉ có chiếc răng bị văng ra này thôi, chỉ cần sau hai năm, họ có thể lấy chiếc răng đã qua xét nghiệm ADN làm bằng chứng kết luận tử vong.

Hai năm sau, một mạng người, vài câu nói, một tờ giấy trắng, được đóng dấu nhẹ nhàng.

Đáng buồn cười nhất là, “Hai năm? Trời ạ? Thế thì con trai tôi phải đợi hai năm nữa mới có thể tái hôn sao?”

Một câu nói của mẹ, khiến ánh mắt của tất cả những người có mặt ở sở cảnh sát đều quay sang nhìn anh, như thể anh là kẻ phóng hỏa.

Anh lại uống một ly nữa, dần dần, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, hơi men quá nhiều khiến đầu óc anh bắt đầu mơ màng, hơi thở làm mũi anh cảm thấy nhột nhột như thể ai đó đang cọ quẹt mây sợi tóc đen không ngắn không dài của cô vào mặt anh, bên tai là hơi thở đều đều của ai đó, có ai đó đang nở nụ cười ngọt ngào đang chuẩn bị gọi anh dậy, từ từ đưa tay về phía anh, đôi mắt trong veo nhìn anh chăm chú, tỏa tia sáng ấm áp.

Trong không khí, hình như có ai đó đang nũng nịu, muốn ngoắc tay, đóng dấu với anh.

Khóe môi anh mỉm cười, anh giơ ngón cái ra.

Không bao giờ là xa.

Anh mở mắt, ở nơi chưa kịp đóng dấu, quả nhiên, chỉ có ngón tay anh đang lơ lửng trong không khí.

Anh không có bất kỳ cảm xúc nào, mắt cũng chẳng buồn chớp.

Anh không bắt ngờ, người không tin ma quỷ sẽ chẳng bao giờ gặp phải ma quỷ.

Trước đó rất lâu, cô đã từng nói như vậy.

* * *

Tháng Mười Hai, đêm trước Giáng sinh.

Cô nói đúng, không có cô, anh vẫn sống rất tốt.

“Hiện nay thị trường điện ảnh Trung Quốc đang hình thành hai cực, điện ảnh có giáo dục tư tưởng, trừ phi được nhà nước trợ vốn, nếu không, cơ hội sống được trong thời buổi kinh tế thị trường này là rất khó, ngược lại là những phim điện ảnh kiểu mì ăn liền, chất lượng kém, vốn đầu tư ít, nhưng lại bán được vé. Mọi người có từng nghĩ vì sao lại xuất hiện hiện tượng này không? Phải giải quyết hiện tượng này như thế nào về bản chất?...”

Trong hội nghị, logic, lập trường rõ ràng, anh chủ trì rất thành công.

“Nghỉ ngơi lâu như vậy, tinh thần anh, sự quyết đoán của anh quả nhiên đã trở lại, không hổ là Hứa Ngạn Thâm.” Sau khi hội nghị kết thúc, các cổ đông vỗ vai an ủi, “Xin chia buồn chuyện vợ anh.”

Về bình thần vẫn không hề thay đổi trên gương mặt anh.

“Nghe nói cha anh đã quyết định viết di chúc, hơn nữa tháng sau sẽ công khai chỉ định người thừa kế công ty, chúng tôi nghĩ chắc chắn sẽ là anh!” Một số nhà đầu tư hợp tác từ rất lâu, các đạo diễn dày dặn kinh nghiệm đều tranh nhau tán dương, “Chúng tôi tin Hứa thị do anh điều hành sẽ đưa điện ảnh Trung Quốc lên một tầm ới.” Bây giờ, vị trí hiện nay trói tay trói chân anh, có rất nhiều chuyện thật sự không thể quyết định được.

Anh về văn phòng, Hạ Hà đã ở đó đợi anh.

“Sao trở lại với công việc nhanh như vậy?” Hạ Hà nhún mày.

Mới hai tháng thôi mà.

“Anh muốn đi du lịch cho khuây khỏa không? Em có thể đi cùng anh?”

Đám cháy đó quá đột ngột, nhưng đột ngột hơn là, một người đang sống sờ sờ ra đấy bỗng nhiên biến mất khỏi thế gian này, dù bạn đã lật tung cả thành phố này lên cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào. Khả năng duy nhất chính là...

Thẩm Chúc Tâm đã chết, đến thi hài cũng đã cháy thành tro.

“Không, công việc rất bận.” Thái độ anh rất vô tình.

Thật ra, anh vốn là người vô tình, lạnh nhạt, lạnh nhạt đến độ chính anh cũng ngạc nhiên.

Thì ra, dù cô có là người anh yêu nhất, chết rồi, anh cũng không thấy buồn.

Hạ Hà lặng lẽ nhìn ánh mắt u ám đang chăm chú vào đồng công văn trên bàn.

Cô đành nở nụ cười, đề nghị, “Hôm nay là đêm Bình an, chúng ta ra ngoài uống vài ly nhé.”

Anh ngược mắt lên, nhìn thấu cô, “Hạ Hà, anh rất ổn, không cần ai ở bên cạnh đâu.”

“Cho em xin đi, là em cầu anh đi cùng em, một đêm náo nhiệt thế này, gái già một mình rất đáng thương đó!” Hạ Hà giả vờ không vui nheo mắt lại, hai tay khoanh trước ngực, “Một câu thôi, đi hay không? Nếu không đi, em sẽ đến nhà anh đại náo cho đến khi anh chịu ra ngoài!”

“Anh đã có hẹn rồi.” Thái độ anh rất phớt lờ.

Có hẹn? Có thể nào?!

Hạ Hà đang định nói gì đó, thì cửa văn phòng bật mở.

Hứa Cẩm Lễ chống nạng, mặt nghiêm khắc bước vào, trầm giọng nói, “Ngạn Thâm, cha có chuyện muốn nói với con.”

Hạ Hà nhìn thấy hai gương mặt kiên định, nghiêm khắc giống hệt nhau, biết ý đứng dậy, “Dượng, anh họ, cháu ra ngoài trước...”

“Hạ Hà, cháu ở lại đi, dù gì sớm muộn cũng là người một nhà, không có gì không nghe được.” Hứa Cẩm Lễ ngồi xuống ghế sofa.

Vì ẩn ý không giấu giếm trong lời nói của cha, anh nhún mày, nhưng vẫn ngồi xuống trước mặt cha.

Hạ Hà tỏ ra gượng gạo nhưng vẫn ngồi lại.

“Con có thể giải thích vì sao lại lấy danh nghĩa cá nhân mua lại tòa soạn đó không?” Mặt Hứa Cẩn Lễ đầy uy nghiêm, không vui hỏi vấn đề thứ nhất.

Hứa Ngạn Thâm mua lại tòa soạn là có ý muốn ra ngoài lập nghiệp?

Hạ Hà kinh ngạc nhìn anh.

Sao cha biết nhanh thế nhỉ? Quả nhiên, không chuyện gì có thể lọt ra khỏi tầm mắt của ông.

Anh bình thần nhìn cha, “Chỉ là đầu tư mà thôi.”

“Đầu tư? Mấy anh em các con mua nhà, mua đất, mua cổ phiếu ta đều có thể không quan tâm, nhưng không được mua công ty!” Hứa Cẩn Lễ lớn giọng dạy dỗ anh, “Đại nghiệp nhà chúng ta rất lớn, cần nhiều nhân lực vật lực tinh lực đầu tư vào sự nghiệp gia tộc chúng ta lẽ nào con không biết, ở đâu ra cái kiểu phân tâm học đòi trẻ con tạo nghiệp riêng! Thật hồ đồ!”

Anh im lặng, mím môi.

“Thế này đi, mua thì đã mua rồi, con chuyển nhượng lại tòa soạn đó cho công ty theo giá thỏa thuận ban đầu, chuyện này coi như kết thúc ở đây.” Hứa Cẩn Lễ ra lệnh.

Nhưng lần này, đứa con trai vốn luôn nghe lời vẫn giữ vẻ im lặng.

Trầm ngâm ít phút, sau đó, từ miệng anh thốt ra một chữ, “Không.”

Không?

Hứa Cẩn Lễ kinh ngạc, nhìn con trái bằng ánh mắt không thể tin nổi.

“Tòa soạn vẫn đang trong giai đoạn bàn giao, tháng sau mới chính thức đổi chủ.” Anh bình thần nói, “Con sẽ sắp xếp thời gian hợp lý, cha không cần lo lắng đâu ạ.”

Ý của anh là vẫn sẽ đích thân quản lý tòa soạn?

“Hồ đồ.” Hứa Cẩn Lễ tuổi đã cao, ngực lên xuống nặng nhọc vì khó thở.

Ông không dám tin, người ngồi trước mặt mình lại là đứa con trai mà mình coi trọng nhất.

“Hứa thị, con không cần nữa sao?” Hứa Cẩn Lễ uy hiếp anh.

Ông có lòng tin, ngoài đứa con cả không có chí tiến thủ ra, đối với những đứa con trai khác của mình mà nói, Hứa thị là ước mơ của chúng.

Anh nhìn cha, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Hứa Cẩn Lễ luôn cảm thấy đứa con trai thứ ba là đứa có năng lực nhất, cũng là đứa nỗ lực nhất trong đám con của mình, ông luôn tự cho rằng dưới sự giáo dục khắt khe của mình, mọi việc đều nằm trong tay ông.

Nhưng hôm nay, ông lại có cảm giác hoang mang như sắp mất đi thứ gì đó quý giá.

“Cha, con rất mệt.” Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, anh đứng dậy, đi về phía bàn làm việc, nhẹ nhàng nói tiễn khách.

Hứa Cẩn Lễ trừng mắt nhìn con trai, không chịu ra về.

“Nghe nói gần đây con rất thân thiết với Vương Đan, con gái của chủ tịch Vương bên tập đoàn Cực Thịnh, còn hẹn hò mấy lần nữa đúng không?” Câu nói này của Hứa Cẩn Lễ khiến Hạ Hà nhìn anh kinh ngạc.

Cô không dám tin vào tai mình quay sang nhìn anh.

Hẹn hò? Cô có nghe lầm không?

“Ban đầu là mua lại tòa soạn khởi động tay chân, sau đó, con đến cả ngành xây dựng cũng có hứng thú chen chân sao?” Hứa Cẩn Lễ nạt con trai, “Dĩ tâm đừng có lớn quá, cái gì cũng muốn nhúng tay vào, rồi sẽ mất tất cả thôi!” Hành vi của con trai khiến ông khởi tâm đề phòng.

Anh vẫn chăm chú vào công việc của mình, không ngẩng đầu lên, “Con không muốn thứ gì cũng nhúng tay vào nhưng con có quyền tự do kết bạn của mình.”

“Tự do? Một Thẩm Chức Tâm vẫn chưa đủ sao?” Ông gõ mạnh chiếc nạng gỗ xuống sàn, đầy vẻ bất mãn.

Ông vẫn còn đang đương quyền mà con trai đã dám đối xử với ông như vậy!

Mất anh, vì ba chữ đó, khựng lại, thần sắc lạnh lùng hơn.

“Trước đây, con nhất định phải lấy bằng được Thẩm Chức Tâm, ai khuyên nủ cũng không nghe! Được, con bé đó tuy gia thế bình thường, nhưng tính tình ngoan ngoãn, cha mẹ không phải bậc đại phú đại quý nhưng cũng là dân có học thức, trình độ, còn con bé Vương Đan ở Cực Thịnh đó có được không? Sống lang chạ, không biết bị bao thằng đàn ông cười lên người rồi, con mà kết giao với nó, thì quá mất mặt Hứa gia chúng ta!” Đứa con trai ông xem trọng nhất, chưa bao giờ làm ông lo lắng trong công việc, thì đời sống tình cảm lại khiến cho ông không còn lời nào để nói.

“Ngạn Thâm, anh đang qua lại với Vương Đan thật à?” Nghe rõ ràng nội dung hai cha con đang tranh cãi, Hạ Hà rùng mình, ánh mắt kinh ngạc.

Anh không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu.

“Ta không quan tâm con nghĩ thế nào, ta đã nói chuyện với bác Hạ định ngày rồi, hai mươi tháng sau con với Hạ Hà sẽ đính hôn!”

Một tin còn động trời hơn nữa.

Anh kinh ngạc, Hạ Hà cũng chẳng khá hơn là mấy.

“Không được!” Hạ Hà kích động đứng phắt dậy, “Bây giờ không được!”

Không thể! Chức Tâm còn chưa biết sống chết thế nào.

“Cha, cha muốn con phạm trọng tội sao?” Anh nhú mày, nhẹ giọng cảnh cáo cha mình đừng ép người quá đáng.

Chàng trai trẻ, phản đối vô hiệu.

Hứa Cẩm Lễ bá đạo không cho phép bất kỳ ai lên tiếng, “Chính là vì biết cuộc hôn nhân giữa con và Thẩm Chức Tâm chưa thể kết thúc ngay, nên con với Hạ Hà không thể tổ chức đám cưới, cha với bác Hạ đã bàn bạc rồi, để tránh người ta lời ra tiếng vào, lễ đính hôn làm đơn giản là được rồi.”

“Vậy là, chỉ mới đính hôn, chưa phải tái hôn nên con không thể báo cảnh sát bắt mình ư?!” Nụ cười mỉa mai hiện lên trên khóe môi anh.

“Hứa Ngạn Thâm, Chức Tâm đã chết rồi!” Hứa Cẩm Lễ quát lên giận dữ, “Dù con có chấp nhận hay không, nó cũng đã chết rồi! Con phải nghĩ đến tương lai của mình chứ!”

Nụ cười mỉa mai trên môi anh đông cứng lại.

“Phía cảnh sát chỉ nghi ngờ mà thôi.” Anh không thừa nhận.

“Nếu nó còn sống, con cũng không thể tìm ra nó, nó đâu có liên lạc với con đúng không?” Hứa Cẩm Lễ phớt bầy hiện thực trước mặt con trai, “Con đâu phải là không đi tìm! Cả thành phố này đã bị con lật tung lên hết rồi, đến cha mẹ nó con cũng ngày đêm cho người theo dõi, nhưng, con có tin tức của nó không?! Một người, nếu không phải đã chết thì có biến mất không để lại chút dấu vết nào như vậy không? Nếu nó chưa chết, vì sao không tìm con, vì sao không báo bình an cho con biết?”

Từng câu từng chữ của cha như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim anh.

Mặt không chút cảm xúc, anh siết chặt cây bút trên tay, cây bút như muốn gãy làm đôi.

“Đám cháy đó, vụ nổ đó, khiến cả tòa nhà đều bị thiêu rụi hoàn toàn, nó có thể thoát ra rồi mà không bị thương không?”

Mặt anh đanh lại.

“Dù nó thoát ra ngoài được, còn bệnh viện lớn nhỏ nào trong thành phố mà con chưa tìm đến? Cái làng đó, còn nhà nào con chưa từng hỏi qua? Không có ai cứu mang nó, không có ai bị thương được dân ở đó cứu! Con không nghe lời viện trưởng đó nói sao, trước tiếng nổ cuối cùng, nó như ngầy ngầy dại dại, ngồi bệt trên sàn nhà đã không còn muốn thoát thân! Mọi người đều nghi ngờ nó muốn tự tử vì con sống chết cũng không chịu ly hôn, chứng trầm cảm của nó mới phát tác trong trận hỏa hoạn đó!” Từng lời từng chữ của Hứa Cẩm Lễ sắc bén như dao cứa vào tim anh.

Nó là muốn tự tử!

Nét mặt anh không chút biến đổi.

“Dượng, dượng đừng nói nữa!” Hạ Hà vội vàng ngăn lại, van nài.

Tuy là sự thực nhưng nói ra thì quả thật rất quá đáng.

“Các người đi ra hết đi, có được không? Nghỉ phép lâu như vậy, bây giờ con rất bận.” Anh chỉ vào đồng công văn chất cao như núi trên bàn.

“Ngạn Thâm...” Hạ Hà lo lắng cho anh.

Từ khi sự việc xảy ra cho đến giờ, anh quá bình tĩnh.

Anh nhìn thẳng cô, “Anh rất ổn.”

Cô không nói gì.

“Có thể ăn, có thể ngủ, cũng có thể làm việc, thế thì em có gì phải lo lắng chứ?” Anh thờ ơ.

Cảm giác mất đi người mình yêu thương nhất là gì?

Anh chỉ có thể nói, mất đi là một quá trình rời xa nhau.

Còn anh, trong quá trình đó, rất ổn, rất bình thản.

Hết giờ làm, anh về nhà, vừa tắm xong.

Đinh đoong!

Chuông cửa bị ấn từng chập từng chập liên hồi.

Tim anh thất lại, nhà anh đã rất lâu rồi không nghe thấy tiếng chuông cửa.

Trước đây, có người, biết anh ở nhà, chẳng bao giờ dùng chìa khóa của mình để mở cửa, chỉ thích ấn chuông hoặc đập cửa rầm rầm.

Mặc áo choàng tắm vào, anh bước nhanh xuống lầu.

Cửa lịch kịch mở ra, tầm nhìn rộng mở.

“Hứa Ngạn Thâm, em mang một chai rượu vang đến cùng anh đón Giáng sinh đây này!” Một chai rượu vang đựng đưa trước mắt anh, nụ cười xinh tươi lấp ló phía sau.

“Là em à.” Nét mặt anh bình thản trở lại.

“Ấy, anh đang đợi ai à? Nhìn thấy em thất vọng thế sao?!” Cô cố ý trêu chọc anh bằng giọng giận dỗi.

Còn như không phải người mà anh đang đợi, cô cũng cảm thấy có lỗi.

Không mời mà đến, Hạ Hà bước vào nhà anh. Nhà anh rộng khoảng ba trăm, không gian rộng rãi được trang hoàng rất phong cách.

Phòng khách, một chiếc sofa màu sắc nhã nhặn phối hợp với mấy chiếc gối ấm áp được làm thủ công, chiếc bàn nhỏ xinh xắn, tinh tế phối với bốn chiếc ghế thấp bằng thủy tinh, phía trên trần nhà là chiếc đèn đủ màu sắc sắc sỡ.

Nhà anh rất ấm áp, vừa bước vào đã cảm nhận được, nữ chủ nhân của nhà này chắc chắn đã tiêu tốn không ít tâm sức.

Nhưng, bây giờ lại có cảm giác lạnh lẽo, trống trải khó nói thành lời.

“Sao em lại đến đây? Chút nữa anh phải ra ngoài rồi.” Anh nhú mày, có chút bất ngờ.

“Anh không đi bar với em, em dành mang rượu đến đây!” Hạ Hà nhún vai, giả vờ không hiểu ý tiễn khách trong câu nói của anh, đi thẳng vào nhà bếp tìm hai chiếc ly chân cao, mở chai rượu, rót vào ly.

Anh cầm lấy ly rượu, ngồi xuống sofa, “Em đã đến rồi, đúng lúc có chút chuyện, chúng ta cần nói với nhau.” Có những chuyện không thích hợp nói ở công ty.

Hạ Hà uống cạn trước, hồi lâu mới chậm rãi hỏi: “Chuyện gì?”

“Chuyện hôn sự của chúng ta.” Anh nhú mày, “Em về nhà nói với bác Hạ là sẽ không có lễ đính hôn.” Chuyện thật hoang đường.

“Em đã nói rồi nhưng họ rất cương quyết.” Hạ Hà chẳng biết làm sao.

Không thể tìm được tiếng nói chung trong chuyện này với người lớn, cha cô đã nhấm Hứa Ngạn Thâm từ rất lâu rồi, nên không muốn vuột mất cơ hội này.

“Anh sẽ không đến đâu.” Làm mà như không làm, anh không muốn cô đến lúc đó bị xấu mặt.

Nghe nói thế, Hạ Hà cười bất lực, “Đến lúc đó hẵng nói.”

Cô hướng về anh nâng ly.

Anh uống cạn, sau đó lại rót ỉnh một ly.

Một ly đầy nổi cô đơn.

“Bụng đói uống rượu không tốt, chắc là chưa ăn tối phải không, em đi làm chút gì nhé!” Không đợi anh phản đối, Hạ Hà đã làm theo ý mình, chạy vào bếp.

Cô mở tủ lạnh, sưng người, bên trong trống rỗng, một chai nước suối cũng không có.

Cô kéo kệ bếp, không có gạo cũng chẳng có mì, ngoài mì gói ra, chẳng có gì hết.

“Em đừng làm nữa, anh phải đi bây giờ rồi.” Anh nhắc cô.

Trong nhà, chẳng có gì để cô nấu cả.

“Anh đi đâu?” Hạ Hà quay lại hỏi.

Vừa nãy, ngón tay cô chạm vào kệ bếp, mới kinh ngạc phát giác, mặt kệ đã đóng một lớp bụi.

Anh đã bao lâu không gọi người giúp việc đến dọn dẹp căn nhà này rồi? Người giúp việc đâu? Cũng bị anh cho nghỉ việc rồi ư?

Có lẽ, căn nhà này giống với anh bây giờ, bề ngoài thì chẳng có gì khác thường, thật ra chỗ nào cũng đầy bụi bặm.

“Có hẹn ăn tối.” Tuy còn một ít thời gian nhưng anh vẫn hy vọng cô có thể ra về.

“Vương Đan?” Giọng Hạ Hà hơi khàn đi.

Anh lạnh lùng gật đầu.

“Ngạn Thâm, anh thế này là thế nào?” Hạ Hà lo lắng, “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Cô càng ngày càng không thể hiểu nổi anh.

Mây nhú lại, anh tỏ vẻ không muốn trả lời.

“Anh đã quên Chức Tâm rồi sao? Chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm chứ! Một ngày không tìm thấy, chúng ta không thể bỏ cuộc!” Vì sao, anh lại bắt đầu có bạn gái mới rồi? Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Mặt anh đan lại, mãi một lúc sau, anh mới hỏi bằng giọng rất u ám, “Em cảm thấy... có khả năng tìm được cô ấy sao?”

Hạ Hà bị anh hỏi, ngần ra, không biết phải trả lời thế nào.

Chẳng ai dám chắc chắn Chúc Tâm vẫn còn sống cả.

“Thật ra, em cũng như anh đều biết rất rõ, cô ấy chết rồi, cho dù chúng ta có lừa người dối mình thế nào chẳng nữa, cũng phải chấp nhận thôi.” Anh bình thản nhếch môi, đôi mắt đen hình như có gì đó đang vỡ vụn trong đáy mắt.

Cha nói rất đúng, là anh dồn chết cô.

“Thật ra, anh cũng rất muốn đi tìm cô ấy.” Anh cười khẽ.

“Em biết tâm nguyện duy nhất hiện giờ của anh là cô ấy trở về, trở về bên cạnh anh.” Hạ Hà đành mù quáng an ủi anh.

Anh lắc đầu nhẹ, “Không, tâm nguyện duy nhất hiện giờ của anh là còn kịp để nói một câu.”

“Câu gì?” Hạ Hà sững sốt nhìn anh chằm chằm.

“Anh hy vọng kịp nói với cô ấy, anh không hận cô ấy, cô ấy được tự do rồi.” Anh bình thản nói, “Nhưng, anh với em đều biết, anh đã không còn cơ hội này nữa.”

Giọng của anh, vẫn bình thản như thế, nhưng cô lại cảm thấy, một nỗi đau sâu sắc, mãnh liệt đang đè nặng trong anh.

Thật ra, cô hy vọng anh bộc phát ra thì hơn.

“Ngạn Thâm, anh phải đối diện với trái tim mình! Chẳng có ai bắt anh phải giả vờ bình thản, muốn khóc thì cứ khóc đi, chẳng có ai cười anh hết...” Hỉ nộ ái luyến, là phản ứng thường tình nhất của con người.

Hạ Hà cảm thấy bối vì anh như thế nên tim mình đau nhói.

“Người đã chết rồi, còn khóc làm gì nữa.” Nhưng anh lại tự mĩa mai mình, “Là anh dồn cô ấy đến chỗ chết, mà còn khóc nữa thì chẳng khác nào mèo giả vờ khóc chuột.”

Nghe thấy thế, Hạ Hà kinh ngạc tột độ, “Ngạn Thâm, anh đừng nghĩ như vậy!”

Anh vẫn như vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên.

Anh lại rót rượu vào ly mình, Hạ Hà vội vàng ấn lấy tay anh.

Bụng đói uống rượu chẳng khác nào tự hành hạ bản thân.

Nhưng, anh nhẹ nhàng gạt tay cô ra, “Hạ Hà, anh chịu đựng đủ rồi! Đã chịu đựng đủ cảm giác tỉnh táo này.” Tỉnh táo nhớ về một người, tỉnh táo cảm nhận nỗi đau giày vò, tỉnh táo khiến ngực anh biến thành băng giá.

Hạ Hà xót xa nhìn anh, vì sao, cô cảm thấy mắt anh đã không còn nhìn thế giới này nữa, linh hồn anh đã rơi vào một thế giới tối tăm khác.

Còn nữa, vì sao người anh chọn là Vương Đan - con gái của tập đoàn Cực Thịnh?

Hạ Hà bắt đầu lo lắng bất an, cô luôn cảm thấy mắt anh đang giấu điều gì đó, khiến cô rung mình sợ hãi.

* * *

Đêm Giáng Sinh.

Trong nhà hàng sang trọng, ngồi đối diện với anh là một cô gái xinh đẹp thân hình bốc lửa, trang điểm lộng lẫy, chiếc áo cổ chữ V khoét sâu khoe bầu ngực căng tròn đầy khiêu khích với cánh mày râu.

Cánh đàn ông ở các bàn bên cạnh đều len lén liếc nhìn cô.

Vương Đan tự tin ngồi thẳng lưng ưỡn ngực về phía trước, ánh mắt cô bạo dạn nhìn người đàn ông ngồi đối diện đang rất thản nhiên, điềm tĩnh trước nhan sắc của cô.

“Thật nhức đầu, sau khi cô nhi viện bị cháy, cảnh sát cuối cùng cũng không hỏi tới hỏi lui nữa nhưng cánh truyền thông vẫn cứ xoay quanh đề tài này mãi.” Vương Đan điệu đà.

Từ sau vụ án cô nhi viện bị cháy đến giờ, người ngoài và cảnh sát luôn hướng ánh mắt hoài nghi về phía tập đoàn Cực Thịnh, suy cho cùng, chuyện này quá trùng hợp, nhưng họ làm quá kín kẽ, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Anh bình thản nói, “Có gì phải lo lắng đâu, họ muốn nói thì cứ để họ nói, dù gì tập đoàn Cực Thịnh cũng thừa sức để dẹp im chuyện này mà.”

“Anh không ra mặt giúp em sao?” Vương Đan lắc lắc cánh tay anh, “Chúng em thật oan ức mà!”

Truyền thông là lĩnh vực anh rất có thể lực.

Anh nhìn cô bằng thái độ vô cùng hồ hững, rất lâu sau mới trả lời, “Tôi không tiện ra mặt.”

“Cũng đúng, dù gì vợ anh cũng đã chết trong trận hỏa hoạn đó.” Vương Đan giả vờ quan tâm, cũng không miễn cưỡng anh.

Cô cũng biết, Hứa Ngạn Thâm mà ra mặt, tính chất của vụ này có thể khác trong mắt cảnh sát.

Mưu sát tội nặng hơn phóng hỏa.

“Nhưng em thật không hiểu nổi, trước đây anh luôn miệng nói yêu Chúc Tâm, vậy mà bây giờ, chúng ta đã phát triển đến mức này rồi.” Khóe môi gợi cảm của Vương Đan nở nụ cười mà như không cười.

Anh chẳng tỏ thái độ gì, tiếp tục tập trung vào thức ăn trong đĩa.

“Anh có phải là quên cô ấy quá nhanh không?” Vương Đan cười trộm, không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào chứng minh sức hút của mình.

Anh đặt dao nĩa xuống, vừa thong thả lấy khăn ăn lau tay vừa từ tốn nói, “Từ lâu, tôi đã nói với cô ấy, nếu cô ấy dám chết, tôi sẽ lập tức tái hôn.”

Ồ? Vương Đan hứng thú, “Vì sao? Người đàn ông bình thường không phải nên tỏ vẻ đau khổ trước, đợi ba năm nữa mới tái hôn sao?” Người của xã hội thượng lưu không phải thích giả tạo sao?

“Vì, nếu cô ấy chết, cô ấy sẽ biến thành chất độc trong người tôi, tôi bắt buộc phải loại bỏ cô ấy, mới có thể đi con đường của mình.” Anh lạnh lùng nói.

Thật tàn nhẫn.

Nhưng, cô thích!

Cô thích cách nói của anh, thích sự sắc sảo của anh, càng thích vẻ vô tình của anh.

“Chết thật, cô ấy mà nghe được lời này của anh, nhất định sẽ không phục, khóc lóc ở dưới đó cho xem!” Vương Đan cảm thấy vui sướng.

Vì câu nói của cô, mắt anh trở nên thâm sâu khó dò, “Đúng vậy, cô ấy sẽ... không phục!”

“Nói ra thật đáng tiếc, cô ấy còn trẻ thế đã qua đời.” Vương Đan giả vờ thương tiếc.

“Đúng,... cô ấy mới hai mươi tám tuổi, cuộc sống tự do còn chưa kịp bắt đầu...” Ánh mắt anh càng thâm trầm.

“Hay nói chuyện khác vui hơn đi.” Vương Đan gợi cảm nghiêng đầu, mái tóc quăn gọn sóng, từ vai cô rủ xuống, cô chồm người về phía anh, lấy ngón tay nghịch ngợm cà vạt anh, khiêu khích, lần đầu tiên tự tin thốt ra lời mời mọc, “Tối nay... qua đêm ở chỗ em nhé?”

Cô rất hiếu kỳ, năng lực tình dục của anh có khỏe như năng lực làm việc của anh không?!

Anh nhìn cô một cái, đáy mắt không chút gọn.

“Được.”

62. Chương 63

Anh nhìn khắp lượt xung quanh.

Phòng khách bốn bề đều là gương, có thể nhìn thấy vô số mình trong đó khiến thị giác như muốn hoa lên, một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng cực đại, kệ CD cực đẹp, thể hiện sự theo đuổi cuộc sống giàu có của chủ nhân.

Bước vào trong, phía tường nối liền với phòng khách treo một bức ảnh nghệ thuật cực lớn.

Nude nửa người.

“Đẹp không? Vóc dáng em rất đẹp phải không?!” Chỉ tấm hình nude nửa người của mình, Vương Đan mờ ám chu môi thổi vào tai anh.

Chưa từng thấy người phụ nữ nào yêu mình và phóng dăng như thế.

Anh nhú mày, bước tới trước, không thể ngăn được cảm giác muốn kéo giãn khoảng cách giữa anh và cô ta.

“Anh hình như không được thoải mái nhỉ!” Vương Đan mím môi cười, “Vậy chúng ta nghe nhạc nhé...” Thân hình uốn éo như một con rắn gợi cảm, điệu đà đi về phía quầy rượu nhỏ.

Rót hai ly rượu vang, mỗi người một ly.

Nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly, mắt anh càng u tối.

“Uống rượu trước đã...” Ngậm thành ly, Vương Đan nở nụ cười khiêu gợi.

Anh như đang suy nghĩ gì đó.

“Không thích uống rượu sao? Thế chúng ta trực tiếp...”

Nhìn thấy anh hiếm khi “dịu dàng” như thế này, Vương Đan sung sướng, ngoặt tay ra sau kéo phéc mơ tuya trên chiếc đầm đang mặc trên người, định khoe cơ thể đầy tự hào của mình.

“Đi tắm trước đi, tôi thích phụ nữ sạch sẽ lúc bắt đầu và sạch sẽ sau khi kết thúc.” Anh cuối cùng cũng lên tiếng, không ngọt không nhạt.

Thấy anh nói như vậy, dáng vẻ vẫn trầm tư, bất động, không có vẻ gì là hấp tấp, háu đói muốn vồ ngay lấy, Vương Đan đành ngừng lại.

Có bệnh ưa sạch sẽ sao?

“Vậy em đi tắm trước nhé.” Cô nở nụ cười dịu dàng như nước.

“Ừm.” Anh ngồi ở quầy bar, nét mặt bình thản, nhấp rượu một mình.

.....

Nửa tiếng sau, Vương Đan tắm xong, xịt nước hoa, trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc áo ngủ gợi cảm cột dây hờ hững ở thắt lưng, áp sát vào anh.

Còn anh vẫn dáng vẻ đó.

Không vồ vập cũng không cự tuyệt.

“Uống ly rượu trước đã, làm ấm cơ thể.” Anh đẩy ly rượu vang cho Vương Đan.

Wương Đan cười, không biết xấu hổ, “Làm ấm tình cảm chứ?!” Đàn ông đều như thế, hy vọng người phụ nữ có thể hết mình trên giường.

Dù không có men rượu cũng có thể rất hết mình mà, cô sẽ cho anh biết thế nào gọi là “công phu” nhưng Vương Đan vẫn cười uống cạn ly rượu.

“Ngạn Thâm, hôm nay, anh muốn... chơi thế nào...”

Anh không trả lời.

Vương Đan vận vẹo, uốn éo áp sát vào anh, anh cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Biết không, hôm nay cô nói rất đúng, Chúc Tâm mới hai mươi tám tuổi, chết rồi, thật đáng tiếc.” Anh thông thả nói.

Không khí đang lãng mạn như vậy tự dưng nhắc đến người chết làm gì?

Vương Đan có chút không vui, nhưng, không dám biểu lộ, vì dù gì Hứa Ngạn Thâm cũng là người vô cùng cao ngạo, thời gian này toàn là anh chủ động hẹn cô, cô ngoài vui sướng ra còn cảm thấy rất thỏa mãn, hân hoan.

“Lần đầu tiên chúng tôi quan hệ, cô ấy tưởng rằng tôi đã say, thật ra tôi lừa cô ấy, người say như một chú mèo nhỏ là cô ấy mới đúng. Lúc đó, tôi đã có cảm tình với cô ấy rất lâu rồi, khi cô ấy gần gũi với Từ Nhân Thư, tôi cảm thấy rất khó chịu... Tôi và cô ấy là người của hai thế giới, cả hai đều không thể từ bỏ những cố chấp trong thế giới của mình, miễn cưỡng sống cùng nhau, chỉ mang lại khổ đau. Những điều này, tôi biết rất rõ nhưng tôi đó, tôi không đẩy cô ấy ra, tôi muốn cô ấy...”

“Chuyện cũ như vậy rồi, trí nhớ của anh cũng tốt thật.” Vương Đan cười khô khốc.

Nhưng anh không để tâm đến cô.

“Cô ấy rõ ràng là đau đến phát khóc, nhưng lại cười với tôi, lúc đó tôi chắc chắn rằng cô ấy thật sự thích mình. Tôi tưởng một khi đã thích rồi sẽ không thay đổi, nhưng thì ra không phải...”

“Tính tôi thật tệ hại, cũng rất ích kỷ, luôn ý là cô ấy yêu tôi, áp đặt cô ấy mọi thứ, mới có kết cục ngày hôm nay. Tôi thật sự nghĩ rằng, tình yêu sẽ không có ngày vơi cạn...”

Thì ra, anh cũng có lúc trở nên nói nhiều trước mặt người ngoài như thế này.

“Ngạn Thâm, chúng ta...” Có làm hay không vậy? Vì sao cứ nhắc Thẩm Chúc Tâm hoài?

Vương Đan không thể kiên nhẫn hơn được nữa, muốn đưa tay mân mê cơ thể anh, lúc khiêu khích anh mới kinh ngạc phát hiện ra, toàn thân mình không còn chút sức lực nào.

“Anh...” Cô kinh hãi.

Nhưng, anh vẫn bình thản, làm như không có chuyện gì.

“Cô ấy thích người khác, khăng khăng đòi ly hôn, tôi rất tức giận, vì sao cô ấy lại không nhìn thấy những cố gắng của tôi?”

Đợi đã!

“Ngạn Thâm, sao em lại...” Vương Đan rũ rượi nhìn anh.

Nhưng anh vẫn thờ ơ, “Dù tôi đã từng có một giây hận cô ấy, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự mong cô ấy chết.”

Là người thì ai cũng phải đến lúc chết.

Vương Đan muốn tùy tiện an ủi vài câu, nhưng nhượng nhượng môi mới phát hiện môi mình cũng tê dại đi.

“Vì sao cô giết cô ấy?” Anh quay sang, mặt lạnh tanh hỏi.

Hơi ẩm từ đôi mắt anh khiến người ta rét run, Vương Đan bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

“Anh... không phải... đang hiểu lầm đó chứ?” Mới một câu nói, đã khiến cô thở hổn hển.

“Cô ấy chỉ viết một bài báo phản ánh sự thật thôi mà, sao các người lại ra tay tàn ác như thế?” Nhưng, ánh mắt anh càng lúc càng sắc như dao.

“Hiểu... lầm... rồi!...” Vương Đan rùng mình, loạng choạng muốn bỏ đi.

Chết tiệt, cô làm sao thế này? Sao hai chân mềm nhũn không có chút sức lực nào thế này?

“Hôm nay cô nói không sai, cô ấy nhất định không phục khóc lóc ở dưới đó, dựa vào cái gì mà cô ấy phải nằm dưới đất một mình lạnh lẽo, còn bọn hung thủ các người lại tiếp tục ăn ngon ngủ yên, sống sung sướng như thế?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Ánh mắt lạnh lẽo, u ám của anh nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô sợ hãi đến thất sắc.

Vương Đan bắt đầu sợ hãi.

Thì ra, hôm nay Hứa Ngạn Thâm đến nhà cô, không phải là để lên giường với cô.

Cô kinh hoàng muốn kêu cứu nhưng phát hiện mình không còn sức lực để kêu.

“Cô đừng lãng phí sức lực nữa, tôi đã cho thuốc vào trong rượu rồi.” Anh thừa nhận rất dứt khoát, bình thản nói: “Vì tôi muốn giết cô để báo thù cho cô ấy!”

Thật đáng sợ! Không muốn!

Những giọt nước mắt cầu xin của Vương Đan trào ra, lăn xuống.

Nhưng, anh chẳng nhìn thấy gì hết, tất cả cửa sổ đã được đóng hết, anh đi vào nhà bếp, mở vòi khí gas.

“Xịt...”

Cả gian phòng khách đều ngập mùi tanh độc của khí gas.

Anh định đầu độc cô sao?

Vương Đan run cầm cập, sợ đến độ nước mắt nhoe nhoẹt, khó nhọc lên tiếng cầu xin, “Xin... anh... đừng...”

Đừng, đừng, cô không muốn chết!

Nhưng, cũng hít phải khí độc như cô, mặt anh vẫn lạnh lùng, “Sợ ư? Vì sao cô không nghĩ, có lẽ hôm đó Chức Tâm cũng rất sợ, cô ấy cũng không muốn chết?!”

Anh cúi xuống nhìn gương mặt tuyệt vọng của Vương Đan, “Cô ấy giống như một đứa trẻ, bề ngoài rất kiên cường nhưng thật ra rất yếu đuối! Cô ấy nói mình không sợ gì hết nhưng thật ra là gan thủ để, cái gì cũng sợ! Một cô gái bình thường như thế, cô ấy có thể cản trở gì các người chứ, vì sao cô không buông tha cho cô ấy? Vì sao không buông tha cho cô ấy?”

Thật ra, lời nói này, anh cũng đang không ngừng tự trách mình.

Vì sao không buông tha cho cô ấy? Vì sao không buông tha cho cô ấy? Nếu... nếu... anh sớm buông tay thì đã không phải hối hận như bây giờ.

Từng giọt nước mắt rớt xuống mặt Vương Đan.

Vương Đan mở to mắt, càng kinh hãi hơn.

Hứa Ngạn Thâm cũng khóc ư?

Thì ra, Chức Tâm chết rồi, anh không phải hoàn toàn không có cảm giác, ngược lại...

Đau đớn, tuyệt vọng, bất lực.

“Các người chắc chắn cảm thấy rất kỳ lạ, đất của cô nhi viện không biết đã được chuyển vào tay ai.” Anh bật cười, “Các người muốn xây dựng khu nghỉ mát à, vậy thì phải hỏi ý kiến chủ nhân của nó là tôi xem có chịu cho các người xây không nhé!”

Sau khi cô nhi viện bị cháy, viện trưởng cũng không dám ở khu đất hoang tàn đó nữa, thế là, anh mua lại với giá rất cao.

Tất cả những gì ở đó, anh đều không cho phép thay đổi!

“Các người muốn xây khu nghỉ mát à, còn tôi, tôi chuẩn bị xây mộ ở đó!” Anh cười gằn, “Chức Tâm đã chết rồi, tôi cũng phải xây “nhà” cho cô ấy chứ, cô ấy đã thích ở đó như vậy, thế thì nhà của cô ấy sẽ mãi mãi ở mảnh đất đó!”

Xây mộ ư? Vương Đan trợn mắt.

Miếng đất đó đáng giá bao nhiêu tiền, anh lại đi xây mộ, có phải là điên rồi không? Còn nữa, nếu anh xây mộ ở đó thì khu nghỉ mát làm sao mà bán được?!

“Còn cô, tôi cũng sẽ xây ‘nhà’ cho cô ở đó.” Anh hờ hững nói.

Không cần!

Vương Đan run lấy bầy.

“Em... không có... giết cô ấy... đều là do... thủ hạ của em...” Vương Đan định chối bỏ trách nhiệm, nước mắt sợ hãi không ngừng rơi.

Cô thật sự không biết lại thành lớn chuyện như vậy, cô chỉ muốn hù dọa Thẩm Chức Tâm mà thôi.

“Cô muốn nói, là thủ hạ của cô phóng hỏa à? Tôi đã phái người đi đánh què chân chúng nó rồi!” Nét mặt anh rất lạnh, nhưng lại lộ vẻ uất hận, “Dù gì loại người đó sống khỏe mạnh cũng chẳng để làm gì, chỉ để chịu tội thay cho cô mà thôi.”

Vương Đan há hốc miệng.

Anh... anh... anh lại đi thuê xã hội đen đánh người!

“Các người quá xem thường tôi rồi, các người có thể lực xã hội đen, tôi có tiền, muốn mua gì mà không được?” Anh cắn hận nói, “Tôi muốn một mạng người, cũng cùng lắm là vài trăm nghìn chứ mấy!”

Vương Đan rùng mình.

Anh nói không sai, không sai chút nào hết, thế giới này, có tiền là có thể điều khiển được cả ma quỷ! Đặc biệt là loại người cái gì cũng không sợ như anh!

“Tha... tha cho em đi...” Cô cố sức kéo tay áo anh, van nài cầu xin.

Cô không dám nữa, không dám hồ đồ như vậy nữa! Cô không muốn lấy trứng chọi đá, cô thua rồi!

Nhưng, anh lạnh lùng hất tay cô ra, cúi xuống nhìn cô gái đang nằm phủ phục trên quầy bar vùng vẫy với cái chết, đáy mắt đen của anh ánh lên điều gì đó khó hiểu, như thương cảm lại giống hận cô đến nỗi muốn dùng chân giẫm chết cô.

“Cô sai rồi! Cô sai ở chỗ tính ngộ quá muộn, giống như tôi vậy! Tôi đã từng cảm thấy, không có gì quan trọng bằng vị trí đó.” Anh vẫn cười rất nhạt, “Nhưng thì ra khi một con người ngay đến sống cũng không muốn nữa thì danh lợi địa vị chẳng là gì hết.”

Chức Tâm chết rồi, lòng anh trống trải, mỗi ngày anh không biết mình đang làm gì, có thể làm gì.

Cuối cùng anh quyết định vào đêm Bình an của lễ Giáng sinh sẽ tặng mình một món quà.

Vương Đan cố sức lắc đầu, nhưng chẳng thể thay đổi được gì.

Mùi khí gas trong phòng càng nồng nặc hơn.

Anh và cô ta hít thở nặng nhọc.

Ngực anh đau tức, cảm giác buồn nôn trào lên cổ họng.

Anh biết, tất cả đều đã đến lúc.

Anh bước tới bên cửa sổ, nhìn lần cuối cùng bầu trời đầy sao, trái tim như đã chết.

Anh lặng lẽ móc quẹt ga đã chuẩn bị sẵn ra, bật nắp.

Vì Hứa Ngạn Thâm có hẹn nên Hạ Hà bị anh “đuổi” ra khỏi nhà.

“Hạ Hà, anh chịu đựng đủ rồi! Chịu đựng đủ cảm giác tỉnh táo rồi.” Lời nói của anh lớn vồn trong đầu cô, khiến cô lo sợ.

Cô biết, hành vi này là không tốt nhưng Hạ Hà vẫn lái xe bám theo anh.

Cô lờ mắt nhìn cô gái diêm dúa như một con công, ổng ẹo, khiêu gợi trước mặt anh.

Còn anh lại không cự tuyệt.

Nhìn theo bóng họ thân mật rời khỏi nhà hàng, Hạ Hà giận tím người.

Không tự chủ được, cô cũng đi theo, theo đến chung cư, theo họ dừng xe, theo họ vào thang máy, sau đó, tận mắt nhìn thấy họ thân thiết đi vào một căn hộ của một tầng nào đó.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ cô đã nhìn lầm Hứa Ngạn Thâm rồi ư?

Hạ Hà cảm thấy rất đau khổ, năm đó, anh nói với cô, “Hạ Hà, chúng ta không hợp nhau, chúng ta dừng lại đây thôi.”, giống hệt cảm giác đau đớn đó.

Giơ tay, cô định nhấn chuông cửa, nhưng cô biết mình không có tư cách đó.

Cô không phải là gì hết, nhiều nhất cũng chỉ là đối tác làm ăn của anh.

Đứng ngây ra trước cửa, không thể gõ cửa, cũng không thể bỏ đi, cô cứ đứng thẩn thờ ở đó nửa tiếng đồng hồ.

Bên trong xảy ra chuyện gì, ai cũng có thể tưởng tượng ra được.

Anh có tự do của anh, cô không có quyền can thiệp.

Đang lúc cô hạ quyết tâm rời khỏi, thì đột nhiên, chiếc mũi nhạy cảm của cô ngửi thấy mùi lạ.

Là mùi khí gas!

Không màng đến phẩm giá, Hạ Hà vội vàng nằm xuống ngửi qua khe cửa.

Đúng thật là mùi khí gas!

“Ngạn Thâm! Hứa Ngạn Thâm!” Không thể nhấn chuông, nếu không có thể gây nổ.

Hạ Hà hối hả đập cửa.

“Ngạn Thâm! Hứa Ngạn Thâm! Khí gas bị rò rỉ rồi, mau chạy đi, mau chạy đi!” Cô gọi đến khàn cả giọng.

Mấy hộ kế bên nghe tiếng cô hét cũng kinh hoàng vội vàng chạy ra,

“Bịch” bên trong hình như có người ngã từ trên ghế xuống.

Cô vội vàng áp tai vào cửa.

Nhưng bên trong chẳng có bất kỳ tiếng động nào, cho dù là tiếng kêu cứu yếu ớt cũng không có.

Không bình thường, không bình thường!

Mới trong một thời gian ngắn, nếu có bị trúng độc thì cũng không thể không nói được lời nào như thế!

Trong đầu cô bỗng lóe lên một ý nghĩ.

Cô nhi viện bị cháy, Hứa Ngạn Thâm đi tìm Chúc Tâm khắp nơi, lo lắng đến phát điên lên.

Nhưng, thời gian trôi qua, cơ hội sống của cô dần dần trở thành con số không, anh đột nhiên bình tĩnh lại, rất bình tĩnh, giống như bỗng nhiên tê dại đi, chấp nhận sự thật tàn khốc này vậy.

Cô biết, anh bắt đầu điều tra nguyên nhân hỏa hoạn.

Vậy là, vậy là?...

“Hứa Ngạn Thâm, không thể được!” Hạ Hà sốt ruột, lo lắng đến sắp nổ tung.

Không phải là, không phải là...

Hàng xóm đã bắt đầu tìm quản lý chung cư.

Người ở ban quản lý vội vã chạy lên, “Chúng tôi đã thông báo với cứu hỏa, nhưng đợi cứu hỏa đến ít nhất cũng phải mười phút!”

Mười phút, mười phút, lại thêm phải phá cửa, thời gian dài như vậy cũng để căn phòng nổ tung rồi.

“Các người mau nghĩ cách đi!” Hạ Hà hoảng hốt gào lên.

Cô sợ, cô sợ...

Nhân viên của ban quản lý cũng phát hoảng, “Đúng rồi! Cha của cô Vương ở hộ này hình như ở lầu trên, tôi đi tìm ông ấy, xem ông ấy có chìa khóa nhà cô Vương không!”

.....

“Hu... hu... hu!” Vương Đan ngã nhào ra đất, cả người co rúm lại.

Chất lỏng màu vàng khai khai, âm ỉ loang trên chiếc váy ngủ gợi cảm của cô, chất lỏng từ giữa đùi cô chảy ra, ướt đầm nền nhà.

Anh quay người lại, bình thản nhìn cô gái khủng hoảng khi đối diện với cái chết, sợ đến nỗi tiểu cả ra quần.

“Hứa Ngạn Thâm, anh ra đi, em xin anh đấy!” Tiếng của Hạ Hà, cách một lần nữa, hét lên.

Tất cả, nên kết thúc rồi.

Chức Tâm đã chết, anh hận tất cả mọi người, hận loại người cứ tưởng mình ở trên cao, có quyền, có tiền thì dễ dàng kiểm soát được toàn cục, quyết định sự sống chết của người khác.

Nhưng anh bỗng phát hiện ra, mình cũng là loại người đó.

Thật ra, anh hận nhất chính là bản thân mình.

Nếu... nếu... nếu...

Nếu anh không khăng khăng cần một đứa con trai, không xuất hiện Lăng Lăng, nếu... nếu anh không giữ Nhan Hiểu Tinh ở lại, nếu... nếu... lúc cô đề nghị ly hôn, anh không ngang ngược, bắt cô phải nghỉ việc ở đài phát thanh, thậm chí phong tỏa mọi cơ hội tìm việc của cô, thì cô đâu phải vất vả, đâu phải cố gắng thể hiện mình trong công việc, càng không dẫn đến tai nạn chết người đó.

Nếu... nếu... tất cả chưa từng xảy ra.

Nếu... nếu... thế giới này có cỗ máy quay ngược thời gian thì tốt biết mấy.

Anh sẽ trở về năm năm trước, năm 2009, tiếp tục kiên định nắm tay cô, cho dù cả đời này không có con cái.

“Hứa Ngạn Thâm, anh ra đi! Em không cho anh chết đâu.” Hạ Hà vẫn cố gắng hét lên, nhưng chẳng có động tĩnh gì.

“Xoẹt” một tiếng, tiếng bật quẹt ga lạnh lùng phát ra.

Trong không khí, bắt đầu những âm thanh “lách tách” kỳ quái.

Anh định giơ cao bật lửa, ném nó về phía cô gái đó.

“Hứa Ngạn Thâm, Chức Tâm chưa chết!” Bên ngoài, Hạ Hà đột nhiên hét lên.

Trái đất, vì câu nói đó, hình như khựng lại trong một giây.

Tay anh đang giơ lên bỗng khựng lại.

“Cô ấy gọi điện cho em rồi! Gọi điện cho em rồi!”

Anh nín thở.

“Cô ấy không chết! Chỉ là bị thương rất nặng, cho nên, cho nên... cô ấy không có thời gian liên lạc với chúng ta.” Hạ Hà hoảng loạn, câu trước không khớp với câu sau, lời nói có rất nhiều sơ hở.

Mắt anh lóe lên tia mĩa mai, như vẫn rất lạnh lùng.

Anh tiến lại gần Vương Đan.

“Ngạn Thâm, em nói thật cho anh biết! Chúc Tâm, cô ấy... cô ấy... bị hủy dung nhan.”

Bước chân, khựng lại.

Để tăng tính thuyết phục, Hạ Hà nói, “Em quen nói với anh, thật ra em và Chúc Tâm quen nhau đã lâu, em tiếp cận cô ấy, còn xem cô ấy là bạn thân nữa!”

“Cô ấy bị thương rất nặng, diện tích bỏng trên mặt và cả người rất lớn, cô ấy rất tự ti, cho nên giấu mình, không muốn gặp ai hết!” Hạ Hà nói nhanh.

Anh sững sờ, hai chữ từ miệng bật ra, “Nói dối...”

“Anh ra đi! Em dẫn anh đi gặp cô ấy có được không?”, Hạ Hà nói, “Anh có thể động viên cô ấy đừng tự ti, anh vẫn rất yêu cô ấy! Nếu ngay đến anh mà cũng không có bất kỳ hành động yêu thương nào dành cho cô ấy, anh nói xem cô ấy sao còn hy vọng đối với cuộc sống này?”

Cô bị hủy hoại đến thế nào, anh đều yêu cô.

Nhưng, rất rõ ràng, đây chỉ là những lời nói dối của Hạ Hà để dụ anh ra ngoài mà thôi.

Tuy, khẳng định như vậy, nhưng anh phát hiện, tay anh không còn sức để giữ nút bật quẹt ga nữa.

“Hứa Ngạn Thâm, anh mà chết thì cô ấy phải làm sao? Vì giấu mình mà hại chết anh, cô ấy sẽ hối hận suốt đời! Anh nên biết, Chúc Tâm là người có chuyện gì cũng giấu trong lòng, nếu anh tiếp tục sai nữa, anh sẽ giày vò cô ấy đến chết!”

Giày vò cô ấy...

Anh thật sự không cố ý muốn giày vò cô, chỉ là vì, anh quá yêu cô.

“Hứa Ngạn Thâm, anh phải sống! Anh phải nói với cô ấy, anh buông tha cho cô ấy! Anh sẽ không tiếp tục giày vò cô ấy nữa! Có được không?” Hạ Hà hét lớn.

Câu nói này của Hạ Hà đánh mạnh vào trái tim anh, nét mặt vốn lạnh băng đã méo mó.

Nhưng, anh còn cơ hội không?

“Cô ấy chết rồi.” Anh nhìn lòng bàn tay mình.

Đôi tay này, cũng là hung thủ, hung thủ cùng hại chết cô ấy.

Hạ Hà thấp thoáng nghe thấy giọng nói yếu ớt của anh, “Cô ấy không chết! Em dám bảo đảm, em dám thề với trời đất, cô ấy không chết!” Tất cả do dự, tất cả băn khoăn trước đây của cô vì anh đã hoàn toàn biến mất.

“Hứa Ngạn Thâm, cô ấy không chết, cô ấy không chết! Nếu cô ấy chết thật rồi, Hạ Hà này sẽ bị sét đánh chết ngay tại đây!” Hạ Hà thề độc.

Bật lửa rơi xuống nền nhà, ánh mắt đầy chết chóc của anh lóe lên một tia hy vọng.

Tiếng mở khóa, cả đám người xông vào.

“Mau mở cửa sổ, mau mở cửa sổ!” Nhân viên của ban quản lý vội vàng mở cửa sổ ra.

May mà cha cô Vương có ở nhà.

Chủ tịch Vương hôn siêu phách lạc đỡ đứa con gái đã hôn mê của mình dậy.

Chân Hạ Hà nhũn ra, suýt chút nữa ngã ra đất.

Quá hiểm, quá hiểm!

Còn anh, nhìn cô trân trân, ánh mắt không có vẻ gì là dịu lại.

“Nói cho anh biết, nhưng lời em nói vừa nãy là thật hay giả?” Về chuyện Chúc Tâm bị hủy hoại dung nhan, về chuyện Chúc Tâm vẫn còn sống.

Cái này...

Là nói dối.

Tia do dự chỉ vừa thoáng qua mắt cô đã lọt vào mắt anh.

Anh nhướng môi, cười nhạt, “Quả nhiên, anh bị lừa rồi.”

Nhưng, cô ngăn anh được một lần, có thể ngăn anh được lần thứ hai không?!

Gió lạnh thổi vào trong phòng, cuối cùng mùi khí gas cũng tan dần.

“Có cần báo cảnh sát không?” Nhân viên quản lý hỏi chủ tịch Vương.

Rất rõ ràng, không phải sự cố ngoài ý muốn, mà giống như giết người vì tình.

“Không, không, không, ai dám báo cảnh sát, tôi sẽ cho chém chết người đó!” Nhưng, chủ tịch Vương đã hung hãn đe dọa họ.

Lúc này, tuyệt đối không thể chọc giận Hứa Ngạn Thâm.

Chủ tịch Vương quay mặt sang, nghiêm túc nói: “Hứa thiếu tam, về chuyện đó, tôi lấy danh dự của tập đoàn Cực Thịnh ra thề với cậu, tôi sẽ cho cậu một câu trả lời vừa ý!” Khi biết Thẩm Chúc Tâm cũng ở cô nhi viện, con gái vẫn ra lệnh đốt nhà, ông rất tức giận.

Trên đời này, bạn không nể mặt người khác, thì đời người khác giẫm chết bạn!

Ông đã chuẩn bị đến phương án xấu nhất là Hứa Ngạn Thâm không bỏ qua cho họ.

Nhưng, ông tính trăm phương ngàn kế cũng không tính ra, Hứa Ngạn Thâm lại dùng cách này.

“Hứa thiếu tam, tôi sẽ khuyên con gái tôi ra đầu thú!” Chủ tịch Vương thành thật xin lỗi, “Hy vọng cậu đừng truy cứu nữa!”

Trước mắt, chỉ có cách hy sinh Vương Đan, mới có thể bảo toàn được tập đoàn Cực Thịnh, nhưng nếu vẫn chưa hài lòng với kết thúc này, chỉ còn cách hai bên đấu với nhau đến cùng mà thôi.

Nét mặt anh lạnh băng, như không sợ bất kỳ điều gì, cũng không chấp nhận bất cứ lời xin lỗi nào.

Hạ Hà cuối cùng cũng trấn tĩnh lại được một chút, cô bước tới, nắm tay bàn tay lạnh ngắt của anh, “Ngạn Thâm, em không cố ý lừa anh, em thật sự nghi ngờ Chúc Tâm chưa chết, em có chứng cứ!”

Anh lạnh lùng nhìn cô.

Trong không khí, nồng độ khí gas đã giảm đáng kể, Hạ Hà yên tâm cầm remote, mở tivi, chỉnh đến một đài địa phương.

Trên ti vi, cặp vợ chồng người dẫn chương trình Phong Hoa Chính Thịnh, đang trò chuyện rất vui vẻ với các vị khách mời của chương trình.

Là cha mẹ Chúc Tâm.

“Ngạn Thâm, anh có nhìn ra điều gì bất thường không?” Hạ Hà hỏi anh, nhưng đợi mãi không thấy anh lên tiếng, cô đành tự trả lời, “Sau khi Chúc Tâm mất tích, em bắt đầu xem chương trình này, kỳ nào cũng xem, phát hiện họ quá bình thản, tâm trạng không có chút gì là bị ảnh hưởng.” Đài truyền hình quay tiết mục thường quay hai, ba kỳ một lúc, cho nên tất cả những tiết mục sau này đều được quay sau khi Chúc Tâm xảy ra chuyện.

“Có gì kỳ lạ đâu.” Mặt anh lạnh tanh.

Anh vẫn đi làm bình thường, làm việc bình thường, họp hành bình thường đó thôi.

Hôm đó, cha mẹ Chúc Tâm phối hợp với cảnh sát xét nghiệm ADN trên mẫu răng, mẹ cô chỉ vào mặt anh cười lạnh, nói anh là hung thủ giết người, hại chết con gái bà. Nếu họ đã có tin bình an của con gái, diễn kịch như thế để làm gì?!

“Không phải, gia đình anh khá đặc biệt, nhưng gia đình Chúc Tâm thì không như vậy! Cha mẹ cô ấy chỉ có mình cô ấy là con, chắc chắn rất thương yêu cô ấy, giống như sinh mệnh mình vậy.”

Quả thật, tình cảm của gia đình của họ rất khăng khít, không giống như gia đình anh.

Hạ Hà tiếp tục phân tích, “Nếu cô ấy chết thật, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, hai vợ chồng họ sẽ rất suy sụp, em dám khẳng định, nếu Chúc Tâm chết, họ chắc chắn sẽ không đứng dậy nổi, chứ không thể nào giữ bình tĩnh, càng không thể bình thần đến mức tiếp tục làm chương trình được!” Tuy cả quá trình này Ngạn Thâm cũng rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt của hai bên không giống nhau.

Những lời này, trước đó Hạ Hà không dám nói, chỉ sợ nói rồi cho anh quá nhiều hy vọng, khi biết không phải, nỗi tuyệt vọng sẽ càng lớn hơn, nhưng bây giờ, cô không thể không nói.

Anh có chút kinh ngạc nhìn cô.

Anh thần thờ ngồi xuống sô pha, tâm trạng bất định.

“Ngạn Thâm, em sẽ đi cùng anh đến thành phố X một chuyến tìm vợ chồng họ, bất luận thế nào nhất định phải tìm bằng được tung tích của Chúc Tâm.” Hạ Hà kiên quyết nói với anh.

Dù sao tình hình bây giờ đã rất tệ rồi, cô không băn khoăn nhiều nữa, phải cùng anh vượt qua chuyện này!

“Ngạn Thâm, em biết anh rất đau khổ, thậm chí đã chắc chắn rằng Chúc Tâm đã chết, nhưng, nghe em một lần này thôi, đừng từ bỏ có được không?” Tim Hạ Hà thất lại, vòng tay ôm lấy anh.

Được cô ôm, nhưng anh vẫn cứng đờ người ra, ánh mắt thất thần.

Rất lâu sau, anh mới hỏi, giọng khàn đặc, “Hạ Hà, em đừng lừa anh, em cảm thấy Chúc Tâm chưa chết thật sao?”

Anh từng hỏi cô câu tương tự, lúc đó, Hạ Hà không trả lời được.

“Chưa chết! Cô ấy chưa chết, tin em đi!” Nhưng lần này, Hạ Hà trả lời không chút do dự, cho dù, cô vẫn không chắc chắn.

Anh ôm chặt lấy Hạ Hà, toàn thân run lên.

Giống như trong đêm tối mịt mù, không tìm thấy lối ra, bỗng nhìn thấy một chút ánh sáng le lói phía cuối đường.

63. Chương 64

Chuyến bay sớm nhất đến thành phố X là vào trưa mai, còn tâm trạng anh bây giờ, nôn nóng, sốt ruột đến một giây cũng không đợi được.

Anh và Hạ Hà lái xe đi thành phố X.

“Anh chớp mắt một chút đi.” Hạ Hà nói với anh.

Trên đường đi, cô thấy anh đặt tay lên ngực mình nhiều lần, hình như có vẻ khó thở.

Trước đó, cô nghi ngờ anh vì hít quá nhiều khí gas dẫn đến ngộ độc thiếu oxy nhưng anh không chịu đi bệnh viện, khẳng khái lập tức lên đường.

“Hạ Hà, cảm ơn em.” Anh nhắm mắt lại, nhíu mày rất chặt.

Cơ thể anh biết rõ, anh chịu đựng được.

Chỉ là trong tình trạng này anh không lái được xe, đành để Hạ Hà một mình cầm lái trong tám tiếng đồng hồ.

Tuy sắc mặt anh rất tệ nhưng cô hiểu, cười thoải mái, “Đủ rồi, đừng khách sáo nữa, bạn bè mà!”

Ngoài quan hệ trong công việc, anh không làm bạn với phụ nữ, đây là nguyên tắc của anh.

Anh nhường nhường môi nhưng cuối cùng lại không phản bác.

Lái xe trên đường cao tốc hơn bốn tiếng đồng hồ, mắt Hạ Hà muốn sụp xuống vì buồn ngủ.

“Ngạn Thâm, nói chuyện gì với em đi.” Để quên cơn buồn ngủ, cô lay anh dậy nói chuyện với cô.

“Ừm.” Anh ngồi thẳng người dậy, “Muốn nói chuyện gì?”

“Nói...” Cô nghĩ một hồi, “Nói chuyện mùa hè năm đó, em từ Pháp chạy về tìm anh, nhưng vì sao anh lại tránh mặt không gặp.”

Nói chuyện mười mấy năm trước ư?

Anh nhíu mày, nghiêm túc nhớ lại, “Chắc là vì giận.” Con người đều có cảm xúc, lúc đó anh mới mười chín tuổi, hành động và lời nói của mẹ lớn làm anh rất phẫn nộ, cảm thấy bị sỉ nhục.

“Em đứng ở dưới lầu gọi anh đến khàn cả cổ, em còn nhớ hôm đó mưa rất lớn, nhưng anh không chịu ra gặp em.” Hạ Hà cũng nhớ lại ký ức chua xót ấy.

Anh là người một khi đã quyết định nhìn thẳng về phía trước thì sẽ không quay đầu lại.

“Xin lỗi.” Anh xin lỗi về hành động vô tình của mình lúc đó.

Chỉ có trải qua mới có thể hiểu được cảm giác đau đớn của kẻ bị mất đi tình yêu.

Anh lúc đó không hiểu, cảm thấy chia tay thì chia tay thôi, không hiểu Hạ Hà vì sao cứ bám lấy anh không buông, vì anh mà bay về Trung Quốc.

“Nghe nói sau đó em về nhà thì bị sốt hả?” Anh nhớ mang máng.

“Sốt đến bốn mươi độ, sau khi hết sốt, tính tình tự dưng quay ngoắt một trăm tám mươi độ.” Hạ Hà cười ha hả.

Sau khi hết sốt, trái tim cô cũng trở nên lạnh giá, cô quay lại Pháp sống tự lập một thời gian rất dài.

Anh nhìn bóng tối dày đặc ngoài cửa sổ xe, không nói gì.

“Em có thể hỏi anh một câu được không? Lúc đó vì sao anh lại gạt đầu đồng ý qua lại với em?” Cô hỏi vấn đề đã chôn giấu trong lòng đã lâu, “Có phải là... vì em quá phiền phức không?” Nhớ lại mình lúc đó, thích leo đèo sau anh, không ngừng hỏi anh, có muốn làm bạn trai của cô không.

Có thật là vì bị làm phiền không?

Anh suy nghĩ một lát rồi gạt đầu thừa nhận, “Anh lúc đó quả thật có cảm tình với em.” Nếu không có chút tình cảm nào, anh không bao giờ đồng ý qua lại với nhau.

Anh rất ngưỡng mộ tính cách của cô, tự nhiên, không giả tạo, không cảm tính, là mẫu người có thể chung đường với anh.

Hạ Hà sững sốt nhưng cười ngay, “Thật ra, lúc đó em cảm thấy anh chẳng thích em chút nào, làm em rất suy sụp.”

“Xin lỗi.” Anh không nên chưa suy nghĩ kỹ, chỉ vì cảm thấy hợp nhau mà bắt đầu với cô.

“Xin lỗi gì chứ! Đều là quá khứ rồi mà.” Hạ Hà cười nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy trống trải.

Cô hiểu, cảm tình không có nghĩa là yêu.

Chỉ là, cô thường nghĩ, mình và anh lúc đó còn quá trẻ, không có đủ thời gian để anh cảm thấy yêu cô.

.....

Đến thành phố X là vào sáng sớm, sương vẫn còn đọng trên những cánh hoa.

Anh ấn chuông cửa nơi cha mẹ Chúc Tâm thuê ở.

Nhấn rất lâu, bên trong không có động tĩnh gì, nhưng, anh không bỏ cuộc, nhấn dồn dập như thúc giục người bên trong.

Không biết là bao lâu, bên trong mới vọng ra giọng nói lè nhè vì ngái ngủ, rất bức bối vì mới sáng sớm đã bị làm phiền, “Ai đó?”

Là ông Thắm.

Đối phương vừa mở cửa, nhìn thấy anh, vô cùng kinh ngạc.

“Cha, làm phiền rồi, Chúc Tâm có ở đây không?” Anh tỏ thái độ khiêm nhường, không có kiêu sắc lạnh như trước đây.

Ông Thắm ngẩn ra, nhưng lập tức nói ngay, “Chúc Tâm sao lại ở đây? Nó không phải...” Bỗng thấy chột dạ.

Đúng như Hạ Hà nói, có gì đó không bình thường.

“Cha, cha cho con vào gặp cô ấy có được không?” Anh cung kính hỏi.

Anh quả thật đã từng rất quá đáng mới làm tổn thương đến bố vợ.

Anh nhớ, sau khi Chúc Tâm về nước, bố vợ là người mở cửa cho anh vào.

“Không được!” Ông Thắm mặt đầy vẻ cảnh giác, luôn miệng từ chối.

Không còn cách nào khác!

Không màng đến việc bố vợ định đóng cửa, anh xông luôn vào nhà.

“Hứa Ngạn Thâm, anh làm gì thế hả?” Ông Thắm không vui.

Mới sáng sớm mà đã...

“Xin lỗi, làm phiền rồi!” Nhưng, anh đi thẳng vào từng phòng tìm kiếm.

Nếu... nếu cha mẹ cô giấu cô ở đây thật, thì chắc chắn phải tìm thấy! Có lẽ, cô giống như gã trai từng trốn trong nhà cô, không xuất đầu lộ diện, khiến người anh phải đến theo dõi không có cơ hội tìm ra tung tích của cô.

Nhưng, anh đẩy cánh cửa phòng cuối cùng, chỉ nhìn thấy mẹ vợ đang mặc áo ngủ mặt lạnh như tiền.

Chẳng có người nào khác.

Cánh tay anh rũ xuống.

Bà Thắm quát lớn, tức giận đẩy anh ra ngoài, “Hứa Ngạn Thâm, anh ra ngoài cho tôi!”

Nhưng, cơ thể anh cứng đờ như một pho tượng, không hề nhúc nhích.

Bà Thắm đẩy mệt rồi, “Hứa Ngạn Thâm, anh tưởng đây là thành phố B đấy hả? Còn nằm trong phạm vi thể lực của anh sao? Tôi có thể kiện anh tội đột nhập trái phép vào nhà người khác!”

Anh vẫn đứng bất động, nhìn bà Thắm rồi lại nhìn ông Thắm, từ bỏ tất cả mọi kiêu hãnh, u ám nói, “Cha, mẹ, con không cầu gì hết, chỉ cầu xin hai người nói với con một câu thôi, con chỉ muốn biết Chúc Tâm còn sống không?”

Ông Thắm đứng rất gần anh, nhìn thấy rất rõ ràng nỗi đau khổ trong mắt anh, trong phút kinh ngạc, không biết nói gì cho phải.

Dù gì, con rể cũng từng đối với ông không bạc.

Nhưng, bà Thắm thì không như vậy. Chỉ cần bà nhớ lại con gái mình đã bị người đàn ông này giày vò thế nào, thì cả người bà đã run lên vì tức giận. Bà lạnh lùng trợn mắt nhìn anh, giọng lạnh như băng, “Tôi không phải đã nói rồi sao, con gái tôi đã bị anh bức ‘chết’ rồi!” Bà nói rất khéo.

Anh chấn động, khó khăn lắm mới đứng vững.

“Coi như con cầu xin hai người, hãy cho con câu trả lời!” Hãy cho anh câu trả lời mà anh muốn nghe.

Nhưng bà Thắm vẫn hờ hững, “Hứa Ngạn Thâm, con gái tôi đã không còn bất kỳ ràng buộc nào với anh nữa!”

Anh nghe ra trong lời nói đó, có gì không đúng, vội vàng truy hỏi, “Vậy là, vậy là cô ấy còn sống ?!”

Bà Thắm nhú mày.

Bà có thừa nhận sao?

Lúc đó sở dĩ về thành phố B xét nghiệm ADN là vì không muốn anh quấy nhiễu nữa, để con gái bà được yên.

“Cô ấy có bị thương không? Cô ấy vẫn khỏe chứ?” Anh không ngừng truy hỏi.

Bà Thắm bị hỏi dồn đến nổi đóa, “Anh không cút, thì tôi đi.”

Bà hầm hầm sập cửa.

Những câu hỏi này, bà không thể nhẫn tâm trù ếm con gái bà, cũng không muốn để anh dễ chịu.

Hạ Hà nhìn ông Thắm, đang đứng ngây ra đấy, lập tức hiểu ra, ông là người dễ thuyết phục hơn.

“Bác Thắm, cháu cầu xin bác, nếu có tin tức của Chúc Tâm, thì bác đừng giày vò Ngạn Thâm nữa, hai tháng nay...” Cô nhìn Hứa Ngạn Thâm một lát, sau đó, thành thật nói với ông Thắm, “Anh ấy sống không tốt! Rất không tốt! Hai người giày vò anh ấy đủ rồi! Nếu không có tin tức gì của Chúc Tâm, cháu rất sợ, anh ấy sẽ...” lại làm chuyện đại dột gì nữa.

Một người cao ngạo là thế bây giờ lại cúi đầu khiêm nhường như vậy. Cô nhận ra một con người khác không để cho ai nhìn thấy của Hứa Ngạn Thâm, chỉ vì một người.

Ông Thắm sửng sốt.

“Chúc Tâm có biết không? Hai bác giấu chúng cháu như thế, lừa chúng cháu nói cô ấy đã chết, bản thân cô ấy có biết không?” Cô truy hỏi.

Ông Thắm có chút bối rối.

Nói Chúc Tâm đã chết rồi là chủ ý của vợ ông và Phi Phi.

Anh siết chặt nắm tay, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Dù là ý của ai, dù cô có biết hay không, anh cũng không quan tâm, chỉ cần biết một tin chắc chắn là cô vẫn còn sống.

Ông Thắm thở dài, vỗ vai anh, lần đầu tiên chịu thừa nhận, “Ngạn Thâm, cậu về đi, Chúc Tâm quả thật chưa chết.”

Có được câu trả lời chắc chắn, trái tim anh cuối cùng cũng trở về với thực tại.

“Cô ấy có khỏe không?” Có giống như lời Hạ Hà nói, bị hủy hoại dung nhan gì đó không...

Trái tim anh thất lại.

“Nó vẫn khỏe, chỉ là sau khi chạy ra khỏi đám cháy, có chút phá tướng.” Ông Thắm nhìn anh đầy ngụ ý.

Anh cũng nhìn bố vợ.

Ông Thắm phát hiện mắt anh không hề có bất kỳ biểu hiện gì, mới lên tiếng, “Nhưng không quá nghiêm trọng.”

“Chỉ là, lúc nó đến thành phố X tìm vợ chồng tôi, thần trí hoảng loạn, ôm chặt lấy chiếc chăn bị cháy đen, thậm chí bản thân bị thương cũng không phát hiện ra. Chúng tôi không thể tin được, con bé hoảng hốt thế nào khi một mình ngồi xe lửa đến đây. Cho nên, mẹ nó mới nghĩ vì cậu không buông tha cho nó nên nó

mới thành ra như thế, vì vậy mới rất giận cậu, ở sở cảnh sát ở thành phố B cũng không muốn thừa nhận vợ chồng tôi có tin tức của con gái. Thật sự xin lỗi!”

Những chuyện này, anh đều không tính toán!

“Cô ấy đâu?” Cổ họng anh nghẹn lại, giọng nói khàn đặc, “Cô ấy đang ở đâu? Tinh thần bây giờ có tốt lên chút nào chưa?”

“Nó chỉ ở đây vài ngày thì vợ chồng tôi đưa nó đến nhà một người thân ở rất xa cho nó nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, uống thuốc chống trầm cảm một thời gian, tinh thần nó cũng khá lên chút ít. Nhưng, cũng chẳng được bao lâu, nó lên đường xuống miền Nam rồi.”

Xuống miền Nam rồi...

Lại bỏ nhà đi ư?

Thấy anh lo lắng, ông Thẩm lắc đầu, “Nó chỉ ra ngoài hít thở không khí thôi, đến mỗi thành phố nó đều liên lạc với chúng tôi báo bình an.”

“Có thể cho con biết, phía Nam, là ở đâu không?” Miền Nam quá rộng lớn, anh phải tìm người thế nào đây?

Ông Thẩm nhìn sâu vào mắt anh, “Ngạn Thâm, cậu tha cho nó đi, ngay đến tôi cũng cảm thấy, rời khỏi nơi có cậu, nó như được tự do, sống cũng vui vẻ hơn.”

Anh nghệt thở.

Hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại rồi lại mở ra, “Con hứa sẽ không quấy rầy cô ấy, chỉ đứng từ xa nhìn cô ấy một lần... rồi đi.”

Sáng sớm, tiệm bán đồ ăn nhẹ nằm trong một con hẻm nhỏ đông nghịt khách.

“Ông chủ, bàn số ba gọi một phần bánh xếp hành và một phần hoành thánh.”

Thiếu niên chạy bàn ghi lại các món khách gọi rồi quay lưng nói lớn với ông chủ.

Cậu ghi thực đơn một vòng xong, trong thời gian đợi thức ăn, nói nhỏ với ông chủ vài câu, “Cô gái chụp hình cổ quái lại đến rồi!”

Ông chủ ngược mặt lên nhìn thấy ở bàn số ba từ ngoài cửa đếm vào, một cô gái đi một mình, tóc mái của cô rất dài, che khuất một nửa bên mặt.

“Người rất đẹp, cười cũng rất đẹp, tiếc là trên mặt lại có một vết sẹo lớn.” Ông chủ tiếc rẻ lắc đầu, không nén được, chốc chốc lại nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy cô gái đơn thuần cười tươi tắn, mỗi lần thức ăn được bê lên, cô lại hiếu kỳ lấy máy chụp hình chụp lại, sau đó thích thú cầm đưa lên.

Bánh xếp hành, người Hàng Châu ai cũng biết. Quẩy vừa chiên giòn, kẹp trong miếng bánh trắng rồi ép dẹp, vừa thơm vừa giòn vừa béo, chỉ tiếc món này bây giờ ở Hàng Châu cũng hiếm khi nhìn thấy.

Tuần thứ hai đến Hàng Châu, cô không chỉ thăm thú cảnh đẹp như thơ như tranh ở đây mà còn đi khắp nơi ăn thử các món ăn vặt nổi tiếng.

Ăn xong bữa sáng ngon miệng, trả tiền, cô lại xuất phát đến điểm tiếp theo.

.....

Vì không có giấy tờ tùy thân nên nơi cô ở khá hẻo lánh, chỉ là một nhà trọ không có giấy phép kinh doanh.

Nói là nhà trọ nhưng thật ra đó chỉ là một ngôi nhà dân biệt lập, để bảo đảm an toàn, cô thuê nguyên tầng ba, nửa tháng cũng chỉ hết tám trăm tệ.

Tuy đồ dùng ở đây cũ kỹ, thiếu thốn, vật dụng trong nhà chỉ có một chiếc giường cũ, vài chiếc tủ gỗ nhỏ hổng quá nửa, vài chiếc ghế trúc đẽng. Nhưng, cô rất vui, môi trường có thích hợp hay không không quan trọng, quan trọng là cuộc sống rất bình yên.

Đi cả ngày, cô tắm rửa trước rồi mượn điện thoại của chủ nhà, gọi về cho cha mẹ báo bình an.

Trong điện thoại, cha cô ấp a ấp úng, nhưng không nói rõ ràng, cô cũng không bận tâm nhiều.

Cô bật ti vi.

Chủ nhà không gắn truyền hình cáp, chỉ bắt có vài kênh nhảm chán, không phải là tin tức chính trị thì là thể dục thể thao, cô xem mà buồn ngủ díp cả mắt.

8 giờ rưỡi tối, cô tắt ti vi, chuẩn bị đi ngủ.

Nằm xuống giường, bên ngoài chỉ có tiếng gió đập vào cửa sổ kính.

Nhưng cô cảm thấy vô cùng bình yên.

Một cảm giác bình yên rất dễ chịu.

Cô trở mình, tóc mái rũ về một bên, để lộ vết sẹo to bằng ngón tay dưới mắt.

Lúc đó, may mà mắt không bị thương.

Chỉ là, cô bị phá tướng rồi.

Nhưng, cô cảm thấy may mắn, lúc đó, một tàn lửa nhỏ rơi vào mặt cô, sức nóng làm cô tỉnh lại.

Nếu cô chết trong trận hỏa hoạn đó thì cha mẹ cô sẽ ra sao? Cô không thể nào tưởng tượng nổi, nếu mất cô, cha mẹ cô sẽ đau buồn đến thế nào.

Cô phải có trách nhiệm với cuộc đời mình.

Thế là cô lại lồm cồm bò dậy.

Tay cô còn cầm chiếc chăn cứu mạng vốn quấn quanh người Phi Phạm. Cô quấn nó quanh người mình, chạy về hướng cửa sau, ở đó lửa vẫn chưa bùng lên dữ dội.

Cô chỉ nhớ mang máng, sau khi cô nhảy ra thì nghe thấy tiếng nổ cuối cùng.

Mặt và sau gáy cô nóng ran, chiếc xe bồn tự tạo vốn để tưới nước trong thôn đang dừng ngay cửa, cô mơ mơ hồ hồ nhúng cả đầu mình vào xe nước.

Cô biết mình đang run lấy bầy, cô đang rất sợ hãi.

Lại không biết là bao lâu, cô mới từ từ nhấc đầu mình ra khỏi xe bồn tối om.

Một nơi xa lạ.

Không có lửa.

Cô trèo xuống xe, mơ màng nhìn xung quanh.

Cô không biết mình nên đi đâu.

Bây giờ cô chỉ muốn gặp người thân.

Theo bản năng, chân vừa cất bước thì một bóng dáng hiện lên trong đầu cô, nhưng ánh mắt hận thù, phần nộ của anh khiến cô rùng mình.

Cô đổi mấy lần xe, dùng vài trăm tệ còn lại trong túi quần jean mua một vé xe lửa giường nằm đến thành phố X.

Sau đó, mẹ nhìn thấy cô kêu lên thất thanh, cha vội vàng lôi cô đến bệnh viện gần nhất, những chuyện đó, cô đều nhớ loáng thoáng.

Cô ngủ hai ngày liền sau đó bị đưa đi nơi khác.

Ở nhà bà con xa, ngày nào cũng có bác sĩ đến thăm khám sức khỏe.

Bác sĩ nói, trên người cô có nhiều vết bỏng lớn nhỏ, có một số chỉ là bỏng ngoài da, chịu khó bôi thuốc mỡ thì sẽ không sao, trên lưng cô đều là những vết bỏng dộp nước, vừa động vào đã đau, nhưng không quá nghiêm trọng, qua vài lần điều trị đã kéo da non.

Quan trọng nhất là vết bỏng dưới mắt cô, tổn hại sâu, muốn thay lớp da mới phải chờ đợi rất lâu, nếu không thông qua phẫu thuật thẩm mỹ thì không thể trở lại như xưa được.

Thành thật mà nói, là con gái mà có vết sẹo này trên mặt, ít nhiều cũng thấy khó chịu.

Nhưng, thứ làm cô khó chịu hơn chính là nỗi đau khổ của anh tối hôm đó và bị thuốc bị tráo đổi.

Cô không hận anh, chỉ cảm thấy họ bị cột trong một nút thắt chết, chỉ có tháo ra thì cả hai mới có lối thoát.

Còn như họ vẫn tiếp tục ở cùng một nơi thì mãi mãi không thôi giày vò, đeo bám đối phương.

Thế là cô quyết định “mất tích”, để cả hai có khoảng thời gian bình tĩnh lại.

Đêm ở Hàng Châu rất yên tĩnh.

Chín giờ, chiếc điện thoại cũ kỹ lại réo vang.

Cô lật đật xuống giường nghe điện thoại.

“Ngày mai đến Hàng Châu, bắt đầu buổi lưu diễn thứ sáu, đến cổ vũ nhé, thế nào?”

Lần này, người gọi đến là Cảnh.

Cô không có di động, trận hỏa hoạn hôm đó, thẻ tín dụng, giỏ xách, di động toàn bộ đều vứt trong phòng học ở cô nhi viện, chắc đã bị cháy thành tro rồi.

Ngoài cha mẹ ra, người duy nhất cô vẫn giữ liên lạc là Phi Phi, sau đó chính là Cảnh.

Cô từng hứa với cậu nếu có một ngày cô ẩn mình ai cũng không muốn gặp, đợi tâm trạng ổn định lại, người đầu tiên cô liên lạc sẽ là cậu.

Còn cô, chưa bao giờ nuốt lời hứa.

“Buổi biểu diễn bên Thượng Hải không đến xem được, nên đền bù cho tôi buổi ở Hàng Châu à?!” Cô cười.

Buổi biểu diễn đầu tiên của Cảnh là ở Hồng Kông, tiếp đó là Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, chuyến lưu diễn này càng lúc càng nổi tiếng, sau đó, họ lại càn quét trở lại Trung Quốc, buổi thứ năm được tổ chức quy mô, vang dội ở Thượng Hải.

Cô không thể không thừa nhận chiến lược kinh doanh của Hứa Ngạn Thâm luôn rất thành công.

Hai tuần trước, cô cùng Cảnh đi ăn bánh bao Giải Hoàng nổi tiếng ở tòa nhà XX ở Thượng Hải.

“Ở Thượng Hải tôi đã cứu mang chị, lần này tới lượt chị cứu mang tôi.” Nghe nói, cô ở trong một “ngôi nhà to” ở Hàng Châu.

Lúc ở Thượng Hải, cậu “chiêu đãi” cô ở khách sạn năm sao.

Phòng cậu ở là phòng hạng sang, thế là để tiết kiệm tiền, cô ngủ nhờ vài hôm, mãi đến lúc bị nhân viên khách sạn phát hiện, cô mới vội vàng thu dọn hành lý, buổi biểu diễn của cậu cũng không kịp xem, chạy thẳng đến Hàng Châu.

“Ấy, cái này cũng đòi công bằng sao?” Nơi cô ở là nhà trọ chứ đâu phải phòng tổng thống trong khách sạn năm sao.

Đối phương cười khì khì.

64. Chương 65

Anh đã nhìn thấy cô.

Cô đứng ở hàng trước của khu vực VIP, hòa lẫn trong hàng nghìn fan hâm mộ, tay lắc lư cây phát sáng, môi cười rạng rỡ.

Anh đã rất lâu rất lâu không nhìn thấy nụ cười tự nhiên, xuất phát từ nội tâm đó của cô.

Trái tim anh đau nhói.

Anh cuối cùng đã tìm thấy cô! Không ngăn được bước chân muốn tiến lại gần cô, muốn nhìn cô cho rõ.

Có rất nhiều điều cần nói với cô, nhất định phải nói với cô.

Nhưng vì sợ nên chần chừ không dám bước tới, sợ cô sẽ biến mất trước mặt anh một lần nữa.

Đây chẳng giống Hứa Ngạn Thâm chút nào.

“Buổi lưu diễn lần này của Truyền kỳ rất thành công. Buổi trước ở Thượng Hải cháy vé, lần này ở Hàng Châu cũng sốt vé vô cùng.” Người phụ trách buổi lưu diễn đang đứng bên cạnh anh căng thẳng báo cáo lại tình hình.

Lãnh đạo cao cấp đột nhiên bay ngàn dặm đến đây để “thị sát” tình hình, để thể hiện, họ phải thận trọng gấp bội, phải làm tốt nhất có thể.

Ánh mắt anh vẫn trân trân nhìn cô.

Bị thương ở đâu nhỉ?

Trong ánh đèn flash tờ mờ, anh nhìn thấy cô vẫn “toàn vẹn”, nhiều nhất chỉ là nụ cười nhẹ nhõm rất vui vẻ là khác.

Hạ Hà vỗ vỗ vai người phụ trách, ra hiệu anh ta có thể lui ra, không cần phải nhọc công báo cáo thêm nữa.

Sở dĩ đến buổi biểu diễn này là vì họ được ông Thẩm cung cấp cho hai chữ ngắn gọn “Hàng Châu” còn thời gian Truyền kỳ lưu diễn ở đây lại rất trùng khớp, Hạ Hà muốn đến “thử vận may”.

Không ngờ, “vận may” của anh lại có ở đây thật.

Trên sân khấu, “Ảnh” đang độc diễn, giọng hát của cậu tươi mới, tự nhiên, sâu sắc.

Dưới sân khấu, cô cũng giống như hàng ngàn fan hâm mộ khác, cười toe toét, vẫy cây phát sáng theo tiết tấu bài hát của cậu.

Anh thật sự rất nhớ em

Bây giờ ngoài cửa sổ lại bắt đầu mưa

Đôi mắt khô cạn, nhưng lòng muốn khóc.

Không biết em giờ ở nơi nào

Hey, anh thật sự rất nhớ em

Cảm xúc quá nhiều mà lại chẳng thể biểu hiện ra

Những lời muốn nói anh lại không biết phải bắt đầu từ đâu

Em có giống như anh đang rất nhớ em hay không

Nếu không có em, không có quá khứ

Anh sẽ không đau lòng

Nhưng dù có chữ nếu đó anh vẫn rất yêu em

Nếu không có em, anh ở đâu

Thì có gì đáng tiếc

Dù sao tất cả đã muộn màng, dù sao cũng chẳng còn là mình nữa

Không biết em giờ ở nơi nào

Em có giống như anh đang rất nhớ em hay không

.....

Tuy là một buổi biểu diễn nhưng ánh mắt trên sân khấu và dưới sân khấu giao nhau.

Môi cậu mỉm cười, nụ cười của cô cũng rạng rỡ.

Giống như trong cậu có cô, trong cô có cậu.

Hứa Ngạn Thâm cảm thấy mình tìm được cô, đồng thời cũng đánh mất cô.

Chỉ cách nhau vài bước chân nhưng anh không tài nào cất bước nổi.

Giờ phút này, cảnh tượng này, anh chỉ giống như một kẻ thứ ba với trái tim tan nát.

Vừa nãy, người phụ trách chuyển lưu diễn nói với anh, trong thời gian lưu diễn ở Thượng Hải, có xảy ra chút chuyện rắc rối, họ phát hiện “Ảnh” dẫn một người phụ nữ về ngủ qua đêm ở phòng mình.

Trong lúc này, mọi người đều rất sợ xảy ra scandal, cho nên, cô gái đó rất hiểu chuyện đã rời đi ngay.

Đặc điểm mà họ miêu tả rất giống với Chúc Tâm.

Thì ra, trong ba tuần sau khi gã trai đó về nước họ luôn ở bên nhau.

.....

Trong không khí náo nhiệt, tưng bừng, buổi biểu diễn khép lại.

“Bánh su kem Ngô Sơn?” Trong phòng thay đồ sau hậu đài, Cảnh nhìn túi ni lông trong tay, phì cười.

Cậu lấy ra một cái, cắn một miếng, bắt đầu khen ngợi không ngớt.

“Chị càng lúc càng biết tìm đồ ăn ngon đấy nhỉ!” Cậu cảm thán.

Xem ra, “vô lâm mật tịch” của cô lại thêm một chương mới.

Lúc còn ở nhà cô, để kích thích cảm giác thèm ăn trong cô, cậu đã mua cho cô rất nhiều tạp chí ẩm thực, quả nhiên không uổng công chút nào, cô bắt đầu tìm ra từng chút một, rõ ràng cậu cũng được hưởng ké.

“Dĩ nhiên rồi! Lát nữa tôi sẽ dẫn cậu đến một tiệm mì có món mì Phiến Nhi Xuyên chính gốc nhé!” Cô vỗ vỗ vai cậu, vừa nhắc đến món ăn vặt, cô đã cảm thấy hứng thú.

Cô bây giờ không giống chút nào với cô chán ăn của mấy tháng trước.

“Nếu không ngon thì chị trả tiền đấy!” Trong phòng thay đồ, Cảnh cười đeo cặp kính to bản, nhanh chóng “ngụy trang” mình.

Hai người sánh vai nhau cùng lên xe buýt đến hàng bán thức ăn đêm.

Hai người ăn vận rất thoải mái, cô còn đội một chiếc mũ len, hòa lẫn vào dòng người náo nhiệt ở chợ đêm.

Cô giới thiệu với cậu những món cô cho là ngon, còn cậu, cái gì cũng thử vài miếng, thế là đến lúc về nhà, hai người đã no căng bụng.

Lúc đó, còn xảy ra một chuyện rất tức cười.

Lúc họ đang xếp hàng ở một hàng ăn gần quảng trường vô lâm, cậu bị mấy học viên ở đó chặn lại, phần khích hỏi cậu có phải là Ảnh không.

Cậu làm điệu bộ ngờ nghệch, ngạc nhiên quay sang hỏi cô, tôi giống tên đó lắm sao? Có cần phải ký tặng luôn không?

Kết quả, mấy fan hâm mộ đó tiu nghỉu, tản đi mất.

Sau đó, cô cười nghiêng ngả.

Thì ra, thì ra, cậu cũng có năng khiếu diễn xuất lắm!

Không yên tâm cô một mình ở trong căn nhà cũ đó, cậu khẳng khẳng theo cô về nhà.

“Kế tiếp chị định đi đâu?” Lúc sắp đến chỗ ở, Cảnh hỏi cô.

Cô nghĩ một lúc, “Chắc là Chu Sơn, tôi muốn đến Chu Sơn ăn hải sản.”

Mắt Cảnh sáng lên, “Buổi biểu diễn tiếp theo của tôi là ở Ninh Ba.”

“Tôi không ra ngoài với cậu nữa đâu, thật mất mặt quá!” Cô ôm mặt, cười lớn.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cô vẫn còn cảm thấy buồn cười.

Tiếng cười vang vọng trong con hẻm nhỏ, mãi đến khi họ cùng vào nhà.

.....

Phía sau có một ánh mắt âm thầm dõi theo họ, càng lúc càng tối sầm lại.

“Hạ Hà, được rồi. Chúng ta về thành phố B thôi.” Anh nói với người bên cạnh.

* * *

Cô thu dọn hành lý, điểm tiếp theo là Chu Sơn.

Trước lúc lên đường, ngoài cha mẹ, cô cũng gọi cho Phi Phi.

“Không được, cậu phải quay về ngay! Chiều theo thời gian đã định trước, luật sư Hà đã nộp đơn ly hôn của cậu lên tòa án lần thứ hai, đã xếp thời gian mở phiên tòa vào tuần sau rồi!”

Lời của Phi Phi làm hỏng kế hoạch của cô.

Cô ngẩn ra.

Thời gian này sống rất thoải mái, cô suýt nữa thì quên cả chuyện ly hôn.

“Đúng rồi, hôm đó tớ đến nhà cậu dọn dẹp giúp cậu, nhìn thấy bức thư Tâm Ngữ viết cho cậu, tớ đã dùng nó để bổ sung chứng cứ lần này, còn nữa, tớ điều tra tình hình tài chính của Nhan Hiểu Tinh trước đó cũng đã nộp cho tòa án.” Lần này, chứng cứ mà họ chuẩn bị được nhiều hơn lần trước rất nhiều.

Cô thần thờ.

“Nhưng, luật sư Hà đã nói, tốt nhất cậu phải tìm cách lấy được mẫu xét nghiệm ADN của Hứa Ngạn Thâm và Hứa Lãng, như thế chúng ta mới nắm chắc phần thắng!”

.....

Chuyến du lịch vui vẻ hình như đã đến hồi kết thúc.

Ngày hôm sau, cô không thể không đổi lịch trình, ngồi xe khách quay về thành phố B.

Vừa rời khỏi bến xe, cô đã bị một người đàn ông ăn vận giống vệ sĩ chặn lại.

“Cô Thẩm, ông Hứa muốn gặp cô.” Lời nói của đối phương khiến cô kinh ngạc.

Cô đi theo đối phương đến trước chiếc xe cực kỳ sang trọng.

Đối phương mở cửa xe cho cô, Hứa Cẩm Lễ đã ở bên trong đang đợi cô.

“Rất tốt, cô chưa chết, chuyện này đã đơn giản hơn rất nhiều.” Hứa Cẩm Lễ lạnh lùng nhìn đứa con dâu khiến ông “tức điên”.

“Cha...” Cô không biết phải xưng hô thế nào, dù sao cũng chưa ly hôn, cô vẫn lễ phép gọi ông là cha.

“Cha tìm con có chuyện gì ạ?” Cô lễ phép.

Hứa Cẩn Lễ nhìn vết sẹo trên mặt cô, nhưng lạnh lùng nhìn sang hướng khác ngay lập tức.

“Chúng ta nói ngắn gọn thôi, tôi và người lớn nhà họ Hạ đã định sẵn ngày lành, hai mươi tháng này sẽ tổ chức lễ đính hôn cho Ngạn Thâm và Hạ Hà.” Hứa Cẩn Lễ nói mục đích tìm cô, “Cô chưa chết thì việc cũng dễ dàng hơn nhiều, tôi hy vọng hai đứa sẽ nhanh chóng ly hôn, Ngạn Thâm có thể kết hôn với Hạ Hà sớm một chút.”

Cô vô cùng kinh ngạc.

Chưa chết? Là ý gì? Cô chỉ là muốn ra ngoài cho khuây khỏa thôi mà!

Nhưng cô không muốn hỏi nhiều.

Vì trong lời nói của bố chồng còn có một tin khác.

Thật ra, kết cục này, khi còn nằm bệnh viện cô đã loáng thoáng nhận ra, chỉ là không ngờ, nhà họ Hứa lại vội vàng đến như vậy.

“Anh ấy có đồng ý ly hôn không?” Cô hỏi vấn đề mình hoài nghi trong lòng.

Nếu anh đồng ý là tốt nhất.

Nhưng vì sao, khi vừa thốt ra câu đó, cảm xúc trong lòng cô lại phức tạp đến vậy.

Hứa Cẩn Lễ nhìn cô, rất nghiêm túc, “Chức Tâm, tôi đã quyết định chọn Ngạn Thâm là người thừa kế Hứa thị, một tuần sau sẽ có công bố chính thức.”

Lại một tin quá bất ngờ.

Cô bỏ đi chỉ mới hai tháng mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện như thế.

Nở nụ cười rất khê, cô nói, “Chúc mừng anh ấy, cũng chúc mừng cha!” Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, bố chồng sẽ phát hiện lựa chọn của mình không sai chút nào.

Nhưng, chuyện này thì có liên quan gì đến chuyện họ ly hôn?

“Là một người kế nghiệp, có rất nhiều chuyện nó đã bắt đầu không có quyền được tự do chọn lựa.” Bố chồng nhìn cô, ánh mắt lạnh tanh, “Đặc biệt là... hôn nhân.”

Cô lạnh nhạt.

Cô đã sớm đoán ra.

Dù mình không chủ động ly hôn thì cũng có một ngày cô sẽ trở thành kẻ bị vứt bỏ, dù Hứa Ngạn Thâm có yêu cô đến thế nào cũng sẽ để cô lánh mặt.

Có nhiều chuyện, cô đã suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều.

Cô không muốn cuộc sống như thế.

“Chuyện này không liên quan gì đến con.” Thái độ của cô trở nên lạnh lùng.

Đã quyết định ly hôn rồi thì tương lai anh thế nào cũng chẳng liên quan gì đến cô.

“Tuy đã quyết định nó trở thành người kế nghiệp nhưng thời gian qua, nó làm tôi rất thất vọng, nếu không phải vì những biểu hiện xuất sắc trước đây của nó, tôi đã muốn gạt nó sang một bên.” Hứa Cẩn Lễ nói ra những lời trong lòng.

Thời gian qua đã xảy ra chuyện gì?

“Nó tưởng cô chết rồi.” Hứa Cẩn Lễ nói sự thật cho cô biết.

Cô trở mắt kinh ngạc.

Sao lại như thế???

“Không chỉ có nó mà mọi người đều tưởng rằng cô đã chết!”

Đúng là lớn chuyện thật rồi

“Con...” Cô chỉ là không liên lạc với anh thôi mà? Sao lại thành ra thế này?

“Thời gian qua nó hoàn toàn không thiết gì đến bản thân, không đến công ty, cả ngày chỉ biết đi khắp nơi tìm cô, hoặc là uống cho say be bét, nó lúc đó thật chẳng còn tâm trí đâu mà xử lý công việc.”

Anh...

Cô chấn động, không biết là cảm xúc gì, chỉ thấy nổi chua xót trong tim.

“Là người có thể trở thành người kế nghiệp của Hứa thị, cố gắng vất vả của nó bao năm nay trong tích tắc như đổ sông đổ biển hết. Tôi không chấp nhận nó như thế! Người kế nghiệp mà tôi cần, bắt buộc phải lấy tài sản của gia tộc làm trọng, bản đồ quyền lực của nó không ngừng được mở rộng, phát huy, đó là mục tiêu duy nhất trong cuộc sống! Hôn nhân là cái gì chứ? Người phụ nữ này bỏ đi thì còn phụ nữ khác, hiện giờ, tôi rất không hài lòng với tình trạng hôn nhân của nó!” Ánh mắt Hứa Cẩm Lễ khá nghiêm khắc.

Cô chỉ có thể tiếp tục giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Cô hiểu, không phải tình trạng hôn nhân của anh khiến bố chồng không hài lòng, mà chính là cô khiến bố chồng không hài lòng.

“Sức khỏe của cô không tốt, không thể sinh con trai nối dõi cho Ngạn Thâm thì thôi, còn không biết phép tắc làm loạn hết cả lên, đúng là một người phụ nữ không biết điều!”

Bị “phê bình” không chút nường tình trước mặt như vậy, nếu là người khác sẽ rất khó chịu.

Nhưng cô không cho phép mình tỏ ra bối rối.

“Khiến đàn ông phân tâm, không chuyên chú vào sự nghiệp, quên mất lời hứa và trách nhiệm với gia tộc mình, cô rất đặc ý đúng không? Đây chính là cái gọi là tình yêu trong mắt dân thường các người sao?” Nhắc đến hai chữ “tình yêu”, trong giọng nói của Hứa Cẩm Lễ có sự mỉa mai, khinh miệt, nghiêm khắc chỉ trích con dâu.

Cô biết bố chồng luôn không hài lòng về mình nhưng chưa bao giờ làm cô mất thể diện như hôm nay.

Nhượng nhượng môi, cô định nói gì đó.

“Nhà họ Hứa chúng tôi không hoan nghênh cô! Không dung nạp nổi cô!” Vì chuyện lần này, ông biết, ông cần phải cắt đứt cuộc hôn nhân này của con trai càng nhanh càng tốt, ông không cần một đứa con trai “hành xử theo cảm tính” như thế.

Giọng nghiêm khắc vừa nãy của bố chồng bình thường trở lại.

“May mà, buông thả một, hai tháng, nó cũng tỉnh táo trở lại, lấy công việc làm trọng, cũng dần dần thân thiết với Hạ Hà hơn!”

Thật ư? Như vậy... rất tốt.

Nét mặt cô cũng chẳng có gì thay đổi, trầm tư chỉ trong một giây, cô cuối cùng lần đầu tiên nói ra những gì mình nghĩ với bố chồng, “Thẩm Chúc Tâm cũng không cần nhà họ Hứa.” Danh dự của cô không phải để Hứa gia chà đạp.

Từ đầu đến cuối, chính vì hai chữ “Hứa gia” đó mà cô mới thê thảm thế này, đau đớn thế này!

“Thế thì tốt, xem ra chúng ta cùng chung tiếng nói!” Hứa Cẩm Lễ lấy một phong bì được dán kín bên trong có một ống thủy tinh đưa nó cho cô, “Đây là mẫu nước bọt của Lăng Lăng, còn về mẫu ADN của Ngạn Thâm, tôi nghĩ tự cô sẽ có cách lấy được!”

Cô nhìn mẫu vật trong tay mình, không nói tiếng nào.

“Tôi hy vọng cô không phải người nói một đằng làm một nẻo, chỉ được cái miệng mà thôi!”

Một sợi tóc là có thể xét nghiệm ADN.

Mặt mã ở cửa ngoài không thay đổi, trở về nơi cô với anh cùng chung sống, cảm xúc trong cô lẫn lộn.

Vặn nắm cửa phòng ngủ, quả nhiên, anh vẫn không khóa theo thói quen.

Cô thần thờ bước vào nơi rất riêng tư, rất thân mật của họ.

Cách bài trí trong phòng vẫn ấm áp.

Ngọn đèn bàn ấm áp, rèm cửa ấm áp, chiếc chăn ấm áp, chiếc sofa ấm áp.

Tất cả những thứ ở đây đều do cô tự tay chăm chút, bài trí.

Không có gì thay đổi.

Đến cả vị trí hai chiếc gối dựa trên sofa cũng không thay đổi, nhưng bỗng nhiên, cô lại cảm thấy, sự ấm áp ở đây hình như đã biến vị rồi.

Dù cách bài trí có ấm áp thế nào cũng bắt đầu không giấu nổi sự lạnh lẽo, cô tịch ở mọi góc ngách trong căn phòng.

Ở đây, cô tịch quá, không giống như một mái nhà.

Nhiều lắm, cô cố kìm nén cảm xúc phức tạp không ngừng trào dâng, bước tới bên giường, tìm kiếm kỹ càng trên gối.

Không có.

Lật gối lên, cô đưa tay chậm chậm tìm kiếm.

Vẫn không có.

Sạch sẽ quá, cô định lật chăn lên.

“Em đang tìm gì vậy?” Sau lưng, có một giọng nói trầm trầm.

Cô giật thót người, từ từ từ từ quay người lại.

Mắt chạm mắt.

Sao có thể, sao có thể, trước đây Hứa Ngạn Thâm chưa bao giờ về nhà sớm như thế.

Anh nhìn cô trân trân, dù cố gắng che giấu qua vẻ ngoài bình thản, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra những xáo động trong ánh mắt anh.

Anh nhìn cô chằm chằm.

Vì quá bất ngờ, mắt cô cũng mở trừng trừng nhìn anh, đôi môi mím chặt, mấp máy nhưng không phát ra âm thanh nào.

Cô không thể giải thích được vì sao ngày thứ hai trở về thành phố B, vì sao chỉ còn cách hai ngày nữa là phiên tòa sẽ được mở, cô lại xuất hiện ở đây.

Nhưng, anh lại hỏi một câu rất kỳ lạ, “Đến tìm anh sao?”

Câu nói này của anh khiến cô dễ thở hơn một chút.

“Đúng vậy, có chuyện muốn nói với anh.” Cô đành làm ra vẻ thản nhiên, như thể vô duyên vô cớ xông vào nhà người ta, chỉ là để chờ anh.

Nhưng, tiếp theo đó, cô lại không biết nói gì nữa.

Nói dối, không phải là sở trường của cô.

Anh vẫn nhìn cô không chớp mắt, như thể sợ chớp mắt cô sẽ lại biến mất một lần nữa.

Anh rất sợ, tất cả đều là ảo giác, bao gồm, cô vẫn còn sống.

Ngón tay anh kinh ngạc chạm vào vết sẹo bằng móng tay dưới đuôi mắt cô.

Quả thật có thương tích! Có đau không? Bị tàn lửa rơi trúng chắc là đau lắm!

Biết rõ rằng, tất cả những gì thuộc về họ đều đã lạc điệu từ lâu, biết rõ, hành động của anh là không nên trong hoàn cảnh này.

Cảm xúc trong cô xáo trộn, sự đụng chạm của anh khiến cô khẽ rùng mình.

Cô nhớ lại lời Hứa Cẩn Lễ nói trước đó, anh thật sự đã vì cô mà tự dày dora mình trong hai tháng trời ư? Cô tưởng rằng một người lạnh lùng như anh, cho dù cô có chết đi thì cũng sẽ làm việc mình thường cho đến khi tang lễ kết thúc.

Hai tháng, cô có nên vui mừng vì thời gian anh đã cho đủ dài? Anh chắc là đã quyết định nghe theo sự sắp đặt của gia tộc.

“Còn đau không?” Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng hơi khàn đi.

Không biết vì sao, tim cô bỗng nhói lên, nước mắt tuôn ra lăn dài trên má.

Cô cố nặn ra nụ cười, “Không đau rồi.”

Anh không phải là rất hận cô sao? Không phải hy vọng cô chết ngay lập tức sao?

Ngón tay anh chạm vào môi cô, vuốt ve đường nét nụ cười trên môi cô.

Chiếc răng bị gãy của cô luôn ở trong túi anh, còn cô trước mặt anh vẫn với hàm răng đều tăm tắp, như chưa từng chịu bất cứ đau đớn nào.

“Không đau là tốt rồi, tất cả đều đã qua.” Cuối cùng, không thể đè nén nỗi khát khao trong lòng mình, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Bị anh đột ngột ôm lấy, cô không biết phải phản ứng như thế nào, đành cứng đờ người ra.

Nên đẩy ra!

Lý trí quay lại, cô định đẩy anh thì phát hiện vai mình có cảm giác ướt ướt.

Cô cũng sờ.

Rất lâu, không cách nào phản ứng.

“Để anh xem người em.” Bồ vợ nói trên người cô có rất nhiều vết bỏng ở các mức độ khác nhau, nhưng đều đã lành lại, chỉ là chưa tận mắt nhìn thấy anh không yên tâm.

Áo khoác ngoài của cô bị cởi ra, từng chiếc cúc áo lần lượt được mở, mãi đến khi có cảm giác lạnh lạnh trước ngực, cô mới giật mình định thần trở lại.

“...” Cô hốt hoảng ngã ngò ra chiếc sofa đặt cạnh giường, nắm chặt chiếc áo đã bị mở tung trên người, ôm lấy ngực mình, không để lộ cơ thể.

Thực ra trên người cô không biết từ lúc nào đã chỉ còn lại chiếc áo ngực.

Nhưng, điều khiến cô chấn động là, cảm giác ướt ướt trên vai.

Anh...

Ngón tay anh... chạm vào, vuốt ve từng chỗ da sẫm màu sau lưng cô, nét mặt không mang bất kỳ ham muốn nào.

Trong trí nhớ của anh, da cô mịn màng, trắng ngần như ngọc, chứ không phải như bây giờ, trắng đỏ loang lổ, chẳng chịt.

Cô rất ngượng ngùng, muốn che lại, muốn mặc áo vào nhưng anh không cho.

Sau lưng, có cảm giác mềm mại, lạnh lạnh, anh đã cúi xuống hôn lên từng vết sẹo trên người cô.

Anh muốn cảm nhận sự tồn tại của cô, cảm giác rất chân thực, cô quả thật vẫn còn sống.

Cả người cô cứng đờ như một khúc gỗ, anh xoay người cô lại, lúc bắt đầu hôn vết sẹo ở đuôi mắt cô, cô còn chưa kịp phản ứng lại.

Vừa rồi là ảo giác đúng chứ? Hứa Ngạn Thâm sao có thể khóc lúc ôm cô được chứ?

Cả người anh chồm tới, cô cứng đờ bị anh đè dưới sô pha, thần người nhìn anh.

Khóe mắt anh vẫn còn ướt ươn ướt, sao có thể, sao có thể?

Không biết từ lúc nào, đầu gối anh đã bắt đầu tách đùi cô ra, cảm giác ấm áp, rần rở xâm nhập vào sâu trong cô.

Anh muốn chứng thực, cô vẫn còn sống.

Chứng thực bằng hơi ấm cơ thể cô.

Cô bỗng mở to mắt, sự cố bất ngờ khiến mắt cô muốn chớp cũng không thể chớp được.

Tình trạng mất kiểm soát này khiến ngay bản thân anh cũng thấy bất ngờ.

Anh lùi lại nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh.

Cả quá trình vừa rồi, cả hai đều không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng nó đã xảy ra rồi.

Đã như thế rồi...

Anh kéo ngăn kéo tủ, xé một bao nhỏ hình vuông, khê cử động, lồng vào nơi đang nóng hừng hực, đầy ham muốn của mình.

“Đừng...” Cô mới nói một chữ, cơ thể anh đã xâm nhập vào trong cô một lần nữa, từ từ tiến vào, đến khi hai cơ thể như được kết dính lại với nhau.

Giọng cô lạc đi.

Cả người không ngừng run rẩy vì sự kết hợp này.

Anh bắt đầu hôn lên vết thương trên mặt cô, cô né tránh, anh bắt đầu hôn lên chóp vai cô, cô khê vùng vẫy, cơ thể anh theo từng cử động của cô, tiến vào sâu hơn.

“Đừng...” Cô như sắp bật khóc.

Vì mọi cử chỉ kháng cự lại anh đều không có chút nào là thật.

Anh hôn giọt nước mắt vừa trào ra nơi khóe mắt cô, hôn toàn bộ cơ thể cô, sau đó, dừng mãi hết lần này đến lần khác đi vào trong cô, dưới sức mạnh của anh, cơ thể cô từng hồi từng hồi như đang lơ lửng trên mây.

Nhẹ nhàng, cô bắt đầu không nén được tiếng rên rỉ, giống như tiếng khóc khe khẽ của một chú mèo con.

Cô không muốn thế này, nhưng, vẫn là...

Ý loạn, tình mê.

Cơ thể cô nhận ra anh, quen thuộc anh, chào đón anh.

Đó là sự thật không thể nào thay đổi được.

Cô thậm chí có thể tưởng tượng ra, miếng vải bọc sô pha chỗ phía dưới bụng cô đã ướt một mảng, toàn bộ đều là chứng cứ động tình của cô.

Cô cắn chặt môi mình, có chút bối rối.

Cho đến bây giờ, anh là người đàn ông duy nhất của cô, nhưng cô lại cảm thấy mình thật không biết xấu hổ.

Không thể, không thể, không thể!

Nhưng cô không thể nào khống chế được.

Trái tim cô phản kháng, nhưng cơ thể cô lại khao khát anh, muốn tận hưởng sự cuồng nhiệt của anh.

Hai cơ thể đều biết không nên thế này nhưng lại giống như hai ngọn lửa cháy đang phừng phừng lao vào nhau cho đến khi cùng bị thiêu rụi.

.....

Dù đã kết thúc nhưng anh vẫn để yên trong nơi ẩm ướt của cô rất lâu.

“Em... đi tắm một chút.” Cô ngại ngùng đẩy anh ra.

Vai anh đầy dấu răng.

Vừa này lúc cao trào, cả người cô như muốn lịm đi, đành phải cắn chặt vào vai anh.

Anh đành lùi ra một chút, để cô đứng dậy.

Cô ôm bộ quần áo đã nhàu thành một khối, vội vàng chạy vào phòng thay đồ lấy một bộ sạch sẽ, rồi vội vàng, không biết phải đối diện với anh thế nào, chạy thẳng vào phòng tắm.

Theo từng cử động của cô, trên sàn nhà, có một giọt dịch màu trắng rơi xuống.

Anh nhìn thấy, thế là cúi đầu xem phần dưới bụng lại bắt đầu phản kích của mình.

Sử dụng bao cao su không phải lúc nào cũng an toàn, nhất là lúc quá kích thích.

Anh cầm lấy chiếc bao cao su đã xé vỏ, nhíu mày nhăn tít chu kỳ nguy hiểm của cô.

Nhưng, cô từng một lần bị tắc kinh, anh đã không còn nắm được chu kỳ nguy hiểm của cô nữa.

“Chức Tâm, lần trước kinh nguyệt của em...” Anh đẩy cửa nhà tắm, định hỏi cô.

Cô đang mình trần đứng tắm, bỗng dờ ra.

Lúc hai người làm chuyện đó, cô chỉ là quần áo xộc xệch mà thôi.

Sắc mặt anh biến đổi, quên cả mục đích mình đẩy cửa vào, anh bước tới trước, làn nước nóng, chảy xối xả lên đầu anh.

“Anh... ra ngoài... trước... có... được không?” Cô khó nhọc thương lượng với anh.

Hơi nước mờ mờ, lan tỏa biến phòng tắm trở thành một khung cảnh đẹp mộng lung, huyền ảo.

Thế là, anh lắc đầu.

.....

Ham muốn lại bị kích thích, thăm dò, chiếm đoạt, tận hưởng sự ngọt ngào của cô.

Ba lần, họ tổng cộng đã làm ba lần.

Trên sofa một lần, phòng tắm một lần, trên giường một lần.

“Ừm... á...” Bị anh đè ở dưới, hai bầu ngực căng tròn của cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, gáy anh bị cô túm chặt lấy không buông, nước mắt cô từng giọt từng giọt lăn xuống giường.

Sau khi tất cả kết thúc, hai chân cô run lập cập, toàn thân rã rời.

Cơ thể mệt mỏi nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Cô quay lưng về phía anh, chớp đôi mắt còn ướt nước, thần thờ nhìn đầu giường, lúc này bộ quần áo cô vợ vội trong phòng thay đồ lại chính là chiếc áo cặp gia đình có hình chú vịt nhỏ.

Anh cũng nghiêng người, áp vào lưng cô.

Cơ thể có mệt mỏi thế nào chẳng nữa, cả hai đều không sao ngủ được.

Rất lâu, rất lâu.

“Chức Tâm... chúng ta... còn có cơ hội không?” Anh chỉ hỏi lần cuối cùng, từ đây về sau, không quấy rầy cô nữa.

Sự ăn ý giữa hai cơ thể không có nghĩ là sự hòa hợp giữa hai tâm hồn, hiện thực đã khiến họ hiểu ra điều này.

Ngón tay cô chỉ vào bộ quần áo.

“Ngạn Thâm, sau này anh sẽ mặc bộ quần áo này chứ?”

Xuyên qua ánh sáng yếu ớt phía sau lưng, anh nhìn thấy đó là bộ quần áo cặp gia đình mà họ đã mua để chuẩn bị cho con.

Cô từng nói, hy vọng có một ngày, gia đình ba người sẽ mặc đồ giống nhau cùng đi dã ngoại.

Anh không thể, anh không thuộc loại đàn ông có thể “mặt dày” như thế.

Sự im lặng của anh đã cho cô câu trả lời.

Anh từng nói, nếu bắt anh phải mặc như thế này ra ngoài thì thà anh nhảy lầu còn hơn.

Đó chính là cách biệt giữa anh và cô.

Cô quá bình thường, bình thường đến nỗi luôn muốn làm chút gì đó ngốc nghếch.

Còn anh, quá lạnh lùng, lạnh lùng đến nỗi lúc nào cũng tỉnh táo để đo lường được tất cả.

“Em buồn ngủ rồi.” Cô nhắm mắt lại.

Kết cục đã được định sẵn, chẳng ai có thể thay đổi được.

Sự chạnh lòng trong chốc lát khiến anh chẳng thể nào ôm cô.

Một lát sau, phía sau lưng có tiếng động khe khẽ, cô mở mắt ra.

“Đi đâu thế?”

Anh đã mặc xong quần áo.

“Mua ít đồ, em ngủ trước đi, anh sẽ về nhanh thôi.” Anh đi mua thuốc tránh thai khẩn cấp.

Vuốt tóc cô, anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhưng, mắt cô cứ mở chong chong, thật lâu cũng không tài nào nhắm lại được.

Cô cụp mắt, nhìn lòng bàn tay mình.

Vài sợi tóc đen nhánh của anh.

65. Chương 66

Anh xuống núi, lái xe một đoạn, sau đó, xe dừng trước một tiệm thuốc gần nhất.

Mua xong hộp thuốc tránh thai, quay đầu xe, anh vội vàng lái xe về.

Anh về nhà sớm hơn thường lệ là vì tối có một buổi yến tiệc, anh muốn về thay quần áo.

Sau đó thì nhìn thấy cô.

Anh không dám tin vào vận may của mình.

Cô lại đến đây.

Điều này có nghĩa là gì? Cô đã sẵn lòng cho cả hai một cơ hội?

Quay đầu xe được một nửa, anh bỗng khựng lại.

Do dự chỉ trong mấy giây, anh lại đổi hướng chạy vào trong thành phố náo nhiệt.

Anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại, đối phương vừa bắt máy anh đã nói ngay, “Giám đốc Lý, cậu có phải có người quen bán vật dụng, quần áo cho trẻ em đúng không?”

Nếu anh nhớ không nhầm, thì vợ của giám đốc bộ phận nhân sự là tổng đại lý vật dụng, quần áo trẻ em ở thành phố B, đồng nghiệp công ty thường mua sỉ đồ dùng từ vợ cậu ta.

Câu hỏi của anh quả thật khiến đối phương ngó ra mấy giây, sau đó, đối phương lập tức cung kính trả lời, “Hứa tổng, tôi đúng là có biết, xin hỏi anh cần gì ạ?” Tuy bây giờ đã hơn mười giờ đêm tất cả các cửa hàng bán quần áo trẻ em đều đã đóng cửa, nhưng, chỉ cần Hứa tổng cần, anh sẽ bảo vợ nghĩ cách cung cấp sản phẩm.

“Tôi muốn tìm một nhãn hiệu, trước đây có bán ở ngôi nhà màu hồng, là hàng mới vào mùa hè năm ngoái.” Anh miêu tả nhãn hiệu và kiểu dáng cho giám đốc Lý, sau đó nói ra trọng điểm, “Tôi muốn một bộ người lớn dành cho nam, rất gấp.”

Ngạn Thâm, sau này anh sẽ mặc bộ đồ này chứ?

Anh không thể, cả đời này anh cũng không muốn làm chuyện ngốc nghếch đó.

Nhưng, nếu đó là cách duy nhất để cô hồi tâm chuyển ý thì anh đành phải “trơ mặt” ra vậy.

Vì là kiểu của mùa hè năm ngoái, tìm không dễ dàng gì, hẹn với vợ chồng giám đốc Lý xong, họ cùng đến ngôi nhà màu hồng trước.

Mấy cửa hàng chi nhánh đều đã đóng cửa, cửa hàng trưởng lần lượt mở ra, nhưng tìm một vòng mà vẫn chẳng tìm được chiếc nào.

Sau đó, vạ bất đắc dĩ, vợ của giám đốc Lý lại dẫn anh đến nhà kho của công ty nằm ở ngoại ô, vì trong hệ thống máy tính của kho còn một chiếc size L.

Vì toàn bộ quần áo còn tồn lại không đủ size được chất trong một căn phòng lớn cao như núi, đợi đến mùa giảm giá của năm nay mới dọn ra nên tìm rất phiền phức.

Một nhóm người cùng anh bối rối đồ cao ngất để tìm chiếc áo đó.

Một giờ sau, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy.

Cầm chiếc áo trên tay, mặt anh cuối cùng cũng nở nụ cười.

Đã quen với vẻ nghiêm nghị của cấp trên mình, giám đốc Lý lần này trở mặt ra nhìn.

Chỉ thấy anh vào một căn phòng nhỏ trong nhà kho, mặc chiếc áo thun ngắn tay size L này vào.

Dáng người anh cao to, size L có vẻ chật với anh, cả chiếc áo bó sát người, còn chật hơn cả áo may ô.

Anh mặc lại áo khoác vào, cài nút để che giấu chiếc áo bên trong.

Cả nhóm người nhìn anh không chớp mắt, anh nghĩ họ chắc tưởng anh điên rồi, đang mùa đông lại mặc áo tay ngắn, đã vậy còn là kiểu “dạt dào tình cảm gia đình” nữa chứ.

Anh ngượng ngùng nhưng cố làm mặt nghiêm, “Cám ơn mọi người, tạm biệt!”

Nói rồi quay người đi thẳng.

Anh chắc chắn trở thành đề tài chọc cười trong những lúc trà dư tửu hậu ở công ty hai tháng là ít, nhưng, anh mặc kệ.

Trên đường về, anh lái xe thật nhanh.

Nếu... nếu vì chiếc áo này mà cô bằng lòng ở lại, cho cả hai một cơ hội thì tốt biết mấy!

Anh cố tình phớt lờ sự tồn tại của chàng trai trẻ đó.

Cho xe vào gara xong, anh bước nhanh vào nhà, máy sưởi trong nhà vừa đủ, anh cởi áo khoác đặt trên ghế sofa ngoài phòng khách.

“Kẹt” anh chậm chậm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Nụ cười nở trên môi bỗng đông cứng lại.

Trong phòng đã không còn một ai.

Anh sững sờ bước tới trước, sờ tay vào chiếc gối bên phải.

Đã lạnh từ bao giờ.

Trái tim anh, bỗng chốc, hóa băng giá.

Thật ra, anh cũng loáng thoáng hiểu rằng, mục đích cô đến đây chỉ là lừa mình gạt người mà thôi.

Anh từ từ ngồi xuống mép giường bên phải.

Từ đây về sau, chỉ còn lại một mình anh, anh rất hiểu.

Anh chậm chậm, chậm chậm, cởi chiếc áo cặp gia đình màu vàng ra.

Đêm Tết Dương lịch, trời rét căm căm, anh mình trần ngồi trong căn phòng chỉ còn lại một mình anh, rất lâu rất lâu.

Ngày bốn tháng Một.

Vì tình cảm của hai bên đã không thể hòa giải, phiên tòa ly hôn được mở lần thứ hai.

Giống như lần trước, chiếu theo yêu cầu của đương sự, phiên tòa không mở công khai.

Cũng giống như lần trước, bị đơn vắng mặt.

Cô đứng ở vị trí nguyên đơn, nhìn chiếc ghế trống đó.

Đúng như cô dự đoán, anh sẽ không đến, anh cố chấp không chịu đồng ý ly hôn.

Trợ lý luật sư của nguyên đơn mang theo giấy tờ, vội vàng bước vào nói nhỏ vài câu vào tai luật sư nguyên đơn, luật sư nguyên đơn nhìn qua tờ giấy, mặt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại ngay.

Mười giờ, phiên tòa chính thức bắt đầu.

Thẩm phán tuyên bố, do luật sư bên nguyên đơn trình bày lý do dẫn đến yêu cầu tố tụng hôm nay trước.

Luật sư bên nguyên đơn vô cùng chuyên nghiệp trình bày nhân sinh quan và giá trị quan mà người chồng và người vợ phải đối diện trong cuộc sống sau hôn nhân, những mâu thuẫn, xung đột bắt đầu nảy sinh xoay quanh việc người vợ không thể mang thai, người chồng đã có quan hệ bất chính với người khác, đồng thời tự ý sinh con bằng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm.

Luật sư bên nguyên đơn lần lượt đưa ra các chứng cứ, bao gồm cả bức thư mà em gái bị đơn viết.

Tâm trạng cô, rất căng thẳng.

Cô thậm chí không biết, tất cả những gì xảy ra hôm nay là đúng hay sai, cô không hề muốn dùng bức thư đó để chỉ trích anh.

Anh vắng mặt, đối với cô thật ra mà nói cũng là một sự phóng thích đầy áp lực.

Sau khi luật sư nguyên đơn trình bày thấu tình đạt lý xong, tiếp theo đó nên là luật sư bị đơn sẽ đưa ra lời bào chữa của mình bác lại bên nguyên đơn

Mọi người đều còn nhớ, trong “cuộc chiến tại tòa” lần trước, luật sư bị đơn vô cùng có thực lực, tất cả các chứng cứ đều bị ông bác bỏ chỉ bằng vài câu nói.

Không chỉ có luật sư Hà và cô, mà ngay cả người duy nhất đến dự hôm đó là Phi Phi cũng vô cùng lo lắng.

Nhưng tình huống lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Thưa quý tòa, tôi đại diện cho đương sự của mình không có bất kỳ ý kiến nào khác đối với những lời buộc tội mà bên nguyên đơn đưa ra.”

Luật sư bị đơn đứng dậy, chỉ với một câu nói, làm tất cả những người có mặt trong phiên tòa ngớ ra, bao gồm cả thẩm phán.

Thẩm phán nhắc nhở ông, “Luật sư bị đơn, đối với những lý do và hiện thực mà bên luật sư nguyên đơn trình bày, bên ông không có bất kỳ sự phủ nhận, cải chính hay bổ sung nào?”

“Không có, những lời buộc tội bị đơn hoàn toàn là sự thật.” Luật sư bị đơn điềm đạm nói, “Đương sự của tôi đồng ý ly hôn.”

Tình huống quá đột ngột.

Cô bị chấn động đến mức không thể tin đó là sự thật.

“Đây là đơn ly hôn mà đương sự tôi đã ký tên sẵn.” Luật sư bị đơn đưa ra lá đơn cho tất cả mọi người cùng xem.

Ngồi ở vị trí nguyên đơn, cô nhìn thấy rất rõ ràng.

Là chữ ký của anh.

“Luật sư bị đơn, đương sự của ông có thỏa thuận bổ sung không?” Thẩm phán hỏi.

“Có.” Luật sư bị đơn gật đầu, “Đương sự của tôi đã có thỏa thuận bổ sung phân chia tài sản rất rõ ràng sau khi ly hôn, nếu bên nguyên đơn không đồng ý với cách phân chia này, có thể nộp đơn lên tòa phúc thẩm, phán quyết theo luật.”

Cô không hề hy vọng lấy được thứ gì từ tài sản của anh, ánh mắt cô thờ ơ.

“Đây là danh sách tài sản cá nhân của đương sự tôi.” Luật sư bị đơn nộp danh sách cho hội đồng xét xử.

Thẩm phán xem xét kỹ càng một lúc rồi cho luật sư bị đơn tiếp tục.

“Trong đó, luật sư của tôi không chia cổ phiếu dưới danh nghĩa Hứa thị, một công ty trách nhiệm hữu hạn, một miếng đất và lượng tiền mặt lưu động, định giá khoảng 570 triệu tệ, đồng thời ghi rõ nguyên đơn không được hưởng bất kỳ quyền lợi nào trong số gia sản mà đương sự tôi được thừa kế sau này.”

Cô cũng không cần những thứ đó của anh.

Cô chỉ hy vọng, tất cả những gì diễn ra bây giờ mau chóng kết thúc.

“Nhưng, đương sự của bằng lòng chia cho nguyên đơn toàn bộ mười chín ngôi nhà ở, bao gồm cả căn hộ sang trọng đang ở hiện nay, định giá khoảng 350 triệu tệ.”

Cô như bị sét đánh trúng, không thể suy nghĩ, không nói được lời nào.

Sao lại có thể? Sao lại có thể?

Luật sư Hà cũng không khá hơn là mấy, lúc hội đồng xét xử hỏi lại lần nữa bên nguyên đơn có còn ý kiến nào khác không, luật sư Hà mới dần định thần lại, “Thưa quý tòa, bên nguyên đơn không có ý kiến nào khác.” Trước khi ra tòa, luật sư Hà từng nói, sẽ dốc hết sức để giúp nguyên đơn tranh quyền phân chia tài sản.

Tuy nguyên đơn trước sau đều tỏ thái độ không cần phân chia tài sản nhưng đối với phụ nữ, một ngôi nhà để ở là rất cần thiết.

Luật sư Hà vốn định giúp đương sự của mình giành lấy một ngôi căn hộ sang trọng.

Kết quả này quá tốt đẹp, chẳng ai có thể ngờ.

... ..

Phiên tòa lần này vô cùng thuận lợi, cô nhìn giấy phán quyết của tòa, thần người ra.

Sau khi thẩm phán tuyên bố phiên tòa kết thúc, mọi người đều đã tản đi hết.

Cô vẫn chưa định thần trở lại.

Cuộc chiến ly hôn nửa năm trời, lại dễ dàng kết thúc như thế.

Sự việc hoàn hảo, nhẹ nhàng đến nỗi cô cứ tưởng mình đang nằm mơ.

“Trời ạ! Muôn năm! Cậu được tự do rồi, lại còn trở thành đại gia nữa nhé!” Phi Phi vui mừng khoác vai cô.

Ánh mắt cô trống rỗng nhìn Phi Phi.

Hình như là, cô hình như đã trở thành người có rất nhiều rất nhiều tiền rồi.

Luật sư Hà thở phào nhẹ nhõm, nói đùa, “Cô Thẩm, đừng quên phí luật sư cao ngất ngưỡng của tôi đấy nhé!”

Cô miễn cưỡng cười, gật đầu, “ừ” một tiếng.

Nhẹ nhõm rồi, luật sư Hà ngẫm nghĩ “cuộc chiến” vừa nãy, càng nghĩ càng phấn khích, nói với cô, “Thật ra trước phiên tòa tôi cũng rất tự ti, luật sư bên bị đơn rất nổi tiếng trong ngành chúng tôi. Cô Thẩm, sáng nay vừa có kết quả xét nghiệm ADN, trong mấy gen quan trọng có một số phù hợp có một số lại không phù hợp, như thế bị đơn đã nhúng tay vào vậy, không biết sai ở mắt xích nào, mà kết quả cho ra lộn xộn hết cả, chẳng thể dùng để làm chứng cứ trước tòa, tôi lo lắng đến toát mồ hôi hột!”

Kết quả xét nghiệm ADN sao lại như thế?

Cô sững sờ nhìn luật sư Hà, không hiểu ý luật sư muốn nói cho lắm.

66. Chương 67: Lễ Niệm Hôn Nhân

Sau khi ly hôn.

Có lẽ từ đây về sau cuộc sống của cô sẽ rất bình lặng, nhưng bình lặng cũng là hạnh phúc.

Tuy hiện tại và tương lai đều đã bày ra trước mắt cô, tuy thế giới bên ngoài không chắc sẽ đáng yêu như cô tưởng tượng.

Cô bây giờ có rất nhiều tiền, có rất nhiều tự do, nhưng cô chẳng hề phấn khích, vui mừng như mình tưởng tượng.

“Chức Tâm, bài này cô viết nhé.” Phó Tổng biên tập Ưu đưa mẫu tin cho cô.

Cô đã đi làm lại bình thường, cho dù bây giờ cô rất giàu, có thể ăn cả đời cũng không hết.

“Được.” Cô mỉm cười.

Không ai biết cô là một triệu phú, cô cũng không định để bất kỳ ai biết.

Cuộc sống của cô, phải tiến lên phía trước, đã lựa chọn rồi thì đừng quay đầu lại.

Sau khi ly hôn, cô về tòa soạn tạp chí làm lại, vợ chồng Từ Nhân Thư đã xuất ngoại, ông chủ mới chưa nhận chức.

Ông chủ mới bí ẩn của tòa soạn chỉ mới có phó tổng biên tập Ưu là từng tiếp xúc, mọi người đều hiếu kỳ hỏi bà tới tấp, ông chủ mới là người thế nào, bà chỉ nói sau chữ, “Năng lực tốt, yêu cầu cao”. Thực ra là vô cùng nghiêm khắc.

Đến cả một biên tập kỳ cựu như chị Ưu cũng nói ông chủ mới yêu cầu cao, nên tất cả mọi người đều tin rằng trong tương lai tòa soạn sẽ có một cuộc cải cách mới và diện mạo mới.

.....

Sau khi ly hôn.

Cuộc sống vẫn tiếp tục với bao bận rộn.

Anh bây giờ không biết tình yêu có phải là một thứ cảm giác sẽ phai nhạt hay không, nhưng anh đã học được cách dần dần quên nó cùng với thời gian.

Anh sẽ thành công, anh tin là như vậy.

Ly hôn rồi, anh tưởng mình sẽ rất đau khổ, nhưng, ngược lại, hình như nút thắt chết đã được tháo ra. Dù sao cũng đã vậy rồi, sau này chẳng còn việc nào tồi tệ hơn nữa.

Anh đang thử buông tay.

Có một số người sẽ không quay trở lại nữa, điều duy nhất có thể làm là quên cô đi, làm quen với cuộc sống không có cô.

Anh bắt đầu thu dọn đồ đạc trong nhà.

Căn nhà này có dấu tích của hạnh phúc trong quá khứ, đã quyết định làm lại từ đầu nên anh không tiện sống trong “quá khứ” ấy nữa.

Anh sẽ trở về Hứa gia.

Nghiêm túc làm một Hứa Ngạn Thâm.

.....

Đại hội cổ đông mỗi năm một lần, hôm nay có việc quan trọng cần được tuyên bố.

Trong hội trường rộng lớn, từng hàng ghế đều đã có người ngồi.

Không phải các cổ đông thì cũng là những nhân vật có vị thế trong công ty.

Tất cả người của Hứa gia đều có mặt đông đủ, đoàn luật sư cũng đã sẵn sàng, chứng tỏ hôm nay đặc biệt khác thường.

Bốn bà, bao gồm mười hai người con cả trai lẫn gái có tên trong danh sách thừa kế về mặt pháp luật cùng vợ hoặc chồng họ đều đã có mặt.

Hôm nay, đối với tất cả người trong Hứa gia mà nói, là thời khắc vô cùng quan trọng.

Bệnh nhồi máu cơ tim đã đến lúc nghiêm trọng, Hứa Cận Lễ sẽ tuyên bố bản di chúc viết từ trước của mình, đồng thời tuyên bố quyền điều hành Hứa thị trong tương lai sẽ rơi vào tay ai trong số những đứa con của mình.

Anh điềm tĩnh ngồi cùng với anh cả ở hàng ghế đầu tiên, lúc Hạ Hà và bác Hạ cùng đến một lúc, tuy anh có hơi bất ngờ nhưng không thể hiện gì.

Cha anh bước lên bục.

“Hôm nay vừa đúng ngày Hứa thị thành lập tròn bốn mươi năm, tại đây, tôi xin chân thành cảm ơn các bà vợ đã cùng tôi vượt qua biết bao sóng gió, đặc biệt là người vợ chính thức của tôi, không có sự độ lượng, hiểu đại thể của bà ấy, sẽ không có Hứa Cận Lễ ngày hôm nay.”

Hứa Cận Lễ vốn xuất thân trong gia đình giàu có, nhưng không có mẹ lớn, không có sự giúp đỡ của Hạ gia, cũng không thể lên như điều gặp gió, trở thành một tài phiệt trong ngành truyền thông như hôm nay.

Mẹ lớn nở nụ cười nhả nhặn, cao quý, đón nhận tràng vỗ tay của mọi người.

Ba người con của bà, anh lớn Hứa Ngạn Quân thì mờ nhạt, vì con gái không được ghi tên vào gia phả, sớm muộn gì cũng gả cho người khác nên chị lớn Hứa Lâm lúc này mặt đầy vẻ cảnh giác, còn khoe môi anh hai Hứa Ngạn Ý khẽ nhếch lên nụ cười đầy ngụ ý.

Tổng Tiêu Phong dù che giấu tốt cỡ nào cũng không giấu nổi ánh mắt hồi hộp, lo lắng, sợ kết quả tuyên bố ngày hôm nay không lạc quan theo ý bà.

Còn anh, vẫn với vẻ điềm đạm chưa bao giờ mất đi ấy.

Thật ra, cha anh không chỉ một lần tiết lộ, muốn trao lại quyền điều hành cho anh, chỉ là, lúc thật sự đối mặt, anh lại không có sự căng thẳng, phấn khích như anh từng tưởng.

Kết cục tốt hay xấu, anh hình như bắt đầu không còn hứng thú nữa.

Đoàn luật sư của cha anh bắt đầu tuyên bố phần phân chia tài sản.

Không ngoài dự đoán, ba bà vợ sau và tất cả các con gái chỉ được hưởng mỗi người một ngôi biệt thự trị giá mấy chục triệu, còn vô số bất động sản khác đều thuộc quyền sở hữu của bà lớn.

Phần tiếp theo mới là phần kịch tính.

“89% cổ phần Hứa thị đứng tên Hứa Cẩm Lễ sẽ được chia như sau, con trai trưởng Hứa Ngạn Quân 25%, con trai thứ Hứa Ngạn Ý 15%, con trai thứ ba Hứa Ngạn Thâm 40%, con trai thứ tư Hứa Ngạn Ngôn...”

Luật sư chưa đọc xong, đã bị một tiếng hừ lạnh lùng cắt ngang, “Tôi có nghe lầm không vậy?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào bà vợ cả của Hứa Cẩm Lễ.

Không ai có thể ngờ, đối phương lại lên tiếng chỉ trích trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, trong khi vừa nãy Hứa Cẩm Lễ trước cả hội trường còn ca ngợi bà là người biết đại thể.

“Ý ông là quyền điều hành sẽ giao cho Hứa Ngạn Thâm?” Mẹ lớn lạnh lùng.

Hai đứa con trai của bà cộng lại mới bằng số cổ phần của Hứa Ngạn Thâm, vậy chính là nói, trong tương lai bất luận thế nào thì quyền điều hành cũng thuộc về cổ đông có số cổ phần nhiều nhất, bây giờ, không cần phải nghi ngờ gì nữa người đó chính là Hứa Ngạn Thâm.

Bị vợ chỉ trích trước mặt mọi người, Hứa Cẩm Lễ có chút bối rối, tuy mặt ông sầm xuống nhưng vẫn ra hiệu cho luật sư tuyên bố tiếp những điều khoản bổ sung.

Luật sư gạt đầu, bỏ qua các nội dung khác, tuyên bố những điều khoản bổ sung trước.

“Tôi Hứa Cẩm Lễ rất thận trọng quyết định, con trai thứ ba Hứa Ngạn Thâm sẽ được giao quyền điều hành công ty, song...” Luật sư dừng một chút, nhìn ánh mắt của tất cả mọi người có mặt trong hội trường bỗng chốc trở nên rất căng thẳng, sau đó tiếp tục đọc tiếp, “trong quá trình điều hành với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị, con trai thứ ba Hứa Ngạn Thâm mỗi năm có thể dựa theo tỉ lệ cổ phần phân chia phúc lợi công ty, nhưng, trong vòng 30 năm không được chuyển nhượng hay bán số lượng cổ phần được thừa kế cho người khác, nếu có thay đổi, sẽ thông qua sự giám sát của đại hội cổ đông, tự mình rời khỏi Hứa thị, toàn bộ số cổ phần được thừa kế sẽ được chuyển tên cho con trai trưởng Hứa Ngạn Quân.” Điều khoản bổ sung này vô cùng hà khắc và không công bằng.

Hứa Ngạn Thâm cũng có chút bất ngờ, không ngờ, cha cảnh giác với anh đến như vậy.

Trái tim anh buốt giá.

Đây chính là Hứa gia.

“Năng lực của Ngạn Thâm rõ như ban ngày, điều khoản bổ sung bà cũng đã nghe rồi, nó chỉ có thể một lòng đưa Hứa thị lên đỉnh cao huy hoàng.” Câu này của Hứa Cẩm Lễ nói cho vợ cả nghe, cũng là nói cho tất cả mọi người có mặt nghe.

Mọi người đều thông minh bắt đầu vỗ tay, chào đón chủ tịch hội đồng quản trị mới.

Trong tiếng vỗ tay đó, ánh mắt Hứa Ngạn Thâm sa sầm như đang suy nghĩ điều gì, Tống Tiêu Phong bế Hứa Lăng, nở nụ cười đắc ý.

Còn mẹ lớn nhếch miệng cười lạnh lùng, “Bây giờ, các người đang ép tôi thỏa hiệp?”

Hứa Ngạn Quân nhú mày, tuy không tán đồng nhưng cũng không muốn làm mẹ mất vui, còn Hứa Ngạn Ý lập tức đứng về phía chiến tuyến của mẹ, “Tôi cũng phản đối, phản đối cha chia tài sản không công bằng.”

“Các người...” Hứa Cẩm Lễ vô cùng không vui, mặt sa sầm, tim bắt đầu đau tức, “Các người hiểu cái gì là gia đình hòa thuận vạn sự thành không hả?!” Ông cảm thấy mình phân chia tài sản có gì không công bằng? Đa số tài sản không phải đã vào tay bà lớn rồi sao?

“Cha, cha lấy ba bà vợ nhỏ, sau khi sinh nhiều con trai riêng như vậy, đã không còn tư cách nói câu ‘gia đình hòa thuận vạn sự thành’ nữa!” Dù gì cũng đã tới nước này, Hứa Ngạn Ý chẳng còn gì để mất, bắt đầu công kích cha mình.

Hứa Cẩm Lễ trợn mắt nhìn đứa con trai thứ thường ngày rất biết lấy lòng người khác của mình.

Hứa Ngạn Thâm bình thản ngả lưng vào ghế.

Kiểu đầu đá đá kích lẫn nhau này, anh đã quá quen rồi.

“Vấn ỉn chứ?” Hạ Hà đi lại chỗ anh.

Anh gạt đầu, tỏ ý mình không sao.

Thật ra, anh lẽ mờ đoán ra, hôm nay cha sắp xếp cho Hạ Hà đến tham dự là vì Hạ Hà mặc nhiên được xem là vợ chưa cưới của anh.

“Ông dựa vào cái gì mà cảm thấy nó có tư cách?” Mẹ lớn chất vấn chồng trước mặt tất cả mọi người.

“Ngạn Thâm sao lại không có tư cách? Năng lực của nó mọi người đều công nhận, trước đây vì sức khỏe của Chức Tâm, tất cả mọi người đều lo lắng nó sẽ không có con nối dõi, Hứa thị sẽ rơi vào tay người ngoài, nhưng, Lăng Lăng là sự đảm bảo tốt nhất của Ngạn Thâm đối với Hứa gia chúng ta! Huống hồ sáu ngày nữa, Ngạn Thâm sẽ đính hôn với Hạ Hà...”

Ở đây đều là người đáng tin cậy, Hứa Cẩm Lễ nói ra một bí mật lớn trước mặt mọi người, để tất cả cổ đồng được yên tâm.

“Lăng Lăng?” Mẹ lớn cười thành tiếng.

Tiếng cười đó, rất kỳ lạ, như thể vừa nghe thấy một chuyện nực cười, cũng như thể đã đợi “câu chuyện cười” này từ lâu.

Tổng Tiêu Phong nhìn họ bằng đôi mắt sắc, còn ánh mắt lạnh lùng của Hứa Ngạn Thâm cũng nhìn sang.

Tất cả mọi người đều cảm thấy có gì đó không bình thường.

Nụ cười của Hứa Ngạn Ý rộng tới mang tai, chỉ thấy anh ta lấy ra một xấp giấy tờ đặc ý nói với mọi người, “Các vị, đây là thủ tục ly hôn của Hứa Ngạn Thâm và Thẩm Chức Tâm mười ngày trước, Thẩm Chức Tâm vốn đã chuẩn bị nộp cho hội đồng xét xử kết quả xét nghiệm ADN của Hứa Ngạn Thâm và Lăng Lăng.”

Quả nhiên, tới đó, cô không phải là hồi tâm chuyển ý mà là đến để lấy mẫu xét nghiệm ADN.

Nét mặt anh vẫn rất cứng cõi, dường như tất cả mọi lời mỉa mai, xúc phạm đều không thể thâm nhập được vào thế giới cảm xúc của anh.

“Bên trong có kết quả giám định, Hứa Ngạn Thâm không phải là cha ruột của Lăng Lăng.” Mẹ lớn thông thả tuyên bố.

“Thằng Thâm không phải là cha ruột của Lăng Lăng? Sao có thể như thế?!” Tổng Tiêu Phong kinh ngạc không dám tin vào tai mình. “Không thể nào! Lúc Lăng Lăng vừa sinh ra, tôi đã từng giám định quan hệ cha con giữa Ngạn Thâm và Lăng Lăng.” Nhan Hiểu Tinh từ cây phôi cho đến lúc mang thai, suốt cả quá trình bà đều cho người theo dõi, huống hồ gì là lúc sinh con, bà tuyệt đối không thể lơ là.

“Lúc đó làm thế nào? Hứa Ngạn Thâm không xuất đầu lộ diện đúng không? Cho nên, cô sao có thể khẳng định không lấy nhầm tiêu bản?” Mẹ lớn lạnh lùng, “Nếu tôi đoán không lầm, Hứa Lăng là đứa trẻ thụ tinh trong ống nghiệm, nếu đã là thụ tinh trong ống nghiệm, dĩ nhiên sẽ có khả năng bác sĩ nhầm lẫn! Ai bảo lúc đầu nó giả vờ làm thánh sống, không chịu quan hệ với cô gái mang thai hộ đó?”

Khả năng nhầm lẫn?

Hứa Ngạn Thâm kinh ngạc, đôi mắt lạnh lùng hơi nheo lại.

Ai cũng đều nghe ra, hàm ý trong lời nói của mẹ lớn.

Trong phút chốc bỗng hiểu ra.

Đột nhiên, anh muốn cười, rất muốn cười, cười mình tính toán kín kẽ, cuối cùng mất đi người vợ yêu thương nhất để đổi lấy sự thảm hại này. “Có thể cho tôi biết, cha ruột của Lãng Lãng là ai không?” Chẳng trách, đứa trẻ đó, từ đầu đến cuối, anh không có một chút cảm tình nào.

Anh vốn tưởng rằng tâm trạng không vui mới dẫn đến ảo giác này.

Thì ra, anh luôn là con rối trong tay mẹ lớn, từ lúc họ bắt đầu tìm người mang thai hộ, người của mẹ lớn đã biết, cũng đã chuẩn bị hành động rồi.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, mẹ lớn trước giờ không phải là người dễ qua mặt.

Ánh mắt anh nhìn sang anh cả đang nhíu mày, rồi lại nhìn sang Hứa Ngạn Ý đang đắc ý, để không có bất kỳ khe hở nào, cha đẻ của Lãng Lãng chắc chắn là một trong hai người họ.

“Khục khục...” Tình hình mất kiểm soát, cả gia đình đang vạch áo cho người xem lưng, khiến Hứa Cẩm Lễ ôm chặt lấy ngực, thở dốc, cơn nhồi máu cơ tim bộc phát nghiêm trọng.

Gia đình hòa thuận vạn sự thành, lúc này, chỉ là một trò cười cho thiên hạ.

“Lão gia, khẩn cầu ông cho thái độ đi, chuyện chia cổ phần, ông nên biết nhìn xa trông rộng.” Mẹ lớn vờ như không thấy chồng mình đang lên cơn đau tim, gần từ câu từng chữ “khẩn cầu”.

“Các người, các người...” Tống Tiêu Phong bị ức hiếp đến không thốt nổi nên lời, suýt chút nữa bật khóc.

Đứa cháu nội vốn đắc ý bé trong tay, bây giờ trở thành cục nợ, trở thành trò cười, trở thành mảnh xương mắc trong cổ họng.

Thấy anh phải đối diện với tình huống khó xử trước mắt, Hạ Hà cũng lo lắng, xót xa. Cô đứng dậy, hùng hồn, “Chuyện chia cổ phần có gì phải bàn bạc lại chứ? Tôi và Hứa Ngạn Thâm đã sắp kết hôn rồi, mà năng lực sinh đẻ của tôi bình thường, có hay không có Lãng Lãng chẳng ảnh hưởng gì đến Ngạn Thâm cả!”

Bác Hạ cũng đứng về phía Hứa Ngạn Thâm, tỏ thái độ ủng hộ con rể tương lai.

Mẹ lớn và anh hai mặt bỗng biến sắc.

Hạ Hà nở nụ cười vô cùng nhạt, nói với mẹ lớn, “Cô, không chỉ là Hứa thị mà cha cháu đã quyết định sau khi kết hôn sẽ giao Hạ thị cho Ngạn Thâm, mong cô chúc phúc cho chúng cháu ạ.”

Tình huống thay đổi đột ngột, Tống Tiêu Phong vui sướng đến phát điên.

Nhưng, lúc Hạ Hà tự tin khoát tay Hứa Ngạn Thâm, thì anh lại gỡ từng ngón tay của cô ra.

Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, anh bước tới trước, điềm nhiên tuyên bố, “Tôi Hứa Ngạn Thâm xin tuyên bố ở đây, chính thức từ bỏ quyền thừa kế, bắt đầu từ hôm nay, rút lui khỏi Hứa thị, tự mình lập nghiệp.”

Bỗng nhiên, danh vọng, quyền lợi mà anh theo đuổi bao lâu nay chẳng còn ý nghĩa gì với anh nữa.

Dù sao anh chẳng còn gì, thế thì cũng chẳng cần gì nữa.

67. Chương 68

Khi Chúc Tâm xem báo thì đã qua năm ngày.

Tuần đó, cổ phiếu của Hứa thị biến động lớn bất thường, rất nhiều người bán ra khiến cổ phiếu sụt giá thê thảm, sau đó, tin nội bộ cũng bị lộ ra ngoài.

Thì ra, “chính biến” trong Hứa thị đã sớm một đồn mười, mười đồn trăm từ lâu rồi.

Cô cầm cốc nước, thẩn thờ đọc đi đọc lại tin chính ở mảng văn nghệ - giải trí.

Trong đại hội cổ đông, con trai thứ ba Hứa Ngạn Thâm vốn được ông trùm truyền thông Hứa Cẩm Lễ trao quyền thừa kế gia nghiệp đã tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế, tự mình ra lập nghiệp riêng ngay tại đại hội. Ông trùm truyền thông Hứa Cẩm Lễ vì quá tức giận đã lên cơn đau tim, lập tức được đưa vào bệnh viện.

Một bộ phim viễn tưởng do Hứa Ngạn Thâm toàn quyền phụ trách đầu tư một số vốn lớn vốn đang chuẩn bị bấm máy cũng vội vàng ngừng lại.

Sao lại như thế? Cô tưởng rằng, chẳng còn ai cản đường anh nữa, anh đã có thể hô mưa gọi gió toàn quyền cai quản Hứa thị rồi chứ.

Trong ngăn kéo của cô còn có một bản giám định kết quả ADN.

Hứa Lăng không phải là con anh, đây là câu đố mà chẳng ai có thể giải nổi.

Trong nửa tháng kể từ sau khi ly hôn, cô đã vô số lần tìm nén lòng mình mới không đi hỏi duyên có chuyện này.

Hôm nay, nhìn thấy bài báo này, cô lơ mơ đoán được đôi chút.

Rõ ràng, đến ngay cả cô cũng suýt nữa quên, Hứa thị chính là ổ cáo già, những người trong đó đều không phải dễ chơi.

Hơi nước nóng phả vào mắt cô gây đau rát.

Cô đặt cốc nước xuống, xin phó tổng biên tập Ưu nghỉ nửa ngày, nhưng lúc vừa xách giỏ ra khỏi tòa soạn, cô lại cảm thấy mờ mịt.

Cô muốn đi đâu? Cô có thể làm được gì?

Cúi đầu, cô lấy điện thoại ra, tổ hợp số mà cô định gọi đã xóa từ lâu, nhưng, trí nhớ của con người thì không cách nào xóa được.

Mười một con số trong số điện thoại của anh đã sớm in sâu trong tâm trí cô.

Nhìn trân trân vào điện thoại của mình, rất lâu cô cũng chẳng thể ấn nút gọi đi.

Cô bây giờ, cho dù chỉ hỏi một câu anh có khỏe không như những người bạn thông thường, hoặc là sẽ không được chào đón, hoặc là sẽ bị quy kết là mèo giả vờ khóc chuột.

Mối quan hệ giữa người với người là vậy, đến một mức độ nào đó, một câu hỏi thăm thông thường cũng chẳng còn tư cách để hỏi.

Đang lúc do dự, giằng xé thì đột nhiên tiếng điện thoại vang lên.

“A lô?” Cô lật đặt nghe máy, người gọi đến là Hạ Hà.

“Chức Tâm, Ngạn Thâm mất tích mấy ngày nay rồi! Cô có thể giúp một việc không?” Giọng nói Hạ Hà rất sốt ruột, “Tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với anh ấy!”

“Tôi có thể, cô nói đi.” Không hỏi là có chuyện gì cô đã đồng ý trước.

“Nói cho tôi biết mật mã nhà anh ấy! Tôi và mẹ anh ấy hiện giờ đang đứng trước cửa nhà!” Án chuông rất lâu nhưng chẳng nghe thấy động tĩnh gì. Tin tức đó làm nội bộ công ty trở nên lộn xộn không thể tả, dường như phải nhập viện vì cơn nhồi máu cơ tim phát tác, tuy đã được cấp cứu không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng anh lại không hề xuất hiện ở bệnh viện, còn người quản lý chung cư thì nói ba ngày trước sau khi anh về nhà thì không thấy ra khỏi cửa nữa.

Người quản lý có chìa khóa nhưng lại không có mật mã.

Hạ Hà rất lo lắng.

Mật mã cửa...

Chức Tâm sững sờ.

“Tôi không biết anh ấy có đổi mật mã không nữa...” Dù gì, mật mã đó bây giờ đã không còn thích hợp để giữ lại nữa.

“Anh ấy không đổi đâu, căn nhà này anh ấy đã chuyển quyền cho cô, trước đó còn nói chuẩn bị về Hứa gia, anh ấy chắc chắn không đổi mật mã đâu,” Hạ Hà nôn nóng, “Chức Tâm, xin hãy giúp tôi! Mọi người đều đang tìm anh ấy, thực sự rất quan trọng.”

Rất quan trọng...

Có lẽ anh bây giờ không muốn bắt kỳ ai làm phiền mình.

Chỉ là, vừa nghĩ đến Hạ Hà và anh sắp đính hôn...

“0, 5, 0, 5...1, 9.” Chức Tâm đọc sáu chữ số.

“Chức Tâm, cảm ơn cô...” Mật mã chính xác, Hạ Hà không có thời gian để nói nhiều với Chức Tâm, vội vàng ngắt điện thoại.

Chức Tâm nhìn màn hình di động hiển thị đối phương đã tắt máy, thần thờ.

Thì ra, thứ cô có thể làm được bây giờ hình như chỉ có thế.

.....

Trước đây, Hạ Hà đã từng đến nhà anh một lần.

Căn nhà vẫn giống như lần trước, rất yên ắng.

Cô đi đến trước cửa phòng ngủ của anh, đưa tay gõ cửa, anh vẫn không có phản ứng.

Rốt cuộc là cố ý không quan tâm đến người khác hay là đã xảy ra chuyện thật rồi.

Hạ Hà lại sốt ruột gõ cửa một lần nữa, kết quả vẫn như thế.

Lần này mặc kệ anh có trả lời hay không, Tống Tiêu Phong đẩy cửa xông vào phòng con trai.

Căn phòng trống hoác, trên giường chẳng có dấu vết gì thể hiện là có người ngủ trên đó, Hạ Hà kinh ngạc.

Người đâu?

Ở phòng làm việc kế bên, cửa phòng bật mở, Hứa Ngạn Thâm đang bưng ầm cà phê mới pha, nhíu mày nhìn cô.

“Các người sao lại vào đây?” Anh muốn yên tĩnh một chút, ai cho phép họ vào đây?

Ai cho họ mật mã cửa? Anh lơ mơ đoán ra, cảm thấy không vui.

Hạ Hà bỗng bối rối.

“Thâm, cha con bảo con đến bệnh viện một chuyến, có gì từ từ nói.” Tống Tiêu Phong vội vàng nói với con trai mục đích bà đến đây.

“Ngạn Thâm, đừng bảo em nói với anh, chuyện phân chia cổ phần, mọi người trong nhà sẽ ngồi xuống cùng nhau bàn bạc, đừng nhất thời nóng giận như thế.” Hạ Hà cũng nói rõ nhiệm vụ mà dưỡng giao ỳnh, “Ý của dưỡng là ông vẫn muốn giao quyền điều hành lại cho anh, điều khoản trong ba mươi năm không được chuyển nhượng cổ phần không công bằng đó cũng có thể bàn bạc lại.” Mấy ngày nay, cô luôn giúp anh giành quyền lợi.

Hành động của anh khiến dưỡng hoảng hốt, những điều khoản đó dưỡng đều có thể nhượng bộ, điều kiện duy nhất là...

“Thâm, ngày mai là lễ đính hôn của con với Hạ Hà, con nhất định phải tham dự đấy!” Tống Tiêu Phong nắm chặt tay con trai, không ngừng dặn dò.

Thành hay bại tất cả sẽ được quyết định vào ngày mai.

Anh thần nhiên rút tay ra, đi lại sô pha mời họ cùng ngồi xuống, “Rời khỏi Hứa thị không phải là việc làm trong một lúc tức giận.”

Hạ Hà sững sốt.

“Thật ra trước đây, con luôn có cảm giác rất mệt mỏi, đặc biệt là sau khi trải qua quá nhiều chuyện, con bắt đầu hoài nghi, lý do để con kiên trì đến ngày hôm nay có phải quá vô nghĩa?” Từ trước đến nay, anh chỉ là muốn giành lấy sĩ diện mà thôi.

“Sao có thể vô nghĩa được? Con là tất cả hy vọng của mẹ!” Không thể kiên nhẫn đợi con trai nói hết, Tống Tiêu Phong gào lên, “Con đừng quên, người của bà lớn luôn muốn giẫm lên chúng ta, chà đạp chúng ta như thế nào? Chuyện Lãng Lãng lần này, chính là bằng chứng rõ ràng nhất! Nhưng, chúng ta không được chịu thua, chỉ cần con và Hạ Hà kết hôn, chỉ cần Hạ Hà mang thai, đám người bên bà lớn chắc chắn sẽ tức lồng lộn...”

“Mẹ.” Anh bình thần cắt ngang mẹ mình, nói với bà, “Con không thể sinh con được nữa, cũng không muốn có con nữa.” Anh thật sự rất mệt mỏi.

Bước ra khỏi ván cờ này, đặt tất cả mọi quyền lợi, tham vọng của mình xuống, trở về là mình trong quá khứ, lợi ích làm mờ mắt, khiến anh trở nên thật buồn cười.

Đi đến cuối cùng, anh mới phát hiện, thật ra, trong lòng anh chỉ khát khao một thứ tình cảm giản dị nhất, đơn thuần nhất mà anh từ nhỏ đã thiếu thốn, một gia đình biết yêu thương nhau.

Họ đã đến đây rồi thì nói rõ một lần cho xong.

Không thể sinh được nữa? Cũng không muốn có con nữa?

Tống Tiêu Phong không kịp phản ứng, không hiểu con trai đang nói gì, “Thâm, con nghe mẹ nói, cha con chắc chỉ còn sống vài năm nữa, năm nay cho dù không phân gia tài, thì năm sau cũng phải phân! Chỉ cần con sinh con trai...”

Anh mất kiên nhẫn cắt ngang lời mẹ mình, “Con đã triệt sản rồi.”

Tống Tiêu Phong sững sờ nhìn con trai, hình như không hiểu con mình nói gì.

“Ba hôm trước, đã làm phẫu thuật.” Thái độ anh rất bình thản, như thể đang nói chuyện của người khác.

“Con triệt sản rồi?” Tống Tiêu Phong tru tréo, “Con điên rồi à? Con có phải là điên rồi không? Điên rồi phải không?” Bà như muốn nổ tung, đâm thùm thụp vào người con trai.

“Con không điên, có hay không có con cái đối với con chẳng có ý nghĩa gì hết, con không muốn trở thành cái máy đẻ một lần nữa.” Sắc mặt anh vẫn lạnh lùng, giọng nói vô cùng bình thản.

Nếu đây là gốc rễ của mọi phiền não, thế thì anh sẽ dập tắt triệt để cuồng vọng của mẹ anh.

“Con lừa mẹ, con lừa mẹ.” Tống Tiêu Phong không thể chấp nhận nổi chuyện này.

“Con không hơi đâu đi lừa mẹ.” Anh đưa sổ khám bệnh để trên bàn ẹ mình.

Hạ Hà cũng đỡ người, cô nhìn thấy mấy vỉ thuốc giảm đau, kháng viêm trên bàn.

Thì ra đây chính là nguyên nhân anh không ra khỏi nhà mấy hôm nay.

Anh đang dưỡng bệnh.

“Mẹ không cần!” Tống Tiêu Phong kích động gạt phắt cuốn sổ khám bệnh mà con trai đưa.

Bà không muốn xem! Bà không thể chấp nhận nổi! Không chấp nhận nổi.

Nếu con trai triệt sản thật, thế thì phải nói vĩnh biệt với gia nghiệp nhà họ Hứa thật rồi, Hứa Cẩn Lễ vì không muốn Hứa thị rơi vào tay người ngoài mới luôn đau đầu vấn đề cháu đích tôn.

Nếu thật sự là như vậy, thế thì, thế thì...

Bà không dám tưởng tượng.

Thấy mẹ mình như muốn phát điên, anh lạnh lùng nói, “Con đang không được khỏe, cần được nghỉ ngơi, mẹ gây náo loạn vậy đủ rồi, lúc đi nhớ đóng cửa lại giùm con.”

Nói xong, anh quay người đi vào phòng ngủ.

Sau phẫu thuật, anh bị sốt nhẹ.

Ngủ được vài tiếng, trong phòng cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh, không còn tiếng khóc than của mẹ chốc chốc vọng vào nữa.

Tinh thần anh đã hồi phục lại được một chút, anh mở cửa phòng ngủ.

Mùi thức ăn thơm phức lan tỏa khắp nhà.

Anh ngược mắt lên, thì đối diện ngay với một bóng dáng quen thuộc đeo tạp dề trên người, đi tới đi lui trong nhà anh.

“Sao em lại ở đây?” Anh ngạc nhiên.

Mẹ đã về rồi.

“Em đã nấu xong bữa tối, lại ăn đi.” Hạ Hà nói với anh rất tự nhiên.

Mấy hôm nay, anh quả thực chưa ăn gì nên mới bị sốt.

“Cảm ơn.” Anh điềm nhiên bước tới trước, đón lấy bát đĩa cô đưa.

“Ăn cái này, còn cái này nữa, phải ăn hết đấy!” Hạ Hà ngồi xuống đối diện anh, gấp liên tục vào bát anh, rồi lừ mắt nhìn anh ăn.

Tuy chỉ là tiểu phẫu, nhưng anh không biết quý trọng sức khỏe của mình, tử lạnh trông trơn chẳng có gì ăn được.

Anh hơi mỉm cười, rồi lặng lẽ ăn.

Đợi anh ăn gần xong, Hạ Hà mới lên tiếng hỏi, “Ngày mai anh đến chứ?”

Anh sưng người.

Thái độ của anh còn không rõ ràng sao? Sở dĩ anh lựa chọn “cắt đứt” là vì anh muốn cự tuyệt, muốn họ từ bỏ ý định, một là Hứa gia, hai là Hạ gia.

“Hạ Hà, em hiểu vì sao bác Hạ lại đồng ý chuyện hôn sự của chúng ta không?” Anh hỏi ngược lại.

Anh chắc chắn cô không thể không hiểu.

“Em biết, mục đích lớn nhất của cha em là hy vọng anh có thể giúp đỡ Hạ thị, bồi dưỡng lớp người kế tiếp của Hạ thị. Người lớn hai bên gia đình đều đã bàn bạc xong, con đầu của chúng ta nếu là con trai thì sẽ mang họ Hứa, là con gái thì sẽ mang họ Hạ. Nếu em sinh hai đứa con trai liên tiếp cho Hứa gia, thì những đứa kế tiếp đều mang họ Hạ.” Những chuyện này, trước đây cô vẫn không nói ra, thật ra Hứa Ngạn Thâm trong lòng cũng đã có tính toán.

“Hạ gia cho dù không có truyền thống như Hứa gia, nhưng vẫn hy vọng máu mủ sẽ truyền từ đời này sang đời khác.” Anh cười nhạt.

Đây là nỗi bi ai trong truyền thống của người Trung Quốc, mãi mãi không để nước chảy sang ruộng người khác.

“Ngạn Thâm, em tự tin là có thể thuyết phục được cha em.” Nhưng, Hạ Hà lại thể hiện lòng thành.

“Hạ Hà, em không cần làm vậy đâu.” Thái độ của anh rất nghiêm túc.

Anh từ chối vẫn chưa triệt để sao?

Nhưng, Hạ Hà lại nói tiếp, “Anh không cần con cái, không thể sinh con thì chúng ta sẽ nhận con nuôi. Anh không muốn gánh vác Hạ thị, thế thì anh chuyên tâm làm công việc anh thấy hứng thú, chúng ta có thể

nhận một đứa con nuôi, bồi dưỡng nó thành người kế thừa Hạ thị, như vậy cũng coi như là đã làm tròn ước nguyện của cha em rồi.” Cô ở nước ngoài mười mấy năm, quan niệm của cô không hề bảo thủ.

“Hạ Hà, đây là vì cái gì chứ?” Anh nhíu mày.

Anh tin cô có những lựa chọn tốt hơn.

Còn nữa, nếu anh không giúp gánh vác Hạ gia, thế thì anh đối với cô còn có ý nghĩa gì?

“Chẳng vì sao cả, chỉ là vì, người em yêu là Hứa Ngạn Thâm, không phải vì năng lực của anh ấy, không phải vì lợi ích mà anh ấy đem lại cho Hạ thị.” Nhưng, Hạ Hà lại trả lời rất chân thành.

Rất lâu sau, anh mới tìm lại giọng nói của mình.

“Hạ Hà, tính cách anh rất tệ.”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, anh rất khó, cũng không thể thay đổi tính cách của mình.

Anh cảm thấy mình không thích hợp với cuộc sống hôn nhân.

Nhưng, Hạ Hà lắc đầu, “Người em cần không phải là người hoàn hảo không có khuyết điểm, mà chính là anh, một Hứa Ngạn Thâm vô cùng cố chấp.”

Lời tỏ tình của Hạ Hà khiến anh ngây ra.

“Hạ Hà, chờ đợi một tình cảm không có hồi đáp, rất mệt mỏi.” Anh nhướng khóe môi.

Hình như anh không còn có thể yêu ai được nữa.

Kết thúc cuộc hôn nhân này anh không kêu đau với người khác không có nghĩa là nỗi đau của anh không sâu sắc.

“Không! Không mệt!” Nhưng Hạ Hà kiên quyết lắc đầu, “Nếu là sự chờ đợi có anh ở bên cạnh, thì sẽ không mệt chút nào! Mệt nhất là cuộc sống không dám đối diện với trái tim mình, lừa dối chính bản thân mình.”

Anh nhìn Hạ Hà rất lâu.

Anh trước giờ không hề biết, thì ra tình cảm Hạ Hà dành cho anh lại sâu kín đến như thế.

“Ngạn Thâm, anh cưới hay không cưới đều như nhau đúng không? Lấy ai cũng không quan trọng đúng không? Thế thì, em cầu hôn anh! Anh lấy em nhé, cho dù cuối cùng có thể anh chẳng cách nào yêu được em, nhưng trong cuộc hôn nhân này chúng ta như những người bạn tốt nhất, vực nhau dậy, giúp đỡ lẫn nhau!”

Anh im lặng.

“Ngạn thâm, lễ đính hôn ngày mai, em sẽ đến đúng giờ, nếu anh nhận lời cầu hôn của em, thì hãy đến đúng giờ nhé.” Hạ Hà thỉnh cầu vô cùng thành khẩn.

68. Chương 69

Đúng như những gì Hạ Hà yêu cầu, lễ đính hôn vô cùng đơn giản, không có tiệc rượu, không có phóng viên, càng không có các đối tác làm ăn, chỉ làm một bữa cơm hai bên gia đình mà thôi.

Hạ Hà hiếm hoi mới vận áo truyền thống, chiếc áo đỏ làm nổi bật vóc dáng thon thả của cô, cô giữ lễ ngồi trong căn phòng rộng lớn.

Ngồi cùng bàn còn có những người khác trong nhà họ Hứa, cô ruột và ông anh họ thứ hai mặt tối sầm lại, Tống Tiêu Phong thì sốt ruột, Tâm Ngữ căng thẳng nắm chặt gấu áo mình, những bà khác thì mặt háo hức như sắp được xem một vở kịch hay, còn Hứa Cẩm Lễ tức run lên khi nghe tin anh đã triệt sản, dứt khoát không tham dự.

Mười phút sau, anh vẫn chưa đến.

“Hạ Hà, con gọi điện thoại hỏi xem, nó rốt cuộc có đến không?!” Ông Hạ có chút không vui.

Hạ Hà mím môi, cố chấp ngồi tại chỗ, không nhúc nhích.

Lại mười phút nữa trôi qua, mẹ lớn vui ra mặt, “Anh à, em đã nói rồi, Hứa Ngạn Thâm cái thằng đó cao ngạo lắm, chắc là chê đám này rồi, chỉ uất ức cho nhà họ Hạ chúng ta trở thành trò cười cho người khác!”

Đầu Tổng Tiêu Phong càng lúc càng cúi thấp xuống, đứa con trai “không nghe lời” hết lần này đến lần khác để bà chịu nhục đến rơi nước mắt.

Nghe nói thế, mặt ông Hạ tái đi.

Hôm nay nếu không phải con gái nhất quyết làm đơn giản, lần này, nhà họ Hạ đã được một phen mất mặt rồi.

“Rầm”, ông Hạ tức giận đập bàn, ông định tuyên bố giải tán.

Lúc này, cửa phòng bật mở, được nhân viên phục vụ dẫn đường, anh dõng dạc bước vào phòng tiệc.

“Xin lỗi, tắc đường.” Anh giải thích ngắn gọn.

Sắc mặt mẹ lớn trắng bệch ngay lập tức, Tổng Tiêu Phong cuối cùng cũng miễn cưỡng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy.

Còn Hạ Hà, mắt sáng lên.

Anh chịu đến, có phải vì suy nghĩ cũng giống cô?

Anh ngồi vào vị trí bên cạnh Hạ Hà, thần thái tự nhiên, “Để tỏ lòng xin lỗi, bữa tiệc hôm nay con xin phép mời mọi người.”

Mời mọi người?

Thái độ của anh khiến người khác chẳng tài nào hiểu nổi.

Nét mặt ông Hạ cũng bắt đầu dịu lại.

Hứa Ngạn Thâm là nhân tài hiếm có, ông Hạ trước nay đều rất xem trọng anh, anh đã chịu đến, có những việc không tiện tính toán, so đo.

“Ngạn Thâm, con đã đến rồi, thế thì hai nhà chúng ta cùng ngồi lại bàn bạc hôn lễ chính thức của hai đứa.” Ông Hạ tự nhiên như không, giả vờ như không nghe thấy lời mời của anh lúc này.

Sắc mặt mẹ lớn tái xanh, anh hai đã muốn đứng lên bỏ về.

Nhưng ông Hạ nói luôn, “Tháng Hai vừa hết Tết âm lịch có một ngày tốt, chi bằng ấn định ngày đó là ngày thành hôn đi.”

Tuy thời gian có chút gấp gáp nhưng con gái mãi không chịu lấy chồng, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được đối tượng, lại là người mà ông rất hài lòng, ông Hạ dĩ nhiên hy vọng đám cưới được tổ chức càng sớm càng tốt.

Tháng Hai âm lịch?

Sắc mặt mẹ lớn càng khó coi.

Hứa Ngạn Thâm đã nghe rõ, chỉ thấy anh mặt không biến sắc, bình thản hỏi, “Bác Hạ, Hạ Hà đã nói về tình hình sức khỏe của cháu với bác chưa ạ?”

Ông Hạ ngớ ra, ông không ngờ, Hứa Ngạn Thâm lại dám nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người như vậy, dù sao đó cũng chẳng phải là chuyện đáng để khoe ra.

Ông Hạ đành hắng, “Hạ Hà đã nói với ta rồi.”

“Thành thật mà nói, chuyện này, lớp người già chúng tôi ít nhiều trong lòng cũng không được thoải mái, giống như ngọn lửa hy vọng bị đám thanh niên các con dập tắt vậy.” Không có người già nào lại không muốn có cháu để ấm lòng.

Ánh mắt anh nhàn nhạt nhìn ông Hạ.

Đây chính là kết quả mà anh muốn.

“Nhưng, Ngạn Thâm, ta không giống với cha con.” Lời của ông Hạ khiến anh bất ngờ, “Nếu tư tưởng của ta bảo thủ giống cha con thì hôm nay người thừa kế chắc chắn không phải là Hạ Hà.”

Hạ Hà quay sang, mỉm cười động viên anh.

“Cách làm của ông Hứa đối với những chuyện trước đây, đừng nói là con, đến ngay cả ta là người ngoài cũng thấy buồn lòng.” Ông Hạ thành thật, “Cũng như vậy, hôm nay, ta xin lỗi con vì hành động của em gái mình.” Trên thương trường, ông Hạ nổi tiếng là người nhân hậu, cũng chính vì thế, Hạ gia hai mươi năm trở lại đây không có đột phá nào mới nhưng cũng phát triển tương đối ổn định.

Bị anh cả nói lời xin lỗi thay mình, sắc mặt mẹ lớn lúc trắng lúc xanh.

“Khách sáo rồi bác Hạ.” Thái độ của anh vẫn ôn hòa.

Tính anh nào giờ vẫn vậy, người khác kính anh một, anh sẽ nhường đối phương mười.

“Ngạn Thâm, lời bác nói, cháu đừng nghĩ khác đi, không liên quan gì đến gia nghiệp cả, mà chỉ thuần túy là tình người mà thôi, xuất phát từ tình cảm, đàn ông nếu không có máu mủ của mình, sau này già rồi chắc chắn sẽ rất hối hận.” Ông Hạ là người thông minh, từng bước lập nên cơ nghiệp, nói những lời nặng nề cũng không khiến người khác cảm thấy phản cảm.

Anh cũng người.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lại, không hiểu ông Hạ nói gì.

Chỉ có Tống Tiêu Phong, hồ thẹn cúi gầm mặt xuống.

“Bác Hạ, cháu đã chọn phẫu thuật triệt sản, dĩ nhiên sẽ không hối hận.” Anh điềm đạm nói.

Phẫu thuật triệt sản? Tất cả mọi người trong Hứa gia đều kinh ngạc nhìn anh, giống như nhìn một con quái vật.

Hứa Ngạn Thâm đã không kiêng dè như vậy, dám làm dám công khai, ông Hạ cũng không nói tránh nữa, “Nhưng, nghe nói đàn ông dù đã làm loại phẫu thuật này, trong một thời gian nhất định vẫn có thể sinh con được.” Ông Hạ vẫn không từ bỏ hy vọng.

Cho nên, hy vọng sớm tổ chức đám cưới, nếu Hạ Hà có thể mang thai thành công, dù sinh trai hay gái, ông cũng không nhường cho Hứa gia.

Mặt Hạ Hà biến sắc.

Hứa Ngạn Thâm càng trầm lặng hơn.

Thấy thế, ông Hạ liền cầu hòa, “Nếu hai vợ chồng quyết định sau này không muốn có con, chúng tôi vẫn sẽ tôn trọng.” Ông Hạ nhớ mãi bao nhiêu năm trước khi con gái thất tình, cô không hề tỏ ra tức giận, nếu đã như vậy, chỉ bằng tôn trọng họ.

Tất cả những chuyện này đều không giống như những gì Hứa Ngạn Thâm dự liệu.

So ra mới biết dù trên đời này kiểu gia đình nào cũng có nhưng đại gia đình như nhà anh thật sự quá khác biệt.

Anh cười nhạt, “Nếu đã như vậy, bác Hạ, cháu sẽ giúp bác bồi dưỡng người kế tục xứng đáng.”

Câu nói này được xem là gián tiếp đồng ý kết hôn.

Trong giai đoạn tình cảm dần rơi đến bờ tuyệt vọng, anh dần vật rất lâu, một sợi dây tơ nào đó trong cuộc đời đã căng quá độ dẫn đến đứt lìa.

Tình yêu, đã làm cho anh nếm trải quá nhiều đau khổ, bây giờ nó đối với anh không còn quan trọng nữa, càng không thể là mục tiêu theo đuổi của cuộc đời anh.

Nếu cuộc đời anh đã là một vở kịch hoang đường, thế đến hôm nay, anh chẳng còn thiết gì nữa, không đặc biệt muốn thứ gì, cũng không đặc biệt cự tuyệt người nào. Nếu sự tồn tại của anh có thể tác thành cho sự mong mỏi của một người khác, thì cứ như vậy đi.

Nụ cười khiên cưỡng của Hạ Hà bỗng chốc trở nên rạng rỡ.

* * *

Ngày 24 tháng Mười Hai âm lịch, rất nhiều doanh nghiệp tư nhân đã bắt đầu nghỉ Tết, nhưng tòa soạn vẫn rất bận rộn, theo lệ năm cũ, sẽ bận rộn đến tận đêm giao thừa.

Chỉ là, hôm nay có chút khác biệt.

“Nghe nói, ông chủ mới sẽ đến đây.” Mọi người phấn khích bàn tán sôi nổi, “Nghe phó tổng biên tập Ưu nói, ông chủ mới còn rất trẻ!”

Còn cô, chẳng có chút hứng thú nào tham gia vào câu chuyện, cô đang bận rộn viết đơn xin nghỉ việc.

Hôm đó, phó tổng biên tập Ưu sau bao lần nín kéo vô hiệu, đã chấp nhận đơn nghỉ việc của cô bằng miệng, chỉ còn đợi ông chủ mới phê chuẩn nữa là xong.

Vốn dĩ cô cũng muốn ở lại nhưng cô hiện có lý do không thể tiếp tục làm việc được nữa.

Cô đánh xong văn bản, in ra, xếp ngay ngắn bỏ vào trong bao thư.

“Ông chủ mới đến rồi!” Tiểu Quang reo lên, tất cả mọi người đều đứng dậy.

Cô cũng lật đật đứng dậy, chỉ là động tác vô cùng chậm rãi.

“Lịch kịch, lịch kịch”, tiếng giày cao gót của phó tổng biên tập Ưu nện trên nền gạch, sau lưng bà là một dáng người cao ráo, nghiêm trang.

Không cần đợi phó tổng biên tập Ưu quay người giới thiệu, đầu óc cô đã trở nên trống rỗng.

“Xin giới thiệu với mọi người, đây là ông Hứa Ngạn Thâm, ông chủ mới của chúng ta.”

Xung quanh im phăng phắc, mấy phút sau, tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

Tất cả đồng nghiệp đều vỗ tay đến mức lòng bàn tay ửng đỏ, ran rát, như thể họ đang có cùng tâm trạng với nhau.

Chẳng ai có thể ngờ, ông chủ mới của họ lại là Hứa Ngạn Thâm, người vô cùng có uy, có tiếng trong ngành.

Anh đứng trước mặt mọi người, ngắn gọn giới thiệu bản thân.

Sau đó, “Tôi đã xem qua bảng lương của mọi người, cuối năm, tôi sẽ căn cứ theo năng lực của mỗi vị mà có điều chỉnh lương phù hợp, hy vọng mọi người sẽ cùng cố gắng.”

Không có gì thiết thực, có thể khiến ọi người dốc hết sức, hết lòng như việc này.

Tâm trạng các đồng nghiệp càng kích động.

“Tôi yêu cầu rất cao, theo tôi, các bạn có thể sẽ rất vất vả, nhưng rất nhanh thôi các bạn sẽ nhận ra, tôi tuy là một ông chủ rất hà khắc trong công việc nhưng về mặt thù lao, tôi quyết không hà tiện.” Anh rất trọng nhân tài.

Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng, sắc bén, tự tin như thế.

Mắt cô mở to, không chớp, đứng chôn chân tại chỗ.

“Có một số nhân viên đã viết đơn xin nghỉ việc, nếu các bạn thay đổi chủ ý muốn ở lại, giống như các đồng nghiệp khác chấp nhận đợt hạch sách của tôi, tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu vẫn giữ ý định muốn rời khỏi đội ngũ này, tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ cần đưa đơn xin nghỉ việc đến văn phòng tôi là được.” Anh vẫn là Hứa Ngạn Thâm, lạnh lùng đến mức không có tình cảm nào có thể thâm nhập vào trái tim anh.

Cô nhìn thấy, rất nhiều đồng nghiệp rút lại đơn xin nghỉ việc.

Cô miết chặt lá đơn xin nghỉ việc của mình trong tay.

“Quên nói với mọi người, tôi không phải chuyên ngành quản trị kinh doanh mà cũng là truyền thông đại chúng như các vị.” Ánh mắt trầm tĩnh của anh nhìn khắp mọi người một lượt, tiếp thêm lòng tin ọi người.

Rất lạ lùng, vị trí tổng biên tập lại cho chính anh đích thân đảm nhiệm.

“Mọi người tiếp tục làm việc đi, có thắc mắc gì có thể đến tìm tôi cùng bàn bạc.”

Nói xong, anh sải bước đi lên lầu hai.

Ánh mắt anh không dừng ở bất kỳ người nào.

69. Chương 70

Con người một khi đã lựa chọn, dù kết cục là tốt hay xấu vẫn phải dũng cảm đối mặt.

“Ông chủ, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Cô nắm chặt đơn xin nghỉ việc, đứng trước cửa văn phòng anh.

“Được, mời vào.” Anh chỉ vị trí đối diện bên bàn làm việc, công tư phân minh, như thể cô thật sự chỉ là một nhân viên lần đầu gặp mặt.

Lá đơn trong tay bị miết đến nhăn nhó.

Cô trấn tĩnh ngồi xuống trước mặt anh, vuốt thẳng lá đơn, hít một hơi thật sâu, cô đưa lá đơn ra, “Ông chủ, đây là đơn xin nghỉ việc của tôi.”

Anh thần sắc không đổi nhận lấy lá đơn của cô, để sang một bên.

“Cho tôi lý do.” Anh lạnh lùng hỏi.

Lý do...

Tâm trạng phập phồng, cô tiếp tục ép mình trấn tĩnh, “Tôi muốn thay đổi môi trường làm việc.” Lý do này chỉ là một cái cớ nhưng là một cái cớ rất thông dụng, cũng rất chính đáng.

Anh nhìn cô một cái, “Được.” Anh cúi đầu, mở lá đơn của cô ra, ký tên mình vào cột đồng ý.

Anh trả lại lá đơn cho cô.

“Cô có thể lựa chọn hoặc lập tức kết toán lương ở phòng tài vụ, hoặc ở đây thêm một thời gian nữa, cho đến khi tòa soạn tìm được người mới thay vào vị trí của cô.” Gương mặt lạnh lùng của anh, không có bất kỳ cảm xúc nào, công tư phân minh đến mức khiến người ta cảm thấy buốt lòng, “Nếu cô chọn cách sau, thì với những nỗ lực của cô trong công việc, tòa soạn sẽ viết giấy giới thiệu cho cô, để cô có thể tìm được công việc tốt hơn.”

Cô cảm thấy tức ngực.

“Cảm ơn giấy giới thiệu của anh, tôi sẽ ở lại đến khi tìm được nhân viên mới, bàn giao xong công việc.” Không phải là người không có trách nhiệm, cô vốn cũng có ý định này.

“Được, cô có thể ra ngoài rồi.” Nghe được câu trả lời vừa ý, anh gật đầu, tiếp tục vui vào công việc, ra lệnh tiễn khách.

Cô chậm chậm đứng dậy, “Cảm ơn ông chủ.”

Quá khứ đã là quá khứ, không thể tiếc nuối, cả hai chỉ có thể dũng cảm tiến lên phía trước.

Cô đọc báo thấy anh và thiên kim Hạ thị đính hôn, hôn lễ sẽ được cử hành vào tháng Ba năm sau.

Cô vừa bước ra khỏi phòng anh, anh mới ngược mắt lên, mặt lạnh lùng nhìn cô đến khi cô khuất hẳn.

Mở máy tính lên, anh bắt đầu đích thân viết giấy giới thiệu.

Cô có vẻ ngoài điềm đạm nhưng thật ra là người rất dễ xúc động, tính tình lại quá ngay thẳng, không thích hợp với mảng tin tức xã hội, mảng cuộc sống nhân tản thích hợp với cô hơn.

* * *

Ngày cuối cùng của năm, tòa soạn chính thức nghỉ tết, trong văn phòng không còn ai, nhưng anh vẫn đi làm.

Tính anh rất cầu toàn, công việc nhất định phải làm thật hoàn hảo.

“Này, kẻo cuồng công việc!” Hạ Hà đứng trước cửa văn phòng anh, lừ mắt nhìn anh.

Đính hôn đến giờ đã gần được hai tuần, họ chỉ mới gặp nhau có một lần mà thôi.

Anh ngược mắt lên.

“Anh quên rồi à, hôm qua chúng ta đã nói qua điện thoại rồi mà, hôm nay sẽ cùng đi mua quà tết.” Ông Hạ đã mời họ đến nhà cùng ăn bữa cơm tất niên.

“Anh không quên.” Anh nhú mồm, “Hôm nay chúng ta còn nói sẽ cùng đến cô nhi viện, xem có đứa trẻ nào thích hợp để nhận nuôi không.” Bây giờ mới buổi trưa, họ hẹn là hai giờ chiều.

Trí nhớ tốt thật!

Hạ Hà nở nụ cười tươi rói, “Được, vậy anh làm cho xong việc đi, em xuống nhà đợi anh.”

Anh nghiêm túc gật đầu.

Có một bài báo, anh sửa lại một chút là có thể gửi cho nhà in rồi.

Hạ Hà một mình ngồi dưới khu vực làm việc dưới lầu.

Thật ra, cô muốn đến tham quan nơi anh làm việc từ lâu, chỉ là...

Chức Tâm vẫn còn làm ở đây, cô không tiện đến.

Sau khi đính hôn với Hứa Ngạn Thâm, cô đến cả dừng khí chủ động liên lạc với Chức Tâm cũng không có.

Cô luôn cảm thấy mình cướp thứ gì đó từ tay người khác.

Tuy là thứ mà Chức Tâm chủ động từ bỏ.

Vị trí cô đang ngồi không biết là của ai, lưng ghế được gắn thêm một chiếc gối dựa, rất êm ái, dễ chịu.

Ở một góc khuất trên bàn máy tính có một lọ ô mai mơ, nhìn thấy phát thèm, Hạ Hà liền nhón một quả cho vào miệng.

Mẹ ơi, chua quá!

Cô nhìn nhãn hiệu, ghi nhớ sau này tuyệt đối không mua ô mai của hiệu này!

“Xong rồi, đi thôi.” Giọng nói trầm thấp, âm vang vang lên ở phía cầu thang.

Mặc xong áo khoác ngoài, anh xuống lầu.

Nhìn thấy Hạ Hà đang ngồi ở chỗ của Chức Tâm, anh dừng lại trong một giây rồi khôi phục lại vẻ bình thản ngay.

Hạ Hà bước tới trước, khoác tay anh, mắt nhìn mười ngón tay thon dài trắng không của anh, “Anh cũng không giữ thể diện cho người ta gì hết!” Nhấn đính hôn cũng không buồn đeo.

Anh không nói gì.

Anh không thích đeo nhẫn, tuy trước đây, anh vẫn luôn đeo.

May mà, Hạ Hà là người phóng khoáng, cũng không quá để ý.

“Lần trước, chúng ta đến viện phúc lợi công, thu được hiệu quả không cao, lần này đổi địa điểm nhé.” Viện phúc lợi là do chính phủ thành lập, trong đó có quá nhiều đứa trẻ bị thiếu năng, không phù hợp với yêu cầu của Hạ gia.

“Hay chúng ta đến chỗ lần trước bị cháy nhé?!” Hạ Hà đề nghị.

Nghe nói sau hỏa hoạn, viện trưởng đành thuê một gian nhà trệt gần đó cho lũ trẻ có chỗ ở.

Nếu họ tìm được người thích hợp cũng coi như giảm gánh nặng cho viện trưởng.

Anh trầm tư một lát, “Được.”

Đúng lúc anh cũng có chuyện muốn bàn bạc với viện trưởng.

.....

Anh lái xe chở Hạ Hà đến cô nhi viện, sau đó nói rõ mục đích đến với viện trưởng.

“Quá tốt rồi!” Viện trưởng xúc động.

Nếu đứa trẻ nào ở đây được chọn, có nghĩa là nó đã tìm được chìa khóa vàng, mở ra vận hội mới.

Chuyện quan trọng của Hạ gia anh luôn canh cánh trong lòng, thế là, anh “phỏng vấn” từng đứa bé trai một.

Sau khi nói vài câu với một đứa bé trong số đó, anh gọi Hạ Hà, “Em lại đây xem thằng bé có vừa ý không.”

Đứa bé anh chọn sẽ phải gọi Hạ Hà là mẹ, gọi anh là cha, anh sẽ nghiêm khắc với đứa bé này, sẽ giáo dục nó một cách tốt nhất.

Cho nên chuyện này không thể qua loa.

Hạ Hà vốn đang đứng ở nhà ăn, nhìn không chớp mắt đứa bé trai có gương mặt thanh tú, vận đồng phục nhỏ xíu xinh xắn, chỉ nhìn thấy nó ngồi một mình lặng lẽ ăn cơm, không đi xếp hàng “phỏng vấn”, càng không có lòng hiếu kỳ xem náo nhiệt như những đứa trẻ bình thường khác.

Cô chưa từng thấy đứa bé nào lại trưởng thành như vậy, dường như nó đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Hứa Ngạn Thâm.

Cảm giác đứa trẻ này cho cô rất giống.

Lại nghe thấy tiếng Hứa Ngạn Thâm gọi, cô lật đật chạy tới trước.

“Thằng bé tên Lạc Lạc, ba tuổi.” Anh giới thiệu với Hạ Hà.

Thằng bé anh mới nói chuyện vài câu đã cảm thấy nó rất thông minh, rất sâu sắc.

Hạ gia nếu có thể bồi dưỡng một người kế tục như vậy, chắc chắn tiền đồ sẽ rất rộng mở.

Thằng bé trước mặt, khuôn mặt vô cùng xinh xắn, mắt lạnh lợi, tuổi cũng thích hợp.

Nhưng, Hạ Hà lại không thích.

Không thích ánh mắt quá thông minh đó.

“Em chọn được rồi!” Cô cười với Hứa Ngạn Thâm, kéo tay anh, đi đến trước mặt thằng bé có gương mặt thanh tú đang ngồi ăn bữa trưa, chỉ chỉ, “Chính là nó!” Lần đầu gặp mặt, cô đã rất thích.

Cô thích ánh mắt điềm tĩnh, trong veo của thằng bé.

Hứa Ngạn Thâm nhú mày.

Biết rõ bên đó có một chiếc bánh rất lớn đang đung đưa trước mặt mình, nhưng thằng bé không hề có ý định tranh giành với những đứa trẻ khác, vừa nhìn đã biết là không có dã tâm.

Nếu chọn thằng bé này, dạy “dã tâm” cho nó chắc phải mất rất nhiều sức lực.

Anh tốn sức cũng không sao, chỉ sợ cuối cùng không đạt được thành quả gì, sẽ khiến ông Hạ thất vọng.

Tính cách quyết định số phận.

“Thằng bé này không được!” Anh kéo Hạ Hà ra chỗ khác.

Tuổi tác, cá tính đều không thích hợp.

Đứa bé tên Lạc Lạc đó cứ lẻo đẻo theo anh, chọn nó là được rồi!

“Ngạn Thâm, xin anh đẩy, cái này giống như chọn người yêu vậy, phải thích thì mới được.” Hạ Hà không thỏa hiệp.

Chuyện này, cô không thể nghe anh.

Nhận ra anh, thằng bé sáu tuổi ngẩn ra, đặt bát cơm trong tay xuống.

Nhưng sau khi nghe rõ nội dung họ đang tranh cãi nhau, thằng bé lặng lẽ trèo xuống ghế, đi thẳng về phòng, đóng cửa phòng lại.

Hứa Ngạn Thâm chẳng thể nói lại Hạ Hà, chuyện này quả thật ý nguyện mới là quan trọng nhất.

“Được.” Cô chọn người, anh chịu trách nhiệm giáo dục nó là được rồi.

Viện trưởng nghe nói họ đã quyết định, ngạc nhiên, vội vàng nói, “Phi Phàm? Phi Phàm không được! Đã có người nhận nuôi nó rồi!”

Anh nhíu mày, “Thế sao nó còn ở đây?”

“Nước ta có quy định nhận con nuôi, người nhận nuôi bắt buộc phải trên ba mươi tuổi, người nhận nuôi Phi Phàm chưa đến tuổi này.” Viện trưởng giải thích với anh, “Cô ấy đã chạy chọt khắp nơi nhưng có chút khó khăn.”

“Cô ta đã không đủ điều kiện nhận nuôi, thế thì nhường thằng bé cho chúng tôi đi.” Anh không chút do dự, “Không thể để thằng bé đợi cô ta mấy năm nữa được.”

Luật nhận con nuôi quả thật có quy định này, trừ phi đứa bé vừa sinh ra đã được đem cho dưới danh nghĩa cá nhân.

Giống như lần trước anh nhận nuôi Hứa Lăng vậy.

“Ông Hứa...” Viện trưởng khó xử.

Vừa rồi Hứa Ngạn Thâm đã nói với bà, có ý muốn cho bà mượn lại mảnh đất đó, còn sẵn lòng hỗ trợ tài chính xây lại cô nhi viện, một mảnh thường quân như thế, bà không thể không giúp đỡ.

Nhận ra mình nói hơi quá, gây áp lực cho người khác, anh dịu giọng lại, “Viện trưởng, hay bà gọi cô ta đến, chúng tôi sẽ thương lượng với cô ta.” Anh bá đạo đến tận xương, điểm này, cho dù có cố gắng kiềm chế thế nào cũng khó mà thay đổi được.

“Dạo này sức khỏe cô ấy không được tốt.” Viện trưởng suy nghĩ một lát.

Thật ra, theo như bà thấy, cô Thẩm sở dĩ chạy chọt khắp nơi như vậy có thể là vì đã không còn tư cách nhận con nuôi nữa.

“Thế này đi, hôm nay cô ấy sẽ đến đón Phi Phàm về nhà ăn tất niên, hai bên cùng thương lượng nhé.”

Hạ Hà đứng một bên nghe nói vậy, cảm thấy khó xử, “Ngạn Thâm, hay là...thôi vậy...”

Thấy Hạ Hà rất thích thằng bé đó, anh vỗ vỗ tay cô, an ủi, “Anh sẽ giải quyết giúp em, em yên tâm đi.”

Anh nhất định sẽ giúp cô giành lấy.

Đúng lúc này.

“Viện trưởng, tôi đến đón Phi Phàm.” Ngoài cửa có giọng nói dịu dàng vọng tới.

Anh cũng người.

Nghe tiếng mẹ, Phi Phàm đã đeo sẵn ba lô, ngoan ngoãn ra khỏi phòng.

Đi qua mặt họ.

“Con đã chuẩn bị xong rồi.” Phi Phàm kéo tay cô, không cho cô vào trong.

Đứa bé sáu tuổi, trong lòng đã từng bị chấn động mạnh.

Hôm xảy ra hỏa hoạn, nó không nên gọi cô là dì.

“Mẹ, chúng ta đi thôi.” Phi Phàm dắt tay mẹ.

Hai tháng không có tin tức của cô, nó đã tự nói với lòng, dù cô còn sống hay không, cô vẫn là mẹ nó.

Nó sẽ cố hết sức để bảo vệ mẹ mình.

“Được.” Cô cười hiền từ, trong lòng chua xót.

Cô quá ích kỷ.

Phi Phàm và cô thật kém duyên, có thể cả đời này không có cách nào trở thành mẹ con.

Phi Phàm dắt tay cô, đi vô cùng cẩn thận.

Vì nó biết mẹ nó đang giấu một bí mật.

“Cô Thẩm, đợi đã.” Viện trưởng gọi cô lại.

70. Chương 71

Cô dừng bước.

Viện trưởng nói rõ sự việc cho cô biết, sau đó ngại ngần hỏi, “Cô Thẩm, cô có chắc mình có thể làm được thủ tục nhận con nuôi không? Nếu...”

Lòng bàn tay Chúc Tâm túa mồ hôi lạnh.

Phi Phàm nhú mày, nắm tay cô càng chặt hơn, nó muốn truyền cho cô hơi ấm, sức mạnh nhưng tiếc là quá nhỏ bé.

Tuy sự thực có hơi tàn nhẫn, nhưng viện trưởng cũng là nghĩ đến tương lai của thằng bé, nên không thể không nói, “Nếu cô không làm được thủ tục nhận con nuôi, vậy để ông Hứa nhận nuôi nhé, đối với Phi Phàm mà nói là một cơ hội tốt.”

Cô ngược mắt lên.

Cô rất hiểu những lời viện trưởng nói.

Nếu cô không chắc có thể làm được thủ tục nhận con nuôi, quả thật sẽ làm lỡ dở tương lai của Phi Phàm.

Cô không hiểu, mình sao lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn này, cô rất thương thằng bé, nhưng...

Vì sao, lại là nó chứ? Sau này anh sẽ có con với Hạ Hà, vì sao lại muốn cướp Phi Phàm của cô?!

“Chúc Tâm.” Hạ Hà ra khỏi nhà, ngưỡng ngưỡng gọi tên cô.

Cô lịch sự nở nụ cười rất hờ hững.

Anh cũng từ trong nhà bước ra, gạt nhẹ đầu chào cô thay cho lời chào.

Giống hệt như lúc ở tòa soạn.

Gặp họ cùng một lúc, cô không lấy làm ngạc nhiên.

Thậm chí, vì làm việc trong cùng một tòa soạn, vừa nghĩ đến vị hôn thê của anh là Hạ Hà có thể đến bất cứ lúc nào, trong đầu cô đã tưởng tượng ra vô số lần, cũng tự diễn vô số lần!

Nhưng khi đối diện lại ở trong hoàn cảnh khó khăn hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng.

Là cô chủ động từ bỏ.

Chỉ là, phải nỗ lực cười chúc họ hạnh phúc nhanh như vậy, đối với cô mà nói, thật sự có chút khó khăn.

Trái tim cô thì ra lại khó chấp nhận đến thế.

“Phi Phàm là con của cô?” Hạ Hà chủ động hỏi.

“Đúng vậy, tôi đã trợ dưỡng nó nửa năm nay rồi.” Cô nắm chặt tay thằng bé, sợ sẽ mất nó.

Cô có thể hành sự cảm tính được không? Cô cần Phi Phàm!!!

Anh nhìn cô, vô cùng chăm chú nhìn thấu lòng cô, có chút hoảng loạn.

“Tình cảm của cô Thẩm đối với Phi Phàm rất sâu sắc, lúc hỏa hoạn, chính là cô Thẩm không màng đến sự an nguy của mình, cứu Phi Phàm ra khỏi đám cháy.” Viện trưởng đứng một bên nói với họ.

Đôi mắt sâu thẳm của anh có chút thay đổi.

“Ngạn Thâm, thôi chúng ta đi đi.” Hạ Hà lập tức quyết định từ bỏ.

Nhưng, anh không nhúc nhích.

Đột nhiên, anh nhìn chăm chăm hỏi cô, “Ý kiến của cô thế nào? Giao cho tôi hay giữ lại bên cô?”

Nét mặt anh nghiêm chỉnh, không phải là câu hỏi khách sáo, mà rõ ràng đầy ý tranh đoạt.

Cô rối như tơ vò.

“Nếu để tôi dẫn thằng bé đi, nó sẽ nhận được sự giáo dục tốt nhất.” Thái độ anh vẫn lạnh lùng.

Cô không dám tin.

Ở tòa án, cô không cần thứ gì hết thì anh lại cho cô rất nhiều, còn bây giờ, cô cần Phi Phàm, thì anh lại muốn cướp đi.

“Thôi đi Ngạn Thâm!” Hạ Hà lo lắng, vội vàng kéo tay anh.

Nhưng, ánh mắt anh vẫn nhìn cô không chớp.

Họ không có con, nhưng, bây giờ giống như đang tranh giành quyền nuôi con.

Cô rất muốn rất muốn kiên quyết nhưng cô biết mình không có tư cách.

Trừ phi, cô chịu từ bỏ một thứ cũng quan trọng như vậy.

Phi Phàm chừng chặc nhìn mẹ, rồi lại nhìn viện trưởng, sau đó, ánh mắt nó dừng lại ở thân hình đàn ông cao ráo.

Lý do của mẹ, nó sẽ giữ bí mật.

Lý do của viện trưởng, nó đã nhìn thấy ánh mắt khao khát xây dựng lại chỗ ở cho những bạn nhỏ khác trong ngôi nhà này.

Còn người đàn ông này, lý do ông ta khẳng khái muốn nó là gì?

Phi Phàm buông tay cô ra, tiến tới trước, bình thản nói, “Cháu sẽ đi theo cô chú.”

Còn tranh cãi nữa thì bí mật của mẹ sẽ bị lộ.

Chức Tâm mở to mắt.

Phi Phàm chỉ cách cô mấy bước chân mà sao cô không thể nắm bắt được nó.

Trừ phi, trừ phi...cô tự nguyện từ bỏ...

Hứa Ngạn Thâm cúi bước tới trước, nắm tay thẳng bẻ, “Tôi sẽ lập tức làm thủ tục nhận nuôi.”

“Ngạn Thâm...”, Hạ Hà kinh ngạc, đến ngay cả cô cũng cảm thấy Hứa Ngạn Thâm thật quá đáng.

Sắc mặt Chúc Tâm trắng bệch.

* * *

Sáng sớm, cô lại nôn thốc nôn tháo.

Dạ dày rất khó chịu, cô muốn ăn chút cháo, nhưng lại không ngửi được mùi thức ăn.

Không nghĩ ngợi nhiều, cô cầm theo chìa khóa rồi ra ngoài.

Trong lúc đợi thang máy, cô nhìn nhà hàng xóm.

Chủ nhân mới của căn hộ này mới dọn đến được một thời gian nhưng hành tung rất bí ẩn, chẳng khi nào cô gặp được.

Cách không xa chung cư cô ở có một quán bán đồ ăn sáng, trước đây mẹ cô hay khen cháo ở đó rất ngon.

Bước vào quán, cô nhìn xung quanh tìm bàn.

Vì là buổi sáng nên quán đông nghẹt người, thậm chí người lạ cũng phải ngồi cùng bàn với nhau.

Bụng cô mà đói là dạ dày lại rất khó chịu, thế là ánh mắt cô nhanh chóng tìm thấy một chỗ trống thích hợp.

“Mẹ.” Đột nhiên có người vỗ tay với cô.

Cô ngớ ra, nhìn thấy bóng người đó, khiến cô không kịp phản ứng.

Phi Phàm! Sao có thể là Phi Phàm?

Còn nữa, bên cạnh Phi Phàm, người vừa ăn sáng vừa đọc báo lại chính là anh.

Cô thật sự muốn quay đầu bỏ đi.

Nghe thấy tiếng Phi Phàm reo lên, anh ngược mắt, có chút bất ngờ khi nhìn thấy cô.

Bữa sáng, cô rất ít khi ăn ở ngoài.

Xung quanh đã không còn bàn trống, “Cùng ngồi đi.” Anh bình thản nói.

Đứng đứng ngay ra đó nhìn anh chằm chằm như thể anh đang hiếp đáp cô như thế.

Phi Phàm đã mừng rỡ chạy tới, kéo tay áo cô.

Có thể nhận ra hôm qua ngủ ở nhà “người lạ”, nó có chút bất an.

Cho dù có chín chắn đến mức nào, suy cho cùng, nó vẫn chỉ là đứa trẻ sáu tuổi.

Cô đành gượng gạo ngồi xuống, gọi một tô cháo trứng thịt nạc băm.

Trên bàn đã có bốn đĩa thức ăn kèm, hai bát cháo trắng, Phi Phàm đã ăn được nửa bát, còn bát của anh không hề đụng đũa.

Anh vừa cúi đầu đọc báo, vừa uống cà phê.

Anh không thích ăn sáng, trước đây khi còn chung sống, nếu không phải là do cô ép chắc anh chỉ uống cà phê thay bữa sáng.

Xem ra, anh bắt đầu khôi phục lại thói quen không ăn sáng khi còn độc thân.

Bữa sáng này chắc chỉ là để Phi Phàm ăn.

Mũi ngửi thấy mùi cà phê, cổ họng cô đã thấy ngứa ngáy, may mà cháo được bê lên kịp lúc, cô vội vàng múc một muỗng cháo cho vào miệng.

Dạ dày cuối cùng cũng dễ chịu trở lại.

Thế là, cô bắt đầu tỉ mỉ lựa lòng trắng trứng ra.

Anh đang bị phân tâm, kể từ khi cô ngồi xuống đối diện anh.

Anh nhớ cô rất thích ăn lòng trắng trứng, hơn nữa mỗi lần ăn cháo thích cho hai thứ vào.

Đổi khẩu vị lúc nào thế nhỉ?

Đã đổi khẩu vị rồi sao còn gọi cháo trứng thịt nạc băm làm gì?

“Sao anh lại đến đây ăn sáng?”

Ngồi ăn cùng bàn, nếu không nói câu nào thì cũng hơi kỳ.

Tuy hôm qua họ đã tranh cãi một trận chẳng vui vẻ gì.

Anh trầm tư một lúc, “Tôi sống ở gần đây.”

“Con ở đối diện nhà mẹ!” Nhưng Phi Phàm lại nói khác.

Cô sống người.

“Đừng hiểu lầm, lúc mua căn hộ đó, quả là vì ý định riêng, nhưng bây giờ phải sống ở đó thôi vì nó là căn nhà duy nhất của tôi bây giờ.” Vốn không muốn cô biết mình sống ở nhà đối diện, nhưng dù sao cũng bị Phi Phàm vạch trần rồi, anh đành thản nhiên giải thích.

Hứa gia, anh không thể quay về, cũng không muốn quay về.

“Anh...nghe viện trưởng nói, anh đã mua lại mảnh đất đó, còn chuẩn bị bỏ tiền ra xây lại cô nhi viện cho họ sử dụng miễn phí nữa?” Thế thì phải mất bao nhiêu tiền nhỉ?! Anh đã không còn là Hứa Ngạn Thâm ngày trước nữa.

Vẫn đọc báo, không cần nhìn cô, anh cũng hiểu thấu lòng cô, nên lạnh lùng nói, “Tài sản đã chia cho cô, tôi sẽ không đòi lại đâu. Thuyền rách cũng có ba cần đinh, trong tay tôi còn tiền mặt, xây nhà cho trẻ mồ côi, coi như tích đức.”

Nhưng, số tiền còn lại, anh không dám sử dụng tùy tiện nữa, dù gì cũng phải giữ lại một ít làm vốn lưu động cho tòa soạn, cho nên, anh vẫn sẽ ở đây một thời gian.

“Ăn no chưa?” Anh đặt tờ báo xuống, quay đầu sang, trầm giọng hỏi con nuôi.

Phi Phàm có vẻ hơi sợ anh đặt bát đĩa trên tay xuống, ngoan ngoãn gật đầu.

Anh rút khăn giấy, lau miệng cho thẳng bẻ.

“Đi thôi, đi tìm cho con một lớp bồi dưỡng tiếng Anh.” Anh cầm lấy mảnh giấy tính tiền của mình, nói gọn lỏn, thậm chí chẳng thèm chào cô lấy một tiếng.

Mới mùng Một Tết mà đã đi tìm lớp học thêm cho thẳng bẻ?

Phi Phàm mải mòng chạy theo.

Cô cố miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, vẫy tay với Phi Phàm cứ chốc chốc lại quay đầu lại nhìn.

Từ lúc yêu nhau đến khi kết hôn, anh luôn là người giấu tình cảm trong lòng, rất khó để nhìn thấu được anh.

Bây giờ, anh giấu cảm xúc của mình trước cô, buồn vui giận hờn như thể đã bóc hơi khỏi cuộc sống của anh vậy.

Một Hứa Ngạn Thâm như vậy, khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Cô ăn từng muỗng cháo đã hơi nguội, đáy mắt có màn sương bao phủ.

Tâm trạng rơi xuống đáy vực.

Từ hôm qua đến giờ, cô luôn tự nói với mình, tâm trạng không được bị ảnh hưởng, nhưng, cô là người, không phải là cỗ máy không có tình cảm.

Ăn cháo xong, cô đứng dậy, cơn chóng mặt ập đến khiến bụng cô cảm thấy hơi khó chịu.

Cô có chút hoảng hốt, tay giữ chặt bụng dưới, đứng vững, vội vàng gọi tính tiền.

Nghe tiếng gọi tính tiền, cô chạy bàn nhanh nhẹn chạy đến, nhưng vừa tiến lại gần đã lập tức kêu lên thất thanh, “Cô ơi, quần cô toàn là máu!”

Nghe nói thế, cô bàng hoàng, sợ hãi.

Cô vội vàng ngồi xuống lại thật chậm thật chậm, nhờ nhân viên phục vụ gọi giúp cô một chiếc taxi.

Cô phải lập tức đến bệnh viện ngay.

“Cô ơi, cô có người thân không? Chồng cô đâu? Có ai đến bệnh viện cùng cô không?” Thấy khách hàng của mình quần nhuộm đầy máu phải đến bệnh viện gấp, nữ nhân viên phục vụ trung niên lập tức hiểu ra có gì đó bất thường nên hỏi dồn dập.

Người thân? Chồng?

Cha mẹ cô đều ở tỉnh khác.

Cô đã không còn chồng nữa rồi.

Cô lắc đầu, hiểu rõ càng căng thẳng, càng hoảng hốt sẽ càng bất lợi.

“Một mình tôi đi được.” Cho dù khó khăn, cô cũng phải bình tĩnh.

Cô đột nhiên phát hiện ra, mình hình như chẳng có người thân nào bên cạnh.

71. Chương 72

Mấy hôm nay, nhà bên cạnh tôi om.

Đi thành phố X đón tết với cha mẹ rồi ư? Chắc là vậy!

Kết cấu liền kề của chung cư khiến ban công nhà anh và ban công nhà cô chỉ cách nhau hai cánh cửa sổ.

Anh tựa người vào ban công, cúi đầu nhìn công viên nhỏ dưới đất, không cho phép mình quay sang nhìn nhà bên cạnh.

Anh mua căn hộ này chỉ là vì lúc đó mối quan hệ của hai người đã đóng băng, anh muốn níu kéo nên trong một phút bốc đồng đã quyết định mua luôn.

Anh đã có cuộc sống mới của mình, không nên đứng núi này trông núi nọ nữa.

Năng lực khắc chế bản thân của anh rất mạnh.

Nhưng, cô đi đâu thế nhỉ?

.....

Mồng tám, nhân viên tòa soạn lục tục đi làm trở lại.

Chỉ là, trong đội ngũ này lại thiếu mỗi mình cô.

“Thẩm Chức Tâm không đi làm sao?” Anh nhíu mày.

Tuy là lúc cuối năm, người mới thay cô đã vào làm được mấy ngày nhưng anh không nghĩ đã bàn giao xong.

“Hôm qua cô ấy có gọi điện nói có chuyện quan trọng, sau này không đi làm nữa.” Phó tổng biên tập Ưu nói với anh.

Anh càng nhúu mày chặt hơn.

Đây là thái độ làm việc của cô sao?

“Được, trừ tiền thưởng cuối năm, kết toán lương chuyển vào thẻ cho cô ta.” Anh công tư phân minh, quay người trở về văn phòng.

.....

Mồng mười, nhà bên cạnh vẫn yên ắng, không có động tĩnh gì thể hiện có người ở trong đó.

Còn anh ở đây, một lớn một nhỏ ở cùng nhau, nhưng cũng im phăng phắc.

Thằng bé dó sợ anh.

Anh mở tủ lạnh lấy một ổ bánh mì trắng ra.

Phi Phàm đã ngồi vào bàn từ trước.

Anh quy định Phi Phàm mỗi ngày bảy giờ ăn sáng, tám giờ bắt đầu đi học thêm.

Thằng bé đã sáu tuổi, nhưng chưa hề được học mẫu giáo hay lớp bồi dưỡng năng khiếu nào.

Anh cho Phi Phàm học ba lớp ngữ văn, toán học, tiếng anh trước, buổi tối luyện viết chữ bằng bút lông, mỗi ngày không học tám tiếng không được nghỉ ngơi!

Đột nhiên, áp lực quá lớn, Phi Phàm bắt đầu mỗi ngày thức dậy vào lúc sáu giờ sáng, rửa mặt đánh răng, thay quần áo, xếp gọn chăn gối, vừa ôn bài vừa ngồi ngay ngắn đợi anh.

Anh nhìn thằng bé không nói gì, vừa gặm bánh mì vừa uống nước lọc.

Từ sau khi thằng bé trở thành con trai anh đến nay, họ nói chuyện với nhau cộng lại chắc không được mười câu.

Anh vừa uống cà phê vừa lặng lẽ quan sát Phi Phàm.

Cô thích thằng bé ở điểm nào chứ?

Về ngoại hình, thằng bé không phải là đứa đẹp trai nhất trong cô nhi viện.

Về tính cách, thằng bé chẳng đáng yêu một chút xíu nào, suốt ngày lầm lũi lì lì!

“Có muốn ăn ở quán dưới lầu không?” Cuối cùng, anh cũng chủ động mở miệng.

Phi Phàm đắn đo một hồi, đặt chiếc bánh mì ăn dở xuống, mặt rất thành thật, cũng hiêm hơi lồm mồm lên tiếng hỏi, “Đi ăn cháo là có thể gặp được mẹ chứ?” Nó cũng để ý nhà bên cạnh mấy hôm nay không sáng đèn.

Người mẹ mà nó nói là Chúc Tâm, mỗi lần Hạ Hà đến, Phi Phàm núp vào một góc, dù Hạ Hà mua rất nhiều quần áo mới cho nó.

Hứa Ngạn Thâm nhúu mày.

Đúng là một thằng bé không biết giấu giếm.

“Chắc là không gặp đâu, nhưng, con có thể ăn cháo.” Câu trả lời của anh rất thực tế.

Nhìn tách cà phê trong tay anh, lại nhìn ổ bánh mì nhặt nhèo của mình, thế là, Phi Phàm bỏ bữa sáng, đứng dậy, gật gật đầu.

Anh đi phía trước, không dắt tay thằng bé, vì không quen.

Phi Phàm theo sau anh, cũng không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào.

Một lớn một nhỏ, người trước kẻ sau, đến quán bán đồ ăn sáng.

Sau lưng, mấy bà thím đã nháy mắt với nữ phục vụ bàn, bảo cô đi nghe ngóng tình hình.

“Đây là con của cậu à?” Lấy hết can đảm, nữ phục vụ bàn vờ hỏi thăm.

Nét mặt anh càng lạnh lùng hơn, ngược mắt lên nói, “Tép gạo, thịt ruốc, trứng muối, hai đĩa rau và hai bát cháo trắng.” Trả thực đơn lại cho đối phương, không nói thêm một câu nào.

Nữ phục vụ bàn sờ mũi, nháy mắt với những người phía sau, bắt đầu đi bỏ đi.

Rất nhanh, thức ăn đã được dọn lên. Phi Phàm ngoan ngoãn ăn cháo của mình, còn anh lại chẳng muốn ăn, nhăm nháp vài miếng rồi thôi.

“Các bà nói xem, cô gái ở tầng sáu lầu A đó, hôm đó máu nhuộm đỏ cả váy, có phải là sảy thai rồi không?” Các bà thím bắt đầu nhiều chuyện.

Anh không hề để tâm.

Anh ở lầu A, cũng tầng sáu, nhưng mỗi tầng có tám hộ, anh không có thói quen nhóm ngó chuyện nhà người khác.

“Nghe nói cô ấy ly hôn rồi.”

“Đám cưới của cô ấy rất đình đám nhé! Tôi còn nhớ như in, nghe nói chồng cô ấy rất giàu!”

Phi Phàm bắt đầu ăn cháo, nhưng cũng chẳng thấy ngon miệng.

Bây giờ tỉ lệ ly hôn sao nhiều thế không biết!

Không biết vì sao, dạo này, anh luôn thấy hoang mang.

Luôn cảm thấy có chuyện gì đó chẳng lành xảy ra.

Hôm mùng Một, mắt phải anh giật liên tục.

“Cha mẹ cô ấy đều là người dẫn chương trình nổi tiếng!” Một bà thím lên tiếng.

Anh mắc nghẹn ở cổ.

“Thật tội nghiệp, hôm đó, không có một người nào bên cạnh cô ấy, còn nhờ dì Ngô gọi taxi cho cô ấy.” Có người xót xa, “Tôi còn dìu cô ấy lên xe, cả người cô ấy lạnh như ướp đá, chắc là do quá sợ hãi.”

Anh lập tức đứng phắt dậy.

“Cô gái mà các người nói có đặc điểm nhận dạng thế nào? Xảy ra chuyện hôm nào vậy?” Anh nghiêm giọng hỏi, sắc mặt rất đáng sợ.

Mấy bà thím đứng phía sau sợ đến mức ứ ớ không nói được tiếng nào.

Nữ phục vụ bàn chạy tới, “Cô gái không cao, khoảng chừng một mét sáu, khuôn mặt rất xinh đẹp, đúng rồi, đuôi mắt cô ấy có một vết sẹo! Hình như xảy ra chuyện hôm ngồi cùng bàn với cậu đấy!”

Hình dung cụ thể rồi, cụ thể đến mức hai chân anh run lên, mặt biến sắc.

Nghe thấy thế, Phi Phàm cũng vô cùng sợ hãi, nhảy khỏi ghế.

“Các người đưa cô ấy đến bệnh viện nào?” Cổ họng anh nghẹn lại.

Nữ phục vụ bàn bị vẻ mặt hoảng loạn của anh làm cho sợ hãi, vội vàng lắc đầu, “Vì chúng tôi còn phải phục vụ khách nên chỉ đưa cô ấy lên taxi, không biết cô ấy đến bệnh viện nào nữa.”

Tốt lắm tốt lắm, đám người các người chỉ biết nhiều chuyện, còn cái gì cũng không biết!

Anh lấy di động ra gọi cho cô nhưng điện thoại cô đã tắt máy.

Thế là, anh lập tức gọi cho Phi Phi.

Sau vài tiếng chuông, Phi Phi nghe máy, “Tìm tôi có chuyện gì?” Giọng nói rất dứt khoát, rất không khách sáo.

Ngay cả anh cũng không biết mình đã đắc tội gì với cô bạn quý hóa này của cô.

“Nói cho tôi biết, cô ấy đang ở bệnh viện nào?”

Nhập viện phải làm thủ tục, bên cạnh cô lại chẳng có ai, cô đành phải tìm đến Phi Phi.

Phi Phi định lên lớp anh vài câu nhưng chưa kịp mở miệng đã bị anh chặn đứng.

“Bây giờ đừng nhiều lời nữa! Lập tức nói cho tôi biết địa chỉ của cô ấy, nếu không đừng trách tôi không khách sáo với cô!” Anh giận dữ hét lên.

Lúc anh hung hãn quả thật rất đáng sợ.

Phi Phi cũng bị giọng nói hầm hè của anh làm cho giật bắn người, “Cô ấy đang ở...” nói một hơi địa chỉ bệnh viện.

Anh đã chạy ra khỏi quán, Phi Phàm nhanh chân chạy theo sau.

Không kịp về lấy xe, anh bắt một chiếc taxi, anh mở cửa xe, Phi Phàm hốt hoảng chạy tới.

Vì nôn nóng muốn đến bệnh viện, lại sợ bị bỏ lại, lúc Phi Phàm chạy nhanh đến bên chiếc xe đã bị trật chân.

Không kịp nghĩ nhiều, anh một tay bế bổng Phi Phàm lên.

Thằng bé lúc này cố sức đuổi theo anh nhưng không dám lên tiếng gọi anh.

Không nghĩ gì nhiều, Phi Phàm lập tức vòng hai tay ôm lấy cổ anh.

“Tài xế, chạy nhanh một chút!”

Vừa lên xe, anh đã dặn dò tài xế.

Hốt hải chạy vào bệnh viện, đến cửa thì bị Phi Phi chặn lại.

“Anh không được vào trong!” Phi Phi không để anh vào, “Bác sĩ nói, cô ấy cần được nghỉ ngơi mới có thể giữ tinh thần ổn định.”

Không thể bình tĩnh được nữa, anh tức giận hỏi, “Vì sao tôi không thể vào? Cô ấy hiện giờ sao rồi?”

Vì sao không thể vào? Câu này còn phải hỏi sao?

“Mang thai chứ sao nữa!” Mắt Phi Phi lóe lên tia nhìn mỉa mai.

Mang thai rồi...

Mang thai thật rồi ư!

Anh không biết nên phản ứng thế nào.

Nhìn thấy nét mặt đờ ra của anh, Phi Phi chế nhạo, “Trước đây cô ấy đã sảy thai rất nhiều lần rồi, tử cung bị tổn hại nghiêm trọng, thai nhi không ổn định, cô ấy đã chuẩn bị tâm lý từ trước.” Cho nên, sau khi biết được mình mang thai ngoài ý muốn, Chúc Tâm lập tức bắt đầu uống thuốc an thai, và đành phải xin nghỉ việc.

“Hiện giờ tình hình thế nào?” Rất khó khăn, anh mới thốt ra được.

“Lúc vừa được đưa vào bệnh viện quả thật có chút nguy hiểm, kích thích máu đông gấp ba lần so với túi thai, nhưng may mà tim thai vẫn khỏe mạnh. Cô ấy bây giờ không thể xuất viện, vì vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm! Bác sĩ đã đặc biệt dặn dò, trong giai đoạn này ngoài đi vệ sinh ra cô ấy không được bước xuống giường vì vẫn còn hiện tượng ra máu! Đứa con có giữ được hay không bác sĩ cũng không dám khẳng định! Dù có giữ được thì vì điều kiện trong tử cung cô ấy quá kém, lại thêm uống thuốc an thai liều cao, lúc sinh nhau thai rất có thể sẽ bám vào thành tử cung, tình hình cô ấy rất nguy hiểm.” Đến cả bác sĩ cũng đã vô số lần đề nghị bỏ cái thai nhưng Chúc Tâm nhất quyết không đồng ý.

Lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Tôi muốn gặp cô ấy!”

Phôi thai còn chưa kịp thành hình, đáng để cô ấy dùng cả tính mạng mình để đánh đổi sao?!

Anh muốn đẩy cửa bước vào nhưng Phi Phi lại ngăn anh lại.

“Anh muốn gặp cô ấy thì được cái gì? Nếu anh muốn giúp cô ấy, chỉ bằng nghĩ cách dùng quyền lực của mình đưa người bị điều đi về đi!” Phi Phi châm biếm, “Anh cũng chẳng phải là cha đứa trẻ!”

Anh cũng chẳng phải là cha đứa trẻ.

Câu nói này giáng thẳng một đòn knock out vào tim anh.

Bàn tay đặt trên nắm cửa khựng lại.

Rất lâu sau.

Chán chường.

Anh suyt nữa cho rằng...

Là sự cố ngoài ý muốn tối hôm đó.

“Chức Tâm bây giờ đã mang thai được hai tháng rưỡi rồi, chỉ còn không đến bảy tháng nữa là em bé sẽ chào đời, đến lúc đó không biết cha nó có được gặp mặt nó lần đầu tiên không nữa!” Phi Phi cười mỉa mai, cố ý hỏi.

Đầu óc anh trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa.

Nhưng, anh biết rõ, nếu đứa trẻ đó là con anh, thì cái thai hiện còn mấy ngày nữa mới đến hai tháng.

Sắc mặt anh trở nên rất khó coi.

Nếu, nếu ...là con anh, anh sẽ lập tức ký tên ép cô phá thai.

Nhưng...

Anh không có tư cách đó.

“Anh đi đi, Chức Tâm cảm ơn anh đã đến thăm cô ấy, nhưng, cô ấy không muốn gây ra bất cứ hiểu lầm nào.” Những lời nên nói Phi Phi đã nói hết rồi.

Cái gã này thật đáng ghét, đã ly hôn rồi mà ngay phút cuối còn làm bụng Chức Tâm to lên!

Vì đã mang thai rất nhiều lần nên Chức Tâm rất nhạy cảm, kinh nguyệt mới trễ hai ngày, người lại dễ mệt mỏi, cô liền cảm thấy có gì đó không bình thường.

Rõ ràng hôm đó đều dùng bao sao vẫn mang thai? Chức Tâm đến bây giờ vẫn không tài nào hiểu được nhưng bảo cô phá cái thai này đi thì không thể được.

Nhìn Phi Phàm đứng phía sau mặt đầy vẻ lo âu, lại không hiểu người lớn đang nói gì, Phi Phi rên rỉ.

“Hứa Ngạn Thâm, vì sao anh luôn muốn cướp đi những thứ mà cô ấy dùng cả tính mạng mình để bảo vệ thế?!” Anh chưa bao giờ lắng nghe tiếng lòng của Chức Tâm!

72. Chương 73

Nằm quá lâu, lưng mỗi nhừ, khóe mắt vẫn còn đọng nước mắt, cô nhú mày tỉnh dậy.

Lúc mở mắt ra, điều đầu tiên cô cảm thấy chính là trống rỗng.

Nỗi trống rỗng tràn ngập.

Một mình lấy sổ, một mình đến phòng cấp cứu, cô không bình tĩnh được như vẻ bề ngoài, cô rất sợ hãi, rất sợ mất con.

Chỉ là, cô đồng thời cũng hiểu, tâm trạng quá xúc động sẽ không có lợi cho cái thai, cô đành cố nén không khóc.

Cố nén cố nén, nén đến tận hôm nay, mong muốn xa xỉ của cô bây giờ là có thể khóc một trận thỏa thích.

Nhưng, không được, cô phải dũng cảm.

Từ lúc mang thai, nghĩ đến con, cô ngừng uống thuốc chống trầm cảm, dẫn đến tinh thần mất ổn định, lúc nào cũng phải cố gồng mình.

Cô thường nửa đêm tỉnh giấc, co rúm người vào một góc, khóc rưng rức, trời sáng, lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là, lần này, lúc tỉnh dậy, lòng bàn tay cảm thấy ẩm áp.

Cô ngạc nhiên quay mặt sang, cạnh giường bệnh, Tiểu Phi Phàm đang nhìn cô không chớp mắt.

“Mẹ, mẹ đỡ chưa? Có đau không?” Đứa bé sáu tuổi thật ra chẳng hiểu cái gì là dưỡng thai, cái gì là sảy thai, chỉ biết, nếu mẹ nó tiếp tục chịu đau đớn thì đứa em trong bụng mẹ sẽ biến mất.

Phi Phàm chồm người về phía cô, tay chống cằm, cố sức thổi vào bụng cô.

Nó đã từng thấy hô hấp nhân tạo, không phải thổi chút khí là em nó sẽ không biến mất, mẹ sẽ không sao đó ư?

Lúc ăn cháo nó thổi cho nguội, cho vào miệng không nóng nữa, lúc té đau nó thổi thổi vào đầu gối mình, thì cảm thấy bớt đau một chút.

Đúng rồi, thổi nhiều một chút là mẹ sẽ không đau nữa!

Nó phùng má thổi thật mạnh.

Cô bật cười trước hành động đáng yêu của Phi Phàm.

Một bóng người, vốn đứng ngoài cửa sổ, nghe thấy tiếng cười của cô, anh vội bước vào.

Nụ cười trên môi khựng lại.

“Đỡ chút nào chưa?” Anh bước đến, ngồi xuống bên giường, hỏi bằng giọng bình thản.

Cô có chút hoảng hốt, ánh mắt hoang mang đảo dác nhìn quanh.

“Đừng tìm nữa, Phi Phi đi làm rồi.” Chính vì cô gái thích “lo chuyện bao đồng” đó đi rồi nên anh mới vào được.

“Em đừng lo, anh không làm gì đâu.” Anh trấn an cô, để tinh thần cô không bị hoảng loạn.

Anh bây giờ với anh lúc giả vờ xa lạ hoàn toàn khác biệt.

Cô thần thờ, nhưng tinh thần dần ổn định trở lại.

“Muốn uống nước không, hay uống sữa?” Anh tiếp tục hỏi.

Theo bản năng, cô trả lời, “Sữa.”

Vì đang mang thai, nên miệng cô nhạt thếch.

Cho nên sợ đứa bé trong bụng không đủ dinh dưỡng, cô thường uống sữa bổ sung.

Nghe câu trả lời của cô, anh nhẹ nhàng bước tới trước, lấy hộp sữa bột vừa mua ra, pha cho cô một ly.

Có vài loại sữa dành cho thai phụ có mùi tanh, loại này trước đây cô từng uống, uống cũng được chỉ có đều hơi ngọt.

Anh pha sữa rất nhạt, ở mức độ cô có thể chấp nhận được.

“Cảm ơn.”

Sắc mặt cô không được tự nhiên.

Vì cô đã để Phi Phi nói dối, còn bác sĩ điều trị là chỗ quen biết của cô nên cũng đồng ý bảo mật với “người ngoài”.

Cô định ngồi dậy thì anh ngăn lại.

“Để anh nâng giường lên.” Anh khom người, nâng đầu giường lên một góc đủ để cô thoải mái uống sữa.

Sau đó, đưa sữa cho cô.

Cô vừa uống từng hớp nhỏ, vừa ấp úng, “Xin...lỗi...”

Xin lỗi đã lừa anh.

Cô chỉ là không muốn cho anh quyền lựa chọn.

Cô không muốn bỏ đứa bé.

Nó đã đến thế giới này một cách ngoài ý muốn, dù phải đánh đổi mạng sống của mình, cô cũng muốn thử một lần nữa.

Cô bây giờ, không thể xác định được là lựa chọn của mình đúng hay sai, cô chỉ làm theo khát khao trong lòng mình.

Cho dù, lựa chọn hôm nay của cô giống như đứng trước ngã ba đường, sẽ ảnh hưởng đến số phận sau này!

Làm mẹ đơn thân thì làm mẹ đơn thân, chỉ cần đứa bé có thể sống bình yên.

Sinh mệnh của nó quý giá hơn bất kỳ thứ gì trong mắt cô.

Cô không muốn nghĩ đúng hay sai, chỉ biết, nếu cô dễ dàng từ bỏ, nhất định sẽ hối hận suốt đời.

Chỉ là, cô rất sợ, nói ra sự thật sẽ chỉ có thể đối diện với hai kết cục.

Một là, vì quá mạo hiểm, anh sẽ bắt cô bỏ con.

Hai là, vì đứa bé này, vì trách nhiệm, anh bắt buộc phải từ hôn với Hạ Hà.

Cô là người đòi ly hôn, kết thúc thì cũng đã kết thúc rồi, bây giờ sao có thể vì con mà hối tiếc những gì đã qua?

Như thế thì thật là nực cười.

Chỉ là, cô có thể không cần tất cả, nhưng không thể không cần con.

“Xin lỗi gì chứ? Anh sai nhiều hơn mà.” Anh nói giọng bình tĩnh, “Tất cả những chuyện trước đây đều đã là quá khứ.”

Tình huống này không thích hợp để chỉ trích ai cả.

Cho dù, lòng anh chẳng dễ chịu chút nào.

Vì sao, vì sao, không đợi ly hôn rồi hẵng...

Rõ ràng đã tận mắt chứng kiến cô ở cùng nhà với gã đó, rõ ràng đã tận mắt chứng kiến hai người họ thân mật thế nào, nhưng lúc đối diện với “hiện thực” được tạo ra này, anh lại như muốn phát điên lên.

Dù gì anh cũng là đàn ông.

Lúc đó, anh suýt tức giận đến nỗi phải áo bỏ đi.

“Không nghĩ đến việc bỏ thai à?” Về mặt anh vẫn rất bình tĩnh.

Anh hy vọng, cô có thể suy nghĩ lại.

Không phải vì lòng ích kỷ, không phải vì ghen tuông mà thuận tụy chỉ vì lo lắng cho sức khỏe của cô.

Nghe thấy thế, cô căng thẳng, theo bản năng ôm chặt bụng mình, “Không! Nó, nó...có nhóm máu RH-, sẽ không bị tán huyết!” Nhìn nó có một trái tim khỏe mạnh, nó đã vững vàng vượt qua ải thử nhất, nó chắc chắn có nhóm máu RH-.

Đúng rồi! Em bé nhất định là di truyền nhóm máu của cô, sẽ bình an, ổn định qua hết thai kỳ!

Cô tự an ủi mình như vậy.

“Yên tâm, nó không phải là con của anh, anh sẽ không bắt em làm gì hết.” Nhìn vẻ mặt căng thẳng, lo sợ của cô, anh nhẹ giọng an ủi.

Tim cô bỗng nhói lên.

Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

“Tình hình của em bây giờ rất cần người thân, bạn bè ở bên cạnh, muốn anh giúp em điều cậu ta về không?” Anh dò hỏi.

Tuy đã rời khỏi Hứa thị nhưng anh vẫn có những mối quan hệ nhất định.

Theo anh biết, vị trí của anh lúc trước đang được một trợ lý đặc lực tạm thời thay thế, nếu cô thực sự cần...

“Đừng!” Cô hoảng hốt hét lên.

Nếu Cảnh về, biết cô dùng cậu làm bia đỡ đạn, thì sẽ thế nào đây?

Còn nữa, thành bại của Cảnh hoàn toàn phụ thuộc vào chuyển lưu diễn này, nếu hủy ngang giữa chừng thì sẽ trở thành đề tài đàm tiếu cho biết bao nhiêu người đây?

Anh thờ ơ nhìn cô.

“Cậu ấy...lưu diễn đối với một nghệ sĩ rất quan trọng, anh đừng cố ý gây áp lực cho cậu ấy nữa được không?” Cô đành phải nói như vậy.

Mắt anh càng lúc càng thâm sâu.

Những lời cô nói đều là sự thật, nhưng vì sao nghe lại chối tai đến vậy?!

“Yên tâm đi, anh hiện giờ đã không còn quyền uy đó nữa...” Cầm lấy ly sữa đã uống cạn cô đưa, anh đặt sang một bên.

Anh đứng lên, nhưng mắt chạm phải một vệt màu hồng nhạt trên chiếc drap giường trắng toát, anh nhắm mắt lại.

Yên lặng đợi cơn chóng mặt từ từ qua đi.

Anh đột nhiên không nói gì nữa, cô bồn thần nhìn vệt hồng hồng in trên giường rồi lại nhìn gương mặt đang trắng bệch của anh.

Cô vẫn còn ra máu dù rất ít, vệt hồng hồng đó là hôm qua do cô không cẩn thận làm vậy bẩn.

“Em muốn đi nhà vệ sinh.” Cô nói khẽ.

Anh mở mắt, “Anh dìu em đi.”

Cô chú ý, lòng bàn tay anh toát mồ hôi lạnh. Anh...

“Không cần đâu, em có thuê hộ lý rồi.” Lời chưa nói dứt, cô hộ lý đã bước tới trước dìu cô.

Cô vô cùng chậm rãi, cẩn thận từng chút một ngồi dậy.

Phi Phàm cũng giúp đỡ dìu cô.

Đi được vài bước, cô không quay đầu lại, nhưng đột nhiên hỏi, “Anh...sợ máu?” Làm vợ chồng bao lâu nay, đây là lần đầu tiên cô thấy anh sợ máu.

Là anh che giấu quá kỹ hay là vì anh quá nuông chiều cô, nuông chiều đến mức cô lơ là luôn anh?

“Ừm, có một chút.” Anh không phủ nhận.

Cô hơi kinh ngạc, có gì đó không thể nói ra thành lời.

Vốn tưởng anh sẽ phủ nhận.

Vốn nghị, tiếp theo sẽ là ra lệnh tiễn khách.

Anh không nên ở đây, nhưng vì câu trả lời này của anh, tất cả những gì muốn nói đều nghẹn lại cổ họng.

Trước khi kết hôn, anh không sợ máu, cô rất chắc chắn, rất chắc chắn.

Nhưng, không biết từ khi nào, anh lại sợ máu.

Câu trả lời này, thật ra không cần nói ra tự cô cũng biết rất rõ.

Phi Phi đi làm rồi.

Anh lại đến, còn dẫn theo Tiểu Phi Phàm mà cô có thể nào cũng không thể từ chối gặp, hơn nữa, lần này anh còn dẫn theo một người.

Trong phòng, ánh sáng chan hòa, ấm áp, tiếng nhạc dịu dặt khiến người ta cảm thấy bình yên.

Nhưng cô rất sợ, rất sợ bác sĩ Lữ.

Lúc anh dắt Phi Phàm ra ngoài đóng cửa lại, cả người cô co rúm lại.

“Cô Thẩm, tinh thần cô rất căng thẳng, tôi phải làm thế nào để hướng dẫn và giải tỏa áp lực tâm lý cho cô đây?” Bác sĩ Lữ bật cười, tắt nhạc, muốn trò chuyện với cô trước.

Ông thu phí rất đắt, hướng hồ là ra ngoài trị liệu theo yêu cầu thế này, nếu không phải nể mặt ông Hứa, ông đã không đến bệnh viện này rồi.

Sao cô lại không sợ chứ?

Lòng cô đang kêu gào.

“Thật ra tôi muốn kết hợp với thuốc có một chút tác dụng phụ cho cô, nhưng ông Hứa nói cô không chịu?” Bác sĩ Lữ hỏi cô.

Cô lật đật gạt đầu.

Cô không muốn uống thuốc, cho dù là thuốc đắt thế nào đi nữa cũng sẽ có tác dụng phụ, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi, cô hiểu rất rõ!

“Xem ra cô thật sự rất sợ sẽ gây hại đến em bé.” Nếu không phải vì xem đứa bé trong bụng còn quan trọng hơn cả tính mạng thì sẽ không từ chối uống thuốc như vậy.

Xem ra, sự lo lắng của ông Hứa là chính xác.

“Cô Thẩm, tôi có thể hỏi cô một số vấn đề không? Ngừng thuốc, có phải cô cảm thấy tâm trạng vô cùng uể oải, chán chường không? Cô thậm chí còn có rất nhiều suy nghĩ bi quan?” Bác sĩ Lữ ôn hòa hỏi cô từng bước.

“Tôi...” Cô ngập ngừng.

Do dự một lát, cuối cùng cô cũng quyết định nói ra, “Tôi ngủ đến nửa đêm, luôn cảm thấy em bé sẽ không còn nữa.” Thế là, cô bò dậy ngồi khóc, cho đến khi bác sĩ xác định với cô là đứa bé vẫn còn.

Chỉ là, cô vì chuyện này nên rất thường mất ngủ.

“Nhưng tôi không bị rối loạn tâm thần, cũng không bị mất kiểm soát!” Cô chỉ là quá dễ tâm! Cô nhấn mạnh.

Bác sĩ Lữ kinh ngạc, “Cô Thẩm, bệnh của cô, về mặt tâm lý học thì giống như cảm sốt thường ngày của chúng ta vậy thôi, sao có thể gọi là rối loạn tâm thần được chứ?”

Thế sao ông lại kê đơn thuốc nặng cho cô uống?!

Cô cắn môi, thật sự rất muốn hỏi.

“Tôi đã kê loại thuốc nặng có chữ R cho cô uống ư? Ông Hứa nói vậy à?” Bác sĩ Lữ kinh ngạc, “Trời ơi, sao có thể?”

Thì ra, cô đã buột miệng nói ra.

“Lần trước lúc ông Hứa đến tìm tôi kê đơn thuốc chống trầm cảm, nói với tôi cô mắc chứng chán ăn, tôi chỉ kê mấy viên thuốc bổ và loại thuốc có hàm lượng rất nhẹ cho cô.” Hàm lượng thuốc là một con dao hai lưỡi, là bác sĩ sao ông có thể kê nhầm được chứ.

Tiếp đó, bác sĩ Lữ lập tức vỡ lẽ, “Chẳng trách, chẳng trách! Cách đây một thời gian, lúc kiểm kê kho chứa thuốc, phát hiện số lượng thuốc tồn kho không đúng! Xem ra, chẳng lẽ cô y tá nào đã hồ đồ lấy nhầm thuốc!” Chuyện này lại có thể xảy ra ư? May mà cô Thẩm đã dùng thuốc kịp thời!

Nét mặt bác sĩ Lữ trở nên nghiêm trang, “Cô Thẩm tôi sẽ đích thân điều tra việc này đến cùng! Cô tin tôi đi, tôi không lấy danh dự của mình ra làm trò đùa đâu!” Đây là một sự cố nghiêm trọng trong điều trị bệnh!

Bác sĩ Lữ mừng là cô Thẩm không đi kiện ông! Việc này chỉ có thể nói, lúc đó cô Thẩm không truy cứu đến cùng là vì sợ người ngồi tù sẽ là ông Hứa.

Cô sưng sốt.

“Cô Thẩm, trong các bệnh nhân của tôi, quả thật có loại đàn ông yêu vợ đến nỗi muốn giết cả vợ, tính ông Hứa quả thật rất cố chấp, nhưng ông ấy chưa từng đến khám bệnh ở chỗ tôi, chưa cho tôi cơ hội thu tiền của ông ấy, chứng tỏ tâm lý của ông ấy rất khỏe mạnh.” Bác sĩ Lữ nói đùa.

Khi nghe được chân tướng sự việc, cô chấn động đến nỗi thẫn thờ.

“Bây giờ, hãy tin tôi, từ từ thả lỏng tinh thần cô...” Bác sĩ Lữ bằng giọng rất dịu dàng, thôi miên cô, để cô thả lỏng tâm lý, không căng thẳng đến độ mất ngủ thường xuyên nữa.

Anh ở bên ngoài đang chờ đợi kết quả điều trị bên trong.

Tiểu Phi Phàm ngồi bên cạnh anh.

Chức Tâm vì đứa con trong bụng nhất quyết không uống thuốc, nhưng ai cũng biết mang thai sẽ càng làm chứng trầm cảm nặng thêm.

Những thứ khác anh không giúp được, anh đành mời bác sĩ Lữ định kỳ đến điều trị tâm lý cho cô.

“Bíp.”

Di động anh vang lên.

Anh không phát hiện ra.

“Bíp.”

“Bíp.”

“Bíp” ba tiếng liền, anh mới nghe thấy.

Anh móc điện thoại ra.

[Này, anh lâu rồi không để ý đến em đấy! Bận rộn đến vậy sao?]

[Anh không quên hôm nay là ngày gì đấy chứ?]

[Thôi vậy, cũng chẳng hy vọng anh lãng mạn như thế! Anh tiếp tục bận rộn với công việc của mình đi, có rảnh thì dành thời gian đi ăn với em nhé.]

Là Hạ Hà.

Anh cúi xuống đọc tin nhắn.

Mất anh, càng lúc càng tối lại.

Suy nghĩ rất lâu, anh ấn nút gọi đi.

Chuông vừa reo một tiếng, đối phương đã bắt máy, “A lô? Ngạn Thâm! Đọc tin nhắn rồi à?”

Anh bình thản nói, “Ừm, Hạ Hà, anh rảnh, tối nay chúng ta gặp nhau nhé.”

Anh không có tâm trí để nghĩ xem hôm nay là ngày gì, nhưng anh quả thật có chuyện muốn nói với Hạ Hà.

“Cuối cùng anh cũng đã nhớ ra hôm nay là Lễ Tình nhân à?” Giọng cô hình như rất phấn khích.

Đó không phải là trọng tâm.

“Không, anh có chuyện muốn bàn bạc với em.” Giọng anh rất nghiêm túc.

73. Chương 74

“Anh muốn lùi ngày cưới? Tại sao?!” Hạ Hà vô cùng kinh ngạc.

Chức Tâm có thai, Hứa Ngạn Thâm quyết định chăm sóc cô, quyết định lùi lễ cưới.

Cô không ngờ, tối nay, bữa ăn này, Hứa Ngạn Thâm đến là để nói cho cô biết quyết định này của anh.

Nụ cười vốn phóng khoáng đông cứng lại trên môi cô, Hạ Hà thận trọng hỏi, “Ngạn Thâm, đứa con trong bụng Chức Tâm có phải là...”

Là của anh không? Phải không?

“Trước khi ly hôn, anh và Chức Tâm có quan hệ với nhau.” Chuyện này, anh không muốn giấu.

Bỗng chốc, vì câu “thừa nhận” tàn khốc này của anh, tim Hạ Hà như thất lại.

Vì sao lại thẳng thắn như vậy?

“Nhưng, cô ấy nói không phải.” Ánh mắt anh u ám.

Xem ra, cho đến bây giờ Ngạn Thâm vẫn chỉ coi cô là một người bạn hoặc một “đối tác làm ăn” trong tương lai mà thôi.

Nếu không, chẳng có người đàn ông nào thẳng thắn trước mặt hôn thê của mình như thế.

Lòng Hạ Hà lẫn lộn cảm xúc, nhưng đành dùng lý trí để suy xét mọi việc, “Chẳng nhẽ là không phải sao? Anh không có chút kiến thức nào sao?”

Thật ra, đóng vai một người bạn quả thật rất khó khăn.

“Em tưởng anh không nghi ngờ sao?” Giọng nói của anh cũng rất u ám, “Anh đã hỏi bác sĩ, hỏi y tá, kiểm tra bệnh án, thai kỳ, bệnh án giấy trắng mực đen đều trùng khớp với những gì cô ấy nói.”

Đến bác sĩ Lữ khi giả vờ vô tình hỏi cô, cô cũng nói chắc như đinh đóng cột là hai tháng rưỡi.

Chức Tâm là người rất mơ màng, không “sáng suốt” đến như vậy.

Trong tình cảnh đó bảo anh làm sao tiếp tục nghi ngờ được nữa?!

“Thế còn anh...” Hạ Hà không hiểu, cô không thể lý giải.

Anh cắt ngang lời cô.

“Anh muốn chăm sóc cô ấy, chăm sóc đến khi cô ấy mẹ tròn con vuông.” Thái độ của anh rất dứt khoát, dường như đã có quyết định này từ lâu.

Cô không hiểu, lòng anh chắc chắn chẳng dễ chịu gì, nếu đã như vậy, sao còn tự làm khổ mình?

“Vì sao?” Vì quyết định của anh, Hạ Hà chần chừ đến nỗi không biết phải nói thế nào, “Nếu Chức Tâm đã có cuộc sống riêng của cô ấy, đứa con trong bụng cô ấy cũng không phải là của anh, vì sao anh phải...”

Lúc này, bất luận là người con gái nào cũng không thể giữ nổi bình tĩnh.

“Cô ấy hiện đang nằm viện.” Anh bình thản nói.

Hạ Hà sững sờ.

Chức Tâm bị sao vậy?

“Có giữ được đứa bé trong bụng hay không, có thể sinh hạ nó an toàn hay không vẫn chưa thể biết được, cho dù đứa con trong bụng cô ấy có nhóm máu RH-.” Anh nhíu mày rất chặt, “Tình hình sức khỏe hiện giờ của cô ấy rất kém, chẳng lẽ không phải là vì anh sao?!”

Hạ Hà nhướn nhướn môi, một chữ cũng không thốt ra nổi.

Quả thật, không có bao nhiêu lần sảy thai trong quá khứ đó, thì sức khỏe Chức Tâm không sa sút trầm trọng đến nhường ấy.

“Anh phải có trách nhiệm với cô ấy, anh sẽ chăm sóc cho đến khi cô ấy mẹ tròn con vuông.”

Anh đã quyết định thì chẳng ai có thể thay đổi được.

Hạ Hà hoàn toàn không thể phản bác lại, chỉ trân trân nhìn anh.

Cô muốn cười lớn, giống như trong quá khứ, thoải mái vỗ vỗ vai anh, nói với anh không sao đâu, anh muốn làm gì thì cứ làm, cô luôn ủng hộ anh.

Nhưng sao có thể không sao cho được?! Cô không thể nói ra câu đó!

“Thế chàng trai kia thì sao? Đã liên hệ với cậu ta chưa?” Cô chỉ có thể hỏi như vậy.

Anh lắc đầu.

Không phải không liên lạc được mà là không muốn liên lạc.

Anh vẫn không làm được tới mức đó.

“Ngạn Thâm, anh có nghĩ cô ấy hiện giờ cần ai nhất không?!” Hạ Hà cố giữ vẻ bình tĩnh.

Hôm đó, tận mắt nhìn thấy Chức Tâm và chàng trai đó thân mật với nhau, cô cũng ngẩn người ra.

Tình cảm của họ xem ra quả thật rất tốt.

Nếu Chức Tâm có em bé, thế thì, người cô ấy cần nhất chắc chắn là cha ruột của đứa trẻ!

“Anh đã hỏi thăm rồi, chuyển lưu diễn đến cuối tháng Mười Hai mới kết thúc, nếu rút ngắn hành trình, sớm nhất cũng phải ba, bốn tháng nữa mới xong.” Anh đã dặn dò trợ lý trước đây của mình, rút ngắn chương trình, để chàng trai đó có thể trở về sớm hơn.

Nếu cha ruột của đứa bé trở về, thì anh sẽ rút lui ngay.

Nhưng, trước mắt, anh không thể để cô một mình.

Anh không yên tâm.

Hạ Hà hiểu, anh đã sắp đặt đâu ra đấy.

Chỉ là...

“Thế còn em thì sao?” Cô cảm thấy bi ai.

Từ đầu đến cuối, tất cả mọi kế hoạch và suy nghĩ của anh đều chưa bao giờ bản khoản đến cảm nhận của cô.

.....

Sau bữa trưa.

Ôm một bó hoa tươi, Hạ Hà vào bệnh viện thăm Chức Tâm.

Để giữ cho không khí được lưu thông, cửa phòng bệnh không đóng.

Cô nhìn vào trong.

Thật bất ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Chức Tâm đang ngủ trưa, Tiểu Phi Phàm nắm chặt lấy tay cô, chắc do quá mệt, gục đầu bên cạnh cô ngủ ngon lành.

Còn anh, đang xem một quyển sách dày.

Cô nhìn thấy quyển sách trên tay anh có tựa là “Những điều cần biết trong 280 ngày thai kỳ”.

Anh rất chăm chú, nghiêm túc, biểu cảm ấy cô chỉ nhìn thấy khi anh nghiên cứu một dự án cực lớn nào đó.

Anh đọc sách một hồi rồi lại nhìn Chức Tâm một hồi.

Sau đó, anh mới phát hiện ra Phi Phàm nắm tay cô quá chặt nên cô ngủ không được yên giấc.

Mày cô hơi nhúu lại, ngủ một lúc, lại mơ màng mở mắt ra.

Rõ ràng là không thoải mái nhưng cô không hề nhúc nhích, cũng không rút tay mình lại.

Anh đứng dậy, bước tới, định gỡ tay Phi Phàm ra.

“Đừng...” Cô mơ mơ màng màng, khẽ giọng ngăn anh lại.

Anh dứt khoát bế Phi Phàm lên, đặt nó lên giường cô.

Cô dịch người sang một chút, môi nở nụ cười, tay ôm eo Phi Phàm, điều chỉnh tư thế thoải mái rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Anh cúi đầu nhìn, một lớn một nhỏ.

Ánh mắt đó, rất chăm chú, rất chăm chú.

Hình như, cả đời này kiếp này anh phải bảo vệ họ.

Hạ Hà phát hiện, thì ra mình đang ghen tuông.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, cô luôn ghen với những gì Chức Tâm có.

Hứa Ngạn Thâm ngược mắt lên nhìn thấy Hạ Hà, anh đưa tay lên miệng ra dấu yên lặng.

Anh nhắc chân thật nhẹ nhàng đi lại phía cô, sau đó đóng cửa phòng lại.

Trước tiên anh nhìn bó hoa bách hợp thơm ngào ngạt trên tay Hạ Hà, nhúu mày, “Thai phụ không thích hợp với những thứ quá thơm.”

“Hả? Xin lỗi!” Hạ Hà kinh ngạc, ngại ngùng.

Cô không biết! Cô ở nước ngoài nhiều năm, mỗi lần thăm bệnh đều tặng hoa cho người ta.

Nhưng, chỗ hoa này phải làm thế nào?

“Đưa anh, anh vứt nó đi.” Anh đón lấy bó bách hợp từ tay cô, đi ra chỗ cầu thang, vứt thẳng vào thùng rác.

Hạ Hà cảm thấy trái tim mình hình như cũng bị anh vứt thẳng thùng như vậy.

Hình như, từ khi quen biết cho đến nay, anh chưa bao giờ tặng hoa cho cô.

Cô nhìn anh, sau đó nói với anh, “Ngạn Thâm, em ở Pháp còn chưa lấy được học vị tiến sĩ, em muốn sang Pháp.”

Lần này đi ít nhất cũng hai, ba năm.

Anh gật đầu, “Được, em thích là được rồi.”

Anh không phản đối.

“Dù sao hôn lễ cũng đã dời lại, mấy ngày nữa em sẽ lên đường.” Cô tiếp tục.

“Được, nói cho anh biết chuyến bay của em, anh sẽ ra sân bay tiễn em.”

Thái độ của anh, vẫn bình thản như thế.

Bình thản đến độ cô cảm thấy rất nhức nhối.

“Nếu em nói với anh, ở nơi đất khách quê người rất cô đơn, em muốn anh cùng em đi Pháp, anh có đồng ý không?”

Giống như mười hai năm trước, cô đã từng hỏi câu này.

Chỉ là lần này, anh không vui mừng như mười hai năm trước.

Anh nhíu mày, “Không được.”

Hỏi trăm lần, nghìn lần cũng không thể, anh có người cần phải chăm sóc.

Mười hai năm trước, anh trả lời “được”.

Nhưng, trong trái tim anh không có cô.

Dù lúc đó anh là bạn trai của cô.

Mười hai năm sau, anh trả lời “không được”.

Trái tim anh vẫn không có cô.

Cho dù anh là hôn phu của cô.

“Hứa Ngạn Thâm, anh thật là tàn nhẫn.” Hạ Hà nhìn anh, bình thản nói.

Anh đối với cô không tệ, thậm chí có rất nhiều việc có thể nói là rất chu đáo.

Nhưng, cô lại nhìn thấy một thứ tình cảm lạnh lùng, tàn khốc nhất trên đời này.

Đó chính là vô tâm.

* * *

Kéo va li hành lý, Hạ Hà một mình ra sân bay.

Cô đã làm xong thủ tục lên máy bay.

Hứa Ngạn Thâm nói tiễn cô, cô nói một mình cô đi được rồi, thế là anh cũng không miễn cưỡng.

Qua cửa hải quan.

Còn rất lâu mới đến giờ lên máy bay.

Cửa sổ máy bay, rất nhiều hành khách đang ngồi trong phòng chờ.

Thật ra, đi du học thật sự rất cô đơn.

Trước đó rất lâu, cô đã muốn về.

Chỉ là, lần này, vì sao cô lại lựa chọn ra đi?

Vì sao cô phải ra đi?!

Cô kéo va li, vừa đi về hướng nhà vệ sinh vừa gọi điện thoại cho anh.

Anh vừa nhận điện thoại.

“Hứa Ngạn Thâm, anh suy nghĩ lại đi, có muốn đi Pháp cùng em không?!” Cô lập tức nói nhanh.

Nếu không nói nhanh như vậy, cô không đủ dũng khí. Buồn cười không? Hạ Hà lại có lúc không đủ dũng khí.

“...” Đầu bên kia im lặng.

“Anh mua chuyến bay qua Pháp sớm nhất, chúng ta sẽ sống vui vẻ cùng nhau nhé!” Hạ Hà bùm miệng mình.

Nhưng nước mắt đã rơi.

Cô rất ít khi khóc, nhưng, mỗi lần khóc đều là vì anh.

“Hạ Hà...”

Cô biết, sự im lặng của anh chính là câu trả lời.

Không phải mới quen biết anh ngày đầu tiên, những chuyện Hứa Ngạn Thâm đã quyết định thì chẳng ai có thể thay đổi được.

“Rầm” một tiếng.

Cô nhốt mình trong nhà vệ sinh ở sân bay.

Muốn khóc một trận đã đời nhưng lại không khóc được.

Cô không muốn vô cớ gây sự như thế.

Nhưng, trái tim cô đầy nỗi tuyệt vọng.

“Chức Tâm, đứa con này có thật không phải của Ngạn Thâm không?” Hôm đó, lúc một mình, cô rất nghiêm túc hỏi Chức Tâm.

Chức Tâm lắc đầu, “Không phải.”

Không phải là con anh! Không phải là con anh! Nhưng anh vẫn chọn ở lại.

Có thật là vì trách nhiệm không?

Bất kỳ ai cũng không thể tin được cách nói này.

Hạ Hà tựa người vào cửa phòng vệ sinh, cảm thấy mình thật thảm hại.

Cô chậm chậm ngồi xuống.

“Thế khi nào anh chuẩn bị kết hôn?”

Cô hỏi anh.

Anh không thể dời đám cưới vô thời hạn được.

Thật ra, cô hiểu, anh là người rất có trách nhiệm.

Anh đã đồng ý kết hôn thì nhất định sẽ hoàn thành.

Anh suy nghĩ một lúc, rồi nói, “Năm sau nhé. Anh sẽ sang Pháp tìm em...”

Anh sang Pháp, sau đó họ sẽ kết hôn ở Pháp.

Không đợi anh nói xong, Hạ Hà đã cúp máy.

Cô vẫn tiếp tục ngồi đó một lúc.

Trái tim, rất đau.

Rất lâu sau, cô đứng dậy, tiếp tục kéo hành lý của mình.

Không, năm sau, anh sẽ không sang Pháp.

Bởi vì, sau hôm nay, cô sẽ rời bỏ anh.

74. Chương 75: Lời Kết

Hạ Hà sau đó thế nào?

Cô không gặp Hạ Hà thêm lần nào nữa, chỉ biết, Hạ Hà quay lại Pháp tiếp tục học tiến sĩ, hôn lễ của Hứa Ngạn Thâm và Hạ Hà cũng phải lùi lại.

Cô bây giờ đã mang thai sáu tháng rưỡi.

Trong bốn tháng này xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô nhập viện, xuất viện rồi lại nhập viện vô số lần.

Rất nhiều lần, cô giữ lấy bụng mình, mồ hôi lạnh cứ rịn ra, đến thở cũng không còn sức, may mà anh phát hiện kịp thời.

Rất nhiều lần, khi bác sĩ cũng phán đoán hy vọng không nhiều, tim thai dù đập rất yếu nhưng vẫn ngoan cường.

Bốn tháng này, giống như một cuộc chiến vậy.

Nhưng, cuộc chiến mang thai này thật sự không đơn giản như cô tưởng.

Còn anh, thật bất ngờ, cũng không rời đi.

Những lúc cô cảm thấy hoang mang, bất lực, không thể chống chọi nổi nữa, thì chính anh là người đã giúp cô hết lần này đến lần khác.

Cơ thể cô rất đặc biệt, cả quá trình mang thai rất vất vả, khổ sở, thật sự không thể nào kiên cường như cô từng hạ quyết tâm.

Đặc biệt, tình hình của thai nhi lúc tốt lúc xấu.

Máu chảy trong cơ thể cô, nuôi dưỡng cô và cả đứa con trong bụng.

Cô rất thường ra máu, có lúc màu nâu, có lúc lại màu đỏ tươi.

Cuối cùng, cô trở nên sợ hãi, cứ nghĩ thấy máu là mặt biến sắc.

May mà, luôn có anh bên cạnh.

Anh bị chứng sợ máu, nhưng rất nhiều lần khi cô ra máu đều là anh tự tay thay quần cho cô.

Anh là đàn ông, anh kiên cường hơn cô rất nhiều.

Nếu không có anh, cô không biết trái tim yếu đuối của mình có vượt qua được khó khăn hết lần này đến lần khác không.

Anh ở bên cạnh.

Rất nhiều lúc, chỉ nghĩ như vậy cô đã trở nên kiên cường hơn.

Cô khe khẽ nói với đứa con trong bụng, cha và mẹ đều ở bên cạnh con, cùng con vượt qua trận chiến này.

Nhưng, nỗi hổ thẹn trong lòng thật sự rất nhiều.

Cô chắc chắn đã làm tổn thương Hạ Hà.

Hứa Ngạn Thâm không nên ở mãi bên cạnh cô như thế.

Còn cô, cũng không thể ngờ, cho dù biết đứa bé trong bụng cô không phải là con mình, anh vẫn ở lại.

Nhưng có thể cứ để mặc ọi sự diễn ra trong một năm này không?

Đến lúc đó, cô nhất định nhất định sẽ...

Chỉ là, nói không cảm động, không muốn tham lam thì đều là những lời giả dối.

.....

Giữa tháng Sáu.

Hôm nay, đột nhiên có bão.

Gió rất mạnh, mưa rất to, sấm chớp ùng ùng.

Anh vội vàng về nhà.

Chỉ nhìn thấy sàn nhà ướt lướt thướt, bong bóng nước dập dềnh, cô vác chiếc bưng nặng nề, muốn bước tới trước mà không dám cử động mạnh, Tiểu Phi Phàm đã xông lên trước, đang cố gắng đóng cửa sổ lại.

“Để cha.” Anh chạy tới trước.

Hiếu ý, Tiểu Phi Phàm lùi về sau, sau đó chạy vào phòng tắm, lấy khăn lau khô sàn nhà.

Anh đóng cửa sổ, rồi...lại tỉ mỉ kiểm tra khắp lượt.

Sau đó, anh mới cởi chiếc áo khoác ngoài hơi bị ướt, vứt vào nhà tắm.

Dự báo thời tiết nói sẽ có bão ở thành phố lân cận, không ngờ lại chuyển hướng đột xuất.

Vừa nãy, anh dừng xe vội về chạy lên nhà, thậm chí quên cả che dù.

Tóc anh ướt hết.

“Để cha.” Anh khều khều vai Tiểu Phi Phàm đang cố sức lau sàn nhà, bảo thằng bé tránh ra.

Nếu lau sàn nhà không sạch, anh sợ cô đi sẽ bị trơn trượt.

Chỉ là đứa bé mới bảy tuổi, anh không yên tâm.

Tiểu Phi Phàm đứng dậy, anh đã quỳ xuống, bắt đầu lau nhà, động tác nhanh nhẹn, thuần thục.

“Em về phòng nằm đi hay ngồi trên sô pha cũng được, Phi Phàm lấy xô nước ra đây cho cha.” Anh giống như một ông tướng chỉ huy.

Phi Phàm nghe lệnh, vội vàng xách chiếc xô không ra, trong tay còn cầm thêm hai chiếc khăn khô nữa.

Một lớn một nhỏ, quỳ dưới đất, hì hục lau sàn, vắt nước, đến lúc sàn nhà khô.

Cô chậm chậm vịn tay ghế sô pha, từ từ ngồi xuống.

Cô mấp máy môi, tính nói gì đó nhưng lại không thốt ra được.

Anh không nên lau nhà, nên lau khô đầu mình mới phải.

Nhưng, cô biết, dù mình có “cần nắn” thì anh cũng sẽ không nghe.

Sàn nhà ướt từ phòng khách đến nhà tắm, cô lại không dám tự mình đi lấy khăn, anh mà thấy sẽ rất tức giận.

Cuối cùng cũng lau xong, nhưng anh vẫn không yên tâm nhắc nhở, “Trong vòng nửa tiếng, em đừng đi ra đây nhé.”

Bây giờ anh nên lau khô tóc mình rồi chứ?! Áo thun anh mặc trên người cũng ướt gần nửa rồi.

Cô chăm chăm nhìn anh.

“Anh tự lo ình được, em chỉ cần chăm sóc tốt bản thân mình là được rồi!” Anh vừa nhìn đã hiểu cô đang nghĩ gì.

Giọng điệu cứng rắn, vừa nói ra đã khiến người ta cảm thấy người này không khéo ăn khéo nói.

“Hôm nay dì Trần không đến nấu cơm rồi.” Anh nhìn khắp lượt, “Cô Lâm đâu?”

Dì Trần là người giúp việc anh thuê, chuyên phụ trách ngày ba bữa cơm và dọn dẹp nhà cửa.

Cô Lâm là y tá cô mời đến, để phòng đột xuất.

“Đang bão, cô Lâm không yên tâm con trai, đã xin nghỉ, cũng về nhà rồi.” Cô nhỏ nhẹ trả lời.

Anh biết, chẳng có ai thật sự đáng tin!

Còn tính cô lại rất dễ dãi!

“Đói bụng chưa?”

Phi Phàm đưa một chiếc khăn sạch cho anh, anh lau đại khái tóc mình một lát rồi vứt sang một bên.

“Em không đói, anh đi tắm trước đi.” Cô vội vàng lên tiếng.

Nhưng, anh lơ đi, coi như không nghe thấy. “Anh xuống mua bữa tối cho em.”

“Em không đói thật mà!” Tính anh đúng là trăm năm không đói! Lúc nào cũng chỉ đứng ở góc độ của mình phán đoán, quyết định.

Cô không nén được lại định cần nhằn anh, “Anh không thay quần áo, sẽ bị cảm...”

“Dù gì cũng ướn hết rồi.” Anh đã cầm dù.

Cái anh này, cái anh này!

Cô bực bội lườm anh.

Anh đi vài bước ra cửa, lại ngoái đầu lại, “Dù ướt không trôi, cũng ráng ăn nhiều một chút, nếu không con sẽ đói.”

Cứ cho là anh độc đoán chuyên quyền đi, mặc kệ cô thích nghe hay không.

Mưa, gió dưới lầu rất dữ dội, dù bị thổi tốc sang một bên.

Mưa khiến ngoài trời như bao phủ một lớp sương mù.

Anh lao đi trong mưa to gió lớn, chạy đến mấy hàng cơm liền nhưng đều đã bán hết sớm.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, anh đành mua hai bát cháo.

Cháo hải sản rất dinh dưỡng và ngon miệng, lúc thềm, cô hay đến quán này ăn.

Người ta đều nói, mỗi lần mang thai đều không giống nhau nhưng trong mắt anh, cô vẫn chẳng có gì khác so với lúc trước.

Vẫn nửa đêm dậy khóc.

Nhưng buồn cười nhất là, khóc xong thì đói bụng.

Thế là cô Lâm sang nhà bên cạnh tìm anh, anh thường nửa đêm ra ngoài mua thức ăn khuya quá lạ về cho cô.

Nhưng, những thứ này không quan trọng, may mà, dưới sự cố gắng của anh và bác sĩ Lữ, chứng trầm cảm của cô không xấu đi.

“Phi Phàm!” Anh đứng ngoài cửa gọi.

Thằng bé hốt hải chạy ra.

“Một tô của con, một tô của mẹ, con xem chừng mẹ ăn cho hết nhé.” Anh dú hai tô cháo vào tay thằng bé, dặn dò.

Anh không định vào nhà vì cả người đã ướt như chuột lột.

Anh muốn đi tắm, không muốn làm ướt sàn nhà mới lau khô.

...

Ngủ một giấc tỉnh dậy, bốn bề tối đen.

Gió rít dữ dội, như ma quỷ đang than khóc.

Cô có chút hoảng loạn, bỗng nhiên, nước mắt trào ra.

Sau khi có thai, cô rất sợ bóng tối, nhưng, có một tia sáng lọt vào phòng, cô lại ngủ không an giấc.

Cô Lâm!

Cô định gọi, thì nhớ ra hôm nay cô Lâm không ở đây.

Cô cố gắng ngồi dậy, muốn bật đèn, muốn vào bếp rót một cốc sữa, nhưng di chuyển nặng nề, cô đụng vào kệ bếp lạnh ngắt, cứng còng, nước mắt rơi càng dữ dội.

Cô khóc thút thít.

Cô sợ, cô thật sự rất sợ.

Cô không muốn ở một mình trong nhà!

Trong bóng tối, cô sờ soạng tìm điện thoại, thậm chí không kịp suy nghĩ, cô bấm số gọi đi.

“Cô Lâm không có ở đây, tối có chuyện gì, em gọi cho anh, anh sẽ mở máy.” Trước lúc ngủ, anh dặn cô như thế.

Thật ra, cô rất ghét mình thế này! Vì sao cứ phải dựa dẫm vào anh? Sau này, sau này nữa, anh cũng sẽ ra đi thôi!

“Muốn ăn gì à?” Vừa nghe điện thoại anh đã hỏi.

Tiếng anh vang lên từ đầu bên kia, cô càng khóc to hơn...

Chưa đầy ba phút, cửa phòng cô đã được mở ra, ánh đèn trong phòng lập tức sáng lên.

Để đề phòng chuyện cấp bách, anh có chìa khóa nhà cô.

Anh mở đèn đầu giường.

“Sao thế?” Anh bước lại gần.

Anh sẽ mất kiên nhẫn chứ? Đến ngay bản thân cô cũng cảm thấy mình lúc này thật chẳng ra làm sao.

Cô gục đầu xuống gối, vẫn còn khóc.

Anh nhìn chiếc mũi đỏ lên vì khóc của cô, suýt nữa phì cười.

Phụ nữ mang thai đều như thế sao? Hay là chỉ có cô mới không nhẽo như thế?!

“Uống sữa rồi ngủ tiếp nhé, được không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cô vừa khóc vừa gật đầu.

Anh pha sữa cho cô, sau đó, ngồi nhìn cô uống hết, đặt cô nằm xuống, đắp chăn cho cô.

Cô giống như đứa trẻ không chịu ngủ, vẫn mở mắt thao láo nhìn anh.

Anh muốn giúp cô lau giọt nước mắt vẫn còn đọng ở khóe mắt, nhưng, ngón tay vừa mới động đây đã khựng lại.

“Lúc này sao lại khóc?” Anh chuyển sự chú ý của mình.

“Anh nói xem em có thể giữ được đứa con này không? Có thể, đúng không?!” Cô lại hỏi.

Câu hỏi này cô đã hỏi rất nhiều lần rồi.

“Dĩ nhiên rồi! Thai đã sáu tháng rưỡi, Chúc Tâm, em làm rất tốt.” Anh nhẹ nhàng an ủi.

Bốn tháng này, anh tận mắt nhìn thấy cô bước tiếp, không ai kiên cường như cô.

Cô thở phào.

“Em buồn ngủ rồi.” Cuối cùng, cô cũng cười.

Bác sĩ nói, ngủ nhiều thì em bé mới lớn nhanh được.

Anh giúp cô dẫn chẩn.

Đột nhiên, cô chụp lấy tay anh, mắt mở rất to rất to!

“Không đúng, Ngạn Thâm! Nó không động đây nữa!” Bình thường ban đêm, em bé rất nghịch ngợm.

Tối này, hình như cô ngủ rất ngon!

Không bình thường!

“Nó cũng ngủ rồi mà.” Anh nhíu mày.

“Không phải, Ngạn Thâm, anh tin em đi!” Cô sợ hãi, lại sắp khóc.

Cô đã từng trải qua chuyện này!

Em bé đột nhiên không động đây nữa, em bé đột nhiên...

Sinh mệnh bé nhỏ yếu ớt đến mức chỉ có thể chống chọi, vùng vẫy với cái chết trong vài tiếng.

Nghe thế, anh vội vàng đi lấy máy kiểm tra tim thai.

Mỗi ngày anh đều thấy y tá Lâm kiểm tra giúp cô.

Kéo áo cô lên, trên chiếc bụng tròn trĩnh của cô, anh tìm một vòng.

Ngoài những tạp thanh sùng sục ra, không nghe thấy gì hết.

Mặt anh bắt đầu biến sắc, “Đừng sợ, là kỹ thuật của anh có vấn đề.”

Lịch sử, hình như đang lặp lại.

Cô cắn môi, nước mắt rơi lã chã.

“Thịch...thịch...thịch...” Anh cuối cùng cũng tìm thấy nhịp tim.

Chỉ là, số lần đập hiện lên trên máy là năm mươi lần một phút.

Hơn nữa, tiếng đập lúc yếu lúc mất.

Xảy ra chuyện thật rồi!

“Chức Tâm, chuẩn bị đến bệnh viện ngay!” Anh nhanh chóng khoác áo ngoài cho cô.

Cả người cô run lên.

Không còn thời gian, anh bế thốc cô lên.

“Tin anh, không sao đâu!” Anh bước nhanh ra ngoài.

Răng cô run lập cập.

Không còn bất cứ kiên nhẫn nào, cô ôm chặt lấy cổ anh, thất thần, “Sao có thể không sao được! Sao có thể không sao...”

Anh đặt cô vào trong xe, vừa vội vàng khởi động xe, vừa gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại đầu tiên anh gọi cho bệnh viện để họ chuẩn bị sẵn sàng.

Thai nhi đã ngừng thở trong bụng, có lẽ, bắt buộc phải mổ ngay.

Cuộc điện thoại thứ hai, anh gọi cho trợ lý Tiên, bảo anh ta lập tức thông báo cho cha ruột của đứa bé về ngay.

“Em hãy tin anh, không sao đâu!” Đặt điện thoại xuống, anh vượt mấy lần đèn đỏ, vừa an ủi cô.

Cô hoảng sợ vô cùng.

“Sao có thể không sao chứ! Sao có thể không sao chứ...” Cô chỉ lẩm bầm mấy chữ này.

Nếu con không còn, cô cũng chẳng thiết sống nữa.

“Em bé đã đầy hai mươi tám tuần, dù bây giờ có phải mổ lấy ra thì nó vẫn có thể sống!” Anh nói lớn.

Thật ra, tay đang điều khiển vô lăng của anh đã mướt mồ hôi.

Đứa bé trong bụng cô chẳng có “quan hệ” gì với anh, nhưng, mấy tháng nay anh đã chăm sóc “nó” hết lòng.

Con có nghe gì không? Không được xảy ra chuyện đâu đấy!

“Chức Tâm em nghe anh nói, về mặt y học, chỉ cần đủ hai tám tuần tuổi, tỉ lệ sống sót rất cao! Em đừng lo lắng, bác sĩ sản khoa giỏi nhất, bác sĩ nhi khoa giỏi nhất đang trên đường đến bệnh viện rồi!” Anh đã sắp xếp ổn thỏa, sẽ không sao, không sao, không sao!

Thai nhi đã hai tám tuần tuổi khả năng sống sót rất thấp!

Trong xe, từ từ bắt đầu có mùi máu tanh.

Một dòng máu tươi nóng hổi chảy xuống đùi cô.

Anh toát mồ hôi lạnh, lấy hết ý chí, tập trung lái xe, không nhìn cô nữa.

Nhưng, cô không hề nhận thức được mình đang chảy máu rất nhiều, cô đang cười, trên gương mặt tái xanh là nụ cười thê thiết, nụ cười thất thần, “Đầy hai tám tuần tuổi...nhưng, nhưng, Tiểu Quất Tử chỉ mới hai sáu tuần thôi...”

Tiểu Quất Tử là tên đứa con gái trong bụng cô.

Đứa bé này đã cho cô cảm nhận được vị chua chát lẫn ngọt ngào nhất trên đời này, cho nên cô gọi nó là Tiểu Quất Tử[1].

[1] Trái quýt nhỏ.

Giọng nói cô lạc đi, nhưng anh nghe rất rõ.

Hai sáu tuần...

Sao có thể, sao có thể, anh không thể tính sai tuổi của thai nhi được.

Nhưng...

“Thì ra, thì ra, Tiểu Quất Tử cũng tán huyết...” Cô khóc tu tu.

“Không đâu, không phải đâu!” Trái tim anh cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu!

“Sao không phải chứ?...” Cơn đau càng dữ dội hơn.

Đến bệnh viện rồi, anh nhanh chóng dừng xe.

Anh mở cửa xe, lại bế bổng cô lên, nhưng, cô nắm tay áo anh, rất chặt, dằn dò, “Ngạn Thâm, nếu...nếu...Tiểu Quất Tử thật...thật...thật sự xảy ra chuyện...anh...anh...nhất định phải tự tay chôn nó.”

“Được!” Anh gạt đầu, mắt đỏ hoe.

“Ngoài anh ra, không được...không được...để người khác đụng đến nó...” Cô nói rất nghiêm túc.

Nếu Tiểu Quất Tử không sống được, đây là điều duy nhất cô có thể làm cho con gái.

“Được!” Anh ôm cô rất chặt.

Một nhóm bác sĩ chạy bổ đến.

“Tình hình thế nào?” Bác sĩ hỏi anh.

Đặt cô xuống cáng cứu thương, cô đau đến nổi quặn người lại.

“Hai sáu tuần, sinh non.” Còn anh, giọng nói cũng khàn đi.

.....

“Sản phụ ra máu nhiều quá!”

“Thai nhi ngừng thở trong tử cung, lập tức tiến hành phẫu thuật ngay!”

“Chuẩn bị phòng hồi sức cho trẻ sinh non ngay!”

.....

Anh ngồi chờ ra, mắt cụp xuống, nhìn ngón chân mình, rất lâu không nói.

Vừa nãy bác sĩ bảo anh ký tên theo thủ tục, rồi hỏi anh, “Ông Hứa, ông nên biết rõ, thai nhi hai sáu tuần dù có sống sót thì trí tuệ và sinh lý có khả năng bị khiếm khuyết rất lớn, sau này, ông sẽ rất vất vả. Ông nên nghĩ cho kỹ, có thật sự cần cấp cứu không?”

“Dù chỉ là một đứa trẻ thiếu năng, dù có vất vả, chỉ cần Tiểu Quất Tử sống sót...”

Đây chính là câu trả lời duy nhất của anh.

Phòng phẫu thuật, người ra ra vào vào.

“Sinh rồi!” Một y tá báo tin vui, “Là con gái, nặng 1,1kg!”

Một “quả cầu nhỏ” bằng nắm tay, da mỏng như cánh chuồn chuồn đặt trong lồng ấp được đẩy ra ngoài, anh đi theo mấy bước.

“Nó vẫn chưa khóc, cũng không thể tự thở được.” Tiểu Quất Tử toàn thân tím tái, cô bé há miệng, một ống dẫn thức ăn cắm vào miệng, trên người gắn đầy những ống lớn lớn nhỏ nhỏ.

Đùi của bé, chỉ nhỏ bằng ngón cái của anh, da trong suốt cơ hồ có thể nhìn thấy máu đang chảy bên trong.

Sinh mệnh bé nhỏ, đang gặp nguy hiểm.

Trái tim anh đau như muốn vỡ ra hàng trăm mảnh.

Trên đời này, chẳng còn gì đau khổ hơn thế.

Tiểu Quất Tử được đẩy vào phòng hồi sức dành cho trẻ sơ sinh.

“Không xong rồi, sản phụ mất rất nhiều máu!” Lại có y tá chạy ra, bảo anh ký tên.

Trái tim anh vỡ nát.

Tay phải anh run run.

Anh ký tên.

Không sao đâu, không sao đâu!

.....

Chúc Tâm hôn mê, anh nắm chặt tay cô. Đêm đó, anh không biết mình đã trải qua như thế nào.

May mà, cô vẫn sống.

Còn, Tiểu Quất Tử...

Trời bắt đầu sáng.

Mới vài tiếng ngắn ngủi, anh đã nhận được vô số thông báo về diễn tiến bệnh trạng của Tiểu Quất Tử.

Thiếu oxy não, nhiều lần ngừng thở...

“Ông Hứa, đứa bé bắt đầu bị phù nề, bắt đầu xuất hiện bệnh vàng da, tình hình tán huyết rất nghiêm trọng, lập tức thay máu!” Bác sĩ lại thông báo với anh.

Anh nhìn chăm chăm bác sĩ.

Chỉ có người từng trải qua nhiều mới hiểu, không có gì quý giá bằng việc người mình yêu thương sống mạnh khỏe.

Anh từng trải qua một lần, lần này lại tiếp tục trải qua.

“Ông Hứa, trong vòng tám tiếng, ông có cách nào lập tức tìm được 400ml máu AB RH- không?” Bác sĩ hỏi anh.

Lượng máu AB RH- dự trữ trước đó đã dùng hết trong lúc phẫu thuật.

Nếu không tìm thấy máu, chỉ có thể gương mặt nhìn đứa bé qua đời.

Anh nhìn bác sĩ, cuối cùng, lên tiếng, “Tôi sẽ nghĩ cách!” Dù có giết người, anh cũng phải tìm ra nguồn máu.

Buông tay Chúc Tâm ra, anh định đứng dậy.

“Tôi có thể hiến!” Một người chạy vào như gió lốc, câu đầu tiên chính là như thế.

Ánh mắt anh đối diện với ánh mắt trong sạch của chàng trai đó.

Một quầng sáng hiện lên trên gương mặt trắng bệch của anh.

Anh từng cảm thấy thế giới này rất tối tăm.

Nhưng, bắt đầu từ bây giờ, anh cần phải tin, vì Tiểu Quất Tử mà tin rằng trên đời này còn có rất nhiều kỳ tích.

Kỳ tích, ở bên cạnh mỗi người chúng ta.

Nó nhắc nhở anh.

Dù lời nói dối của cô có thật đến thế nào thì cũng phải ở lại bên cạnh mẹ con cô.

Nó nhắc nhở anh đêm nay, dù phong ba bão táp có lớn hơn nữa thì cũng phải đưa Chúc Tâm đến bệnh viện.

Nó nhắc nhở anh đừng tuyệt vọng, người có nhóm máu RH- sẽ xuất hiện.

Nó nhắc nhở anh...Tiểu Quất Tử sẽ sống khỏe mạnh!

75. Chương 76: Ngoại Truyện: Câu Chuyện Của Họ Tiểu Quất Tử

Đêm giao thừa, sáu giờ.

Tiểu Quất Tử nhắm mắt, nhào cái đầu bé xíu ra ngoài bậc cửa sổ, mắt lúng liếng, cứ nhìn ra phía đường đi.

“Bảo bối, ăn cơm đi con.”

Chúc Tâm gọi nó.

Nó ngúng nguẩy lắc đầu, không để ý đến mẹ.

Chúc Tâm thấy thế, quay đầu mỉm cười với cha mẹ già một năm hiếm hoi mới về được mấy lần: “Đừng để ý đến nó, chúng ta ăn trước đi.”

Còn không ăn, thức ăn trên bàn sẽ nguội mất.

Bụng cô rất hiểu, Tiểu Quất Tử đang đợi ai.

“Sao có thể thế được!” Cha mẹ cùng đồng thanh phản đối.

Đợi một lát, thấy Tiểu Quất Tử vẫn chưa rời khỏi sofa, ông Thẩm đi lại bế nó, “Cháu ngoan của ông, đói lắm rồi phải không, lại ăn cơm đi nào!”

“Không ăn không ăn!” Tiểu Quất Tử lắc đầu, bộ dạng rất tội nghiệp.

Tiểu Quất Tử năm nay đã ba tuổi, vì dạ dày không tốt nên người chỉ nhỏ nhỏ gầy gầy.

Bây giờ, gương mặt nhỏ xíu, gầy guộc của nó lại thêm biểu hiện đó khiến tim ông Thắm đau nhói.

“Nói cho ông biết, vì sao Tiểu Quất Tử không ăn cơm?” Giọng ông Thắm vô cùng nhỏ nhẹ, sợ nói lớn tiếng, sẽ dọa cháu ngoại cứng khóe thét.

Tiểu Quất Tử vừa mới chào đời, hai mắt nhắm nghiền, đến khóc cũng không biết. Nó sống trong lồng ấp ba tháng liền, đến ngày thứ sáu mươi hai mới rút ống thở ra, lúc đó còn bị viêm phổi mãn tính, y bác sĩ mỗi một tiếng phải hút đờm cho nó, trong ba tháng đó không biết bao nhiêu lần thông báo bệnh trạng được gửi đến tay gia đình.

Khi ông Thắm và bà Thắm vội vàng chạy đến nơi, đứng ở phòng chăm sóc nhi đặc biệt, vừa bóp ống thở cho cháu ngoại vừa rơi nước mắt.

Ba tháng đó, bây giờ nghĩ lại, Chúc Tâm vẫn cảm thấy sợ hãi như gặp phải ác mộng.

May mà, may mà, anh luôn ở bên.

Cũng may mà, ông trời có mắt, Tiểu Quất Tử vẫn sống, may mắn hơn nữa là một lần kiểm tra, thính giác, võng mạc, não đều rất bình thường.

Chỉ là, đối với sinh mệnh bé nhỏ khó khăn lắm mới sống được này, mọi người đều vô cùng nâng niu, trân trọng.

Tiểu Quất Tử không ừ hử gì, nước mắt dâng lên ầng ậc, vô cùng tội nghiệp.

“Bảo bối, nói cho bà biết, ai ăn hiếp cháu nào?” Bà Thắm cũng tham gia vào đội ngũ dỗ dành.

“Cha mẹ, hai người ăn cơm đi, đừng để ý đến nó.” Chúc Tâm đau đầu.

Nhưng, ông bà Thắm vẫn ra sức dỗ dành cháu gái, để nó nói ra “tâm sự” của mình.

Cuối cùng, Tiểu Quất Tử cũng sụt sùi nói ra một chữ, “Bố...”

Nó đã ba ngày không gặp cha.

“Con tối qua không phải đã chúc cha ngủ ngon rồi sao?” Chúc Tâm hết cách với con gái.

Khi biết nói, câu đầu tiên Tiểu Quất Tử gọi là mẹ, nhưng người mà nó hằng đêm nhất định phải chúc ngủ ngon mới ngủ được lại là cha nó.

“Tiểu Quất Tử, con ngoan, cha đi công tác rồi, cha biết con không ăn cơm, cha sẽ tức giận, rất tức giận.” Chúc Tâm lặp lại ba chữ “rất tức giận”, tỏ ra giống một người mẹ xấu vui mừng dọa nạt được con nít.

Tiểu Quất Tử cả người run rẩy.

Cha giận lên rất đáng sợ.

Con bé trèo xuống ghế, ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, nhưng vẫn không quên hỏi một câu, “Sao anh được ra ngoài cùng cha còn Tiểu Quất Tử thì không?” Nó nhớ cha, nó rất ghen tỵ với anh trai.

“Vì anh lớn rồi, Tiểu Quất Tử vẫn còn nhỏ xíu.” Cô giải thích với con gái.

Mang theo đứa bé ba tuổi đi công tác, anh sao có thể giải quyết công việc được chứ?!

Nhìn cháu ngoại “nhớ nhung” như thế, bà Thắm bị lạnh nhạt không vui chút nào, hậm hực ném ra một câu, “Vì anh là con trai của cha, Tiểu Quất Tử là con gái của mẹ! Cha và mẹ không có quan hệ gì hết!” Hứa Ngạn Thâm nếu muốn mang theo Tiểu Quất Tử, bà cũng không thích.

“Mẹ!” Chúc Tâm vội ngăn mẹ mình lại.

Nhưng, Tiểu Quất Tử đã nghe rất rõ ràng.

Chỉ thấy, môi nó trề ra túi thân rồi òa lên khóc.

Cha ở một nhà, mẹ ở một nhà, nó thấy rất đau lòng.

Cả nhà bắt đầu rối lên, Chức Tâm dỗ dành con gái, ông Thắm bắt đầu mắng vợ...

Cứ thế, náo động cả nửa tiếng đồng hồ.

Đột nhiên, Tiểu Quất Tử không khóc nữa, tai nó dựng lên nghe ngóng.

Vì nó nghe thấy, nhà bên cạnh có tiếng mở cửa.

Lại nghiêng đầu chăm chú nghe lại lần nữa.

“Tiểu Quất Tử!” Ngoài cửa hình như là tiếng anh trai đang gọi nó.

Nó vội vàng quệt quệt khuôn mặt nhỏ chẳng có mấy nước mắt, nhảy xuống khỏi ghế, hối hả reo lên, “Anh Phi Phàm, anh Phi Phàm!”

Tối qua nó đã hẹn với anh Phi Phàm, nếu anh và cha hôm nay về, lúc về, anh sẽ đứng ở cửa gọi tên nó.

Tiểu Quất Tử nhảy thình thịch, nhanh nhẹn chạy đến bên cửa, với với tay định mở cửa ra.

Tiếc là, tay phải của con bé chạm được vào nắm cửa nhưng không còn sức lực để vặn.

Chức Tâm thở dài, bước tới, lặng lẽ giúp con gái mở cửa.

“Anh Phi Phàm!” Tiểu Quất Tử thò cái đầu nhỏ ra ngoài.

Quả nhiên, ngoài cửa là anh Phi Phàm và cha.

Cha đang cầm chìa khóa mở cửa, anh Phi Phàm càng lớn càng giống cha thì đang đeo chiếc ba lô nhỏ của mình.

Nghe thấy phía sau có tiếng mở cửa, Hứa Ngạn Thâm ngừng tay, quay đầu nhìn thấy con gái, ánh mắt vốn nghiêm nghị bỗng dịu lại.

“Cha!” Tiểu Quất Tử vui sướng nhảy bổ vào lòng anh.

Nhìn con gái rúc vào lòng mình như một chú cún con, môi anh nở nụ cười, “Mấy hôm nay có ngoan không?”

Từ khi tiếp quản tòa soạn đến nay, anh luôn rất ít khi đi công tác, trừ phi là trường hợp bắt buộc.

“Ng ngoan! Tiểu Quất Tử rất ngoan!” Con gái ôm lấy cổ anh, đếm ngón tay, “Tiểu Quất Tử nghe lời cha, nghe lời mẹ, nghe lời ông, nghe lời bà...” Biểu hiện hết như đang tự khen mình.

Nụ cười của anh càng rạng rỡ, “Biết rồi biết rồi!”

“Nó nói dối đấy.” Sau lưng, có người đang vạch trần nó.

Chức Tâm nhép miệng không thành tiếng nói với anh.

Từ lúc anh đi công tác đến nay, Tiểu Quất Tử không nhẽo, không chịu ăn cơm, cô và cha mẹ bị Tiểu Quất Tử hành một đờ cả người.

“Nó ăn cơm tối chưa?” Anh cũng nhép miệng hỏi cô.

“Chưa, đang không nhẽo.” Cô trả lời không thành tiếng.

Tiểu Quất Tử đang rúc vào lòng cha không hề biết, những tin tức không lời đang được truyền qua lại trong không khí.

Nếu nó biết mẹ nó “phản bội” nó, chắc chắn sẽ rất tức giận.

Lại không chịu ăn cơm?!

Anh đang định dạy bảo con gái mấy câu nào ngờ Tiểu Quất Tử thấy cha cúi đầu xuống, liền cọ quệt vào cằm anh, nũng nịu, “Cha, Tiểu Quất Tử nhớ cha lắm...”

Trái tim sắt đá bỗng chốc tan chảy.

“Được rồi, được rồi, đừng không nhẽo nữa.” Anh đặt con gái xuống đất.

Còn nhõng nhẽo nữa là anh không thể làm người cha nghiêm khắc được.

Lúc con gái được một tuổi, để không nuông chiều làm hư con, anh đã bàn bạc với Chức Tâm, sẽ do anh đóng “vai ác”.

Dù gì, anh nghiêm khắc cũng quen rồi.

Chỉ là, sau đó anh mới phát hiện, đóng “vai ác” vẫn có những khó khăn nhất định.

Bây giờ, con gái cứ ôm cứng lấy chân anh không buông.

“Anh ăn gì chưa?” Lần này, Chức Tâm lên tiếng hỏi anh.

“Anh và Phi Phàm đã mua Pizza Huts rồi.” Anh giơ túi ni lông đang cầm trong tay lên, trả lời.

Qua loa vậy thôi sao? Hôm nay là giao thừa mà...

“Hay quá, pizza, Tiểu Quất Tử cũng thích ăn!” Con gái thích thú vỗ tay.

“Con không được ăn!” Anh và Chức Tâm cùng nghiêm giọng nói.

Hệ tiêu hóa của Tiểu Quất Tử không tốt, anh và Chức Tâm rất chú ý đến việc ăn uống của Tiểu Quất Tử.

Lúc Tiểu Quất Tử một tuổi rưỡi, ngoài uống sữa ra, cho nó ăn bất cứ thứ gì, nó cũng bị tiêu chảy rất nghiêm trọng. Cho nên, dù bây giờ đã cải thiện rất nhiều nhưng anh và Chức Tâm cũng vẫn thần hồn nát thần tính.

Mỗi lần cha tỏ ra nghiêm khắc, Tiểu Quất Tử rất sợ, chỉ thấy nó ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Chỉ là, ánh mắt vô tội của Tiểu Quất Tử nhìn về phía sau mẹ.

Phi Phàm cũng mắt tự nhiên nhìn sang hướng khác.

Tiểu Quất Tử lại nhìn anh, anh dứt khoát quay mặt đi.

Nhà có bốn người, anh Phi Phàm là dễ đối phó nhất.

Anh Phi Phàm rất dễ mềm lòng, chỉ cần nhõng nhẽo với anh sau lưng cha mẹ một hồi là anh nhất định sẽ dẫn nó ra ngoài mua đồ ăn.

Mỗi tháng, cha vì để dạy cho anh Phi Phàm biết cách sử dụng đồng tiền, nên sẽ cho anh Phi Phàm rất nhiều tiền tiêu vặt, để anh tự do sử dụng. Nhưng, thông thường món tiền đó đều lọt hết vào túi Tiểu Quất Tử.

Do dự, đấu tranh một lát, cuối cùng Chức Tâm cũng lên tiếng, “Có muốn cùng ăn cơm tất niên không?”

Cô vừa nói xong, ông Thẩm cũng vừa lúc bước ra khỏi cửa, nhìn anh cười ôn hòa, “Đúng đó, Ngạn Thâm cùng vào ăn cơm đi.”

Năm Tiểu Quất Tử tròn một tuổi, để chúc mừng sinh nhật con gái, Hứa Ngạn Thâm đã tặng nó bức tranh cuộn đó.

Nhưng, thật ra ai cũng biết, anh chỉ mượn cớ để trả bức tranh về với Thẩm gia mà thôi.

Bao nhiêu năm đã qua, nếu họ muốn tái hợp, ông Thẩm vẫn rất vui vẻ tác thành.

Nhưng bà Thẩm lại không nghĩ như vậy.

Làm như sợ con gái bị cướp đi mất, bà Thẩm vừa nghe chồng và con gái mời anh vào ăn cơm, cũng đi ra, kéo cháu ngoại lại, ánh mắt lạnh lùng, “Cơm tất niên không thích hợp với người ngoài!”

Chức Tâm ngượng ngùng, khó xử.

“Cha không phải người ngoài!” Tiểu Quất Tử gào lên.

“Đứng ở ngoài cửa đều là người ngoài!” Bà Thẩm dạy dỗ cháu ngoại.

“Không thích...” Tiểu Quất Tử đập đập chân, lại sắp òa khóc.

“Tiểu Quất Tử, vào ăn cơm đi, năm mới không được khóc không được nhõng nhẽo!” Anh nghiêm mặt.

Tiểu Quất Tử nín ngay, dù không muốn chút nào, nhưng nó vẫn cun cút đi một bước ngoặt lại ba cái theo bà ngoại vào trong nhà.

Chức Tâm không biết làm gì, “Mẹ em...xin lỗi...”

Vì câu nói “người ngoài” của mẹ cô, lòng cô cũng rất khó chịu.

“Không sao, anh không vào đâu.” Anh bình thản từ chối.

Hiếm khi cha mẹ cô về nhà, anh không muốn hai ông bà không được vui vẻ.

“Vậy anh chú ý sức khỏe một chút.” Đã như vậy. cô cũng không ép.

Chỉ là, cô vẫn không nén được cần nhàn anh. Vừa nhìn thần sắc anh đã biết, chắc chắn bận rộn mấy đêm không ngủ.

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Vậy, tạm biệt.”

Cô cười với anh, vẫy vẫy tay.

“Ừm, tạm biệt.”

Anh cũng cười với cô, dắt tay Phi Phàm vào nhà.

Dãy A có sáu lầu, hai hộ cùng đồng thời đóng cửa.

Khi đó, lúc anh dọn đến căn nhà này, chẳng ai ngờ anh ở một lều bốn năm.

Vì ở đối diện, cuộc sống của anh có thể nào cũng không thể chia cắt với hai mẹ con cô.

Dây thần kinh bên tay phải Tiểu Quất Tử bị tổn thương bẩm sinh, nó có thể giơ tay lên nhưng không dùng sức được, thậm chí không thể cầm chặt bất cứ thứ gì.

Tiểu Quất Tử tròn một tuổi, dưới sự dẫn dắt của anh, bắt đầu những tháng ngày tập phục hồi chức năng.

Chức Tâm cũng dẫn con đi vài lần, cả quá trình luyện tập, thấy một lần, cô khóc một lần. Cuối cùng, Hứa Ngạn Thâm không thể không quyết định, mỗi lần Tiểu Quất Tử đi tập phục hồi chức năng, anh dẫn đi là được rồi, Chức Tâm không được xuất hiện, cũng không được đi theo.

Bác sĩ gắn máy vào người Tiểu Quất Tử, bắt đầu trị liệu bằng điện.

Từng đợt từng đợt sóng điện từ tê tê truyền tới, anh nắm chặt tay Tiểu Quất Tử, Tiểu Quất Tử gào khóc thảm thiết.

Lớn thế này rồi mà bình thường tiêm còn khóc hu hu, huống hồ gì là trị liệu bằng điện.

Ngực áo anh ướt đầm, toàn bộ đều là nước mắt của Tiểu Quất Tử.

“Cha xấu! Cha xấu! Không cần cha nữa, cha xấu!” Tiểu Quất Tử đầm thềm thụp tay trái vào người anh.

Tiểu Quất Tử của anh chỉ những lúc đó mới gọi anh là cha xấu, mới nói không cần anh nữa.

“Ngoan nào! Lát nữa, cha sẽ mua kẹo mút cho con nha.” Anh xoa xoa chiếc đầu nhỏ của con gái, dỗ dành nó.

Nếu có thể, những đau đớn này anh rất muốn rất muốn chịu thay con gái.

“Đáng ghét...con ghét cha...” Tiểu Quất Tử khóc rưng rức, bị sóng điện từ làm toàn thân mềm nhũn, nằm bẹp trong lòng anh.

Anh không còn cách nào khác, mà cũng chẳng có bất cứ cách nào.

Chỉ còn có thể dựa vào phương pháp này để kích thích dây thần kinh tái sinh.

Để Tiểu Quất Tử không bị các bạn nhỏ khác chê cười, bắt nạt, vì chuyện có cho Tiểu Quất Tử đi nhà trẻ hay không, anh và Chức Tâm đã tranh luận rất nhiều lần.

Chức Tâm cũng rất thương con gái nhưng cảm thấy đây là chuyện con gái bắt buộc phải dùng cảm đối mặt. Nhưng, anh không nghĩ như vậy, bác sĩ có lòng tin đối với biện pháp phục hồi chức năng bằng điện liệu này, có thể giúp Tiểu Quất Tử hồi phục trước năm bảy tuổi, cho nên trước đó, vì sao phải để con gái ra ngoài cho người ta bắt nạt?! Vì sao phải để tâm hồn con gái phải chịu tổn thương?!

Anh chuẩn bị đến bảy tuổi sẽ đưa con gái đi học, bây giờ vấn đề giáo dục con gái anh có thể đảm đương được, anh sẽ tự mình dạy dỗ con.

Về vấn đề này anh cố chấp vô cùng, Chức Tâm cũng hết cách với anh.

Cuối cùng, nửa tiếng điện liệu cũng kết thúc, anh lau nước mắt trên mặt con gái, nhưng Tiểu Quất Tử giận dữ, hất tay anh ra.

Chỉ là, nó nhất thời không đi được nên đành phải để cha bế nó.

“Bác sĩ, chiều thứ sáu tuần này, tôi lại đưa con gái đến.” Anh hẹn trước thời gian trị liệu lần sau với bác sĩ.

Tiểu Quất Tử giận dữ dấm vào vai anh, húc đầu vào cằm anh, “Cha xấu, cha xấu!”

“Đừng giận dữ nữa, đầu sẽ đau đấy.” Anh giữ con gái, không cho nó tiếp tục cự nự nữa.

Đến siêu thị tiện lợi mua kẹo mút, suốt dọc đường anh đều bế con gái trên tay, đến khi đặt nó ngồi vào xe, cẩn thận thắt dây an toàn cho nó.

“Phần thưởng cho Tiểu Quất Tử vì đã rất dũng cảm!” Anh đưa cây kẹo mút mùi dâu cho con bé.

Con gái uể oải ngược mắt lên nhìn anh, quay mặt sang hướng khác, không thèm để ý đến anh.

Thái độ này, giống hệt như bốn năm trước, lúc Chức Tâm đòi chia tay với anh.

Anh sưng sờ. Thì ra, có những cảm xúc chôn giấu trong ký ức, lúc “trào” lên, vẫn đau nhói.

Tiểu Quất Tử rất giống Chức Tâm, đặc biệt là ánh mắt, cử chỉ, giống nhau như đúc.

Thấy cha không ừ hử gì, Tiểu Quất Tử quay mặt lại, mặt vẫn xị xuống, nhưng tay thì giắt cây kẹo trên tay cha, sau đó, dùng mũi, dùng miệng, nhả nhỏ, méo mó rất sinh động, “Hử, cha xấu!”

Tuy giận nhưng con bé lại bắt đầu mút kẹo.

Bình thường cha mẹ không cho nó ăn kẹo vì sợ sâu răng, cũng chỉ có lúc này, cha mới mua kẹo mút cho nó.

Nhìn con gái mút kẹo rất chăm chú, cảm giác đau nhói khi nhớ về quá khứ bỗng tan biến hết.

Mắt anh dụ lại.

Bảo anh đổi cái gì để có được giây phút này anh cũng đổi.

Cảm ơn, trên đời này, còn có kỳ tích.

Cảm ơn, cho dù không còn yêu nữa, cô vẫn sinh cho anh cô con gái này.

Nhìn cha cười, Tiểu Quất Tử không phục, há miệng cắn phập vào cánh tay anh.

Cha xấu cha xấu cha xấu!

Anh không kêu đau, ngược lại còn xoa đầu con gái, “Bảo bối ngoan, nghỉ ngơi nhé, chịu không?” Điện liệu tổn hao rất nhiều sức lực của con gái, muốn đánh muốn mắng thì đợi hồi phục lại đã, có được không con yêu?!

Cha xấu cha xấu cha xấu!

Tiểu Quất Tử nhả ra.

Anh vòng ra phía ghế sau lấy tấm đắp, đắp lên người con gái, sau đó, khởi động xe.

Bé Tiểu Quất Tử về nhà, anh pha nước nóng, chườm tay phải cho con bé.

“Về rồi à?” Chức Tâm có chìa khóa nhà anh, vừa nghe nhà đối diện có động tĩnh, cũng vội vàng chạy sang.

“Ừm.” Anh gật đầu, vẫn tiếp tục việc đang làm dở.

Thấy anh đang vắt khăn nóng.

“Để em, anh mệt rồi.” Chúc Tâm cầm lấy chiếc khăn nóng trong tay anh, tiếp tục chườm nóng sau đó mát xa tay cho con gái.

Những việc này Tiểu Quất Tử đều không hiểu, vì nó đang ngủ rất say.

“Hôm nay con khóc dữ lắm không?” Chúc Tâm vừa mát xa cho con vừa hỏi anh.

Sợ mẹ con cô bị cảm lạnh, anh mở máy sưởi, rồi cởi áo khoác ngoài ra.

“Không khóc, chắc là quen rồi, rất kiên cường.” Anh lừa cô.

Chúc Tâm thở phào.

Anh tắm xong đi ra thấy cô vẫn còn nắn tay cho con bé, thế là anh bảo cô ngừng lại.

“Đừng nắn nữa, sẽ làm nó tỉnh đó.” Anh nhú mào.

Không thấy mào tay sao?!

Nghe anh nói vậy, cô vội vàng dừng tay lại.

Anh bước tới, bế con gái vào phòng.

Còn cô, rất tự nhiên lấy chiếc áo khoác anh vừa vứt ở sô pha treo lên giúp anh.

.....

Tiểu Quất Tử tỉnh dậy.

Căn phòng ngăn nắp, đầy cá tính, là phòng của cha.

Trong nhà, mùi thức ăn thơm phức.

Mẹ cũng ở trong nhà cha?

Đây không phải là chuyện lạ gì, Tiểu Quất Tử không hề kinh ngạc.

Có thời gian, cha ra ngoài tiếp khách uống rất nhiều, mẹ phải ở lại đây chăm sóc cha, còn anh Phi Phàm sang chơi với nó.

“Mẹ, ăn gì vậy?” Nó chạy ra khỏi phòng, bắt đầu hoạt náo.

Quả nhiên, mẹ đang ở trong bếp, còn cha đang ngồi trên sô pha đọc báo.

Nó thích như thế!

Mỗi lần mẹ sang, cha không còn ở lì mãi trong phòng làm việc nữa.

“Rửa tay đi con rồi ăn cơm.” Mẹ bê đĩa rau từ trong bếp ra.

Mẹ mặc tạp đề trông xinh đẹp vô cùng.

Cha bước tới, không nói tiếng nào bắt đầu bày bát đĩa.

Mỗi lần mẹ sang, nó phát hiện, cha rất khác.

Rửa tay xong, Tiểu Quất Tử trèo lên ghế.

Nhưng nhìn trên bàn toàn những thức ăn chẳng đẹp chút nào, nó trề môi.

Anh Phi Phàm nói, mẹ trước đây không biết nấu cơm, nhưng vì nó, mẹ đã mất rất nhiều tâm sức để học nấu ăn.

Cho nên, anh trai nói, nó không được chê bai, không được không thích.

Nhưng...thức ăn mẹ nấu, ít dầu ít muối, tốt cho sức khỏe lại bảo vệ môi trường nhưng vị thì thật là thật là chẳng ra sao!

Nhà bốn người cùng ăn cơm với nhau.

Cha không nói tiếng nào, ăn nhiều nhất, anh Phi Phàm đứng thứ hai, nó kén chọn ăn ít nhất.

.....

Ăn no, Tiểu Quất Tử đã lấy lại tinh thần.

Mẹ đang dọn chén bát, cha đứng giúp một bên.

“Cha, con muốn nghe Công chúa Bạch Tuyết!” Nó đeo dính lấy chân cha, quên sạch chuyện buổi chiều luôn miệng hét cha xấu, không chơi với cha nữa.

Nó rất thích bám cha, tuy cha lúc nào cũng tỏ ra nghiêm khắc.

“Đợi mẹ làm xong, sẽ kể cho con nghe!” Cha nó vẫn tiếp tục việc đang làm dở.

Không chịu không chịu không chịu!

Giọng mẹ rất rất hay, nhưng nó thích thỉnh thoảng cha kể chuyện cho nó nghe.

Hơn nữa, nó phát hiện, mẹ cũng rất thích nghe.

“Không chịu không chịu đâu, mẹ dọn dẹp còn cha kể chuyện cho con nghe cơ.” Nhưng Tiểu Quất Tử lại thích bám cha.

“Nghe lời!” Anh trợn mắt nghiêm khắc.

Nhưng nó không sợ.

Lập tức, khước mắt bắt đầu ằng ặc nước.

“Cha xấu, lúc chiều còn hứa với Tiểu Quất Tử tối sẽ được nghe Công chúa Bạch Tuyết.”

Anh hứa là Chúc Tâm sẽ kể cho con bé nghe cơ!

“Tiểu Quất Tử muốn đóng công chúa Bạch Tuyết.”

Anh không để ý đến con gái.

Đùi anh, ướt một mảng, không biết là nước mũi hay nước mắt.

“Anh Phi Phàm rất thích đóng vai hoàng tử.”

Đang học bài tiếng anh, bị gọi tên lôi vào cuộc, Phi Phàm đằng hắng một tiếng.

“Nếu cha không thích kể chuyện thì cha đóng vai bầy chú lùn nhé.” Nó nói tỉnh bơ.

Anh mém chút té xỉu.

Chúc Tâm cúi đầu dọn dẹp nhanh bát đĩa, ai cũng đều nhìn thấy, cô đang cố nhịn để không bật cười thành tiếng.

“Còn không cha dạy Tiểu Quất Tử khiêu vũ nhé? Lần trước con nhìn thấy cha dạy mẹ khiêu vũ!” Tiểu Quất Tử ngược đời mắt ngây thơ nhìn cha, “Mẹ mặc rất đẹp ra ngoài, cha còn hút thuốc nữa...Sau đó...”

Chúc Tâm khựng lại, ngượng ngùng đến nổi mặt đỏ lên.

Mất mặt quá, lần trước vì tòa soạn của cô có lễ mừng một năm thành lập, mọi người trong tòa soạn đều khiêu vũ, cô không thể nói là không biết.

Thế là, thế là...

“Đủ rồi, cha kể!” Anh vội vàng ngăn không cho con gái nói tiếp.

“Yeah!” Tiểu Quất Tử sung sướng nhún nhảy, chạy đi lấy sách.

Phi Phàm nghe lời đẹp sách vở sang một bên, ngồi đợi lệnh.

Chức Tâm đã vội vàng đi vào trong bếp, nhưng không nén được, đồng tai lên nghe.

“Ở một vương quốc rất xa, có một ông vua và hoàng hậu, họ rất mong có một đứa con, thế là thành tâm cầu xin Thượng đế...” Anh đọc không chút cảm xúc.

Thật ra, giọng anh rất hay, chỉ là thiếu cảm xúc mà thôi.

Chức Tâm tay rửa bát, miệng cười mím chi.

“Quốc vương và hoàng hậu không phải rất giống cha mẹ sao, rất mong có Tiểu Quất Tử?” Con gái hỏi quá nhiều.

“Nghe kể chuyện thì nghe kể chuyện, còn muốn biểu diễn thì ra biểu diễn, đừng lộn xộn.” Anh mắng con gái.

Bị cha mắng, Tiểu Quất Tử trề môi.

“Hoàng hậu quả nhiên sinh được một công chúa nhỏ rất đáng yêu, da công chúa trắng như tuyết...Nhưng, hạnh phúc chưa được bao lâu, mẹ công chúa Bạch Tuyết sinh bệnh qua đời...” Tới bốn chữ “sinh bệnh qua đời”, anh đọc lướt thật nhanh.

“Đinh đoong” có người nhấn chuông cửa.

Tiểu Quất Tử nhảy xuống, chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, nhìn rõ người đứng trước cửa, Tiểu Quất Tử mừng rỡ nhảy bổ đến, “Bà nội! Bà nội!” Dáng vẻ mừng rỡ giống hệt một chú cún con.

“Bảo bối của bà! Cháu ngoan, cháu ngoan!” Tống Tiêu Phong ôm chầm lấy cháu nội.

Anh gấp sách lại, không vui, “Sao mẹ lại đến đây?”

Năm đầu tiên anh rời khỏi nhà họ Hứa, mẹ giận dữ không thèm đến tìm anh, sau khi Tiểu Quất Tử ra đời, lại chăm chạy tới chạy lui, thật không chịu được!

“Tiểu Quất Tử hôm nay đi tập chức năng, mẹ đến thăm nó mà!” Tống Tiêu Phong trên tay xách một đồng đồ bỏ.

“Bà nội, bà nội! Tiểu Quất Tử thương bà lắm!” Miệng Tiểu Quất Tử rất ngọt, khiến Tống Tiêu Phong mát gan mát ruột.

Vốn tưởng rằng con mình cả đời này không thể có con cái được nữa, không ngờ, lại có một bước ngoặt thế này.

Tuy khi sinh ra không phải là con trai khiến bà rất thất vọng, nhưng, Tiểu Quất Tử cứ suốt ngày gọi “bà nội, bà nội”, nỗi thất vọng từ từ cũng tan biến mất.

Dù sao con trai cũng không kế thừa gia nghiệp, ông Hứa năm ngoái cũng qua đời, Hứa gia đều rơi vào tay bà lớn.

Kết cục đã như vậy, chẳng còn hy vọng gì, càng chẳng có gì để phải tranh giành.

Dù sao Tiểu Quất Tử đến được thế giới này đã rất khó khăn, bà cũng không thể hy vọng Tiểu Quất Tử đi tranh giành, đấu đá với người ta được.

Anh cầm lấy đồ trong tay mẹ, “Đồ đã nhận rồi, mẹ có thể về.”

“Để mẹ chơi với Tiểu Quất Tử một lát đã.” Bà cười lấy lòng.

“Không được!” Anh cự tuyệt.

Bình thường thì còn được nhưng hôm nay thì không, Chức Tâm đang ở đây.

“Thâm, mẹ mua rất nhiều đồ chơi cho Tiểu Quất Tử...” Bà làm mặt dày, len vào nhà.

Hai năm trước, Tâm Ngữ cũng lấy chồng, được gả vào nhà quyền quý, lại sinh được một đứa con trai. Nhưng mỗi lần bà đến thăm Tâm Ngữ, thăm cháu ngoại, nhà chồng Tâm Ngữ đều không được vui vẻ cho lắm.

Dần dà, bà thích chạy đến chỗ con trai hơn.

Dù mặt con trai có lạnh lùng hơn nữa, suy cho cùng vẫn là do bà sinh ra, bị lạnh nhạt vài câu cũng cam lòng. Không giống như con rể nhà bên kia mặt nặng mày nhẹ, vì con gái, bà đành phải nuốt cục tức vào trong.

“Chức Tâm cũng ở đây à!” Nhìn thấy bóng người trong bếp, Tống Tiêu Phong gượng gạo.

Chẳng trách, con trai không muốn bà vào nhà.

“Ngạn Thâm, em còn có công việc phải làm cho kịp, em về trước nhé.” Cô cũng vừa rửa bát xong.

“Ừm.” Anh đáp lại, mặt càng sa sầm hơn.

“Chào bác ạ.” Chức Tâm gật đầu nhẹ với Tống Tiêu Phong, coi như một lời chào.

.....

Thấy con trai cứ thẫn thờ nhìn về phía cửa.

“Ngạn Thâm à, Hạ Hà đã chủ động hủy hôn và kết hôn với người khác rồi, con và Chức Tâm chừng nào...” Tống Tiêu Phong vì Tiểu Quất Tử, da mặt dày thiên hạ vô địch rồi.

“Đủ rồi!” Sắc mặt anh càng khó coi, giọng nói cứng nhắc, “Tụi con không phải là quan hệ như mẹ nghĩ!”

Tống Tiêu Phong áp ứng. Thật ra, thật ra, bà rất muốn hỏi, vậy rốt cuộc là quan hệ gì? Rõ ràng giữa họ giống như có gì đó, nhưng lại không giống như có gì đó.

“Bà nội, chơi trò chơi đi!” Tiểu Quất Tử không hiểu những gì người lớn nói với nhau, nó chỉ biết cha không vui, thế là kéo bà nội lại.

“Được, được, được! Tiểu Quất Tử muốn chơi trò gì?” Tống Tiêu Phong tươi cười.

“Công chúa Bạch Tuyết đó! Tiểu Quất Tử là công chúa Bạch Tuyết, anh đóng vai hoàng tử, bà nội đóng vai mẹ phù thủy độc ác, cho công chúa Bạch Tuyết ăn táo độc!” Tiểu Quất Tử phân vai.

Nghe thế, Tống Tiêu Phong nhú mày, “Sao bà nội phải đóng vai mẹ phù thủy! Bà nội không chịu!” Hu hu hu, bà không muốn cho Tiểu Quất Tử ăn táo độc đâu, Tiểu Quất Tử không thương bà!

“Bởi vì...” Tiểu Quất Tử chớp mắt, “Vì mẹ phù thủy biết phép thuật là tân hoàng hậu, mà tân hoàng hậu là người phụ nữ đẹp nhất trên đời này, dĩ nhiên phải để cho bà nội đẹp nhất trên đời đóng rồi!”

Nghe lời giải thích của trẻ con, Tống Tiêu Phong mát ruột mát gan.

Bà nội đẹp nhất trên đời. Hu hu hu, Tiểu Quất Tử quả nhiên thương bà nội nhất!

“Mọi người chơi xong chưa?” Anh hết kiên nhẫn, sớm chết sớm đầu thai.

“Xong rồi xong rồi!” Tiểu Quất Tử vội vàng nhắm tịt mắt, nằm trên sàn nhà, giả vờ làm công chúa Bạch Tuyết trúng độc ngất đi.

“Có thể không diễn đoạn này không?” Phi Phàm sợ run lên, mặt đỏ gay.

“Nhảy qua đoạn này! Tiểu Quất Tử, không được giả chết, ngồi dậy!” Hứa Ngạn Thâm nạt nộ.

Không được chơi hôn nhau.

76. Chương 77: Bạn Tình

Cô dịu dàng hát ru.

Con gái vừa tròn một tuổi đang ngủ trong nôi.

Tiểu Quất Tử đã biết gọi mẹ, lúc nó ngọng nghịu gọi mẹ, cô cảm động đến rơi nước mắt.

Không có gì lớn hơn hạnh phúc mà Tiểu Quất Tử mang lại.

Tám giờ tối, cô ru Tiểu Quất Tử ngủ xong, giờ giấc ngủ nghỉ của con gái được cô tập dượt vào đây.

Tiểu Quất Tử từ khi ra khỏi lòng ấp đến nay, luôn được cô tự tay nuôi nấng.

Cô mua rất nhiều sách, dựa theo những kiến thức trong đó, học hỏi kinh nghiệm của người đi trước để chăm sóc Tiểu Quất Tử tốt nhất.

Có lẽ do còn ám ảnh chuyện Nhan Hiểu Tinh, cô không muốn thuê bảo mẫu, tất cả mọi thứ của Tiểu Quất Tử đều tự tay cô làm.

Một người chăm sóc con rất cực khổ, anh đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Lúc Tiểu Quất Tử được sáu tháng, rất hay khóc. Ngày ngủ đêm dậy khóc, giờ giấc của cô bị đảo lộn hết cả.

Sinh xong Tiểu Quất Tử, thật ra sức khỏe cô không được tốt nữa, những ngày tháng đó, cô tưởng chừng như không chăm nổi Tiểu Quất Tử.

Lúc đó, anh nhón chuông cửa.

Sau khi sinh Tiểu Quất Tử, anh không giống như lúc cô mang thai, ngày nào cũng chạy sang ba bận. Cô đưa chìa khóa nhà cho anh, nhưng anh không tùy tiện sử dụng.

Lúc đó, anh nhấp nhòm không yên với tiếng khóc ngằn ngặt đó.

Tuy rằng, anh ở nhà bên cạnh, tuy Tiểu Quất Tử khóc mãi không thôi, nhưng tiếng khóc này, thật ra không đến nỗi ồn ào, cách mấy bức tường, nếu không tập trung nghe, thì hoàn toàn không nghe thấy.

Tiểu Quất Tử là con gái của anh.

Dù cô không chính thức thừa nhận, nhưng cô nghĩ, những lời nói hoảng loạn lúc sinh con của cô cũng đã cho anh biết được sự thật.

Anh bảo cô nghỉ ngơi, để anh bế con.

Anh biết tắm cho con, anh biết lau khô người, thoa phấn chống rôm, anh biết thay tã, anh biết mặc quần áo sơ sinh, tất cả hành động của anh, tuy không thể nói là thành thực, nhưng, rất rõ ràng, anh đã rất chăm chỉ học hỏi.

Quãng thời gian căng thẳng đó, họ đều cùng nhau vượt qua.

Cô còn nhớ, có lần, vì Tiểu Quất Tử bị sốt, cô bị bác sĩ mắng mấy câu, vừa lo lắng vừa tủi thân, cô khịt khịt mũi, ngồi xuống, úp mặt vào gối, không để anh thấy mình đang khóc.

Anh nhìn cô khóc, không biết phải an ủi thế nào, chỉ yên lặng nhìn cô.

Nhưng, lúc đó, cô lại cảm thấy, vì có anh cô mới không gục ngã.

Làm mẹ đơn thân không đơn giản như cô tưởng.

.....

Cô nhìn đồng hồ.

Đã mười giờ, nhà bên cạnh vẫn chưa nghe thấy tiếng mở cửa.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, người ở nhà kể bên không về nhà, cô không tài nào yên giấc.

Đúng rồi, hôm nay hình như là đám cưới Tâm Ngữ, anh là anh trai của Tâm Ngữ, chắc chắn phải ở lại đến lúc tàn tiệc.

Chờ đợi vô vị, cô mở máy tính lâu rồi không sử dụng, lên mạng một chút, tiện thể vào QQ.

Cô không ngờ Hạ Hà cũng đang online.

Hơn nữa, dòng trạng thái của Hạ Hà là: Chúc mừng đám cưới mình!

Đầu óc cô trống rỗng.

Cô không nghĩ rằng người ở nhà kế bên lại âm thầm giấu cô chuyện mình đã kết hôn.

Dù sao cô không tin, anh kết hôn rồi mà vẫn tiếp tục ở trong căn hộ chung cư nhỏ xíu này.

Anh có muốn, nhà họ Hạ cũng không đồng ý.

Nhưng “chúc mừng đám cưới” nghĩa là sao?

Hạ Hà có đăng ảnh của mình lên QQ, lại không khóa, vội vàng, cô nhấn vào xem.

Có vài tấm hình chụp lúc đi trăng mật.

Chồng Hạ Hà rất đẹp trai, đôi mắt sắc bén, nhìn là biết không phải là hạng tầm thường.

Nhưng, đây không phải là trọng tâm, trọng tâm là chồng Hạ Hà không phải là anh, trọng tâm là hình như anh bị đá rồi.

Cô sững sờ.

“Thật hiếm hoi, sao hôm nay lại lên mạng thế? Rảnh rồi gửi hình con gái cho tôi xem với!” Hạ Hà gửi tin nhắn cho cô.

Cô đang ở trạng thái online, muốn giả vờ không có mặt cũng không thể được.

Vả lại, cô có chuyện muốn hỏi.

“Cô...kết hôn thật à?”

Hạ Hà gửi biểu tượng mặt cười trộm, “Kết hôn còn giả được sao?”

“Ồ, chúc mừng.” Thế còn Hứa Ngạn Thâm thì sao? Là vì cô, cho nên họ mới chia tay ư? Là chuyện hồi nào thế?

Lòng cô lặn lội cảm xúc.

“Cô và chồng quen nhau thế nào?” Cô không nén được lại hỏi.

“Anh ấy là CEO của công ty chúng tôi, đã quen nhau từ rất lâu rồi. Cha tôi có ý muốn tác thành cho chúng tôi, tôi cũng cảm thấy không tệ, thế là kết hôn!” Từng lời từng chữ xem ra rất nhẹ nhõm.

Chỉ là, sao lại như thế?

Cô còn nhớ, Hạ Hà và Hứa Ngạn Thâm đã đính hôn với nhau rồi, sau đó, vì Hạ Hà muốn sang Pháp tiếp tục học tiến sĩ, nên mới trì hoãn kết hôn.

Hứa Ngạn Thâm rõ ràng đã nói với cô như thế.

Anh bị đá thật rồi sao?

“Thế Hứa Ngạn Thâm có biết không?” Cô ngập ngừng hỏi Hạ Hà.

“Cho tôi xin đi! Tôi kết hôn rồi, anh ấy biết hay không cũng đâu có ý nghĩa gì.” Hạ Hà trả lời rất nhanh.

Sao có thể không có ý nghĩa gì?

“Chúng tôi đã chia tay từ lâu rồi! Sau khi tôi sang Pháp, đã gọi điện cho anh ấy nói lời chia tay, anh ấy cũng đồng ý.” Nhưng, những gì Hạ Hà nói làm cô rất bất ngờ.

Do dự một lát, cô lại hỏi.

“Vì sao?”

Không phải là...vì cô chứ...

Trong lòng, có nghi hoặc, có hổ thẹn.

Màn hình rất lâu không có tín hiệu trả lời.

Lúc cô đang định gõ bàn phím thì một dòng trả lời hiện ra.

“Vì sao ư? Hỏi rất hay, cũng hỏi rất phức tạp! Ha ha, thật ra rất đơn giản, tôi cũng giống cô, cũng muốn làm mẹ, Hứa Ngạn Thâm đã triệt sản rồi, dù lúc đó nhất thời bốc đồng, nhưng sau đó nghĩ lại, tôi cũng phải suy nghĩ cho nhà họ Hạ nữa chứ!”

Hứa Ngạn Thâm triệt sản rồi.

Cô bị câu nói này làm cho chấn động, đầu óc trống rỗng.

Sao có thể như vậy? Anh điên rồi sao?

Ngoài cửa hình như có tiếng bước chân loạng choạng, cửa nhà kế bên được mở ra.

Anh về rồi ư?

Cô không đứng dậy vì có một chuyện cô muốn hỏi Hạ Hà.

“Có lẽ Hứa gia đã làm anh ấy quá thất vọng, anh ấy không muốn làm cha nữa.” Hạ Hà trả lời cô.

Nhưng, anh bây giờ đã làm cha rồi, hơn nữa, cũng chẳng nhìn thấy điều gì khác thường.

“Cũng có thể, anh ấy có thể tùy tiện kết hôn với bất cứ người nào, nhưng trong thâm tâm lại không muốn có con với người khác chẳng?” Hạ Hà hi hi ha ha suy đoán lung tung, nhưng mỗi một câu nói của cô đều làm Chúc Tâm kinh ngạc.

Đặc biệt là, Hạ Hà nói, “Chúc Tâm, có một chuyện tôi không có cơ hội nói với cô, khi cô mất tích sau hỏa hoạn ở cô nhi viện, anh ấy tưởng cô đã chết, cho nên...”

Nhìn từng dòng từng chữ Hạ Hà gõ ra vô số chuyện mà cô không biết, cô chấn động đến nỗi không thốt nên lời.

Anh...

Cô nhìn dòng chữ cuối cùng đang nhảy nhót trước mắt.

...muốn cùng chết với cô.

Thật đúng là...một kẻ điên rồ.

Cô muốn cười nhưng sống mũi cay cay.

“Đúng rồi, công chúa nhà cô giống ai thế?”

Cô đang định trả lời thì bên ngoài có người đập cửa.

“Mẹ, mẹ ơi! Mẹ ngủ chưa?” Phi Phàm đang gọi, “Cha hình như say lắm rồi, con đỡ không nổi cha!”

“Hạ Hà, lần sau nói tiếp nhé.” Cô vội vàng thoát ra.

“Đợi đã, cô còn chưa gửi hình công chúa nhà cô cho tôi xem mà!” Bên kia, Hạ Hà không biết tình hình, cố nín kéo.

“Hình lần sau tôi sẽ gửi cho cô. Mũi và miệng giống Ngạn Thâm, những cái khác giống tôi.” Không suy nghĩ nhiều, cô vội vàng trả lời rồi thoát ra.

Cô kiên quyết lấy họ Thẩm cho Tiểu Quát Tử vì cô có rất nhiều bản khoản.

Nhưng xem ra những bản khoản này đều là thừa thãi.

Cô vội vàng mở cửa, “Cha con sao rồi?”

Phi Phàm trả lời, “Cha muốn đi tắm nhưng hình như ngã trong bồn tắm rồi.”

Ngã? Xem ra chắc là uống quá nhiều? Đám cưới của người Trung Quốc là thế, đặc biệt lại là đám cưới em gái mình.

Anh bình thường dù có kiêu ngạo đến đâu thì cũng phải đi từng bàn từng bàn kính rượu, hy vọng họ hàng bạn bè của đối phương đối xử tốt với em gái mình.

“Phi Phàm, con sang trông Tiểu Quất Tử nhé.”

Cô giao Tiểu Quất Tử cho Phi Phàm.

“Dạ!” Pha sửa, thay tã, dỗ dành Tiểu Quất Tử chẳng khó khăn gì với cậu bé tám tuổi Phi Phàm.

.....

Cô sang nhà kế bên, đi thẳng vào phòng ngủ dành cho anh.

Anh không còn ở trong phòng tắm mà nằm trên giường, mùi rượu nồng nặc, tay đặt lên trán, mắt nhắm nghiền.

Cô phát hiện, trán anh có vết máu mờ mờ, chắc là lúc nãy ngã trong bồn tắm và phải thứ gì đó.

Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng không cười được, bèn đi lấy hộp y tế lại.

“Anh tỉnh chưa? Em dán vết thương cho anh nhé.” Cô lay lay anh.

Anh không phản ứng.

Cô xé băng keo dán vết thương, cúi sát vào anh, định giúp anh cầm máu.

Nhưng, anh nằm nghiêng qua, quay lưng về phía cô, cô cố sức lật anh lại nhưng không thành công, thế là cô đành áp vào anh, vòng qua cánh tay, đưa miếng băng vào sát trán anh.

Nhưng, đột nhiên cô bị cánh tay rắn chắc của anh ôm chặt lấy.

Cô đỡ ra.

Anh đã mở mắt, đang chăm chăm nhìn cô.

Ánh mắt anh, nóng bỏng, như đang che giấu điều gì.

Từ khi ly hôn đến nay, anh luôn rất giữ “quy tắc” với cô, cố hết sức tránh đụng chạm với cô, chứ không như bây giờ.

Tay anh, rất nóng rất nóng.

Tay còn lại của anh, trượt xuống phía dưới, dùng sức ấn chặt eo cô.

Cô kêu lên kinh ngạc, thì đã bị anh đè ra giường.

Cả người rơi vào vòng tay anh.

Anh phả hơi rượu vào mặt cô, nóng nóng.

Mặt cô đỏ lên, không dám nhúc nhích.

Miếng băng keo vẫn ở trên tay cô, xem ra, cô phải đợi anh ngủ mới có thể dán cho anh.

Nhưng, cổ cô, sao lại có cảm giác nhột nhột?

Mặt cô càng đỏ hơn, vì Hứa Ngạn Thâm đang “trồng dâu” trên cổ cô.

Cô đến thở cũng không dám thở mạnh.

Chỉ trong chốc lát, anh kéo tay cô xuống, không nói câu nào ngược mặt hôn lên môi cô.

Đầu cô bỗng cảm thấy choáng váng.

Cô là phụ nữ, sao có thể không biết, vật cứng cứng, nóng bỏng đang cạ vào đùi cô là thứ gì.

Anh sống kể bên nhà cô, trong một năm rưỡi này, anh sống “sạch sẽ” thế nào, cô biết rất rõ.

Bây giờ, bây giờ, anh lại mượn hơi men làm vậy???

Đàn ông luôn có dục vọng rất cao, vừa rồi, cô không nên áp sát anh như vậy mới phải.

Cô muốn đẩy anh ra, cô muốn anh tỉnh táo lại.

Nhưng, dù đã rất ham muốn nhưng động tác của anh vẫn chậm rãi, dịu dàng hôn cô.

Nên đẩy anh ra, nên đẩy anh ra.

Hơi thở của cô bắt đầu trở nên gấp gáp, vì lưỡi anh bắt đầu nhấm nháp, sục sạo những nơi mềm mại, nhạy cảm trong miệng cô.

Không biết từ lúc nào, cô đã bị anh cởi sạch quần áo trên người, bàn tay anh vờn vò ngực cô.

Vì Tiểu Quát Tử vừa sinh ra đã phải ở trong lồng ấp mấy tháng trời, cô không có cơ hội được cho con bú nên hai bầu ngực của cô vẫn săn chắc.

Môi anh từ từ trượt xuống dưới, dừng ở ngực cô, dục vọng trào dâng mãnh liệt.

Thật lòng mà nói, cô có chút sợ hãi, chỉ là không biết nên kháng cự lại sự đụng chạm không phải lúc này như thế nào.

Dục vọng của đàn ông, rất đáng sợ, nhất là lúc say rượu.

Cô nên cự tuyệt, nhưng đầu óc bấn loạn chẳng nghĩ ngợi được gì nhiều, anh thở hổn hển, cô có thể cảm nhận được qua sự đụng chạm này nỗi khổ sở của anh, niềm vui sướng của anh.

Thật ra rất nhiều cặp vợ chồng đã ly hôn, dù lòng đã chia cắt nhưng vẫn thỉnh thoảng có quan hệ xác thịt với nhau để giải quyết nhu cầu.

Vì công việc, cô gặp rất nhiều trường hợp như vậy.

Chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ rằng cô với anh cũng sẽ như thế.

Anh tách chân cô ra.

“Đợi đã! Biết...em là ai không?” Cô vội vàng chụp lấy anh.

Hơi thở của anh nồng nặc mùi rượu, mắt anh lơ đãng cô biết, anh không hề tỉnh táo.

Nhưng, chuyện này cô bắt buộc phải hỏi cho rõ.

“Thẩm-Chức-Tâm...”

Ba chữ vừa nói xong, anh đã đi vào trong cô.

Cô hơi đau rát.

Đã rất lâu không sinh hoạt tình dục, cơ thể không thể thích ứng ngay.

Chỉ là đêm đó, anh dịu dàng đến bất ngờ, cẩn thận từng chút một không làm cô đau, nâng niu cô, cho cô khoái lạc.

Lúc quần lấy nhau, tiếng rên rỉ khiến người ta phải đỏ mặt thoát ra từ miệng cô, tim cô đập thành thịch.

Trong phòng, hai cơ thể nóng hừng hực quần lấy nhau, sóng tình dào dạt.

Hai cơ thể giống như hai con thú bị bỏ đói quá lâu, hết lần này đến lần khác mở ra đón lấy, tận hưởng cơ thể đối phương.

Họ đều cảm nhận được niềm sung sướng, khoái cảm tột độ.

Anh lúc dịu dàng lúc mãnh liệt tấn công hết lần này đến lần khác khiến cô ngất ngây, mê man đến thở không ra hơi.

Cô không biết, lúc này, tâm hồn họ khát khao nhau hay đơn thuần chỉ là ham muốn xác thịt mãnh liệt bị dồn nén bao lâu nay.

Cho dù câu trả lời là thế nào thì dự vọng vẫn cứ mê hoặc như thế.

.....

Ngày hôm sau, ánh mặt trời chiếu trên cơ thể họ.

Tất cả đã tỉnh tại trở lại.

Anh vẫn nằm bên cạnh cô, vẫn ôm lấy cô.

Đổ rất nhiều mồ hôi, lại trải qua một giấc ngủ say, anh đã “tỉnh” hẳn lại.

Cô cũng tỉnh dậy.

Hai cơ thể trần trụi dưới chăn, chứng cứ của một đêm cuồng nhiệt rõ ràng ngay trước mặt.

“Anh...” Men rượu quả thật dễ làm người khác bốc đồng, hôm qua, là anh chủ động, không cho cô cơ hội nói “không”.

Anh đều nhớ hết.

Cô không nói gì, bắt đầu tìm quần áo.

“Xin lỗi.” Anh nhận lỗi.

Một năm rưỡi qua, cô ở rất gần anh, nhưng lại cũng rất xa. Hôm qua, anh thật sự mất kiểm soát.

Chỉ là, sau khi chia tay, lần đầu tiên anh có cảm giác, thì ra cô vẫn ở ngay bên cạnh.

“Không phải lỗi của anh.” Cô vẫn dáo dác tìm quần áo.

Đàn ông đều có nhu cầu, cô có thể hiểu được.

Chỉ là, cả đêm không xuất hiện, cô sợ Phi Phàm mới sáng sớm sẽ sang tìm họ.

Lần đầu tiên của họ, lúc đó cô chỉ là một cô gái khờ khạo, mù mờ, nhưng lần này thì không.

Đối với dự vọng khao khát cơ thể nhau, cô cũng chẳng “trong sạch” hơn anh là bao.

Tình dục, sau khi hiểu được sự kỳ diệu của nó thì sẽ biết cảm giác khiến người ta lịm đi trong khoảnh khắc đau đớn và sung sướng cực điểm.

Anh đưa áo ngực cho cô, cô vội vàng mặc vào.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Cô mặc xong quần áo, hai người im lặng hồi lâu, sau đó, cô cuối cùng cũng hỏi, “Ngạn Thâm, ly hôn rồi...anh với Hạ Hà...” Cô xấu hổ sửa lại, “Anh có quan hệ với ai không?”

Cô cảm thấy mình xấu hổ đến chết được, sao lại đi để tâm đến chuyện này.

“Không có. Em thì sao?” Anh thản nhiên thừa nhận, sau đó hỏi lại cô.

“Em cũng không có!” Cô lần đầu tiên vội vàng bác bỏ.

Anh biết!

Đáy mắt anh thấp thoáng ý cười.

Lúc ở bệnh viện, anh đã nói chuyện với Cảnh Trúc.

“Tối qua...không phải lỗi của một mình anh, em cũng có...ham muốn...” Cô rất thẳng thắn.

Ham muốn.

Nhưng, tìm anh bỗng đắt giá.

Thì ra, cô vẫn không muốn bắt đầu lại.

Anh sao có thể quên được, anh hiểu một cách sâu sắc rằng cô không muốn anh tiếp tục tham dự vào cuộc sống của cô.

“Chúng ta đều đã trưởng thành, đều có những kích động và nhu cầu sinh lý thuần túy, cơ thể cả hai đều sạch sẽ, anh cũng đã quen làm tình với em, nếu em không phản đối, chúng ta có thể thỉnh thoảng lên giường, giải quyết nhu cầu của nhau.” Anh bình thản lên tiếng đề nghị.

Anh là đàn ông, cứ dè nén mãi thật khổ sở, anh hy vọng hai người có cơ hội gần gũi nhau.

Miệng cô hơi há ra, không ngờ, anh lại có một yêu cầu trần trụi như thế.

Thật ra, yêu cầu của anh cũng chẳng có gì lạ, trên đời này vốn có một mối quan hệ nam nữ gọi là bạn tình.

“Nếu sau này, chúng ta gặp được người mình thích thì sao?” Cô thận trọng thăm dò.

Anh chăm chú nhìn cô, sau đó, trả lời dứt khoát.

“Nếu có ngày đó, thì mối quan hệ không chính đáng này sẽ kết thúc.”

.....

Cô mím môi cầm máy chụp hình lên, tỉ mỉ chụp các món ăn nhẹ trên bàn trước rồi chụp đĩa thức ăn nguội được trình bày rất công phu của đầu bếp chính.

“Cô Thẩm, mời dùng bữa, nếu cảm thấy ngon miệng, thì viết giúp nhà hàng chúng tôi vài câu!” Ông chủ nhà hàng ngồi đối diện với cô.

“Được.” Cô nở nụ cười đẹp như hoa.

Vết sẹo dưới đuôi mắt cô đã mờ đi theo thời gian, biến thành một vết thâm mờ mờ không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt.

Nhưng tuổi ngày một nhiều hơn, vẻ đẹp trên gương mặt cô đã thêm nét mặn mà của người phụ nữ trưởng thành, khiến ông chủ nhà hàng chỉ mới hơn ba mươi tuổi ngẩn ngơ nhìn cô.

Cô không hề nhận ra, cầm dao nĩa lên, bắt đầu tấn công các món ăn.

Cô hiện là chủ biên mảng ẩm thực ột tạp chí gia đình. Hai năm làm công việc này, hình cô chụp rất đẹp, văn phong lại mượt mà, dần dần trở nên nổi tiếng.

Món khai vị là một vài thức ăn nhẹ, được chan nước sốt hoa mà đầu bếp chính đã rất kỳ công chiết xuất từ cánh hoa, mùi vị thanh đậm, nhưng lại vô cùng phong phú.

Cô thử món khai vị, cảm giác dạ dày và các tế bào trên cơ thể như tan ra theo vị ngon của món ăn.

“Cô Thẩm, thế nào?” Ông chủ nhà hàng vội vàng hỏi.

“Rất tuyệt, anh tìm được một đầu bếp chính như thế thật là rất may mắn!” Vì ăn được món rất ngon rất ngon nên nụ cười tươi như hoa trên môi cô lại càng rạng rỡ.

Đầu bếp chính được tôn trọng, được khen ngợi, được khẳng định cũng nở nụ cười tươi rói.

“Cô Thẩm, thật ra tôi còn có mấy nhà hàng nữa, nếu cô có thời gian, tôi có thể mời cô đến dùng bữa được không?” Ông chủ nhà hàng rất thông minh, rất biết nắm bắt cơ hội.

“Được chứ.” Vì nghề nghiệp, cô không thể từ chối.

“Cô Thẩm, cô thích ăn gì? Có những sở thích gì?” Ông chủ nhà hàng tiến thêm một bước hỏi.

Vì sao lại dò hỏi hứng thú của cô?

Vì câu nói này, cô lập tức nghe ra có gì đó không bình thường, “Giám đốc Trần, anh hỏi tôi chắc là để biết nhà hàng anh có những gì để cho tôi chọn lựa đúng chứ.” Cô cười rạng rỡ, nét mặt không thay đổi, trong công việc sẽ gặp vô số loại người và vô số việc khác nhau, tuy cô không dám nói là mình xử lý hoàn hảo nhưng cũng có chút biết ứng phó.

“Cô Thẩm, không giấu gì cô, tôi đã ly hôn mấy năm nay rồi...” Ông chủ nhà hàng, đột ngột chuyển đề tài. Cô nhìn đồng hồ, giả vờ ra vẻ thảng thốt, “Chết, quên mất, con gái tôi tan học rồi, tôi phải đi đón cháu ngay đây.”

Con gái? Thì ra cô có con...

Ông chủ nhà hàng khó nhọc nuốt những lời định nói vào trong.

“Xin lỗi, tôi phải về rồi.” Cô đặt dao nĩa xuống bàn, đứng dậy.

Thật ra lúc ông chủ nhà hàng nói với cô mình còn độc thân, cô đã chẳng còn muốn ăn nữa.

“Về rồi à...” Ông chủ nhà hàng tiếc ngẩn tiếc ngơ.

Anh không phải là lần đầu tiên gặp cô Thẩm, lần trước gặp cô ở nhà hàng một người bạn đã rất có cảm tình với cô, lại nghe nói cô đã ly hôn mấy năm rồi, còn tưởng...

Từ chối khéo ông chủ nhà hàng muốn lái xe đưa cô về, cô bước ra khỏi nhà hàng, bắt một chiếc taxi.

“Phiền ông cho tôi đến Tạp chí Thành Đô.” Cô nói địa chỉ với tài xế taxi.

Lúc cô nghỉ việc ở tòa soạn, tòa soạn vẫn ở ngoại ô, năm Tiểu Quất Tử được hai tuổi, tòa soạn đã dời đến một tòa nhà văn phòng trong trung tâm thành phố.

Mấy năm nay, tòa soạn phát triển thần tốc, danh tiếng ngày càng lớn, bây giờ đã trở thành tạp chí không thể thiếu của mọi nhà.

Cô luôn rất tin vào năng lực của anh.

Chỉ là, nếu không vì phải dành thời gian để chăm sóc sức khỏe không được tốt của Tiểu Quất Tử, anh chắc hẳn còn phát triển hơn nữa.

“Tạp chí Thành Đô? Hôm nay được lên báo đó.” Tài xế nói chuyện phiếm với cô.

“Viết gì về họ thế?” Cô cảm thấy hứng thú.

Hứa Ngạn Thâm là tổng biên tập rất xuất sắc, tạp chí Thành Đô nổi tiếng là tạp chí dám viết dám đăng dám phát biểu chính kiến của mình.

“Nghe nói Hạ thị bắt đầu có ác ý muốn mua lại Tạp chí Thành Đô, Hạ thị vốn đã có công ty băng đĩa Kim Tinh, bây giờ lĩnh vực nào cũng đầu tư, đã sắp qua mặt Hứa thị rồi.” Tài xế tưởng cô không hiểu, còn đặc biệt nói rõ.

Hứa thị, đã trở thành vết sẹo sấp nhọt dần trong cuộc đời của cô.

Từ khi Hứa Cẩm Lễ qua đời, Hứa Lăng được mẹ lớn giao cho anh cả chăm sóc, còn người chịu trách nhiệm đối ngoại của Hứa thị là anh cả, nhưng thực tế, anh hai cái gì cũng muốn tranh, các con trai của bà ba bà tư đều dần trưởng thành, lại tham gia tranh giành thế lực, khiến cho cuộc chiến nội bộ nhà họ Hứa không lúc nào ngơi nghỉ.

Chính vì như vậy, Hứa thị mới ngày một suy yếu, còn Hạ thị vì quyền lợi của ông Hạ và con rể thắt chặt với nhau, trở nên vô cùng hùng mạnh.

Cô kinh ngạc, không ngờ lại nghe thấy tin thế này.

Taxi dừng ở tòa nhà văn phòng cao cấp nhất ở trung tâm thành phố, cô xuống xe, bước vào tòa soạn được trang hoàng sang trọng mà đơn giản của anh.

Tòa nhà này từ tầng một đến tầng tám đều là tòa soạn, dĩ nhiên trong đó có Tạp chí Thành Đô.

Hứa Ngạn Thâm trong tay hiện có bốn tòa soạn, trong đó có một tờ chuyên về đời sống giải trí, anh từng hy vọng cô sẽ đến đây làm việc.

Cô vẫn đang do dự, vì dù gì, họ đã từng vì công việc mà tranh cãi mất vui.

Cô muốn tránh để những việc như thế xảy ra lần nữa.

“Chức Tâm, lại đến tìm tổng biên tập Hứa và con gái à?!”

Đến tòa soạn, rất nhiều phóng viên và biên tập viên cả cũ lẫn mới đều chào hỏi cô, ở đây, cô không phải là gương mặt lạ.

May mà, không khí tòa soạn vẫn như cũ, không căng thẳng như cô tưởng tượng.

Rõ ràng, mọi người rất tin vào năng lực giải quyết khủng hoảng của anh.

Nếu là cô, chắc sẽ không tránh khỏi lo lắng.

Nghe nói chồng Hạ Hà phong cách hành sự và dã tâm khá đáng sợ.

Cô gõ cửa văn phòng anh.

“Mời vào.” Giọng nói điềm đạm quen thuộc của anh từ bên trong vọng ra.

Cô đẩy cửa bước vào.

Phía trước bàn làm việc to kềnh càng của anh là một bàn học nhỏ, Phi Phàm đang chăm chỉ làm bài tập dưới sự giám sát của anh.

Còn cô con gái nhỏ nghịch ngợm nhà cô đang ngồi cắt dán tranh.

“Mẹ!” Tiểu Quất Tử nhìn thấy cô, liền bỏ kéo xuống, chạy bổ đến.

Cuối cùng cũng “tan học” rồi, có người đến đón nó và anh Phi Phàm về nhà rồi!!!

Cô đón lấy thân hình bé nhỏ mỏng manh của con gái, đang định bật cười.

“Không cắt xong, không được về nhà!” Phía sau, người cha nghiêm khắc lạnh lùng lên tiếng.

“Mẹ, mẹ xem cha thật là hư!” Tiểu Quất Tử méu máo “tố cáo” cha, rồi yêu cầu, “Mẹ, giúp Tiểu Quất Tử đánh cha đi!”

“Ừ.” Cô ừ không tự nhiên.

Tiểu Quất Tử bốn tuổi rồi, anh càng “đầy ọa” con gái nhiều hơn.

Anh bắt đầu cho con gái tự học làm thế nào để cắt dán một bức tranh.

Cắt dán tranh là một kỹ năng đầy tính sáng tạo, anh muốn con gái tận dụng giấy vụn trong tòa soạn để chế thành những bức tranh của riêng mình, tuy tranh con gái cắt dán chưa đẹp, nhưng quả thật đã tập luyện cho tay phải của con gái trở nên linh hoạt hơn.

“Để con cắt xong rồi về.” Anh vẫn kiên quyết nhưng giọng nói đã dịu đi rất nhiều.

Không được quá nuông chiều con.

“Ừm, được.” Cô gật đầu, nghe anh hết.

Thấy không còn thần hộ mệnh nữa, Tiểu Quất Tử đành tui thân nước mắt ngắn dài quay lại sô pha tiếp tục cắt cắt dán dán đóng giấy lộn xộn.

Cô yên lặng đứng phía sau Phi Phàm xem thằng bé làm bài tập một lát.

Phi Phàm năm nay đã lên lớp bốn, chữ viết ngay ngắn lại rất đẹp, toán và tiếng anh cũng rất tốt.

Học sinh tiểu học bây giờ học toán quá cao siêu, cô nhìn một hồi rồi hỏi, “Ngạn Thâm, bài tập của Phi Phàm đều là do anh dạy?”

“Ừm.” Anh vừa xem tài liệu, vừa phân tâm.

“Mấy đề toán này giải thế nào? Em đều quên sạch rồi.” Cô cầm sách chỉ cho anh xem.

Kiến thức của cô đã trả lại hết cho thầy cô giáo từ lâu rồi.

“Mấy đề này chỉ cần dùng mấy phương trình là có thể giải ra ngay, anh giải cho em xem...” Anh lấy ra một tờ giấy trắng giải từng bước cho cô xem.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Rõ ràng là không đứng cạnh nhau, rõ ràng là đề tài câu chuyện rất nghiêm túc nhưng lại cảm thấy hai người rất thân mật.

Rất nhiều lúc, không bỏ qua những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, cảm giác đó thậm chí còn thân mật hơn cả khi họ lên giường với nhau.

Một tháng vài lần cô sang ngủ phòng anh, để thỏa mãn dục vọng cho nhau.

“Ngạn Thâm, dạo này hình như anh tiếp khách hơi nhiều đúng không?” Không khí bây giờ rất tốt, cô không nén được nhân lúc anh thư giãn, buột miệng hỏi anh.

“Cũng khá.” Anh không để ý lắm.

Dạo này anh về nhà rất muộn, cô ở nhà bên cạnh nên rất rõ.

“Tòa soạn...” Cô vốn định hỏi tình hình tòa soạn nhưng nghĩ không có tư cách để hỏi nên lập tức gượng gạo chuyển đề tài, “Ngạn Thâm, em có rất nhiều tiền nhàn rỗi không dùng đến...”

Anh nhìn cô, không hiểu cô muốn ám chỉ điều gì.

“Em có thể cho anh mượn, dù gì tiền để trong ngân hàng cũng mất giá mà thôi.” Cô cười với anh, phát hiện khóe môi anh đông cứng lại, vội vàng thanh minh, “Nếu anh ngại, có thể tính lãi cho em!”

Như thế cũng đủ rõ ràng rồi chứ?

“Vốn lưu động của anh không có vấn đề gì.” Anh bình thản từ chối.

Lòng cô chùng xuống, nhưng vẫn khiên cưỡng cười.

Đột nhiên, anh nhìn cô, “Hôm nay em đi đâu vậy?”

Vì khoảng cách quá gần, loáng thoáng ngửi thấy mùi trên cơ thể cô, mùi nước hoa tươi mát, anh nhúm mày.

Hôm nay cô mặc chiếc đầm màu đỏ đậm làm tôn thêm làn da trắng ngần, mái tóc dài thả hờ hững trên vai, tim anh thất lại.

“Đến phỏng vấn ở một nhà hàng cao cấp.” Cô trả lời.

Cao cấp? Cao cấp đến mức độ nào? Có cần phải ăn mặc đẹp như vậy không?

Nhúm mày, nín thở, anh im lặng.

“Nhà hàng đó thức ăn rất ngon, lần sau chúng ta dẫn Phi Phàm và Tiểu Quất Tử cùng đi nhé.” Cô cười, cố ý phớt lờ cảm giác không thoải mái trong lòng lúc này.

“Ừm, được.”

Anh gật đầu, một câu nói của cô làm trái tim anh ầm ập trở lại.

Kéo một chiếc ghế lại, anh theo thói quen nhường cho cô một nửa bàn làm việc của mình.

Thời gian làm việc của cô khá tự do, nhưng để kịp giao bài thì không thể lơ là.

Anh nhìn cô viết bài.

“Cảm giác hạnh phúc? Có cần phải khoa trương vậy không?” Anh tỏ ra nghi ngờ.

“Anh biết không, đầu bếp chính đó không hề xuất thân là một đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng ông ta nấu ăn rất tuyệt, làm cho người khác có cảm giác ấm áp đến tận tim gan.” Cô cười nói, “Em không thích những món ăn tinh tế nhưng nguội lạnh cho lắm.”

Anh nhìn cô.

Anh phát hiện, cô quả thật ngày càng xinh đẹp.

Dạo này hình như có người làm mai mối cho cô.

“Ngạn Thâm, thức ăn có thể đem đến cho con người cảm giác hạnh phúc, là có thật.” Cô nói vô cùng nghiêm túc.

Là có thật.

“Tối nay tiếp khách anh sẽ phải uống rượu, em có rồi thì sang nhà anh, chăm sóc anh được không?!” Đột nhiên, anh lên tiếng.

Mặt cô bỗng đỏ gay.

Cô hiểu ý nghĩa của từ “chăm sóc” đó.

Đây chính là câu trả lời.

Anh thở phào, xem ra, “người đó” vẫn chưa xuất hiện.

Họ đã giao ước, nếu cả đời không xuất hiện “người đó” thì đến già họ vẫn sẽ sống như bây giờ.

“Phi Phàm, tối nay sang chăm sóc Tiểu Quất Tử nhé.” Anh dặn dò.

“Dạ.” Phi Phàm đã quen, nên gật đầu.

Thế giới của người lớn, nó không hiểu, nhưng mỗi tháng cha sẽ uống rượu một hai lần, mẹ sẽ sang chăm sóc cha.

.....

Tám giờ rưỡi, cô tỉnh dậy, phần giường bên cạnh đã lạnh từ lúc nào.

Qua chỗ con gái hay là đi làm rồi?

Hôm nay là thứ Bảy, anh làm ông chủ còn vất vả gấp mấy lần nhân viên.

Cô lấy quần áo để sẵn ở một bên giường mặc vào.

“Niềm vui” thuộc về phái nữ, là anh đã dạy cô thưởng thức.

Chân hơi rã rời, hậu quả của một đêm phóng túng, anh thật là biết thỏa mãn dục vọng của cô.

Chỉ là, cô rất thường hối hận, có phải lúc mới bắt đầu cô không nên gật đầu không? Lấy mối quan hệ này để ràng buộc đối phương có phải là rất ngốc nghếch không?

Kéo lê cơ thể lừ đừ, tận dụng ngày nghỉ, cô bắt đầu giúp anh dọn dẹp.

Nhà của anh không lớn, chỉ chừng bảy tám chục mét vuông, dọn dẹp rất nhanh.

Cô chuẩn bị giặt quần áo dơ cho anh, phân loại, áo màu tối để sang một bên, áo màu sáng đợi chút nữa sẽ giặt, cô gỡ chiếc áo sơ mi trắng hôm qua anh mặc ra.

Cả người cô đông cứng lại.

Một vết son môi.

Một vết son còn mới hằn trên vai áo trái của anh.

Miết chặt chiếc áo, cả người cô bắt đầu run lên.

Thật ra tối qua, lúc anh về, cô đã cảm thấy có gì đó không bình thường, trên thân người cao lớn, quen thuộc đó có một mùi hương rất lạ.

Chỉ là lúc anh về cô đã nằm trong phòng anh, thế là, quần áo vứt lung tung, lại thêm có chút men rượu, anh không thể đợi thêm một giây nào nữa.

Lúc đó cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì cả.

Cô cứ đi đi lại lại trong nhà, không dừng lại được, rất nhanh, cô phát hiện, mình đang rất tức giận, rất muốn khóc.

Buổi tiếp khách tối qua là ở trong quán rượu?

Anh mở cửa bước vào nhà, tay bê bữa sáng, vẫy tay với cô, “Em cũng lại đây ăn một chút đi, Tiểu Quất Tử và Phi Phàm đã ăn rồi.”

Cô vò chặt áo anh, xông đến trước mặt anh, hai mắt đỏ hoe, nước mắt như chực trào ra.

Anh ngược mắt lên, nhìn cô, cảm thấy có gì đó không ổn.

Mới sáng sớm mà đã xem phim rồi à?

Cô hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng ngồi xuống trước mặt anh, sau đó, giả vờ như “vô tình” hỏi, “Tối qua, anh ăn ở đâu?”

“Không ăn, chỉ cùng mấy ông sếp đi thẳng vào hội sở tư nhân.” Anh rót sữa đậu nành ra, mỗi người một ly, sau đó bày quẩy và bánh bao ra trước mặt cô.

“Các anh...có phải...” Cô thận trọng hỏi, “Tìm tiếp viên đúng không?”

Anh đang lấy đĩa ra bỗng khựng lại, “Ừ.”

Ừ.

Anh đã thừa nhận!!!

“Anh không gọi tiếp viên như họ chứ?” Cô cố gắng nín kéo tia hy vọng cuối cùng, mắt chớp chớp, khe giọng hỏi.

Nhất định là cô hiểu lầm rồi.

Anh gấp bánh bao, chấm nước tương, rồi bình thản nói, “Có. Ai cũng có nhu cầu, anh không thể cứ giả vờ thanh cao.” Anh cũng có một tiếp viên ngồi cùng.

Cô đứng phắt dậy, đi thẳng ra cửa.

Anh kinh ngạc, “Không ăn sáng à?”

“Rầm” một tiếng, cô không thềm để ý đến anh, đóng mạnh cửa.

Anh ngó ra.

Tính cô rất dịu dàng, rất ít khi nổi nóng như vậy.

Anh đứng dậy đuổi theo, mở cửa, phát hiện cửa nhà bên cạnh đã khóa chặt.

Anh có chìa khóa, mấy năm nay, khi cần anh cũng bắt đầu chủ động mở cửa.

Nhưng, vặn chìa khóa, anh mới phát hiện, cửa đã bị khóa trong.

Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ? Anh vừa nãy còn chưa nói xong mà.

“Thẩm Chức Tâm, em ra đây!”

Anh đập cửa rất lâu, nhưng mặc cho anh gọi thế nào, cũng giống như ném viên đá xuống đại dương.

Dạo này là thời khắc quyết định, anh xem đồng hồ, anh đã hẹn với một nhà quảng cáo rất quan trọng, không kịp rồi.

Anh ra ấn thang máy, nhìn phía trên thùng rác trước cửa có chiếc áo sơ mi trắng rất quen thuộc.

Là của anh.

Chiếc áo này anh vừa mua chưa lâu, chưa cần phải vứt đi.

Anh nhìn thấy vết màu đỏ khả nghi trên áo.

Anh nhặt chiếc áo lên, quả nhiên nhìn thấy một vết son môi.

Bị dính lúc nào thế nhỉ? Anh nhúu mày.

Tối qua, cô tiếp viên được “phân công” ngồi cạnh anh, lúc vừa bắt đầu rất đôn đả, nhiệt tình, sau khi bị anh nói lạnh lùng vài câu, mới an phận ngồi im bên cạnh.

Rõ ràng là Chúc Tâm đã hiểu lầm rồi.

Đợi cô bớt giận, anh sẽ giải thích với cô sau.

Anh không có nhiều thời gian để nghĩ ngợi.

.....

Cả ngày, tinh thần anh bất định, cứ nghĩ mãi không biết phản ứng này của cô là có ý gì?

Chỉ thuần túy là giận dữ, sợ anh ra ngoài trăng gió mang bệnh về nhà cho cô ư? Dù gì, bây giờ mỗi lần quan hệ, vì không muốn dùng cũng không cần thiết phải dùng nên anh chẳng khi nào dùng bao.

Hay là...cô đang ghen?

Anh thừa nhận, trong mối tình này anh quá suy tính thiệt hơn, quá vội vàng thì sợ dọa cô chạy mất, lại càng sợ đến ngay cả không khí gia đình hòa thuận như bây giờ cũng giữ không được.

Đến anh cũng không dám tin, họ đã sống như thế được bốn năm.

Nhưng, anh ít nhất cũng trân trọng cuộc sống hiện tại, cô và Tiểu Quất Tử đều ở bên cạnh anh.

Buổi tối, anh về nhà, phát hiện chỉ có hai đứa con đang ở nhà.

“Mẹ có hẹn rồi.” Phi Phàm nói với anh.

Hẹn?

“Còn nữa...chỉ có cơm của con với Tiểu Quất Tử thôi...” Không nấu phần của cha, suýt chút nữa đến cả bát đũa của anh cũng vứt ra ngoài rồi.

Anh kinh ngạc.

“Hẹn gì vậy?” Anh hỏi Phi Phàm.

“Di Phi Phi nói trong điện thoại là muốn tìm cha cho Tiểu Quất Tử.” Tiểu Quất Tử ngồi một bên xen vào, còn nghi hoặc hỏi, “Nhưng, cha không phải là đang ở đây sao?” Tiểu Quất Tử có cha rồi sao còn tìm cha cho Tiểu Quất Tử làm gì?

Mặt anh biến sắc.

Dạo này, cô rất chăm chỉ đi xem mắt.

Có suy nghĩ khác đối với cuộc sống rồi sao?

“Mẹ giận, cha không có cơm ăn, Tiểu Quất Tử ăn cùng với anh Phi Phàm.” Con gái nhường bát cơm của mình cho cha, mình và anh Phi Phàm ăn chung một bát.

Nhìn sự chu đáo của con gái, anh xoa nhẹ đầu con.

.....

Đợi cô đến mười giờ tối.

Tâm trạng chờ đợi thật chẳng dễ chịu chút nào.

Anh đang chịu sự giày vò.

Giống hệt như hôm cô ăn mặc lộng lẫy tham gia vũ hội.

Điều thuốc chấy trên tay anh, đến ngay cả anh cũng không biết, mình bắt đầu tập hút thuốc từ lúc nào.

Lúc tâm trạng phiền muộn, anh luôn muốn hút vài điếu để giữ bình tĩnh.

Dưới lầu, có tiếng xe dừng lại, một bóng dáng quen thuộc liêu xiêu mở cửa xe.

Thậm chí không đợi được thang máy chậm chạp, anh chạy hai ba bậc phóng xuống lầu.

“Hôm nay rất vui, không mời tôi lên nhà sao?” Người đàn ông đeo kính gọng vàng, mỉm cười hỏi cô.

“Không cần đâu.” Cả hai giọng nói cùng đồng thanh.

Một là của cô, còn giọng còn lại là của anh vừa kịp xuống tới nơi.

Cô quay đầu nhìn anh đột ngột xuất hiện, vì men rượu, mắt cô có chút bắn loạn.

“Sao uống nhiều vậy?” Anh nhíu mày.

Cô nắc lên một cái, thái độ lạnh lùng nhìn anh.

Cô quay người bỏ đi, anh định chạy theo.

Người đàn ông đó vội vàng ngăn anh lại, nhìn thấy anh và cô có gì đó khác thường, bèn rút danh thiếp của mình ra, “Chào anh, tôi làm trong ngành thương mại, là đối tượng xem mắt của cô ấy hôm nay, chúng tôi có ấn tượng rất tốt về nhau, trong tương lai chắc sẽ qua lại với nhau.” Người đàn ông tự giới thiệu mình.

Ấn tượng rất tốt về nhau, trong tương lai chắc sẽ qua lại với nhau.

Câu nói này làm anh rất chối tai.

Người đàn ông nhìn anh đang vận đồ ở nhà, nói đầy ngụ ý, “Xin hỏi anh làm trong ngành nào? Có mối quan hệ gì với cô ấy?”

Thái độ anh vô cùng lạnh lùng, anh cầm lấy danh thiếp của người đàn ông, nhưng lại nói, “Anh có thể về rồi, anh không đủ tiêu chuẩn.”

Người đàn ông kinh ngạc.

Dựa vào cái gì? Chỗ nào không đủ tiêu chuẩn?

“Thứ nhất, tôi đã không lái Audi mười hai năm rồi.” Anh chỉ chiếc Audi màu xanh mà người đàn ông tự cảm thấy rất tự hào đó, rồi nói tiếp, “Thứ hai, con gái tôi không thích có một ông bố đeo kính.”

Lần đầu tiên anh khẳng định, mình rất sợ cô có tình yêu mới, lại càng sợ một người đàn ông nói chuyện hợp với cô, chiều chuộng cô, biết trân trọng cô xuất hiện.

Nói xong, anh bỏ mặc người đàn ông đang ngơ ra vì kinh ngạc, tiếp tục đi về phía cô.

Cô đang ấn thang máy, anh dìu cô.

“Anh tránh ra! Anh tránh ra! Đồ khốn! Đồ khốn! Đi mà dìu cô tiếp viên của anh ấy!” Cô đẩy anh ra nhưng lại khóc.

“Đừng làm ồn nữa.” Anh cười khổ sở.

Bây giờ đang đứng trong thang máy, anh đã đủ khó coi rồi, không muốn để người khác thấy.

Anh cuối cùng cũng biết, Tiểu Quát Tử mỗi lần tức giận mắng anh cha hư là di truyền từ ai.

Mặc kệ cô vùng vẫy, anh bế cô lên đi thẳng vào trong nhà.

Vừa đóng cửa lại, anh thở dài, “Khóc gì chứ?” Anh lấy ngón tay lau nước mắt cho cô.

Chức Tâm trước đây hình như trở lại rồi.

“Bụi bay vào mắt!” Cô tức giận cắn ngón tay anh, cắn một rồi, lại cắn hận cắn vào vai anh, khóc nức nở.

Anh không kêu đau, chỉ chủ động ôm lấy cô.

“Đâu có đụng cô tiếp viên đó, một ngón tay cũng không đụng đến, vết son môi đó không biết sao lại dính trên áo nữa.” Trong tiếng nức nở của cô, anh chủ động giải thích.

Trải qua rất nhiều chuyện, anh đã biết cách kiềm chế bản thân, quan hệ của họ đã đủ mong manh rồi, không thể và cũng không hy vọng xảy ra hiểu lầm.

Chỉ là, vì sao, tâm trạng anh bây giờ không tệ chút nào? Ngược lại, chết thật, anh lại muốn cười.

Không biết đã nghe thấy lời giải thích của anh chưa, cô bắt đầu ngoạm lấy cổ anh, cách cắn này hoàn toàn là do men rượu, như muốn cắn đứt cổ anh vậy.

Cái cách giận dữ, cảm hờn này giống như muốn báo mối thù bốn năm về trước.

“Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ngoan nào!” Anh dỗ dành cô, còn cẩn thận giữ lấy cổ mình.

Hình như bỗng chốc có hai cô con gái.

Thật ra, anh không bận tâm, không bận tâm chút nào.

“Anh nói đi, anh còn muốn “lợi dụng” em bao lâu nữa hả?” Cô khóc tím tím.

Mỗi lần, cô đều bị anh quần cho tay chân rã rời.

Thật ra, lúc tòa phán quyết họ ly hôn, cô đã bắt đầu hối hận rồi.

Cô thật sự rất yêu anh, chưa bao giờ thay đổi, chỉ là thời gian đó, “tình yêu” của cô bị quá nhiều cảm xúc tiêu cực che đậy, khiến cô đau khổ tột cùng, chỉ hy vọng thoát ra thật nhanh.

Nhưng, lúc thật sự thoát ra rồi, lại chẳng hề vui mừng như cô tưởng, con người chỉ đến khi thật sự mất đi thứ quý giá mới tỉnh ngộ ra.

Chỉ là, cô bắt buộc phải có trách nhiệm với hành động của mình.

Sự hối hận này, kể từ sau khi Hạ Hà kể cho cô nghe những chuyện trong quá khứ, càng lúc càng mãnh liệt.

“Anh lên giường với em toàn là những lúc anh uống say, nhưng em chưa từng một lần say.”

Đều là do cô tự nguyện.

Cô thậm chí rất nhiều lần lo lắng, đàn ông bị “nhịn” quá lâu, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

“Không được, anh phải bồi thường cho em!” Cô đẩy anh ra ghế, ngồi trên người anh.

Anh kinh ngạc đến ngớ ra.

Không chỉ vì ý nghĩ trong lời nói của cô mà còn vì hành động bạo dạn của cô.

“Đồ chết tiệt, tìm tiếp viên hả, đúng là chỉ thích lên giường với mấy ả dơ bẩn đó thôi!” Cô ngồi trên hông anh, đánh anh.

“Anh không làm vậy mà!” Anh tức giận.

Thật ra, anh tức cơ thể mình hơn, cô ngồi kiểu này trên người anh, anh không có phản ứng mới là lạ.

Phía đáy quần anh đã cộm lên từ lâu, đầy sức tấn công.

Cô vẫn vừa khóc vừa la hét, rõ ràng là chẳng nghe lời giải thích của anh.

“Em không muốn làm bạn tình của anh nữa, không muốn tự làm khổ mình nữa!” Cô khóc rất thương tâm.

Vết son môi buổi sáng giáng cho cô một đòn rất mạnh, làm bùng phát tất cả mọi bất an, lo sợ vốn giấu kín trong lòng cô.

“Chúng ta sao lại là bạn tình?” Đối với danh từ mới này, anh ôm trán, dở khóc dở cười.

Họ đâu có đánh một đồn đổi một đồn đâu.

Đề nghị làm bạn tình thật ra chỉ là vì anh muốn giữ cô lại bên mình, để mình yên tâm mà thôi.

Lời dịu dàng dỗ dành còn chưa kịp nói ra thì anh đã hoảng hốt hết lớn, “Đừng cắn...không được cắn!”

Rằng cô cách một lần vãi, cắn phập vào chỗ đang gồ lên của anh.

.....

Sáng sớm, cô tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ.

Cô mơ màng nhìn xung quanh.

Sao cô lại ở...

Trời ạ! Trí nhớ dần dần hồi phục, cô xấu hổ đến đỏ mặt.

Chết rồi, chết rồi, cô không còn mặt mũi nào nữa.

Nếu cô nhớ không lầm, tối qua cô hình như...

Đã cho anh một đêm khó quên.

Căn phòng mở ra.

“Tỉnh rồi à? Ăn cháo đi.” Anh nói với cô.

Cô vội vàng úp mặt mình vào gối, không dám ngẩng lên.

Không muốn sống nữa! Sau này cô không dám uống rượu nữa! Quả nhiên phụ nữ khi uống say rất đáng sợ, không phải vô duyên vô cớ mà người ta viết ra kịch bản bộ phim “Cô bạn gái dã man”.

“Vẫn còn giận à?” Anh hiểu lầm, thở dài, giải thích lần thứ n, “Anh và cô gái đó thật sự không xảy ra chuyện gì hết, anh chỉ là trả tiền để cô ta ngồi bên cạnh anh một buổi tối, mọi người cùng uống rượu mà thôi.”

Cô không ừ hử cũng không ngẩng đầu lên.

“Em không thích, sau này anh không để xảy ra chuyện này nữa, được chưa?” Anh hứa sẽ không gọi tiếp viên đến hầu rượu nữa.

Bối rối, cô cuối cùng cũng thận trọng lên tiếng hỏi, “Đứt...chưa...?” Tối qua, hình như cô cắn rất mạnh.

Hồi lâu sau, anh mới hiểu ra.

“Chưa đứt, nhưng tuần này không dám lên giường với em nữa, bị ám ảnh.” Đáy mắt anh hiện lên nụ cười, trêu chọc cô.

Lúc đó, anh còn suýt nữa tưởng rằng, cô “mở mang đầu óc” rồi, chuẩn bị chủ động...

Nhưng người không đủ “công phu” không thể miễn cưỡng được.

Chỉ là, lần sau, nếu cô còn ghen nữa, không bẻ hết răng cô trước thì anh nhất quyết không cho cô uống rượu, thật khiếp đảm.

Hình như, rất lâu rất lâu rồi, không có cảm giác hạnh phúc như thế.

“Ăn sáng đi.” Anh dặt tay cô.

Cô rụt rè để mặc anh dặt đi.

Mười ngón tay đan nhau.

Lúc đứng lên, cô mới phát hiện mình mặc áo thun nam, hình thù kỳ quái.

Tối qua, anh tắm rồi thay quần áo cho cô.

Cô cúi xuống nhìn chiếc áo thun mình đang mặc, rất quen mà cũng rất lạ.

“Chức Tâm, hôm nào cả nhà bốn người chúng ta đi mua áo đi, em muốn anh mặc gì cũng được.” Anh thần nhiên.

Anh thừa nhận, anh cố ý tìm chiếc áo nhét dưới đáy thùng quần áo từ rất lâu, lấy ra mặc cho cô.

Miệng cô hơi há ra.

Quá bất ngờ, cô hết hồn còn nhiều hơn cảm động.

Cái áo này ở đâu ra vậy?

Cô đang định nói anh thì bị thu hút bởi mùi cháo gà trên bàn ăn. Bát cháo đó, có màu vàng vàng, ngửi có mùi rất lạ, còn sắc mặt anh cũng rất kỳ lạ.

Cô ngồi xuống, thần thờ ăn một muỗng.

Rất mặn, rất khét, rất tẻ.

Nhưng lại là mùi vị cảm động nhất, hạnh phúc nhất trong trí nhớ của cô.

Cô rơi nước mắt.

“Khóc cái gì?” Anh cố ép mình bình tĩnh, nhưng lại bị tiếng khóc của cô làm cho lóng ngóng cả tay chân.

Cô khóc là vì cô cuối cùng cũng đã được ăn lại mùi vị cháo kỳ cục này.

Cô quệt nước mắt, “Bụi bay vào mắt.” rồi cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Anh phì cười.

“Chức Tâm, anh định bán căn nhà này đi.” Đột nhiên anh lên tiếng.

Tay cầm muỗng của cô khựng lại.

“Trường học của Phi Phàm ở rất xa, Tiểu Quất Tử hai năm nữa cũng phải đi học rồi, ở đây thật bất tiện.”

Bán nhà ư?

Sau khi nghe tin này, cô sửng sốt đến mức chưa định thần lại được.

Cô thừa nhận, cô rất sợ bị bỏ rơi.

“Anh đã xem được một khu nhà gần trường, vốn định mua hai căn liền kề nhau...” Chỉ là bây giờ, anh muốn thay đổi kế hoạch, “Chức Tâm, em từng nói, hy vọng chúng ta sẽ làm hàng xóm của nhau đến già, thế thì, chi bằng...chúng ta dọn đến gần hơn một chút...”

Cô ngược mắt lên, nhìn anh.

“Anh dọn đến chỗ em, hay em dọn đến chỗ anh?” Anh ấn mạnh tay cô.

Nếu không có chuyện cô uống say tối qua, những lời này, anh không dám nói ra dễ dàng như vậy.

Rất lâu sau.

“Anh...đang cầu hôn...hay là yêu cầu sống chung?” Cô thận trọng hỏi.

“Em cảm thấy cách nào làm em vui, dễ chấp nhận hơn thì chính là cách mà anh đề nghị.”

Anh sao cũng được.

Cô hậm hực, cúi đầu, tiếp tục ăn cháo.

Nói gì mà hệt như không nói vậy.

“Kết hôn lại hay sống chung?” Đến lượt anh thấp thỏm.

Anh rất hy vọng là về trước.

Cô không ừ hử gì, tiếp tục ăn cháo.

“Hay là, em muốn yêu nhau trước?” Anh nhúu mày.

Anh ghét lời đề nghị này.

Cuối cùng cô lấy hết can đảm nói, “Hay là anh nấu cháo cho ngon trước đi.” Khó ăn muốn chết, may mà vẫn chưa đầu độc Tiểu Quất Tử.

Câu nói của cô làm anh dờ ra không nói được gì.

“Nó không khét, không mặn, không kỳ quái...” Cô cúi đầu, vừa nhìn chiếc áo có in hình chú vịt nhỏ đang mặc, vừa ăn cháo, môi mím cười, “Đợi khi nào nó hết khét, hết mặn hết kỳ quái, cái gì em cũng đồng ý với anh.”

Ăn một muỗng nữa, hình như cháo khét đã biến thành ngọt ngào rồi.

Mặt anh biến sắc.

Vì yêu cầu của cô quá khó! Với tay nghề của anh, anh nghi ngờ cả đời cũng không hy vọng gì phục hôn.

77. Chương 78: Khắp Nơi Là Bí Mật

Chức Tâm:

Hạnh phúc là gì? Còn nuối tiếc là gì?

Hạnh phúc là vì chị mỉm cười mà mỉm cười, nuối tiếc là nụ cười của chị chưa từng dành cho tôi.

Hy vọng, chị sau này, chỉ có hạnh phúc, không có nuối tiếc.

—Cô Trúc.

.....

Chuyện cậu gửi thư cho cô bao năm dưới tên Cô Trúc là một bí mật. Cậu kéo ngăn kéo tủ, trong đó đầy ắp những bức thư mãi mãi không được gửi đi, đặt vào đó bức thư cuối cùng.

Rồi khóa ngăn kéo lại.

Để bụi thời gian chôn vùi những nỗi niềm đó.

Máy tính phát ra tiếng kêu khê, nhắc cậu có tin nhắn.

Cậu mở ra.

Thi cuối kỳ, Ngữ văn 99 điểm, các môn khác đều 100 điểm.

Cậu khê cười, cậu dĩ nhiên biết là ai.

Thành tích rất tốt, gửi đến là để đòi phần thưởng chứ gì?

Cậu trả lời chưa đến một giây, rồi lập tức nhận được tin nhắn lại.

Cha nói phải cố gắng hơn nữa.

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, nhưng cậu có thể nhận ra, đứa bé này dưới sự yêu cầu nghiêm khắc của cha nuôi, áp lực rất lớn.

Cậu thở dài.

Có thời gian, chú sẽ dẫn cháu đi chơi.

Cậu xót xa.

Được được được được được được.

Thư hồi âm là một tràng chữ “được” khiến cậu trở mắt.

Không cần hỏi, vị trí ngồi trước máy tính của đối phương chắc chắn đã đổi người.

Quả nhiên.

Có người muốn nói chuyện với chú.

Máy tính bên kia, cố sức lắm mới giành lại được chủ quyền, tiếp tục gõ chữ, nhưng chỉ là làm “nô bộc” truyền tin.

Cậu phì cười, con bé này.

Để ca khúc ngày mai phải giao sang một bên, cậu nhận lệnh lên mạng mở webcam.

“Bố Cảnh Bố Cảnh Bố Cảnh!” Màn hình bên đối phương vẫn đang điều chỉnh nhưng trong tai nghe đã vang lên một tràng réo gọi không ngừng.

“Bố nuôi bố nuôi bố nuôi!” Con hoàng anh nhỏ hét líu lo.

“Nghe rồi nghe rồi!” Miệng cậu cười toe toét.

Thật khó tin, một người đàn ông nghiêm túc như thế lại sinh ra một đứa con gái hoạt bát đến vậy.

Khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Quất Tử hiện lên màn hình, to đến mức khiến người ta giật mình, chỉ thấy nó đứng lên ghế vì không đủ chiều cao, cả người nhào đến trước màn hình.

“Cẩn thận!” Phi Phàm đứng đằng sau nơm nớp lo sợ ôm lấy hai chân nó, nguyên cái mông nhỏ của Tiểu Quất Tử dán lên mặt anh nó.

“Bố Cảnh, bố định đưa Hứa Tiểu Quất Tử đi đâu chơi?” Tiểu Quất Tử mắt sáng rỡ, vội vàng hỏi.

Hứa Tiểu Quất Tử? Cái tên vừa kỳ cục vừa khó gọi...

“Hứa Tiểu Quất Tử thế con muốn đi đâu?” Anh cũng nhại theo giọng nó, hỏi.

“Hứa Tiểu Quất Tử muốn đi công viên đại dương xem tàu hải tặc, Hứa Tiểu Quất Tử không thích đi viện bảo tàng, không thích đi thủy cung, cũng không thích đi sở thú đâu!” Mới tí tuổi đầu mà yêu cầu sao nhiều thế.

Tàu hải tặc...

Trán Cảnh rịn mồ hôi.

Tuy cậu đã rút vào hậu trường, thời kỳ huy hoàng nhất đã qua nhường chỗ cho những tháng ngày bình lặng, bây giờ tuy không đến nỗi đi đến đâu gây chuyện đến đó, nhưng ngồi tàu hải tặc có phải là quá xuống cấp không?

“Hứa Tiểu Quất Tử, con nghe bố nói, tàu hải tặc thích hợp để cha con dẫn đi hơn.”

Sáu năm cũng đủ để cậu học được cái gì gọi là “tâm kế”.

Lúc hai mươi hai tuổi, cậu chỉ biết ngờ nghệch, không biết làm gì để thích một người, còn cậu hai mươi tám tuổi đã biết thế nào là “trả thù” đúng lúc.

Quả nhiên, lăn lộn trong giới giải trí nhiều rồi, sẽ học được rất nhiều tính xấu.

Tiểu Quất Tử tỏ ra rất khó xử.

Thật kỳ lạ, không giống nó ngày thường chút nào.

Trước màn hình, Tiểu Quất Tử chu môi.

“Hứa Tiểu Quất Tử, con nghĩ xem, lúc sợ hãi nhất có người cha yêu thương của con ôm vào lòng, hạnh phúc biết mấy.” Cậu “xấu bụng” lừa trẻ con.

“Bố Cảnh, nói cho bố nghe một bí mật nhé!” Tiểu Quất Tử ịn mặt vào màn hình, bộ dạng bí hiểm.

Cậu rửa tai lắng nghe.

“Lần trước cha dẫn Hứa Tiểu Quất Tử đi công viên đại dương, lúc từ tàu hải tặc xuống, cha liền ‘ọe’...” Tiểu Quất Tử làm động tác nôn ọe, còn chê bai lấy tay quạt mũi, “Dơ lắm luôn! Còn nữa, cha thật yếu ớt, hai chân còn run lấy bấy nữa kia!” Tiểu Quất Tử thật thà, đem kể “chuyện nhà” tuyệt đối bí mật cho bố Cảnh nghe.

Cảnh suýt sặc.

Tiểu Quất Tử còn nói như đúng rồi, “Ba nói ba già rồi, tim không còn tốt nữa, không thích tàu hải tặc. Lần sau nếu Hứa Tiểu Quất Tử muốn đi thì tìm bố Cảnh dẫn đi!”

Cái lão này, cái lão này, cái lão này...

Đều thật!

Bị đâm sau lưng, Cảnh không nói được lời nào.

“Cha nói, máu của bố Cảnh chảy trong cơ thể con, con cũng là con gái của bố Cảnh, cho nên phải đối xử tốt với bố Cảnh!” Miệng Tiểu Quất Tử ngọt như đường phèn.

Tiểu Quất Tử nói rất ngọt ngào, nhưng Cảnh không phải tay “khờ khạo”.

Cậu cho rằng cái lão ấy nói như vậy không phải vì cảm kích cậu năm đó đã hiến máu trong bệnh viện, và vì để Chúc Tâm và Tiểu Quất Tử có một cuộc sống hoàn hảo, cậu đã nói rõ với anh sự “trong sạch” của mình với Chúc Tâm.

Mấy năm nay, sợ dĩ để cậu liên lạc thường xuyên với Tiểu Quất Tử là do lão đó nhất định đang dòm ngó đến nhóm máu hiếm của cậu.

Trong nhà một lớn một nhỏ đều mang nhóm máu RH-, đủ để lão ấy lo lắng đến chết rồi.

“Được, Chủ Nhật này bố sẽ dẫn con đi nhé.” Cậu gật đầu đồng ý.

Chẳng còn cách nào khác, ai bảo cậu đã “yêu” phải cô bé Tiểu Quất Tử này làm gì, bị đâm sau lưng, bị trúng kế cũng đành phải chịu thôi.

“Tiểu Quất Tử, không được trèo cao như thế!” Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai.

Tim cậu đập nhanh.

Quả nhiên, gương mặt thanh tú của cô xuất hiện trên màn hình.

Cô đã ẵm con gái xuống, Phi Phàm thở phào.

“Con không phải là Tiểu Quất Tử, con là Hứa Tiểu Quất Tử!” Tiểu Quất Tử giậm chân thành thịnh, “Mẹ đáng ghét, lại quên người ta cùng họ Hứa với anh rồi!”

Chúc Tâm cười nhẹ, không nói gì.

“Chủ Nhật tôi dẫn Tiểu Quất Tử và Phi Phàm đi công viên đại dương, chị đi không?” Cậu chủ động hỏi cô.

Để cậu một mình trông hai đứa trẻ có chút vất vả, tuy là lúc cần thiết, Phi Phàm thường tỏ ra là một người anh rất đĩnh đạc.

Cô nhướn môi định gật đầu đồng ý, cô và Cảnh đã gần một năm chưa gặp nhau rồi.

Nhưng Tiểu Quất Tử lại vô cùng hốt hoảng huơ tay, “Không được, mẹ không được đi!”

“Vì sao?” Cô và Cảnh cùng hỏi.

Không hoan nghênh mẹ sao?

“Không được đâu, mẹ không được đi, không thể đi.” Tiểu Quất Tử vẫn rất kiên trì, bộ dạng như sắp khóc.

Phi Phàm hiểu rất rõ.

“Được được được, mẹ không đi nữa. Nhưng con có thể nói ẹ biết vì sao mẹ không được đi không?” Cô dụ khị con gái.

Nghe mẹ hứa, Tiểu Quất Tử thở phào, nhưng lại nhanh nhẩu nói ra bí mật không thể tiết lộ, “Cha nói, Hứa Tiểu Quất Tử và ba Cảnh ra ngoài không được dẫn mẹ theo, dẫn mẹ theo thì không được ra ngoài.”

Cái này, cái này, cái này...

Anh có quá khoa trương không vậy?

Cô vừa nghĩ như vậy thì Cảnh đã phì cười.

Nhưng Phi Phàm lại nói, “Cha chỉ nói, ban ngày mẹ đi làm rất vất vả, cuối tuần đừng kéo mẹ ra ngoài chạy lung tung, để mẹ nghỉ ngơi.”

Rốt cuộc là phiên bản nào mới là chính xác đây?

Dù gì, bất luận thế nào, cô cũng không được cùng con gái ra ngoài.

“Đúng rồi, Ngạn Thâm muốn lập một trung tâm cứu trợ nhóm máu hiếm RH-, cậu có tham gia không?” Cô hỏi cậu, vì dù gì Cảnh cũng là người của công chúng, với địa vị của cậu trong làng nhạc hiện nay, nếu có cậu tham gia, trung tâm cứu trợ nhóm máu hiếm sẽ càng được nhiều người biết đến.

“Được chứ.” Không nghĩ ngợi nhiều, cậu đồng ý luôn.

“Thế thì tốt quá rồi, nếu tôi nói với anh ấy mình cũng tham gia, chắc anh ấy sẽ không thể bỏ ngang giữa chừng nữa.” Chúc Tâm rất vui.

“Vì sao anh ấy lại bỏ ngang giữa chừng?” Cảnh nghi hoặc hỏi.

Nhìn thế nào anh cũng không phải là người làm việc không đến nơi đến chốn, đặc biệt là thành lập cái trung tâm cứu trợ mà anh “ấp ủ” đã lâu.

Chức Tâm có chút ngại ngùng, ấp úng, “Vì anh ấy trước đây không hề biết, tôi cũng khẳng khái đòi tham gia...”

Cho nên...

Cảnh lập tức hiểu ngay.

“Tôi đã nói lý lẽ với anh ấy, muốn người khác bỏ ra, thì mình phải bỏ ra trước.” Cô cười hiền, “Tuy về mặt tình cảm, anh ấy có thể nhất thời không chấp nhận nổi, nhưng tôi sẽ từ từ khuyên giải anh ấy.”

“Tôi ủng hộ chị.” Cảnh gật đầu.

Chức Tâm nói rất đúng.

Trò chuyện với cô vài câu, Cảnh thoát ra, đặt tai nghe xuống.

Sau khi suy nghĩ vài phút, cậu lấy di động ra, gọi ột số điện thoại, đối phương nghe máy, cậu giới thiệu ngắn gọn về trung tâm cứu trợ nhóm máu hiếm, nói với đối phương rất có ý nghĩa, hy vọng đối phương có thể tham gia.

Nhưng, quả nhiên, đối phương nghe xong, rất sợ hãi, “Cảnh, anh đừng ép em có được không? Em thật sự rất sợ, em không muốn người khác rút máu em!” Cô từ chối thẳng thừng.

“Thiên Tinh...” Cảnh thở dài, vì sao cô không học được một phần mười lòng nhân hậu của Chức Tâm nhỉ?

Nhưng cậu còn chưa kịp nói gì nhiều thì đối phương đã tỏ ra rất sợ hãi, “Cảnh, em phải giải thích với Đại Lực thế nào về mối quan hệ của chúng ta đây, anh ấy không tin, anh trong thời gian này đừng tìm em nữa nhé.” Trong điện thoại có tiếng mở cửa, cô vội vàng cúp máy.

Lại thế nữa rồi.

Cậu để điện thoại sang một bên, ngồi vào ghế bên cây đàn piano, một giai điệu dạt dào tình cảm vang lên qua các ngón tay điêu luyện của cậu.

“Tuyệt quá.” Phía cửa vọng lại tiếng vỗ tay.

Giai điệu với tiết tấu dìu dặt nhưng khơi gợi cảm xúc bỗng ngừng bật.

“Sao em lại đến đây?” Cậu nhú mày.

Lâm Thư Lâm nghịch ngợm tiến lại gần, đứng tựa một bên chiếc piano của cậu, “Em đã nói sẽ theo đuổi anh mà, dĩ nhiên một ngày phải đến báo cáo ba lần chứ.”

Cậu thở dài.

Anh hết cách với cô bé này, giống như hết cách với Tiểu Quất Tử vậy.

“Tôi chưa viết phần nhạc xong, viết xong tôi sẽ thông báo với các vị.” Cậu cố ý vạch ranh giới.

Lâm Thư Lâm tuổi còn rất nhỏ nhưng là một thiên tài, là người viết lời rất nổi tiếng.

Cậu cũng đang cố gắng từ một ca sĩ thần tượng trở thành một nhà soạn nhạc.

Bốn năm nay, họ hợp tác rất ăn ý với nhau, ca khúc nào ra đời là nổi tiếng.

“Giai điệu lúc này rất tuyệt, sao anh không giới thiệu?” Lâm Thư Lâm vờ như vô tình hỏi.

Cậu im lặng một lúc, nhưng vẫn chọn nói cho người cộng tác biết, “Giai điệu này, tôi muốn giữ lại ột người, giọng cô ấy rất tuyệt, nếu một ngày nào đó cô ấy lại muốn quay lại con đường này, thì sẽ có một con đường thẳng tắp đón chờ cô ấy.”

“Người đó là ai?” Lâm Thư Lâm chớp đôi mắt ngây thơ hỏi cậu.

Cậu im lặng.

“Là cô gái Nhan Hiểu Tinh bị dính scandal chung với anh ngày trước?” Cô đoán mò.

“Tôi và cô ấy không có gì, người ngoài hiểu lầm thôi.” Cậu bình thản.

“Em biết hai người không có gì mà!” Nhưng, câu trả lời của cô khiến cậu kinh ngạc, “Thai long phụng thôi mà, ngoài cái này ra, anh với cô ấy còn có thể có gì nữa!” Cô cũng không thích Nhan Hiểu Tinh, cô gái đó quá ích kỷ, quá giả tạo.

Bí mật động trời như thế lại bị cô nói ra dễ dàng như thế sao.

Cậu ngỡ ngàng.

“Em còn biết, anh là em trai, cô ta là chị gái, nhưng cô ta từ nhỏ đã không chịu nhận anh, sợ nói ra là chị em sinh đôi sẽ ảnh hưởng đến việc nhận nuôi.”

Cậu ngỡ ngàng, “Sao em biết?”

“Vì em thích anh mà, em dĩ nhiên sẽ để tâm quan sát tỉ mỉ rất nhiều chuyện, đi tìm hiểu rất nhiều chuyện!” Cô cười hi hi, giống như đang nói đùa, “Vì anh là trẻ mồ côi, cho nên em biết anh khao khát hơi ấm của gia đình, em sẵn lòng sinh cho anh thật nhiều con. Hai không đủ thì sinh ba, ba không đủ thì sinh bốn, dù anh muốn một đội bóng, em cũng sinh cho anh.”

Là cái gì với cái gì thế này?!

“Đừng lộn xộn nữa.” Cậu không để tâm đến cô nữa.

“Vì sao anh luôn cảm thấy em lộn xộn nhỉ? Là vì tuổi em còn nhỏ ư? Nếu lúc em ba hai, anh ba tám thì có phải anh sẽ chịu tin là em không lộn xộn không? Anh không cho em cơ hội chứng minh, thì sao biết em không thật lòng?” Cô gái hỏi anh.

Cuộc sống luôn tuần hoàn.

Lúc hai mươi hai tuổi, cậu yêu một người phụ nữ hai mươi tám tuổi, lúc cậu hai mươi tám tuổi lại có một cô gái hai mươi hai tuổi yêu cậu.

Không ai biết, số phận sẽ đưa ra câu trả lời thế nào, chỉ có thời gian mới chứng minh được.

78. Chương 79: Mộng Giàu Sang Nhan Hiểu Tinh Ngoại Truyện

“Cô Nhan, rất xin lỗi, qua kiểm tra, cái thai trong bụng cô đã chết lưu rồi.” Bác sĩ bước ra, nói kết quả kiểm tra với cô bằng giọng rất tiếc.

Sao lại có thể như thế? Sao có thể?

Nhan Hiểu Tinh run rẩy.

Cô cần một đứa con trai, cần một đứa con trai để củng cố địa vị của mình, nhưng, vì sao lại ra thế này?

Vương Đại Lực vốn đã gần sáu mươi rồi, không có con trai nối dõi, là cô có ý đồ, mới vô tình hữu ý nói đổ vào, bỏ ra bao nhiêu công sức, Vương Đại Lực cuối cùng cũng động lòng.

Nhưng, vì sao bây giờ lại ra thế này?

“Bác sĩ, vì sao tôi hai lần đều như thế?” Vì bị giáng một cú quá mạnh, cô không đủ bình tĩnh để giả vờ hiền thực nữa, giọng nói bắt đầu khó nghe, như thể gặp chuyện bực mình, không phải do lỗi của cô mà là do tay nghề của bác sĩ có vấn đề.

Thực ra cô cũng đã đổi mấy bác sĩ rồi.

“Cô Nhan, tôi hỏi cô một lần nữa, trước đây cô có thật chưa từng sinh con hay làm phẫu thuật bỏ thai không?” Bác sĩ thận trọng hỏi.

“Không có!” Cô một mực phủ nhận.

Cô không thể nói cho bác sĩ biết, cô đã từng làm phẫu thuật vá màn trinh.

Đêm đầu tiên với Vương Đại Lực, cô giả vờ vô cùng đau đớn, chính vì vậy, Vương Đại Lực đã từng ngủ với bao nhiêu loại phụ nữ, mới giữ cô ở lại, mới đầu tư làm phim cho cô.

Đã chọn con đường này, cô bắt buộc phải học thông minh một chút.

Vương Đại Lực tuy không còn trẻ và đẹp trai như Hứa Ngạn Thâm, nhưng lại được hơn anh ở chỗ dễ “chung sống”, tuy về mặt tình dục, ông ta có hơi...

“Cô Nhan, nhóm máu của cô khá đặc biệt, nếu cô đã từng có tiền sử sinh con hay phá thai, thì máu của thai nhi sẽ hòa vào máu mẹ, kháng thể trong máu thai nhi kích thích máu của mẹ, dẫn đến việc một lượng lớn kháng thể rời khỏi bào thai hòa vào cơ thể mẹ, từ đó sẽ phá vỡ hồng cầu của thai nhi thứ hai, khiến cho những lần mang thai tiếp theo, thai nhi sẽ bị tán huyết với mẹ.”

Mặt cô biến sắc.

Cô còn nhớ, Thẩm Chúc Tâm cũng gặp phải tình trạng này, lúc đó, cô còn cố ý lặp đi lặp lại mấy chữ không sinh được con để kích động đối phương.

“Bác sĩ, nghe nói bệnh này không phải lúc sinh con chỉ cần tiêm kháng nguyên anti-D vào là có thể ngăn ngừa sao?” Tuy miệng phủ nhận mình từng sinh con nhưng cô lại từ từ thăm dò.

Cô đã rất cẩn thận rất cẩn thận rồi mà.

Bác sĩ nghiêm túc nói, “Cô Nhan, y học chẳng có kháng nguyên nào là có hiệu quả trăm phần trăm hết, nó chỉ làm giảm vài phần trăm thôi, nhưng rất rõ ràng, cô dị ứng rất mạnh với kháng nguyên D.”

Có nghĩa là cô rất xui xẻo đúng không?

Mắt Nhan Hiểu Tinh đỏ hoe.

.....

Dù có khóc cũng vô hiệu, Nhan Hiểu Tinh đành chấp nhận bỏ thai.

Gương mặt trắng bệch, cô suy nhược trở về căn hộ cao cấp của mình ở trung tâm thành phố.

Cô lười nhác nằm trên sofa, chuyển tới chuyển lui giữa các kênh trên tivi.

Cô tự nhận mình là cô gái rất thông minh, ban đầu Hứa Ngạn Thâm sắp xếp cho cô bước chân vào làng giải trí, nhưng tuổi thanh xuân của người con gái được mấy năm? Cho nên khi Vương Đại Lực có lời mời cô, suy đi nghĩ lại, cô đã đồng ý.

Đây là cơ hội, nếu may mắn thì có thể bám vào kẻ có tiền, còn nếu “không may” cũng có phim mới để diễn.

Huống hồ gì, tuổi tác Vương Đại Lực không còn ít nữa, cô hy vọng mình có thể gặp được vận may như Thẩm Chúc Tâm, bỗng chốc trở thành triệu phú, cả đời ăn sung mặc sướng.

Cuộc giao dịch này, tính thế nào cô cũng thấy lời.

Nhưng cô không ngờ lại vấp phải chướng ngại này.

Cô chuyển sang kênh tin tức, đài đang đưa tin, Hạ thị vốn lớn thế mạnh, có ác ý muốn mua lại Tạp chí Thành Đô trong vòng một năm, chẳng ngờ chưa nhận được lợi lộc gì, ngược lại còn bị đối phương ột đòn hồi mã thương, nuốt phải một tảng đá lớn.

Người đang nắm quyền sở hữu Tạp chí Thành Đô là Hứa Ngạn Thâm, nghe nói anh có một trai một gái, Hứa Ngạn Thâm còn công khai tuyên bố, con trai nuôi sẽ là người thừa kế anh trong tương lai.

Giới truyền thông không biết bao lần muốn phỏng vấn nhưng anh đều khước từ.

Nghe bản tin đưa tin về nhân vật thần kỳ này, lửa giận trong lòng cô lại bốc lên.

“Đồ điên!” Cô ném điều khiển vào màn hình tivi.

Người khác không nhận ra anh, cô còn không nhận ra anh sao? Hứa Ngạn Thâm là một kẻ cố chấp điên khùng, chính là một thằng điên!

Cảnh còn mời cô tham gia vào kho máu trong dân do gã đó lập ra nữa chứ, cô điên à? Cô chưa điên! Chuyện không có lợi, sao cô lại phải tham gia chứ?!

Cô có gì không tốt nào? Cô có gì không bằng Thẩm Chúc Tâm nào?

Vừa nghĩ đến hôm trèo lên giường anh, suýt chút nữa bị anh hại chết, cô đã rầu rĩ.

Cô thật sự đã từng yêu anh đến mê muội!

“Mắng ai là đồ điên đấy?” Ngoài cửa có tiếng nói sang sảng vọng vào.

Là Đại Lực? Ông ta một thời gian rồi không thấy ghé qua.

Cô nở nụ cười tươi xinh, chạy ra đón.

“Vừa có người nói chuyện sao? Em sao có thể mắng ai được chứ?” Cô giương đôi mắt vô tội.

Vương Đại Lực thô lỗ bẹo má cô, “Cũng đúng, cục cưng bé nhỏ của anh sao nào biết mắng người?!”

Ông bước vào phòng, nhìn tivi đang đưa tin về Hứa Ngạn Thâm, mặt sa sầm xuống.

“Mẹ, cái thằng điên này.” Lâm bầm chửi rửa, ông tắt tivi cái rụp.

Chính vì tên điên này, mà đứa con gái bảo bối của ông bị nhốt trong tù đến bây giờ vẫn chưa được thả ra.

May mà, bây giờ ông có “con trai” rồi.

Ông quay người lại, hỏi theo thói quen, “Cục cưng, con trai anh dạo này vẫn khỏe chứ?”

Dù Nhan Hiểu Tinh lần đầu tiên với ông giả vờ còn là trinh nữ, cũng rất non nớt trong chuyện chăn gối, nhưng, scandal truyền ra khiến ông không vui, trước đó để đảm bảo mình không nuôi con giùm người khác, ông đã tìm bác sĩ xét nghiệm ADN đứa con trong bụng Nhan Hiểu Tinh, tiện thể chứng thực luôn là một đứa con trai.

Sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch, nhưng vẫn cười tươi, “Vẫn khỏe, con trai rất khỏe!” Sau ba tháng, cô sẽ nghĩ cách tìm một đứa bé trai để thế chỗ.

“Đại Lực, lần trước anh nói anh tặng em một công ty, lúc nào thì làm thủ tục sang tên cho em thế?” Cô ngả vào lòng ông, nũng nịu hỏi.

“Đợi con trai sinh ra rồi hẵng nói.” Ông ta qua quýt.

Cái thai thứ nhất cô đã kèo nèo chịu không nổi, đành lấy cô về, để cô được gả vào nhà giàu sang.

Chỉ là không ngờ lại ra một mớ hỗn độn thế này.

Lại thế rồi? Nụ cười trên môi Nhan Hiểu Tinh khựng lại, nhưng không dám xì mặt xuống.

Tay ông ta bắt đầu vằn vò ngực cô, rất mạnh, rất thô bạo.

Cô vội vàng đưa tay ngăn đôi môi dày tham lam của ông ta lại, kéo bàn tay định kéo phéc mớ tuya quần cô ra, thẹn thùng nói, “Đại Lực, bây giờ vẫn chưa được, ba tháng đầu thai kỳ rất nguy hiểm, phải nghỉ đến con trai chứ.”

Ông ta cảm thấy mất hứng, “Mẹ kiếp, phiền thật, lúc chưa mang bầu muốn chơi em cũng được, bây giờ cái này không được cái kia không được! Thôi đi thôi đi, anh ra ngoài kiếm con đàn bà khác chơi!” Chịu lấy cô, một phần là vì cô rất biết “phối hợp”, rất biết “chịu khổ” trên giường.

Ông ta tức giận phẩy tay đi lên lầu, không để ý đến cô gái vì câu nói của mình mà mặt trở nên trắng bệch.

Nhan Hiểu Tinh hít thở thật sâu, dùng sức hít thở thật sâu.

Đây không phải là lần đầu tiên, Vương Đại Lực thậm chí còn dẫn gái về nhà, làm loạn trước mặt cô.

Cô phải nhịn nhục, cô không cần thứ danh dự không đáng giá một xu đó, cô chỉ cần củng cố địa vị. Dù sao chỉ cần chịu đựng, đợi đến khi ông ta già chết, cô sẽ có tiền.

Nói thế nào, cô bây giờ cũng là quý phu nhân của nhà quyền quý, tất nhiên là phải có phong thái hơn người khác rồi.

Đột nhiên, Vương Đại Lực xồng xộc đi xuống lầu, lúc cô định nở nụ cười dịu dàng, thì một cái bạt tai ập đến.

“Á!”

Cô ngã xuống đất.

“Mẹ, thì ra thai sảy rồi mà còn định lừa lão tử hả!” Vương Đại Lực cầm kết quả chẩn đoán mà cô giấu dưới gối, một cái tát nữa lại giáng xuống.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Cô ôm đầu, cầu xin.

Nhưng ông ta tay đầm chân đá, “Loại gà mái không biết đẻ trứng như mày, lại còn dám lừa lão tử hả!”

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!” Cô ôm lấy chân ông ta, cầu xin.

Lần trước sỡ dĩ có scandal với Cảnh cũng là vì cô bị Vương Đại Lực đánh trọng thương, Cảnh vội vàng đưa cô vào bệnh viện.

Nhưng, gã đàn ông trong lúc giận dữ vẫn không ngừng tay, đánh đến nổi mặt cô đã sưng hết lên.

Thấy sắp đoạt mạng người, một lúc sau, ông ta mới dừng tay.

“Mẹ kiếp, đồ tiện nhân! Không để được sao không nói sớm để lão tử còn tìm con khác để!” Ông ta đẩy cô ra, tức giận sập cửa bỏ đi.

Cô nằm trên sàn nhà, nước mắt không ngừng rơi.

Không sao, đợi Đại Lực nguôi giận, cô còn có trăm phương ngàn kế dỗ dành ông ta, ông ta sẽ gọi cô là cục cưng trở lại.

Cô có bản lĩnh đó, cô làm được!

Nằm trên nền gạch, lạnh lẽo rất lâu, rất lâu sau đó, cô đấu tranh tư tưởng, bò tới chỗ máy điện thoại bàn, gọi đến một số.

Cô rất muốn nghe giọng người đó.

Đối phương nhận điện thoại, cô khẩn cầu, “Anh cả, xin anh cho em nghe tiếng của Lãng Lãng được không?”

Tính ra, con trai cô năm nay cũng đã được sáu tuổi rồi.

Cô đã bao lâu rồi không gặp con? Ít nhất cũng đã năm năm rồi.

“Sao cô lại gọi đến đây?” Trong điện thoại vọng tới tiếng thở dài, rất rõ ràng, cô khiến đối phương không vui.

“Anh cả, em nhớ con...” Nước mắt không ngừng rơi, một số là thật, một số là giả.

“Cô không gặp được Lãng Lãng đâu, còn nữa đừng để em dâu thứ hai biết cô gọi điện thoại đến, nếu không cô ấy sẽ lại đối phó với cô.” Anh cả dặn dò, giọng nói vẫn rất hiền hòa.

Chính vì vợ của Hứa Ngạn Ý nổi cơn ghen, mà nghiệp diễn viên của cô cũng tan tành mây khói.

Vì cô cũng gặp nhiều khó khăn rồi nên anh cả không thể nào hà khắc với cô.

“Anh cả, Lãng Lãng rốt cuộc là con trai của anh hay là của anh hai...” Cô chỉ muốn biết đáp án này.

“Đừng hỏi nữa, được không? Đây là bí mật của Hứa gia chúng tôi.” Nhưng, anh cả từ tốn cắt ngang cô.

Cô nuốt nước mắt.

Ngày nào cô cũng thấp nhang cầu Trời khấn Phật, hy vọng Lãng Lãng là con ruột của anh cả.

Anh cả là người tốt.

Mấy năm nay, mỗi lần gặp chuyện không vừa ý, cô đều muốn nghe giọng nói hiền từ của anh cả.

Giọng anh cả, rất giống Cảnh.

Nhưng, Cảnh bao lâu rồi không nói với cô bằng giọng dịu dàng đó nữa? Cậu lúc nào cũng phê bình cô, bắt cô phải tỉnh ngộ!

Cô không cần, cô biết sớm muộn cũng có một ngày, cô sẽ có rất nhiều tiền!

Cô có con trai, cô còn có con trai, cho dù một ngày giấc mộng giàu sang của cô tan tành, thật sự bị Đại Lực đuổi ra khỏi nhà, cô vẫn còn Lãng Lãng để nương tựa.

Giàu sang, cô nắm chắc trong tay rồi! Con trai, phải lớn mau lên nhé!

79. Chương 80: Yêu Cũng Phải Học (hạ Hà Ngoại Truyện)

Nhưng, chính vì vẻ nghiêm túc của anh mới khiến cô để ý đến anh nhiều hơn.

Đôi mắt anh khá sắc bén, rất giống một người nào đó.

Tình yêu đối với cô mà nói, giống như cây kẹo mút dùng để dỗ dành trẻ con, rõ ràng là đã cầm trong tay, lúc định bóc lớp giấy gói bên ngoài ra thì bị chủ nhân của nó đòi lại, bất luận cô có rộng lượng đến thế nào thì cũng vẫn giống như một đứa trẻ con òa khóc nức nở.

Nếu có thể, mùa hè năm đó, cô không muốn bị gửi vào nhà cô mình.

Nếu có thể, chuyển về nước lần này, cô không nên hiếu kỳ, tham gia vào chuyện rối rắm của gia đình nhà người khác, cuối cùng lại chịu thiệt về mình.

Cô và Trần Dục Dương quen biết nhau đã lâu, nếu có thể bị “điện giật” thì đã sớm “cháy thành tro” rồi, chứ đợi đến bây giờ làm gì?

Nhưng, vì cha cô tóc mai ngày một bạc dần, cô đành phải cha mẹ đặt đâu thì ngồi đó.

Cô biết, đây là cơ hội duy nhất để thể hiện lòng “hiếu thảo” của mình.

Cha cô đích thân chọn cho cô người chồng này, cực “tốt”.

Tướng mạo thanh thoát, vô cùng thông minh, hết sức tham vọng, quan trọng là mấy năm nay mọi người đều biết tiếng anh.

Cô không có cảm tình của Trần Dục Dương, mãi đến hôm chụp hình cưới, cô có hỏi một câu.

Vì sao anh đồng ý kết hôn?

Anh chỉ nói một câu, vô cùng thực tế.

Anh nói, hôn nhân đối với anh chỉ là một món hàng.

Một câu nói vô cùng giống.

Có người cũng nói như thế, cho nên, anh chấp nhận sự theo đuổi của cô, gật đầu trở thành bạn trai cô.

Thế là, lần này, đến lượt cô thỏa hiệp.

Dù sao, cô đã “sống” đến tuổi này rồi, không sinh con nữa thì sẽ quá tuổi, đã coi như là một món hàng, đàn ông đều có hai cái chân, chẳng có gì để phải so sánh cả.

Đêm tân hôn.

Đã quyết định lợi ích của hôn nhân là sinh người thừa kế cho Hạ thị, thế thì những “động tác”, có những “đụng chạm” không thể tránh khỏi.

Chỉ là đêm tân hôn, vẫn xảy ra chút “sự cố”.

Di động của anh không ngừng reo, anh nhận điện thoại, quyết sách của công ty gây tranh cãi, cần anh ra mặt giải quyết.

Cô tưởng anh sẽ tháo thân.

Suy cho cùng, cô chẳng chờ đợi, mơ mộng gì ở cuộc hôn nhân này, mà đây là cơ hội để anh thể hiện “giá trị”.

Nhưng, rất bất ngờ, anh đợi đến trời sáng mới ra khỏi nhà, tối qua, trong suốt cả quá trình, anh không hề làm cho có lệ, trả bài cho xong mà sự cuồng nhiệt và kích thích của hai cơ thể rất rõ ràng.

Tối hôm đó, lần đầu tiên cô kinh ngạc phát hiện ra, chồng cô không giống anh.

Hứa Ngạn Thâm là người việc có lớn thế nào cũng không quan trọng bằng công việc, anh sẽ vì đột xuất nhớ ra một dự án nào đấy mà kiếm cớ bỏ đi, nhốt mình trong phòng làm việc, quên ăn quên ngủ đến mức cả người đang đợi anh trong phòng cũng quên luôn, thậm chí cả đêm không xuất hiện trong phòng ngủ thêm một lần nào nữa.

Người như Hứa Ngạn Thâm ấy mà, tình dục mãi mãi không chế ngự được lý trí.

Nhưng, lúc khẳng định chuyện này, trong lòng cô luôn có một tiếng phản bác khe khẽ.

Không phải như vậy, chỉ là vì không đúng người mà thôi.

Rất xui xẻo, cô lại chính là cái người “không đúng” đó.

Thật ra, có được là “bất ngờ”, bỏ đi là “tất nhiên”, chỉ là cô vẫn không chấp nhận nỗi sự lựa chọn “tàn nhẫn” đó của anh.

Anh chọn dời lại hôn lễ một năm, chọn chăm sóc người vợ cũ đang mang thai.

Anh nói, đó là trách nhiệm, sức khỏe của Chúc Tâm là vì anh nên mới ra nông nổi như thế.

Nhưng cô hiểu rõ, đó chỉ là cái có, là cái có để thuyết phục bản thân mình mà thôi.

Một người đàn ông có thể sẵn lòng chăm sóc “mối đe dọa” của hôn nhân, thế thì, cô còn hy vọng thắng không? Không! Cho dù có buồn thế nào đi chăng nữa, cô cũng hiểu, mình không thể không rút lui.

Hứa Ngạn Thâm là người rất trọng chữ tín, còn cô lại không muốn làm khó anh.

Có lẽ nên nói, không muốn làm khó mình mới đúng.

“Phụ nữ một tháng chỉ có một lần cơ hội, bình thường không cần phải lãng phí thời gian, tháng sau thời gian này chúng ta sẽ lại giao ban, để xem anh bay sang hay là em bay về.” Để lại một mảnh giấy nhỏ, cô thu dọn hành lý, rồi bay thẳng sang Pháp.

Cô rất thích nước Pháp! Nhìn sự lãng mạn của các đôi trai gái, trái tim đau buồn của cô cũng từ từ nguôi ngoai.

Mỗi người có cuộc sống của riêng mình, mỗi tháng đến kỳ “gieo hạt” lại gặp nhau, Trần Dục Dương chắc cũng không để tâm đâu nhỉ.

Tháng đó, cô không “trúng số”, quả nhiên phụ nữ tuổi tác càng lớn, cơ hội “trúng số” càng ít đi.

Nhưng, không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Đến tháng thứ hai của kỳ rụng trứng, là Trần Dục Dương bay sang Pháp.

Đêm đó, họ “quần quít” nhau cả đêm, cô thật sự muốn nhắc nhở anh, thật ra mật độ quá dày sẽ không đảm bảo “chất lượng” nhưng, anh mất kiểm soát, giày vò cô chết đi sống lại, kịch liệt đến độ như thể bao nhiêu bức xúc dồn nén trong cả tháng qua phát ra hết.

Sáng sớm hôm sau, cô tỉnh dậy, phát hiện trên gối bên cạnh có một mảnh giấy.

Tháng sau, đến lượt em về nước.

Và lần này, là anh bỏ đi trước.

Đột nhiên, cô bỗng cảm thấy rất buồn cười, thì ra, anh đang tức giận.

Lần đầu tiên phát hiện, CEO của Hạ thị thì ra không phải là một người lạnh lùng, mà là người có cảm xúc.

Cũng không biết xuất phát từ tâm trạng gì, cô chụp được vài tấm du lịch trắng mặt, đăng lên QQ.

Đi giết người đây, đi giết người đây!

Từ khi bị hủy hôn đến bây giờ, lần đầu tiên cô mới có tâm trạng hành hạ người khác.

Nhưng không ngờ, “con cá” mà cô đợi để “giết” chưa xuất hiện thì người đầu tiên nhìn thấy hỏi thăm cô lại là Chúc Tâm.

Chúc Tâm, thật ra, cô thật sự rất thích Chúc Tâm.

Nếu không có Hứa Ngạn Thâm, bọn cô chắc chắn đã có thể tiếp tục là bạn tốt của nhau.

“Thật hiếm có, sao cô lại lên mạng vậy? Rảnh rồi nhớ gửi hình con gái cho tôi xem nhé!” Cô vội đánh ra hàng chữ này.

Nghe nói một năm trước, Chúc Tâm đã sinh non.

Nhưng, Chúc Tâm không gửi hình mà lại hỏi cô kết hôn thật rồi à?

Vờ như không hi hi ha ha vài câu, cuối cùng cũng “tốt bụng” nói cho cô biết một số chuyện.

Hai người này, vận lý trường thành đã xây xong, còn lừng khờ gì nữa? Anh đã không bận tâm “nuôi con của người khác”, thì Chúc Tâm cũng nên thể hiện thành ý của mình mới đúng chứ?

“Đúng rồi, công chúa nhà cô giống ai thế?” Cuối cùng, cô vẫn xoay quanh vấn đề này.

Thật ra, cô đã nghi ngờ.

Có lẽ, nghi ngờ này cũng là không cam tâm.

Cô luôn hy vọng, mình chỉ thua bởi một “điểm” khác mà thôi.

“Mũi và miệng giống Ngạn Thâm, còn lại giống tôi.”

“Là ý gì????” Nhưng, Chúc Tâm đã thoát ra.

Thỏa nguyện rồi, nhưng cả người cô đờ ra như bị sét đánh trúng.

Chính vì thế, nửa năm trời cô không hề về nước.

Có lẽ lòng tự trọng bị tổn thương, còn Trần Dực Dương cũng không gọi điện sang.

Nhưng cha cô lại năm lần bảy lượt khen ngợi anh trong điện thoại, “Sau khi kết hôn, Dực Dương đến tiếp khách cũng không một lần bước chân vào mấy chỗ bia ôm đèn mờ!”

“Dù con có ở bên nó hay không, nó cũng biết kiềm chế bản thân, đúng là một đứa tốt!”

Thật ra, cô chưa từng yêu cầu như thế.

Vì nửa năm không gặp, cô thậm chí đã hơi quên dáng vẻ của anh.

Cô chỉ nhớ đôi mắt anh.

Thế là cô bắt đầu vẽ đôi mắt, thất bại vô số lần, cho đến bây giờ đôi mắt đã rất có thần.

Đôi mắt này...

Cô vuốt ve đôi mắt đó, như đang suy nghĩ điều gì.

Không biết, anh bây giờ có khỏe không.

.....

Ổ khóa cửa căn hộ chung cư đột nhiên chuyển động, cô sững sốt, định đứng lên, thì có người bước vào.

Là người chồng mà cô đã một năm không gặp.

“Anh có lịch họp, chờ ra ba ngày rảnh rỗi cho em.” Anh vút túi hành lý gọn nhẹ lên ghế sofa.

Anh là người đàn ông hợp pháp có chìa khóa cửa “chung cư” của cô.

Anh thản nhiên nhìn khắp lượt căn nhà.

Cô biết anh đang tìm cái gì, có thể lúc còn trẻ, cô từng rất phóng túng, nhưng không có nghĩa là kết hôn rồi, cô sẽ tiếp tục phóng túng.

Cô chưa đến nỗi thèm khát như vậy.

“Này, bây giờ em vẫn đang trong thời kỳ an toàn, lịch hành sự của anh xếp không được hợp lý cho lắm.” Cô thoải mái khoác vai anh, làm điệu bộ “hợp tác vui vẻ”.

Cô không phải là người phụ nữ quá so đo, anh đã chịu chủ động thì cô cũng vui vẻ đón nhận, dù gì làm mình làm mẩy cũng chẳng được ích gì, đều là vợ chồng cả rồi.

“Hai chúng ta đâu phải chỉ còn mỗi chuyện này để nói với nhau.” Có thể nhận ra, anh đang rất bức xúc.

Hả?

Cô không đồng tình với anh.

Anh bước tới trước một bước, rút đôi mắt trên giá vẽ ra, “Đây là anh?” Giọng nói của anh rất tự tin.

Nụ cười khượng lại chỉ trong vài giây, “Anh không thấy phiền em vẽ anh chứ?!”

“Không đâu.” Anh gấp bức tranh cho vào túi mình, “Em vẽ thêm mấy bức nữa anh cũng không phiền đâu.”

Để bảo thế sao?

“Hạ Hà, có lẽ trước khi kết hôn, chúng ta không có tình cảm với nhau, nhưng đã chọn kết hôn với nhau rồi, thế thì chúng ta cũng nên cố gắng bồi đắp tình cảm.” Đột nhiên, anh nói rất nghiêm túc.

Cô ngẩn ra.

.....

Anh không phải nói đùa, từ lần đó, anh thường xuyên sang Pháp, “nỗ lực” bồi đắp tình cảm với cô.

Thật ra, cô thật sự không cần anh phải làm như thế.

Nhưng anh lại nói, một thân một mình ở nơi đất khách quê người rất cô đơn, anh đã từng trải nghiệm.

Có lẽ vì câu nói này, dần dần, cô cũng cảm nhận được sự ấm áp từ người đàn ông nghiêm túc này.

Rất nhiều lần, cô nghĩ, thật ra, hôn nhân không có tình yêu chưa chắc đã không có hạnh phúc.

Ít ra, đến lúc cô già, cũng không ôm một đồng tiền chết trong chung cư không ai biết.

Cứ sống như thế này thật ra cũng rất tốt, năm nay lấy xong học vị, cô chuẩn bị chính thức về nước.

Vì có thai, cũng vì có người bầu bạn lúc về già cũng tốt.

.....

Nhưng có một ngày, anh tình cờ đọc được nhật ký của cô.

Trong nhật ký, cũng có một đôi mắt tự tay cô vẽ.

Ngạn Thâm.

Là người cô đã khắc sâu trong tim, không thể nào quên được.

Thế là không khí giữa họ, băng giá chưa từng có.

Lần đó, lần đầu tiên anh chủ động hủy kỳ nghỉ phép, dưng dưng bỏ về nước.

Mãi đến khi cô một mình ở Pháp sinh con, anh cũng không xuất hiện.

Giây phút đó, cô mới nhận ra, làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông đáng sợ như thế nào.

Con trai đầy tháng, cô về nước.

Sau khi về nước, đã không còn cần thiết phải “tạo người” nữa nên họ ở riêng.

Cô nghe được tin tức liên quan đến việc mua lại tòa soạn, có lúc không nén được tức giận nói vài câu, nhưng thái độ anh vẫn lạnh lùng, không muốn nói câu nào với cô.

Cứ thế, kéo dài một năm.

Anh thu mua thất bại, cô cũng không thể cười vào mũi anh, không khí đóng băng, dẫu cô có là một Hạ Hà phóng khoáng thì cũng không thể cười nổi.

Con trai hôm nay ngủ với anh, ngày mai tới lượt cô trông, vợ chồng không nói chuyện với nhau, nhà hết như một cái lồng giam ngọt ngào.

Cứ như thế, lại kéo dài một năm.

Quan hệ vợ chồng của họ, rất xa cách, rất xa cách.

Mãi cho đến một ngày, cô dẫn con trai đi bách hóa mua quần áo, chỉ có điều trợ lý lại vừa đúng lúc xin nghỉ phép.

Con trai cô, mới hai tuổi, rất biết hành hạ người khác, ra ngoài nhất định không chịu tự đi, dù người lớn đã bế sắp gãy cả tay.

Chỉ là, cô không ngờ, anh lại đến.

Không nói tiếng nào, anh bế lấy con trai, lặng lẽ đi sau cô.

Hôm đó, rất nhiều sự việc Hạ Hà không ngờ tới đã xảy ra, họ lại hội ngộ với Chúc Tâm và Hứa Ngạn Thâm, còn có con trai con gái của họ.

Họ đi mua áo cặp gia đình.

Tổng cộng mua bốn chiếc, hai lớn hai nhỏ.

“Hi!” Cô chủ động chào, vì dù sao, cũng đâu hận thù nhau đến mức không thể nhìn mặt nhau.

Chỉ là, ánh mắt Trần Dực Dương trừng trừng nhìn Hứa Ngạn Thâm, rất sắc bén, rất bất lịch sự.

Cô trò chuyện với Chúc Tâm vài câu.

Trần Dực Dương nhếch miệng cười chế nhạo, mắt chuyển hướng đến chiếc túi ni lông mà Hứa Ngạn Thâm vừa mới thanh toán xong, “Loại áo này mà anh cũng dám mặc à? Không sợ mất khí khái đàn ông sao?!”

Không khí ngọt ngào.

Ánh mắt Hứa Ngạn Thâm lạnh nhạt nhìn đứa con trai hai tuổi trên tay Trần Dực Dương, “Đợi con trai anh lớn rồi, anh sẽ biết cái gì gọi là ‘gia đình hòa thuận vạn sự thành’. Loại áo này không dám mặc thì mặc trong nhà là được rồi, quan trọng là, nếu không mặc, sẽ bị lải nhải bên tai suốt ngày.”

Gia đình hòa thuận, vạn sự thành?

Trên đường lái xe về nhà, Trần Dực Dương cứ ám ảnh bảy chữ đó.

Hạ Hà đang chuyên tâm chơi đùa với con, phụ nữ có con rồi đều quay ngoắt thái độ, “hồi tâm” rất nhiều.

“Hạ Hà.”

Trong hai năm qua, lần đầu tiên anh chủ động nói chuyện với cô.

Hạ Hà kinh ngạc, “Chuyện gì?”

“Em còn vẽ tranh không?” Anh hỏi.

“Sinh con rồi, bây giờ làm gì có thời gian rảnh rỗi đó nữa.” Cô nói lẽ dĩ nhiên.

Nếu có thể, cô cũng muốn cải thiện mối quan hệ của hai người.

“Thế thì...vứt hết tranh trong phòng tranh đi!” Anh đột nhiên ra lệnh.

Hạ Hà cười, “Để chúng ở Pháp hết rồi, đâu có mang về!”

Cuộc sống chính là như thế, có một số chuyện, một số ký ức chỉ in trong đầu là được rồi, không cần thiết phải lấy ra gây tổn thương cho người khác.

“Thế...chúng ta cố gắng lần nữa xem sao...” Cuối cùng, anh quyết định.

Đã kết hôn rồi, thế thì yêu nhau cũng phải học.

Hạ Hà nghĩ một lát rồi gật đầu, “Được.”

80. Chương 81: Rung Động Đầu Đời

“Anh!”

Tiểu Quát Tử vẫn giống như trước đây, định chui vào lòng anh trai. Nhưng anh trai hoảng hốt né sang một bên, khiến nó chơi với suýt ngã nhào.

Tiểu Quát Tử trố mắt, đờ đẫn đứng tại chỗ, bỗng chốc tủi thân muốn rơi nước mắt, “Anh, anh có phải chê bai Tiểu Quát Tử thi cuối kỳ chỉ được bảy chín điểm không?”

Tiểu Quát Tử học lớp bốn, nhưng thành tích của nó không được xuất sắc cho lắm, khiến cha rất tức giận nhưng lại chẳng thể làm gì được nó.

Nhưng, vì sao anh trai cũng chê bai nó?

Dưới sự sắp đặt của cha, nó và anh học cùng một trường, nhưng, anh trai đã học lớp mười một, ở trong trường lúc nào cũng giả vờ không quen biết nó.

Cho dù nó rất mừng rỡ chạy lại, thái độ anh trai vẫn lạnh tanh.

Hơn nữa, hình như anh trai đã có bạn gái rồi, không có thời gian chơi với Tiểu Quất Tử nữa.

Anh trai bây giờ trở nên rất “hư”, rất “hư”.

Nước mắt nó rơi lã chã.

“Anh Phi Phàm, đừng chê bai em! Tiểu Quất Tử sẽ cố gắng học mà, không để anh mất mặt nữa!” Nhất định là như vậy, anh trai mới không chịu nhận cô ở trường.

Tim Phi Phàm thất lại.

Nhưng, vẫn làm mặt lạnh, tỏ rõ uy quyền của anh trai, dạy bảo nó, “Thế thì em phải cố học đấy!”

Tiểu Quất Tử ra sức gật đầu, nó lại theo thói quen định kéo tay anh.

Lúc nhỏ, anh trai thường công nó, dỗ dành nó, ôm nó, chiều chuộng nó hơn bất kỳ ai.

Tai Phi Phàm đỏ lên, hoảng hốt đẩy Tiểu Quất Tử ra, rồi vội vàng về phòng, không nhìn thấy nét mặt bị tổn thương của em gái.

.....

“Anh Phi Phàm, anh Phi Phàm, Tiểu Quất Tử thi được chín mươi hai điểm rồi nè!” Nó phấn khích giơ cao bảng điểm.

Tuy thành tích này chỉ thuộc hạng trung bình ở trong lớp nhưng nó đã tốn rất nhiều sức lực, cố gắng đọc những quyển sách mà bình thường nó không muốn đọc tí nào.

Vừa rồi cha xem được rất vui, mẹ còn suýt khóc nữa kia!

“Thật không?” Phi Phàm đang ngồi trước màn hình máy tính, đối chiếu bài tập với Triệu Như.

Triệu Như là bạn học cùng lớp của Phi Phàm, trong lớp có rất nhiều nam sinh thích cô bé, nói cô bé đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng, Phi Phàm cảm thấy cũng bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt.

“Anh Phi Phàm, anh xem nè anh xem nè!” Nó giơ bảng điểm của mình ra trước màn hình máy tính.

“Tiểu Quất Tử, em lùi lại đi, anh với Triệu Như đang đối chiếu bài tập.” Phi Phàm ôn tồn nói.

Tuy chỉ mới lớp mười một, nhưng nó luôn tự đặt ra mục tiêu rất cao.

“Không thích, anh phải xem bảng điểm của em trước!” Tiểu Quất Tử rất cố chấp, rất lì lợm, bộ dạng của một đứa trẻ nông chiều quá hóa hư đứng chắn ngay trước màn hình máy tính của anh trai.

Phi Phàm không vui đành mặt lại, có chút tức giận.

“Tiểu Quất Tử, em đừng làm phiền người khác có được không hả?” Phi Phàm không thích con bé bướng bỉnh như vậy, còn cô bạn nọ thì cứ nhìn vào màn hình chờ đợi.

Cha từng nói, lúc cần la Tiểu Quất Tử thì đừng kiêng dè gì hết, nếu không với cá tính đó, lớn lên, chắc chắn sẽ trở thành một tiểu thư không nhẽo.

Tiểu Quất Tử không thể tin nổi nhìn anh mình.

Giọng anh trai đầy bức dọc, nó không thể không nghe ra.

Mắt nó ầng ậc nước.

Cảm giác bị người khác ghét, rất đau.

Thật ra, các bạn nữ trong trường cũng không thích nó, thậm chí có bạn còn căm ghét nó. Vì chị của chúng muốn gửi thư tình cho anh Phi Phàm, đều thông qua cô em gái “con nít” chưa hiểu chuyện này, nhưng mỗi lần như vậy nó đều giả vờ vui vẻ nhận thư rồi về nhà mở ra xem, sau đó xé nát, anh nó chẳng biết chút gì về sự hiện diện của những bức thư đó.

Dần dà, bạn học đều nói nó rất biết giở thủ đoạn.

Thật ra chúng không biết, nó cũng, nó cũng...

“Em ghét anh! Em ghét anh! Em ghét anh!” Tiểu Quất Tử hét lên, khóc nức nở rồi chạy đi.

.....

“Tiểu Quất Tử...đừng ghét anh...” Miệng liên tục lẩm bẩm, Phi Phàm tỉnh dậy từ trong giấc mơ xa xưa.

“Anh, dậy ăn sáng đi.” Tiểu Quất Tử gõ cửa phòng anh trai, sau đó rất lễ phép nói, “Anh, tạm biệt, em đi học trước đây!”

“Tiểu Quất Tử, đợi đã!” Phi Phàm vội vàng kéo cửa ra, kịp lúc gọi đứa em đã ra tới thềm cửa, “Em đợi anh, anh rửa mặt một lát rồi đưa em đến trường.” Giọng nói của cậu không cho phép bất kỳ sự từ chối nào.

Tiểu Quất Tử ập a ập úng nhưng vẫn đứng tại chỗ đợi cậu.

Rất nhanh, Phi Phàm vệ sinh cá nhân xong, cầm chìa khóa.

“Đi thôi.” Cậu mở cửa lớn.

Tiểu Quất Tử đi lấy thức ăn sáng của anh trai, cúi đầu, đi theo sau.

Thật ra, từ khi nó lên mười, tình cảm anh em ngày một xa cách.

Chính xác hơn là, Tiểu Quất Tử cố ý xa cách với anh trai, còn Phi Phàm vốn tính ít nói, lại hay thẹn, sau bao lần cố gắng cũng không thay đổi được gì, đành bất lực, giương mắt nhìn em gái mỗi lúc một xa cách.

“Anh, thật ra anh không cần như vậy đâu, em đã năm nhất đại học rồi, có thể tự đi xe buýt được rồi.” Tiểu Quất Tử ập úng, như thể sợ nói sai điều gì lại làm anh nó không vui.

Phi Phàm thật sự không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Quất Tử đối với cậu vừa kính vừa sợ.

Cha nghiêm khắc như thế, nó vẫn không nhẽo suốt ngày, vẫn bắt cha công, nhưng vì sao đối với cậu lại thành ra như thế?

Tiểu Quất Tử trong trí nhớ của cậu, không đối xử với cậu như vậy.

Nó rất hung dữ, lúc nào cũng thích bắt nạt anh trai.

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào rồi? Rõ ràng đến cô thư ký còn biết, cậu chỉ là vẻ ngoài lạnh lùng, chứ thật ra là người rất dễ mềm lòng.

“Từ nhỏ em chưa đi xe buýt bao giờ, anh không yên tâm.” Cậu cười thần nhiên.

Hôm qua là sinh nhật cha, cha đã bị mẹ lôi đi du lịch rồi.

Cha quản Tiểu Quất Tử rất nghiêm, đưa đi đón về, thậm chí, Tiểu Quất Tử muốn kết bạn với ai cũng phải qua sự sát hạch nghiêm khắc của cha, cho nên từ nhỏ đến lớn, Tiểu Quất Tử không có nhiều bạn.

Ở một phương diện nào đó, cha là người rất cố chấp.

Cho nên, cha mẹ một năm đi du lịch rất nhiều, mẹ là vì muốn đưa cha đi để Tiểu Quất Tử có thể kết giao với càng nhiều bạn.

Nhưng, thật kỳ lạ, Tiểu Quất Tử luôn cô đơn, nó không thích quá gần gũi với bạn gái, Phi Phàm chưa bao giờ thấy nó dẫn bạn thân về nhà.

Đến trường mất khoảng hai mươi phút, nhưng suốt dọc đường, cả hai đều giữ im lặng.

“Trường học mới được chứ?” Phi Phàm chủ động lên tiếng, phá tan sự im lặng.

“Ừm.”

“Không hiểu gì có thể hỏi anh, dù đã tốt nghiệp vài năm rồi nhưng về các môn học thì với anh không thành vấn đề.” Cậu tiếp tục nói.

“Ừm.”

Thật ra, tính cậu khá là ít nói, có thể nói cũng chỉ có mấy câu này mà thôi.

Lại rơi vào im lặng.

“Anh...nghe nói, hôm trước anh đi xem mắt hả?” Tiểu Quất Tử cố nặn ra một nụ cười, cuối cùng cũng không nén được chủ động hỏi.

“Đúng vậy, cha bảo anh đi xem.” Cậu thừa nhận.

Là một cô gái gia thế rất tốt, tính cách rất tốt, ngoại hình rất đẹp.

“Đẹp hơn chị Triệu Như không?” Nó không nén được, lại hỏi.

Triệu Như? Là ai nhỉ? Cậu ngẩn ra mấy giây mới nhớ ra là bạn hồi học phổ thông.

“Gần bằng.” Con gái không phải đều có vẻ ngoài giống nhau sao?

“Anh, anh sẽ qua lại với chị ấy chứ, sẽ kết hôn với chị ấy chứ?” Nhưng, nó không nén được, lại truy hỏi.

Không đâu. Tối hôm đi xem mắt, cậu đã từ chối đối phương rồi.

Nhưng, cậu cười nhẹ, “Trẻ con đừng hỏi chuyện người lớn nhiều như vậy.”

Nghe câu trả lời của cậu, mắt Tiểu Quất Tử trở nên u ám, nó quay mặt đi, nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa kính xe, nói rất nhẹ, rất nhẹ, “Thì ra...cách nhau bảy tuổi, anh thì là người lớn rồi, còn em vẫn là trẻ con...”

Cậu dĩ nhiên là nghe thấy, nở nụ cười, “Dĩ nhiên rồi, lúc em còn nhỏ, anh đã thay tã cho em không biết bao nhiêu lần mà kể! Chúng ta còn ngủ chung phòng mãi đến khi em sáu, bảy tuổi cơ đấy!”

Thật không? Nó cười không nổi.

Một lát sau, không khí hình như ngưng đọng lại.

Vừa rồi, nó khó khăn lắm mới nói với cậu được vài câu, sao cậu lại làm cho tình hình trở nên tồi tệ thêm thế nhỉ? Cậu ừ ừ, không biết mình đã nói sai câu nào khiến em gái không vui.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, giữa họ đã có không khí kỳ lạ như thế? Thật là càng lớn càng nhiều chuyện phiền não.

“Anh, đừng nói cho cha biết nha, thật ra, em đang thích một người.” Đột nhiên, Tiểu Quất Tử lên tiếng làm ấm không khí.

Nhưng, câu nói này của nó làm cậu vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Quất Tử biết yêu rồi ư? Có thể nào? Cha quản rất nghiêm mà!

Nhưng, vì sao, tim cậu, lại đột nhiên chua chát đến thế.

“Có thể nói cho anh biết đó là người như thế nào không?” Cậu ôn tồn nói, mười ngón tay điều khiển vô lăng bỗng dưng trắng bệch.

“Anh ấy là đàn anh học trên em một năm, rất đẹp trai, thể thao cũng rất giỏi, hơn nữa số nữ sinh trong trường đều thích anh ấy!” Tiểu Quất Tử nhắc đến “người trong mộng”, mắt sáng lên.

Cậu nghệt thở.

“Thích người trong mộng của rất nhiều người, như vậy có tốt không?” Đối thủ cạnh tranh quá nhiều, vả lại, đối phương có rất nhiều lựa chọn, cậu không cảm thấy Tiểu Quất Tử thích hợp với mối tình này.

Hơn nữa...”Cha không thích em quen những anh chàng bóng bẩy đâu.” Tiểu Quất Tử học trong trường quý tộc, ở đó toàn là con cháu của những kẻ lắm tiền nhiều của.

“Anh, anh thật quê mùa, không hiểu gì gọi là rung động đầu đời hết.” Tiểu Quất Tử cười.

Chỉ là yêu thầm thôi, nó có nói sẽ lập tức lấy đối phương đâu.

“Với lại, cha cũng nói, con nhà nghèo cũng không được lấy!”

Có tiền cũng không được lấy, không có tiền càng không được lấy, tính cách thật thà sẽ chịu khổ, dẻo mồm dẻo miệng thì là loại Sở Khanh, cao cũng không được, thấp cũng không xong, mập ốm thế nào cũng có tiêu chuẩn.

“Cha từng nói, em chọn đối tượng bắt buộc phải qua sự thẩm định của cha.” Nhắc đến người cha thân yêu, Tiểu Quất Tử cười híp mắt.

“Yên tâm đi, em chỉ lấy người nào mà cha đồng ý thôi.” Đây là quyết tâm từ rất lâu của nó, “Cha cảm thấy ai hợp với em, em sẽ lấy người đó.” Nó đùa.

Phi Phàm chờ người.

“Thế còn cậu ta thì sao? Nếu cha phản đối thì em cũng từ bỏ à?” Đột nhiên cậu hỏi.

Không biết vì sao, cậu lại đặc biệt để tâm đến “người trong mộng” của em gái mình.

“Trừ phi anh ấy có thể làm cho em chết mê chết mệt, thì em sẽ đấu tranh với gia đình!” Tiểu Quất Tử nghịch ngợm nói, “Có thể một ngày nào đó, em sẽ vì anh ấy, thoát hoàn toàn khỏi tay cha, ca vang khúc hát tình yêu tự do.”

“Cha sẽ đuổi em ra khỏi nhà.” Cậu nhắc nhở nó.

“Có gì không thể nào? Còn sợ Tiểu Quất Tử em không kiếm được bát cơm ăn chắc?” Nó nhướng nhướng mày, mặt đầy vẻ bướng bỉnh.

Ai dạy nó thế nhỉ? Phi Phàm sững sốt.

“Em nghe anh nói, cha làm việc cực khổ như vậy là vì ai?” Phi Phàm nghiêm sắc mặt, giảng đạo lý cho nó, “Đều là vì em đó Tiểu Quất Tử.”

“Không phải cũng là vì anh sao? Anh là con trai, tiền cha kiếm được tất nhiên đều là của anh rồi.” Nó hi ha, qua quýt.

“Tiểu Quất Tử, có thể em không biết...” Cậu đấu tranh tư tưởng, không biết có nên nói ra bí mật hay không, “Tiểu Quất Tử, thật ra anh là được nhận...”

“Á, em không muốn nghe.” Nó bịt tai lại, “Anh là anh trai của em, anh chính là anh trai của em, anh sẽ mãi mãi ở trong gia đình mình.”

Phi Phàm lại sững sốt.

Chẳng lẽ, Tiểu Quất Tử biết cậu không phải là anh ruột của nó?

Là từ lúc nào vậy?

Đột nhiên Phi Phàm nhớ ra, lúc Tiểu Quất Tử sáu tuổi, có lần hiếu kỳ hỏi cậu, vì sao trong sổ hộ khẩu, lại đề hai chữ “con nuôi” ở dưới tên cậu mà nó thì không có.

Nhưng, tâm tính của trẻ con, hỏi rồi quên ngay, nên cậu cứ tưởng nó không hỏi nữa là vì đã quên từ lâu rồi.

“Tiểu Quất Tử, tất cả những gì trong nhà đều là của em, tuy anh đang đi làm trong công ty của cha, nhưng anh sẽ không kể tục vị trí của cha, vị trí đó cha giữ cho chồng tương lai của em.”

Những điều đó đều là sự thật, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy bất cứ thứ gì của gia đình này, nuôi dưỡng cậu đến khi trưởng thành là cậu đã cảm kích lắm rồi.

“Cha từng công bố với bên ngoài, anh là người thừa kế mà!”

Cô không thích cách nói của anh trai.

“Đó là vì cha hy vọng em có cuộc sống bình thường, không muốn em bị bắt cóc.”

Nó không phục, cãi lại, “Chẳng lẽ anh bị bắt cóc rồi sao?”

Cậu cũng người.

Cậu từng bị bắt cóc.

Hè năm đó, cả nhà đều lừa nó, nói anh đi cắm trại hè rồi, Tiểu Quất Tử lúc đó vẫn còn nhỏ, rất dễ dỗ dành, nhiều nhất khóc một hồi rồi thôi.

Lần đó, cậu suýt chết.

May mà, bọn bắt cóc đòi bao nhiêu tiền, cha cũng đưa, đồng thời cũng báo cảnh sát.

“Thật là trẻ con.” Cậu cười cho qua, không so đo với nó nữa.

Người bị gọi là “trẻ con”, mất sào nã, không còn muốn tranh luận nữa. Dù sao trong mắt của anh trai, nó chỉ là một đứa con nít không bao giờ lớn.

Phi Phàm dừng xe, đột nhiên Tiểu Quất Tử giựt giựt tay áo cậu, “Anh, là anh ấy, người em thích đó.” Tiểu Quất Tử chỉ cho cậu thấy, muốn nghe đánh giá từ cậu.

Trước mặt, một chiếc xe Lincoln dài dàu ngay trước cổng trường, một nam sinh rất đẹp trai, ăn vận bảnh bao đợi tài xế mở cửa xe mới từ ghế sau xe bước xuống.

Một đám nữ sinh phấn khích vây quanh, không ngừng lời kéo muốn làm quen với chàng trai, nhưng nam sinh cười cười ra vẻ rất tự đắc.

Nhìn kỹ bộ dạng của đối phương, Phi Phàm cũng sốt ruột.

“Cậu ta không được!” Cậu nghiêm giọng, “Nó là con trai của bác cả!”

Hứa Lãng! Cậu nhận ra!

“Anh, anh ấy cũng chỉ là con nuôi thôi mà!” Tiểu Quất Tử biện giải.

Hình như phải...nhưng hình như không phải...

Nam sinh nhìn qua lớp kính chắn gió, sau khi nhìn rõ người ngồi chỗ ghế phụ là nó, vừa cười vừa đứng đĩnh tiến lại phía họ.

Theo bước chân ngày càng tiến lại gần của chàng trai, mặt nó cũng bắt đầu căng thẳng.

Chàng trai liếc nhìn cửa kính xe, nó ngược đầu lên.

“Cùng ăn sáng nhé?” Chàng trai mời nó.

Ánh mắt cậu ta có một sức hút, một sức hút lãng tử.

“Được.” Tiểu Quất Tử gật đầu.

Nó định xuống xe, thì Phi Phàm đã chụp lấy cổ tay nó, “Hai người, không được!”

Nhưng, Tiểu Quất Tử đã gạt tay anh mình ra, lắc đầu, “Anh, em muốn vui vẻ, em muốn tìm niềm vui của mình.”

Dường như đã hạ quyết tâm gì đó, Tiểu Quất Tử không quay đầu lại, bước xuống xe.

Cậu không hiểu.

Hứa Lãng sao có thể?

Đột nhiên, có vật gì đó rất sắc nhọn như mũi kim, đâm vào tim cậu.

.....

“Anh, anh thật tiểu nhân, thật bỉ ổi! Sao anh lại đi nói với cha, em muốn hẹn hò với Hứa Lãng?”

Tiểu Quất Tử rất tức giận.

Hạt giống tình yêu đầu chưa kịp gieo đã bị cha đập nát.

“Anh đã nói, em với Hứa Lãng không được, anh chỉ tìm cha để chứng thực mà thôi.”

Sau đó, lại phải biết một bí mật lớn.

Hứa Lãng không phải là con nuôi.

“Hôm qua em suýt nữa bị cha đánh chết!” Tiểu Quất Tử uất ức, “Em hận anh đến chết! Mọi tình đầu của em đã bị anh hủy hoại! Em ghét anh, em ghét anh, em ghét anh, em ghét anh!”

Trên gương mặt tuần tú, đôi mắt càng u tối hơn.

“Xin lỗi.” Khó nhọc nói lời xin lỗi, cậu quay người bỏ về phòng.

“Đáng ghét, đáng ghét, tưởng nói xin lỗi là xong hả?” Vì đang rất tức giận, nó gào lên.

Nó rõ ràng đã dặn anh, không được nói cho cha biết, chẳng lẽ anh là “tay chân” của cha sao? Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét, vì sao anh nó lại nghe lời cha như vậy chứ?!

“Tiểu Quất Tử, con đừng ồn ào nữa, Phi Phàm một thời gian nữa đi Hồng Kông rồi, con để anh yên tĩnh một chút.” Mẹ phê bình nó.

Hồng Kông?

Tiểu Quất Tử ngớ ra, quên sạch chuyện mình nổi điên lúc này.

“Đúng vậy, cha con sắp mở một tòa soạn ở Hồng Kông, Phi Phàm chủ động xin đến đó.” Mẹ có chút không nỡ để con trai đi, “Cha con cũng cho rằng đây là cơ hội tốt để Phi Phàm rèn luyện, chuẩn bị giao tòa soạn ở Hồng Kông cho anh con, sau này chắc Phi Phàm sẽ ở Hồng Kông luôn, không về nữa.”

Không về nữa.

Tiểu Quất Tử cảm thấy hai chân mình mềm nhũn.

Cảm giác này còn chấn động hơn cả lúc biết Hứa Lãng là trưởng tôn của Hứa gia.

.....

Cuối cùng cũng bàn giao xong công việc, Phi Phàm thời gian này bận rộn đến nỗi trời đất quay cuồng, buổi trưa vừa về nhà, cậu đã đổ người xuống giường ngủ ngay.

Nhưng cậu ngủ không ngon giấc, trong mơ màng, cảm giác môi mình có một sự đụng chạm nhẹ nhàng như cánh bướm.

Hình như có ai đó, đang cảm nhận hơi ấm từ môi cậu, đang cảm nhận hơi thở của cậu.

“Anh Phi Phàm, anh đi thật sao? Là vì giận Tiểu Quất Tử sao? Tiểu Quất Tử không dám đeo bám anh nữa, không dám thích anh nữa, vậy vì sao anh vẫn phải đi?” Nước mắt ai đó, rơi xuống môi cậu, khóc nức nở.

Cậu cố gắng mở mắt ra, nhưng quá mệt.

Cả cơ thể và trái tim đều rất mệt.

“Tiểu Quất Tử không phải thích Hứa Lãng thật đâu, Tiểu Quất Tử chỉ muốn tìm một chàng trai khác để quên anh thôi, Tiểu Quất Tử đã hứa với cha là không gặp lại Hứa Lãng nữa, vì sao anh vẫn phải đi?” Nó khóc rất thương tâm.

“Anh chê Tiểu Quất Tử phiền phức, Tiểu Quất Tử sẽ ngoan mà, xin anh đừng đi, đừng đi!”

Trên mặt cậu “mưa” rơi xối xả, cả người bị ôm chặt, muốn giả vờ ngủ cũng không được.

Cậu mở mắt ra, nhìn trân trân cô gái đang gục đầu trên người cậu, vì tâm trạng suy sụp, vì quá buồn bã, khóc nức nở như một chú mèo con.

Nó đang lớn.

Nó đã lớn rồi.

Hai người là thanh mai trúc mã, không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu lại có nhận thức về sự khác biệt nam nữ.

“Anh Phi Phàm, anh đừng ghét em, đừng ghét em!” Nước mắt nước mũi tèm lem, rất non nớt dề môi mình lên môi anh trai.

Nụ hôn của nó chẳng có chút kỹ thuật nào, hoàn toàn là đâm ngang bổ dọc.

Phi Phàm thật sự...thật sự...giật nảy mình, kinh ngạc “trùng mắt” nhìn con bé.

Nó cũng bị bất ngờ.

Nhưng, Tiểu Quất Tử vẫn buông cậu ra, rất dũng cảm tuyên bố, “Em sẽ không buông anh ra, dù anh có ghét em thế nào, em cũng sẽ bám riết lấy anh!”

Cậu vẫn nhìn nó chằm chằm, kinh ngạc không thốt nổi nên lời.

Tiểu Quất Tử buồn bã giậm giậm chân.

Nhưng, lời vừa nói dứt, chúng đã phát hiện ra mẹ đang đứng ở cửa, miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Xấu hổ chết mất thôi, Tiểu Quất Tử quay người bỏ chạy.

Chức Tâm nhìn Phi Phàm đã hai mươi lăm tuổi, trút bỏ sự non nớt, gương mặt thẳng bé càng lớn càng anh tuấn.

Cô thở dài, “Phi Phàm, xin lỗi, mẹ sẽ làm công tác tư tưởng cho Tiểu Quất Tử.”

Con gái hành động cảm tính như vậy, cô thật không biết nói sao.

“Mẹ...con...” Phi Phàm định thần lại, hốt hoảng định ngăn lại, nhưng lại không biết nói thế nào.

.....

Phi Phàm, chuyển bay mười giờ sáng nay đi Hồng Kông.

Bữa sáng, mọi người cùng ăn với nhau.

Mắt Tiểu Quất Tử đỏ hoe, rõ ràng, tối qua không hề ngủ ngon giấc.

Phi Phàm, cụp mắt, cả buổi sáng như có tâm tư dề nặng trong lòng.

Cha nói với cậu vài câu về công việc, dặn dò những việc cần chú ý ở công ty mới, lần đầu tiên cậu có biểu hiện lơ đãng.

Đột nhiên, một giọng nói rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ chen vào giữa, “Con cũng muốn đi Hồng Kông với anh.”

Cha kinh ngạc, nhưng lập tức lấy lại vẻ nghiêm khắc, “Con còn cần quấy chưa đủ sao?!”

Chuyện con gái suýt chút nữa kết giao với Hứa Lăng, Hứa Ngạn Thâm tức đến sắp học máu, vẫn còn nhớ đến hôm nay.

“Con thích anh, con không muốn ở xa anh.” Cô đáp ứng.

Không phải vì sợ cha, mà là vì, thật sự rất ngại.

Hứa Ngạn Thâm không hiểu ý nghĩa thật sự của từ “thích”, đang định quát mắng con gái thì bị vợ ngăn lại.

Chức Tâm ấn tay chồng, ánh mắt khích lệ nhìn con gái, “Tiểu Quất Tử, con nói tiếp đi, hôm nay không nói, sau này không còn cơ hội để nói nữa.”

Tai Phi Phàm từ từ đỏ lên.

“Thật ra, trước đây rất lâu rất lâu, thời gian rất dài rất dài, con đã âm thầm thích anh, không phải là thích kiểu anh em, mà là...chỉ là anh không thích con...con không dám...nhưng, bây giờ con đã nghĩ kỹ rồi, con thích anh, rất thích, cho dù chỉ có thể làm người nhà, con cũng sẽ bám lấy anh, không muốn ở xa anh, cho nên, con cũng muốn đi Hồng Kông!”

Hứa Ngạn Thâm kinh ngạc, rất kinh ngạc, anh nhìn con gái của mình, rồi lại nhìn con trai của mình.

Không, anh đang “trừng mắt”.

Rõ ràng hai mẹ con đã nói chuyện trước với nhau, Chúc Tâm thần nhiên chấp nhận, cô quay mặt sang, hỏi Phi Phàm, “Phi Phàm, Tiểu Quất Tử là con gái của mẹ, con cũng là con trai của mẹ, hai con nếu ở cùng nhau mẹ rất vui lòng, nhưng nếu con không có tình cảm với Tiểu Quất Tử, cho dù phải xích nó lại, mẹ cũng sẽ không thiên vị giúp con gái mình, để nó tiếp tục quấy rầy con.”

Hôm qua, thái độ hốt hoảng muốn nói lại thôi đó của Phi Phàm khiến cô hiểu ra được một chút.

Hai đứa trẻ này, trước đây, cô thật không thể tưởng tượng ra sẽ trở thành thế này.

Mặt Phi Phàm, càng đỏ hơn, bị người lớn hỏi tại chỗ, cậu thấy rất xấu hổ.

“Phi Phàm, bao nhiêu năm nay, con vì cha mẹ mà làm rất tốt, bao gồm cả chăm sóc chúng ta, làm việc gì cũng hết lòng hết sức, chúng ta tuy dưỡng dục con, nhưng chỉ có cha mẹ mắc nợ con, con không có gì là không thể yêu cầu đối với cha mẹ.” Đứa trẻ này tự nguyện là người thừa kế nhưng không cần thứ gì hết, ngoan ngoãn, chu đáo đến mức luôn làm người khác thấy sống mũi cay cay.

Chức Tâm muốn rõ ràng mọi chuyện, cô không hy vọng Phi Phàm vì trách nhiệm mà bị ép phải gật đầu.

Hứa Ngạn Thâm nhìn thấy thế rất mất kiên nhẫn, “Ba mẹ con rốt cuộc là đang nói gì thế hả?” Nhưng, chẳng ai thèm để ý đến anh.

“Phi Phàm, hôm qua Tiểu Quất Tử đã nói với mẹ rất nhiều. Thì ra nó đã thích con từ lâu, thế còn con thì sao? Thế giới tình cảm của con rất đơn điệu, là vì đợi ai đó lớn đúng không?”

Mặt Phi Phàm đỏ như tôm luộc.

Đứa bé này, tính tình quá hướng nội.

Chức Tâm thở dài, lại thở dài.

Tiểu Quất Tử mắt đỏ hoe chực khóc.

“Phi Phàm, thế này đi. Đây là vé máy bay đi Hồng Kông của con, nếu con cũng thích Tiểu Quất Tử, chấp nhận nó thì xé tấm vé này đi, quan hệ của cả nhà chúng ta sẽ điều chỉnh lại. Còn nếu con chỉ đơn thuần coi Tiểu Quất Tử như em gái, trước nay chưa hề thay đổi, thế thì con cầm tấm vé này ra sân bay cho kịp chuyến bay của con, bất luận thế nào, chúng ta cũng mãi mãi là người một nhà.” Chức Tâm đẩy tấm vé máy bay đến trước mặt Phi Phàm.

Do dự chỉ trong một giây.

Phi Phàm xé tấm vé ra làm đôi, cậu cup mắt, thành thật với trái tim mình, nói rất nhỏ, “Xin lỗi...cha, mẹ, con...cũng thích Tiểu Quất Tử, đã từ lâu không còn là tình cảm anh em nữa.”

Cậu rất hồ thẹn.

Cậu cũng có tuổi thanh xuân của mình, cũng có đối tượng rung động đầu đời, nhưng lại là...

Thế là, cậu luôn cố ý giữ khoảng cách với em gái, vì nếu lại gần nó, cậu không thể kiềm chế được lòng mình.

Nhưng, vì cha, cậu luôn không dám...

Tiểu Quất Tử vui sướng.

“Ba mẹ con đang nói gì thế hả?” Hứa Ngạn Thâm nạt nộ.

Anh vẫn chưa hiểu.

Vì sao cả nhà chỉ có mình anh không hiểu?!

Chức Tâm lại thở dài, “Phi Phàm đã không muốn đi, thế thì, Tiểu Quất Tử cũng không cần phải thu dọn hành lý nữa, giúp anh mang va li vào phòng, hai đứa lên lầu đi, cha con để mẹ giải quyết.”

“Dạ dạ dạ!” Tiểu Quất Tử sung sướng gật đầu lia lịa, vội vàng kéo hành lý của Phi Phàm vào phòng, như thể sợ ai đó đổi ý.

Lúc sắp lên lầu, Tiểu Quất Tử còn nói thêm một câu, “Mẹ, con thật sùng bái mẹ!”

Không cần sùng bái cô, cô cũng đã chết thật khó coi rồi.

“Cha, nếu cha không đồng ý, con sẽ chết cho cha xem.” Tiện thể uy hiếp một câu.

Chức Tâm nhìn vẻ mặt lo lắng của con trai, ánh mắt như muốn nói, “Đừng sợ, để đó ẹ.”

Phi Phàm thở phào, bước vội lên lầu, mỉm cười, giằng lấy chiếc va li mà Tiểu Quất Tử đang cật lực kéo.

.....

Chức Tâm thở dài.

“Sao anh không hiểu gì hết vậy?” Chồng cô vẫn đang hét toáng lên, “Còn nữa, sao Phi Phàm lại xé vé máy bay? Nó không đi Hồng Kông nữa à?”

“Thật tội nghiệp, anh không phải là không hiểu mà là không muốn hiểu.” Cô thông cảm xoa đầu chồng, “Phi Phàm không xé vé máy bay, chẳng lẽ anh muốn nó mang con gái mình đến Hồng Kông ở luôn à?”

Có lúc, Hứa Ngạn Thâm giống hệt một chú cún con, xoa xoa đầu anh, anh sẽ không lông lộn lên nữa.

Nhưng, hôm nay, rõ ràng không có tác dụng.

“Anh không hiểu gì hết!” Anh tức giận nhấn mạnh.

“Hứa Ngạn Thâm, không quá bốn năm nữa, anh chắc chắn phải gả con gái đi rồi.” Cô thở dài, lại thở dài.

Chúng cách nhau bảy tuổi, Phi Phàm chắc sẽ kết hôn trước ba mươi.

“Nó mới mười tám tuổi!” Anh gầm gừ.

Đó là thế giới gì vậy?!

“Em mười tám tuổi cũng gặp anh, anh mười tám tuổi cũng kết đôi với Hạ Hà đó thôi.”

Cô dịu dàng nói một câu khiến anh trợn trừng mắt, không nói được câu nào.

“Hôm qua con gái nói gì với anh trong thư phòng? Hôm trước, Phi Phàm nói gì với anh trong công ty?” Cô đột nhiên chuyển đề tài.

“Hai đứa đều nói không nhòm ngó đến tài sản của anh, bảo anh để lại toàn bộ cho đối phương! Rõ ràng là càn quấy, ngang bướng, thế giới này không có tiền thử hỏi có sống nổi không?” Anh tố cáo với vợ.

Hai cái đứa này, chưa có đứa nào ra hồn hết!

Cô rất tự hào, vì hai đứa con của mình tuy đều có chút khuyết điểm nhưng được giáo dục rất tốt.

Cô cười, “Cho nên, để anh làm việc hăng hái hơn, chúng ở bên nhau không phải là cách tốt nhất sao?” Dù gì đối với người đàn ông này công việc là sự sống.

Anh đờ lười, không nói được gì trước cách dỗ ngọt của vợ.

“Phi Phàm không được, nó không đạt yêu cầu!” Anh không vui, rất không vui! Sớm biết anh đã không nhận nuôi đứa con trai này, rõ ràng là tự lấy đá đập chân mình mà.

“Phi Phàm không được, thế ai được?” Đứa trẻ này rất hiếu thảo, ngoan ngoãn, nếu ngay cả đến Phi Phàm cũng không được, thì ai có thể lọt vào mắt anh?

Câu hỏi dẫu dàng của vợ khiến anh ú ớ không trả lời được.

Không được, ai cũng không được.

“Nếu anh không ngang bướng nữa, bình tĩnh lại nghĩ một chút đi, bây giờ bên ngoài có bao nhiêu là cạm bẫy, quan hệ nam nữ bừa bãi, hiểm lăm mới có đứa trẻ ngoan như Phi Phàm, Tiểu Quất Tử sẽ không phải trải qua những chuyện như bị chặt chân, bị ruồng bỏ hay vác bụng bầu về nhà, chúng ta không phải là nên vui mừng sao?” Cô từ tốn dỗ ngọt.

Người đàn ông này, khả năng “hiểu” rất kém, không từ từ rỉ tai anh, thì chẳng cách nào nói chuyện được với anh.

Vác bụng bầu.

Anh bị ba từ này làm cho hoảng hồn.

Nếu Tiểu Quất Tử phải trải qua tất cả những gì Chức Tâm nói, anh sẽ phát điên lên mất.

Cho nên, anh đột nhiên cảm thấy năm đó bố vợ thật vĩ đại.

“Ngày mai tách hộ khẩu của Phi Phàm ra, cắt đứt quan hệ cha mẹ nuôi – con nuôi với nó.” Cô thở dài, lại thở dài.

Cô rất không nỡ, con trai nuôi gần hai mươi năm, giờ lại bị người ta “cướp” đi mất.

Rất lâu sau.

“Gọi chúng nó xuống đây!” Mặt anh tối sầm lại.

“Sao nữa?” Cô hỏi.

Còn gây sự gì nữa?

“Năm không được nắm tay! Hai năm không được hôn! Bốn năm không được lên giường! Sáu năm không được kết hôn!” Anh tức giận.

“Cái anh này, cái anh này...”

Chức Tâm chẳng buồn để ý đến anh nữa.

Hết.

Thế giới này, không phải bạn cứ nhường là vấn đề có thể giải quyết.

Chỉ sợ, hôm nay nhường một bước, về sau càng phải nhường rất nhiều rất nhiều bước hơn, và thế là nhân danh tình yêu, cô phải vứt bỏ tôn nghiêm của người phụ nữ.

Cho nên, hôm đó, cô không dám gật đầu.

Cô chẳng có chút niềm tin vào với tương lai.

Hôn nhân không phải chỉ có tình yêu là đủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-va-trai-tim>